Robert Ludlum

AUTORUL ROMANELOR:
AGENDA LUI ICARUS,
MOZAICUL LUI PARSIFAL
ȘI AL PATRULEA REICH

Ultimatumul lui Bourne

ELIT COMENTATOR

I. S. B. N. 973 – 9100 – 73 – 2

ROBERT LUDLUM

ULTIMATUMUL LUI BOURNE

versiunea românească: Felicia Mardale

EDITURA ELIT COMENTATOR

Lui Bobbi şi Raichert, doi oameni dragi care
ne-au îmbogăţit viaţa. Toate mulţumirile noastre.

CUPRINS

PROLOG

Noaptea se lăsase ca un văl greu peste Manassas, Statul Virginia, iar văzduhul părea electrizat de zgomote nocturne. Bourne se furişa printre stejarii

seculari care împrejmuiesc proprietatea Generalului Norman Swayne. Păsări speriate ţâşniră în fâlfâit de aripi agitat din ascunzişuri, ciori somnoroase croncăniră alarmate apoi, ca la un semn făcut de un comandant nevăzut, zgomotele conteniră toate.

Manassas! *Aici se afla cheia enigmei! Cheia cu care va deschide tunelul către Carlos Şacalul, asasinul al cărui unic ţel era acela de a-l distruge pe David Webb împreună cu familia lui... Webb!* Dă-mi pace, David!*se auzi ca un urlet disperat în creierul lui Jason Bourne.* Lasă-mă să ucid eu în locul tău!

Cu fiecare muşcătură a cleştilor puternici în gardul înalt de sârmă, Jason era tot mai conştient de realitatea de netăgăduit, confirmată de gâfâiala sacadată şi de broboanele de sudoare rece care i se prelingeau de pe frunte. Oricât se străduise să se menţină în formă, nu putea evita mersul firesc al lucrurilor – avea, în definitiv, cincizeci de ani, iar acum nu mai era în stare să facă cu aceeaşi uşurinţă ceea ce făcuse la Paris în urmă cu treisprezece ani, atunci când primise ordin să îl vâneze pe Şacal. Ce îi mai rămânea aşadar de făcut decât să accepte situaţia, pentru că de schimbat tot nu o mai putea schimba? Acum erau în joc viaţa Mariei şi a copiilor lui – de fapt, era vorba de soţia şi copiii lui David. Iar când el îşi punea ceva în minte, nimic nu îl clintea din hotărârea lui! David Webb se îndepărta parcă tot mai mult, căpătând conturul unei umbre şterse pentru a-i face loc vânătorului necruţător care era Jason Bourne.

Răzbise! *Se târî pe burtă înăuntru, se ridică în picioare şi îşi trecu degetele rapid, din obişnuinţă, peste harnaşamentul pe care îl purta asupra lui: un pistol automat şi unul cu tranchilizante, binoclul Zeiss Ikon şi un cuţit de vânătoare cu lamă dură vârât în teaca lui. Toate îi erau de trebuinţă, constituind de altfel arsenalul firesc al oricărui vânător ajuns în plin teritoriu inamic; iar duşmanul avea să-l conducă el însuşi la Carlos.*

Meduza. *Batalionul de ticăloşi din Vietnam, o adunătură de asasini şi scursori ale societăţii, neînregistraţi în nici un computer din lume, neştiuţi de nimeni şi deci imposibil de pedepsit, care mărşăluiau prin junglele din nord-estul Asiei, dând ascultare numai Comandamentului de la Saigon –brigăzi ale morţii care făcuseră treburile murdare ale Saigonului, cât toate expediţiile de cercetare şi distrugere adunate la un loc. Jason Bourne era unul dintre aceştia, iar David Webb părea o amintire tot mai îndepărtată – un savant care avusese cu mult timp în urmă o altă soţie şi alţi copii, care-şi aflaseră moartea măcelăriţi în chip bestial.*

Generalul Swayne fusese unul dintre membrii marcanţi ai Comandamentului de la Saigon şi responsabil unic cu aprovizionarea Meduzei. Iar acum, apăruse o nouă Meduză: o organizaţie complet diferită de cea din Vietnam, imensă, tentaculară, încarnarea însăşi a răului ascuns în spatele respectabilităţii contemporane, distrugând tăcută şi nestingherită segmente întregi ale economiei mondiale, toate acestea pentru cucerirea puterii de către o mână de aleşi care trăgeau foloase de pe urma unui batalion blestemat din Vietnam ce existase cu mulţi ani în urmă, neştiut, neînregistrat în nici un dosar,

într-un cuvânt, fără de istorie. Iar această Meduză modernă constituia singura lui punte de legătură cu Carlos Şacalul. Asasinul nu va putea rezista tentaţiei de a-şi face clienţi din membrii marcanţi ai noii organizaţii secrete, iar ambele tabere vor cere într-un glas moartea lui Jason Bourne. Exact aşa trebuiau să se petreacă lucrurile! Iar pentru ca lucrurile să se petreacă întocmai, Bourne trebuia să intre în posesia secretelor ascunse cu mare grijă pe proprietatea Generalului Swayne, şeful suprem al intendenţei Pentagonului, un bărbat mărunţel şi speriat, cu un tatuaj discret pe antebraţ, semn că face parte din Meduza.

Din desişul întunecat se repezi asupra lui un Doberman negru, imens, fără un mârâit, spumegând de furie. Jason scoase pistolul cu tranchilizante din teaca de plastic şi îl aţinti asupra câinelui care, cu colţii rânjiţi, i se repezea spre burtă. Prinse corpul inert al câinelui în cădere şi îl aşeză pe pământ.

„Taie-i beregata!” *tună Jason Bourne.*

„Nu”, *încearcă să-l potolească David Webb, alter-ego-ul său*. „Vinovat este dresorul şi nu animalul”.

„Lasă-mă în pace, David!”

CAPITOLUL I

În parcul de distracţii deschis la periferia oraşului Baltimore, mulţimea care se scurgea în valuri înăuntru făcea o gălăgie de nedescris. Văzduhul nopţii de vară parcă frigea, încins de zăpuşeală, iar de pe feţele şi gâturile vizitatorilor se scurgeau broboane de năduşeală, excepţie făcând doar cei care, ţipând isteric, se avântau iute ca săgeata în jos, pe tunelele strâmte şi întortocheate ale toboganelor cu apă. Tuburile de neon multicolore, înşiruite pe marginea aleilor, clipeau scurt şi complice ţinând isonul sunetelor stridente, metalice, asurzitoare, care irupeau dintr-o pădure de megafoane – muzică ritmată de flaşnetă sau vânzători lăudându-şi mărfurile ţipând nazal, profesionist şi monoton ca să acopere hărmălaia, iar bolta înstelată se aprindea în mii de focuri de artificii care iluminau scurt noaptea. Explozie de culoare, sclipiri efemere, confeti luminoase care, pentru o clipă, încingeau ca o cupolă lacul din mijlocul parcului, pentru a muri stingându-se în el.

Un şir de maşinării „Încearcă-ţi muşchii” atrăsese, ca o lampă fluturii, o mare de chipuri congestionate şi de cefe groase, cu vene umflate, ale căror posesori se luptau frenetic şi adeseori cu furie, să-şi dovedească bărbăţia trântind pe planşă ciocanele grele din lemn. De cele mai multe ori, aşteptările le erau înşelate pentru că bilele roşii nu ajungeau până sus la clopotul care, sunând, să le anunţe astfel victoria. Peste drum, alţi bărbaţi asudau din greu şi ţipau strident, ameninţător sau entuziast, după cum se ciocneau unele de altele maşinuţele electrice, fiecare ciocnire reprezentând un moment de glorie efemeră şi o dovadă de vitejie în luptă, iar combatantul, o stea de-o clipă care a învins stavilele ridicate în calea sa. Pentru fiecare dintre aceştia, în această seară de vară, la orele 9:27, se dădea o bătălie care, în realitate, nu reprezenta nimic.

Ceva mai încolo se ridica, asemeni unui monument în cinstea morţii violente, un poligon de tir care impresiona prin proporţii, cu mult mai însemnat decât orice stand dotat cu arme de calibru mic, de felul celor întâlnite prin bâlciurile şi iarmaroacele de provincie. Aici găseai un adevărat miniarsenal de arme mortale, dintre cele mai sofisticate inventate de mintea omenească: versiuni în miniatura ale pistoalelor mitralieră MAC-10şi Uzi, lansatoare de rachetă cu paturi de oţel, diverse bazooka de ultimă oră, şi în final, o reproducere fidelă şi tocmai de aceea mai înfricoşătoare, a unui aruncător de flăcări care scuipa limbi de foc şi valuri de fum negru, gros şi înecăcios. Şi aici vedeai aceleaşi chipuri brobonite, asudate, cu ochii ieşiţi din orbite ca ai unor posedaţi, aceleaşi grumazuri încordate de pe care se prelingeau firicele de transpiraţie: taţi şi mame de familie cu copiii lor, având întipărite pe chipurile desfigurate de ură expresii groteştide încrâncenare, ca şi când fiecare în parte s-ar fi aflat dinaintea duşmanului său de moarte, un duşman care trebuia ucis cu orice preţ – mame şi taţi de familie, ce mai, părinţi cu odraslele lor. Fiecare era prins în propriul său război, nesfârşit şi lipsit de înţeles, în acea noapte de

vară la orele 9:29, într-un parc de distracţii deschis cu un unic gând: acela de a exacerba violenţa. O violenţă în toată legea, deşi lipsită de temei, unde tot omul poate să-şi încerce puterile căpătând în schimb iluzia că înfruntă obstacole de netrecut şi unde, mai cu seamă, poate dă uitării spaimele şi obsesiile de zi cu zi învingându-şi astfel frica animalică.

Un bărbat cu siluetă zveltă, sprijinit cu mâna dreaptă într-un baston, trecu trăgându-şi cu greu piciorul pe lângă un stand în faţa căruia se strânsese o gloată pestriţă de vizitatori gălăgioşi care trăgeau cu săgeţi în portretele unor personalităţi marcante ale vieţii publice, desenate pe baloane umflate. Iar când capetele de cauciuc explodau în mii de bucăţi, jalnicele zdrenţe stârneau vajnicilor călăi aprinse comentarii, pro şi contra, la adresa oamenilor politici ai vremii. Bărbatul care şchiopăta îşi croi greu drum prin mulţimea de pierde-vară, cu privirea aţintită înainte ca şi când, concentrat, ar fi căutat un loc anume în partea cea mai aglomerată a unui oraş. Era îmbrăcat îngrijit, cu o jachetă şi o cămaşă sport de parcă pe el zăpuşeala nu l-ar fi stânjenit defel, ba chiar haina ar fi fost un soi de ţinută necesară, obligatorie pentru o anume ocazie. Chipul cu trăsături armonioase îl arăta a fi bărbat în puterea vârstei, însă cutele adâncite în jurul gurii şi pungile vineţii de sub ochi erau semn mai degrabă al unei existenţe agitate decât al îmbătrânirii premature. Bărbatul se numea Alexander Conklin şi era pensionar, după o viaţă petrecută în slujba Agenţiei Centrale de Informaţii unde lucrase ca agent secret. În acel moment, chipul său exprima teamă şi încordare, fiind marcat de semnele unei puternice frământări lăuntrice. Fiindcă ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se afle în acest loc, la această oră din noapte. Şi mai cu seamă, nu pricepea ce catastrofă se putuse petrece pentru a-i motiva prezenţa aici, acum.

Se amestecă în mulţimea gălăgioasă care se agita în faţa poligonului de tir şi deodată se opri ca trăsnit, cu gura căscată de uimire, cu ochii aţintiţi asupra siluetei unui bărbat înalt şi chel, cam de aceeaşi vârstă cu el, îmbrăcat cu o jachetă de dril în dungi albe şi albastre, aruncată neglijent pe umeri şi care se plimba alene ca şi când n-ar fi avut nici o treabă. *Morris Panov* se îndrepta şi el spre acelaşi stand, venind din direcţie opusă. *De ce? Ce se întâmplase?* Conklin se uită în jur, scrutând rapid chipurile şi siluetele trecătorilor; instinctul îi spunea că el şi psihiatrul sunt urmăriţi în acel moment. Prea târziu să-l împiedice pe Panov să ajungă la stand. Dar poate nu era prea târziu să-şi scape amândoi pielea. Fostul agent secret vârî iute mâna sub haină de unde scoase un mic pistol Beretta automat, tovarăş nedespărţit şi de nădejde pe care îl purta tot timpul asupra sa, se năpusti înainte şchiopătând anevoie şi începu să agite bastonul în dreapta şi-n stânga, cărând lovituri peste genunchi şi pântece burduhănoase, peste piepturile şi în rinichii plimbăreţilor de ocazie până ce aceştia, stupefiaţi şi mai apoi furioşi, porniră să urle ameninţând să dezlănţuie o încăierare în toată legea. Se aruncă asupra medicului nedumerit şi îi urlă în ureche acoperind vacarmul mulţimii:

— Ce dracu' cauţi aici?

— Presupun că exact acelaşi lucru ca şi tine. Pe David... Sau, mai degrabă, să-i spun *Jason*? Cel puţin, ăsta e numele din telegramă.

— Eo cursă!

Din mulţimea care începuse să se frământe în jurul lor, se auzi deodată un ţipăt ascuţit. Conklin şi Panov se întoarseră deodată şi priviră spre poligonul de tir aflat la numai câţiva metri de ei. O femeie obeză cu faţa ciupită de vărsat fusese împuşcată în gât. În acel moment mulţimea începu să se agite speriată. Conklin se răsuci iute ca săgeata să vadă din ce direcţie pornise glonţul, însă panica ajunsese la apogeu şi nu zări în jur decât chipuri schimonosite de groază, oameni gata să se calce în picioare. Îl înşfăcă pe Panov de braţ, îl smulse din gloata turbată care începuse să urle şi îl îmbrânci pe alee printre oamenii care se plimbau fără nici o grijă până la buza unui montaigne russe imens de la capătul parcului unde vizitatorii, gălăgioşi şi fericiţi ca nişte copii, ţipau când ajungeau lângă mantinelă.

— Dumnezeule! strigă Panov acoperind vuietul asurzitor. Ăsta îi era destinat unuia dintre noi?

— Poate că da, poate că nu, îi răspunse fostul agent secret gâfâind din greu şi trăgând cu urechea la ţignalele de fluier şi sirenele maşinilor de poliţie care se apropiau pe măsură ce ei goneau în direcţia opusă.

— Doar tu singur ai spus că-i o cursă!

— Fiindcă amândoi am primit câte o telegramă de la David, semnată cu un nume pe care nu l-a folosit de cinci ani încoace – *Jason Bourne*! Şi nu cred să mă înşel presupunând că în mesajul care ţi-a fost adresat scrie că, *sub nici o formă*, nu trebuie să treci pe la el pe acasă.

— Corect.

— E o cursă. Mo, tu te mişti mai repede decât mine, aşa că pleacă. Ia-ţi picioarele la spinare şi găseşte iute un telefon. Unul public, să nu fii interceptat.

— Ce?

— Sună-l acasă! Spune-i lui David să îi ia pe Marie şi pe copii şi să plece cât mai iute!

— Ce??

— Doctore, cineva ne-a luat urma! Cineva care vrea să dea de Jason Bourne, cineva care-l caută de ani de zile şi care nu se va opri până nu-l va prinde în bătaia puştii... Tu i-ai reparat capul şi l-ai ajutat să-şi adune minţile rătăcite, Mo, iar eu am tras toate sforile cuputinţă la Washington să-i scot teferi şi nevătămaţi pe el şi Marie din Hong Kong... Cineva ne-a trădat, iar noi doi am fost descoperiţi, Mo. *Tu şi cu mine!* Noi doi suntem singurele persoane trecute în catastif, deci singurele fire care ar putea conduce la Jason Bourne, cu adresă şi ocupaţie necunoscute.

— Sper că-ţi dai seama ce spui, Alex.

— Păi cum să nu-mi dau seama... Aici e mâna lui Carlos. Carlos Şacalul. Dă fuga, doctore. Găseşte-l într-un fel pe fostul tău pacient şi spune-i să dispară!

— Şi după aceea ce-o să facă?

— Eu am puţini prieteni şi nici unul în care să mă încred. Însă tu ai destui. Dă-i lui David numele cuiva, să zicem al unuia dintre colegii tăi medici care, ca şi tine, dau fuga în miez de noapte să rezolve urgenţele atunci când sunt

chemaţi. Spune-i lui David să se ducă la el după ce îşi va fi şters bine urmele. Sugerează-i să-şi ia alt nume.

— *Alt nume?*

— Ce Dumnezeu, Mo? Pune-ţi mintea la bătaie! Un nume de felul Jones sau Smith...

— Sunt prea comune.

— Atunci Schicklgruber sau Moscovici, oricare. Alege tu unul! Spune-i doar să ne anunţe unde e de găsit.

— Am priceput.

— Hai, pleacă odată! Nu cumva să te duci acasă! Ia-ţi o cameră la Hotelul Brookshire din Baltimore sub numele de Morris. Phillip Morris. Vin şi eu mai târziu.

— Ce-ai de gând să faci?

— Un lucru care-mi displace profund. O să-mi cumpăr un bilet la nenorocitul ăsta de montaigne russe. Nimănui n-o să-i treacă prin minte să caute un infirm pe o drăcie de planşă făcută pentru picioare zdravene. Numai gândul, şi îmi dă fiori, dar este singura scăpare. Chiar dacă pentru asta voi fi obligat să-mi petrec aici toată noaptea... Haide, ce mai aştepţi? Şterge-o odată de aici! *Nu mai e o clipă de pierdut!*

Pe un drum de ţară care şerpuieşte spre sud printre colinele din New Hampshire până la graniţa cu Massachusetts, gonea o maşină cu rulotă, la volanul căreia era aşezat un bărbat cu o statură ce se ghicea impunătoare, cu chipul cu trăsături puternic marcate zvâcnind de încordare, iar ochii, de un albastru deschis, scăpărând de o mânie abia ţinută în frâu. Pe scaunul din dreapta şoferului se afla soţia lui, o femeie remarcabil de frumoasă, cu o cascadă de păr roşcat strălucind parcă cuprins de flăcări în luminiţele care pâlpâiau la bord, şi care ţinea în braţe o fetiţă de opt luni. Pe bancheta din spate, acoperit cu un pled şi aşezat într-un scaun cu ham care-l ţinea să nu cadă la smucituri şi frâne, dormea dus un alt copil, un băieţel blond de cinci ani. Tatăl se numea David Webb, era profesor de studii orientale şi fusese odinioară membru al celebrei şi misterioasei Meduze, fiind la vremea aceea cunoscut sub numele de Jason Bourne, asasinul în jurulcăruia se ţesuse o întreagă legendă.

— Mai devreme sau mai târziu, tot aici trebuia să ajungem, îi spuse soţia lui, Marie St. Jacques Webb, canadiană prin naştere, economist de profesie şi salvatoarea lui David Webb printr-un joc al sorţii.

— *Ce nebunie!* murmură David în şoaptă, cu grijă să nu-i trezească pe copii, dar cu vocea tremurându-i de o mânie surdă şi încordare. Trecutul e îngropat într-o arhivă. Totul e secret! *Cum de-au luat urma* lui Alex şi a lui Mo?

— Habar n-am. Alex a promis însă că va face cercetări. E cel mai bun în branşa lui. Tu însuţi ai spus-o.

— Dar acum e şi el expus. E un om mort, o întrerupse David cu un aer sumbru.

— Nu poţi şti încă, David. „E cel mai bun agent din câţi au existat vreodată” – sunt exact vorbele tale.

— Singurul moment în care a dat greş a fost episodul de acum treisprezece ani de la Paris.

— Fiindcă tu ai fost atunci mai bun...

— Ba nu! Uitasem cum mă cheamă, de unde vin şi cine sunt, iar el acţiona după instrucţiuni pe care eu nu puteam să mi le amintesc din pricina amneziei. A presupus doar că are de-a face cu mine, dar nici eu nu mai ştiam cine sunt, deci cum puteam să mă ţin după un scenariu dinainte stabilit? Atunci, în Hong Kong, el ne-a salvat viaţa amândurora.

— Aşadar, îmi dai dreptate, nu? Înseamnă că suntem pe mâinibune.

— Nu-mi fac griji din pricina lui Alex. Cu Mo e însă altă poveste. El, sărmanul, e ca şi mort. Or să-l găsească şi în gaură de şarpe şi o să-l stoarcă până spune tot!

— Doar îl cunoşti. Să ştie bine că moare, şi nu suflă o vorbă despre noi.

— Nu are încotro. Or să bage amytal în elpână o să spună şi ce lapte a supt, şi totul va fi înregistrat pe bandă. Ăştia nu se lasă până nu-l fac zob. După care or să-l omoare şi or să mă caute pe mine... pe noi. De aceea trebuie să fugi cu copiii în sud. Cât mai departe cu putinţă. În Caraibe.

— Pe copii îi trimit, dragul meu. Eu însă nu plec nicăieri.

— Încetează! Doar aşa am convenit când s-a născut Jamie. Tocmai de aceea am cumpărat locul şi ne-am dat atâta osteneală să-l convingem pe fratele tău să se mute acolo şi să se ocupe de afacere. Dacă stau să mă gândesc, nu s-a descurcat prea rău. Acum suntem proprietarii unei jumătăţi din acel motel aşezat la marginea unui drum prăfuit de pe o insulă aruncată în mijlocul mării, de care nimeni nu auzise până ce nu a aterizat acolo un hidroavion care ducea la bord un tânăr întreprinzător canadian.

— De când îl ştiu, Johnny a fost mai descurcăreţ. Tata a zis dintotdeauna că îl vede în stare să vândă o gloabă bătrână şi fără dinţidrept un armăsar pur-sânge şi să-l convingă după aceea pe cumpărător că a încheiat o afacere excelentă.

— Adevărul e că ţine la tine...şi la copii. Mă bizui pe răzvrătitul ăsta dacă... În sfârşit, important e că am deplină încredere în Johnny.

— Ştiu. Fii însă atent. Ai trecut de drumeagul care duce la cabană.

— Fir-ar să fie! exclamă Webb frânând scurt şi întorcând maşina cu o smucitură de volan. *Mâine!* Tu cu Jamie şi Alison o să decolaţi mâine spre insula de pe aerodromul Logan.

— Mai discutăm, David.

— Ce mai e de discutat? rosti Webb şi trase adânc aer în piept; deodată, agitaţia care pusese stăpânire pe el pieri ca prin farmec. Am mai trecut prin asta, continuă el pe un ton nefiresc de calm.

Marie îşi privi soţul, iar expresia pe care i-o zări întipărită pe chip, luminat acum în plin de licăririle panoului de bord, o înfricoşă mai cumplit decât dacă i-ar fi răsărit în faţă, din senin, spectrul Şacalului. Dinaintea ei nu se mai afla blajinul profesor David Webb, bărbatul atât de cumsecade şi de blând, ci un străin despre care amândoi crezuseră că dispăruse pentru totdeauna din viaţa lor.

CAPITOLUL II

Alexander Conklin intră şchiopătând şi sprijinindu-se în baston în sala de întruniri a Agenţiei Centrale de Informaţii – CIA – de la Langley, Virginia. Se opri şi privi intens înspre masa lungă şi masivă unde cu uşurinţă ar fi încăput treizeci de persoane, la care erau însă aşezaţi în acel moment doar trei bărbaţi, în capul ei, prezidând întrunirea, directorul CIA. Nici acesta şi nici cei doi adjuncţi ai săi nu dădeau semne că s-ar fi bucurat să-l vadă pe Conklin. După un schimb de saluturi pline de răceală, nesocotind gestul care-i indica locul ce îi fusese destinat, cel de lângă agentul CIA din stânga directorului, Conklin îşi trase scaunul aflat în celălalt capăt al mesei, se aşeză şi trânti cu zgomot bastonul pe masă.

— Şi-acum, că ne-am dat bineţe, cred, domnilor, că ar fi bine să-i dăm bice.

— O introducere de-a dreptul nepoliticoasă, domnule Conklin, remarcă directorul.

— Domnule, mie nu-mi stă capul la politeţuri în acest moment. Vreau să ştiu de ce a fost încălcat regulamentul privind secretul operaţiunilor agenţilor cu indicativul patru zerouri şi cum se face că de aici au transpirat secrete care pun în pericol viaţa câtorva persoane, inclusiv pe a mea?

— Bine, dar e ridicol, Alex! îl întrerupse unul dintre adjuncţi.

— Şi imposibil, îl completă celălalt. Aşa ceva nu se poate întâmpla. Îţi dai seama!

— Tocmai că nu mi-am dat seama, pentru că exact asta s-a întâmplat. Şi am să vă spun ceva ridicol de posibil, rosti Conklin înfuriat. Chiar în acest moment, un bărbat fuge ca un animal hăituit, cu soţia şi copiii lui, un bărbat căruia ţara noastră şi mare parte a globului îi datorează atât de mult încât nu cred să ne putem revanşa vreodată faţă de el, iar acest bărbat fuge aşadar ca scos din minţi, temându-se pentru viaţa lui şi a familiei sale. În faţa acestui bărbat ne-am dat *cu toţii* cuvântul, în mod solemn, că dosarele secrete în care îi este pomenit numele nu vor fi scoase la iveală decât atunci când vom fi *absolut siguri* că Ilici Ramirez Sanchez, cunoscut sub numele de Carlos Şacalul, a murit... Aşa e, am auzit şi eu aceste zvonuri, probabil provenind din aceleaşi surse, dacă nu cumva din unele mai avizate, conform cărora Şacalul a fost omorât sau executat în cine ştie ce colţ de pe glob. Însă, *nici măcar unul* dintre aceste zvonuri nu a fost confirmat de o dovadă de netăgăduit... iar acum a apărut o scurgere de informaţii, de fapt au transpirat din acest dosar date esenţiale care mă privesc îndeaproape fiindcă în el apare şi numele meu... Al meu şi al psihiatrului Morris Panov. Noi suntem singurii oameni din lume, repet: *singurii doi oameni din lume* ale căror nume sunt asociate cu misteriosul Jason Bourne, considerat în unele cercuri a fi rivalul cel mai de temut al lui Carlos în lumea ucigaşilor profesionişti... Iar aceste informaţii sunt consemnate în dosarele îngropate aici, la Langley. Cum de-a fost posibil ca ele să ajungă în

posesia unor persoane din afară? Conform regulamentului, cine doreşte să consulte dosarul, fie că vine de la Casa Albă, fie de la Departamentul de Stat în fruntea căruia tronează atotputernicul Stat Major, trebuie mai întâi să se adreseze directorului Agenţiei. Iar cererea lui va trece negreşit prin mâinile analiştilor de aici, de la Langley. Acestora, persoana respectivă trebuie să le explice motivul pentru care solicită să scoată dosarul şi dacă analiştii constată temeinicia solicitării, solicitantul tot trebuie să mai primească avizul cuiva. Pe *al meu.* Înainte de a-i aproba cererea, Agenţia este obligată să mă contacteze, iar dacă eu nu sunt de găsit, atunci să ia legătura cu doctorul Panov, fiecare dintre noi având dreptul de a o respinge fără prea multe explicaţii... Iată cum stau lucrurile, stimaţi domni, şi nimeni nu cunoaşte regulamentul mai bine decât mine fiindcă eu însumi l-am scris, cu mâna mea, chiar aici, la Langley; ăsta fiind singurul loc din lume pe care-l cunosc suficient de bine încât să ştiu cum şi unde se poate ascunde o informaţie de priviri indiscrete. După douăzeci şi opt de ani petrecuţi în gaura asta de şobolan, aceasta este ultima contribuţie pe care mi-am adus-o şi am făcut-o cu împuternicire expresă din partea preşedintelui Statelor Unite şi cu acordul deplin al Congresului American, ambele exprimate prin distinsele comisii de informare de pe lângă Casa Albă şi Senat.

— Domnule Conklin, aţi scos la iveală artileria grea, comentădirectorul cu păr grizonat fără a schiţa un gest, pe un ton sec şi lipsit de orice inflexiuni.

— Păi chiar am avut motive să pun tunurile în bătaie.

— Presupun că da. Un obuz m-a lovit şi pe mine prin ricoşeu.

— Nici nu se putea altfel. Revenind. Mă aflu aici pentru că cer să mi se dea socoteală. Vreau să ştiu cum de a fost posibilă scurgerea de informaţii şi, mai ales, pe mâinile *cui* au încăput.

Cei doi directori adjuncţi începură să vorbească deodată, agitaţi şi la fel de furioşi ca şi Alex, însă directorul CIA le impuse tăcere cu un gest, aşezându-şi mâinile pe braţele lor, cu o pipă în mâna dreaptă şi bricheta în cealaltă.

— Uşurel, domnule Conklin. S-o luăm cu începutul, rosti directorul netulburat, aprinzându-şi pipa. E clar că vă cunoaşteţi cu cei doi colaboratori ai mei, însă noi doi nu am avut încă ocazia să ne întâlnim, nu-i aşa?

— Aşa e. M-am pensionat în urmă cu patru ani şi jumătate, iar dumneavoastră aţi fost numit director un an mai târziu.

— Şi, ca atâţia alţii – care presupun că, până la un punct, au dreptate – aţi considerat că am fost numit pentru că m-a susţinut cineva de sus?

— Păi nu aţi ajuns în fruntea Agenţiei? Pe mine însă asta mă priveşte mai puţin. Ce mă interesează este că aveţi referinţe bune. Din informaţiile mele, sunteţi apolitic, aţi funcţionat ca amiral în Annapolis, şef al serviciilor de informaţii din Marină, din pură întâmplare aţi colaborat în Vietnam cu un anume colonel de marină FMF, care s-a nimerit să ajungă preşedinte câţiva ani mai târziu. Poate că ar fi fost alţii mai potriviţi pentru post, dar aşa e-n viaţă. Fără pică.

— Mulţumesc. Aş vrea să ştiu: purtaţi „pică” vreunuia din adjuncţii mei?

— E de domeniul trecutului. Cinstit însă, nici unul dintre ei nu s-a bucurat

de prea mare popularitate printre agenţii operativi. Pentru că ei sunt analişti, adică birocraţi, şi nu oameni de acţiune ca noi.

— Cred că e o aversiune firească, explicabilă, însă o ostilitate pur formală.

— Bineînţeles. Ei analizează pe computer situaţii care se petrec la mii de kilometri distanţă, pe baza unor date pe care tot noi le-am furnizat, dar cu programe la care nu avem acces. Nu vă înşelaţi spunând că e vorba de o aversiune firească. Noi ne confruntăm cu factorul uman, în timp ce ei, nu. Au în schimb de-a face cu tot felul de cifre şi litere seci care joacă pe un ecran şi iau adeseori decizii care nu au nici un fel de legătură cu realitatea.

— Fiindcă cei de soiul tău trebuie *ţinuţi din scurt*, sări ca ars adjunctul aşezat în dreapta directorului. De câte ori nu s-a întâmplat ca agenţi ca tine să nu deţină decât o părticică din întregul unui caz? Nici acum nu îi furnizăm agentului toate actele unei operaţiuni, în*ansamblu*, ci doar acea părticică de care răspunde el, pe teren.

— Păi, în acest caz, cred că ar trebui să ni se spună mai mult, să ne facem şi noi o părere. Să ne dăm seama care piese se potrivesc pe tabla de şah şi care nu.

— Şi cât sugerezi că ar trebui să ţi se spună, Alex? Asta ca să-ţi faci tuo părere, întrebă celălalt adjunct aşezat în stânga directorului. În care punct crezi tu că ar trebui să spunem: „Spre binele general, nu-ţi putem dezvălui aceste informaţii”?

— Habar n-am. Tu eşti analistul, nu eu. Presupun că lucrurile sunt diferite de la caz la caz. Cert este că ar fi mai bine dacă secţiile ar comunica între ele, nu ca pe vremea mea... Ia staţi aşa! Nu despre mine am venit să vorbim. *Nu eu, ci voi* sunteţi puşi în discuţie, spuse Alex fixându-l intens pe director. Abilă manevră, domnule. Vreţi să schimbaţi subiectul, dar nu sunt eu omul să mă las tras pe sfoară. Sunt aici pentru a afla cum e posibil ca un străin să intre în posesia unor informaţii secrete şi cât de mult ştie el. Dacă nu-mi daţi imediat o explicaţie, mă văd nevoit să fac uz de mandatul care mi-a fost încredinţat. Vă promit că mă duc glonţ la Casa Albă şi la Congres şi nu mă opresc până nu văd cum zboară câteva capete. Aştept un răspuns. Vreau să ştiu ce am de făcut mai departe.

— N-am încercat să schimb subiectul, domnule Conklin. Am abătut o clipă cursul discuţiei pentru că doresc să clarific un punct important. E limpede că nu sunteţi de acord cu metodele şi compromisurile pe care le-au făcut colegii în trecut, dar aş vrea să ştiu dacă vreunul dintre cei doi aici de faţă v-a indus vreodată în mod deliberat în eroare sau dacă v-a minţit.

Alex aruncă scurt o privire celor doi directori adjuncţi.

— Doar că m-au minţit. Dar asta nu în legătură cu activitatea noastră de pe teren.

— Ciudată afirmaţie. Ce să-nţeleg din asta?

— Dacă nu v-au spus până acum, cred că ar trebui... în urmă cu cinci ani, eram alcoolic... de fapt, încă sunt alcoolic, dar acum nu mai beau. Se apropia pensionarea, aşa încât colegii nu-mi spuneau mare lucru şi cred că au procedat

foarte corect.

— Dacă vreţi să ştiţi, toţi colegii mei mi-au spus că aţi fost bolnav şi că, spre sfârşitul activităţii, n-aţi mai înregistrat aceleaşi rezultate strălucite ca în trecut.

Conklin îi studie pe rând pe cei doi adjuncţi şi înclină capul spre fiecare în parte, spunându-le:

— Mulţumesc, Casset. Şi ţie, Valentino. Drăguţ din partea voastră, dar nu era nevoie să mă acoperiţi. Adevărul e că am fost un beţivan nenorocit şi eo tâmpenie să ascunzi aşa ceva tocmai aici la Agenţie, fie că-i vorba despre mine, fie despre altcineva.

— Din câte am aflat şi noi despre afacere, ai făcut o treabă excelentă la Hong Kong, Alex, rosti pe un ton prietenos bărbatulcare răspundea la numele de Casset. Am vrut să rămâi aşa în amintirea noastră.

— De când te ştiu, ne-ai dat numai dureri de cap, adăugă Valentino, dar nu te puteam lăsa să pleci cu o tinichea atârnată de coadă.

— Las-o baltă. Mai bine să revenim la Jason Bourne. Acesta este motivul care m-a adus aici. Despre el trebuie să vorbim.

— Tocmai de aceea am deviat o clipă de la subiect, domnule Conklin. Înţeleg că aveaţi oarecari divergenţe profesionale cu colaboratorii mei, însă bănuiesc că nu le puneţi o clipă la îndoială integritatea.

— Altora, da. Nu lui Casset, nici lui Val. Din punctul meu de vedere, ei şi-au făcut datoria, tot aşa cum eu mi-am făcut-o pe a mea. Sistemul era tâmpit, tot timpul învăluit în mister, să te-ncurce până ajungi să nu pricepi nimic. În cazul de faţă lucrurile nu stau însă aşa. Cazul de faţă este limpede ca lacrima – regula stabilită sună foarte clar şi nu poate fi încălcată. Şi de vreme ce eu nu am fost întrebat, înseamnă că regula a fost încălcată, iar eu, înşelat. Ca să spun lucrurilor pe nume, am fost *minţit*. Repet întrebarea de mai înainte: cum de a fost cu putinţă să se-ntâmple aşa ceva şi în *posesia cui* au intrat informaţiile?

— Este exact ceea ce am vrut să aud, spuse directorul ridicând receptorul telefonului aşezat pe masă, la îndemână. Sunaţi-l pe domnule DeSole, în capătul coridorului, şi rugaţi-l să vină imediat în sala de şedinţe. Directorul închise şi se întoarse spre Conklin: Presupun că îl cunoaşteţi pe Steven DeSole?

— DeSole, cârtiţa mai tăcută ca mormântul, spuse Alex dând din cap.

— Poftim?

— O glumă care a circulat printre noi, îl lămuri Casset pe şeful său. Steve ştie unde sunt îngropate toate „cadavrele”, iar când vine momentul să le dezgroape, numai dacă se prezintă înaintea lui Dumnezeu în persoană cu o autorizaţie pentru dosarele cu patru zerouri, doar aşa şi numai aşa, îndeplineşte ordinul.

— Înţeleg că toţi – mă refer şi la dumneavoastră, domnule Conklin – îl consideraţi pe domnul DeSole ca fiind un profesionist de excepţie.

— Am să vă răspund, zise Alex. E genul care-ţi spune tot ce trebuie să ştii, dar n-ar sufla în ruptul capului o vorbă în plus. Şi nu minte niciodată. Ştie să-şi ţină gura, sau dacă o deschide, e doar ca să-ţi spună că nu-ţi poate spune.

Dar poţi fi sigur că nu minte niciodată.

— Iată încă un lucru pe care doream să-l aud.

În acel moment se auzi o bătaie scurtă în uşă, iar directorul îl invită pe musafir să poftească înăuntru. În încăpere păşi un bărbat de înălţime medie, uşor supraponderal, care îi fixă cu ochi mari, parcăimenşi, din spatele ochelarilor cu lentile groase şi rame metalice, şi închise uşurel uşa în urma lui. Abia la a doua privire aruncată spre masă, îl descoperi cu vădită surprindere pe Alexander Conklin, fostul agent secret. Pe loc, uimirea din prima clipă făcu loc unei expresii de plăcere, iar DeSole ajunse din trei paşi lângă Conklin, cu mâinile întinse.

— Ce bine-mi pare că te văd, bătrâne. Au trecut doi ani. Ba nu, trei.

— Mai precis, patru, Steve, îi răspunse Alex scuturându-i mâna cu căldură. Şi cum o duce analistul cel mai tare şi cămăraşul păstrător al tuturor tainelor?

— Păi în ultima vreme nu prea mai am ce să analizez. Cât despre secrete, ce să mai ţin sub cheie? Casa Albă e ca o sită, iar de Congres, ce să mai zic? Rămâne între noi: cred că ar trebui să mi se dea doar jumătate din salariu.

— Şi totuşi, mai avem şi noi secretele noastre, nu-i aşa? îl întrerupse zâmbind directorul. Dacă e să ne gândim numai la operaţiunile din trecut... Poate că atunci ar fi trebuit să primiţi dublu.

— Păi, cred că exact aşa s-a întâmplat, spuse DeSole lăsându-şi capul pe-o parte şi, zâmbind şăgalnic, dădu drumul mâinii lui Conklin. Duse sunt vremurile de glorie a arhivarilor şi ale transferurilor de documente sub pază militară până la depozitele secrete. Acum informaţiile ne pică din cer, adică prin satelit, direct în computer şi se lucrează cu scanere de imagine. Iar eu nu mai am parte de acele delicioase plimbări sub escortă când mi se făcea inima cât un purice la gândul că aş putea fi sedus pe drum de cine ştie ce Mata Hari. Nu mi s-a mai legat de încheietură o servietă cu documente ultrasecrete de nu mai ţin minte când.

— Mai sănătos aşa, spuse Alex.

— Da, băieţi, dar eu ce le mai povestesc nepoţilor?...„Ce-ai făcut când erai spion, bunicule?”...„Să fiu sincer, băiete, în ultimii ani de spionaj am descifrat o sumedenie de cuvinte încrucişate.”

— Fiţi atent ce spuneţi, domnule DeSole, rosti directorul înveselit. Cine ştie ce idei îmi daţi şi vă tai din salariu... Glumesc, fireşte, fiindcă nu cred o iotă din ce spuneţi.

— Nici eu, rosti deodată înfuriat Conklin. Aţi înscenat toată mascarada asta, adăugă el nescăpându-l din ochi pe analistul supraponderal.

— O afirmaţie interesantă, Alex, îi răspunse DeSole. Fii bun şi explică-mi ce vrei să spui.

— Doar ştii bine de ce am venit.

— Habar n-am avut că *eşti* aici.

— Înţeleg. Şi, din pură întâmplare treceai şi tu pe culoar, gata să dai fuga înăuntru la primul semn.

— În capătul coridorului am biroul, Alex. E în capăt de tot, chiar prea ferit.

Conklin îl fixă insistent pe director.

— Deşteaptă mutare, domnule. Chemaţi aici trei persoane cărora presupuneţi că n-am ce reproşuri să le aduc, în afară poate a faptului că sunt prea supuşi sistemului, aşadar trei bărbaţi în care sunteţi convins că am încredere deplină, deci cărora le înghit orice.

— În general aveţi dreptate, domnule Conklin, fiindcă cei trei nu vă spun decât adevărul. Luaţi loc, domnule DeSole. Poate ar fi mai bine să vă aşezaţi lângă noi astfel încât fostul nostru coleg să ne studieze pe toţi în voie în timp ce îi răspundem la întrebări. Înţeleg că aceasta este una dintre metodele preferate de lucru ale agenţilor operativi.

— N-am ce explicaţii să-i dau, spuse analistul, îndreptându-se spre locul de lângă Casset. Însă, dată fiind remarca oarecum grosolană a fostului nostru coleg, aş vrea să-l întreb eu ceva... Nu ţi-e bine, Alex?

— Ba-i e foarte bine, îi răspunse Valentino. Nasul lui de copoi bătrân l-a dus pe o pistă falsă, dar în rest, se simte ca un nou-născut.

— Nimeni nu putea intra în posesia informaţiilor fără consimţământul şi sprijinul celor aflaţi în această încăpere!

— Ce informaţii? întrebă mirat DeSole întorcându-se spre director şi privindu-l cu ochi parcă şi mai mari din spatele lentilelor groase. A, porcăria aia ultrasecretă despre care m-aţi întrebat azi dimineaţă?

Directorul încuviinţă cu un semn discret din cap, după care îl fixă gânditor pe Conklin.

— Să recapitulăm întâmplările din cursul acestei dimineţi... În urmă cu şapte ore, mai precis, imediat după orele nouă, am fost căutat de domnul Edward McAllister, fost demnitar în Departamentul de Stat, în prezent preşedintele Agenţiei Naţionale de Securitate. Din informaţiile mele, domnul McAllister a fost în Hong Kong cu dumneavoastră, domnule Conklin. Greşesc cumva?

— Domnul McAllister a fost într-adevăr acolo cu noi, încuviinţă sec Alex. L-a însoţit pe Jason Bourne până în Macao, fireşte sub o identitate falsă. Aici a fost împuşcat şi era cât pe ce să o mierlească. E o raritate între intelectuali, unul din cei mai curajoşi din toţi câţi am cunoscut în viaţa mea.

— N-am suflat o vorbă despre afacere, doar că a trecut şi el prin Macao şi că, la rigoare, va trebui să-mi anulez toate întâlnirile programate pentru azi şi să consider întâlnirea cu dumneavoastră drept prioritatea numărul unu a zilei... Ce mai artilerie grea, domnule Conklin...

— Mă văd obligat să repet. Am avut motive mai mult decât întemeiate să pun tunurile în bătaie.

— Aşa se pare... Domnul McAllister mi-a dat indicativul cifrat al acestui dosar ultrasecret ca să mă conving că nu-i de glumă – mă refer, fireşte, la operaţiunea Hong Kong. Iar eu i-am transmis la rândul meu această informaţie domnului DeSole, aşa încât îi dau cuvântul rugându-l să vă explice ce şi cât a aflat.

— Nu s-a atins nimeni de dosar, Alex, spuse DeSole pe un ton calm şi liniştit, nedezlipindu-şi privirea din ochii lui Conklin. Pot spune că până azi la

orele 9:30, de patru ani, cinci luni, douăzeci şi una de zile, unsprezece ore şi patruzeci şi trei de minute nimeni, dar absolut nimeni, nu a deschis dosarul. Motivul fiind mai mult decât întemeiat. Nu ştiu cât de conştient eşti *tu* de asta.

— În privinţa acestui dosar ştiu *tot* ce se poate şti şi sunt conştient de *toate* implicaţiile.

— Şi da, şi nu, îi răspunse DeSole cu blândeţe. Toată lumea ştie ce bubă ai, iar, pe de altă parte, domnul Panov habar nu are ce e aceea o problemă de securitate.

— Ce naiba insinuezi?

— Procedura de eliberare a dosarului la cerere este îndeplinită în mod legal numai după ce este consultată şi o a treia persoană. Cu alte cuvinte, la dosarul oficial al operaţiunii Hong Kong a fost adăugat un al treilea nume, cel al lui Edward Newington McAllister. La insistenţa acestuia şi cu aprobarea directă a preşedintelui şi a Congresului. S-a ocupat personal.

— O, Doamne! şopti Conklin uluit, pierzând ceva din siguranţa de mai înainte. Când l-am sunat azi-noapte de la Baltimore, cu gura lui mi-a spus că-i *imposibil* să fi cerut cineva accesul la dosar, după care m-a rugat să fac investigaţii, să aflu cum stau lucrurile. Tocmai acesta este scopul întâlnirii noastre de azi... Iisuse Cristoase, ce *s-a întâmplat?*

— După părerea mea, cred că ar trebui să pornim din alt punct, spuse directorul CIA. Înainte de asta, însă, domnule Conklin, vă rog să vă hotărâţi. Vedeţi, nici unul dintre noi nu cunoaşte conţinutul acestui dosar ultrasecret... Fireşte, am dezbătut problema pe toate feţele şi, cum era firesc, am făcut unele speculaţii. După cum spunea şi domnul Casset mai înainte, cu toţii suntem de acord că aţi îndeplinit cu brio misiunea din Hong Kong, însă nu ştim în ce a constat *cu adevărat* această misiune. Ne-au parvenit unele zvonuri de la bazele noastre cantonate în Extremul Orient pe care, să vă spun sincer, le-am considerat exagerate. Şi cum în fiecare dintre ele era pomenit şi numele dumneavoastră alături de cel al asasinului Jason Bourne, am dedus la acea vreme că dumneavoastră l-aţi prins şi l-aţi executat pe Bourne. Pentru ca în urmă cu doar câteva minute, într-un moment de furie, să folosiţi sintagma: „misteriosul Jason Bourne”, adăugând că el trăieşte, însă sub o identitate falsă. Mărturisesc că ne-aţi încurcat de tot. Cel puţin eu, unul, nu mai pricep nimic.

— N-aţi scos dosarul de la arhivă?

—Nu, răspunse DeSole. Eu am hotărât aşa. După cum probabil ştii şi tu, când un dosar ultrasecret e scos de la naftalină, automat trebuie consemnată data şi ora la care a fost consultat...Şi, cum domnul director m-a informat că s-ar putea să fie vorba de o scurgere de informaţii din Agenţie, mi-am zis că mai sănătos ar fi să nu mă ating de el. Care va să zică, nimeni n-a avut acces la el de aproape cinciani, deci nimeni nu l-a citit şi nu-i cunoaşte conţinutul. Şi deci nu a avut cum să încapă pe mâinile unor răufăcători, oricare ar fi aceştia.

— Ştii să-ţi acoperi fundul până la ultimul milimetru de grăsime.

— Să fii sigur de asta, Alex. Dacă pe dosar flutura steguleţul Casei Albe... Lucrurile s-au mai aşezat întrucâtva în ultima vreme, aşa că ce rost ar avea să facem valuri şi să tulburăm liniştea Biroului Oval? E adevărat că acolo s-a

instalat o prospătură, însă fostul preşedinte încă n-a murit şi mai are un cuvânt greu de spus. Şi ştii doar cât de îndărătnic poate fi când îşi pune-n minte. Ar fi însemnat să-l consultăm. Spune şi tu, ce rost avea să-l stârnim?

Conklin îi studie pe rând pe cei aşezaţi dinaintea lui şi rostirar:

— Aşadar, nici unul dintre voi nu ştie istoria.

— Ăsta-i adevărul, Alex, îi răspunse adjunctul Casset.

— Să nu te-ndoieşti o clipă, pacoste ce eşti, întări înveselit Valentino.

— Îţi dau cuvântul de onoare, adăugă Steven DeSole uitându-se la Conklin cu o privire senină.

— Iar dacă vreţi să vă ajutăm, sper că sunteţi de acord cu mine: ar trebui să ne spuneţi exact ce s-a întâmplat, să aflăm mai mult decât zvonurile contradictorii care au circulat la acea vreme, continuă calm directorul, instalându-se comod în fotoliu. Nu ştiu dacă *vă vom putea ajuta*, dar cert este că suntem cu mâinile legate atâta vreme cât bâjbâim în întuneric.

Alex îi privi din nou pe rând, iar cutele de pe chipul său frământat părură să se adâncească şi mai mult, ca şi când hotărârea pe care trebuia să o ia era mai presus de puterile lui.

— N-am să-i divulg numele adevărat fiindcă i-am dat cuvântul să nu o fac. Poate mai târziu, însă acum nu-i momentul. Iar în dosar n-o să daţi de el, pentru că am avut grijă să nu fie menţionat. O să-i găsiţi doar numele conspirativ – şi de astă dată tot onoarea mea e în joc. Am să vă spun însă ce s-a întâmplat, din două motive. Singur, fără ajutorul vostru, tot nu mă pot descurca, iar, pe de altă parte, informaţiile din acest dosar afurisit nu trebui să vadă lumina zilei... Cu ce aţi vrea să-ncep?

— Poate cu întâlnirea de azi, sugeră directorul. Ce anume a provocat-o?

— În regulă. Aşa o să-mi fie mai uşor, spuse Conklin şi, coborându-şi privirea pe tăblia mesei de parcă de acolo i-ar fi venit ajutorul, apucă absent bastonul, după care ridică brusc ochii. Azi noapte, a fost împuşcată o femeie într-un parc de distracţii de lângă Baltimore...

— Am citit în numărul de dimineaţă al ziarului „Washington Post”, îi tăie vorba DeSole încuviinţând energic din cap, iar fălcile dolofane ca de buldog i se cutremurară. Sfinte Sisoe, există vreo legătură...

— Şi eu am citit, sări Casset, fixându-l pe Alex cu ochii săi căprui. Incidentul s-a petrecut în faţa unui poligon de tir. L-au închis chiar azi noapte.

— Am trecut iute peste titlu, însă n-am citit articolul, închipuindu-mi că e vorba de un accident, spuse Valentino clătinând din cap.

— Mi-a fost prezentată revista presei o dată cu mapa de lucru, azi-dimineaţă, iar lectura cred că este mai mult decât suficientă pentru o singură zi, spuse şi directorul. Nu-mi amintesc însă să-mi fi căzut sub ochi o asemenea ştire.

— Există vreo legătură între tine şi întâmplarea de astă-noapte, bătrâne? îşi continuă DeSole întrebarea.

— Dacă n-ar fi existat legătură, n-ar fi murit un om degeaba... De fapt, mai corect ar fi să spun că amândoi avem legătură cu incidentul.

— Care *amândoi?* întrebă Casset încruntându-se îngrijorat.

— Eu şi Morris Panov am primit două telegrame identice, semnate Jason Bourne, prin care acesta ne ruga să ne întâlnim cu el în parcul de distracţii ieri seară, la nouă şi jumătate. Spunea că-i urgent şi că trebuie să-l căutăm în faţa poligonului de tir, însă mai menţiona că nu trebuie, sub nici o formă, să-l căutăm acasă sau în altă parte... Atunci, eu şi Panov ne-am imaginat, fiecare pe cont propriu, că vrea să ne spună ceva de care nu trebuia să afle soţia lui, să n-o îngrijoreze... Am ajuns în acelaşi timp, însă eu l-am văzut primul pe Panov şi, pe loc, mi-am dat seama că trebuie să fie ceva necurat la mijloc. Normal ar fi fost, mai ales din punctul de vedere al lui Bourne, să ne vedem şi să ne sfătuim, vreau săspun, eu şi Panov, înainte de a ne prezenta la locul de întâlnire. În schimb, ni s-a recomandat expres să nu facem aşa ceva. Puţea de la o poştă că ceva nu e în regulă, aşa că am făcut tot ce-am putut să scăpăm cât mai repede din ambuscadă. Cum nu aveam de ales în acel moment, singura ieşire posibilă din impas era să creez o diversiune.

— Ai produs panică, spuse Casset, ghicind ceea ce se întâmplase.

— A fost singurul lucru care mi-a venit în minte. Şi singurul lucru la care se pricepe cel mai bine bastonul ăsta blestemat, în afară de a mă ajuta la mers. Aşa că le-am cărat câteva lovituri celor din jur, peste ţurloaie şi genunchi, i-am împuns pe câţiva în burtă şi în capul pieptului. Noi am reuşit să ne scăpăm pielea, însă amărâta aia a fost împuşcată.

— Şi cum ai interpretat... c*um interpretezi* incidentul? îl întrebă Valentino.

— Tocmai aici e buba, Val. Habar n-am. Că mi s-a-ntins o cursă, de asta sunt convins, dar nu-mi dau seama despre ce cursă ar putea fi vorba. Dacă ce mi-a trecut prin minte în prima clipă se dovedeşte a fi adevărat – iar acum cred tot mai mult că nu mă-nşel – atunci zău dacă pricep cum de-a putut rata un ucigaş profesionisttrăgând de la o distanţă atât de mică. Poziţia femeii şi felul în care i-a ţâşnit sângele din carotidă indică faptul că glonţul a venit de undeva din stânga mea, mi-a trecut razant peste umăr – nu l-am auzit şuierându-mi pe la ureche – şi a omorât-o în mişcare, când se întorcea. Dinspre poligon nu putea veni fiindcă puştile sunt fixate de tejghea, iar poziţia lor infirmă ipoteza. Pe de altă parte, hemoragia masivă a fost provocată de un glonţ cu calibru mult mai mare decât oricare dintre jucărioarele de acolo. Dacă asasinul a primit ordin să ne scoată din scenă, pe mine sau pe Mo Panov, atunci e imposibil să fi ratat ţinta trăgând cu o armă cu lunetă, şi încă la o distanţă atât de mare. În nici un caz dacă raţionamentul meu este corect.

— Când spuneţi „corect”, domnule Conklin, interveni directorul CIA, vă gândiţi la asasin, Carlos Şacalul?

— *Carlos!? e*xclamă DeSole. Pentru numele lui Dumnezeu, ce legătură e între Şacal şi o crimă oarecare din Baltimore...?

— Jason Bourne, răspunse liniştit Casset.

— Bine, asta mi-am închipuit şi eu. Totuşi, povestea e cam încâlcită. Bourne a fost un criminal de duzină, ieşit din jungla asiatică, şi care a plecat în Europa pentru a-l înfrunta pe Şacal; şi a pierdut. După cum a amintit şi domnul director, s-a întors în Extremul Orient unde, de altfel, şi-a găsit moartea în

urmă cu patru sau cinci ani. Totuşi Alex vorbeştedespre el de parcă n-ar fi murit, ba chiar a spus că el şi Panov au primit nişte mesaje de la acesta... Ce legătură poate fi între cele întâmplate ieri seară, o târâtură de ucigaş şi asasinul profesionist cel mai greu de prins de pe lume?

— Tu nu erai aici acum câteva minute, Steve, îi răspunse Casset pe acelaşi ton calm şi liniştit. Se pare însă că există o legătură serioasă între toate acestea.

— *Poftim?* Eşti bun să repeţi?

— Domnule Conklin, vă sugerez să ne povestiţi cum s-au petrecut lucrurile, de-a fir-a-păr. Cine este de fapt acest Jason Bourne?

— În ciuda tuturor celor care s-au spus pe seama lui, este un personaj fictiv, îi răspunse fostul agent secret.

CAPITOLUL III

— Adevăratul Jason Bourne a fost o scursură a societăţii, un gunoi şi un neisprăvit fără căpătâi din Tasmania, care a luptat în Vietnam ca participant direct la o operaţiune pe care toată lumea ar prefera să o dea uitării. Este vorba despre adunătura de derbedei, ticăloşi, răufăcători, borfaşi şi criminali formată mai ales din foşti puşcăriaşi – majoritatea condamnaţi la moarte – care cunoşteau ca-n palmă Asia de sud-est şi care au ţinut spatele frontului. De fapt, noi înşine am creat acest comando special.

— Meduza, murmură Steven DeSole. Nişte brute, oameni cruzi şi lipsiţi de suflet, care omorau tot ce le pica în mână –fărădiscernământ, fără un motiv real, fără măcar să primească un ordin – şi care au jefuit şi deturnat milioane de dolari. Nişte sălbatici şi nimic mai mult.

— Majoritatea da, însă nu toţi, spuse Conklin. Adevăratul Jason Bourne corespunde perfect portretului pe care l-ai schiţat, cu singura adăugire că, în realitate, a fost mult mai ticălos: Bourne şi-a trădat camarazii. Comandantul unei misiuni extrem de periculoase – ce zic eu, de-a dreptul sinucigaşe – l-a prins pe Bourne transmiţând vietnamezilor prin radio poziţia lor. L-a curăţat pe loc şi i-a aruncat cadavrul în mlaştină lăsându-l să putrezească în jungla din Tam Quan. Şi aşa a dispărut Jason Bourne de pe faţa pământului.

— Domnule Conklin, e clar că a apărut din nou, remarcă directorul vădit interesat, aplecându-se mult înainte şi sprijinindu-se cu coatele pe masă.

— Întrupat de altcineva, încuviinţă Conklin întărindu-şi spusele cu o înclinare a capului. Însă dintr-un motiv complet diferit. Bărbatul care l-a omorât pe Bourne în Tam Quan şi-a însuşit identitatea acestuia şi a acceptat să fie antrenat pentru o misiune specială pe care noi am denumit-o Treadstone Seventy-One după numele unei clădiri din New York, aflată pe Bulevardul Şaptezeci şi unu, unde a fost supus unui program intensiv de pregătire. Pe hârtie, planul arăta strălucit, însă realitatea a infirmat aşteptările noastre din pricina unui element neprevăzut pe care nimeni nu-l luase în calcul. După aproape trei ani în care omul nostru a intrat în pielea lui Bourne, jucând rolul celui de al doilea mare asasin al lumii şi a trecut în Europa pentru a-l înfrunta pe Şacal pe teritoriul lui – după cum, de altfel, spunea şi Steve – a fost grav rănit, a suferit un şoc şi a devenit amnezic. Un pescar l-a găsit abia suflând în largul Mediteranei şi l-a adus până pe insula Port Noir. Nu-şi mai amintea absolut nimic – nici cine este, nici ce e cu el, doar că stăpâneşte perfect câteva arte marţiale, două limbi orientale şi că este o persoană cu educaţie aleasă. Ajutat de un medic englez, un alcoolic care s-a autoexilat în Port Noir, omul nostru a început să se adune şi, încet-încet, a pus cap la cap frânturi de amintiri despre propria-i persoană, reuşind să-şi amintească parţial ce-i cu el. Afurisită experienţă... Iar noi, care pusesem la punct operaţiunea până în cele mai mici detalii, care creasem cu atâta migală un mit, ne-am trezit cu mâinile legate, adică incapabili să-l ajutăm. Neştiind la început ce se-ntâmplase, am

crezut că ne-a trădat, că a sfârşit prin a deveni personajul legendar pe care noi îl inventasem cu scopul de a-l prinde pe Carlos. Eu însumi am încercat să-l lichidez la Paris, însă, deşi a avut ocazia să-mi vâre un glonţ în cap, totuşi n-a făcut-o. Până la urmă l-am recuperat. A revenit printre noi graţie calităţilor excepţionale ale unei canadience pe care a cunoscut-o la Zürich şi cu care s-a căsătorit mai târziu. Doamna în discuţie a dat dovadă de mai multă minte şi mai mult curaj decât orice femeie întâlnită vreodatăde mine. Iar acum, ea, soţul ei şi copiii lor retrăiesc aceeaşi experienţă de coşmar şi sunt obligaţi să fugă pentru a-şi salva viaţa.

De uimire, directorul rămăsese cu gura căscată şi uitase să tragă din pipă; abia într-un târziu reuşi să se adune:

— Şi încercaţi să ne spuneţi pe tonul acesta liniştit că asasinul pe care toată lumea îl cunoaşte sub numele de Jason Bourne este de fapt un personaj pe care l-aţi *inventat?* Că nici poveste să fie criminalul ticălos pe care ni-l închipuiam cu toţii a fi?

— N-a ucis decât atunci când a fost obligat să o facă şi numai pentru a supravieţui. Însă nu e asasin. Noi am creat această legendă pentru a-l stârni pe Şacal şi a-l obliga să iasă din bârlog.

— Iisuse! exclamă Casset. Şi *cum* aţi reuşit?

— Printr-o masivă campanie de dezinformare lansată în întregul Extrem Orient. De fiecare dată când se comitea un asasinat important şi de răsunet, fie la Tokio, în Hong Kong, Macao sau Coreea, Bourne era trimis imediat la faţa locului şi îl revendica, lăsându-şi peste tot cartea de vizită, presărând semne ale aşa-zisei sale treceri şi hărţuind autorităţile până când a reuşit să devină o legendă vie. Timp de trei ani, omul nostru s-a învârtit în cercurile din drojdia societăţii – în lumea drogurilor, a crimei organizate şi a dictatorilor – în rândul cărora şi-a croit drum cu tenacitate, animat de un singur gând: acela de a-şi face faimă de asasin profesionist şi de a ajunge în Europa spre a-i fura lui Carlos angajamentele şi a-l obliga să scoată capul din ascunzătoare, fie şi pentru o secundă, suficient cât să-i zboare creierii.

Asupra adunării se lăsă o linişte deplină, apăsătoare, pe care DeSole o curmă abia reuşind să îngaime:

— Ce fel de om poate fi acela care acceptă o asemenea misiune?

Conklin îl privi pe analist şi îi răspunse sec:

— Unul care simte că nu mai are pentru ce trăi. Cineva care nu-şi mai doreşte nimic decât să moară... Poate chiar un om normal care a ajuns într-o fundătură ca Meduza din disperare, ură şi neputinţă.

Fostul agent secret se opri, iar pe chip i se întipări o expresie de suferinţă.

— Zi-i înainte, Alex, rosti în şoaptă Valentino. Doar nu vrei să ne laşi baltă tocmai acum.

— Nu. Sigur că nu, spuse Conklin şi, clipind de câteva ori, reveni cu greu la realitate. Mă gândeam doar prin ce chinuri cumplite trebuie să treacă acum, obligat să retrăiască trecutul... mă rog, atât cât îşi poate aminti din el. Împuţită similitudine! Cum de nu mi-a trecut prin minte până acum?! Soţia, copiii...

— Ce similitudine? întrebă Casset aplecându-se spre Conklin şi nescăpându-l din ochi.

— Cu ani în urmă omul nostru era tânăr ofiţer, staţionat în Phnom Penh, universitar în viaţa civilă şi însurat cu o vietnameză pe care a cunoscut-o aici, la studii. Aveau împreună doi copii şi locuiauîntr-o casă de pe malul râului... Într-o dimineaţă, pe când soţia şi copiii înotau liniştiţi, un avion de vânătoare venind dinspre Hanoi a efectuat un raid rapid deasupra Phnom Penh-ului, a bombardat oraşul şi i-a secerat pe toţi trei. Atunci, omul nostru a fost la nici un pas de a-şi pierde minţile. A lăsat totul baltă şi a reuşit să-şi croiască cumva drum până la Saigon, iar acolo a intrat în Meduza. Un singur gând îl obseda: acela de a ucide. A devenit Delta One – niciodată nu s-au folosit nume în Meduza – şi, în scurt timp, cel puţin atâta vreme cât nu nesocotea ordinele venite direct de la Comandamentul din Saigon, căruia i se opunea cu aceeaşi înverşunare cu care lichida duşmanul în fruntea brigăzilor morţii, a fost recunoscut drept cel mai eficient comandant de trupe de gherilă din timpul războiului.

— Aşadar, se pare că totuşi ne-a ajutat în război, remarcă Valentino.

— În afara faptului că nu-i simpatiza nici pe cei de la Saigon şi nici pe militarii din armata nord-vietnameză, cred că nu greşesc afirmând că, de fapt, nu-i păsa ce se-ntâmplă cu el. El avea de purtat un război personal fără nici o legătură cu linia frontului, în afara aceleia că probabil, cu cât se apropia mai mult de Hanoi, cu atât se simţea mai bine. Cred că undeva într-un cotlon al minţii i se implantase adânc ideea că trebuie să-l găsească cu orice preţ pe pilotul care-i omorâse familia... Iată în ce constă asemănarea. Cu ani în urmă era însurat şi avea doi copii, iar familia i-a fost măcelărită în chip bestial sub ochii lui. Acum are din nou o familie, soţia şi cei doi copii sunt urmăriţi de Şacal, iar laţul se strânge tot mai mult în jurul lor. Cred că bietul om mai are puţin şi o ia razna. *Fir-ar a dracului de treabă.*

Cei patru bărbaţi aşezaţi în capătul opus al mesei se priviră lung, în tăcere, şi-l lăsară pe Conklin să-şi rumege furia. Din nou vorbi directorul, pe acelaşi ton liniştit şi blând:

— Ţinând cont de timpul scurs de atunci, începu el, misiunea de lichidare a Şacalului a fost pusă la punct cu cel puţin un deceniu în urmă, iar dacă-mi amintesc bine, operaţiunea Hong Kong s-a petrecut mult mai recent. A existat vreo legătură între ele? Şi dacă da, fără a vă cere nume, ce ne puteţi spune despre Hong Kong?

Alex apucă bastonul, îşi încleştă pumnii pe el până i se albiră încheieturile şi, abia într-un târziu, îi răspunse:

— Hong Kong a fost cea mai împuţită operaţiune secretă pe care a născocit-o vreodată o minte omenească şi, fără îndoială, cea mai neobişnuită de care mi-a fost dat să aud în viaţa mea. Spre marea mea satisfacţie, pot însă afirma că noi, cei de la Langley, n-am avut atunci nici un amestec în elaborarea strategiei iniţiale. La naiba cu laudele cu care ne-au copleşit ulterior! Eu am intrat în joc mult mai târziu, dar când am aflat detaliile mi s-a întors stomacul pe dos. Domnului McAllister i se făcuse de mult scârbă, mai ales că el a fost

cooptat încă de la bun început. Tocmai de aceea a fost dispus să-şi rişte viaţa şi puţin a lipsit să nu şi-o piardă, împuşcat la graniţa dintre Macao şi China. Nu-l răbda moralitatea lui de intelectual să vadăcum un om este sacrificat în numele strategiei.

— E o acuzaţie foarte gravă, comentă Casset. De fapt, ce s-a întâmplat?

— Conform planului, oamenii noştri au răpit-o pe soţia lui Bourne, femeia care l-a recuperat şi ni l-a restituit cu minţile întregi pe bărbatul ei. Au descris un traseu presărat cu nenumărate semne ca să-l atragă pe urmele lor, iar drumul se oprea în Hong Kong.

— *Iisuse*, pentru ce?

— De dragul strategiei. Era un plan desăvârşit şi, în acelaşi timp, odios...

Vă spuneam că „asasinul” Jason Bourne devenise o figură legendară în Asia. I se pierduse urma undeva în Europa, dar asta nu înseamnă că legenda ţesută în jurul lui nu s-a răspândit până în Extremul Orient. Şi-apoi deodată, răsare din senin un ucigaş plătit care operează în Macao şi reînvie vechea legendă. El şi-a luat numele de „Jason Bourne”şi asasinatele au început să se ţină lanţ. Abia trecea o săptămână, uneori câteva zile, şi mai auzeai de un asasinat. Aceleaşi dovezi bătătoare la ochi care conduceau la Bourne erau plantate peste tot împreună cu aceeaşi metodă de şicanare a poliţiei. Apăruse în scenă un fals Bourne care studiase temeinic originalul, până în cele mai mici detalii, şi care îi cunoştea toate trucurile.

— Aşa că cine altul mai potrivit să-i dea de urmă decât acela care inventase el însuşi toate trucurile? Originalul... Adică *originalul* creat de voi, interveni directorul. Şi ce altă cale mai bună de a-l obliga pe adevăratul Bourne să plece la vânătoare decât să-i răpiţi soţia? Se pune însă următoarea întrebare: *de ce* au fost cei de la Washington atât de disperaţi încât să recurgă la o asemenea stratagemă? Se rupseseră legăturile oficiale cu *noi?*

— În realitate, a fost cu mult mai rău. Printre clienţii noului Jason Bourne se număra un scelerat de la Beijing, un trădător din guvernul Kuomintang-ului, care puţin a lipsit să nu transforme Extremul Orient într-un rug. Planul lui consta în a compromite vechile tratate chino-britanice încheiate în privinţa Hong Kong-ului şi de a închide graniţele coloniei britanice, lăsând-o pradă anarhiei.

— *Război,* rosti calm Casset. În acest caz, Beijing-ul ar fi trimis trupe în Hong Kong şi ar fi preluat controlul. Apoi, ajunse în acest punct, toate ţările ar fi fost forţate să facă o alegere... R*ăzboi.*

— În era nucleară, completă directorul. Şi cât de departe s-a ajuns, domnule Conklin?

— Unul dintre vice prim-miniştrii Republicii Populare Chineze a fost asasinat într-un masacru din Kowloon, cu toate aparenţele unei reglări de conturi personale. Iar impostorul şi-a lăsat cartea de vizită la locul crimei: „Jason Bourne”.

— Doamne-Dumnezeule. Trebuia oprit cu orice preţ! explodă directorul CIA înşfăcând nervos pipa.

— A fost, spuse Alex dând drumul bastonului. De singura persoană în

stare să-l prindă. De Jason Bourne al nostru... Asta-i tot ce vă pot spune pentru moment. Adaug doar, repetându-mă, că acestbărbat s-a întors în ţară cu soţia şi copiii lui, iar Carlos strânge tot mai mult laţul în jurul lui. Nimic nu-l poate opri pe Şacal atâta vreme cât nu e convins că unica persoană de pe lume care l-ar putea recunoaşte, deci identifica, încă mai trăieşte. Aşa că sunaţi-i pe colegii de la Paris, Londra şi Roma care ne datorează câte un serviciu. Mai ales Parisul. Cineva tot trebuie să ştie *ceva.* Unde este Carlos *în acest moment*; cine de la noi îl ajută şi care-i sunt contactele de *aici*. Nu se poate, are urechi la Washington şi, oricare ar fi vinovaţii, aceştia sunt cei care ne-au găsit, pe mine şi pe Panov!

Fostul agent secret se jucă absent cu bastonul şi privi încordat pe fereastră.

— Nu pricepeţi? continuă el pe un ton scăzut de parcă ar fi vorbit pentru sine. Aşa ceva nu putem permite. Doamne! Aşa ceva *nu se poate întâmpla!*

Şi iarăşi, cei patru funcţionari ai Agenţiei Centrale de Informaţii păstrară un moment de tăcere, respectându-i durerea, se priviră fără a scoate o vorbă şi se înţeleseră din priviri, dincolo de cuvinte. Şi, imediat, trei perechi de ochi îl priviră insistent pe Casset. Acesta dădu din cap a încuviinţare, semn că înţelege să i se adreseze el primul lui Conklin, ca fiindu-i cel mai apropiat.

— Alex, sunt de acord cu tine. Toate firele par să conducă la Carlos. Însă, înainte de a pune pe jar toată Europa, părerea mea este că ar trebui să fim siguri că nu ne înşelăm. Nu ne putem permite să dăm o alarmă falsă fiindcă prin asta ar însemna să ne oferim singuri, pe tavă, Şacalului şi să-i dovedim că suntem vulnerabili în privinţa lui Jason Bourne. Carlos va începe probabil căutările pornind de la operaţiunea Treadstone Seventy-One, îngheţată cu atâta vreme în urmă. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru acela că, de peste un deceniu, nici un agent de-al nostru nu s-a mai învârtit în jurul lui.

Pensionarul Conklin studie atent chipul colţuros, preocupat, al lui Casset.

— Aşadar, vrei să spui că, dacă eu mă înşel şi nu avem de-a face cu Şacalul, s-ar putea să zgândărim singuri o rană cicatrizată de mai bine de treisprezece ani, în felul acesta invitându-l, practic, să ucidă?

— Bănuiesc că este exact ceea ce am vrut să spun.

— Iar eu sunt convins, Charlie, că raţionamentul tău este valabil... Crezi că am dat peste nişte muşterii care nu au nici o legătură cu vechiul caz, nu? Unii de care al şaselea meu simţ îmi spune că ar trebui să mă feresc, totuşi fără nici o legătură cu cazul nostru.

— Ştii că eu am mare încredere în cel de-al şaselea simţ al tău, mai mult decât în toate aparatele astea deştepte de pe aici...

— Şi eu, sări Valentino. Ne-ai salvat oameni din cinci sau şase crize zonale când toate maşinăriile noastre o luaseră razna, indicând că tu te-nşeli. Totuşi, reţinerea lui Charlie mi se pare justificată. Dacă nu e Carlos? În acest caz, nu numai că vom trimite mesaje false în toată Europa, dar vom pierde timp preţios, ceea ce, în situaţia dată, nu cred că ne putem permite.

— Păi atunci lăsaţi Europa în pace, rosti Alex gânditor, de parcă ar fi vorbit iarăşi pentru sine. Cel puţin o vreme... Începeţi cercetările de *aici.*

Trageţi-i pe nenorociţii ăştia de păr afară din ascunzătoare şi terminaţi-i. Cum pe mine mă vor, folosiţi-mă pe mine drept momeală.

— Numai că asta ar presupune, domnule Conklin, să desfăşurăm forţe în apărarea dumneavoastră şi a domnului Panov cu mult mai numeroase decât ne permitem în acest moment, rosti directorul cu fermitate.

— Păi, nu le desfăşuraţi, domnule, spuse Alex uitându-se când la Casset, când la Valentino, după care adăugă pe un ton tăios, ridicând vocea: dacă mă lăsaţi pe mine să pun totul la cale şi nu vă amestecaţi, ne putem *descurca şi singuri!*

— Suntem pe un teren nesigur, spuse Casset. Afacerea asta ar putea să aibă legături cu străinătatea, însă până una-alta rămâne ciorba noastră. Poate ar trebui să-i cooptăm şi pe cei din Biroul Federal.

— În nici un caz! exclamă Conklin. Nu cooptăm pe *nimeni* în afara celor aflaţi în această încăpere!

— Zău, Alex, rosti Casset cu blândeţe, clătinând uşurat din cap. Tu te-ai pensionat. Aici nu mai primeşte nimeni ordine de la tine.

— Bine. *Perfect,* ţipă Conklin furios şi se ridică sprijinindu-se în baston. Mă opresc direct la Casa Albă la un anume preşedinte al NSA pe nume McAllister.

— Stai jos! rosti directorul CIA pe un ton ce nu suporta replică.

— Sunt pensionar. Nu mai primesc ordine de la nimeni.

— Nici prin minte nu-mi trece să-ţi dau ordine. Sunt îngrijorat pentru viaţa dumitale. Eu interpretez astfel scenariul: pornind de la o presupunere care merită toată atenţia, vrei să sugerezi că cel care a tras azi-noapte asupra dumitale a ratat cu bună-ştiinţă, fără să-i pese pe cine omoară de fapt, singurul lucru care-l interesa fiind să te prindă viu în cursul busculadei care a urmat.

— Sunt simple speculaţii...

— Care se bazează pe experienţa dobândită într-o suită de operaţiuni la care am participat direct de când sunt aici, de pe vremea când lucram în Departamentul pentru Marină şi-n multe alte locuri pe care nu vreau să le pomenesc şi de care nu ai de unde să ştii.

Directorul îşi înfipsese coatele în braţele fotoliului şi rostea vorbele pe un ton care devenise deodată aspru şi autoritar.

— Spre ştiinţa dumitale, Conklin, să ştii că n-am picat din nori ca amiral cu trese aurii şi toate onorurile, drept în fruntea Serviciului de Informaţii al Marinei. Înainte am lucrat ceva ani buni în SEAL de unde eram trimis în misiuni, de pe submarin, în Kaesong, iar mai târziu în portul Haiphong. Am avut ocazia să cunosc câţiva neisprăviţi din Meduza şi nu-mi amintesc ca vreunul dintre ei să-mi fi inspirat altceva decât dorinţa de a-i zbura creierii. Şi iată, acum vii dumneatasă-mi spui că ar fi totuşi *unul*, adică „Jason Bourne”al vostru, pentru care eşti în stare să-ţi dai sufletul dacă prin asta l-ai ţine cât mai departe de luneta Şacalului şi l-ai putea salva de la moarte... Hai să dăm cărţile pe faţă, Alex. Vrei sau nu să lucrăm împreună?

Conklin se aşeză din nou în fotoliu şi un zâmbet larg îi înflori pe buze.

— Doar de la început v-am spus, *domnule*, că n-am nimic împotriva

numirii dumneavoastră. Atunci doar intuiam, însă acum ştiu şi de ce. Aţi lucrat în serviciul operativ... În condiţiile astea, lucrez cu dragă inimă cu dumneavoastră.

— Bine. *Perfect,* spuse directorul. O să punem la punct un plan de supraveghere, rugându-ne lui Dumnezeu să nu te-nşeli şi ca ăştia să vrea să te prindă viu, fiindcă nu avem destule mijloace pentru a ţine sub observaţie toate acoperişurile şi ferestrele din oraş... Sper că eşti conştient la ce risc te expui.

— Da. Şi cum două momeli nu strică într-un banc de piranha, propun să iau legătura cu Mo Panov.

— Nu-i poţi cere să lucreze cu noi, Alex, îl contrazise Casset. Doar nu-i de-ai noştri. De ce ar face-o?

— Fiindcă *este* de-ai noştri şi am să-l invit să intre în joc. Dacă nu-i spun, îl cred în stare să-mi facă o injecţie cu stricnină. Vedeţi, şi el a fost cu noi în Hong Kong, şi din aceleaşi motive. Cu ani în urmă, la Paris, am fost cât pe ce să-mi omor cel mai bun prieten. Aş fi făcut o greşeală cumplită: eu crezusem atunci că ne-a trădat, când el de fapt îşi pierduse memoria. Câteva zile mai târziu, lui Morris Panov – unul dintre psihiatrii de frunte pe care-i are ţara noastră, un medic care nu suportă toată mascarada asta pseudo-psihologică la modă în vremea din urmă – i s-a prezentat un profil psihiatric „ipotetic" solicitându-i-se în acelaşi timp să pună diagnosticul pe loc. Portretul pacientului îl prezenta pe acesta ca pe un superagent, deţinător al unui număr impresionant de secrete, o adevărată bombă în mişcare, un om însă care o luase razna acum... Pornind de la diagnosticul stabilit la repezeală de Mo unui pacient cu profil medical ipotetic – despre care Panov s-a lămurit peste câteva ore că era tot atât de ipotetic ca şi Statuia Libertăţii – un amnezic nevinovat era cât pe ce să fie făcut arşice într-o ambuscadă organizată de guvern pe Bulevardul Şaptezeci şi Unu din New York. Şi când s-a constatat că zdreanţa aia de om încă mai respiră, Panov a cerut să-i fie dat lui în îngrijire şi nimănui altcuiva. Nu şi-a iertat niciodată greşeala pe care a făcut-o. Dacă aţi fi în locul lui şi nu v-aş spune ce am de gând să fac, ce atitudine aţi lua?

— Ţi-aş spune că în seringă-i un antigripal, dar te-aş îndopa cu stricnină, conchise DeSole dând din cap.

— Unde e Panov? întrebă Casset.

— La hotelul Brookshire din Baltimore, sub numele de Morris, Phillip Morris. Şi-a anulat toate consultaţiile pe ziua de azi. Are gripă.

— Să trecem la treabă, spuse directorul CIA scoţând o agendă galbenă din buzunar şi aşezând-o pe masă dinaintea sa. Apropo, Alex. Unui adevărat agent operativ, mă refer la unul competent, nu-i pasă de grade şi nu are încredere în colegii care nu sunt în stare să-l tutuiască. După cum bine ştii, numele meu este Holland, iar prenumele, Peter. De acum înainte noi doi suntem Alex şi Peter. De acord?

— Sigur, Peter. Cred că ai fost un tip al dracului cât lucrai în SEAL.

— De vreme ce mă aflu aici – vreau să spun, dacă viaţa m-a purtat până în acest punct şi nu mă refer la scaun – se trage concluzia că am fost competent.

— Agent operativ, mormăi Conklin încântat.

— Şi-acum că am renunţat la toate mărunţişurile astea protocolare pe care mi le impune funcţia, aş vrea să te previn că am fost un copoi al naibii de băgăcios şi încăpăţânat. Nu ştiu ce-s alea sentimentalisme, Alex. În cazul de faţă am nevoie de date. Clar?

— Nici eu nu lucrez altfel, Peter. Uneori te poţi dedica unei misiuni din motive de ordin sentimental, nu văd nimic rău în asta, însă trebuie să o duci la îndeplinire cu sânge rece şi fără să-ţi pierzi capul. Eu n-am lucrat niciodată în SEAL, dar dacă viaţa m-a adus şi pe mine până în acest loc, aşa şchiop cum sunt şi toate celelalte, înseamnă că şi eu oi fi competent.

Holland zâmbi – un zâmbet tineresc care contrasta cu părul încărunţit de la tâmple, surâsul unui profesionist pentru o clipă eliberat de grijile funcţionăreşti şi încântat să se întoarcă în lumea lui dinamică, aceea pe care o cunoştea cel mai bine.

— Noi doi s-ar putea să ne înţelegem de minune, spuse directorul CIA şi, parcă pentru a îndepărta ultimele urme ale imaginii sale de şef, aşeză pipa pe masă, scoase din buzunar un pachet de ţigări, vârî o ţigară în gură, o aprinse cu bricheta şi începu să scrie ceva grăbit. Mai dă-i încolo şi pe ăştia de la FBI, continuă el. O să-i folosim numai pe ai noştri şi înainte o să-i verificăm cu lupa.

Charles Casset, cel pe care toţi îl considerau urmaşul firesc la fotoliul de director al CIA, un bărbat zvelt, inteligent, se lăsă în scaun şi scoase un oftat greu.

— Oare de ce am impresia bizară că o să am de furcă cu voi doi, domnii mei?

— Pentru că eşti un analist înnăscut, Charlie, îi răspunse Holland.

Scopul oricărei supravegheri concertate este acela de a-i descoperi pe cei angajaţi în urmărirea propriilor oameni, de a le stabili identitateasau a-i aresta, după cum impun investigaţiile pentru a progresa. În acest caz, scopul era acela de a-i prinde pe agenţii Şacalului care îi atrăseseră pe Conklin şi pe Panov în cursă chemându-i în parcul de distracţii din Baltimore. Specialiştii CIA aulucrat toată noaptea şi mare parte din cursul zilei următoare, iar în final au alcătuit o echipă formată din opt agenţi experimentaţi în misiunile de teren, au trasat şi au retrasat itinerariul pe care urmau să-l parcurgă în următoarele douăzeci şi patru de ore, împreună sau separat, Panov şi Conklin – pe aceste trasee urmând a merge în recunoaştere grupuri mici de agenţi înarmaţi care se schimbau rapid între ei – scopul final fiind acela de a forţa o întâlnire, într-un punct bine studiat dinainte şi într-un anumit moment. Adică în orele dinaintea ivirii zorilor, în faţa Muzeului Smithsonian. Acţiunea fusese intitulată *Dionaea muscipula*[1] fiindcă ei urziseră *o adevărată pânză de păianjen.*

Conklin se afla în vestibulul strâmt şi slab luminat al apartamentului său şi se uita cu ochii mijiţi la ceasul de mână, încercând să vadă cât arată. Era ora

---

[1]Dionaea muscipula este o plantă carnivoră cunoscutăşi sub numele de**Venus Flytrap**, deoarece principala sa sursă de hrană este constituită din musculiţe sau alte insecte mici. (nota ediţiei electronice n. e. e.).

2:35 fix, noaptea. Deschise uşa masivă de la intrare şi păşi şchiopătând în strada pustie şi cufundată în beznă la acea oră târzie. Conform planului, coti fără grabă pe prima străduţă care făcea la stânga, mergând în ritmul dinainte stabilit. Nu trebuia să ajungă la colţ înainte de 2:38 fix. Deodată simţurile sale treze dădură alarma: zărise în umbra unui portal o siluetă omenească. Fără a sta pe gânduri, Alex vârî mâna sub haină după pistolul Beretta. Planul nu prevedea că în această porţiune a străzii trebuia să fie plantat unul din oamenii lor, ascuns în umbra unui portal! Apoi se relaxă la fel de iute pe cât reacţionase, resimţind în acelaşi timp un imens sentiment de uşurare, combinat cu o umbră de vinovăţie când constată că umbra din noapte era un om sărman, un biet bătrân îmbrăcat în zdrenţe, care nu avea unde să se ducă, cum sunt atâţia în această ţară prosperă. Alex nu se opri. Ajunse la colţ şi, cu auzul său fin, prinse un pocnet sec din degete. Traversă bulevardul, continuă pe trotuar şi trecu prin dreptul unei alei. *Aleea.* Încă o siluetă... un alt bărbat zdrenţăros care dădu să iasă în stradă, dar se retrase iute în umbra aleii când îl zări. O altă epavă care îşi apăra colţişorul de beton ce nu se deosebea cu nimic de o criptă. În orice alt moment, Conklin s-ar fi oprit şi i-ar fi dat bătrânului câţiva dolari, însă acum nu avea timp de aşa ceva. În faţă i se aşternea un drum lung, iar el trebuia să respecte graficul stabilit.

Încă zgândărit de ecoul bizarei conversaţii telefonice pe care o avusese cu zece minute în urmă, Morris Panov se apropia de intersecţie, străduindu-se să nu uite nici un amănunt din planul pe care trebuia să-l urmeze, de-a dreptul speriat la gândul că nu avea voie nici măcar să tragă cu coada ochiului spre ceas, să verifice dacă, o dată ajuns într-un anume punct de pe traseu, reuşise să se încadreze în intervalul de timp stabilit. Primise de altfel dispoziţii clare să nu se uite, *sub nici un motiv*, la ceas cât timp mergea pe stradă... De ce nu puteau ăştia să spună „la aproximativ atât şi atât” şi trebuiau să folosească în schimb expresia enervantă „interval de timp” de parcă, dintr-o clipă în alta, s-ar fi pregătit invazia Washingtonului. Merse înainte, cu aerul că ieşise la plimbare, traversă străzile pe care i leindicaseră să le traverseze, sperând ca ceasul minţii să nu-l trădeze şi să-l ţină în pas cu afurisitele acelea de „intervale de timp” pe care şi le întipărise singur în memorie, măsurând spaţiul dintre cei doi ţăruşi pe care-i înfipsese în gazonul din spatele casei sale din Vienna, Statul Virginia... Era în stare de orice sacrificiu pentru David Webb – Sfinte Dumnezeule, chiar *orice!* – dar ce i se cerea să facă acum era curată nebunie...Şi totuşi, poate că nu era... Sigur nu era, nu l-ar fi rugat să facă aşa ceva dacă era doar o prostie.

Ce mai fusese şi asta? Un om îl pândea din umbra unui portal, un chip îl privea cu ochi goliţi de orice expresie. *La fel ca ceilalţi doi!* De astă dată însă, personajul era chircit chiar în colţul străzii şi ridicase spre el o pereche de ochi apoşi şi tulburi de beţivan. Toţi erau bătrâni – oameni sărmani, bătuţi de soartă, bărbaţi în vârstă, chiar foarte în vârstă, aproape incapabili să se mişte – şi toţi se *holbau* la el! Dădu frâu liber imaginaţiei şi îşi închipui toate oraşele pline de oameni sărmani şi fără adăpost pe care diverse psihoze sau sărăcia lucie îi aruncaseră în stradă. Oricât de mult şi-ar fi dorit să sară în ajutorul

acestor năpăstuiţi, mai mult decât să protesteze în numele profesiunii într-un Washington indiferent şi rece, preocupat de probleme mult mai grave, care nu are urechi de auzit şi ochi de văzut, tot nu putea face... *Altul!* Stătea în spaţiul ceva mai retras din gangul unui bloc închis cu porţi masive de fier – şi până şi acesta *se uită* după el! *Încetează!* Eşti absurd... Sau poate nu era? *Sigur* că era... Mergi înainte, nu te opri, respectă graficul – asta ţi-au cerut... Doamne-Dumnezeule! *Altul!* Peste drum... Mergi înainte, NU TE OPRI!

Prin contrast cu platoul imens din faţa Muzeului Smithsonian strălucind argintiu sub razele lunii pline, cele două siluete care se apropiau una de cealaltă, venind din direcţii opuse, păreau nişte biete furnici. Cele două mogâldeţe se întâlniră şi se îndreptară, păşind alături, spre o bancă. Conklin se aşeză greoi, ajutându-se de baston, în timp ce Panov, în picioare, privea încordat în jur, cu urechile ciulite de parcă aştepta ca, din clipă în clipă, să se producă un fenomen supranatural. Ceasul arăta ora 3:28, iar până la ivirea zorilor mai era puţin. Noaptea caldă de vară era calmă, senină şi liniştită, singurele zgomote care o tulburau erau ţârâitul greierilor şi adierea uşoară a vântului foşnind prin frunze. Panov se aşeză într-un târziu, cu toată fiinţa la pândă.

— Ai remarcat ceva neobişnuit pe drum? îl întrebă Conklin.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse psihiatrul. Am acelaşi sentiment pe care l-am trăit în Hong Kong, atâta doar că acolo ştiam încotro s-o luăm şi cu cine urmează să ne întâlnim. Sunteţi *nebuni!*

— Te contrazic, Mo, îi spuse Alex zâmbind. Doar mi-ai spus că sunt vindecat.

— A, te referi la boala ta? N-ai avut decât o obsesie maniaco-depresivă gata să dea în demenţă precoce. *Ce tâmpenie!* E aproape patru dimineaţa. Oamenii normali şi cu minţile întregi nu se joacă de-a-ntâlnirile la patru dimineaţa.

Alex privi chipul lui Panov pe care se reflecta cu zgârcenie lumina reflectoarelor imense care scăldau faţada din piatră a Muzeului Smithsonian.

— Ai văzut sau n-ai văzut ceva? Fii bun şi explică-mi ce-ai vrut să spui.

— Aproape că mi-e ruşine să-ţi zic. Am bătut la cap atâta amar de pacienţi că inventează imagini de coşmar pentru a găsi o explicaţie panicii care-i invadează fără motiv real; sau pentru a-şi justifica spaimele...

— Asta ce dracu' vrea să-nsemne?

— E o formă de transfer...

— Lasă asta, Mo! îl întrerupse Conklin. Spune odată ce te-a deranjat. Ce-ai văzut?

— Siluete... unele gârbovite, abia târându-şi picioarele... Nu ca tine, Alex, din pricina unui handicap fizic, ci neputincioase din pricina vârstei. Nişte amărâţi, biete epave zdrenţăroase ascunse în umbra gangurilor sau pealei întunecate. De acasă şi până aici am întâlnit vreo patru, cinci. În două rânduri era cât pe ce să mă opresc şi să-i strig pe oamenii tăi, însă după aceea mi-am zis: Ce Dumnezeu, *doctore,* cred că exagerezi. Iei nişte amărâţi demni de toată

mila şi care n-au unde să se ducă drept ceea ce nu sunt şi vezi tot felul de lucruri care nu există în realitate.

— Ba nu! şopti Conklin pe un ton hotărât. Şi eu i-am văzut, Mo. Şi eu am întâlnit bătrâni care arătau exact aşa cum *i-ai descris* tu, demni de milă, majoritatea îmbrăcaţi în haine zdrenţuite, care abia se târau. Mergeau târându-şi picioarele mai greu decât mine... Ce să însemne toate astea? Cine să fie oare bătrânii ăştia?

Paşi... Abia auziţi, furişaţi, poate temători... Din bezna care învăluia aleea se iviră doi bărbaţi scunzi – doi bătrânei. La prima vedere păreau să facă şi ei parte din armata tăcută şi impresionantă a dezmoşteniţilor sorţii şi totuşi, din felul în care se ţineau răzbătea şi altceva cu totul diferit, parcă un soi de hotărâre. Se opriră la nici douăzeci de paşi de bancă, însă chipurile lor rămăseseră învăluite în umbră. Bătrânul din stânga vorbi primul, iar vocea lui se auzi firavă, cu un uşor accent străin.

— Ce loc neobişnuit de întâlnire pentru două persoane atât de bine îmbrăcate! E oare cinstit să ocupaţi un loc pe care ar trebui să se odihnească alţii, mai săraci decât voi?

— Mai sunt şi alte bănci libere, îi răspunse Alex cu amabilitate. Asta pe care stăm noi e cumva rezervată?

— Aici nu există locuri rezervate, îi răspunse cel de-al doilea bătrân vorbind într-o engleză ceva mai corectă care, după toate aparenţele, nu era totuşi limba lui maternă. Ce căutaţi *aici?*

— Nu e treaba voastră, îi răspunse Conklin. E o discuţie particulară care nu vă priveşte.

— Aveţi treabă la ora asta şi tocmai în acest loc? întrebă primul intrus, ceva mai vârstnic, scrutând atent întunericul.

— Repet, spuse Alex. Nu-i treaba voastră şi vă rog să ne lăsaţi în pace.

— Treaba e treabă, intonă grav cel de-al doilea bătrân.

— Ce naiba vrea să spună? murmură uimit Panov întorcându-se spre Conklin.

— Suntem la kilometrul zero, îi strecură Alex în şoaptă. Taci.

Agentul secret, pensionarul, ridică ochii, îi privi pe cei doibătrâni şi le spuse:

— În regulă, băieţi. Ce-ar fi să vă vedeţi de drum?

— Treaba e treabă, repetă cel de-al doilea zdrenţăros privindu-şi tovarăşul, amândoi cu chipurile încă ascunse de umbrele nopţii.

— N-aveţi nici o treabă cu noi...

— Nu se ştie, îl întrerupse primul bătrân clătinând din cap cu înţelepciune. Şi dacă am venit să vă transmitem un mesaj din Macao?

— Ce?

— *Gura!* rosti Conklin printre dinţi, însă nescăpându-l din ochi pe mesager. De ce să ne intereseze pe noi un mesaj din Macao?

— Sunteţi aşteptaţi de un mare taipan. Cel mai mare din HongKong.

— De ce?

— O să vă plătească bani frumoşi dacă-i faceţi unele servicii.

— Mai întreb o dată. De ce?

— Mesajul este că un asasin a revenit în scenă. Taipanul vă roagă să-l găsiţi.

— Am mai auzit şi-n alte dăţi povestea asta. Nu ţine. Prea mi-a fost repetată de multe ori.

— Asta e bine să i-o spuneţi marelui taipan, nu nouă, domnule. Vă aşteaptă.

— Unde?

— La un mare hotel, domnule.

— Care?

— Nu avem voie să vă spunem decât că are un hol imens la intrare, întotdeauna foarte aglomerat, şi că numele hotelului este legat de un moment istoric al acestei ţări.

— Nu poate fi decât „Mayflower”, spuse Conklin spre reverul din stânga al hainei, unde avea cusut un microfon.

— Spuneţi-i cum vreţi.

— Sub ce nume şi-a făcut rezervarea?

— Rezervarea?

— Ştii tu, bănci rezervate, camere rezervate. De cine să întrebăm?

— De nimeni, domnule. Secretarul taipanului o să vă găsească el pe voi. În hol.

— Şi acelaşi secretar a luat legătura şi cu voi?

— Poftim?

— Cine v-a plătit să ne urmăriţi?

— Nu avem îngăduinţă să vorbim despre asta şi nu o facem.

— Acum! urlă Alexander Conklin peste umăr.

Iar în aceeaşi secundă, o baie de lumină scăldă platoul din faţa Muzeului Smithsonian şi aleile întunecoase şi pustii ale parcului în jur, prinzându-i în plin pe cei doi bătrâni care se dovediră a fi asiatici. Nouă agenţi CIA se iviră în lumina orbitoare a reflectoarelor, răsărind ca din pământ, venind din toate direcţiile, cu mâinile vârâte sub haine. Cum însă cei doi nu le-au dat motive să-şi folosească armele, acestea rămaseră bine ascunse în tocurile lor.

Şi deodată se dovedi că ar fi avut mare nevoie să le folosească, însă când pricepură era prea târziu. Două focuri de armă răsunară din umbra copacilor, iar gloanţele muşcară din beregata celor doi mesageri asiatici. Agenţii CIA se aruncară pe burtă, se rostogoliră care încotro să se adăpostească, iar Conklin îl înşfăcă pe Panov şi îl trânti la pământ pe aleea din faţa băncii. Profesioniştii de la Langley ţâşniră în picioare ca nişte feline, ieşiră din ascunzătoare şi, veteranii căliţi în luptă ce erau în luptă cu fostul şef de grup de comando, acum directorul CIA Peter Holland, o rupseră la fugă spre locul de unde se deschisese focul, alergând în zigzag şi deschizându-şi drum cu pistoalele. Din când în când, tăcerea nopţii era sfâşiată de câte un strigăt furios.

— *Fir-ar să fie!* urlă Holland scotocind cu lumina lanternei în bezna dintre pomi şi tufişuri. Au şters-o!

— De unde ştii?

— Iarba, băiete. Uită-te la urmele tocurilor. Nemernicii ăştia sunt ucigaşi profesionişti. Au pândit din ascunzătoare, a tras fiecare câte un singur foc, apoi s-au făcut nevăzuţi. Uită-te cât sunt de adâncite urmele pantofilor pe gazon. Au gonit iepureşte... Las-o moartă! Acum tot nu mai putem schimba nimic. Dacă se opreau pentru a ocupa şi o a doua poziţie de tragere, probabil că ne spulberau pe toţi, cu muzeu cu tot.

— Agent *operativ,* hai, rosti Alex îmboldindu-l cu bastonul, să se scoale, pe Panov, uluit şi speriat de cele auzite.

Doctorul se răsuci, cu ochii măriţi de spaimă, şi se repezi la cei doi asiatici doborâţi.

— Doamne-Dumnezeule! Sunt *morţi!* strigă el neputincios, prăbuşindu-se în genunchi lângă cele două cadavre cu gâtlejurile sfârtecate. Iisuse, parcul de distracţii! *Aceeaşi* lovitură!

— Un mesaj, îl aprobă Conklin clătinând din cap şi clipind încurcat. Am însemnat drumul cu pietricele şi uite că ne-au găsit.

— Ce vrei să spui? întrebă psihiatrul, întorcând surprins capul spre fostul agent secret.

— N-am fost destul de prudenţi.

— *Alex! t*ună Holland îndreptându-se în fugă spre bancă. Te-am auzit. Asta înseamnă că pică varianta cu hotelul, reuşi el să îngaime, gâfâind. Nu te mai duci acolo. Nu te las eu.

— Pică. Dracu’ s-o ia de treabă împuţită. Toate pică. Aici nu-i mâna Şacalului. E Hong Kong-ul. Semnele erau toate acolo, însă instinctul m-a înşelat. *M-am înşelat!*

— Şi-acum, ce-ai de gând să faci? îl întrebă calm directorul.

— Habar n-am, răspunse Conklin, iar din glasul său răzbătu o notă de neputinţă. Am greşit... Ce altceva să fac decât să dau de omul nostru, cât mai rapid cu putinţă.

— Am vorbit cu David... cu ăla... acum o oră, se corectă Panov.

— *Ai vorbit* cu el? Păi cum ai putut... la ora asta? Că doar nu erai acasă.

— Ştii că mi-am instalat un robot telefonic, spuse doctorul. Dacă aş răspunde la toate apelurile nocturne, n-aş mai ajunge dimineaţa la cabinet. Aşa că am comutat telefonul pe robot şi când dădeam să ies pe uşă să vin spre tine, fără să vreau, am ascultat mesajul. N-a spus decât „Sună-mă” şi până să ridic receptorul a închis. Aşa că l-am sunat cum mă rugase.

— L-ai sunat! *De la tine de acasă?!?*

— Păi... da, răspunse Panov după un scurt moment de ezitare. A fost laconic...şi foarte prudent. Voia doar să ştie ce mai e nou şi să ne spună că „M” – aşa a numit-o, „M” – pleacă mâine dimineaţă la prima oră cu copiii. Asta a fost tot. După aceea a închis imediat.

— De-acum au şi numele şi adresa omului nostru, interveni Holland. Poate şi mesajul.

— Locul de unde a vorbit da, mesajul poate, îl întrerupse Conklin vorbind agitat. Dar n-au nici un nume, nici o adresă.

— Până mâine dimineaţă...

— Dacă trebuie, până mâine dimineaţă o să fie de mult în drum spre Tierra del Fuego.

— Dumnezeule! Ce-am făcut? exclamă îngrozit psihiatrul.

— Oricine ar fi procedat la fel în locul tău, îi răspunse Alex încercând să-l liniştească. Primeşti la două noaptea un telefon de la un prieten, o persoană care, întâmplător, este încolţită de duşman, şi ce lucru mai firesc decât să-l suni imediat? Acum trebuie să ajungem şi noi la el, tot imediat. Aşadar nu Carlos, ci o altă persoană, la fel de puternică, îl caută şi încearcă să-l prindă străpungând apărarea noastră. Şi noi care ne închipuiam că aşa ceva e imposibil...

— Poţi folosi telefonul din maşina mea, spuse Holland. Îl comut pe aparatul de bruiaj. Aşa nu te poate asculta nimeni.

— Să mergem! Cât mai iute, spuse Conklin şchiopătând anevoie spre maşina Agenţiei.

— David?

— Alex.

— Amice, ce simţ perfect al momentului ai! Tocmai ieşeam pe uşă. Dacă nu spărgea Jamie vaza, acum eram în maşină, plecaţi de mult.

— La ora asta?

— Nu ţi-a spus Mo? La tine nu a răspuns nimeni, aşa că l-am sunat pe el.

— Mo e cam răvăşit. Mai bine spune-mi tu. Ce s-a-ntâmplat?

— Telefonul de la care vorbeşti e curat? N-am fost sigur că al lui nu-i ascultat.

— Ca lacrima.

— Îi trimit pe Marie şi pe copii în sud – cât mai departe în sud. S-a răţoit la mine că nu pleacă nicăieri, dar graţie aranjamentelor pe care le-ai făcut acum patru ani, computerele s-au pus în mişcare şi toată lumea ne-a ajutat să închiriem un avion Rockwell. Pleacă azi la ora şase de pe Aeroportul Logan, înainte de răsăritul soarelui. *Vreau să-i ştiu cât mai departe.*

— Şi cu tine cum rămâne, David?

— Să fiu sincer, mi-am zis că mai bine ar fi să vin imediat la Washington, să nu te las singur. Dacă Şacalul şi-a pus în minte să mă prindă după atâta amar de ani, vreau să fiu şi eu prezent, să văd ce-i de făcut. Ştii că nu-mi place să stau cu mâinile în sân, poate vă ajut cu ceva... Sosesc azi la prânz.

— Nu, David. N-ai ce căuta aici. Pleacă cu Marie şi cu copiii. Fugi din ţară. Rămâi pe insulă lângă familia ta şi Johnny St. Jacques.

— Cum o să fac aşa ceva, Alex? Tu, să fii în locul meu, n-ai proceda la fel? Familia mea nu o să fie niciodată liberă – cu adevărat liberă – până când nu dispare definitiv Şacalul din viaţa noastră.

— Nu-i Carlos, îl întrerupse Conklin.

— Cum? Ieri mi-ai spus că...

— Uită ce ţi-am spus ieri. M-am înşelat. Asta-i o treabă împuţită comandată de Hong Kong şi Macao.

— Dar e absurd, Alex. Hong Kong şi Macao sunt două capitole încheiate.

Cu toţii sunt morţi şi îngropaţi de mult. Nu mai e unul viu să ştie de mine şi să mă caute.

— Unul tot a mai rămas. Un mare taipan, cel mai puternic taipan din Hong Kong. Ascultă-mă ce-ţi spun. Informaţia e proaspătă, dintr-o sursă proaspăt decedată.

— Sunt morţi. Kuomintang-ul nu mai există. S-a prăbuşit ca un castel din cărţi de joc. Nu a rămas unul în viaţă.

— Unul tot a mai rămas.

David Webb amuţi. Apoi Jason Bourne spuse pe un ton stăpânit, glacial:

— Spune-mi tot ce ştii. Să nu scapi nici un amănunt. Astă-seară s-a întâmplat ceva. Ce?

— Fie. Amănunţit, spuse Conklin.

Fostul agent secret, pensionat în urmă cu patru ani, îi relată, fără să omită un amănunt, operaţiunea concertată de urmărire pe care o organizase Agenţia Centrală de Informaţii. Îi explică cum el şi Morris Panov se îndreptaseră, venind din direcţii diferite, spre locul de întâlnire stabilit din faţa Muzeului Smithsonian, cum pe traseu remarcaseră prezenţa discretă a câtorva bătrâni, dar că nici unul dintre aceştia nu-şi manifestase prezenţa până în momentul confruntării finale de pe o alee pustie din faţa muzeului şi că atunci mesagerul I􏰀evorbise de Hong Kong şi Macao şi pomenise de un mare taipan. Conklin încheie amintind de focurile de armă care îi seceraseră pe cei doi asiatici.

— Aici e mâna Hong Kong-ului, David. S-au referit la Macao şi ce altă confirmare mai bună vrei? Acolo îşi stabilise cartierul general impostorul care acţiona dându-se drept Jason Bourne.

La celălalt capăt al firului se lăsă din nou o tăcere grea, singurul sunet perceptibil fiind respiraţia regulată, stăpânită a lui Jason Bourne.

— Greşeşti, Alex, rosti acesta în cele din urmă, vorbind cu voce voalată. E mâna Şacalului. Prin Hong Kong şi Macao, însă tot mâna Şacalului este.

— David, acum tu eşti absurd. Carlos n-are nici o legătură cu vreun taipan, Hong Kong sau mesaje din Macao. Bătrâneii de care ţi-am vorbit erau *chinezi,* nu francezi, italieni, nemţi sau altceva. Cazul de faţă are legătură cu Asia, *nu* cu Europa.

— Şacalul nu are încredere decât în bătrâni, continuă David Webb abia auzit, cu o voce venind parcă de departe, vocea lui Jason Bourne. Erau supranumiţi „bătrâneii Parisului”. Din ei şi-a alcătuit reţeaua de curieri cu care a împânzit apoi Europa. Cine poate bănui un bătrân, un cerşetor sau un amărât care abia îşi mai trage sufletul? Cui i-ar trece prin minte să interogheze un neputincios, cu atât mai mult să-l tortureze? Chiar şi atunci, bătrânul n-ar sufla o vorbă. Şi-au făcut bine socotelile – adică şi le fac – şi mai departe se mişcă nestingheriţi. Din ordinul lui Carlos.

La auzul vocii răguşite şi ciudate a prietenului său, deodată un străin, Conklin se uită de-a dreptul înspăimântat la luminile de bord, neştiind ce să spună.

— David, zău că nu pricep. Înţeleg că eşti tulburat. Cu toţii suntem, însă,

te rog, fă-mă să pricep.

— Cum?... A, iartă-mă, Alex. Pentru o clipă îmi retrăiam trecutul. Pe scurt, Carlos a întors Parisul cu susul în jos în căutare de bătrâni pe moarte, sau în orice caz, care ştiau că nu mai au mult de trăit din pricina vârstei sau a vreunei suferinţe, toţi clienţi ai poliţiei, cu cazier în bună regulă, ale căror amintiri se rezumau la delictele comise. Noi am uitat, se pare, că până şi aceşti nenorociţi trebuie să aibă vreun suflet drag pe lume, o nevastă, copii, fie ei legitimi sau nu. Şacalul de astfel de oameni avea nevoie. I-a căutat, i-a găsit şi le-a promis să le asigure urmaşilor un trai decent în schimbul jurământului că îi vor rămâne credincioşi până la moarte. Dacă am fi în locul lor – bătrâni, bolnavi, neputincioşi, săraci lipiţi pământului şi incapabili să le lăsăm altceva urmaşilor decât belele şi tinichele – care dintre noi crezi că ar fi procedat altfel?

— L-au crezut?

— Au avut şi de ce – încă mai au motive bine întemeiate. Un număr impresionant de cecuri sunt emise în fiecare lună de diverse bănci elveţiene şi sume importante sunt expediate din diverse conturi secrete pe adresa unor asemenea moştenitori, de la Mediterana şipână în Marea Baltică. Nimeni nu are cum să descopere mecanismul prin care se fac plăţile, însă cei care încasează banii ştiu bine de unde provin şi pentru ce îi primesc... Scoate-ţi din cap ideea că cineva a umblat la dosarul ăla al tău îngropat pe fundul unei arhive, Alex. Carlos a făcut săpături în Hong Kong. De acolo a plecat mergând pe această filieră şi a dat de urma ta şi a lui Mo.

— Păi, să facem şi noi o breşă. Nu avem decât să ne infiltrăm în comunităţile asiatice din toate oraşele aflate în jurul Washingtonului, pe o rază de cincizeci de mile. Până la ultima speluncă şi-n ultimul bordel.

— Să nu faci o mişcare până nu ajung acolo. Tu nu ştii ce să cauţi, eu însă ştiu. Ştii ce-i interesant? Şacalul habar nu are că sunt multe lucruri pe care nu mi le amintesc, însă precis presupune că am uitat complet de existenţa bătrânilor din Paris.

— Poate că nu, David. Dimpotrivă, poate tocmai pe asta mizează, să-ţi aminteşti de ei. Cine ştie dacă şarada asta nu este decât un preludiu al cursei pe care vrea să ţi-o întindă...

— Atunci înseamnă că a mai comis o greşeală.

— Da?

— Eu nu mă las păcălit. Jason nu e atât de uşor de tras pe sfoară.

CAPITOLUL IV

David Webb ieşi din terminalul Aeroportului Naţional, trecu prin uşile automate şi păşi pe peronul aglomerat încins de razele nemiloase ale soarelui. Privi atent marcajele stradale, traversă calm platoul şi se îndreptă spre parcarea cu limită de timp. Conform instrucţiunilor primite la telefon, trebuia să se îndrepte spre aleea cea mai îndepărtată din dreapta, apoi să cotească la stânga, să continue printre şirurile de maşini frumos aliniate şi să se oprească lângă un Pontiac gri metalizat, model 1986, cu un crucifix ornamental atârnat de oglinda retrovizoare. Pe scaunul şoferului trebuia să fie un bărbat cu chipiu alb, iar geamul din dreptul lui trebuia să fie lăsat. Webb trebuia să se apropie de el şi să-i spună: „Călătoria a fost lipsită de incidente”. Dacă bărbatul îşi scotea şapca şi pornea motorul, David trebuia să urce în spate. Altceva nu mai trebuia rostit.

Şi nu s-a rostit nici un cuvânt în plus. Webb şi şoferul nu au mai vorbit, însă şoferul a vârât mâna sub bord de unde a scos un microfon a rostit pe un ton scăzut, dar foarte clar:

— Încărcătura e la bord. Porniţi motoarele.

David îşi spuse în sinea sa că procedeul era de-a dreptul caraghios, însă cum Alex îl găsise pe pista Aeroportului Logan chiar înainte de decolare, iar, ceva mai târziu, îl contactase direct pe liniaparticulară a directorului CIA, Peter Holland, presupunea că cei doi ştiu mai bine ce fac. Webb îşi spuse că totul pornise cu telefonul pe care îl primise de la Panov în urmă cu nouă ore, ipoteză confirmată mai apoi de apelul lui Holland care îl căutase personal spre a-i recomanda să meargă cu maşina până la Hartford, să ia o cursă civilă de la Bradley până la Washington, adăugând pe un ton conspirativ că nu vor mai lua legătura telefonic şi că nu trebuia să plece, sub nici o formă, cu un avion particular sau oficial.

Totuşi, de la Aeroportul Naţional, au plecat într-o maşină oficială. Iar în câteva minute goneau pe câmp deschis şi, abia reducând viteza, traversau pe la periferie un şir întreg deorăşele din statul Virginia. Într-un târziu, maşina trase în faţa intrării unei proprietăţi particulare, un complex elegant de locuinţe cunoscute în împrejurimi drept „Vilele vieneze” după cum stătea înscris pe tăbliţa de pe portal, nume împrumutat de la oraşul învecinat. Paznicul îl recunoscu îndată pe şofer, ridică bariera grea, din fier, care bloca intrarea şi îi făcu semn să treacă. Abia atunci şoferul i se adresă direct lui Webb:

— Proprietatea se întinde pe un teren de cinci acri şi este împărţită în tot atâtea parcele. Patru dintre vile sunt apartamente de locuit obişnuite, însă cea de-a cincea, cea mai retrasă faţă de intrare, este proprietatea Agenţiei. La ea se poate ajunge pe o altă cale de acces ceva mai discretă. Aici veţi fi în siguranţă, domnule. Ferit de priviri indiscrete.

— Dar nu mă simt ameninţat.

— Vă garantez că nici n-o să fiţi. Sunteţi oaspetele directorului CIA, iar

viaţa dumneavoastră este nepreţuită pentru dânsul.

— Drăguţ ce-mi spuneţi. Dar cum se face că ştiţi?

— Fac parte din echipă, domnule.

— În acest caz, poate îmi spuneţi cum vă numiţi?

Şoferul nu îi răspunse imediat, dar când o făcu, David avu senzaţia că a fost proiectat înapoi în timp, într-un trecut în care era nevoit să se întoarcă cu neplăcere.

— Aici nu avem nume, domnule. Nici dumneavoastră, nici eu. *Meduza.*

— Înţeleg, rosti Webb.

Şoferul viră pe o alee care şerpuia până în faţa peronului unei case impunătoare construită în stil colonial, înălţată pe două niveluri şi străjuită la intrare de două coloane albe, canelate, din marmură de Carrara.

— Dacă-mi permiteţi, domnule. Am remarcat că aţi venit fărăbagaj.

— Aşa e... Nu am, îi răspunse Webb deschizând portiera.

— Ce părere ai de reşedinţa mea temporară? îl întrebă Alex arătând cu un gest larg apartamentul elegant care le fusese pus ladispoziţie.

— Cam suspecte ordinea şi curăţenia de aici pentru un bătrân burlac convins şi cârcotaş ca tine, îi răspunse David. Şi de când pasiunea asta pentru draperii cu margarete roz şi galbene?

— Aşteaptă să vezi tapetul din dormitor. E cu trandafiraşi.

— N-aş putea spune că mă dau în vânt după ei.

— Camera ta e cu zambile... Bine, habar nu aveam ce-s alea zambile, dar mi-a spus femeia.

— Care femeie?

— Îngrijitoarea. Bate spre cincizeci de ani şi e un zdrahon de negresă, zdravănă ca un luptător de sumo. Poartă tot timpul asupra ei, bine ascunse sub fustă, două pistoale cu aer comprimat şi, dacă ar fi să plecăm urechea la zvonuri, o duzină de brice ascuţite.

— Asta da, femeie de serviciu!

— Nu mişcă musca în faţa ei. Nimic nu intră aici, nici sul de hârtie igienică şi nici calup de săpun, dacă nu sunt trimise de Langley. Ştii, e beton armat şi măscăricii ăştia îi dau un bacşiş gras pentru serviciile ei.

— Auzi, nu aveţi nevoie şi de-un chelner?

— Bun. Marele nostru învăţat Webb, chelner.

— Jason Bourne a făcut-o şi pe asta.

Conklin se opri, apoi rosti cu gravitate:

— Ce-ar fi să stăm de vorbă cu Jason Bourne al tău? spuse el îndreptându-se şontâc-şontâc spre fotoliu. Îmi închipui că ai avut o zi grea şi, cum mai e puţin până la prânz, ţi-aş propune să-ţi iei ceva de băut. Găseşti barul în spatele paravanului bordo, de lângă fereastră... Ce te holbezi aşa la mine? Brunhilda noastră neagră ca noaptea aşa îi spune, bordo.

Webb izbucni într-un hohot nestăvilit de râs şi se uită la prietenul lui cu un aer de ştrengar.

— Şi pe tine nici că te deranjează că ţi-au lăsat băutura la îndemână. Nu-i

aşa, Alex?

— Ce naiba! Doar ştii bine că nu. De câte ori aţi ascuns băutura de mine când am trecut să vă văd pe tine şi pe Marie?

— Atunci atmosfera nu era atât de încărcată.

— Nici acum nu este, îi tăie vorba Conklin. Când îmi pun ceva în minte, ştii bine că nu mă mai poţi urni din loc. Haide, toarnă-ţi ceva de băut, David. Avem multe de discutat şi vreau să fii calm. Citesc în ochii tăi că eşti pe punctul de a exploda.

— Odinioară mi-ai spus că ochii trădează întotdeauna stările lăuntrice, spuse Webb trăgând uşile pliante din lemn maroniu şi luând o sticlă. Încă poţi citi gândurile în privire, nu?

— Ţi-am spus că nu mă interesează decât ceea ce e *ascuns* în privire. Niciodată să nu te iei după ce se vede la suprafaţă... Marie şi copiii sunt bine? N-aţi avut neplăceri la plecare, nu?

—Am examinat amănunţit planul de zbor, spre marea neplăcere a pilotului. Abia când mi-a spus că dacă îl mai sâcâi mult cu întrebărileel mă lasă baltă, să mă descurc cum ştiu, m-am declarat mulţumit şi am ştiut că totul e în regulă.

Webb îşi umplu paharul şi se îndreptă spre fotoliul aşezat în faţa fostului agent secret.

— Cum stăm, Alex?

— Batem pasul pe loc. De azi-noapte nu a mai mişcat nimic. Nu s-a produs nici o schimbare, atâta doar că Mo, încăpăţânat ca un catâr cum e, a refuzat categoric să-şi lase pacienţii de izbelişte. Aşa că a fost luat cu maşina azi-dimineaţă de la apartamentul lui, care cred că e păzit mai straşnic decât Fort Knox, şi condus sub pază până la cabinet. Or să-l aducă după-amiază aici, singur, după ce vor schimba patru rânduri de maşini în parcări subterane.

— Aşadar, protecţie pe faţă. Nu ne mai ferim de nimeni.

— Ce rost ar avea? În cursa pe care le-am întins-o la Smithsonian, chior să fi fost şi tot i-ai fi văzut pe oamenii noştri.

— Şi crezi că asta o să ţină, nu? Elementul surpriză? O trupă de agenţi supravegheaţi din umbră de o unitate de securitate instruită să facă greşeli.

— De când mă ştiu a ţinut figura, David. Vreau să spun surpriza, nu prostia. Conklin scutură energic din cap. Nu, retrag cuvintele. Bourne o fi el capabil să transforme o trupă de tâmpiţi într-un detaşament de băieţi deştepţi care atacă prin surprindere, însă nu poate controla de unul singur o acţiune de supraveghere organizată de stat. De aici ar decurge prea multe complicaţii.

— Nu pricep.

— Băieţii noştri sunt buni profesionişti, însă treaba lor se rezumă doar la a-i ţine pe alţii sub observaţie, adică să-i păzească şi să le salveze viaţa la nevoie. Mai trebuie să-şi sincronizeze perfect mişcările şi apoi să raporteze ce-au văzut şi ce-au făcut. Dar nu sunt ucigaşi obişnuiţi să fie ameninţaţi cu moartea, la primul pas greşit.

— Sună cam melodramatic, rosti moale Webb instalându-se comod în fotoliu şi sorbind din băutură. Crezi că şi eu am operat aşa, nu?

— Tu ai imaginat o realitate, dar pentru oamenii de care te-ai folosit totul a fost cât se poate de real.

— Atunci nu trebuie decât să dau de aceiaşi oameni şi să-i pun la treabă. David se apleacă brusc spre Conklin, prinse paharul cu ambele mâini şi rosti cu gravitate: Alex, e clar că Şacalul mă provoacă. Vrea să-mi forţeze mâna, ca la pocher: cere să-mi vadă cărţile, iar eu trebuie să i le arăt.

— Vorbeşti prostii, rosti Conklin iritat. Acum tu eşti cel melodramatic. Parcă ar fi un personaj dintr-un western de mâna a şaptea. Scoate tu capul la lumină şi Marie rămâne imediat văduvă, iar copiii tăi, orfani de tată. Asta-i *realitatea*, David.

— Te-nşeli, spuse Webb clătinând din cap şi uitându-se fix la pahar. Şacalul mă caută, însă mai bine ar fi să-l urmăresc eu pe el. El încearcă să mă scoată din ascunzătoare, aşa că bine ar fi să-l scot euîntâi. Altă soluţie nu am. Şi este singura modalitate de a-l face să dispară pentru totdeauna din viaţa noastră. Alternativa finală este Carlos contra Bourne. Suntem în acelaşi punct în care ne aflam şi acum treisprezece ani. „Alpha, Bravo, Cain, Delta... Cain îl vânează pe Carlos şi Delta pe Cain."

— Ăsta era un cod dement, valabil acum treisprezece ani la Paris, îl întrerupse cu brutalitate Alex. Delta, membru al Meduzei, l-a înfruntat pe Şacal. Uiţi că nu mai suntem la Paris şi că de atunci s-au scurs treisprezece ani.

— Iar peste cinci, ai să spui că au trecut optsprezece, iar peste alţi cinci, douăzeci şi trei. Ce naiba aştepţi de la viaţa mea? Să trăiesc cu spectrul nenorocitului ăstuia planând ca o ameninţare asupra familiei mele, veşnic cu spaima în suflet de fiecare dată când soţia şi copiii mei ies din casă? Să trăiesc terorizat tot restul vieţii?... Tu spui prostii, agentule! Şi ştii la fel de bine ca şi mine câtă dreptate am. Analiştii ăştia isteţi ai tăi pot să elaboreze sute de strategii din care abia dacă vom combina câteva zeci de frânturi şi bucăţele, însă când ajung pe ring tot singur o să fiu, iar lupta se va da numai între mine şi Şacal... Spre deosebire de el, eu deţin însă un atu important: acela că te am pe tine de partea mea.

Alex înghiţi în sec şi se încruntă stânjenit.

— Mă flatezi, David, şi cred că exagerezi. Ştii bine că mă simt în largul meu numai la mii de mile depărtare de Washington. Dintotdeauna am simţit că aici mă înăbuş.

— Nu mi-ai lăsat aceeaşi impresie când m-ai suit în avionul de Hong Kong acum cinci ani. Ştiai bine ce ai de făcut şi puseseşi la punct, până în cele mai mici detalii, jumătate din plan înainte de a ajunge la aeroport.

— Atunci a fost altceva. O operaţiune murdară, comandată de Washington. Trăsnea de la o poştă, mai ceva ca un peşte împuţit, iar mie mi-a mutat nasul din loc încă de la început. Să nu uităm însă că acum e vorba de Carlos.

— Tocmai asta spuneam şi eu, Alex. Aici e mâna lui Carlos, nu vocea unui necunoscut la telefon. Acum avem de-a face cu o entitate cunoscută, o persoană ale cărei mişcări sunt previzibile...

— *Previzibile*, zici? sări Conklin ca ars, făcând o grimasă. Altă tâmpenie.

Cum adică, previzibile?

— E un vânător, se ia după miros.

— Mai întâi va vrea să adulmece totul cu nasul lui fin de copoi hârşit, după care o să verifice urmele cu lupa.

— Aşadar eşti de acord cu mine că totul trebuie să pară cât mai convingător.

— Impecabil. La ce te-ai gândit?

— În învăţăturile Sfântului Alex stă scris cu litere de aur: dacă vrei ca duşmanul să cadă în cursa pe care i-o întinzi, atunci trebuie să foloseşti drept momeală şi ceva adevăr, ba chiar o bucată periculos de mare.

— Versetul ăsta se referă la examinarea sub microscop a vânatului. Acest lucru tocmai l-am amintit. Dar tot nu văd legătura.

— Meduza, spuse Webb pe un ton liniştit. Vreau să mă folosesc de numele Meduzei.

— Acum chiar că ţi-ai ieşit din minţi, spuse Conklin fără a ridica glasul. Numele ăsta nu mai există, cum nu există nici persoana ta. Dacă mă pot exprima astfel, ne este inaccesibil.

— Şi tu acum, Alex. S-au spus atâtea pe seama ei, au circulat atâtea zvonuri în Asia de sud-est şi încă şi mai multe s-au răspândit în Kowloon prin Marea Chinei, împrăştiate de toate pramatiile care au fugit să-şi spele banii pe-acolo. Meduza nu a fost o organizaţie chiar atât de secretă pe cât îţi place ţie să crezi.

— Da, zvonuri. Şi, sigur, tot atâtea poveşti, interveni fostul agent secret. Toţi ticăloşii ăia nenorociţi din Meduza au lăsat urme ale trecerii lor prin Asia – zeci, ce zic eu, sute de oameni înjunghiaţi sau împuşcaţi în cursul aşa-ziselor „raiduri” de recunoaştere. Nouăzeci la sută din brutele astea erau borfaşi şi criminali înrăiţi, din alde ăştia au fost constituite la-nceput brigăzile morţii. Peter Holland spunea că, pe vremea când a participat ca agent SEAL la nişte misiuni în nord, a avut ocazia să cunoască câţiva membri ai organizaţiei şi nu-şi aminteşte să fi fost măcar unul printre ei care să nu-şi fi dorit să-l cureţe.

— Nu uita însă că, fără ei, nu ar fi fost acum cincizeci şi opt de mii de victime, ci peste şaizeci de mii. Să fim totuşi drepţi cu brutele astea nenorocite, Alex. Cunoşteau fiecare petic de junglă şi fiecare metru pătrat al sectorului. Ei – adică *noi* – am adunat mai multe informaţii decât toate unităţile trimise la Saigon adunate la un loc.

— *Ideea* ar fi, David, că nimeni nu are dreptul să facă legătura între Meduza şi Guvernul Statelor Unite. Nicăieri nu s-au făcut menţiuni despre operaţiunile Meduzei, nu s-a deschis nici un dosar şi, cu atât mai puţin, nu există nici un raport scris despre cele întâmplate. Însuşi numele organizaţiei este secret, ascuns cu mare grijă. Nu i s-a aplicat statutul referitor la crimele de război, iar Meduza trebuia să fie, de ochii lumii – aşa a hotărât statul – o organizaţie particulară, o adunătură de secături a căror unică intenţie era aceea de a distruge Asia de sud-est pentru a o lua mai bine în stăpânire. Dacă se află vreodată că Washington-ul a fost de fapt cel care a tras sforile şi că de la Washington a fost susţinută Meduza, îţi dai seama că asta va compromite

câteva persoane importante de la Casa Albă şi din Departamentul de Stat. Acum sunt granguri cu mare greutate şi deţinători ai pârghiilor puterii, însă, în urmă cu douăzeci de ani, erau nişte tineri exaltaţi, membri ai Comandamentului din Saigon... În vreme de război, ţi se trece cu vederea dacă recurgi la tactici nu prea cinstite, însă nimănui nu îi este iertat că a fost părtaş la măcelărirea unor civili nevinovaţi, sau complice la deturnarea de fonduri care însumează câteva milioane de dolari recuperate mai târziu din buzunarul contribuabililor – desigur, fără ştiinţa acestora. Un exemplusimilar ar fi felul în care unii dintre bancherii noştri, de fapt majoritatea acestora, s-au îmbuibat şi şi-au umflat buzunarele trăgându-i pe sfoară pe nazişti. Totul este menţionat în arhivele noastre secrete, până la ultimul detaliu, dar nici acest lucru nu a fost dat publicităţii. Ştii, sunt cazuri care preferăm să rămână îngropate, iar Meduza este unul dintre ele.

Webb se lăsă pe spate în fotoliu, de astă dată încordat ca un arc, nedezlipindu-şi ochii de pe chipul prietenului său care odinioară, fusese pentru scurt timp duşmanul lui de moarte.

— Dacă nu m-a lăsat încă memoria, s-a stabilit că Bourne făcea parte din Meduza.

— Un lucru perfect justificabil şi o acoperire ideală, aprobă Conklin privindu-l pe David drept în ochi. Am făcut săpături în Tam Quan şi am „descoperit” că Bourne era un aventurier paranoic care operase în Tasmania şi a dispărut în junglă, undeva în nordul Vietnamului. În dosarul prin care am creat figura legendarului personaj, nu apare nici un indiciu care ar putea duce măcar cu gândul la Washington.

— Dar în realitate, totul e o minciună, Alex. Nu? Au existat şi mai există legături serioase cu Washington-ul, iar Şacalul *precis* ştie acest lucru. Oricum, trebuie să fi ştiut de vreme ce v-a găsit pe tine şi pe Mo Panov în Hong Kong – a descoperit cine sunteţi săpând printre ruinele acelei clădiri părăsite de pe Victoria Peak unde se presupune că Jason Bourne ar fi fost spulberat de pe faţa pământului. Raţionamentul meu este întărit de faptul că intermediarii lui au stabilit legătura cu voi azi-noapte la Smithsonian. Şi apoi, nu uita ce-ai spus chiar tu: „oamenii noştri au lucrat pe faţă”. Şi astfel, convingerea pe care o are de treisprezece ani încoace a fost în fine confirmată: acel membru al Meduzei cunoscut sub numele „Delta” este în realitate Jason Bourne, iar Jason Bourne este creaţia serviciilor secrete americane şi încă mai trăieşte. Trăieşte sub un alt nume şi se bucură de protecţia guvernului său.

Conklin trânti furios cu pumnul de braţul fotoliului.

— Cum a fost posibil să ne găsească – să *mă* găsească? Totul, dar *absolut totul*, a fost perfect camuflat. Eu şi McAllister ne-am ocupat personal de asta.

— Ar fi câteva modalităţi, însă acum nu avem timp să ne gândim la asta. Mai bine să ne concentrăm asupra a ceea ce ar putea şti Şacalul... M*eduza*, Alex.

— Cum aşa? Şi ce ar fi de făcut?

— Dacă Bourne a fost racolat din rândul Meduzei, concluzia care se

impune este că în toate operaţiunile secrete ne-am folosit, adică guvernanţii s-au folosit, de Meduza. Altfel cum s-ar putea explica apariţia lui Bourne? Din neant? Ceea ce nu ştie însă Şacalul, sau, mai exact, ceea ce nu a reuşit încă să pună cap la cap este cât s-a implicat guvernul, de fapt, până unde au mers anumite persoane din guvern, şi deci cât de interesate ar fi acestea să păstreze secretăexistenţa Meduzei. După cum ai subliniat chiar tu, câteva personaje foarte influente de la Casa Albă şi din Departamentul de Stat se frig rău dacă transpiră o singură vorbuliţă. Adică li s-ar prinde ditamai tinichelele de coadă grangurilor care trag sforile la vârf... parcă aşa i-ai numit, nu?

— Şi uite aşa ne-am pomeni cu câţiva Waldheim-i micuţi pe cap, îl aprobă Conklin, privind îngândurat un punct fix din podea şi făcând în acest timp speculaţii rapide.

— *Nuy Dap Rahn*, rosti Webb în şoaptă pierdută.

La auzul numelui oriental, Alex ridică brusc privirea spre David.

— Asta e cheia. Nu-i aşa? continuă Webb. Nuy Dap Rahn – Şerpoaica... Meduza.

— Aşadar ţi-ai amintit.

— Azi-dimineaţă, îi răspunse Webb fixându-l cu o privire rece. Marie şi copiii erau deja în avion, iar eu îi petreceam cu privirea până s-au topit în aburul dimineţii care învăluia Bostonul, când s-a produs declicul. Mă aflam deodată în alt avion, în alt timp, iar vorbele curgeau din eter printr-un radioemiţător care pârâia îngrozitor: „Şerpoaico, Şerpoaico, răspunde...Şerpoaico, mă auzi? Răspunde!”I-am răspuns închizând aparatul ăla blestemat şi m-am uitat la chipurile încordate ale bărbaţilor aflaţi în carlingă, care stătea să se dezintegreze din pricina furtunii. Îmi amintesc că i-am studiat intens o clipă care mi s-a părut lungă cât veşnicia, întrebându-mă câţi vom scăpa cu viaţă, dacă eu voi scăpa cu viaţă, şi dacă ne-o fi dat să pierim, cum vom muri... După care am văzut doi bărbaţi suflecându-şi mânecile şi arătându-şi unul altuia tatuajele acelea mici şi dezgustătoare de pe antebraţ, emblemele alea împuţite cu care păreau să se fălească...

— Nuy Dap Rahn, rosti Conklin răspicat. Un cap de femeie cu şerpi încolăcindu-i-se în păr. Meduza. Tu nu i-ai lăsat să-ţi tatueze pe braţ chipul ei...

— Niciodată n-am socotit c-ar fi un semn de distincţie. Dimpotrivă, îl întrerupse Webb-Bourne cu ochii scăpărând scântei.

— La început, trebuia să fie un semn distinctiv, un semn de recunoaştere, şi nu o marcă de distincţie. Un simplu tatuaj şi nimic mai mult, plasat pe partea interioară a antebraţului, ale cărui desen şi culori nu puteau fi realizate decât de un singur artist din tot Saigonul, semn pe care nimeni nu avea cum să-l falsifice.

— Bătrânelul de care vorbeşti a făcut avere în anii războiului, în felul lui, era cu totul deosebit.

— Toţi ofiţerii din comandament care făceau parte din Meduza aveau desenat pe antebraţ un asemenea tatuaj. Se comportau ca nişte puşti exaltaţi care caută mesaje secrete în cutiile cu fulgi de ovăz.

— Nu puşti, Alex. Nebuni, da, asta poţi spune liniştit, însă în nici un caz

copii nevinovaţi. Pentru că ştiau bine ce fac. Erau devoraţi de vii de un virus periculos care se numeşte trufia de a nu da socotealănimănui, iar din rândurile tentacularului Comandament Saigon au apărut câţiva milionari. Adevăraţii copii inocenţi erau ucişi sau mutilaţi în junglă, în timp ce o mulţime de tineri de vârsta lor, bine îmbrăcaţi şi spilcuiţi, trăiau pe picior mare în Sud şi aveau agenţii particulare care băteau drumurile Elveţiei să le caute ce-i mai bun, oprindu-se în special la Zürich, pe Bahnhofstrasse.

— Bagă de seamă, David. Mi se pare că vorbeşti despre câteva personaje de calibru din guvern.

— Cine sunt? întrebă Webb pe un ton liniştit, menţinând paharul în echilibru în faţa lui.

— De cei despre care ştiam că sunt vârâţi în rahat până-n gât m-am ocupat chiar eu şi te asigur că i-am scos din scenă după căderea Saigonului. Ce s-a întâmplat însă cu câţiva ani înainte, nu pot să-ţi spun pentru că nu ştiu. Toţi se feresc să vorbească despre asta şi nimeni nu suflă o vorbă despre Meduza, ca şi când nici n-ar fi existat.

— Tu trebuie să-ţi fi format totuşi o părere.

— Sigur. Însă nimic concret, nici măcar o fărâmă care să aducă măcar de departe o probă concludentă. Doar câteva ipoteze bazate pe observaţii de suprafaţă; trăiesc pe picior mare, au proprietăţi şi bunuri pe care n-ar trebui să le aibă, frecventează locuri pe care în mod normal n-ar trebui să şi le permită, deţin poziţii-cheie şi acţiuni în diverse corporaţii, ca să-şi justifice veniturile când nici capacităţile lor mintale, nici isprăvile lor din trecut nu-i îndreptăţesc la o asemenea ascensiune.

— Am impresia că vorbeşti despre o reţea, spuse David pe un ton schimbat, străin şi înverşunat, vocea lui Jason Bourne.

— Dacă-i într-adevăr o reţea, atunci să ştii că-i tare, îl aprobă Conklin. Şi foarte exclusivistă.

— Fă-mi o listă, Alex.

— O să fie găurită ca un şvaiţer.

— Atunci începe cu oamenii cei mai importanţi din actualul guvern care au fost ataşaţi pe lângă Comandamentul din Saigon. Nu te opri doar la cei cu proprietăţi pe care nu le justifică nimic sau la cei cu funcţii gras remunerate pe care, în mod normal, n-ar trebui să le deţină.

— Repet: o asemenea listă s-ar putea dovedi inutilă.

— Nu dacă te laşi condus de mirosul tău infailibil.

— David, ce legătură au toate astea cu Carlos?

— Păi, poate că aici o să găsim explicaţia. Poate descoperim aşa fie şi o fărâmă de adevăr, periculoasă, ce-i drept, dar va fi o momeală de-a dreptul irezistibilă pentru Şacal.

Fostul spion se holbă la prietenul său, nepricepând nimic.

— Cum adică?

— Aici intervine imaginaţia ta creatoare. Să zicem că încropeşti o listă de vreo cincisprezece sau douăzeci de nume şi că-ţi propui să vezi ce-i cu trei sau patru dintre ele. Îndată ce aflăm, pe ce poziţie sunt, îi înghesuim şi îi stoarcem

ca pe o lămâie. Găsim noi omodalitate. Să zicem transmiţându-le următorul mesaj: un fost membru al Meduzei a luat-o razna, un bărbat care este ţinut preventiv sub observaţie de câţiva ani încoace, care tropăie de nerăbdare să arunce Meduza în aer şi care e în posesia unui material exploziv; deţine nume, cunoaşte toate crimele comise, ştie în ce bănci elveţiene sunt deschise conturile secrete, în fine, are pâinea şi cuţitul în mână. După care – iar aici intră în scenă talentul neegalat al bătrânului Sfânt Alex pe care-l ştim cu toţii şi în faţa căruia ne înclinăm cu respect – răspândim zvonul că cineva îşi doreşte să pună mâna pe acest trădător periculos şi că e chiar mai pornit împotriva lui decât membrii înşişi ai Meduzei.

— Ilici Ramirez Sanchez, murmură Conklin. Carlos Şacalul. Dar ceea ce ar trebui să urmeze mi se pare de-a dreptul imposibil. Într-un fel sau altul, numai Dumnezeu ştie cum, va trebui să provocăm o întâlnire între cele două părţi interesate. Interesate adică în a pune la cale împreună un asasinat, primii neputând participa pe faţă din cauza posturii delicate în care ar fi puse aceste ilustre personaje extrem de importante. Asta ai vrut să spui, nu?

— Cam aşa ceva. Numai că grangurii de la Washington au căile lor de a accede la informaţii legate de identitatea şi evoluţia bărbatului căruia vor să-i scurteze zilele.

— Normal, încuviinţă Alex dând din cap cu o expresie de uimire întipărită pe chip. Nu au decât să ridice sceptrul şi stavilele de netrecut pentru omul de rând dispar ca prin farmec, dosarele ultrasecrete se deschid, iar ei capătă informaţiile de care au nevoie.

— Exact, rosti David cu convingere. Pentru că acela care se va întâlni cu emisarii lui Carlos trebuie să fie foarte sus plasat şi deci cât mai convingător pentru ca Şacalul să accepte mărturia lui. Mă rog, a lor. El nu trebuie să aibă nici o umbră de îndoială, deci trebuie să excludă din start ideea că le-am putea întinde o cursă.

— Şi ce-ai mai vrea? Să fac să înflorească boboci de trandafir în luna ianuarie în Montana?

— Eşti pe aproape. Totul trebuie să se petreacă mâine sau în cel mult două zile, cât are Şacalul proaspăt întipărit în minte episodul de la Smithsonian.

— Imposibil!... Fir-ar să fie! O să-ncerc. Mă instalez aici şi-i rog pe şmecherii de la Langley să-mi trimită toate informaţiile. Sigur, le spun că operaţiunea e cu patru zerouri în coadă... dar parcă tot nu mă împac cu gândul că l-aş putea pierde pe cel de la „Mayflower”.

— Cine a zis că-l pierdem? spuse Webb. Oricine ar fi, nu-mi vine a crede că are să dea bir cu fugiţii aşa de iute. Şacalului nu-i stă în fire să lase în urmă un lucru nerezolvat.

— Şacalul? Crezi că-i Carlos în persoană?

— Cum o să fie el? E cineva aflat în solda lui. O persoană la care eventual ne aşteptăm cel mai puţin, încât şi dacă i-ar flutura pe umăr un steguleţ cu numele Şacalului tot nu ne-am crede ochilor.

— Chinez?

— Nu neapărat. Poate fi oricine. Din partea Şacalului ne putem aştepta la

orice. Are o minte foarte riguroasă şi tot ce face are o logică, chiar dacă uneori logica lui poate părea ilogică.

— Parcă aud vorbind o persoană care a trăit demult, un bărbat care, de fapt, nu a existat niciodată.

— Ba da, Alex. *A existat.* Iar acum, s-a întors.

Conklin privi spre uşă de parcă vorbele lui David îi stârniseră o bănuială.

— Unde ţi-e valiza? Ţi-ai adus haine, nu?

— N-am haine. Iar pe cele de pe mine o să le arunc în primul canal din Washington îndată ce capăt altele în schimb. Mai înainte de asta, însă, ţin să mă văd cu un bun şi vechi prieten, un alt geniu în viaţă care a greşit cartierul.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse agentul pensionat. Nu-i cumva un bătrân negru cu numele imposibil de Cactus, un geniu în ceea ce priveşte falsificarea de paşapoarte, permise de conducere şi cărţi de credit?

— Chiar el.

— Şi Agenţia poate să facă aşa ceva.

— Nu la fel de bine. Şi-apoi, aici e prea multă birocraţie. Prefer să nu las urme, chiar dacă-mi pun ei patru zerouri în coadă. Vreau să lucrez solo.

— OK. Şi după aceea?

— Pui osul la treabă, amice. Până mâine dimineaţă vreau să scuturi câţiva distinşi domni din acest oraş.

— *Mâine dimineaţă?!... E imposibil!*

— Nu pentru tine. Nu pentru Sfântul Alex, regele operaţiunilor tenebroase.

— Aşa. Dă-i-nainte. Zi-i tot ce-ţi vine la gură. Să ştii însă că eu mi-am pierdut antrenamentul.

— Aşa ceva nu se uită niciodată. E ca mersul pe bicicletă şisexul!

— Şi tu? Tu ce-ai de gând să faci?

— Am o vorbă cu Cactus, după care îmi iau o cameră la „Mayflower”, rosti Jason Bourne.

Culver Parnell, mare proprietar de hoteluri, originar din Atlanta, care, datorită supremaţiei de necontestat pe care o deţinuse timp de douăzeci şi opt de ani fără întrerupere în industria hotelieră, fusese uns şef de protocol al Casei Albe, trânti înciudat telefonul şi mâzgăli înfuriat cea de-a şaptea înjurătură în agenda de lucru de pe birou. După alegeri, o dată cu schimbările de personal de la Casa Albă, adusese şi el câteva modificări şi o înlocuise în primul rând pe tânăra de familie bună, impusă de administraţia anterioară, care habar n-avea de dedesubturile politice şi relaţiile dintre oficialităţile cu intrare liberă la recepţia de la Casa Albă cod 1600. Şi, spre marea lui iritare, acum ajunsese să fie la cuţite cu asistenta lui personală, ocuconiţă de vârsta a doua, provenind şi ea de la unul din veşnicele colegii selecte şi snoabe de pe Coasta de Est. Mai rău, asta era şi o mondenă convinsă, omniprezentă în toate cercurile din Washington, care îşi dădea aproape tot salariul pe lecţii de dans la o şcoală de trei parale, ai cărei elevi se fâţâiau cam sumar îmbrăcaţi – asta când nu erau despuiaţi de-a binelea. Porcăria dracului! îşi spuse Culver spumegând de furie

şi îşi trecu degetele prin părul cârlionţat care începuse să bată în argintiu. Ridică din nou receptorul şi formă un număr apăsând nervos patru taste pe consola de pe birou.

— Dă-mi-l pe Roşcat, păpuşă, rosti el pe un ton cântat, exagerându-şi accentul de georgian sadea.

— Da, domnule, îi răspunse încântată secretara. Vorbeşte pe altă linie dar, pentru dumneavoastră, îl întrerup. Vă rog să rămâneţi la aparat o secundă, domnule Parnell.

— Eşti o dulce, pisicuţo.

— Ei, şi dumneavoastră... Mulţumesc. Vă rog să aşteptaţi.

Şmecheria asta nu dădea greş niciodată, îşi zise Culver amuzat. Un glas mieros şi învăluitor făcea minuni, mai mult decât orice ordin lătrat pe un ton răstit şi autoritar. Căţeaua aia de asistentă cu care se pricopsise ar fi trebuit să ia lecţii de bună purtare şi maniere elegante de la şefii ei din Sud. Vorbea cu buzele strânse ca şi când atunci scăpase din mâinile vreunui neisprăvit de dentist iancheu care-i plombase toată gura şi îi mai şi cimentase măselele alea găunoase între ele de nu-şi putea descleşta fălcile.

— Tu eşti, Cull? răsună de la celălalt capăt al firului glasul zglobiu al Roşcatului curmând brutal meditaţia lui Parnell, care tocmai terminase de aşternut, concentrat, în agenda sa de birou cea de-a opta înjurătură a zilei.

— Eşti tare, băiete. Hai că de data asta te-ai prins. A apărut o *problemă.* Căţeaua aia în călduri iar îmi face figuri. Le-am trimis băieţilor mei de pe Wall Street o invitaţie la recepţia din douăş'cinci, aia care se dă în cinstea ambasadorului francez. Le rezervasem o masă şi ea zice că să-i dăm la o parte pentru nu ştiu ce trufandale ofilite de-ale ei din nu ştiu care corps-de-ballet. Şi mai are tupeul să adauge că prima doamnă a ţării a fost de acord cu ea. Rahat! Băieţii ăştia de bani gata trăiesc cu impresia că o să le pice ceva de la francezi, sau că toate schimbările astea de la Casa Albă o să-i proiecteze sus de tot...Şi uite aşa ajunge să-şi închipuie şi ultimul broscoi nenorocit de la Bursa din Paris că are ochi şi urechi prin prietenii din acest oraş!

— Las-o, Cull, îl întrerupse Roşcatul, cu o undă de nelinişte în glas. S-ar putea să avem o problemă mai gravă şi nici măcar nu ştiu de unde s-o apuc.

— Care ar fi ea?

— La Saigon ai auzit vorbindu-se de cineva sau de ceva numit Şerpoaica?

— Am auzit că unora le-au ieşit ochii ca la melc şi că au călcatpe bec, spuse Parnell chicotind. Da' de vreo Şerpoaică să ştii că n-am auzit. De ce?

— M-a sunat un tip – a zis că revine peste cinci minute – mi-a vorbit pe un ton... D*e parcă îşi propusese să mă bage în sperieţi,* Cull! Mi-a vorbit în doi peri, tot zicea ceva de Saigon şi despre nişte lucruri îngrozitoare care s-au petrecut acolo. A repetat în câteva rânduri numele Şerpoaica de parcă îmi recomanda să mă ascund pe undeva.

— Lasă-l pe ticălosul ăsta în seama mea! tună Parnell întrerupându-l. Ştiu eu *precis* la ce a făcut aluzie *târâtura!* La mijloc e mâna mucoasei ăsteia de asistente, că numai ea poate fi şerpoaica – o viperă. Dă-i numărul meu de telefon leprei ăleia şi spune-i că ştiu tot despre sforăriile lor împuţite.

— Nu vrei să-mi spui şi mie, Cull?

— Ce dracu' Roşcatule, că doar erai şi tu pe-acolo...Şi ce dacă am lăsat să meargă jocurile de noroc? E-adevărat că au fost câteva spelunci, chipurile cazinouri mai mici, în care nişte caraghioşi şi-au pierdut şi cămaşa de pe ei, da' asta au făcut soldaţii de când lumea, până şi ăia care au jucat la zaruri cămaşa lui Cristos! Om fi exagerat şi noi niţeluş scuturând de bani nişte cretini, da' oricum aruncau paralele pe femei... Nu, Roşcatule, ascultă la mine... Afurisita asta de asistentă care-şi dă ifose de femeie fină şi distinsă crede că mă are cu ceva la mână. De-aia te-a şi sunat pe tine întâi, fiindcă ştie că suntem prieteni la cataramă... Spune-i mormolocului ăluia bălos că ar face bine să vorbească cu mine şi dacă nu ţi-l aranjez eu, să nu-mi mai zici mie Cull... Aşa cum o să-i aranjez şi târtiţa lepădăturii ăsteia de asistentă. Măiculiţă, da' ştiu că m-a călcat rău pe coadă! Intră în scenă flăcăii mei din Wall Street, iar dumneaei îşi mişcă frumuşel fundul *afară!*

— Bine, Cull. Îi spun să te sune, rosti Roşcatul, altminteri cunoscut de o Americă întreagă drept Vicepreşedinte al Statelor Unite, după care închise.

Telefonul sună nici patru minute mai târziu, iar vocea unui necunoscut îi trânti lui Parnell fără altă introducere:

— Şerpoaica, Culver. Am dat de dracu'!

— Ba nu, cap sec. Mai bine destupă-ţi urechile să-ţi spun eu cine a dat de dracu'! Asta nu-i şerpoaică, e o viperă, o căţea fără suflet! Poate că vreo treizeci sau patruzeci de lingăi cu bani de teapa ei să-şi fi aruncat banii prin Saigon şi să fi făcut porcării pe-acolo, da' să ştii că nimeni n-a dat nici o ceapă degerată pe asta atunci şi nimeni n-o să dea nici pe atât acum. Mă gândesc mai ales la un anumit colonel de marină căruia i-a dat şi lui inima ghes să joace câte un pocheraş, iar în acest moment, bărbatul de care-ţi vorbesc e instalat în Biroul Oval. Şi să-ţi mai spun ceva, estropiatule! Dacă mai aud că muierea asta îi împroaşcă cu noroi pe băieţii noştri care au luptat cu atâta vitejie în războiul ăla împuţit...

Într-un apartament din Vienna, statul Virginia, AlexanderConklin aşeză uşurel receptorul în furcă. Ochise două ţinte şi le ratase pe amândouă...şi habar n-avea cine e Culver Parnell.

În baia încinsă, învăluită în nori groşi de abur, preşedintele Comisiei Federale de Comerţ, Albert Armbruster, înjură cu năduf printre dinţi la auzul vocii ascuţite a soţiei şi închise enervat robinetul duşului.

— Ce naiba mai e, mamă? Chiar nu pot şi eu să fac un duş în casa asta fără să mă pisălogeşti tu la cap?

— Cred că-i Casa Albă, Al! Ştii cum vorbesc ăştia: încet şi conspirativ; şi întotdeauna zic că e urgent.

— Fir-ar a dracului de treabă! urlă preşedintele trăgând paravanul de sticlă al cabinei de duş şi se îndreptă cu apa şiroind spre telefonul fixat în perete. Armbruster. Ce s-a-ntâmplat?

— Vă deranjez pentru că a apărut o situaţie critică.

— Cine e, 1600?

— Nu. Şi noi sperăm că nici n-o să ajungă atât de sus.

— Atunci cine dracu' e la telefon?

— O persoană la fel de îngrijorată pe cât ai să fii şi tu după ce auzi despre ce-i vorba. Cine şi-ar fi închipuit, după atâţia ani!... Doamne, Iisuse Cristoase!

— Şi ce-ar trebui să mă îngrijoreze? Despre ce-i vorba?

— Şerpoaica, domnule preşedinte.

— *Dumnezeule!*

Vocea reţinută a lui Armbruster se ridică într-un ţipăt involuntar. Reuşi să-şi domine imediat emoţia. Prea târziu. Primul punct lovit.

— Nu pricep ce vrei să spui. Care şarpe? N-am auzit în viaţa mea de aşa ceva.

— Atunci ai să auzi acum, domnule Meduză. Cineva a aflat tot, absolut tot... A pus mâna pe date – deturnări de fonduri şi de echipamente, bănci din Geneva şi Zürich(până şi numele a vreo şase curieri care au fost trimişi la Saigon) şi ştie lucruri încă şi mai grave... Iisuse, mult mai periculoase! Cunoaşte şi alte nume... persoane dispărute care însă n-au luptat niciodată... opt dintre angajaţii biroului inspectorului general. Ştie tot, pricepi?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— Iar tu, domnule preşedinte, eşti pe lista lui. Cred că individul ăsta şi-a petrecut ultimii cincisprezece ani punând totul cap la cap şi acum vrea să fie răsplătit pentru cât a asudat, altfel aruncă totul în aer. Totul şi pe noi toţi.

— Cine? Cine este, pentru numele lui Dumnezeu?

— Strângem laţul în jurul lui. Tot ce am aflat este că în ultimii zece ani a fost inclus într-un program de protecţie şi nimeni nu se îmbogăţeşte în condiţiile astea. Probabil că a fost înlăturat încă de pe vremea când era la Saigon, iar acum încearcă să recupereze timpul pierdut. Fii pregătit. Revin cu amănunte.

Se auzi un declic, iar legătura se întrerupse.

În ciuda aburului şi a căldurii sufocante din baie, Albert Armbruster, preşedintele Camerei Federale de Comerţ, simţi cum îi îngheaţă şira spinării. Aşeză mecanic receptorul la locul lui, iar privirea îi alunecă involuntar spre tatuajul minuscul şi dizgraţios desenat pe partea interioară a antebraţului.

Departe, în Vienna, statul Virginia, Sfântul Alex Conklin rămăsese cu privirea aţintită asupra telefonului.

Punct ochit, punct lovit. Primul.

Generalul Norman Swayne, şeful Intendenţei Pentagonului, făcu un pas înapoi şi privi satisfăcut traiectoria pe care o descria mingea de-a lungul parcursului de golf. Aceasta se rostogoli şi se opri într-o poziţie excelentă, la nici cinci lungimi de crosă de cel de-al şaptesprezecelea stâlp.

— Cu asta te-am dat gata, rosti el întorcându-se spre partenerul de joc.

— Precis, Norm, îi răspunse mai tânărul său coleg, vicepreşedinte al companiei Calco Technologies. O să sfârşesc prin a-ţi datora vreo trei sute de prânzuri. Tu ai marcat douăzeci de puncte, iar eu numai patru.

— De vină e numai croşeul, tinere. Ar trebui să mai lucrezi lael.

— Nu te contrazic, Norm, îl aprobă tânărul responsabil cu vânzările la Calco, apropiindu-se de jalon.

Deodată se făcu auzit sunetul strident al unei maşinuţe de golf, iar în vârful colinei de pe parcela a şaisprezecea răsări un vehicul pe trei roţi.

— E şoferul dumneavoastră, domnule general, spuse tânărul care se ocupa cu vânzările de armament la Calco, regretând pe dată că i se adresase partenerului său cu titlul oficial.

— Aşa e. Ciudat. Nu mă întrerupe niciodată când joc golf.

Swayne se îndreptă grăbit spre maşinuţa care se apropia şi seîntâlni cu şoferul la treizeci de metri de jalon.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă el pe sergentul mătăhălos, bine legat, care-i era şofer de cincisprezece ani încoace.

— Mirosul îmi spune că e ceva putred, îi răspunse ursuz subofiţerul, nelăsând volanul din mână.

— Cam vag...

— Aşa a fost şi ticălosul ăla de la telefon. A trebuit să vorbesc dinăuntru, de la o cabină. I-am spus că nu-ţi întrerup partida, iar el mi-a răspuns că, spre binele meu, ar trebui să te aduc. Fireşte, l-am întrebat cine e, ce grad are şi toate prostiile astea, dar tipul mi-a tăiat-o scurt. Părea speriat. Mi-a zis aşa: „Transmite-i generalului că îl sun în legătură cu Saigonul şi că nişte reptile bătrâne de douăzeci de ani au înviat şi-au început să se târască prin oraş”. Sunt exact cuvintele lui...

— Iisuse Cristoase! îl întrerupse Swayne aproape ţipând. Şer...?

— Zicea că sună peste jumătate de oră – adică peste optsprezece minute din momentul ăsta. Urcă, Norman. Nu uita că şi eu sunt amestecat.

Uimit şi înfricoşat, generalul reuşi să îngaime:

— Bine, dar... trebuie să mă scuz. Nu pot pleca aşa, fără o explicaţie.

— Să fie scurtă. Şi, Norman, ţi-ai pus cămaşă cu mâneci scurte, idiotule! Îndoaie braţul.

Swayne căscă ochii şi se holbă la tatuajul minuscul desenat pe piele. Imediat îşi lipi braţul de piept, adoptând postura unui general britanic, şi se îndreptă cu paşi nesiguri spre jalon, căznindu-se să afişeze o siguranţă pe care era departe de a o simţi în acel moment.

— Fir-ar să fie de treabă! Chemarea datoriei, prietene.

— Îmi pare rău, Norm, însă trebuie să-ţi plătesc datoria. *Insist!*

Buimăcit, generalul acceptă banii însă, prea ameţit de evenimente, uită să numere bancnotele, deci nu observă că primise cu patru sute în plus. Bălmăjind câteva scuze încurcate, Swayne se îndreptă spre electrocar şi urcă lângă sergent.

Cu atât mai bine pentru croşeul tău, soldat, îşi zise tânărul responsabil cu vânzările de armament şi, concentrându-se asupra găurii, se răsuci, îşi potrivi crosa şi lovi cu putere mingea albă care zbură descriind o traiectorie lungă pentru a ateriza pe o poziţie mult mai bună decât cea a generalului. Asta face cam patru sute de milioane.

Al doilea.

— Ce Dumnezeu tot spui acolo? întrebă râzând senatorul la telefon. Sau poate ar fi mai bine să te întreb ce vrea să obţină Al Armbruster de la mine? N-are nevoie de sprijinul meu pentru votarea noii legi şi, chiar dacă m-ar ruga, tot nu i-aş da votul. Un măscărici a fost la Saigon şi-un măscărici a rămas până-n zilele noastre. Însă tot are votul majorităţii.

— Domnule senator, nu este vorba despre noua lege, ci despre Şerpoaica!

— Singurii şerpi pe care i-am cunoscut la Saigon erau jigodii de teapa lui Alby, care mişunau prin tot oraşul pretinzând că ei le ştiu pe toate când, de fapt, nimeni nu mai înţelegea nimic... Ia ascultă, aş vrea şieu să ştiu, cine naiba e la telefon?

În Vienna, statul Virginia, Alex Conklin aşeză telefonul în furcă.

Al treilea rateu.

Phillip Atkinson, ambasador la Curtea din St. James, răspunse la telefonul din apartamentul său londonez şi, presupunând că necunoscutul care solicitase convorbirea prezentându-se sub numele codificat „un curier de la Washington” avea să-i transmită din partea Departamentului de Stat instrucţiuni de o excepţională importanţă şi confidenţialitate, puse în funcţiune aparatul de bruiaj atât de rar folosit, pentru că aşa i se recomandase să facă în astfel de situaţii. Aşa aparatele de ascultare ale Serviciului Secret Britanic erau invadate de paraziţi, iar, mai târziu, când avea să se întâlnească la un păhărel cu prietenii în barul Connaught putea să le răspundă liniştit şi cu un zâmbet plin de candoare că nu primise nici o veste importantă de la Washington, ştiind însă precis că unii dintre aceştia au „veri” în MI 5.

— Te ascult, curier DC.

— Domnule ambasador, sper că nu suntem interceptaţi, spuse o voce joasă şi încordată venind de la Washington.

— Presupunerea dumitale este întemeiată, doar dacă n-or fi descoperit între timp cine ştie ce nou tip de maşinărie, ceea ce e puţin probabil.

— Perfect... Aş vrea să vă întoarceţi cu gândul la Saigon, la o misiune despre care nimeni nu mai vrea să vorbească...

— Cine este la aparat? îl întrerupse Atkinson aplecându-se încordat înainte.

— Cei care au făcut parte din unitate nu au folosit niciodată un nume, domnule ambasador, şi-ar fi păcat să facem paradă de acţiunile noastre tocmai acum, nu credeţi?

— La dracu’! Cine-i acolo? Ne cunoaştem?

— Nu ţine, Phil. Dar, zău, sunt mirat că nu-mi recunoşti vocea.

Atkinson căscă ochii mari şi începu să se uite prin birou deparcă ar fi căutat ceva deşi, în realitate, încerca cu disperare să-şi amintească cui îi aparţine vocea.

— Tu eşti, Jack? Crede-mă când îţi spun, suntem pe bruiaj!

— Te-apropii, Phil...

— Flota a Şasea, Jack. Un cod Morse simplu, dar răsturnat. Apoi, am făcut

lucruri mai mari, cu mult mai mari. Tu eşti, nu?

— Să zicem că ar fi posibil, dar nu asta contează. Problema e că se apropie nori groşi de furtună... furtună mare.

— *Tu* eşti!

— Taci din gură şi ascultă-mă bine. O fregată nenorocită a rupt ancora, iar acum pluteşte în derivă, ameninţând să omoare câteva bancuri de peşti.

— Jack, eu am fost la infanterie, nu în marină. Nu te-nţeleg.

— Un trepăduş cu câţiva epoleţi pe umăr probabil a fost dat afară din armată la Saigon, dar, din câte am auzit eu, se pare că a fost pus la conservare şi între timp, a strâns dovezi. Ştie tot, Phil. Tot!

— Sfinte Iisuse Cristoase!

— E pregătit să-şi lanseze...

— Opreşte-l!

— Tocmai aici e buba. Încă nu ştim cine e. Situaţia e ţinută în mare secret la Langley.

— Ce Dumnezeu, omule! Cu poziţia pe care o ai, ordonă-le să se dea la o parte! Spune-le că-i vorba de un dosar al Apărării Naţionale îngropat de mult, că acţiunea n-a fost niciodată îndeplinită – că, de fapt, era o operaţiune de dezinformare! Că, la naiba, ce-i scris acolonu e adevărat!

— Aş călca pe teren minat...

— L-ai sunat pe Jimmy T. la Bruxelles? îl întrerupse ambasadorul. El are legături sus de tot la Langley.

— Pentru moment, n-aş vrea să zgândăresc prea mult lucrurile. Nu înainte de a face câteva săpături.

— Tu ştii mai bine, Jack. Doar eşti vioara întâi.

— Ţine punga strâns, Phil.

— Nici o grijă, Jack, o să-mi ţin gura, dacă la asta te-ai gândit, spuse Atkinson lipindu-şi braţul de piept şi întrebându-se dacă exista la Londra cineva capabil să-i şteargă tatuajul hidos de pe antebraţ.

De partea cealaltă a Atlanticului, în Vienna, statul Virginia, Alex Conklin aşeză receptorul în furcă şi se rezemă, de-a dreptul înspăimântat, de spătar. Şi de astă dată se lăsase condus de flerul lui infailibil, care nu-l trădase niciodată în ultimii douăzeci de ani – cuvinte care atrăgeau după ele alte cuvinte, fraze care-l invitau pe interlocutor să rostească răspunsuri; aluzii şi vorbe cu dublu înţeles pe care le prindea din zbor şi care îl determinau să facă presupuneri şi, într-un târziu, să tragă concluzii. Era asemeni unui joc de şah în care trebuia să improvizeze la repezeală, iar el era un profesionist priceput – uneori poate prea priceput. Erau însă lucruri care trebuiau să rămână necunoscute, cancere nedepistate îngropate adânc în trecut, iar ceea ce tocmai descoperise el acum se încadra perfect în această categorie.

Ochise şi doborâse trei dintr-o lovitură: *al treilea, al patrulea şi al cincilea*.

Phillip Atkinson, ambasadorul Statelor Unite în Marea Britanie; James Teagarten, Comandantul Suprem al NATO; Jonathan „Jack” Burton, fostul amiral al Flotei a Şasea, în prezent Comandantul Marelui Stat Major.

Şerpoaica. Meduza.

O reţea întreagă.

CAPITOLUL V

„Totul arată de parcă timpul a stat în loc”, îşi spuse Jason Bourne, conştient că alter ego-ul său, cel numit David Webb, se îndepărta tot mai mult, devenind o umbră abia desluşită, învăluită în ceaţă. Taxiul îl adusese în partea de nord-est a Washingtonului, în cartierul care, deşi odinioară printre cele mai selecte ale oraşului, decăzuse, devenind acum una dintre zonele rău famate de la periferie. Şi, întocmai ca rândul trecut când, în urmă cu cinci ani, venise pentru prima oară aici, şoferul refuză să îl aştepte. Apucă pe aleea aşternută cu dale crăpate, năpădite de buruieni şi se îndreptă spre casa veche spunându-şi, ca şi prima oară când o văzuse, că era tare dărăpănată, şubredă şi abia se mai ţinea în picioare. Sună, întrebându-se dacă nu cumva murise Cactus între timp. Nu murise. Îi deschise uşa şi îl întâmpină, un negru bătrân şi deşirat, fixându-l ca şi prima oară cu o privire sfredelitoare aruncată pe sub cozorocul transparent, verzuliu. Până şi primele vorbe pe care i le-a adresat Cactus au fost, cu mici variaţiuni, aproximativ aceleaşi:

— Ţi-ai pus siguranţe la maşină, Jason?

— Care maşină? Nici taxiul n-a vrut să mă aştepte.

— Trebe’ c-or fi auzit şi ei zvonurile scabroase pe care le împrăştie ăştia din presa de dreapta. Să ştii că nu mi-am pus obuziere la fereastră doar ca să impresionez gazonul din faţa casei că ştiu să mă port frumos. Hai, intră, m-am gândit mult la tine. De ce nu m-ai mai sunat, băiete?

— Fiindcă numărul tău de telefon nu-i trecut nicăieri, Cactus.

— Le-o fi scăpat.

Bourne intră în hol, iar bătrânul închise uşa în urma lui.

— Ţi-au ieşit şi ţie fire de păr alb în cap, Iepuraşule, adăugă Cactus studiindu-şi prietenul. Altfel, nu te-ai schimbat prea mult. Ai şi vreo şase riduri în plus, da’ asta te face mai interesant în ochii femeilor.

— Am o nevastă şi doi puşti, unchiule Remus. O fată şi-unbăiat.

— Asta ştiu. Mo Panov mă ţine la curent cu noutăţile, deşi nici el n-a putut să-mi spună unde eşti de găsit – nu că m-ar interesa să ştiu, Jason.

Bourne clipi încurcat şi clătină uşurel din cap.

— Sunt lucruri care încă nu mi-au intrat în cap, Cactus. Zău, îmi pare rău. Uitasem că tu şi Mo sunteţi prieteni.

— Bunul nostru doctor mă sună cel puţin o dată pe lună şi-mi zice: „Cactus, pungaş bătrân, pune-ţi costumul Pierre Cardin şi pantofii Gucci şi hai să luăm masa împreună”. Şi eu îl întreb: „De un’ să aibă un bătrân negru ca mine ţoale aşa de fine?” Şi-atunci, el îmi răspunde: „Las’ că ştii tu. Bag mâna în foc că ai dibuit tu prin centru un magazin întreg care-i ca şi-al tău”... Aici exagerează. Dumnezeu mi-e martor. E-adevărat că am şi eu nişte bucăţele de proprietăţi săltate cinstit de la nişte albi de-ai tăi, da’ niciodată nu-mi calcă picioarele pe-acolo.

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs, iar Jason privi chipul negrului şi ochii lui

măslinii, prietenoşi şi calzi.

— Uite că mi-am mai amintit ceva. Acum treisprezece ani... eram într-un spital din Virginia, iar tu ai trecut pe la mine. În afara Mariei şi a ticăloşilor ălora din guvern, tu ai fost singurul care m-a vizitat.

— Panov a înţeles, Iepuraşule. Când am lucrat la mutra ta, pentru Europa, în calitatea mea mai mult decât neoficială, i-am spus lui Morris că nu-i poţi face cuiva portretul fără a afla mai multe despre el. Voiam să scot de la tine mai multe decât se citea pe chipul tău dinfotografie, iar Morris a fost de acord că nu e o idee proastă...Şi acum, că a trecut clipa amintirilor, vreau să-ţi spun că mă bucur să te revăd, Jason. Să fiu sincer, însă, fericit nu sunt, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Trebuie să mă ajuţi, Cactus.

— Bine ar fi să ai un motiv întemeiat dacă vrei să treci peste recomandările iubitului nostru doctor. Fiindcă n-aş vrea să mă amestec în ceva care să-ţi încurce minţile şi mai rău...Ştii c-am cunoscut-o pe frumuseţea aia de nevastă roşcată a ta la spital şi că m-am întâlnit cu ea de câteva ori? Ascultă-mă pe mine, e o femeie deosebită şi îmi închipui că şi puştii tăi trebuie să fie la fel, aşa încât sper să mă înţelegi când îţi zic că n-aş vrea să-i fac să sufere. Iartă-mă, însă voi doi v-aţi găsit într-o vreme de care toată lumea preferă să nu vorbească, dar pe care eu n-am uitat-o încă, şi sunteţi o familie pe cinste...

— De dragul lor am venit să-ţi cer ajutorul.

— Mai clar, Jason.

— Şacalul e pe urmele mele. A dat de urma noastră în Hong Kong şi se apropie de mine şi de familia mea – de soţia şi de copiii mei. Te rog, ajută-mă.

Bătrânul căscă ochii cu pupilele mărite de mânie.

— Iubitul nostru doctor ştie de toate astea?

— Ştie. Poate că nu-i de acord cu ce vreau să fac, dar, cum e cinstit cu sine însuşi, ştie că alternativa finală este confruntarea directă dintre mine şi Şacal. Ajută-mă, Cactus.

Bătrânul negru îşi studie clientul învăluit în umbrele înserării, care îşi pleda cu fervoare cauza.

— Iepuraşule, şi zici că eşti în formă? îl întrebă el. Încă eşti în muşchi?

— Alerg zece kilometri în fiecare dimineaţă şi fac haltere de cel puţin două ori pe săptămână în sala de sport a universităţii...

— N-am auzit nimic. Nu vreau să ştiu nici de universităţi şi nici de colegii.

— Atunci, nu ţi-am spus nimic.

— Bineînţeles. Păi, recunosc, ai aerul că ai fi în formă.

— Am făcut-o cu bună-ştiinţă, Cactus. E suficient să sune telefonul, sau ca Marie să întârzie în oraş cu copiii şi eu să nu am cum să dau de ei... sau ca cineva să mă oprească pe stradă pentru a-mi cere cine ştie ce fleac de informaţie, că imediat îmi revin toate în minte – el îmi apare în minte. Şacalul. Atâta vreme cât trăieşte, trebuie să fiu pregătit să-l înfrunt, ştiind că nimeni şi nimic nu-l va opri până nu pune mâna pe mine. Ştii care-i ironia? S-ar putea să mă caute, presupunând că e vorba de ceva real. Crede că eu aş fi singurul care l-ar putea recunoaşte, în timp ce eu însumi nu sunt convins că aş putea-o face.

Sunt încă derutat, nu-mi amintesc chiar totul despre el.

— Şi nu te-ai gândit să-i transmiţi acest mesaj?

— Poate să dau un anunţ la mica publicitate în Wall StreetJournal: Dragă bătrâne prietene Carlos; Doamne, am nişte veşti trăsnet pentru tine.

— Nu fă bancuri, Jason, ar fi posibil să-i dai de veste. Prietenul tău Alex sigur ar fi în stare să găsească o cale. Vârsta nu i-a afectat cutiuţa.

— Atunci, dacă n-a făcut-o, înseamnă că are motive.

— Aici cred că ai dreptate... Aşa că hai să-i dăm bice, Iepuraşule. Tu la ce te-ai gândit? îl întrebă Cactus conducându-l pe sub o arcadă spre uşa din fund a unei camere de zi înţesată de o învălmăşeală de dulapuri, scrinuri, fotolii şi scaune cu huse galbene, cam uzate. Studioul meu nu mai este la fel de elegant pe cât era, dar echipamentul e la locul lui. Ştii, m-am cam dat la fund, adică sunt un fel de pensionar. Tipii care-mi ţin contabilitatea au făcut un plan de pensionare, nu ştiu cum au calculat că plătesc impozite foarte mici, şi atunci nu prea am nevoie de clienţi.

— Eşti unic, spuse Bourne.

— Mai sunt şi alţii de părerea ta, cei ce nu-s la pârnaie mai bine zis. Spune-mi la ce te-ai gândit.

— Păi să semăn cât mai mult cu mine. Nu ca în operaţiunile din Europa sau Hong Kong. De fapt, nu-mi trebuie decât nişte acte.

— Deci, Cameleonul s-a fixat asupra unei deghizări noi: Va fi el însuşi de data asta.

Jason se opri brusc în dreptul uşii.

— Iată un lucru pe care-l uitasem. Mi se spunea aşa, nu?

— Cameleonul?... Păi cum altfel, că doar aveau şi de ce. Dacă şase persoane diferite se întâlneau cu Bourne al nostru şi discutau cu el privindu-se în ochi, fiecare venea după aceea cu o descriere diferită. Cu totul întâmplător, Bourne nu folosea nici un artificiu de machiaj.

— Încep să-mi aduc aminte, Cactus.

— Cât mi-aş fi dorit să nu fi ajuns aici. Dar dacă asta a fost să fie, măcar încearcă să-ţi aminteşti *absolut* totul... Hai să intrăm în camera magică.

Trei ore mai târziu, bagheta magică a lui Cactus făcuse minuni. David Webb, profesorul de orientalistică şi, timp de trei ani, asasinul Jason Bourne, căpătase paşapoarte, permise de conducere şi carnete de votare pe două nume diferite. Şi cum nici un taxi nu îndrăznea să se aventureze pe „teritoriul” lui Cactus, un vecin, un şomer cu câteva lanţuri groase de aur atârnate la gât şi cam tot atâtea brăţări în jurul încheieturilor, se oferi să-l conducă pe clientul lui Cactus până în centrul Washingtonului, la volanul noii sale maşini, un Cadillac Allanté de ultim tip.

Jason găsi o cabină telefonică la magazinul universal Garfinkel de unde îl sună pe Alex în Virginia pentru a-i comunica cele două identităţi, ca şi cea pe care o alesese pentru hotelul „Mayflower”. Conklin trebuia să apeleze la conducerea hotelului şi să-i facă rost deo cameră pe cale oficială, pentru eventualitatea în care, vară fiind, rezervarea ar fi fost o problemă. Mai târziu, urmau să intre în acţiune şi cei de la Langley, furnizându-i lui Bourne în regim

de urgenţă şi în cel mai desăvârşit secret toate materialele de care avea nevoie. Erau necesare minimum trei ore din clipa în care mecanismul se urnea din loc şi până când îi parveneau cele cerute sus, în cameră (deşi nimeni nu putea garanta că se va respecta acest interval de timp sau că se puteau procura materialele solicitate). Indiferent de rezultat, îşi spuse Jason în timp ce Alex transmitea informaţiile pe o a doua linie, conectată direct cu CIA, oricum el avea nevoie de două din cele trei ore înainte de a ajunge la hotel pentru a-şi încropi o garderobă. Cameleonul îşi reintra în piele.

— Steve DeSole mi-a spus că începe imediat să caute pe discuri şi că va compara informaţiile noastre cu cele aflate în băncile de date ale armatei şi serviciului secret al Marinei, spuse Conklin revenind la telefon. Peter Holland e o persoană cu greutate şi singurul capabil s-o facă. E pila preşedintelui.

— Pilă? Ce bizar sună cuvântul, rostit de tine.

— Pilă, adică prieten.

— A!... Mulţumesc, Alex. Şi tu cum stai? Ai mai înaintat?

Conklin nu-i răspunse imediat; când o făcu, din vocea sa, îndeobşte calmă şi liniştită, răzbătea o undă de teamă. Bine ţinută în frâu, e-adevărat, dar teamă.

— Hai să zicem că ceea ce-am aflat m-a prins pe picior greşit... Au trecut prea mulţi ani de când n-am mai lucrat. Îmi pare rău, Jason... pardon, David.

— Ai zis bine. Ai discutat cu...

— Fără nume, îi tăie vorba cu brutalitate fostul agent secret.

— Înţeleg.

— N-ai cum, îl contrazise Conklin. Nici eu nu prea pricep. Ţinem legătura, spuse Conklin şi închise brusc, fără alte explicaţii.

Bourne aşeză uşurel receptorul la loc în furcă şi se încruntă îngrijorat. Acum Alex fusese melodramatic şi nu-i era în fire să gândească sau să se poarte aşa. A doua lui natură erau autocontrolul şi discreţia, dar ceea ce descoperise trebuie să-l fi tulburat profund... în aşa măsură încât crea impresia că nu mai avea încredere în metodele pe care el însuşi le pusese la punct, pe care tot el le impusese; şi nici în persoanele cu care colabora. Altfel s-ar fi exprimat mai clar şi mai direct. În schimb, din motive care lui Jason îi scăpau, Alexander Conklin se ferise să pomenească măcar numele Meduzei, cu atât mai puţin să-l pună la curent cu cei douăzeci de ani de minciuni şi înşelăciune... Să fi fost oare cu putinţă?...

Nu era timp de asta! Nu avea rost, cel puţin acum, îşi spuse Bourne învârtindu-se prin magazinul universal. Alex era un om de nădejde, iar când spunea o vorbă aşa rămânea, te puteai încrede total în el... atâta timp cât nu-i erai duşman. Reprimându-şi un hohot amar de râs, Jason îşi aminti de episodul de la Paris, petrecut în urmă cu treisprezece ani. Pentru că el cunoştea şi cealaltă faţă a lui Alex. Dacă n-ar fi fost pietrele de mormânt din cimitirul din Rambouillet, prietenul lui cel mai apropiat l-ar fi omorât atunci. Numai că asta se petrecuse atunci şi nu acum. Conklin promisese că o să ţină legătura cu el. Deci o va face. Până atunci, Cameleonul trebuia să-şi compună câteva înfăţişări, gândindu-se la tot, de la lenjerie de corp până la îmbrăcăminte

exterioară, şi în general, să nu îi scape nimic. Nu trebuia să-i scape nimic, nici cea mai mică urmă care să conducă la el, fie că era vorba de o etichetă de magazin, numele unei spălătorii, nimic – absolut nimic. Nici măcar o urmă de detergent care, analizată la microscop, să poată conduce la el. Şi aşa lăsase prea mult de la el. Dacă trebuia să omoare un om pentru a salva de la moarte familia lui David... Dumnezeule! Familia *mea!*... nu putea trăi tot restul vieţii suportând consecinţele crimei... sau crimelor. Lumea în care urma să pătrundă se conducea după propriile-i legi, iar oameni nevinovaţi puteau să fie prinşi oricând în bătaia puştii. Aşa să fie. David Webb va protesta vehement, însă puţin îi păsa lui Jason Bourne de părerile lui. El mai trecuse o dată prin asta şi ştia la ce se poate aştepta; David Webb însă habar nu avea.

*Marie, îţi promit că am să pun mâna pe el! Î*ţi promit că-l fac să dispară pentru totdeauna din viaţa noastră. Numai să-l găsesc pe Şacal şi e ca şi mort. Şi niciodată nu are să-ţi mai facă nici un rău – vei fi liberă şi în siguranţă.

Iisuse, cine sunt de fapt cu adevărat? Mo, ajută-mă!... Ba nu, Mo, mai bine nu! Sunt ceea ce sunt. Simt cum mi se face deodată frig, mi-e tot mai frig...şi curând am să mă transform într-un sloi de gheaţă... rece, insensibil; rece şi atât de transparent încât oamenii or să treacă pe lângă mine şi n-or să mă vadă, ca şi când nici n-aş exista. Nu pricepi, Mo? Şi tu, Marie? N-am încotro, trebuie s-o fac. David trebuie să dispară o vreme. Nu-l pot căra după mine, ca pe o piatră de moară atârnată de gât.

Iartă-mă, Marie...şi tu, doctore, însă ştiu că am dreptate. E o realitate pe care trebuie să o înfrunt neîntârziat. Nu sunt nebun şi nici nu încerc să mă mint. Nu vă doriţi nimic mai mult decât să-l vedeţi pe Jason Bourne dispărând pentru totdeauna din viaţa mea, pierzându-se undeva în neant, însă reversul este că trebuie să duc la bun sfârşit ceea ce-am început. David trebuie să iasă din scenă, măcar pentru o vreme.

Haide, nu mă mai bate la cap cu prostiile tale! Acum am treabă, nu vezi?

Unde naiba o fi şi raionul pentru bărbaţi? După ce va fi sfârşit de cumpărat, cu bani gheaţă şi de la raioane diferite, lucrurile de îmbrăcăminte, trebuia să găsească o toaletă şi să-şi schimbe acolotoate hainele, până la ultima. După aceea avea să facă o plimbare pe străzile Washingtonului şi să se descotorosească de hainele cu care era îmbrăcat acum, aruncându-le în primul canal întâlnit în cale. Cameleonul intra din nou în arenă.

*

* *

La ora 7:35 seara, Bourne sfârşi treaba şi lăsă deoparte briciul cu care tăiase etichetele hainelor cumpărate ceva mai înainte în cursul aceleiaşi seri. După această operaţie le aşezase frumos pe umeraşe în dulapul din perete, pe toate cu excepţia cămăşilor pe care le lăsase în baie la abur, să le scoată mirosul de haine proaspăt scoase din ţiplă. Traversă încăperea, trecu pe lângă gheridonul pe care chelnerul aşezase o sticlă nedesfăcută de whisky, una de apă minerală şi un vas cu cuburi de gheaţă şi se opri în dreptul măsuţei pe care

se afla telefonul. Gândindu-se cât de mult tânjea să o caute pe insulă, în nici un caz sunând-o din camera lui de la hotel. Important era să-i ştie sănătoşi pe ea şi pe copii. Între timp apucase să vorbească cu John St. Jacques de la o altă cabină telefonică din incinta supermagazinului Garfinkel şi astfel aflase că ajunseseră pe insulă fără incidente nedorite.

— Hei, Davey, i-am parcat. S-au învârtit deasupra insulei mari vreo patru ore până s-a risipit ceaţa. Dacă vrei, o scol pe surioara, deşi după ce i-a dat să mănânce lui Alison s-a prăbuşit în pat frântă de oboseală.

— Las-o să doarmă. Sun mai târziu. Spune-i că sunt bine. Şi să ai grijă de ei, Johnny.

— Nu-ţi face probleme, amice. Ascultă, mie poţi să-mi spui. Chiar eşti bine?

— Doar ţi-am spus că totul e-n regulă.

— Tu poţi spune orice, la fel şi ea. Dar uiţi că Marie mi-e soră, întâmplător, sora mea preferată. Mă prind şi singur când e zdruncinată rău.

— Tocmai de aceea i-am trimis acolo şi te-am rugat să ai grijăde ei.

— O să am o discuţie cu ea.

— Ia-o încet, Johnny.

Pentru câteva clipe redevenise iarăşi David Webb, îşi spuse Jason Bourne turnându-şi whisky în pahar. Nu-i plăcea deloc. Greşise. Totuşi, o oră mai târziu, Jason Bourne intră iarăşi în scenă. Vorbise la recepţia hotelului „Mayflower”în legătură cu rezervarea lui şi imediat fusese chemat la telefon directorul de serviciu din acea noapte.

— A, desigur, domnul Simon, rosti directorul încântat. Ni s-a spus că aţi venit în oraş pentru nişte discuţii legate de impozitele acestea îngrozitoare care se percep celor ce călătoresc în interes de afaceri sau turistic. Cum s-ar spune, vă urez succes. Politicienii noştri or să ne aducă la sapă de lemn într-o bună zi...Ştiţi, n-am avut duble, aşa încât ne-am permis să vă punem la dispoziţie un apartament. Desigur, diferenţa o va suporta hotelul nostru.

Toate acestea se petrecuseră în urmă cu peste două ore; între timp, el scosese etichetele de pe hainele cumpărate în acea seară, călcase cămăşile şi frecase talpa de piele a pantofilor de pervazul din piatră al ferestrei pentru a crea impresia că fuseseră purtaţi. Cu paharul în mână, Bourne se aşeză în fotoliu şi rămase să privească în gol. Nu mai era nimic de făcut decât să aştepte şi să-şi pună mintea la contribuţie.

După numai câteva minute, o bătaie discretă la uşă puse capăt aşteptării sale. Jason traversă grăbit încăperea, deschise şi îi făcu loc să intre şoferului care îl aşteptase la aeroport. Agentul CIA avea o servietă diplomat pe care i-o înmână lui Bourne.

— Aveţi totul aici, inclusiv o armă şi câteva încărcătoare.

— Mulţumesc.

— Vreţi să verificaţi materialele?

— Asta mă aşteaptă la noapte.

— E aproape opt, spuse agentul. Baza o să vă sune în jur de unsprezece. Aveţi timp să vă faceţi o idee.

— Baza...?

— Păi, el nu asta este?

— Da, îi răspunse Jason moale. Uitasem. Mulţumesc.

Bărbatul plecă, iar Bourne aşeză servieta pe birou. O deschisegrăbit, scoase întâi pistolul automat, apoi cutia cu muniţie, după care extrase din interior câteva dosare încopciate care, judecând după volum, păreau a conţine sute de liste tipărite la imprimantă. De undeva din multitudinea aceasta de informaţii nu se putea să nu apară un nume de bărbat sau de femeie, un fir care să-l conducă la Carlos Şacalul. Pentru că dosarele conţineau datele personale ale fiecărui oaspete care poposise în acel hotel, inclusiv ale celor care plecaseră în ultimele douăzeci şi patru de ore, iar listele fuseseră completate cu informaţii suplimentare despre aceleaşi persoane, detalii extrase din băncile de date ale CIA, Serviciului de Informaţii al Armatei, G-2 şi al marinei. Drept este că, dintr-o mulţime de motive, datele se puteau dovedi până la urmă a fi inoperante, însă încercarea oricum trebuia făcută. Şi astfel, vânătoarea începea.

La cinci sute de mile nord de Washington, într-un alt apartament de hotel, aflat de astă dată la etajul al treilea al hotelului Ritz-Carlton din Boston, se auzi o altă bătaie discretă în uşă. Un bărbat înalt de unmetru optzeci şi cinci, îmbrăcat într-un costum în dungi sobru, croit fără cusur, care îi dădea un aer de prestanţă făcându-l să pară încă şi mai impozant, ieşi grăbit pe uşa dormitorului. Capul pleşuv, aureolat la tâmple de fire de păr argintiu tuns şi aranjat cu mare îngrijire, crea un puternic efect asupra interlocutorului şi dădea senzaţia că priveai efigia eminenţei cenuşii a unei curţi regale, un personaj preţuit pentru sfaturile sale înţelepte de regi, prinţi, prinţese şi pretendenţi la tron deopotrivă, impresia de personalitate copleşitoare fiind întărită de o privire pătrunzătoare şi o voce baritonală, gravă, de profet. Deşi era evident stăpânit de o puternică agitaţie, totuşi aceasta nu reuşea să ştirbească cu nimic forţa care se degaja din întreaga sa făptură. Era un personaj important şi influent, conştient de puterea pe care o avea. Toate acestea în vădit contrast cu aspectul mai vârstnicului musafir pe care îl pofti să intre, un bătrânel mărunţel şi pirpiriu, care era orice, numai o persoană distinsă nu. De fapt vizitatorul arăta ca un om îngenuncheat de viaţă.

— Intră. Haide odată! Ai informaţia?

— Te îndoieşti? îi răspunse bărbatul uscăţiv şi pământiu la chip, ale cărui haine ponosite, un costum boţit şi o cămaşă cu guler cam obosit, spuneau că îşi avuseseră zilele de glorie cu vreo zece ani în urmă. Arăţi splendid, Randolph, continuă el cu o voce pierită, privindu-şi gazda şi uitându-se impresionat în jur, la apartamentul somptuos. Şi locul ăsta splendid... exact ce-i trebuia unui atât de distins profesor cum eşti tu.

— Informaţia, te rog, insistă doctorul Randolph Gates de la Universitatea Harvard, unul dintre cei mai de seamă specialişti în legislaţie antitrust şi consultant de specialitate cu o remuneraţie grasă pe lângă câteva companii importante.

— Dă-mi răgaz să-mi trag sufletul, bătrâne prieten. Nici nu ţin minte de când n-am mai pus piciorul într-un apartament de hotel. Iar de când n-am mai stat într-unul, ce să mai zic... Cum se schimbă lucrurile în viaţă. Am citit multe despre tine şi te-am văzut de câteva ori la televizor. Eşti atât de erudit, Randolph, ăsta-i cuvântul. Dar parcă nu-i de-ajuns. Mai corect ar fi să spun măreţ şi erudit. Înalt, impunător, autoritar.

— Şi tu puteai să deţii o asemenea poziţie, îl întrerupse agasat Gates. Din păcate, ai vrut să ocoleşti legea şi ţi-ai dat singur în cap.

— Ba nu. Erau o grămadă de scurtături, doar că eu n-am ales-o pe cea bună.

— Presupun că nu ţi-a mers tocmai bine...

— Ce să mai presupui atât, Randy, că doar ştii... Dacă nu de la informatorii tăi, atunci ai aflat singur.

— Am încercat să dau de tine.

— Da. Asta mi-ai spus la telefon. Asta mi-a spus şi o mulţime de lume cu care m-am întâlnit pe stradă – oameni cărora li s-au pusunele întrebări, dar care nu se plimbă prin cartierul meu.

— Voiam să ştiu dacă pot conta pe tine. Orice ai spune, nu e nimic grav în asta.

— E, cum să fie? Nu după ce m-ai rugat să fac, adică ceea ce cred eu că m-ai pus să fac.

— Adică ce? Ai transmis un mesaj confidenţial din partea mea, nimic mai mult. Doar nu ai obiecţii în privinţa banilor!

— Obiecţii? rosti vizitatorul izbucnind într-un hohot de râs ascuţit şi nervos. Să-ţi spun ceva, Randy. Când eşti dat afară din barou la treizeci sau treizeci şi cinci de ani, te mai descurci cumva după aceea. Însă când asta se întâmplă la cincizeci de ani, ţi se intentează un proces public şi totul este mediatizat, iar după aceea eşti aruncat în puşcărie, ei bine, ai să fii şocat să afli câte se clatină în tine şi la câte principii ajungi să renunţi – şi asta e valabil şi pentru persoanele cu educaţie aleasă. Atunci chiar că nu-ţi mai pasă de nimic, iar ce-am avut eu de preţ, toată viaţa mea, au fost cunoştinţele. Şi în ăştia douăzeci de ani împuţiţi, întâmplător, am dovedit că încă îmi merge bila. Alger Hiss s-a descurcat mai bine făcând felicitări.

— N-am timp de vorbă. Aştept informaţia, te rog.

— Sigur, cum să nu... Mai întâi, banii mi-au fost daţi la colţul dintre Commonwealth şi Dartmouth şi tot acolo am scris numele şi amănuntele pe care mi le-ai transmis la telefon...

— Ce-ai făcut? izbucni Gates pe un ton ascuţit.

— După ce le-am memorat am ars hârtia, fireşte. Să ştii că viaţa m-a învăţat şi pe mine câte ceva. L-am căutat pe inginerul de la compania de telefoane, care a fost mai mult decât încântat să audă ce darnic eşti – pardon – sunt, apoi i-am transmis informaţia scârbosului ăluia de detectiv particular, un jegos cum nu mi-a fost dat să văd în viaţa mea, Randy. Şi, judecând după metodele folosite, zic că-i mare păcat că n-a profitat de priceperea mea.

— Te rog, îl întrerupse renumitul profesor de drept. Îmi trebuie fapte, nu

o apologie a persoanei tale.

— Apologia conţine cel mai adeseori factori extrem de relevanţi, profesore. Sunt convins că înţelegi exact ce vreau să spun.

— Când o să am nevoie de sfaturi ca să alcătuiesc o pledoarie, fii sigur că am să te consult. Acum însă nu e cazul. Spune-mi mai bine, ce a aflat omul nostru?

— Pornind de la informaţiile pe care mi le-ai transmis – o femeie cu copii, nu mi s-a precizat câţi – şi de la datele furnizate de un tehnician de la telefoane (care a încercat să-l localizeze după prefix şi primele trei cifre ale unui număr de telefon) jegosul nostru s-a pus pe treabă cu randament maxim. Şi, spre marea mea uimire, chiar a reuşit să facă ceva. Ca să fiu sincer, cu ce n-am uitat eu încă despre legislaţie ne-am putea asocia pentru a forma o echipă de lucru foarte eficientă, cu condiţia să nu ştie nimeni.

— Fir-ar să fie de treabă. Spune odată, ce-a aflat?

— Păi, cum aminteam şi mai înainte, eficienţa cu care a lucrat a depăşit toate aşteptările – vreau să spun, ce a aflat m-a luat până şi pe mine prin surprindere. Adică, ce mai încolo-ncoace, a făcut o treabă atât de bună încât a atentat la partea care de drept mi se cuvine. Aşadar, propun să discutăm despre o rotunjire a sumei, ce părere ai?

— Cine dracu' te crezi? Ţi-am trimis trei mii de dolari! Cinci sute pentru tipul de la telefoane şi o mie cinci sute pentru ratatul ăla împuţit care-şi zice detectiv particular...

— Asta pentru că nu-şi mai primeşte solda de poliţist pe care i-o datorează statul, Randolph. A călcat şi el strâmb, ca mine, dar altfel să ştii că a făcut treabă bună. Ce zici, negociem sau plec?

Renumitul profesor de drept, bărbatul cu statură impozantă şi cap pleşuv, îl privi furios pe mărunţelul avocat căzut în dizgraţie şi exclus din barou, un omuleţ livid şi tras la faţă.

— Cum de ai îndrăzneala?...

— Vai, Randy, tu chiar ai început să crezi toate bazaconiile care se scriu în ziare despre tine! Foarte bine. Uite, să-ţi spun de ce cutez, bătrânul meu prieten arogant. Am citit tot ce-ai scris, te-am urmărit vorbind la televizor şi de la tribună, expunându-ţi interpretările ezoterice asupra unor chestiuni legislative dintre cele mai complicate, atacând violent toate ideile sănătoase care s-au votat în tribunalele din această ţară în cursul ultimilor treizeci de ani, când tu, de fapt, habar n-ai ce-nseamnă să fii sărac sau cu burta goală, când îţi chiorăie maţele de foame da' ştii că n-ai ce să le dai. Eşti răsfăţatul aleşilor, dragul meu prieten cu minte găunoasă, pentru că tu i-ai adus pe oamenii obişnuiţi în situaţia de a deveni cetăţeni ai unei naţiuni în care ideea de intimitate nu mai există, e interzisă, unde libertatea de gândire e anulată de cenzură, unde bogaţii se îmbogăţesc şi mai mult, iar celor mai săraci dintre noi le este imposibil să ducă o viaţă decentă, prea preocupaţi să luptăm pentru a supravieţui, adică să ne târâm zilele de azi pe mâine. Iar tu susţii expozeuri folosind aceste concepte învechite, feudale, doar pentru a-ţi crea o imagine strălucită de ales – menit să aducă doar nenorociri. Să mai spun, domnule

doctor Gates? Sincer să fiu, cred că nu ţi-ai ales bine muşteriul atunci când te-ai gândit că ai putea scoate castanele din foc cu mâna mea.

— Cum... îndrăzneşti? repetă pufnind de indignare profesorul, tot mai perplex, îndreptându-se nervos spre fereastră. Refuz să te mai ascult.

— Păi sigur că nu-ţi convine, Randy. Dar uiţi că atunci când predam la facultate şi tu erai unul dintre studenţii mei – unul dintre cei mai buni, însă nici pe departe cel mai strălucit – mă ascultai cu urechile făcute pâlnie. Bine ar fi să mă asculţi şi acum.

— Ce dracu' vrei de la mine? tună Gates, întorcându-se spreel.

— O exprimare corectă ar fi ce vrei *tu* de la mine, nu? Adică informaţia pentru care nu mi-ai plătit cât trebuie. E foarte importantă pentru tine.

— Trebuie să intruîn posesia ei.

— Întotdeauna erai agitat înainte de examen...

— Încetează! Ţi-am plătit, aşa că dă-mi informaţia.

— În cazul ăsta, va trebui să mai cer bani. Cei care te plătesc îşi permit să dea mai mult.

— Nici un dolar în plus!

— Atunci am plecat.

— Stai!... Cinci sute, nici un dolar în plus.

— Cinci mii, altfel plec.

— E absurd!

— Vezi tu, peste douăzeci de ani...

— Bine... Bine, cinci mii.

— Zău, Randy. Citesc în tine ca într-o carte deschisă. Tocmai de aceea îţi spuneam că nu te numeri printre cei mai străluciţi, ci eşti încă unul din cei care ştiu s-o întoarcă din condei ca să pară străluciţi. Iar părerea mea este că geme lumea de impostori dintr-ăştia... Zece mii, domnule doctor Gates, altfel mă opresc în primul bar care-mi iese în cale şi spun tot.

— N-ai s-o faci.

— Ba bine că nu. Acum am dreptul să lucrez ca jurisconsult. Zece mii de dolari. Cum preferi să plăteşti? Presupun că nu ai o asemenea sumă asupra ta, aşa că mi se pare firesc să te întreb cum crezi că ai să-ţi plăteşti datoria pentru informaţie?

— Îţi dau cuvântul meu...

— Las-o baltă, Randy.

— Bine. Am să trimit banii la Boston Five mâine dimineaţă. Pe numele tău. Un cec.

— Foarte drăguţ din partea ta. Însă, dacă şefilor tăi le vine cumva ideea să mă reţină pe drum şi să nu mai apuc să ridic banii, te-aş ruga să le transmiţi că o persoană necunoscută lor, un vechi amic de-al meu pe care mi l-am făcut pe stradă, deţine o scrisoare în care am avut grijă să relatez tot ce s-a petrecut între noi. Acelaşi amic a primit instrucţiuni să o trimită prin poştă, cu confirmare de primire, pe adresa Procurorului General al statului Massachusetts, în cazul în care eu aş suferi un accident.

— E ridicol. Te rog, dă-mi informaţia.

— Păi, ce să-ţi spun? Presupun că eşti conştient în ce te-ai vârât – o afacere care, după toate aparenţele, pare a fi o operaţiune extrem de delicată, o chestiune de stat, adică ultrasecretă... Pornind de la premiza că o persoană care doreşte să plece dintr-un loc în altul presat de împrejurări va alege mijlocul de transport cel mai rapid cu putinţă, detectivul nostru cel băgăcios s-a dus glonţ la aeroportul Logan şi drept cine s-a dat, numai el ştie. Cert este că a reuşit să pună mâna pe foile de drum ale avioanelor care au plecat din Boston ieri dimineaţă, între şase jumătate şi zece. După cum sper că-ţi aminteşti, acest interval de timp corespunde instrucţiunilor pe care mi le-ai transmis: „vor pleca mâine dimineaţă la prima oră”.

— Şi?

— Ai răbdare, Randolph. Doar mi-ai spus că nu notez nimic, aşa încât trebuie s-o iau uşurel. Unde rămăsesem?

— Foile de drum.

— A, da. Conform spuselor detectivului Băgăcios, urmau să plece cu diverse zboruri unsprezece copii neînsoţiţi şi opt femei, dintre care două, călugăriţe cu copii. Din cele opt – le includ aici pe călugăriţele care plecau cu nişte orfani în California – şase au fost identificate ca însoţitoare, spuse bătrânul vârând mâna în buzunar de unde scoase o foaie de hârtie bătută la maşină. Sigur că nu eu am scris-o la maşină, pentru simplul motiv că nu ştiu să bat. Führer-ul Băgăcios mi-a dat-o.

— Dă-mi-o! îi spuse Gates pe un ton poruncitor, repezindu-se la el cu mâna întinsă.

— Sigur, rosti bătrânul fost procuror acum în vârstă de şaptezeci de ani, înmânând foaia de hârtie fostului său student. Băgăciosul ăsta al nostru le-a verificat pe toate, mai mult ca să-şi umple vremea şi să nu zic că a stat de pomană. Nimic dubios cu aceste persoane, ba chiar s-a dovedit mai târziu, după ce am descoperit care era adevărata informaţie, că strădaniile sale iniţiale au fost inutile.

— Cum? întrebă Gates brusc interesat, uitând de lista cu nume. Care informaţie?

— Informaţia că nici eu, nici Băgăciosul nu trebuia să notăm nimic. Primul indiciu că am găsit pista pe care o căutam a venit de la funcţionarul Pan Am Airlines de serviciu în acea dimineaţă. El i-a pomenit detectivului nostru curios că, din noianul de probleme ivite în cursul zilei de ieri, îşi aminteşte de un politician sau, în sfârşit, un grangur la fel de important, care a cerut scutece la câteva minute după ce funcţionarul nostru a intrat în tură, adică imediat după ora cinci patruzeci şi cinci. Ştiai că printre obiectele pe care le oferă orice companie în timpul unui zbor se numără şi scutecele, de dimensiuni dintre cele mai diverse?

— Ce încerci să-mi spui?

— Că cineva care se grăbea rău de tot a uitat ceva. O femeie neînsoţită care a plecat din Boston cu un copil de cinci ani şi un bebeluş s-a îmbarcat într-un avion particular şi, în drum spre pistă a trecut pe lângă ghişeul Pan Am... Funcţionarul i-a satisfăcut cererea, iar mama i-a mulţumit personal. Înţelegi tu,

e şi el tată şi se pricepe la scutece şi cam ce număr ar trebui pentru o anumită vârstă. Aşa că i-a adus trei pachete...

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule magistrat, treci odată la subiect!

— Magistrat? spuse bătrânul cu ochii rotunjiţi de uimire pe chipul pământiu. Îţi mulţumesc, Randy. În afara prietenilor pe care mi i-am făcut la un păhărel sau la colţ de stradă, nimeni nu mi-a mai spus aşa de nu mai ţin minte când. Pesemne de vină e răsuflarea mea cam aburindă de alcool.

— Ba nu. O clipă m-am întors în timp la vremea când te apuca logoreea şi îţi ţineai interminabilele interpelări în tribunal sau predici la catedră!

— Nerăbdarea a fost întotdeauna punctul tău slab. Eu am pus-o întotdeauna pe seama iritării pe care o resimţi când cineva nu e de acord cu punctul tău de vedere... În sfârşit, maiorul Băgăcios miroase când ceva e putred aşa că s-a strecurat cumva lângă un dispecer de zbor care tocmai ieşea din tură şi care s-a arătat dispus să accepte o mică sumă. Acesta a verificat toate listele de ieri şi a descoperit că avionul în discuţie era bifat, de pe computer, cu patru zerouri şi i-a explicat maiorului Băgăcios, spre marea sa uimire, că zborul a fost avizat de guvern şi că e ceva legat de securitatea statului. Nu avea foaie de zbor, deci nu cunoştea numele pasagerilor, doar traseul care ocolea rutele curselor de pasageri; şi destinaţia lui.

— Care era?...

— Blackburae, Montserrat.

— Asta ce dracu' mai e?

— Aeroportul Blackburne de pe insula Montserrat aflată în Marea Caraibilor.

— Acolo s-au dus? Deci asta e!

— Nu neapărat. După părerea caporalului Băgăcios, care, mă văd nevoit s-o spun, ştie cum să ia o urmă, de pe Blackburne pleacă o mulţime de curse locale către insulele din jur.

— Asta-i tot?

— Asta e, domnule profesor. Şi, ţinând cont de faptul că avionul în discuţie avea trecute patru zerouriîn dreptul numărului de zbor, adică acordul oficialităţilor (lucru pe care, întâmplător, l-am subliniat în scrisoarea mea către Procurorul General) eu consider că mi-am câştigat pe merit cei zece mii de dolari.

— Beţivan nenorocit...

— Iar te înşeli, Randy, îl întrerupse judecătorul. Alcoolic, da, asta sunt, dar niciodată nu m-am îmbătat. Beau întotdeauna atât cât să nu-mi pierd minţile. Este singura mea raţiune de a trăi. Eu sunt treaz tot timpul, mai ales că întotdeauna mă amuză... să stau de vorbă cu oameni de teapa ta.

— Ieşi afară, spuse profesorul pe un ton ameninţător.

— Cum, şi n-ai de gând să-mi oferi ceva de băut pentru a întreţine minunatul obicei pe care l-am căpătat?... Doamne-Dumnezeule, dar, pe cât văd eu, trebuie că ai aici o duzină de sticle nedesfăcute.

— Ia-ţi una şi pleacă.

— Mulţumesc. Cred că exact asta am să fac, spuse bătrânul judecător îndreptându-se spre o măsuţă din lemn de cireş lipită la perete, pe care odihneau, aşezate pe două tăvi din argint, diverse sticle şi clondire pline-ochi cu whisky şi coniac. Ia să vedem, continuă el şi, luând două şervete imaculate le înfăşură în jurul a două sticle, ba chiar trei. Dacă le ţin strâns sub braţ, cine mă vede o să-şi închipuiecă duc la spălat câteva şervete murdare.

— N-ai vrea să ieşi mai repede?

— N-ai vrea să-mi deschizi uşa? Mă cutremur numai la gândul că aş putea-o scăpa pe vreuna dintre ele în timp ce mă lupt cu clanţa. Dacă se sparg? Dă-ţi seama că asta are să-ţi păteze reputaţia. Deşi nu cred să mă-nşel presupunând că lumea te ştie de persoană care n-a pus în viaţa ei pic de băutură în gură.

— Dispari! o ţinu Gates pe-a lui, deschizând uşa.

— Eşti drăguţ, Randy, rosti bătrânul judecător în timp ce ieşea.

Ajuns în hol, se întoarse şi spuse:

— Să nu uiţi de cecul meu – la Boston Five, mâine dimineaţă. Cincisprezece mii.

— Cincisprezece?...

— Zău aşa. Ce-o să-şi închipuie oare Procurorul General aflând că te-ai întreţinut cu mine? La revedere, domnule consilier.

Randolph Gates îi trânti uşa în nas, intră precipitat în dormitor şi se opri în faţa telefonului aşezat pe noptieră. Spaţiul acesta mic parcă îl liniştea întrucâtva, dându-i iluzia că nu este expus privirilor curioase şi insistente care-l întâmpinau întotdeauna pretutindeni unde se ducea; camera era mai intimă, mai personală, oricum departe de musafiri nepoftiţi. Telefonul pe care trebuia să-l dea îl irita în asemenea măsură încât nu fu capabil să priceapă instrucţiunile pentru convorbiri internaţionale. În schimb, formă enervat numărul centralei.

— Aş dori o comandă pentru Paris, spuse el.

CAPITOLUL VI

Bourne avea chipul tras de oboseală, iar trupul îi amorţise de încordarea cu care studiase, aplecat deasupra lor, listele editate de imprimanta calculatorului central al Agenţiei, acum răvăşite şi împrăştiate în neorânduială pe măsuţa joasă din faţa canapelei. Preţ de aproape patru ore, examinase fără întrerupere informaţiile primite, rupt de realitate, uitând complet că „baza” ar fi trebuit să-l contacteze până acum, mult prea preocupat să dea de un fir care să facă legătura între Şacal şi Hotelul „Mayflower”.

Prima categorie de persoane – de care, de altfel, îşi propuse să se ocupe ceva mai târziu – era formată dintr-un amalgam de cetăţeni străini – englezi, italieni, suedezi, vest-germani, japonezi şi taiwanezi. Cei de la Departamentul de Stat şi Agenţia Centrală de Informaţii îşi făcuseră cu conştiinciozitate temele, verificându-i pe rând şi analizând motivaţia prezenţei lor la acest hotel, indiferent dacă scopul declarat al vizitei erau afacerile sau rezolvarea unor chestiuni de ordin personal. Cel puţin cinci persoane particulare cu greutate şi firme serioase le-au confirmat identitatea şi au garantat pentru fiecare parte, în final dovedindu-se că toţi întreţineau relaţii vechi cu persoanele sau firmele respective aflate în regiunea din jurul Washingtonului. Dosarele erau curate, fără pată, şi nu apărea nici o menţiune care să pună seriozitatea oaspeţilor hotelului sub semnul întrebării. Iar dacă omul Şacalului se afla cumva printre ei – ceea ce era foarte probabil –atunci Jason trebuia să completeze listele trimise de Agenţie cu date şi informaţii suplimentare pe care nu avea timp să le strângă acum. Poate va fi nevoie să revină şi să verifice din nou acest grup, însă mai întâi trebuia să citească totul, până la capăt. Avea atât de puţin timp la dispoziţie!

Din restul de aproximativ cinci sute de americani care fuseseră cazaţi la hotel, două sute doisprezece aveau fişe în băncile de date ale serviciului de informaţii deoarece majoritatea încheiaseră tranzacţii cu statul. Totuşi, dosarele a şaptezeci şi opt din oaspeţii hotelului cuprindeau aprecieri negative la adresa titularilor, iar dintre aceştia, treizeci şi unu erau de competenţa Serviciului American pentru Venitul Naţional, ceea ce însemna că erau suspectaţi de a fi distrus sau falsificat acte contabile sau de a fi eludat fiscul deschizându-şi conturi ilegale în Elveţia sau pe Insula Cayman. Însă nici unul dintre ei nu reprezenta un pericol real. Erau nişte îmbogăţiţi oarecare, nişte răufăcători de duzină care nici măcar nu dăduseră dovadă de prea mare inteligenţă cu matrapazlâcurile lor şi, în acelaşi timp, genul de „emisari” de care Carlos s-ar fi ferit ca de ciumă.

Rămâneau astfel patruzeci şi şapte de suspecţi. Bărbaţi şi femei – dintre care unsprezece se înscriseseră în registrul hotelului ca familişti – cu numeroase legături de afaceri în Europa, în special la firme de tehnologie informatică sau agenţii specializate din industria nucleară şi aerospaţială, toţi ţinuţi sub observaţie, bănuiţi de a vinde informaţii secrete agenţilor din blocul

comunist, prin urmare Moscovei. Dintre cei patruzeci şi şapte de suspecţi, doisprezece – printre aceştia se numărau şi două cupluri din totalul de unsprezece – fuseseră de curând în Uniunea Sovietică, toţi sub identităţi de împrumut. Faimosul şi temutul Komitet Gosudarstvennoi Bezopasnosti, sau altfel spus, KGB, avea tot atâta nevoie de serviciile Şacalului cât Papa de la Roma. Pentru că Ilici Ramirez Sanchez, cel care avea să devină mai târziu asasinul Carlos, urmase un program special de antrenament în tabăra „americană” de pregătire militară de la Novgorod, o unitate ultrasecretă unde de-o parte şi de cealaltă a străzii se înşiruiau staţii de benzină şi băcănii, prăvălii şi „Burger King”, toată lumea vorbea americana în diverse dialecte, iar rusa era interzisă, şi unde cei care treceau cu succes toate examenele erau admişi la cursul superior, acela de pregătire a agenţilor de infiltrare. Şacalul trecuse cu brio toate aceste probe dar, când Komitetul a descoperit că tânărul revoluţionar venezuelean înţelege să elimine cu brutalitate toate obstacolele care i se ivesc în cale, până şi urmaşilorbestialului şi sângerosului GRU li s-a părut exagerată această metodă de soluţionare a diferendelor. Sanchez a fost imediat eliminat şi aşa s-a născut Carlos Şacalul. Astfel încât cele douăsprezece persoane care se întorseseră din Uniunea Sovietică nu puteau constitui în nici un fel o verigă de legătură. Asasinul nu ar fi îndrăznit să se apropie de ei deoarece toate serviciile din cadrul KGB primiseră ordin expres de a-l lichida, imediat ce i-ar fi dat de urmă. Novgorodul trebuia protejat cu orice preţ.

Iar cercul suspecţilor s-a restrâns astfel la treizeci şi cinci de persoane, trecute în registrul de intrări al hotelului drept nouă cupluri, patru femei neînsoţite şi treisprezece bărbaţi care călătoreau singuri. Listele care îi parveniseră de la Agenţie cuprindeau toate informaţiile prezente în bazele de date şi furnizau o relatare amănunţită de fapte reale şi o succesiune de speculaţii care ofereau în final imaginea negativă a fiecărui individ. De fapt, ipotezele erau cu mult mai numeroase decât faptele, bazându-se prea adeseori pe afirmaţii ostile făcute de tabăra adversă, de concurenţă, însă fiecare trebuia examinată cu atenţie (majoritatea cu neplăcere) fiindcă în acest noian de informaţii puteau exista un cuvânt sau o propoziţie, o localitate sau o acţiune care să-l conducă la Carlos.

Telefonul sună strident şi întrerupse astfel firul gândurilor lui Jason. Clipi derutat la auzul sunetului obraznic şi insistent care îi tulburase meditaţia de parcă s-ar fi străduit să localizeze de unde provine, după care ţâşni în picioare, se repezi la birou şi ridică receptorul la cel de-al treilea apel.

— Da.

— Alex. Sunt la colţ.

— Urci?

— Nu prin hol. Am aranjat să intru pe uşa de serviciu, însoţit de o gardă de corp angajată azi după-amiază.

— Îţi acoperi toate urmele, da?

— Nu atâta cât mi-aş dori, îi răspunse Conklin. Ăsta nu-i un meci obişnuit. Ne vedem peste cinci minute. Bat o dată.

Bourne închise telefonul, se aşeză la loc pe canapea şi extrase din

teancul de foi – trei care îi atrăseseră atenţia, nu din pricină că ar fi conţinut cine ştie ce date relevante despre Şacal. De fapt, era vorba de date disparate, în aparenţă lipsite de importanţă, care puteau să dovedească, până la urmă, când nu va mai avea de ce să se lege, că între cei trei exista totuşi o legătură. După paşapoarte, cei trei americani aterizaseră la aeroportul internaţional din Philadelphia exact la şase zile diferenţă unul de celălalt, în urmă cu fix opt luni, două femei venind de la Marakech şi Lisabona şi un bărbat, din Berlinul de Vest. Prima dintre femei era decorator şi plecase să cumpere din oraşul marocan obiecte populare pentru interiorul pe care îl amenaja, cea de-a doua era directoare la Chase Bank, Departamentul Relaţii Externe, iar bărbatul era inginer de aeronave, temporar „împrumutat” de Aviaţie de la McDonnell-Douglas. Ce întâmplare putea să adune trei persoane atât de deosebite, cu profesiuni atât de diferite, în acelaşi oraş, la interval de numai o săptămână? Să fi fost vorba de o coincidenţă? Tot ce se poate. Însă, dat fiind numărul mare de aeroporturi internaţionale cu care era împânzită întreaga Americă, dacă e să ne gândim numai la cele mai frecventate – New York, Chicago, Los Angeles, Miami – i se părea cel puţin bizar că dintre toate, cei trei aleseseră tocmai Philadelphia. După cum ciudat (ba chiar neverosimil) i se părea faptul că aceleaşi trei persoane aveau să tragă, opt luni mai târziu, la acelaşi hotel din Washington; şi în acelaşi timp Jason era curios să afle părerea lui Conklin când îi va relata ceea ce descoperise.

*

* *

— I-am trecut pe toţi la catastif, spuse Alex lăsându-se să cadă în fotoliul din faţa măsuţei şi a listelor.

— Ştiai?

— N-a fost cine ştie ce să pun lucrurile cap la cap. Sigur, n-aş fi avut atâta bătaie de cap dacă făceam treaba ca un computer.

— Puteai şi tu să-mi strecori o notă! Stau cu nasul în drăciile astea de la opt.

— N-am aflat – adică nu i-am dibuit – decât după nouă şi nu voiam să te sun din Virginia.

— Asta ar fi o altă tărăşenie, nu? spuse Bourne aşezându-se pe canapea şi aplecându-se încordat spre prietenul său.

— Da. Şi e al naibii de încurcată.

— Meduza?

— E chiar mai rău decât mi-am închipuit. N-aş fi crezut niciodată.

— Exagerezi.

— E o încurcătură de maţe, ripostă fostul agent secret. Nici nu ştiu cu ce să-ncep... Cu Direcţia de Aprovizionare a Pentagonului? Sau cu Comisia Federală pentru Comerţ? Cu ambasadorul nostru de la Londra? Sau poate cu comandantul suprem al NATO?

— Dumnezeule!...

— A, păi să ştii că am un peşte şi mai mare. Şeful Statului Major al Armatelor.

— Iisuse! Asta ce mai e? O cabală?

—Ce exprimare academică, domnule savant. Poţi să-i zici pe şleau conspiraţie, una cu rădăcini adânci, alunecoasă şi secretă care, după atâta amar de ani, încă trăieşte şi e bine mersi! Şi ţin legătura unii cu alţii, de la posturile-cheie pe care le deţin. De ce, te-ntreb?

— Care-i scopul? Ce urmăresc?

— Asta am spus şi eu mai devreme, adică, te-am întrebat.

— Trebuie să existe o explicaţie.

— Mai precis, un motiv. Şi pe-asta am spus-o şi s-ar putea să fie de fapt ceva foarte simplu. Poate că încearcă să-şi ascundă păcatele tinereţii. Nu asta căutăm şi noi? O adunătură de foşti membri ai Meduzei, care s-ar da de ceasul morţii la gândul că trecutul le-ar putea fi scos de la naftalină.

— Asta trebuie să fie.

— Ba nu, şi acum să ştii că vorbeşte instinctul Sfântului Alex care a rămas fără grai. Reacţia lor a fost prea promptă, iar frica prea autentică, de parcă aş fi vorbit de ceva prezent, nu îngropat de douăzeci de ani.

— M-ai încurcat.

— Şi eu m-am încurcat. Ceva nu e ce pare a fi, iar mie mi-a ajuns până peste cap câte greşeli am făcut până acum... De data asta însă nu cred că mă-nşel. Azi-dimineaţă spuneai că ţie îţi sună a organizaţie, a reţea, iar eu mi-am zis că baţi câmpii. Mi-am zis că avem de-a face cu câteva personaje sus-puse, de calibru greu, care s-ar simţi jenate să fie târâte într-un scandal şi făcute arşice pentru nişte prostii de acum douăzeci de ani; sau care, pe bună dreptate, nu doresc să pună guvernul într-o situaţie delicată şi pe care, tocmai de aceea, i-am putea folosi, adică i-am putea obliga, fiindcă le e frică să nu dea socoteală pentru o vină colectivă, să spună şi să facă anumite lucruri pe care le impunem noi. Da' ce-am descoperit acum e cu totul altceva. Aici e vorba de prezent şi, să mă tai în şapte, zău dacă pricep despre ce-ar putea fi vorba. Parcă nu le e numai frică, au intrat în panică...şi-au ieşit complet din minţi. Ne-am împotmolit, domnule Bourne, şi puţin lipseşte să cădem în nas. Sau, ca să folosesc limbajul colorat al pitorescului tău prieten Cactus: Ce-avem în obiectiv ne zice c-am feştelit-o.

— Eu rămân la părerea mea şi susţin că nimic nu ne poate îngrijora mai mult decât Şacalul! Cel puţin, nu pe mine. Restul poate să se ducă dracului.

— Sunt de acord cu tine, în rest vorbeam şi eu aşa, la pereţi... Voiam doar să afli şi tu ce gândesc... Cu excepţia unei perioade foarte scurte de timp, cea mai împuţită. David, noi nu am avut secrete unul faţă de celălalt.

— Aş prefera să-mi spui Jason.

— Da, ştiu, îl întrerupse Conklin. Nu-mi place, dar n-am încotro.

— Chiar aşa?

— Da, rosti Alex cu blândeţe, închizând ochii. Mi-aş da şi viaţa să nu se fi întâmplat aşa, dar nu-mi stă în puteri să schimb situaţia.

— Atunci fă bine şi ascultă-mă. Cu mintea aia răsucită a ta – întâmplător,

epitetul îi aparţine lui Cactus – născoceşte şi tu cel mai diabolic scenariu cu putinţă şi trânteşte-i pe nemernicii ăştia cu capulde pereţi, să nu-şi revină decât dacă joacă aşa cum le cânţi tu. Iar ordinul tău va fi să nu întreprindă nimic până nu-i cauţi să le spui cu cine să ia legătura şi ce să facă.

Conklin îşi privi, cu îngrijorare şi cu un dureros sentiment de vinovăţie, prietenul care trebuia să treacă din nou printr-o grea încercare.

— Problema e că s-ar putea să nu-mi vină în minte nici un scenariu care se potriveşte în schema asta, spuse Alex calm. A doua greşeală n-o mai fac. Nu în situaţia dată. Am nevoie de mai multe date decât deţin în acest moment.

Bourne îşi plesni furios palmele de genunchi. Se uită la colile mari de hârtie împrăştiate în faţa lui, fără să le vadă, se încruntă şi clipi des. Un muşchi al maxilarului îi zvâcnea de o mânie abia stăpânită. În nici trei secunde însă, pe chipul său se aşternu un calm desăvârşit, iar când vorbi, rosti cuvintele pe acelaşi ton liniştit ca şi Conklin înainte.

— Foarte bine. Atunci ai să scoţi unul. Rapid.

— Cum?

— Mă foloseşti pe mine. Ţi-l fac eu. Am nevoie de nume, adrese, restaurante la care merg şi obiceiuri deocheate (dacă se ştie care sunt acelea). Spune-le băieţilor tăi să se pună pe treabă. În noaptea asta. Dacă-i nevoie, să sape până mâine dimineaţă.

— Ce naiba ai de gând să faci? strigă Conklin, iar trupul său subţire zvâcni înainte. Vrei să dai buzna în casele lor? Să le înfigi pioneze în fund între păhărelul de tărie şi gustare?

— La asta nu m-am gândit, îi răspunse Jason zâmbind sumbru. Zău că ai o imaginaţie îngrozitoare.

— Iar tu te-ai ţicnit!... Iartă-mă, nu asta am vrut să spun.

— Şi de ce nu? îl întrerupse calm Bourne. Doar nu-ţi vorbesc despre dinastia Manchu sau Ching. Ţinând seama de starea psihică şi de amnezia de care mai sufăr încă, cred că aluzia la starea mea mentală nu este deloc deplasată.

Jason făcu o pauză, după care continuă aplecându-se uşor spre interlocutorul său.

— Să-ţi spun ceva, Alex. E-adevărat că nu-mi amintesc chiar totul, însă o bună parte din felul de a gândi pe care tu şi Treadstone mi l-aţi inoculat este încă intact. Am dovedit-o în Hong Kong, la Beijing şi în Macao, şi am s-o dovedesc iarăşi. Trebuie să fac acest pas. Dacă nu, ce-mi mai rămâne pe lumea asta?... Hai, obţine informaţiile. Ai amintit câteva persoane care sunt aici, la Washington. La aprovizionarea Pentagonului, sau cam aşa ceva...

— Departamentul de Aprovizionare, Intendenţa, îl corectă Conklin. E mult mai tare. E general şi-l cheamă Swayne. După aia mai e şi Armbruster, şeful Comisiei Federale de Comerţ, şi Burton de la...

— Şeful Marelui Stat Major al Armatelor, completă Bourne. Amiralul „Joltin”Jack Burton, comandantul Flotei a Şasea.

— Unul şi acelaşi. Iniţial, un zbor în zona sudică din Marea Chinei, acum mare şi tare şi cu umărul lăsat sub epoleţi.

— Repet, spuse Jason, pune-i pe băieţi la treabă. Peter Holland o să te sprijine. Găseşte tot ce se poate găsi despre fiecare.

— Nu pot.

— CE?

— Îţi pot procura dosarele celor trei din Philadelphia pentru că fac parte din proiectul Mayflower, adică operaţiunea Şacalului. Dar nu mă pot atinge nici cu un deget de cei cinci – până acum sunt cinci – continuatori ai Meduzei.

— Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Nu avem de ales. Nu putem pierde timpul!

— Timpul nu va avea nici un înţeles pentru noi când vom fi trecut pe lumea cealaltă. Şi nici pe Marie sau pe copii n-o să-i ajute prea mult.

— Acum ce Dumnezeu vrei să spui?

— De-aia am întârziat. De-aia n-am vrut să te sun din Virginia. Şi tot de-aia l-am rugat pe Charlie Casset să vină să mă ia de la vila din Vienna; şi până în clipa când am ajuns aici, n-am fost tocmai sigur că n-o să-mi găsesc sfârşitul pe drum.

— Haide, agentule, zi odată.

— Bine, aşa am să fac... N-am scăpat o vorbă nimănui cum că m-ar interesa unii foşti membri ai Meduzei, fiindcă am considerat că-i o poveste care ne priveşte numai pe noi doi şi pe nimeni altcineva.

— Chiar m-am mirat. Când am vorbit cu tine azi după-amiază mi s-a părut mie că eşti cam reţinut. Suspect de reţinut, dat fiind locul din care-mi telefonai şi aparatura pe care o au acolo.

— Nimic de reproşat nici încăperilor şi nici aparaturii. Casset mi-a mărturisit după ce-am ajuns acolo că Agenţia nu vrea să transpire nimic din ce se petrece între patru pereţi şi asta socotesc că e cea mai bună garanţie. Nu-s nici microfoane, nici aparate de ascultare, absolut nimic. Şi, crede-mă, am respirat uşurat când mi-a spus toate astea.

— Bine, şi-atunci nu văd care-i problema. De ce vrei să abandonezi?

— Fiindcă înainte de a face primul pas în teritoriul Meduzei, trebuie să mă lămuresc care-i treaba cu un anume amiral... Atkinson, distinsul nostru ambasador pe lângă Curtea de la St. James din Londra, s-a exprimat foarte clar. A intrat în panică şi i-a dat de gol pe Burton şi Teagarten de la Bruxelles.

— Şi?

— Cu gura lui a spuscă dacă ar exista vreun pericol ca ceva din cele petrecute la Saigon să transpire, el este în stare să manevreze lucrurile la Agenţie – pentru că e în relaţii strânse cu vârfurile de la Langley.

— Şi?

— Din câte ştiu eu, la Washington, „vârfurile” îi desemneazăpe cei care au acces la informaţiile ultrasecrete, iar la Langley nu poate fi vorba decât de directorul Agenţiei... Pe care-l cheamă Peter Holland.

— Azi dimineaţă îmi spunea că bucuros ar curăţa, fără pic de remuşcare, un membru al Meduzei.

— Fiecare este liber să spună ce vrea. Mă-ntreb însă dacă ar face-o cu adevărat.

*
* *

De cealaltă parte a Oceanului Atlantic, în vechiul cartier parizian Neuilly-sur-Seine, un bătrân îmbrăcat într-un costum ponosit şi cam jegos mergea târşindu-şi picioarele spre intrarea celebrei catedrale „Le Saint Sacrement". Deasupra capetelor trecătorilor, clopotele începură să bată anunţând liturghia, iar bărbatul se opri pe trotuar, se închină cu evlavie şi murmură cu ochii înălţaţi spre cer:

— *Angelus domini nuntiavit Mariae.*

Îşi duse mâna dreaptă la buze, trimise un sărut cucernic spre crucifixul montat deasupra arcadei din piatră de la intrare, apoi urcă treptele şi trecu prin uşile masive, conştient că este fixat cu dispreţ de doi preoţi tineri îmbrăcaţi în sutană. „Îmi cer scuze că pângăresc parohia voastră avută", îşi spuse în sinea lui în timp ce aprindea o lumânare şi o aşeza în sfeşnic, „însă Isus Cristos s-a exprimat foarte clar cândva zis că preferă oamenii ca mine, nu ca voi. «Cei săraci vor moşteni împărăţia Cerului» – dacă n-o furaţi voi şi p-asta".

Bătrânul călca cu băgare de seamă pe culoarul central care ducea spre altar, cu mâna dreaptă sprijinindu-se ferm de băncile de rugăciune pentru a nu-şi pierde echilibrul, în timp ce cu stânga îşi pipăia gulerul cam mare al cămăşii şi nodul cravatei pentru a se asigura că totul este în bună orânduială. De la o vreme încoace, bătrânica lui era aşa de slăbită încât abia dacă mai reuşea să-i înnoade cum se cuvine drăcovenia asta la gât, însă insista, ca în vremurile bune de altădată, să îi aranjeze ea ţinuta înainte de a pleca la lucru. Era o femeie pe cinste. Râseseră cu lacrimi amintindu-şi de seara în care, cu mai bine de patruzeci de ani în urmă, ea înjurase cu năduf cât se căznise să-i prindă butonii la manşetă fiindcă scăpase cam mult apret în lighean şi cămaşa era prea scorţoasă. În noaptea aceea, atât de îndepărtată, când se dusese pe strada St. Lazare, la cartierul general al peştelui târfelor din cartier, ea insistase să arate ca un distins funcţionar, corect îmbrăcat, cu servietă diplomat – o servietă care, lăsată la faţa locului, explodase aruncând în aer aproape o jumătate de clădire. Şi, douăzeci de ani mai târziu, ce se mai ostenise să-iajusteze pe talie paltonul de furat în care plecase îmbrăcat săjefuiască Grande Banque Louis IX de pe Rue Madeleine, condusă de un om subţire, alături de care el luptase în Rezistenţă, dar care avusese tupeul să îi refuze un împrumut. Ce vremuri bune! Urmate, ce-i drept, de momente de restrişte, apoi de o perioadă de boală şi de privaţiuni care duseseră la timpuri şi mai grele – de fapt, vremuri de sărăcie lucie în care nu avuseseră nici după ce bea apă. Până într-o zi, când în viaţa lor apăruse acel bărbat cu oferta lui ciudată de lucru şi cu încă şi mai ciudatul său contract nescris. Din acel moment le-a venit inima la loc şi au început să o ducă mai bine cu banii. Aveau suficient să-şi cumpere hrană şi vin ceva mai de soi, pentru haine pe măsură în care nevestica lui începuse şi ea să arate ca lumea şi, lucru important, pentru doctorii care o ajutau să-şi calmeze durerile. Costumul şi cămaşa pe care le purta în acea

dimineaţă le scosese de pe fundul unui cufăr. În multe privinţe, el şi soţia lui erau ca nişte actori ce bat ţara în lung şi-n lat cu trupa lor ambulantă. Aveau costumaţii pentru toate rolurile cu putinţă. Asta era pâinea lor... Iar astăzi, tot ca să-şi câştige pâinea plecase de acasă. În dimineaţa asta se ducea la liturghie cu treabă.

Bătrânul se aplecă greoi şi lăsă genunchiul în pământ fără a atinge însă podeaua dinaintea crucifixului din altar, după care îngenunche în faţa locului dinspre culoarul celui de-al şaselea şir de bănci de rugăciune şi aruncă o privire spre cadranul ceasului. Două minute şi jumătate mai târziu, săltă capul şi se uită în jur cu o nepăsare studiată. Vederea lui slăbită se obişnuise cu lumina difuză din interiorul catedralei, iar acum distingea, ce-i drept vag, siluete omeneşti, suficient ca să vadă ce se petrece înjur. În catedrală nu se aflau mai mult de douăzeci de credincioşi, majoritatea adânciţi în rugăciune, restul meditând, cu ochii ridicaţi cu veneraţie spre crucifixul de aur masiv din altar. Nu aceştia îl interesau însă pe el. Şi, deodată, zări ceea ce căuta; iar în acel moment se linişti, ştiind că totul decurgea conform planului. Un preot înveşmântat într-o sutană neagră se îndreptă spre strana din stânga şi dispăru în spatele draperiilor grele, purpurii, ale cabinei de spovedanie din absidă.

Bătrânul se uită din nou la ceas pentru că din acest moment începea numărătoarea inversă. Şi totul era cronometrat perfect – aşa lucra marele senior care era Şacalul. După două minute, curierul împovărat de ani se ridică anevoie din bancă, ieşi pe culoarul central, lăsă iar genunchiul în pământ, pe cât îi permiteau oasele bătrâne, şi îşi croi drum, şovăitor pe picioarele betegite, spre cea de-a doua cabină de spovedanie care se afla în partea stângă. Trase draperia şi intră.

— Angelus Domini, murmură el îngenunchind şi repetând cuvintele pe care le rostise de sute de ori în cursul ultimilor cincisprezece ani.

— Angelus Domini, fiule, îi răspunse o voce de bărbat al căruichip nu se zărea din spatele paravanului traforat.

Binecuvântarea fu imediat însoţită de un puternic acces de tuse, ca un horcăit.

— Cum îţi mai merge, în ultima vreme?

— Binişor, datorită unui amic misterios... prietenul meu.

— Ce mai zice doctorul despre nevasta ta?

— Mie-mi zice ce n-are curaju' să-i spună ei, Dumnezeu să ne ajute. În ciuda aparenţelor, eu o să trăiesc mai mult decât ea. Boala care o macină de vie are s-o răpună tare curând.

— Îmi pare rău. Cât mai are de trăit?

— O lună, cel mult două. Nu mai e mult şi n-o să se mai scoale din pat...Şi curând, învoiala noastră ajunge la scadenţă.

— De ce?

— Fiindcă nu o să mai aveţi nici o obligaţie faţă de mine, iar eu sunt de acord. Aţi fost tare bun cu noi, eu amapucat să pun ceva bani deoparte şi, de-acum, nu-mi mai trebuie mare lucru. Să fiu cinstit, când ştiu ce mă aşteaptă, mă cuprinde tristeţea şi ca o oboseală...

— Ingrat nenorocit ce eşti! şuieră vocea din spatele ferestruicii. După toate câte le-am făcut pentru tine; şi toate promisiunile!

— Poftim?

— Eşti gata să-ţi dai viaţa pentru mine?

— Sigur, doar aşa ne-am învoit.

— Atunci ascultă. Ai să trăieşti pentru mine!

— Sigur, dacă asta vreţi. Voiam doar să ştiţi că în scurt timp n-am să mai fiu o povară. Puteţi să mă înlocuiţi uşor. Oricând se va găsi altcineva să-mi ia locul.

— Îţi interzic să faci presupuneri în numele meu!

Accesul de furie se sfârşi cu o tuse seacă părând să confirme zvonurile care începuseră să se răspândească în cartierul săracilor din Paris: Şacalul era bolnav, poate bolnav de moarte.

— Pentru noi dumneavoastră reprezentaţi viaţa. Vă respectăm. De ce aş face aşa ceva?

— Tocmai ai încercat... Ascultă, am o însărcinare pentru tine care s-ar putea să-i uşureze femeii tale plecarea dintre noi. O să purcedeţi împreună într-o călătorie spre meleaguri încântătoare, de vis, numai voi doi. Ai să-ţi iei actele şi banii din locul ştiut.

— Dacă-mi permiteţi întrebarea, unde plecăm?

— Pe Insula Montserrat din Marea Caraibilor. Ai să primeşti instrucţiunile chiar pe aeroportul Blackburne de pe insulă. Să nu te abaţi de la ele.

— Cum să mă abat... Aş mai avea însă o întrebare, dacă nu vă supăraţi. Ce trebuie să fac?

— Să găseşti o femeie cu doi copii şi să te împrieteneşti cu ei.

— Şi după aia?

— Îi omori.

Brendan Prefontaine, fost judecător federal la CircumscripţiaJudecătorească nr. 1 a statului Massachusetts, ieşi de la banca Boston Five aflată pe Strada Şcolii, cu buzunarele burduşite de bani – în total cincisprezece mii de dolari. Senzaţia era reconfortantă şi, în acelaşi timp, ameţitoare, după cei treizeci de ani de lipsuri şi privaţiuni – o existenţă precară şi prea strâmtorată. De la ieşirea din închisoare, rar i se întâmplase să aibă asupra sa mai mult de cincizeci de dolari. Trăia o zi memorabilă.

Dar parcă mai era ceva. Îl nelinişte a gândul că Randolph Gates se învoise să îi plătească suma pe care i-o ceruse, ba că se mai şi ţinuse de cuvânt. Gates făcuse o mare greşeală. Pentru că, cedând cererii lui, îi dezvăluise gravitatea situaţiei în care se afla. Depăşise faza de lăcomie în care nimeni şi nimic nu-i putea sta în cale şi intrase într-un teritoriu de-a dreptul periculos, minat. Prefontaine nu ştia nici cine sunt femeia şi copiii, nici care era natura relaţiei dintre ei şi „lordul Randolph of Gates”, însă oricine ar fi fost aceştia şi orice ar fi avut de împărţit, era convins că junele Gates numai bine nu le doreşte.

O figură atât de legendară, un semizeu, un personaj ireproşabil aflat pe culmile lumii juridice nu-i plăteşte unui „gunoi”, un alcoolic înveterat şi o figură

demnă de dispreţ cum era Brendan Patrick Pierre Prefontaine o sumă fabuloasă ca aceasta doar pentru că sufletul lui imaculat cântă alături de arhanghelii şi îngerii din Rai. Mai degrabă era tentat să creadă că acest suflet era vândut lui Lucifer. Şi cum aşa păreau să stea lucrurile, poate ar fi fost interesant ca acelaşi gunoi să afle mai multe, pentru că, folosind o exprimare populară, devine periculos să ştii prea multe – mai mult din punctul de vedere al celui care nu doreşte să se afle adevărul decât al celui care deţine doar câteva frânturi de informaţii şi care şi-ar putea astfel face o idee complet eronată despre situaţie. Cincisprezece mii astăzi şi, cine ştie, cincisprezece mii mâine dacă... dacă un anumit „gunoi" lua avionul şi ateriza pe Insula Montserrat spre a încerca să se lămurească într-o privinţă.

Şi apoi, îşi spuse judecătorul (irlandezul din el chicotind poznaş, iar sângele francez opunând o slabă împotrivire), el nu mai avusese o vacanţă ca lumea de nu mai ţinea minte când. Doamne Sfinte, numai gândul şi era de ajuns să îi dea aripi. Să mai aibă cineva îndrăzneala să susţină că e un om sfârşit.

Zis şi făcut. Brendan Patrick Pierre Prefontaine opri un taxi, lucru pe care treaz fiind nu-l mai făcuse de zece ani încoace şi îi ceru şoferului, întrucâtva sceptic, să-l ducă la „Louis", magazinul pentru bărbaţi de la Faneuil Hali.

— Ai parale, tataie?

— Destul cât să-ţi dau şi ţie să te mai tunzi şi să-ţi tratezi acneea juvenilă de pe faţă, tinere. Dă-i bice, Ben Hur. Sunt cam grăbit.

Deşi hainele puteau fi alese direct de pe umeraş, erau foarte scumpe. După ce-i flutură pe la nas tinerei vânzătoare cu buze roşii ca cireaşa un teanc de bancnote de o sută, acesteia îi veni inima la loc şi deveni brusc extrem de serviabilă. O valijoară din piele lăcuită adăposti curând toate articolele vestimentare necesare unei călătorii, iar Prefontaine îşi aruncă costumul, cămaşa şi pantofii uzaţi la canal, preferând, fireşte, hainele noi. Într-o oră ajunse să semene cu bărbatul de care îşi amintea că existase cu ani în urmă: stimabilul Brendan P. Prefontaine (Renunţase la „P"-ul de la Pierre din motive lesne de înţeles).

Un alt taxi îl duse la pensiunea modestă din Jamaica Plains de unde luă în grabă câteva articole de strictă necesitate printre care şi paşaportul, obiect pe care îl ţinea pregătit pentru cazuri de forţă majoră (era preferabil să dispară în grabă decât să zacă între pereţii unei închisori) şi acelaşi taxi îl depuse pe peronul din faţa aeroportului Logan, de astă dată şoferul nemaiexprimându-şi îndoiala că avea cu ce să achite cursa. Desigur, nu hainele îl fac pe om, îşi spuse Brendan filozofic, însă dintotdeauna ele au insuflat respect şi încredere lacheilor servili. La biroul de informaţii din incinta aeroportului află că legătura dintre Boston şi Montserrat era asigurată de trei companii de zbor. Întrebă unde se afla cel mai apropiat ghişeu şi se prezentă pentru a cumpăra un bilet la următoarea cursă. Cum era şi firesc, Brendan Patrick Pierre Prefontaine avea să zboare la clasa întâi.

Pe aeroportul Orly din Paris, un steward al companiei Air France împingea

cu mare atenţie şi deferenţă un cărucior de invalid în sus pe rampă, spre uşa avionului Boeing 747. În el era instalată o femeie în vârstă, firavă şi strident machiată, dată pe buze cu prea mult ruj, care purta pe cap o pălărie cu cel puţin un număr mai mare, împopoţonată cu pene de papagal cacadu australian. Ai fi zis o caricatură de femeie de n-ar fi fost ochii mari care priveau din spatele zulufilor de păr cărunt prost vopsit într-o nuanţă roşcată – ochi vii, sfredelitori şi inteligenţi, licărind de voioşie. Ca şi când femeia li s-ar fi adresat poznaş tuturor celor care o priveau cu un: „Lăsaţi, *mes amis*, el mă place aşa cum sunt, iar pentru mine, numai asta contează. Pe părerea voastră nu dau nici o ceapă degerată”. *El* era bărbatul care păşea alături de ea atingând-o din când în când pe umăr cu tandreţe; sau poate pentru a se sprijini... însă atingerea avea o anume notă de poezie, iar gestul vădea o complicitate împărtăşită numai de ei. La o privire mai atentă, zăreai jucând lacrimi în ochii bărbatului, pe care acesta avea grijă să şi le şteargă pe furiş, ferindu-se ca ea să nu-l vadă.

— *Il est ici, mon capitaine*, îl anunţă stewardul pe comandantul aeronavei, care îşi întâmpină primii pasageri la scara avionului.

Pilotul ridică curtenitor mâna stângă a femeii şi o duse la buze, apoi îşi îndreptă ţinuta şi îl salută ceremonios pe bătrânul cărunt şi distins care purta prinsă la piept preţioasa medalie *Légion d’honneur*.

— Este o adevărată cinste să vă avem printre noi, *monsieur*, rosti comandantul aeronavei. Sunt căpitanul avionului, la dispoziţia dumneavoastră.

Cei doi îşi scuturară mâinile bărbăteşte, după care pilotul continuă:

— Dacă aveţi nevoie de ceva, *monsieur*, faceţi-ne doar un semn. Eu şi echipajul meu suntem onoraţi să vă îndeplinim cea mai mică dorinţă.

— Sunteţi deosebit de amabil.

— Cu toţii vă suntem recunoscători – noi toţi, întreaga Franţă.

— Ei, fleacuri...

— Să fii distins cu o asemenea decoraţie de marele Charles în persoană şi declarat erou al Rezistenţei – eu zău că n-aş numi asta un fleac. Gloria de care v-aţi acoperit nu se va şterge niciodată.

Căpitanul pocni din degete spre cele trei stewardese aflate în compartimentul gol de clasa întâi.

— Nu mai staţi, *mademoiselles*. Grăbiţi-vă să-l ajutaţi pe acest brav luptător al Franţei şi pe doamna sa.

Astfel, ucigaşul cu atâtea nume de împrumut fu condus la şirul de locuri din stânga, în faţă, iar doamna lui, transferată cu blândeţe, pe braţe, din căruciorul cu rotile pe fotoliul dinspre culoar. El, bravul luptător, luă loc pe scaunul de la fereastră. Gustările erau pregătite dinainte şi, o dată cu ele, le fu adusă pe tavă, în cinstea acestui eveniment memorabil şi ca semn al respectului cuvenit, o sticlă de şampanie Cristal. Căpitanul ridică primul paharul, închinând în sănătatea lor, după care se întoarse grăbit în carlingă, iar bătrâna îi făcu poznaş cu ochiul bărbatului ei. Peste câteva clipe, pasagerii începură să urce la bord şi nu puţini erau aceia care aruncau priviri încărcate de admiraţie spre perechea vârstnică, „marele bărbat şi soţia sa”. Pentru că în sala de aşteptare a companiei Air France se împrăştiase repede vestea că „un

mare erou... decorat de marele Charles în persoană... în Alpi a ţinut singur piept unei adevărate armate formată din şase sute de fritzi... ba nu, fuseseră o mie...”

Iar în timp ce avionul uriaş prindea viteză pe pistă şi, cu o bufnitură surdă, se desprindea de sol înălţându-se spre cer, bătrânul şi „încercatul erou al Franţei” – ale cărui unice fapte de vitejie de care îşi amintea din vremea Rezistenţei fuseseră jaful, lupta pentru supravieţuire, bătăile pe care i le dăduse nevesti-sii şi grija de a se ţine cât mai departe de orice soi de muncă cinstită sau luptă într-o formă organizată – vârî mâna în buzunar şi îşi scoase actele. Fotografia lui se afla la locul cuvenit, însă era singurul lucru în care se recunoştea. Restul – nume, data şi locul naşterii, ocupaţia – îi erau total străine; ca şi lista nesfârşită de medalii şi decoraţii care era, ei bine, de-a dreptul formidabilă. Sigur, nimic din toate astea nu corespundea realităţii, însă, pentru situaţia în care i-ar fi dat cuiva prin minte să se refere la şirul lung de distincţii, el trebuia să înveţe bine pe de rost „faptele de arme” ca cel puţin să dea din cap, a modestie. Primise asigurări că titularul numelui şi al isprăvilor cu pricina nu mai avea rude în viaţă şi prea puţini prieteni şi că dispăruse cu oarecare vreme în urmă de la domiciliul său din Marsilia plecând, pe cât se pare, într-o călătorie în jurul lumii din care, probabil, nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Curierul Şacalului îşi citi numele – cu nici un chip nu trebuia să-l uite, ca să reacţioneze cum se cuvenea când i se vor adresa oamenii. De fapt, nu era greu de reţinut fiindcă era un nume obişnuit. Astfel încât îl repetă în gând de câteva ori.

Jean Pierre. Jean Pierre Fontaine. Jean Pierre...

*

* *

Un zgomot! Ascuţit. Iritant. Ceva nu se potrivea, nu era normal. Nu era genul de zgomot care se aude noaptea într-un hotel când toată lumea doarme. Bourne înşfăcă pistolul pe care-l ţinea sub pernă, coborî din pat numai în chiloţi şi se lipi cu spatele de perete. Iarăşi! Un ciocănit insistent în uşa dormitorului. Îşi scutură capul încercând să-şi limpezească mintea... Alex? *Bat o dată.* Jason se îndreptă pe jumătate adormit spre intrare şi îşi lipi urechea de uşă.

— Da?

— Deschide odată afurisita asta de uşă până nu mă vede careva! se auzi de pe coridor vocea înfundată a lui Conklin.

Bourne se conformă, iar fostul agent operativ, acum pensionat, intră şontâcăind şi câtputu mai repede în cameră, ţinând bastonul în mână de parcă ar fi fost un obiect care îi stârnea scârbă.

— Băiete, da’ ştiu că nu mai eşti în formă! exclamă el aşezându-se pe marginea patului. Stau ca prostul la uşă şi bat de zece minute.

— N-am auzit.

— Delta ar fi auzit. Jason Bourne la fel. Numai David Webb, nu.

— Ai şi tu răbdare încă o zi şi David Webb o să dispară complet.

— Vorbe. Nu de vorbe am eu nevoie acum.

— Atunci ce tot vorbeşti atât? Spune-mi mai bine ce cauţi aici la... ce oră o fi acum.

— Ultima oară când m-am uitat la ceas era trei şi douăzeci. Ştiu, fiindcă m-am întâlnit cu Casset. A trebuit să alerg ca o gazelă prin pădure şi să mă caţăr pe un afurisit de zid...

— Ce?

— Ce-ai auzit. Un zid... Să te văd pe tine dacă ai avea un picior ţeapăn...Ştiai că în şcoală am câştigat proba de cincizeci de metri garduri?

— Lasă poveştile. Mai bine spune-mi ce s-a întâmplat.

— Aha. Mi se pare mie sau iarăşi îl aud pe Webb vorbind?

— Ce s-a întâmplat? Şi dacă tot te hotărăşti să-mi spui, explică-mi şi mie, cine e Casset ăsta cu care mi-ai împuiat capul?

— Singura persoană din toată Virginia în care am încredere. El şi Valentino.

— Cine?

— Amândoi sunt analişti, dar sunt băieţi buni.

— Cum?

— Las-o cum a căzut. Iisuse Cristoase, sunt momente când îmi vine să-mi trag palme.

— Alex, ce te-a adus aici?

Conklin ridică privirea şi strânse furios bastonul.

— Am aflat ce-i cu muşteriii tăi din Philadelphia.

— De aceea ai venit? Cine sunt?

— Nu. Nu de-asta am venit. Vreau să spun, ar fi ceva interesant cu ei, însă nu de asta am venit.

— Atunci de ce? întrebă Jason traversând încăperea şi venind să se aşeze în fotoliul de la fereastră, cu sprâncenele ridicate întrebător. Prietenul meu care le ştie pe toate – şi cu care am petrecut clipe de neuitat în Cambodgia şi în alte locuri minunate de pe glob – nu escaladează ziduri la trei dimineaţa, într-un picior, dacă nu are motive bine întemeiate s-o facă.

— Să ştii că am.

— Cu asta nu mi-ai spus nimic. Vorbeşte odată!

— De vină e DeSole.

— Care sol?

— Nu, *De*Sole.

— Nu pricep.

— El e păstrătorul tuturor secretelor de la Langley. Nu mişcă musca fără ştirea lui. După cum, oricine ordonă o investigaţie şi are nevoie de o informaţie, trebuie să treacă mai întâi pe la el.

— Tot nu pricep.

— Am intrat în rahat până la gât.

— Asta nu mă ajută cu nimic.

— Iar vorbeşte Webb.

— Spune odată, omule, altfel chiar că-mi ies din pepeni!

— Bine, bine. Aşteaptă o clipă să-mi trag sufletul.

Conklin lăsă bastonul să alunece pe covor.

— Nici măcar n-am îndrăznit să iau liftul pentru marfă. M-am oprit cu două etaje mai jos şi până aici am urcat pe scări.

— Fiindcă suntem în rahat până la gât?

— Da.

— De ce? Din pricina acestui DeSole?

— Exact, domnule Bourne. Steven DeSole. Bărbatul care pune în mişcare toate computerele de la Langley. Aşadar, singura persoană capabilă să mătrăşească în aşa hal datele din computer încât e-n stare s-o acuze cu probe pe mătuşa Grace, fată bătrână, de-a fi făcut trotuarul şi s-o azvârle apoi în închisoare dacă aşa vrea el.

— Unde baţi?

— El e omul de legătură al Bruxelles-ului. Cel care duce la Teagarten de la NATO. Casset a scotocit prin arhivă şi a aflat că eleste *unica* persoană de legătură, iar ăştia doi au o parolă de acces în calculator numai de ei ştiută.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Casset încă nu s-a prins, dar e făcut foc.

— Cât de mult i-ai povestit lui Casset?

— Atâta cât era nevoie să ştie. Că m-ar interesa să aflu câte ceva despre nişte suspecţi şi că numele lui Teagarten a fost pomenit în treacăt într-o discuţie, într-un fel care mi-a dat de gândit – probabil o diversiune iniţiată de cineva pentru a impresiona pe altcineva. Însă că oricum, aş fi tare curios să aflu cu cine de la Agenţie ţine legătura (eu presupunând că ar fi vorba de Peter Holland). I-am cerut lui Charlie să facă o verificare de rutină, dar i-am recomandat să meargă pe blat.

— Asta înseamnă secret absolut.

— De zece ori mai mult decât atât. Casset are mintea cea mai ascuţită dintre toţi cei care lucrează în şandramaua de la Langley. Aşa încât n-a fost nevoie să spun mai mult. A prins mesajul din zbor. Acum însă, cred că şi-a prins şi urechile fiindcă i-a picat pe cap o problemă de care ieri habar nu avea.

— Ce are de gând să facă?

— L-am rugat să nu întreprindă nimic în următoarele două zile. Mi-a acordat exact patruzeci şi opt de ore, după care e hotărât să-l ia la bani mărunţi pe DeSole.

— Categoric nu, rosti Bourne pe un ton autoritar. Oamenii ăştia ascund ceva, iar noi ne-am putea folosi de situaţie pentru a-l scoate pe Şacal din bârlog. Adică ne-am putea folosi de el, aşa cum alţii de teapa lor m-au folosit pe mine drept momeală cu treisprezece ani în urmă.

Conklin coborî pentru o clipă privirea în pământ, după care îşi înălţă capul şi îl privi fix pe Jason Bourne.

— Şi tu te gândeşti la granguri mari, nu? spuse el. Cu cât persoana deţine mai multă putere şi e mai influentă, cu atât frica e mai teribilă...

— Cu cât momeala e mai mare, cu atât peştele e mai mare, completă Jason întrerupându-l. Cu mulţi ani în urmă, mi-ai spus că Şacalul are un „spate”

la fel de lat pe cât de mare e „creierul” care-l conduce, altfel cum s-ar putea explica faptul că a rezistat atâta vreme nestingherit în branşa lui? Mare dreptate aveai atunci, iar afirmaţia ta este valabilă şi astăzi. Dacă reuşim să-l împingem pe vreunul din ilustrele personaje sus-puse din guvern să-i transmită mesajul de a mă vâna – adică de a mă lichida – fii sigur că nu va scăpa ocazia. Ştii de ce?

— Doar ţi-am spus: puterea...

— Sigur, şi asta. Însă ar mai fi ceva. Respectul care l-a ocolit pe Carlos de vreo douăzeci de anişori încoace, de când Moscova l-a cam scăpat din mână şi după aceea i-a dat papucii. Drept e că, între timp, a făcut milioane, însă comanditarii lui tot din drojdia societăţii provin şi, cu toată spaima pe care a băgat-o în toţi, el nu rămânedecât ceea ce este: un psihopat nenorocit. Prin faptele lui, nu a reuşit să nască legende, ci doar a stârnit dezgust. Iar în acest moment, cred că mai are puţin şi-şi iese din minţi de ciudă. Tocmai faptul că mă caută pentru a încheia o răfuială care datează de treisprezece ani vine în sprijinul ideii pe care o exprimam mai devreme... Nu pricepi? Îi sunt vital – sau mai degrabă moartea mea e vitală pentru el – pentru că eu am fost produsul unor operaţiuni secrete organizate de noi. Asta doreşte el să dovedească cu orice preţ – că e mai bun decât noi toţi laolaltă.

— O altă explicaţie ar mai fi aceea că tu eşti singura persoană rămasă în viaţă care l-ar putea identifica.

— La-nceput aşa am crezut şi eu. Însă, după ce treisprezece ani nu i-am dat nici un semn de viaţă... Bine, mă gândesc şi la varianta asta.

— Ce, vrei să-i iei pâinea lui Mo Panov de la gură? Te-ai apucat şi tu să faci fişe de bolnavi?

— Doar trăim într-o ţară liberă!

— Prin comparaţie cu altele, da. Însă nu pricep unde vrei să ajungi.

— Sunt sigur că nu mă-nşel.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Condiţia este ca totul să fie, nu să pară, convingător, cât se poate de real, continuă Bourne netulburat aplecându-se încordat înainte şi sprijinindu-şi coatele pe genunchii goi, cu mâinile împreunate. Carlos nu e prost să se lase înşelat fie şi dacă măsluim un singur punct neînsemnat din planul nostru. Flăcăii noştri din Meduza trebuie să fie cât se poate de reali şi de speriaţi.

— Sunt, doar ţi-am spus.

— Trebuie să fie într-atât de speriaţi încât, de frică, să apeleze la serviciile unuia de talia Şacalului.

— Asta n-avem de unde şti.

— Şi nici n-o să ştim vreodată, îi tăie vorba Jason, până nu aflăm exact ce au de ascuns.

— Dacă îi luăm la bani mărunţi căutând prin computerele de la Langley, DeSole va fi primul care află. Şi dacă e în cârdăşie cu restul găştii ăsteia împuţite, precis că o să dea alarma.

— Atunci nu la Langley trebuie să căutăm. Ştiu suficient cât să mă descurc şi singur, cu condiţia să-mi procuri câteva adrese şi numere de telefon.

Asta poţi face pentru mine, sper.

— Sigur, pentru atâta lucru nu e nevoie să ajung până sus. Şi, după ce ţi le dau, ce ai de gând să faci cu ele?

Bourne zâmbi şi rosti rar, aproape cu duioşie:

— Ce-ai zice să dau buzna în casele lor şi să le înfig pioneze în fund între aperitiv şi gustare?

— Acum parcă încep să-l aud vorbind pe Jason Bourne.

— Fie cum zici tu.

CAPITOLUL VII

Marie St. Jacques Webb se trezi din somn şi întâmpină prima ei dimineaţă pe malul Mării Caraibilor întinzându-se leneş în pat şi trăgând cu coada ochiului spre pătuţul de copil instalat în camera ei. Alison era cufundată într-un somn adânc, ceea ce nu se putea spune că făcuse în urmă cu patru sau cinci ore. Micuţa fusese un pachet de nervi, atât de agitată încât Johnny, fratele Mariei, bătuse la uşă, intrase timid în dormitor şi îşi întrebase sora dacă o poate ajuta cu ceva – deşi în sinea lui era convins că nu era în stare.

— Te pricepi la schimbat scutece?

— Nici prin minte nu-mi trece, îi răspunsese St. Jacques ştergând-o iute din cameră.

Acum, Marie îl auzi vorbind de pe terasă, iar vocea sa puternică, baritonală, răzbătea prin jaluzelele lăsate. Era convinsă că vorbeşte atât de tare pentru ca ea să-l audă. Îl stârnea pe Jamie, fiul ei cel mare, să se ia la întrecere în piscină şi i se adresa aproape urlând, încât probabil că îl auzeau şi cei de pe Insula Montserrat. Marie coborî somnoroasă din pat, intră în baie şi, patru minute mai târziu, după ce îşi sfârşise toaleta, cu părul castaniu-roşcat bine periat şi un halat de baie tras pe ea, ieşea pe uşa cu storuri trase în curtea interioară care dădea spre piscină.

— Hei! Salut, Mare! îi strigă mezinul ei, un tânăr chipeş cu piele oacheşă, înnegrită de atâta stat în soare, făcându-i vesel semn cu mâna din piscină unde se bălăcea cu fiul ei. Sper că nu te-am trezit. Tocmai ne pregăteam să facem o baie.

— Aşa încât v-aţi hotărât să anunţaţi şi patrulele de coastă din largul portului Plymouth asupra intenţiilor voastre.

— Nu fi absurdă. E aproape nouă, iar pentru noi, insularii, e foarte târziu.

— Bună, mami. Unchiul John mă-nvaţă cum să-i pun pe fugă pe rechini cu băţul.

— Unchiul tău este o adevărată mină de învăţături pe care sper că nu va fi nevoie să le pui niciodată în practică.

— Mare, găseşti o cafetieră plină pe masă. Iar dacă vrei să mănânci, spune-i doamnei Cooper şi o să-ţi pregătească ceva.

— Cafeaua mi-e de-ajuns, Johnny. Am auzit telefonul sunând azi-noapte. Era David?

— Cine altul? îi răspunse fratele ei. Noi doi cred că avem ceva de discutat... Hai, Jamie. Hopa, sus. Prinde-te de scăriţă şi ieşi din piscină.

— Şi cu rechinii ce facem?

— I-ai prins pe toţi, bătrâne. Du-te şi trage o duşcă, o meriţi.

— Johnny!

— Suc de portocale. E o carafă plină în bucătărie. John St. Jacques făcu un tur de piscină şi apoi urcă cele câteva trepte careduceau pe terasa din faţa dormitorului, în timp ce nepotul său intra în casă ca o vijelie.

Marie îl urmări pe fratele ei apropiindu-se şi remarcă încă o dată asemănarea izbitoare dintre acesta şi soţul ei. Amândoi erau înalţi, vânjoşi şi bine făcuţi, iar ceva din ţinuta şi din mersul lor degaja o impresie de forţă. Însă, acolo unde David avea de obicei câştig de cauză, Johnny, de cele mai multe ori, dădea greş fără motive aparente. Nu-şi putea explica de ce, după cum nu pricepea ce anume îl făcuse pe David să aibă atâta încredere în cel mai tânăr dintre cumnaţii lui când ceilalţi doi băieţi ai familiei St. Jacques erau mai cu capul pe umeri. David – sau poate Jason Bourne? – evita subiectul şi de câte ori deschidea ea discuţia se mulţumea să râdă şi să spună că Johnny avea ceva care-i era lui David pe plac – sau poate lui Bourne?

— Ia să vedem cum stăm, rosti cel mai tânăr dintre băieţii St. Jacques aşezându-se pe un scaun, cu apa şiroindu-i de pe trupul atletic pe mozaicul terasei. În ce bucluc s-a mai vârât David de astă dată? Mi-a zis că nu-mi poate spune la telefon, iar tu nu erai aseară în formă pentru o discuţie prelungită. Ce s-a-ntâmplat de fapt?

— Şacalul... El s-a întâmplat.

— Iisuse! explodă fratele ei. După atâta amar de vreme?

— După atâta amar de vreme, repetă Marie, iar vocea i se stinse într-o şoaptă abia desluşită.

— Ce-a reuşit să afle nemernicul?

— David e la Washington. Încearcă să se lămurească. Tot ce ştie e că Şacalul a dat de urma lui Alex Conklin şi a lui Mo Panov plecând de la ororile care s-au petrecut în Hong Kong şi Kowloon, adăugă ea şi îi povesti de-a fir a păr ce se-ntâmplase, de la momentul în care cei doi primiseră telegramele cu semnătura falsă şi până la episodul din parcul de distracţii din Baltimore unde acesta le întinsese o cursă.

— Presupun că Alex a şters bine toate urmele, sau cum s-o fi numind chestia asta.

— Sunt convinsă. În afară de noi şi de McAllister, Alex şi Mo sunt singurele persoane în viaţă care ştiu că David a fost... Doamne, nici măcar nu-i pot pronunţa numele! rosti Marie trântind supărată ceaşca de cafea de măsuţă.

— Ia-o uşurel, surioară, spuse St. Jacques aşezându-şi cu tandreţe mâna pe braţul ei şi încercând să o liniştească. Conklin ştie ce face, doar nu-i copil. David mi-a spus odată că Alex este cel mai bun...„agent operativ”, parcă aşa i-a zis, care a lucrat vreodată pentru americani.

— Tu n-ai cum să-nţelegi, Johnny! strigă Marie încercând să-şi stăpânească tremurul din glas şi agitaţia care o cuprinsese deodată, ochii măriţi de spaimă trădându-i însă frământarea lăuntrică. David nu a spus niciodată aşa ceva pentru că David Webb nu are de unde să ştie! Jason Bourne a spus-o, iar Jason Bourne a revenit printre noi!... Monstrul acela crud şi lipsit de suflet pe care l-au creat ei aînviat în mintea lui David! Tu nu ştii ce cumplit e. Un nor întunecându-i privirea, şi ochii care privesc în gol spre lucruri pe care eu nu le văd; sau o inflexiune a vocii, glasul acela liniştit, însă rece şi calculat care face să-ţi îngheţe sângele în vine şi care nu-i al lui – toate astea sunt de-ajuns pentru ca deodată să am senzaţia că dinaintea mea se află un străin.

Fără să-i dea drumul, St. Jacques ridică cealaltă mână făcându-i semn să tacă.

— Şşşt, rosti el cu blândeţe.

— Copiii? Jamie?... rosti Marie privind înnebunită înjur.

— Nu. Tu. Ce-ai vrea să facă, mă rog? Să se ascundă într-un vas Ming sau Wing prefăcându-se că totul e în regulă, că soţia şi copiii lui nu sunt în primejdie – că el însuşi nu este ameninţat? Vă place sau nu, voi, femeile, ar trebui să ştiţi că noi, bărbaţii, tot mai credem că e de datoria noastră să vă apărăm şi să nu lăsăm pisica să se apropie de oala cu smântână. Fiindcă noi suntem mai dotaţi pentru aşa ceva. Recurgem la forţă şi la metode mai deocheate pentru că nu avem încotro. Asta face David în clipa de faţă.

— De când a ajuns fratele meu mai mic un filozof atât de mare? întrebă Marie studiind cu atenţie chipul lui John St. Jacques.

— Fetiţo, nici vorbă de filozofie în ce ţi-am zis. Pur şi simplu ştiu că am dreptate. Îmi cer scuze în faţa sexului slab însă majoritatea bărbaţilor au dreptate.

— Nu te mai scuza atât. Majoritatea femeilor înţeleg şi ele lucrurile la fel. Îţi vine a crede că sora ta mai mare, şcolită ani de zile în ştiinţe economice la Ottawa, încă mai ţipă isterizată când vede un şoricel intrând în bucătăria casei de la ţară? Sau că e pe punctul să leşine dacă îşi dă seama că e şobolan?

— Am cunoscut puţine femei deştepte ca tine dispuse să recunoască atât de deschis că au şi ele punctul lor slab.

— Să lăsăm, Johnny. Nu că n-aş fi de acord cu tine, dar cred că m-ai înţeles greşit. În ultimii cinci ani, David îşi revenise foarte bine şi erau semne încurajatoare că se compensează tot mai mult de la o lună la alta. Cu toţii ştim că nu o să se vindece niciodată, fiindcă boala de care a suferit a fost prea gravă, însă accesele de furie dispăruseră aproape complet. Plimbările lui solitare prin pădure, de unde se întoarce cu mâinile zdrelite după ce se descărcase cu furie asupra bieţilor copaci nevinovaţi; accesele de plâns când hohotea înfundat în pumni, noaptea, închis în biroul lui, încercând să-şi amintească cine fusese şi ce făcuse, şi închipuindu-şi despre sine cele mai oribile lucruri – ei bine, toate astea dispăruseră, Johnny! Răsărise soarele şi pentru noi, Johnny. Pricepi ce încerc să-ţi spun?

— Da, şopti grav fratele ei.

— Iar întâmplările astea ar putea readuce în prezent toate spaimele şi umbrele trecutului. Uite ce mă înspăimântă atât, Johnny!

— Să sperăm că totul o să se sfârşească rapid.

Marie se opri şi scrută intens chipul fratelui ei.

— Ia stai o clipă, frăţioare. Te ştiu eu bine. Tu-mi ascunziceva.

— Ce să-ţi ascund?

— Ba da... Niciodată n-am priceput ce-i între tine şi David, ce vă leagă atât de mult. Când cei doi fraţi mai mari ai noştri sunt atât de puternici, de lucizi şi stăpâni pe ei, e-adevărat, mai mult pragmatic decât intelectual...Şi totuşi, dintre toţi el pe tine te-a preferat, Johnny. De ce?

— Hai să nu vorbim despre asta, propuse St. Jacques scurt, trăgându-şi

mâna.

— Nu pricepi că trebuie să mă limpezesc? N-am de ales! Aici e vorba de viaţa mea, el este viaţa mea! Nu mai pot îndura gândul că ar putea avea secrete faţă de mine. Nu mai suport!... De ce te-a ales tocmai pe tine?

St. Jacques se lăsă pe spătarul scaunului de pe terasă, îşi frecă tâmplele cu palma, apoi ridică ochii spre sora lui, o privire încărcată de suferinţă.

— Bine, dacă aşa vrei tu. Ştiu unde baţi. Îţi aminteşti că în urmă cu şase sau şapte ani am plecat de acasă. Am lăsat ranch-ul nostru bogat şi v-am anunţat că de aici încolo vreau să-mi organizez viaţa după cum cred eu de cuviinţă.

— Cum să uit? Atunci le-ai zdrobit inima mamei şi tatei. Să fim cinstiţi, dintotdeauna tu ai fost răsfăţatul lor...

— Dintotdeauna am fost puştiul! o întrerupse mezinul familiei St. Jacques. Eu încă mă mai jucam prin curte de-a familia Bonanza când fraţii mei, bărbaţi în toată firea, trecuţi de treizeci de ani, tot nu’ieşeau din cuvântul bătrânului. Bătrânul nostru tată franco-canadian, cum îl ştii şi tu, bigot autoritar ale cărui singure calităţi demne de respect erau faptul că avea pământ şi bani.

— Avea el şi alte calităţi, dar nu vreau să mă cert cu tine. În definitiv, e dreptul puştilor să aibă şi ei păreri.

— Nici n-ai de ce să mă contrazici, Mare. Şi tu ai procedat la fel. Uneori se întâmpla să nu dai pe acasă câte un an încheiat.

— Am fost ocupată. Aveam treabă.

— Şi eu.

— Ce-ai făcut?

— Am ucis doi oameni. Două brute care mi-au omorât prietena – întâi au violat-o şi după aceea au omorât-o.

— Ce-ai spus?

— Vorbeşte mai încet...

— Dumnezeule! Ce s-a-ntâmplat?

— N-am vrut să sun acasă aşa încât l-am căutat pe soţul tău... pe prietenul meu David care nu mă tratează ca pe un copil retardat. La vremea respectivă a fost singura persoană care mi-a venit în minte şi, oricum, ce făcusem nu se mai putea desface. Guvernul îi datora câteva mici servicii, aşa că s-au prezentat în James Bay câţiva băieţi deştepţi şi al naibii de discreţi care au bătut drumul tocmai de laWashington laOttawa. Au muşamalizat frumuşel lucrurile, iar eu am fost achitat; autoapărare. Şi asta a fost tot.

— Mie nu mi-a spus un cuvânt...

— Fiindcă eu l-am rugat să nu-ţi spună.

— Aşadar, de aceea...Şi totuşi, nu pricep!

— Nu-i greu, Mare. Ştie că sunt capabil să ucid, că voi ucide dacă consider că altfel nu se poate.

Din interior se auzi sunând telefonul, însă Marie nu-l auzi, privindu-şi împietrită fratele. Nu reuşea să-şi dezlipească privirea de pe chipul lui, şi înainte de a-şi regăsi glasul, o negresă în vârstă ieşi pe terasă şi vorbi din pragul bucătăriei.

— Pentru dumneavoastră, domnule John. Vă caută pilotul de pe insula mare. Spune că e ceva urgent, *mon.*

— Mulţumesc, doamnă Cooper, rosti St. Jacques ridicându-se şi îndreptându-se grăbit spre derivaţia de lângă piscină.

Vorbi câteva secunde, se uită la Marie, trânti receptorul şi se repezi spre sora lui.

— Împachetarea. Plecaţi imediat de aici.

— *De ce?* Bărbatul care ne-a adus...

— S-a întors în Martinica şi a aflat că în lipsa lui cineva a pus câteva întrebări în dreapta şi-n stânga. S-a interesat de voi azi-noapte la turnul de control; căuta o femeie cu doi copii. Nici unul dintre membrii echipajului său nu a suflat o vorbă, însă până la urmă tot se află. Plecăm imediat.

— Dumnezeule! Şi unde o să ne ducem?

— La hotel, până găsesc un loc mai potrivit. Nu se poate ajunge decât pe un singur drum care e păzit de trupele mele de Tonton Macoute. Nimeni nu poate intra sau ieşi fără ştirea mea. Doamna Cooper o să te ajute s-o iei pe Alison. Grăbeşte-te!

Telefonul porni iar să sune în clipa în care Marie se repezea înăuntru pe uşa dormitorului. St. Jacques se năpusti pe scări în jos spre derivaţia de lângă piscină când doamna Cooper se ivi din nou în pragul bucătăriei.

— Din partea Guvernatorului din 'Serrat, domnule John.

— Ăştia ce dracu' mai vor?

— Să întreb?

— Lasă, vorbesc eu. Ajut-o pe sora mea să-i îmbrace pe copii şi duceţi toate bagajele cu care au venit la Rover. Pleacă imediat.

— Ce ghinion, *mon.* Abia începusem să mă obişnuiesc cu copiii.

— Chiar ghinion, mormăi St. Jacques furios şi înşfăcă receptorul. Da?

— Salut, John, spuse locţiitorul Guvernatorului Coroanei Britanice, un bărbat care se împrietenise la cataramă cu tânărul întreprinzător canadian, ajutându-l încă de la început să se descurce în hăţişul încâlcit de legi şi regulamente valabile în colonii.

— Te sun eu mai târziu, Henry. Acum sunt cam strâns cu uşa.

— Nu prea ai timp, amice. Ce-ţi transmit eu acum vine directde la Ministerul de Externe. Ne cer să le acordăm tot sprijinul, imediat, şi nu cred să te deranjeze nici pe tine, nu?

— Îî?

— La zece treizeci sosesc cu Air France de la Antigua un bătrânel cu soţia lui, iar cei de la Whitehall vor să îi întâmpinăm cu covorul roşu şi tot tacâmul. Se pare că amicul a luptat vitejeşte în război şi şi-a acoperit pieptul de decoraţii. Ba chiar că a coborât cu câţiva băieţi de-ai noştri de pe malul celălalt al Mânecii.

— Henry, zău că mă grăbesc. Ce mă privesc pe mine toateastea?

— Păi să vezi. Mi-am zis şi eu că tu s-ar putea să te pricepi mai bine decât noi la chestii de-astea. Dacă ne gândim la unul dintre bogaţii oaspeţi canadieni care a tras în satul de vacanţă, un anume francuz din Montreal care a

luptat în rezistenţă şi crede despre tine că...

— Cu insultele astea n-ai să te alegi decât cu o poşircă superioară franco-canadiană. Zi! Ce vrei?

— Cazează-l pe eroul nostru şi soţia lui în cel mai dichisit apartament pe care-l ai şi vezi să-i dai o cameră şi infirmierei pe care am desemnat-o să-i însoţească şi care face, în acelaşi timp, oficiile de interpret.

— Ai înnebunit? Într-o oră?

— Frate, cred că jucăm în aceeaşi horă, dacă pricepi unde bat – iar telefonul care ţi-a fost instalat la un semn al Coroanei, şi care îţi este mai necesar decât aerul, se poate defecta oricând; dacă pricepi unde bat.

— Henry, eşti un negociator grozav. Ştii să loveşti exact acolo unde-l doare mai tare pe om. Şi cum îl cheamă pe eroul nostru? Repede, te rog.

*

* *

— SuntemJean Pierre şi Régine Fontaine, *Monsieurle Directeur*. Poftiţi paşapoartele noastre, rosti pe un ton suav bătrânul adresându-se ofiţerului de la Imigrări în biroul cu pereţi de sticlă al acestuia, în dreapta sa aflându-se locţiitorul Guvernatorului Coroanei în persoană. Soţia mea este afară, adăugă el arătând cu degetul spre fereastră. Se întreţine cu *mademoiselle*în uniformă albă.

— Vai, dar se poate, *monsieur* Fontaine, protestă funcţionarul de la Imigrări, în acelaşi timp reprezentantul statului, un negru vânjos care vorbea cu un pronunţat accent britanic. Ştiţi, este vorba de o simplă formalitate, o procedură ca oricare alta. Noi doar vă ştampilăm paşapoartele. De asemenea, ne-am gândit că ar fi mai bine să vă cruţăm de asaltul admiratorilor. Vedeţi, pe aeroportul nostru s-a răspândit deja ştirea sosirii unei personalităţi marcante.

— Serios? rosti Fontaine, adresându-i un zâmbet cald şideschis.

— O, dar nu vă faceţi griji, domnule. Ziariştilor nu li s-a permis accesul pe aeroport. Ştim că preferaţi discreţia absolută, iar noi am aranjat să nu fiţi tulburat.

— Serios?

Zâmbetul pierise de pe chipul bătrânului.

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva aici, un partener, dacă mă pot exprima astfel, cu care am ceva de discutat între patru ochi. Sper din tot sufletul ca aranjamentele pentru care v-aţi dat atâta osteneală să nu-l împiedice să ne vedem.

— *Monsieur* Fontaine, veţi fi întâmpinat în sala de protocol a aeroportului Blackburne de un grup restrâns şi ,select de persoane acreditate, rosti locţiitorul Guvernatorului. Putem începe? Ţin să vă asigur că solemnitatea de primire va fi foarte scurtă.

— Serios? Chiar aşa?

Solemnitatea abia dacă a durat cinci minute, însă probabil că cinci secunde ar fi fost de ajuns. Prima persoană care a dat mâna cu emisarul-asasin

al Şacalului a fost însuşi Guvernatorul Insulei. Şi în timp ce reprezentantul Coroanei Britanice îl îmbrăţişa pe erou cu efuziune, în stil galic, avu timp să-i strecoare falsului Jean Pierre Fontaine la ureche:

— Am aflat unde au fost duşi femeia cu copiii. Vă trimitem tot acolo. Infirmiera ştie ce are de făcut.

Restul a fost neinteresant pentru bătrân, mai cu seamă că ziariştii nu erau prezenţi la întâlnire. Tare şi-ar fi dorit să-şi vadă chipul imortalizat pe pagina întâi a unui ziar, altfel decât ca borfaş.

Medicul Morris Panov era înfuriat de-a binelea şi, ca întotdeauna în asemenea momente, făcea eforturi disperate de a se stăpâni ştiind că aceste stări nu-i făceau nici lui bine şi nici pacienţilor săi. Totuşi, în această clipă, aşezat la biroul din cabinetul său, îi era imposibil să-şi înfrâneze supărarea. Nu mai avea nici o veste de la David Webb. Trebuia neapărat să afle ce-i cu el, trebuia să-i vorbească. Ăştia chiar nu erau în stare să priceapă că ceea ce se-ntâmpla acum putea şterge cu buretele munca lui de treisprezece ani?... Bineînţeles că nu pricepeau. Nu asta îi interesa pe ei; aveau alte probleme mai importante pe cap, aşa că de ce să-şi fi încărcat memoria cu lucruri care nu-i priveau direct? Lui, însă, cum să nu-i pese? O dată lezat şi vulnerabil la noi crize, într-un moment de tensiune, toate ororile trecutului pot invada, anihilând-o – clipa prezentă. Refuza să creadă că luiDavid i se putea întâmpla aşa ceva. Oricui, dar nu lui David! Mai avea un pas şi reintra în normalitate (de fapt, ce naiba înseamnă să fii „normal”?). Se descurca de minune la catedră. Aproape îşi amintise toate cunoştinţele pe care le asimilase ca profesor şi, an de an, făcea progrese amintindu-şi tot mai multe despre personalitatealui de universitar de excepţie. Însă totul putea sări în aer la un simplu gest de violenţă, iar violenţa era raţiunea de a trăi pentru Jason Bourne. Fir-ar a naibii de treabă!

Numai gândul că lui David i se permisese să ia parte la operaţiune şi îi dădea fiori reci. Încercase să îi explice lui Alex toate implicaţiile şi pericolul la care-l expuneau, dar Conklin se arătase inflexibil: „Nu-l putem opri. Cel puţin, înfelul ăsta, îl putem supraveghea, îl putem proteja”. Se prea poate. În definitiv, „ei” erau aşi când se punea problema de a acorda protecţie cuiva – doar erau peste tot cei care îl păzeau pe el: în capătul culoarului de la cabinet, cocoţaţi pe acoperişul clădirii. Ca să nu mai vorbim de secretara înarmată până-n dinţi pe care i-o postaseră la uşă împreună cu calculatorul ăla ciudat al ei. Sigur, toate acestea vădeau o certă preocupare pentru apărarea persoanei lui. Însă, din punctul lui de vedere, parcă mai mult i-ar fi plăcut să-l ştie pe David trimis pachet pe insulă, după ce i-ar fi administrat câteva sedative puternice, lăsându-i pe profesionişti să-şi vadă liniştiţi de vânătoarea lor şi să-l lichideze pe Şacal... Deodată simţi cum i se face inima cât un purice, la gândul că nu era pe lume profesionist mai bun ca Jason Bourne.

Meditaţia medicului fu brusc întreruptă de zbârnâitul telefonului la care nu putea răspunde până nu se încheiau toate formalităţile de securitate. Fiindcă absolut toate apelurile primite din exterior erau interceptate cu ajutorul

unui aparat de detectare care stabilea imediat zona din care proveneau acestea. Apoi scanner-ul determina dacă linia este ascultată, stabilea identitatea celui care suna, iar în final, Panov era acela care aviza sau nu convorbirea. Interfonul instalat pe birou bâzâi, iar el apăsă tasta de pe consolă.

— Da?

— Linia e curată, domnule, îl anunţă secretara de împrumut, singura din toţi cei care lucrau la cabinetul său familiarizată cu întreaga poveste. Cel care vă caută s-a prezentat sub numele de Treadstone. Domnul D. Treadstone.

— Dă-mi-l, rosti cu fermitate Mo Panov. Te rog să opreşti toate „sistemele” pe care le ai pe drăcovenia aia afurisită. E vorba de o convorbire confidenţială între medic şi pacient.

— Da, domnule. Monitorizare dezactivată.

— Ce-ai făcut?... Mă rog, n-are a face. Psihiatrul ridică nervos receptorul şi abia se stăpâni să nu ţipe: De ce dracu’ nu m-ai sunat până acum, ticălosule?

— N-am vrut să faci stop cardiac. Eşti mulţumit?

— Unde eşti şi ce faci?

— Chiar în această clipă?

— Măcar atât să ştiu.

— Păi, ia să vedem. Am venit cu o maşină închiriată până în Georgetown. Sunt la nici o sută de metri de reşedinţa preşedinteluiComisiei Federale de Comerţ şi-ţi vorbesc de la un telefon public.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauţi acolo?

— Îţi explică Alex. Mai întâi aş vrea însă s-o suni pe Marie pe insulă. De când am plecat de la hotel, am încercat s-o prind de două ori însă linia e mereu ocupată. Spune-i că eu sunt bine. Perfect, şi să nu-şi facă griji în privinţa mea. Ai priceput?

— Am priceput eu, da’ să ştii că pe mine nu mă duci. Vorbeşti de parcă n-ai fi tu.

— Doctore, asta te-aş ruga să nu i-o spui şi ei. Dacă ţii la mine şi-mi eşti prieten cu adevărat, nu care cumva să sufli o vorbă.

— Termină, David. Nu mă mai impresionează şmecheria asta de-a Doctor Jekyll şi Mr. Hyde.

— Dacă-mi eşti prieten, să nu-i spui şi ei.

— David, ai început să baţi câmpii. Nu te lăsa. Vino până la mine să stăm de vorbă.

— N-am timp, Mo. Limuzina grangurului trage la scară. Plec, că am treabă.

— Jason!

Legătura se întrerupse brusc.

*

* *

Brendan Patrick Pierre Prefontaine coborî pe scara avionului şi se opri direct pe pista încinsă de soarele dogoritor al Caraibilor de pe aeroportul

Blackburne, Insula Montserrat. Era trecut de ceasurile trei ale amiezii şi, dacă nu ar fi avut buzunarele burduşite cu cele câteva mii bune de dolari, probabil că s-ar fi pierdut cu firea. Remarcabil ce dar de a te linişti pot avea câteva teancuri de bancnote de o sută de dolari, repartizate armonios cam prin toate buzunarele. Nu trebuia să uite că aşezase bancnotele de cincizeci, douăzeci şi zece dolari în buzunarul din faţă, dreapta, al pantalonilor, asta ca să nu facă vreo greşeală. Schimbase bancnotele de o sută casă nu pară ostentativ sau să dea impresia că ar fi vreo mână spartă. În realitate însă, motivul principal era că trebuia să treacă neobservat, un personaj şters şi nesemnificativ care, fără a atrage atenţia asupra sa, îi va descoase pe cei de la aeroport în legătură cu o femeie cu doi copii minori care sosiseră pe insulă în după-amiaza zilei precedente la bordul unui avion particular. De aceea, nu mică i-a fost mirarea (dar şi spaima) să o audă pe funcţionara de la Biroul de Imigrări, o negresă de-a dreptul delicioasă, adresându-i-se cu multă amabilitate după ce închisese telefonul:

— Vă rog să mă urmaţi, domnule.

Chipul ei adorabil, vocea plăcută şi învăluitoare şi zâmbetul fermecător nu avură darul să adoarmă temerile sumbre ale fostului judecător. O vastă experienţă îl învăţase că prea mulţi criminali înrăiţidispun de asemenea farmece înşelătoare.

— Domnişoară, aţi găsit ceva în neregulă la paşaportul meu?

— Din câte mi-am dat seama, nu, domnule.

— Atunci ce rost are să mă reţineţi din drum? De ce nu aplicaţi ştampila de intrare ca să pot pleca liniştit?

— A, dar paşaportul dumneavoastră a fost ştampilat, domnule, şi aveţi permisiunea de a intra în ţară. Nu sunt probleme din acest punct de vedere.

— Atunci de ce?...

— Vă rog, fiţi bun să mă urmaţi, domnule.

Se apropiară de un birou spaţios cu pereţi din sticlă care purta inscripţionată pe geamul din stânga, cu litere aurii, calitatea ocupantului său: DIRECTORUL ADJUNCT AL SERVICIULUI DE IMIGRĂRI. Drăgălaşa funcţionară îi deschise uşa, zâmbindu-i cu aceeaşi nedezminţită căldură şi, cu un gest graţios, îl invită pe vârstnicul vizitator al ţării sale să poftească înăuntru. Prefontaine se supuse fără crâcnire, brusc înspăimântat la gândul că avea să fie percheziţionat, banii găsiţi şi confiscaţi, iar el acuzat de tot felul de mârşăvii. Nu-şi aducea aminte care din insulele din zonă se ocupa cu traficul de stupefiante, dar dacă cea pe care se afla acum se număra printre ele, atunci sigur că miile de dolari de prin buzunare aveau să pară brusc suspecte. În minte i se învălmăşiră tot felul de explicaţii cât funcţionara traversă încăperea şi îi întinse paşaportul directorului adjunct al Serviciului de Imigrări, un bărbat scund şi îndesat aşezat în acel moment la birou. Femeia îi aruncă lui Brendan un ultim zâmbet radios, după care ieşi închizând cu grijă uşa în urma ei.

— Domnul Brendan Patrick Pierre Prefontaine, intonă cu trăire funcţionarul superior citindu-i numele din paşaport.

— Ce importanţă mai are, rosti Brendan pe un ton amabil şi pe cât de autoritar reuşise în grabă să-şi compună. Totuşi, „domnul” deşi după cum spuneam, în împrejurările date, faptul ar putea fi lipsit de relevanţă; dar poate că e relevant. În sfârşit, nici eu nu-mi dau seama. A comis cumva o greşeală vreunul dintre asistenţii mei? În caz afirmativ, am să le spun tuturor să vină cu primul avion şi să-şi ceară scuze personal.

— O, dar deloc, domnule... domnule judecător, rosti negrul rotunjor ca un poloboc din uniforma lui, vorbind cu un pronunţat accent britanic în timp ce se ridica şi îi întindea mâna peste birou. De fapt, s-ar putea ca eu să fi comis o greşeală.

— Ei, şi dumneavoastră, domnule colonel. În definitiv, cu toţii suntem supuşi greşelii, spuse Brendan strângând mâna funcţionarului oficial. În acest caz, sper să-mi pot continua călătoria? Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— Exact aşa s-a exprimat şi el!

Brendan dădu drumul mâinii.

— Scuzaţi-mă, nu înţeleg.

— Poate că eu ar trebui să-mi cer scuze... Discreţie absolută, desigur.

— Ce anume? Vă rog, aţi putea să-mi explicaţi despre ce e vorba?

— Îmi dau perfect de bine seama cât poate fi de importantă, şi secretă, o discuţie între patru ochi. Discreţie absolută, continuă reprezentantul legii pronunţând „absssolută”. Doar ni s-a explicat şi nouă. Însă, dacă ne stă în puteri să ajutăm pe cineva, suntem gata să sărim şi să ne supunem dorinţelor Coroanei.

— Foarte impresionant, domnule general, dar teamă mi-e că tot nu înţeleg.

Omul legii coborî în mod inutil vocea.

— În această dimineaţă a sosit pe aeroportul nostru o mare personalitate. Ştiaţi, nu?

— Sunt sigur că insula dumneavoastră este vizitată de o sumedenie de personalităţi marcante. Să fiu sincer, tocmai din această pricină mi-a fost recomandată cu atâta căldură.

— Aha, discreţie absssolută!

— Da, aşa este. Discreţie absssolută, îngână fostul judecător-puşcăriaş, întrebându-se dacă cel aflat dinaintea lui era întreg la minte. N-aţi putea totuşi să vă exprimaţi mai clar?

— Ei bine, persoana spunea că urmează să se întâlnească cu cineva, un soi de partener cu care are ceva de discutat; însă după primirea oficială făcută în cerc extrem de restrâns – fără ziarişti – a fost condus direct la bordul charter-ului care-l aştepta pregătit de plecare spre o insulă din larg, deci, în mod evident, nu a reuşit să se întâlnească cu cel cu care trebuia să se întâlnească în secret. Acum, m-am făcut înţeles? Adică m-am exprimat mai clar?

— Mai clar chiar şi decât aeroportul din Boston pe timp de ceaţă, domnule general.

— Aşa. Foarte bine. Eu am înţeles. Discreţie absssolută... Aşadar, toţi oamenii mei de pe aeroport au fost înştiinţaţi că un prieten de-al marelui

bărbat s-ar putea să-l caute – desigur, totul s-a făcut cu maximă discreţie.

— Desigur. „Îţi lipsesc chiar toate doagele”, completă Brendan în gând.

— Apoi mi-a trecut prin minte că ar mai exista o posibilitate, spuse reprezentantul legii, o scânteie de triumf făcându-i-se simţită în glas. Dacă prietenul marelui bărbat soseşte şi el tot cu avionul pe insulă, special pentru un *rendez-vous* cu marele bărbat?

— Excepţional.

— Şi nu lipsit de logică. După aceea mi-a venit ideea să cer listele pasagerilor care au sosit astăzi, concentrându-mă, cum era şi firesc, numai asupra celor care călătoresc cu clasa întâi, aceasta fiind singura alegere potrivită pentru un partener al marelui bărbat.

— Câtă clarviziune, mormăi cel care fusese odinioară un mare judecător. Şi, dintre toţi, tocmai pe mine m-aţi ales.

— Numele, stimate domn! Pierre Prefontaine!

— Defuncta mea mamă, care a fost atât de credincioasă, cred că s-ar răsuci în mormânt să vă audă cum săriţi peste „Brendan Patrick”. Ştiţi, ca şi francezii, irlandezii sunt foarte sensibili în chestiuni de obârşie.

— Dar este un nume de familie. Am înţeles imediat!

— Ce spuneţi?

— Pierre Prefontaine!... Jean Pierre Fontaine! Sunt neîntrecut în probleme de emigrări, mai cu seamă că am studiat îndeaproape metodele atâtor ţări. Însuşi numele dumneavoastră, mult stimate domnule judecător, este un exemplu fascinant în acest sens. Imigranţii s-au scurs în valuri succesive spre Statele Unite, acest creuzet primitor de naţiuni, rase şi limbi atât de diferite. Nimic mai firesc ca în haosul creat, numele să fie stâlcite, combinate sau, pur şi simplu înţelese greşit de către armata de funcţionari zăpăciţi. Însă rădăcina numelor nu s-a pierdut de-a lungul timpului, iar acesta este cazul dumneavoastră. Familia Fontaine a devenit Prefontaine în America, iar partenerul marelui bărbat este de fapt unul dintre iluştrii membrii ai ramurii americane.

— De-a dreptul impresionant, îngăimă Brendan zgâindu-se la ofiţer de parcă se aştepta să vadă din clipă în clipă dând buzna în încăpere câţiva zdrahoni care să-l bage în cămaşa de forţă pe adjunctul directorului de la Imigrări. Nu este totuşi posibil ca întreg raţionamentul dumneavoastră, pe care l-aţi desfăşurat într-o manieră remarcabilă, să se dovedească a fi o simplă coincidenţă? Fontaine este un nume obişnuit, foarte răspândit în Franţa însă, din câte ştiu eu, cei din neamul Prefontaine se trag dintr-o enclavă care a trăit numai în regiunea Alsacia-Lorena.

— Sigur că da, spuse adjunctul coborând din nou glasul până ajunse o şoaptă abia auzită. Dar iată că, pe nepusă-masă, ne pomenim cu un telefon de la Quai d’Orsay din Paris, urmat de unul de la Foreign Office din Londra, ambele transmiţându-ne instrucţiuni precise: un ilustru personaj urmează să ne pice din cer; noi trebuie să-l întâmpinăm cu toate onorurile cuvenite şi să-l conducem într-o staţiune izolată, renumită pentru discreţia sa absssolută, şi până şi acest loc trebuie să rămână secret; sosirea şi şederea pe insulă a

marelui bărbat trebuie să fie învăluite în discreţie absssolută. Şi iată că acest brav războinic este neliniştit; pentru că trebuie să se întâlnească în cel mai mare secret cu un prieten pe care nu-l găseşte. Poate că şi marele bărbat are secretele lui – de fapt, toţi marii bărbaţi au secretele lor, doar ştiţi mai bine decât mine.

Şi deodată, Prefontaine simţi cum miile de dolari încep să-i atârne ca nişte pietre de moară în buzunar. Pentru plecarea avionului din Boston intervenise direct Washingtonul, apoi intrase în horă Quai d'Orsay de la Paris şi Ministerul de Externe de la Londra şi, colac peste pupăză, Randolph Gates se dispensase de o sumă uriaşă pentru simplul motiv că îi era frică. Toate convergeau spre un punct central, foarte ciudat. Iar cea mai mare ciudăţenie era prezenţa în tabloul general a unui avocat lipsit de scrupule, dar înspăimântat, pe nume Gates. Oare el era o piesă din joc sau o aberaţie? Şi oare ce semnificaţie aveau toate astea?

— Sunteţi o persoană cu adevărat extraordinară, se grăbi Brendan să spună, parcă temându-se ca gândurile să nu-i fie citite. Aveţi o minte strălucită, dar sper că vă daţi seama despre ce e vorba – o chestiune secretă.

— Nu e nevoie să mai rostiţi o vorbă, stimate domnule judecător! exclamă adjunctul. Poate doar să pomeniţi superiorilor mei, dacă se va ivi ocazia, impresia pe care v-am făcut-o şi calităţile pe care le posed.

— Voi sublinia în mod special acest lucru, vă promit...Şi acum, mi-aţi putea spune, vă rog, unde a plecat distinsul meu văr nu tocmai îndepărtat?

— Spre o insuliţă din larg unde nu se poate ajunge decât cu hidroavionul. Se numeşte Tranquility Isle, iar locul despre care vă vorbeam, Tranquility Inn.

— Şefii dumneavoastră ierarhici vă vor mulţumi personal, ţin să vă asigur.

Brendan Patrick Pierre Prefontaine ieşi din terminalul aeroportului Blackburne cu geamantanul nou din piele şi un aer de-a dreptul zăpăcit. Ce zăpăcit? Era complet năuc! Nu mai era capabil să judece limpede, darămite să ia o hotărâre. Să se întoarcă la Boston cu primul avion sau...? Picioarele hotărâră însă în locul său şi îl purtară în mod mecanic spre un ghişeu deasupra căruia atârna un indicator albastru ce anunţa cu litere albe că te găseşti la biroul INTER-ISLANDS COMPANY, Compania de zboruri locale. În fond, ce rău era dacă punea şi el o întrebare? După care avea tot timpul să-şi cumpere liniştit bilet la următoarea cursă spre Boston.

Pe peretele din spatele ghişeului era fixat un panou uriaş pe care apăreau toate insuliţele din arhipelag, alături de o coloană în care erau trecute mai cunoscutele insule Leeward şi Windward şi cele care se înşirau la sud, începând cu St. Kitts şi Nevis şi sfârşind cu Insulele Grenadine. Tranquility era înghesuită între Canada Cay şi Turtle Rock. Doi funcţionari tineri, o negresă frumoasă şi un blond înjur de douăzeci de ani, discutau liniştiţi, pe un ton scăzut, în spatele ghişeului. Tânăra se apropie de el.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Nu sunt sigur, răspunse Brendan şovăind. Ştiţi, încă nu mi-am organizat programul, însă un prieten de-al meu se pare că a tras la Tranquility

Isle.

— În satul de vacanţă, domnule?

— Da, aşa se pare. Cât durează zborul până acolo?

— Pe vreme bună nu mai mult de un sfert de oră, cu condiţia să plecaţi cu un hidroavion. Dar, din păcate, nu avem nici unul disponibil până mâine dimineaţă.

— Cum să nu fie, păpuşă? o întrerupse tânărul cu trese aurii ca nişte aripi desfăcute cusute pe cămaşa albă. Într-o clipă îmi iau zborul să-i duc lui Johnny St. ceva provizii, adăugă el făcând un pas înainte.

— Dar el e trecut în planul de zbor abia mâine.

— Ba este azi. Începând de acum o oră. Ţi-a căzut fisa?

În chiar clipa în care tânărul rostea aceste cuvinte, privirea mirată a lui Prefontaine pică pe două cutii mari de carton care rulau liniştit pe banda pentru bagaje destinată zborurilor locale şi care erau dirijate spre zona de încărcare în avion. Să fi vrut să cumpănească cele văzute şi Brendan ştiu că nu mai avea cum să dea înapoi.

— Aş dori să cumpăr un bilet pentru acest zbor, dacă se poate, spuse el, nescăpând din ochi cutia cu conserve Gerber pentru copii şi cea cu scutece Pampers care dispărură curând în cală.

Dăduse în sfârşit de urma misterioasei femei care călătorea însoţită de un copil şi un sugar.

CAPITOLUL VIII

Câteva scurte investigaţii de rutină întreprinse pe lângă Comisia Federală de Comerţ confirmară faptul că preşedintele acesteia, Albert Armbruster, suferea cu adevărat de ulcer şi de hipertensiune arterială şi că, la recomandarea expresă a medicilor, putea pleca oricând de la birou pentru a se odihni acasă ori de câte ori survenea o criză sau o indispoziţie mai gravă. Acesta era motivul pentru care Alex Conklin l-a găsit acasă după prânz – un prânz abundent alcătuit tot după prescripţia medicului – aşa cum îi promisese că are să facă pentru a reveni cu „amănunte de ultimă oră” în problema Şerpoaicei. La primul telefon pe care i-l dăduse Alex atunci când îl scosese de sub duş, îi spusese lui Armbruster, un preşedinte zguduit de vestea care căzuse ca un trăsnet, că o persoană căreia nu-i poate declina identitatea avea să-l caute ceva mai târziu în cursul aceleiaşi zile, fie la birou, fie acasă. Persoana avea să se prezinte sub numele de Cobra. (*„Foloseşte primul cuvânt banal, dar sonor, care-ţi vine în minte”*era încă una din devizele înscrise cu litere de aur în cartea cu învăţături a Sfântului Conklin). Între timp, lui Armbruster i se interzisese să vorbească cu cineva – „Ordin de la Flota a Şasea”.

— Iisuse Cristoase! exclamase preşedintele.

Astfel a ajuns Albert Armbruster să cheme maşina oficială şi să plece spre casă, pradă unei noi indispoziţii. Pe preşedinte aveau să-l aştepte însă încercări şi mai grele când, ajuns în faţa propriei case, îl găsi aici pe Jason Bourne aşteptându-l.

— Bună ziua, domnule Armbruster, rosti necunoscutul pe un ton plăcut, în timp ce preşedintele cobora icnind din limuzina a cărei portieră stătea larg deschisă de şofer.

— Da, ce este? veni răspunsul prompt însă nesigur al lui Armbruster.

— N-am spus decât „Bună ziua”. Mă numesc Simon. Ne-am cunoscut la Casa Albă în urmă cu câţiva ani, la recepţia dată în onoarea şefilor Marelui Stat Major al Armatelor.

— N-am participat, îi tăie vorba înţepat preşedintele.

— Nu? rosti necunoscutul ridicând sprâncenele a mirare, pe acelaşi ton plăcut dar ferm.

—Domnule Armbruster, spuse şoferul după ce închisese portiera întorcându-se respectuos spre preşedinte. Dacă mai aveţi nevoie...

— Nu, nu, spuse Armbruster tăindu-i vorba. Eşti liber. Astăzi nu mai am nevoie de tine... Nici în seara asta.

— Atunci rămâne pe mâine dimineaţă la aceeaşi oră, domnule?

— Da, mâine. Dacă nu intervine ceva. Nu mă simt prea bine. Verifică la birou.

— Da, domnule.

Şoferul duse mâna spre chipiul cu cozoroc, salută şi se aşeză la loc pe scaunul din faţă.

— Îmi pare rău că nu vă simţiţi bine, rosti necunoscutul fără a se clinti din loc în timp ce limuzina se puse în mişcare şi dispăru pe aleea pietruită.

— Poftim?... A, tot dumneavoastră sunteţi? N-am luat parte la recepţia aia blestemată de la Casa Albă.

— Poate m-am înşelat...

— Oricum, mi-a părut bine să vă revăd, spuse Armbruster iritat, preocupat şi, nerăbdător, urcă treptele care duceau spre intrarea locuinţei sale din Georgetown.

— Atunci, poate că am fost prezentaţi de domnul amiral Burton...

— Cum?! exclamă preşedintele răsucindu-se pe călcâie. Ce-aţi spus?

— Să nu mai pierdem vremea, spuse Jason Bourne, amabilitatea de pe chip şi din glas topindu-i-se ca prin farmec. Sunt Cobra.

— Iisuse!... Nu mă simt deloc bine, repetă Armbruster afirmaţia pe care o făcuse doar cu câteva clipe mai devreme, de astă dată vorbind în şoaptă, gâtuit de spaimă şi, răsucindu-şi brusc capul spre casă, privi speriat la uşa şi ferestrele închise.

— Să vezi ce rău o să-ţi fie dacă nu stăm de vorbă, adăugă Jason urmărind privirea preşedintelui. Vrei să discutăm în casă?

— NU! urlă Armbruster. Tot timpul mă cicăleşte şi vrea să ştie tot ce mişcă, să nu-i scape nimic, ca după aia să umple târgul cu bârfele ei împuţite; pe care le mai şi umflă.

— Presupun că te referi la soţia ta.

— La toţi! Habar n-au când e mai bine să-şi ţină pliscul!

— Din ce-mi spui, mie mi se pare că duc lipsă de conversaţie.

— Poftim?...

— Să trecem peste asta. Am lăsat maşina ceva mai jos pe stradă. Te simţi în stare să facem o plimbare?

— Am de ales? Aş vrea să ne oprim întâi la farmacia de peste drum. Au reţeta mea... Cine dracu' mai eşti şi dumneata?

— Doar ţi-am spus, îi răspunse Bourne. Cobra. Un şarpe.

— Doamne-Dumnezeule! şopti Armbruster pe un ton sfârşit.

Farmacistul îi servi îndată, iar Jason conduse maşina până laun bar din cartier pe care îl alesese cu o oră mai devreme pentru eventualitatea în care ar fi fost obligaţi să meargă şisă discute în oraş. Înăuntru domnea o atmosferă intimă, de bar. Încăperea era cufundată în semiobscuritate, separeurile erau generoase, spătarele banchetelor înalte, un loc parcă anume făcut pentru cei care doreau să se întâlnească aici din dorinţa de a fi feriţi de priviri indiscrete. Ambianţa era un lucru foarte important. Pentru Jason era vital să nu-l slăbească o clipă din ochi pe preşedinte atunci când acesta îi răspundea la întrebări; să îl fixeze cu o privire detaşată şi rece, însă autoritară...şi mai ales ameninţătoare. Delta intra din nou în scenă, iar Cain revenise o dată cu el. Jason Bourne preluase comanda, iar David Webb se topise în neant.

— Trebuie să luăm toate măsurile de prevedere şi să ne acoperim urmele, spuse Cobra vorbind pe un ton coborât după ce le fuseseră aduse băuturile. Şi mă refer la neutralizarea pericolului care ne paşte dacă nu ştim

precis cât rău ne-am putea face unul altuia; sub acţiunea Amytal-ului.

—Asta ce naiba vrea să fie? întrebă Armbruster dând de duşcă aproape tot lichidul din pahar, o combinaţie de gin şi apă tonică, care-i smulse o strâmbătură şi-l făcu să-şi ducă iute mâna la stomac.

— Medicamente, droguri, seruri care te fac să spui adevărul.

— Cum?

— Adevărat. Am uitat că nu eşti familiarizat cu asta fiindcă nu e jocul în care excelezi, spuse Bourne amintindu-şi recomandările lui Conklin. Trebuie să ştergem toate urmele, pentru că nu avem dreptul legal de a funcţiona în acest sens.

— Tot nu mi-ai spus, cine eşti?

Preşedintele Comisiei Federale de Comerţ scoase un râgâit şi duse rapid paharul la buze cu o mână nesigură.

— Eşti un soi de trupă de comando într-un singur om? Ceva de felul: „John Doe ştie ceva, aşa că hai să-l împuşcăm pe o alee întunecoasă”?

— Nu fi caraghios. O asemenea atitudine ne-ar aduce deservicii. Am turna gaz pe foc cu mâna noastră şi i-am agita inutil pe cei care încearcă să ne dea de urmă...

— Atunci fă-mă să pricep despre ce vorbeşti.

— Despre faptul că trebuie să ne salvăm pielea, iar asta include reputaţia, poziţia noastră socială şi stilul de viaţă cu care ne-am obişnuit.

— Eşti un tip dat naibii. Şi cum crezi că s-ar putea rezolva?

— Să luăm bunăoară cazul tău... După cum recunoşteai şi singur, eşti o persoană suferindă. Ai putea demisiona oricând, larecomandarea medicilor, după care te-am prelua noi – Meduza o să aibă grijă de tine.

Jason îşi dădu frâu liber imaginaţiei, căutând febril secvenţe petrecute în realitate sau doar închipuite pe care să le exprime în cuvinte cât mai potrivite, alese cu grijă conform învăţăturilor Sfântului Alex.

— Se ştie că eşti bogat, deci am putea oricând cumpăra o vilă pe numele tău – de ce nu o insulă? – în Marea Caraibilor, unde vei fi ferit de curioşi. Acolo nimeni nu va lua legătura cu tine, nimeni nu-ţi va putea vorbi dacă nu consimţi, ceea ce vrea să spună că poţi stabili dinainte orice întâlnire pofteşti, iar rezultatul întrevederilor va fi garantat şi net în favoarea ta. Ştii că nu-i imposibil de realizat.

— Şi-ar însemna să duc o existenţă searbădă, spuse Armbruster. Cât e ziua de lungă, singur cuc cu ciocănitoarea mea pe cap. Cred c-aş ajunge s-o strâng de gât cu mâinile mele.

— Nici vorbă, continuă Cobra. Vei avea parte şi de distracţii. Poţi invita pe cine pofteşti, iar noi îţi vom aduce oaspeţii cu avionul oriunde te-ai afla pe glob. Chiar şi femei – fie alese de tine, fie de cei care-ţi cunosc gusturile. Viaţa va merge înainte, e-adevărat, cu unele mici dezavantaje, însă şi cu multe surprize plăcute. Important este însă că vei fi apărat, intangibil, deci şi noi, toţi ceilalţi, ne vom şti apăraţi... Dar, după cum pomeneam mai devreme, soluţia pe care ţi-o propun în acest moment este pur ipotetică. Eu însă, îţi spun cinstit, sunt obligat să mă ascund pentru că ştiu prea multe. Dispar în câteva zile. Până

atunci însă, eu hotărăsc cine rămâne pe loc şi cine pleacă... Aşadar, cât de multe ştii, domnule Armbruster?

— Nu sunt la curent cu operaţiunile de zi cu zi, fireşte. Mi-e însă cunoscut tabloul general. Ca şi toţi ceilalţi, primesc în fiecare lună un telex cifrat de la băncile din Zürich prin care sunt informat asupra noilor depuneri din cont şi companiilor pe care le-am preluat. Cam asta ar fi tot.

— Din ce mi-ai spus până-n prezent, nu ai dreptul să capeţi ovilă.

— Să mă ia naiba dacă-mi doresc aşa ceva. Şi, dacă vreau, pot să mi-o cumpăr şi singur. Ce dracu', doar am o sută de milioane, dolari americani, nu orice, depuşi la Zürich.

Bourne reuşi să-şi domine uimirea şi nu lăsă să i se citească nimic pe chip. Îl fixă pe preşedinte drept în ochi şi rosti cu simplitate, calm:

— Să fiu în locul tău, eu n-aş repeta ce-ai spus acum.

— Şi cu cine crezi că aş putea vorbi despre asta? Cu ciocănitoarea?

— Pe câţi din restul trupei îi cunoşti personal? îl întrebă Cobra.

— Practic pe nimeni. Însă nici ei nu mă cunosc pe mine. Ce dracu', nimeni nu ştie pe nimeni...Şi pentru că tot am ajuns în acest punct al discuţiei, să luăm exemplul dumitale. Până azi, habar n-aveam că exişti. Îmi închipui că lucrezi pentru Comitet şi mi s-aspus că ai să mă cauţi, dar de fapt, habar nu aveam că exişti înainte de asta.

— Am fost angajat pentru o misiune specială. Adevărata mea identitate este bine camuflată, din motive de securitate.

— Cum spuneam, mi-am zis că...

— Ce poţi să-mi spui despre Flota a Şasea? îl întrerupse Bourne abătându-i interlocutorului atenţia de la persoana sa.

— Ne vedem când şi când, însă nu-mi amintesc să fi schimbat mai mult de zece vorbe. El e militar, iar eu sunt civil – n-am absolut nici o legătură cu tresele.

— Odinioară ai fost şi tu militar. Când a-nceput totul.

— Pe dracu' am fost! Nu uniforma face dintr-un om un bun soldat şi, fii convins, pe mine nu m-a schimbat.

— Ce ştii despre cei doi generali – unul la Bruxelles, celălalt la Pentagon?

— Ăştia doi sunt militari de carieră, aşa că au rămas în gaşca lor. Eu nu am fost în viaţa mea militar, aşa că am ieşit din gaşcă.

— Ne aşteptăm la scurgeri de informaţii, zvonuri... spuse Bourne la întâmplare cu o privire îngândurată. Şi nu ne putem permite ca bănuielile să planeze o clipă asupra militarilor.

— Ceva în stil juntă militară?

— Sub nici o formă! răspunse Bourne fixându-l insistent cu o privire grea pe Armbruster. Ar crea prea multe valuri...

— Prostii! rosti preşedintele Comisiei Federale de Comerţ întrerupându-l agasat. Flota a Şasea, cum l-ai denumit mai înainte, nu trage salve decât aici şi numai pentru că aşa ne convine nouă. E şi el un amiral cu muşchi şi cu trecut zornăitor atâta vreme cât joacă aşa cum îi cântăm noi, dar poate oricând să intre la naftalină dacă nu mai avem nevoie de serviciile lui. Şi asta e valabil

numai la Washington, nicăieri în altă parte!

— Asta o ştiu la fel de bine ca şi tine, rosti Jason vorbind pe un ton apăsat pentru a-şi ascunde consternarea. Însă un individ care a fost inclus de cincisprezece ani încoace într-un program de protecţie încearcă şi el să pună diverse piese cap la cap şi să refacă scenariul. Şi a luat-o uşurel, pornind tocmai de la Saigon – *Comandamentul* Saigon – fiindcă acolo a început totul.

— Or fi început ele toate la Saigon, dar e sigur că n-a ţinut figura. Soldăţeii noştri de plumb nu aveau cum să conducă, nu s-ar fi descurcat singuri lăsaţi de capul lor. Cu toţii ştim acest lucru... însă pricep unde baţi. Suficient să transpire o vorbă la Pentagon despre tresarii noştri, că imediat iese prostimea în stradă, iar zânele bune din Congres îşi suflecă mânecile şi se pun pe treabă. Şi brusc intră în sesiune excepţională o duzină de comisii şi subcomisii.

— Lucru pe care noi nu-l putem tolera, adăugă Bourne.

— De acord, spuse Armbruster. Cât ştii despre nenorocitul ăsta care încearcă să pună informaţiile cap la cap şi să refacă scenariul?

— Suntem aproape, dar nu ştim încă cine este. A trecut pe laLangley, dar n-am aflat pe la ce nivel.

— Langley? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce mai avem un om acolo? Să-şi pună fundul la treabă şi să afle cine-i ticălosul ăsta!

— DeSole? întrebă Cobra.

— Exact, se aplecă Armbruster spre el. Constat că sunt puţine lucruri care ţi-au scăpat. Omul nostru are acoperire zdravănă. Ce spune DeSole?

— Nimic. N-am luat legătura cu el, răspunse Jason prudent şi căutând cu înfrigurare un răspuns cât mai convingător.

Prea mult timp trăise în pielea lui David Webb! Conklin nu se înşela: nu gândea destul de repede. Apoi, deodată, cuvintele ţâşniră la suprafaţă, o fărâmă de adevăr, periculoasă, însă extrem de credibilă, iar el nu trebuia cu nici un chip să-şi piardă credibilitatea în ochii celuilalt.

— Crede că e ţinut sub observaţie şi ne-a rugat să nu ne apropiem de el. Nu îl vom contacta sub nici o formă până nu ne anunţă el însuşi când e cazul.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă preşedintele încleştându-şi mâna pe pahar, cu o privire fixă şi ochii ieşiţi din orbite.

— Unul care lucrează în schit, adică la arhivă, a dat peste o informaţie. A dibuit că Teagarten comunică de la Bruxelles direct cu DeSole folosind un limbaj cifrat, un cod de acces direct, ocolind astfel căile confidenţiale obişnuite.

— Lua-i-ar dracu’ de soldaţi tâmpiţi! explodă Armbruster. Pune-le pe umăr câteva galoane aurii şi să vezi ce mi se mai fudulesc ca nişte puştoaice ieşite prima oară în societate, ţipând că vor să-şi atârne la gât ultimele zorzoane care au apărut prin târg!... Faxuri, cifruri, coduri de acces direct! Iisuse, tâmpitul şi-o fi băgat degetul alături şi a nimerit la NAACP[2]!

— DeSole zice că încearcă să se acopere şi speră să se descurce singur. Dar că, pentru moment, nu e cazul să se arate curios; mai cu seamă despre asta nu vrea să pună întrebări. O să facă nişte verificări discrete şi o să ne

[2] National Association for the Advancement of Colored People – Asociaţia Naţională pentru Emanciparea Persoanelor de culoare (n. trad.)

contacteze el îndată ce află ceva. Noi nu trebuie, sub nici o formă, să-l căutăm.

— Chiar nu v-aţi aşteptat că un tâmpit de soldat e-n stare să ne pună pe toţi la zid? Dacă nu era idiotul ăsta cu cifrurile lui secrete, acum nu aveam atâta bătaie de cap. Ne vedeam liniştiţi de treburi în continuare.

— Însă el există, iar problema – deci criza – nu va dispărea bătând din palme, rosti Bourne pe un ton tăios. Repet, trebuie să ne acoperim urmele. Unii dintre noi vom fi obligaţi să ne topim; ieşim din scenă doar o vreme. Spre binele general.

Preşedintele Comisiei Federale de Comerţ se lăsă pe spate în scaun, iar pe chip i se întipări o expresie dezagreabilă.

— Să-ţi spun ceva, Simon, sau cum naiba te-o fi chemând. Nu cauţi unde trebuie. Noi suntem oameni de afaceri, unii dintre noi suficient de bogaţi, dar şi suficient de egoişti sau decişi, din diverse motive, să primim leafă şi de la stat. Însă, în primul rând suntem oameni de afaceri şi nu e loc în care să nu fi investit. Şi de asemenea, am fost desemnaţi, nu aleşi, să facem trebuşoara asta, ceea ce vrea să spună că nimeni din lumea finanţelor nu are cum să afle de noi. Pricepi unde bat?

— Mă străduiesc, rosti Jason, îngrijorat că îi scapă ceva, că nu înţelege unde este pericolul. *Prea mult timp m-am ţinut deoparte... I*ar Albert Armbruster nu era un naiv. La suprafaţă părea speriat de moarte, însă firea lui era de om rece şi calculat. Şi, unde baţi?

— Scapă de soldăţei. Cumpără-le lor vile şi câte insule vor în Caraibe şi scoate-i din circuit. Dă-le ocazia să-şi facă fiecare curtea lui şi să se joace cât poftesc de-a regii. Oricum, cam asta sunt cu toţii.

— Şi să continuăm fără ei, rosti Bourne pe un ton neutru încercând să-şi mascheze cât mai bine uimirea.

— Tu ai spus-o, iar eu îţi dau dreptate. Dacă află cineva că epoleţii ăştia au vreo legătură cu noi, am băgat-o pe mânecă. Doar operaţiunea se numeşte „complex militaro-industrial”, adică în traducere liberă înţelegere militaro-industrială ultrasecretă.

Armbruster se aplecă iar spre Cobra.

— Dar noi, oricum nu mai avem nevoie de ei! Fă-le vânt! Scapăde ei!

— Ar puteaprotesta...

— Exclus! Îi avem la mână.

— Trebuie să mă gândesc întâi.

— N-ai la ce să te gândeşti. Peste şase luni deţinem controlul absolut în Europa.

Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, Jason Bourne se holbă la preşedintele Comisiei Federale pentru Comerţ. *Care control?* se întrebă în sinea sa. *În ce scop? De ce?*

— Te conduc acasă, rosti el tare.

— Am vorbit cu Marie, spuse Conklin vorbind de la telefonul aflat în apartamentul CIA din Virginia. E în sat şi nu la voi acasă.

— Cum aşa? întrebă Jason de la un telefon public aflat la o benzinărie de

lângă Manassas.

— Nu am înţeles prea bine explicaţia ei... Cred că era ora mesei sau ora de culcare – ştii tu, una din orele în care nu te mai poţi înţelege cu o mămică. Zgomotul de fond îl constituiau ţipetele copiilor. Şi ce mai ţipau, bătrâne!

— Ce ţi-a spus, Alex?

— Se pare că a fost ideea cumnatului tău. Alte explicaţii nu mi-a dat însă, în afara faptului că vorbeşte ca o mămică presată şi agitată, mi s-a părut că e bine, aceeaşi Marie pe care o ştim şi care mi-e atât de dragă. Adică nu o interesa decât să afle ce-i cu tine.

— Iar tu sper că i-ai spus ce bine sunt.

— Ce naiba, doar nu mă cunoşti de ieri, de azi. I-am spus că eşti vârât până-n gât, sub pază straşnică, în nişte liste de calculator şi că faci tot felul de verificări şi comparaţii – ceea ce, recunoaşte, nici nu e prea departe de adevăr. Cred că Johnny a vorbit cu ea, Marie i-a povestit ce s-a întâmplat, şi atunci el i-a mutat pe toţi în buncărul lui personal.

— În ce?

— N-ai fost niciodată la Tranquility Inn?

— Să-ţi spun sincer, nu-mi aduc aminte. Panov şi cu mine am văzut doar planurile şi locul pe care urma să construiţi satul de vacanţă. Asta se întâmpla cu vreo doi ani în urmă. De-atunci n-am mai trecut pe acolo. Eu sigur nu. Fiindcă nu-mi amintesc să mă fi invitat cineva.

— Trec peste asta pentru că tu ai avut întotdeauna invitaţie nescrisă... Sper că-ţi aminteşti măcar că întregul complex era situat chiar pe plajă şi că nu poţi ajunge acolo decât pe mare sau pe un drum desfundat şi plin de hârtoape pe care nici o maşină normală nu se încumetă să-l facă a doua oară. Aşa că tot ce intră pe insulă vine fie cu avionul, fie cu barca. Nimic de pe uscat.

— Iar pe plajă sunt patrule, îl completă Conklin. Ştiai că lui Johnny nu-i place să rişte.

— Tocmai de aceea i-am trimis pe-ai mei la el. Am să o sun pe Marie mai târziu.

— În acest moment ai ceva să-mi spui? Ce-ai făcut cu Armbruster?

— Nici nu ştiu cu ce să-ncep, îi răspunse Bourne aţintindu-şi privirea pe plafonul alb, din plastic, al cabinei telefonice. Tu ce ai zice dacă un bărbat cu o sută de milioane la o bancă din Zürichţi-ar spune că Meduza – oricine: ComandamentulSaigon, şi accentuez cuvântul „comandament” tocmai pentru că nu are de-a face cu civilii – ar trebui să le facă vânt militarilor pentru că nu mai are nevoie de ei?

— Nu cred, rosti calm agentul secret pensionat. Nu putea spune aşa ceva.

— Şi încă ce-a mai spus-o! I-a numit soldăţei de plumb şi, te asigur, nu aşa cum apar în marşurile militare. A afirmat plin de dispreţ că amiralii şi generalii sunt ca nişte puştoaice care ies în societate, împopoţonate şi pline de găteli, dar urlând că vor să capete ultimele zorzoane care au apărut prin târg.

— Ştiu eu câţiva senatori din Comisia pentru Armată care ar împărtăşi din inimă această părere.

— Ascultă, că încă n-am terminat. Când i-am împrospătat memoria amintindu-i că Şerpoaica se trage de la Saigon – Comandamentul Saigon – a întors-o din condei. A zis că se prea poate dar că lucrările nu s-au oprit acolo pentru că – şi aici îţi servesc iar un citat: „Soldăţeii nu s-ar fi descurcat dacă erau lăsaţi de capul lor”.

— E o afirmaţie de-a dreptul iritantă. Ţi-a şi explicat de ce nu s-ar fi descurcat singuri?

— Nu, iar eu nu am insistat. Se presupune că ştiam răspunsul.

— Ce n-aş da să-l fi ştiut! Îmi place tot mai puţin ceea ce-mi spui. Avem de-a face cu ceva uriaş şi scârbos... Cum a venit vorba de cele o sută de milioane?

— I-am spus că Meduza îi poate pune oricând la dispoziţie o vilă în străinătate, unde să nu fie găsit de nimeni dacă, în final, s-ar impune o asemenea măsură. Nu a părut prea încântat de idee, ba a spus că, dacă vrea, şi-o cumpără singur. Atunci a pomenit de osută de milioane, dolari americani, pe care-i are la o bancă din Zürich – fapt pe care se presupune că eu trebuie să-l fi ştiut.

— Asta-i tot? Numai o sută de milioane?

— Nu tocmai. Mi-a spus că el, asemenea celorlalţi din gaşcă, primeşte lunar un telex cifrat de la băncile din Zürich, în care apar absolut toate conturile. Care, evident, cresc.

— Uriaş, scârbos şi în creştere, adăugă Conklin. Altceva? Nu că mi-aş dori să mai aud, sunt şi-aşa destul de speriat.

— Mai sunt două lucruri pentru care ar trebui să fii pregătit. Ţine-te tare!... Armbruster a mai spus că o dată cu telexurile care îi prezintă situaţia depunerilor, primeşte şi o listă a companiilor pe care le-au preluat în luna respectivă.

— Ce companii? La ce se referea?... Dumnezeule!

— Dacă-l întrebam, probabil că Marie şi copiii ar fi asistat la un serviciu funerar în cerc restrâns, adică fără sicriu, pentru că eu n-aş fi fost de faţă.

— Mai e ceva. Vorbeşte odată!

— Distinsul nostru preşedinte al Comisiei Federale pentru Comerţ a mai adăugat că „noi”, această gaşcă care se pare că este peste tot, se poate dispensa de serviciile militarilor pentru că, oricum, peste şase luni vom deţine controlul absolut în Europa... Alex, ce să controleze? Peste ce am dat?

La capătul celălalt al firului se lăsă o tăcere apăsătoare, iar Jason Bourne nu scoase un sunet, ferindu-se să-şi întrerupă prietenul. Lui David Webb îi venea să urle, însă el oricum nu mai exista. În cele din urmă, Conklin vorbi:

— Cred că ne-am vârât în ceva care ne depăşeşte, rosti el în şoaptă, abia auzit la celălalt capăt al firului. David, cred că e cazul să batem sus, la porţi mai înalte. Afacerea asta nu o putem ţine numai pentru noi.

— Să te ia naiba! Doar nu vorbeşti cu David!

Deşi furios la culme, Bourne nu ridicase glasul. Nici nu era nevoie, pentru că tonul pe care îl folosise vorbea de la sine.

— Nu află nimeni până nu spun eu că se poate – şi numai dacă aşa spun

eu. Iar eu s-ar putea să nu fiu niciodată de acord. Deschide bine urechile, agentule! Nu datorez nimic nimănui, cu atât mai puţin şmecherilor ăstora din târg care ne tratează pe toţi ca pe nişte pioni de pe tabla lor împuţită de şah. Au mai făcut ei o mutare şi ne-au zdruncinat pe mine şi pe soţia mea cât să-mi ajungă pentru o viaţă. N-am de gând să-mi las viaţa mea şi a familiei mele în mâinile lor! Sunt hotărât să aflu cât mai mult şi să mă folosesc de cele aflate într-un singur scop – şi de unul singur! Vreau să-l scot pe Şacal din bârlog şi să-l curăţ ca să scăpăm o dată pentru totdeauna de coşmarul ăsta blestemat şi să trăim şi noi ca oamenii... Acum de-abia ştiu că altă ieşire nu există. Armbruster a vorbit cu mult aplomb, şi probabil că e un tip tare, însă sub pojghiţa asta de duritate încerca să-şi ascundă frica. Toţi sunt speriaţi – au intrat în panică, cum te-ai exprimat tu – şi să ştii că nu te-ai înşelat. Oferă-le serviciile Şacalului şi ai să constaţi că-i o propunere căreia nu-i vor rezista. Oferă-i pe de altă parte Şacalului un client gras, bogat şi puternic cum e Meduza noastră, şi ai să vezi că nici el nu-i poate rezista. Pentru el ar însemna că a fost recunoscut de mărimile lumii, nu de otrepele societăţii, fanatici de dreapta sau de stânga... Să nu mi te pui în cale, auzi?! Nu cumva s-o faci, pentru numele lui Dumnezeu!

— Mă ameninţi, da?

— Termină, Alex. Nu te ameninţă nimeni.

— Dar nu asta ai făcut adineauri? S-a întors roata, da? Nu mai e ce-a fost la Paris acum treisprezece ani. De astă dată, tu ai să mă omori pe mine pentru că nu-mi amintesc ce ţi-am făcut ţie şi Mariei.

— Tu chiar nu pricepi că-i vorba de familia mea? ţipă gâtuit David Webb simţind cum i se adună stropi de sudoare la tâmple şi lacrimi în ochi. Soţia şi copiii mei sunt la o depărtare de o mie de mile de mine şi se ascund! N-am de ales tocmai pentru că nu vreau să li se facă rău!... Adică să fie omorâţi, Alex, pentru că exact asta are de gând să facă Şacalul dacă-i găseşte. Săptămâna asta s-au ascuns pe o insulă. Şi săptămâna viitoare, unde să se mai ducă? Câte alte mii de mile să mai pun între ei şi el? Şi după aceea, unde or să se mai ducă – unde o să ne mai ducem? Ştiind ce ştiu acum, cred că nu mai putem da înapoi; Şacalul e pe urmele mele. Blestematul ăsta de psihopat nenorocit mă caută pe mine şi tot ce am aflat până acum despre el este că nu-l interesează decât un singur lucru: să mă ucidă. Orgoliul lui de om bolnav cere sânge, iar crima asta pe care o are în cap îi include pe soţia şi pe copiii mei!... Nu, agentule, nu-mi încărca mie memoria cu lucruri care nu mă privesc; nu atâta vreme cât este în joc viaţa Mariei şi a copiilor mei. Atâta lucru îmi eşti şi tu dator.

— Te-am ascultat cu toată atenţia, spuse Conklin. Nu ştiu cine a vorbit, David sau Jason Bourne, însă nu mi-a scăpat o vorbă. Bine, n-am să mai pomenesc de Paris, însă va trebui să ne mişcăm rapid, iar eu mă adresez de astă dată lui Bourne. Ce urmează să faci? Unde eşti?

— După cât îmi dau seama, la vreo zece kilometri de locuinţa particulară a generalului Swayne, răspunse Jason recăpătându-şi treptat suflul, în timp ce suferinţa chinuitoare de moment ceda locul unei stăpâniri de sine perfecte. Ai sunat?

— Acum două ore.

— Tot Cobra sunt?

— Şi de ce nu? Doar e un şarpe.

— Asta i-am spus şi lui Armbruster. Nu s-a bucurat.

— Swayne o să se bucure încă şi mai puţin. Antenele îmi spun că e ceva putred la mijloc, însă nu-mi dau încă seama ce.

— Adică?

— Nu ştiu precis. Am senzaţia că Swayne trebuie să dea socoteală în faţa cuiva.

— De la Pentagon? Burton?

— Se poate, dar nu sunt sigur. După reacţia de paralizie temporară din prima clipă, aş zice că-i mai degrabă un chibiţ, nu un participant direct la joc. A scăpat frâiele în două rânduri şi s-a exprimat astfel textual: „Va trebui să ne gândim la toate astea” şi „Va trebui să ne sfătuim”. Cu cine să se sfătuiască? Că doar îl prevenisem de la început că-i o discuţie confidenţială despre care nu trebuie să pomenească nimănui. Răspunsul lui a fost un jalnic „noi” demn de toată mila, ca în discursurile oficiale, din care eu ar fi trebuit să pricep că celebrul nostru general va avea convorbiri secrete cu propria lui persoană. Ceea ce mie îmi vine greu să cred.

— Şi mie, îl aprobă Jason. Mă duc să mă schimb. Am lăsat lucrurile în maşină.

— Poftim?

Bourne se răsuci în cabina telefonică încercând să caute din priviri ceva în benzinărie. Văzu ceea ce sperase să găsească – o toaletă pentru bărbaţi lipită lateral de clădire.

— Mi-ai spus că Swayne locuieşte la o fermă foarte mare, undeva la vest de Manassas...

— Greşit, îl întrerupse Conklin. El susţine că ar fi o fermă. După spusele vecinilor şi datele care se regăsesc în registrul de impozite se pare că ar fi vorba de o proprietate în toată legea, de vreo douăzeci şi opt de acri. Nu-i rău deloc pentru un amărât de soldat de carieră, provenit dintr-o familie nevoiaşă din Nebraska, însurat cu o coafeză din Hawaii acum treizeci de ani şi care şi-a cumpărat moşia acum vreo zece ani cu banii lăsaţi moştenire, aşa e textul, de un unchi bogat, un binefăcător pe care eu n-am reuşit să-l localizez; deci trag concluzia – inexistent. Asta de altfel mi-a stârnit curiozitatea. La Saigon, Swayne a fost şeful intendenţei şi se ocupa cu aprovizionarea Meduzei... Ascultă, ce legătură are proprietatea lui cu faptul că trebuie să-ţi schimbi hainele?

— Vreau să arunc şi eu o privire. Mă duc pe lumină, să văd cum arată dinspre şosea, iar după lăsarea nopţii îi fac o vizită-fulger.

— Ar fi eficient, dar ce rost are să arunci mai înainte o privire?

— Nici nu ştii ce mult îmi plac fermele. Sunt terenuri mari, care se întind cât vezi cu ochii şi pur şi simplu nu-mi dă pace gândul că un soldat care poate fi transferat în orice clipă, la un simplu semn, în orice colţ de pe glob, se poate lega atât de mult de o bucată de pământ.

— Aşa mi-am zis şi eu. Cu singura excepţie că eu nu pricep cum a reuşit, nu de ce. Plimbarea ta s-ar putea dovedi a fi foarte instructivă.

— Vom trăi şi vom vedea.

— Ai grijă de tine. Poate are sistem de alarmă şi câini de pază, ştii tu, chestii de felul ăsta.

— Sunt pregătit, spuse Jason Bourne. Înainte de a pleca din Georgetown am făcut unele mici cumpărături.

Soarele fierbinte de vară se apropia de apus când Bourne încetini maşina închiriată şi lăsă apărătoarea solară, o clipă orbit de lumina strălucitoare a globului auriu imens care părea să fi luat foc. Curând soarele avea să se ascundă în spatele piscurilor înalte ale munţilor Shenandoah, amurgul avea să învăluie natura, anunţând astfel apropierea nopţii. Iar Jason Bourne tocmai asta aştepta: întunericul nopţii, singurul lui prieten şi aliat, bezna în care el se mişca firesc, cu uşurinţă, sigur pe el, picioarele, braţele şi mâinile servindu-i drept detector pentru obstacolele naturale. Jungla îl acceptase primitoare în trecut, parcă simţind că, deşi intrus, o respecta şi o folosea ca pe o parte a fiinţei lui. Jungla nu-i inspirase niciodată teamă, o adoptase şi chiar devenise cu timpul o parte a fiinţei lui; ea îl apărase şi îl ajutase complice să-şi ducă la bun sfârşit toate misiunile. Fusese una cu jungla – după cum tot aşa trebuia să se confunde acum cu crângul care împrejmuia proprietatea generalului Swayne.

Casa era aşezată ceva mai retras, la nici două terenuri de fotbal puse cap la cap de şoseaua de la ţară. Un gard înalt, construit ca un zid de apărare, se întindea între intrarea din dreapta şi ieşirea din stânga, ambele căi de acces fiind închise cu porţi masive de fier care uneau cele două capete ale unui drum pavat, în formă de U. Fiecare poartă era străjuită de vegetaţie abundentă – copaci înalţi, arbuşti şi tufişuri dese care constituiau o prelungire naturală a gardului pe cele două laturi ale sale. Verdeaţa dispărea în dreptul gheretelor de pază amplasate lângă cele două porţi.

Gândurile lui Jason alunecară pe nesimţite spre China şi Beijing, la sanctuarul unde-l atrăsese pe asasinul care se dădea drept Jason Bourne. Şi atunci găsise acolo o gheretă de pază, patrule înarmate într-o pădure seculară...şi un descreierat, un măcelar în fruntea unei trupe de asasini, iar printre aceştia se afla şi falsul Jason Bourne. Pătrunsese în acest sanctuar al morţii – scosese din circuit camioanele şi maşinile tăindu-le cauciucurile cu un cuţit de vânătoare cu lamă lată, apoi trecuse de fiecare patrulă, ucisese paznicii de rând şi, croindu-şi astfel pas cu pas drum prin pădurea Jing Shan, ajunsese până într-o poiană luminată de flacăra torţelor, unde îşi ridicase tabăra un maniac periculos urmat orbeşte de brigada lui de ucigaşi. Putea oare să facă acelaşi lucru şi acum? se întrebă Bourne depăşind pentru a treia oară proprietatea lui Swayne, concentrat să nu-i scape nimic din cele ce îi treceau pe dinaintea ochilor. Erau cinci ani de atunci şi treisprezece de la episodul din Paris. Încercă să evalueze cât mai corect situaţia. Nu mai era tânărul vioi care fusese la Paris, nici luptătorul experimentat din Hong Kong, Macao şi Beijing. Acum avea cincizeci de ani pe care îi resimţea din plin, de parcă fiecare an îi

apăsa ca o greutate pe umeri. Nu trebuia să se gândească acum la asta! Avea prea multe lucruri de făcut şi apoi, cei douăzeci şi opt de acri cât măsura proprietatea generalului Swayne nu erau pădurea seculară în care se afla sanctuarul Jing Shan.

Şi totuşi, întocmai cum procedase atunci, când operase la periferia Beijingului, opri maşina la marginea drumului, ascunzând-o într-o masă abundentă de buruieni, ierburi înalte şi lăstăriş şi, după ce coborî, o acoperi cu ramuri rupte din copaci – un camuflaj perfect. Noaptea care cobora cu repeziciune avea să sfârşească treaba în locul lui, iar el mai avea puţin şi începea lucrul; îşi schimbase hainele în toaleta de la benzinărie, iar acum era îmbrăcat în pantaloni negri, un tricou negru cu mâneci lungi, mulat pe corp, şi încălţat cu pantofi cu talpă turnată, groasă, neagră şi flexibilă, cu care putea păşi neauzit. Aceasta era ţinuta lui de lucru, iar ustensilele pe care le împrăştie în iarbă constituiau echipamentul, cumpărăturile pe care le făcuse înainte de a părăsi cartierul Georgetown. Echipamentul cuprindea un cuţit de vânătoare cu lamă lungă, a cărui teacă şi-o petrecu pe sub centura de la brâu; un pistol cu tranchilizante cu două încărcătoare vârât în tocul său şi petrecut pe după umăr, armă care putea imobiliza animale în atac, chiar şi un taur furios; două rachete de semnalizare de felul celor pe care le folosesc automobiliştii rămaşi în pană pe şosea; un binoclu Zeiss Ikon 8x10 prins la şold cu o curea velcro; o lanternă; şireturi din piele netăbăcită şi, în final, un cleşte de buzunar pentru tăiat sârmă, asta pentru situaţia în care i-ar fi răsărit în cale un gard de sârmă. Sub haine, alături de pistolul automat care-i fusese încredinţat de cei de la CIA ascunse cartuşiera. Noaptea se lăsă, iar Jason Bourne se pierdu în pădure.

Valul se izbi furios în reciful de coral şi o perdea de spumă perlată se avântă spre cer, o clipă suspendată în aer, desenându-se diafan pe fundalul albastru întunecat al Mării Caraibilor. La ceasul acesta din amurg, Insula Tranquility era scăldată într-o adevărată simfonie de culori vii, tropicale, iar armonia cromatică era întreruptă ici-colo de pete întunecate, umbre care se lungeau pe măsură ce globul portocaliu al soarelui se apropia de apus. Satul de vacanţă Tranquility Inn se întindea pe trei promontorii stâncoase care dominau o fâşie lungă de plajă prinsă ca într-un cleşte între două blocuri masive de coral înălţate deasupra mării asemeni unor metereze naturale. Pe cele două laturi ale clădirii centrale, o construcţie imensă, circulară şi impozantă cu pereţi masivi din cărămidă şi sticlă, se deschideau şiruri de bungalovuri cu pereţii spoiţi în var roz şi cu acoperişul din olane de teracotă roşie, toate orientate spre mare şi legate între ele de o alee pavată, străjuită de tufe ordonate şi îngrijit tunse şi de lampioane joase, aşezate la nivelul solului. Pe alee se grăbeau chelneri îmbrăcaţi în*guayabera* galbene, împingând mese cu rotile pe care tronau sticle, gheaţă şi *canapé* destinate numeroşilor oaspeţi ai lui Tranquility Inn, acum instalaţi comod pe verande spre a admira apusul soarelui pe malul Mării Caraibilor. Iar când umbrele înserării se pogorâră asupra insulei, pe plajă şi pe digul care înainta în mare, spre larg, îşi făcură apariţia siluete întunecate care păreau să se furişeze cu discreţie. Aceştia nu erau însă oaspeţii

staţiunii, ieşiţi seara să ia o gură de aer înviorător, nici angajaţi alergând grăbiţi să-şi facă datoria. Erau paznici înarmaţi, îmbrăcaţi în uniforme de luptă maro-închis, fiecare având prins discret la centură un pistol automat MAC-10. În partea stângă, fiecăruia îi atârna la gât un binoclu Zeiss Ikon 8x10 de mare putere, folosit pentru a scruta ce se întâmplă noaptea la distanţă mare. După toate aparenţele, proprietarul lui Tranquility Inn era hotărât să nu-şi dezmintă renumele.

Pe veranda generoasă care înconjura ca un brâu toată faţada bungalovului de lângă clădirea centrală, chiar în faţa sufrageriei cu pereţi de sticlă, se afla o doamnă în vârstă, instalată într-un cărucior de invalid. Aceasta sorbea în tihnă dintr-un pahar umplut cu vin Chateau Carbonnieux ‘78 şi se înfrupta cu nesaţ din splendoarea apusului de soare. Îşi atinse distrată zulufii de păr roşcat prost vopsit şi trase atentă cu urechea înspre sufragerie de unde îl auzea pe soţul ei vorbind cu infirmiera, apoi prinse zgomotul înfundat al paşilor lui nesiguri apropiindu-se, până se opri lângă ea.

— Dumnezeule! rosti ea în franceză. M-a făcut praf.

— Şi de ce nu? întrebă curierul Şacalului. E un loc ideal. Nici eu nu aş putea spune că mi-am revenit.

— Tot nu vrei să-mi zici şi mie de ce te... ne-a trimis monseniorul aici?

— Ţi-am mai spus doar: sunt un mesager şi nimic mai mult.

— Iar eu nu te cred.

— Ba să mă crezi. Pentru el e ceva foarte important, însă pentru noi n-are nici o însemnătate. Draga mea, mai bine bucură-te din plin de frumuseţea peisajului.

— Întotdeauna spui asta când te fereşti să-mi dai o explicaţie.

— Atunci, bine ai face să înveţi că nu e cazul să-mi pui întrebări.

— Nu vorbi aşa, dragul meu. Mai am puţin şi mor...

— Hai să nu mai discutăm!

— Că-ţi place sau nu, ăsta-i adevărul. Nu pentru mine îmi fac griji, oricum eu o să sfârşesc curând cu suferinţa. Ci pentru tine sunt îngrijorată. Tu întotdeauna ai vrut să fii deasupra, Michel. Uf, uit tot timpul că eşti Jean Pierre... Cum să nu fiu îngrijorată, mai cu seamă că ne aflăm în acest loc minunat... apartamentul care ne-a fost pus la dispoziţie, toate atenţiile cu care suntem înconjuraţi... Dragul meu, mă sperie gândul că tu va trebui să plăteşti scump pentru toate astea.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Totul este grandios, impresionant. Prea impresionant. Ceva îmi spune că nu-i a bună.

— Cred că-ţi faci prea multe gânduri.

— Ba nu. Încerci să te înşeli singur. De câte ori nu mi-a spus fratele meu, Claude, că accepţi prea multe favoruri din partea monseniorului. Iar într-o bună zi, fii convins că o să-ţi prezinte nota de plată. Vine şi ziua scadenţei.

— Fratele tău, Claude, e un bătrânel delicios care n-are minte nici cât o bibilică. Şi tocmai din pricina asta, lui, monseniorul nu-i dă decât însărcinări mărunte. Îl trimiţi cu un bileţel din Montparnasse şi el se trezeşte tocmai la

Marsilia, tot el întrebându-se mirat cum o fi ajuns acolo.

Telefonul sună undeva în interiorul bungalovului întrerupând patosul cu care vorbise curierul Şacalului. Acesta se întoarse spre soţia lui şi spuse:

— O să răspundă noua noastră prietenă.

— Mie nu-mi place. Mi se pare cam ciudată. Parcă nu-mi inspiră încredere, adăugă bătrâna.

— Lucrează pentru monsenior.

— Serios?

— N-am apucat să-ţi spun. Prin ea o să primesc instrucţiunile.

În acel moment, în cadrul uşii apăru infirmiera, îmbrăcatăîntr-o uniformă albă, cu părul castaniu-deschis strâns sever într-un coc pe ceafă.

— *Monsieur*, vă caută de la Paris, rosti ea, expresia din ochii mari cenuşii sugerând că era vorba de o urgenţă, impresie dezminţită de vocea sa potolită, măsurată şi calmă.

— Mulţumesc. Omul de încredere al Şacalului o urmă pe infirmieră înăuntru, iar aceasta ridică receptorul şi i-l întinse.

— Jean Pierre Fontaine.

— Domnul cu tine, fiule, rosti o voce care venea de la mii de kilometri depărtare. V-aţi instalat bine?

— Nici nu am cuvinte, răspunse bătrânul. Totul este atât de... magnific. Nu merităm atâta atenţie.

— Sper să câştigaţi dreptul de a vă bucura de toate.

—Sunt gata să vă servesc.

— Ai să-mi faci cel mai mare serviciu dacă ai să respecţi întocmai instrucţiunile pe care ţi le va da femeia. Respectă-le cu sfinţenie – nu cumva să te abaţi de la ele. Clar?

— Cum nu se poate mai clar.

—Domnul fie cu tine.

Se auzi un declic, iar vocea dispăru.

Fontaine se întoarse să-i spună ceva infirmierei, însă femeia nu mai era lângă el. Se afla în capătul opus al încăperii şi deschisese sertarul unei mese. Bătrânul traversă încăperea şi se apropie de ea, cu ochii aţintiţi asupra sertarului, să vadă ce se afla în interior. Descoperi înăuntru, frumos împăturite şi aranjate unele peste altele, o pereche de mănuşi chirurgicale, un pistol cu amortizor cu încărcătorul ataşat şi un brici cu lama strânsă.

— Astea sunt ustensilele cu care vei lucra, spuse femeia întinzându-i cheia şi privindu-l drept în faţă cu ochii săi cenuşii, inexpresivi. Iar cei pe care trebuie să-i omori sunt în ultimul bungalov din acest şir. Trebuie să te obişnuieşti cu împrejurimile şi de aceea vei face lungi plimbări pe alee, aşa cum fac toţi bătrânii la o anumită vârstă pentru a-şi pune sângele în mişcare. După aceea, îi omori. Le tragi fiecăruia, pe rând, câte un glonţ în cap, timp în care vei purta mănuşi. Ordinul e să ţinteşti în cap. După ce-i împuşti, le tai beregata...

— Maică Precistă, dar sunt copii!...

— Aşa sună ordinul.

— Dar e barbar!

— Vrei să transmit mai departe părerea ta?

Fontaine trase cu coada ochiului spre uşa deschisă a terasei, la locul pe care se afla nevasta lui, instalată în căruciorul de invalid.

— Nu. Sigur că nu.

— Aşa mi-am zis şi eu... Ar mai fi ceva. Cu sângele unuia din cei ucişi, alegi tu care, vei scrie pe zid: „Jason Bourne, fratele Şacalului”.

— O, Doamne... N-am să scap.

— Numai de tine depinde. Dacă-ţi coordonezi execuţiile cu mişcările mele, eu am să jur că marele luptător al Franţei se afla în bungalovul lui în momentul în care s-a comis crima.

— Şi care ar fi momentul? Când trebuie s-o fac?

— Peste exact treizeci şi şase de ore.

— Iar după aceea ce se-ntâmplă?

— Poţi să rămâi aici până-şi dă sufletul femeia ta.

CAPITOLUL IX

Brendan Patrick Pierre Prefontaine nu-şi revenea din uimire. Deşi nu avea rezervare, recepţionerul satului de vacanţă Tranquility Inn îi făcuse o primire împărătească, de vedetă de cinema sosită în vizită, pentru ca, la câteva clipe după ce îi dăduse cheia unei vile să-i spună că, de fapt, el avea reţinut un bungalov, pe numele lui, şi să îl întrebe cum fusese călătoria de la Paris şi până aici. Preţ de câteva minute, deasupra distinsei adunări domni o confuzie totală, mai cu seamă că proprietarul lui Tranquility Inn nu era degăsit nicăieri, nici măcar acasă, iar dacă nu plecase din staţiune, parcă intrase în pământ. În cele din urmă, recepţionerul îşi ridică mâinile spre cer într-un gest deznădăjduit de neputinţă, iar fostul judecător din Boston a fost condus în apartamentul lui, de fapt un bungalov fermecător asemeni unei case în miniatură, cu vedere spre mare. Din întâmplare, şi nu pentru că aşa îşi propusese, vârâse zăpăcit mâna în alt buzunar şi îi dăduse recepţionerului o bancnotă de cincizeci de dolari, în semn de recunoştinţă pentru amabilitatea sa. Prefontaine deveni într-o clipită un personaj demn de toată stima, o personalitate care trebuia tratată cu deferenţă, iar agitaţia începu: recepţionerul bătu scurt din palme, apoi îşi lipi mâinile de coapse luând o respectuoasă poziţie de drepţi; trebuia cu orice chip să-i intre în voie acestui necunoscut care-l zăpăcise... parcă picase din cer la bordul hidroavionului care îl adusese din Montserrat... Numele lui îi zăpăcise pe toţi cei de pe Tranquility. Să fi fost cu putinţă o asemenea coincidenţă?...Şi totuşi, însuşi Guvernatorul Coroanei... Mai bine să-şi asigure spatele. Şi îi dăduseră oaspetelui o vilă.

După ce se instală în bungalov şi-şi aranjă hainele pe umeraşe, şi celelalte lucruri personale prin sertare şi în baie, nebunia continuă. Se pomeni cu un chelner care îi aduse o sticlă aburindă de Chateau Carbonnieux ‘78 şi, pe aceeaşi tavă, un vas cu flori proaspăt culese şi o cutie de bomboane de ciocolată belgiene, pentru ca, nici o clipă mai târziu, un alt picolo să vină încurcat şi să i le ia, cerându-şi scuze, ploconindu-se până în pământ şi explicându-i că, în realitate, ele fuseseră comandate pentru vila din capătul din stânga... sau din dreapta – probabil? *O, mon!*

Judecătorul îşi trase pe el o pereche de pantaloni scurţi şi se strâmbă văzând ce beţigaşe de picioare are – şi o cămaşă înflorată. O pereche de tenişi albi şi o şapcă albă din doc completară această ţinută tropicală. Curând avea să se lase înserarea, iar el simţea nevoia să facă o plimbare... Din mai multe motive.

— Ştiu cine e Jean Pierre Fontaine, spuse John St. Jacques uitându-se în registrul de la recepţie. Cel pentru care a intervenit guvernatorul. Da’ să mă tai în şapte dacă ştiu cine dracu’ mai e şiBrendan Patrick Pierre Prefontaine.

— Un distins judecător din Statele Unite, declară cu emfază şeful recepţiei, un negru înalt şi voinic, cu un pronunţat accent britanic. Unchiul meu, directorul adjunct al Serviciului de Imigrări, mi-a telefonat de la aeroport nici cu

două ore în urmă. Din păcate, eu eram sus în birou când s-a produs evenimentul, însă oamenii noştri s-au descurcat perfect şi au procedat cum nu se poate mai bine.

— Un judecător? întrebă proprietarul lui Tranquility Inn iar directorul îl atinse pe braţ făcându-i un semn discret să se tragă deoparte, departe de urechile celor de la recepţie. Cei doi bărbaţi se îndreptară spre un colţ retras. Ce ţi-a spus unchiul tău?

— Că trebuie să fim extrem de discreţi în privinţa celor doi distinşi oaspeţi.

— Şi, mă rog, de ce? Ce să-nţeleg din asta?

— Unchiul a fost şi el foarte discret, dar l-a ajutat din umbră pe distinsul judecător să-şi cumpere un bilet de la ghişeul Companiei de zboruri inter-insulare. După care şi-a permis să afirme că a procedat cum nu se poate mai corect. Judecătorul şi veteranul francez se pare că sunt înrudiţi şi doresc să se-ntâlnească în mare taină pentru a discuta unele chestiuni de maximă importanţă.

— Şi, dacă aşa stau lucrurile, cum se face atunci că cinstitul nostru judecător nu şi-a făcut rezervare din vreme?

— Există două posibilităţi, domnule. După cum s-a exprimat chiar unchiul, cei doi trebuiau să se întâlnească pe aeroport, însă solemnitatea de primire organizată de domnul Guvernator al Coroanei i-a împiedicat să-şi vorbească.

— Şi care ar fi cea de-a doua posibilitate?

— Poate că lucrătorii de la biroul judecătorului, cei din Boston, statul Massachusetts, au comis ei înşişi o greşeală. După cum mi-a relatat unchiul, ei doi au avut o scurtă discuţie despre asistenţii judecătorului, cum că ar fi capabili să greşească şi că, dacă s-a comis cumva o eroare cu paşaportul lui, îi suie pe toţi în avion şi-i pune să-şi ceară scuze personal.

— Înţeleg că judecătorii din Statele Unite sunt mai bine plătiţi decât cei din Canada. Mare noroc a avut să găsească locuri libere.

— Suntem în plin sezon estival, domnule. Doar ştiţi că în lunile de vară avem întotdeauna locuri disponibile.

— Nu-mi mai aminti... Care va să zică, am primit vizita a două neamuri ilustre care doresc să-şi vorbească între patru ochi, folosindu-se de tot felul de subterfugii care de care mai încurcate. Poate ar fi bine să-l suni pe judecător şi să-l anunţi la ce vilă l-am cazat pe Fontaine. Sau Prefontain – na, că nici eu nu mai ştiu. M-am încurcat de tot.

— I-am strecurat unchiului că aşa înţelegem să procedăm, domnule, însă a fost categoric. Mi-a spus că nu trebuie să schiţăm nici cel mai mic gest. După cum s-a exprimat şi unchiul, toţi mariibărbaţi au secretele lor, iar el n-ar vrea să se împăuneze cu logica lui strălucită până nu-l laudă cele două părţi implicate.

— Poftim?

— Dacă-l sunăm pe judecător, el îşi va închipui că numai unchiul putea să ne dea informaţia, adică directorul adjunct al Serviciului de Imigrări.

— Dumnezeule!... Auzi, fă cum vrei. Eu am altele pe cap acum... Apropo, am dublat paza pe şosea şi pe plajă.

— Trebuie să fim vigilenţi, domnule.

— Am trimis şi câţiva paznici lângă vilă. Ştiu cine locuieşte acolo, însă nu ştiu cui i-ar putea veni ideea de a-i face o vizită.

— Vă aşteptaţi la complicaţii, domnule?

John St. Jacques se uită lung la directorul staţiunii sale.

— Nu imediat, îi răspunse. Am fost afară şi am verificat petic cu petic de pământ şi de nisip. Dacă aveţi nevoie de mine, ştiţi unde mă găsiţi: la Vila 20. Stau cu sora mea şi cu nepoţii.

Marele erou al Rezistenţei franceze se plimba agale pe aleea pavată îndreptându-se spre ultima vilă din şir, orientată şi ea spre mare. Bungalovul nu se deosebea cu nimic de celelalte – zidurile erau spoite în var roz, iar acoperişul avea olane roşii. Poate doar pajiştea din jur să fi fost mai întinsă, iar tufişurile şi vegetaţia crescuseră aici mai înalte. Era un loc ideal de odihnă, parcă anume făcut pentru prim-miniştri şi preşedinţi, pentru secretari de stat şi miniştri de externe, pentru personalităţi ale vieţii politice şi sociale din lumea largă, în căutarea unui locşor tihnit, a unui refugiu faţă de frământarea şi zbuciumul din exterior.

În capătul aleii se ridica un zid spoit cu var, înalt de aproape un metru, înălţat ca un baraj, din spatele căruia cobora spre ţărm panta abruptă a promontoriului invadat de verdeaţă. Zidul se întindea în cele două direcţii, şerpuind pe sub verandele şi terasele bungalovurilor, servind în acelaşi timp drept demarcaţie şi pavăză împotriva curioşilor. Intrarea în Vila 20 se făcea pe o poartă masivă din fier forjat vopsit în roz, prinsă cu balamale zdravene direct în zid. Bătrânul zări în spatele porţii un băieţel care alerga pe pajişte doar în chiloţi de baie, iar în clipa următoare, în pragul casei, pe uşa dată de perete, îşi făcu apariţia o tânără.

— Hai, vino, Jamie. Masa! strigă femeia.

— Mami, Alison a mâncat?

— A mâncat şi acum doarme, puişor. Nu are cine să mai ţipe latine.

— Îmi plăcea mai mult la casa noastră. Mami, de ce nu ne întoarcem acasă?

— Fiindcă unchiul John ne-a rugat să stăm cu el... Aici avem bărci, Jamie. Puteţi ieşi la pescuit cum aţi făcut şi în aprilie, în vacanţa de Paşti.

— Atunci am stat la noi acasă.

— Da, aşa e. Era şi tati cu noi...

— Ce-am mai râs când m-a lăsat să conduc camionul!

— Masa, Jamie! Hai, fuguţa în casă.

Femeia şi copilul intrară, iar inima lui Fontaine se strânse la gândul ordinelor primite de la Şacal, la execuţia sângeroasă pe care se obligase, sub jurământ, să o ducă la bun sfârşit. Apoi, deodată, îi reveniră în minte cuvintele copilului: „*De ce nu ne întoarcem acasă?... Atunci am stat la noi acasă”...* ca şi răspunsurile mamei: „*fiindcă unchiul John ne-a rugat să stăm cu el... Da, aşa e.*

Era şi tati cu noi”.

Existau o mulţime de explicaţii ale dialogului pe care-l surprinsese, dar cum Fontaine era capabil să sesizeze rapid pericolul şi lucruri pe care un om obişnuit nu le-ar fi perceput – întreaga lui existenţă era presărată de episoade primejdioase, în care îşi riscase viaţa – simţi că despre asta era vorba şi acum. Iar din acest motiv, un bătrân trebuia să facă lungi plimbări noaptea, pe întuneric, chipurile pentru a-şi pune sângele în mişcare.

Întoarse scurt spatele zidului şi porni agale pe aleea pavată, atât de adâncit în gânduri încât puţin a lipsit să nu se ciocnească de un alt oaspete al staţiunii, un bătrân cam de aceeaşi vârstă cu el, poate o idee mai înalt, îmbrăcat într-un fel de-a dreptul caraghios, pe cap cu o şapcă albă şi cu pantofi albi în picioare.

— Scuzaţi, rosti necunoscutul sărind în lături pentru a-i face loc lui Fontaine.

— *Pardon, monsieur! e*xclamă încurcat eroul Franţei, vorbind fără să-şi dea seama în limba sa maternă. *Je regrette* – vreau să spun, pe mine trebuie să mă scuzaţi.

— O!

La auzul acestor vorbe, străinul căscase ochii mari de uimire parcă realizând cu cine se întâlnise, însă reuşi aproape instantaneu să-şi disimuleze reacţia.

— Nu face nimic.

— *Pardon,* ne cunoaştem, *monsieur?*

— Nu cred, răspunse bătrânul cu şapcă albă şi caraghioasă, însă cu toţii am auzit zvonurile care circulă. Un mare erou francez se numără începând de astăzi printre oaspeţii de vază ai staţiunii.

— Fleacuri. Întâmplări de război de pe vremea când eram cu toţii tineri şi cu inima fierbinte. Mă numesc Fontaine. Jean Pierre Fontaine.

— Iar eu... Patrick. Brendan Patrick.

— Încântat de cunoştinţă, *monsieur*.

Cei doi bătrâni îşi strânseră mâinile cu căldură.

— Ce loc încântător! Nu găsiţi?

— Pur şi simplu divin.

Necunoscutul îl studia din nou, îşi spuse Fontaine, deşi într-un chip destul de ciudat, parcă evitându-i privirea.

— Trebuie să mă retrag, rosti oaspetele mai vârstnic, cel încălţat în pantofi albi, nou-nouţi. Sfatul medicului.

— *Moi aussi,* spuse Fontaine vorbind intenţionat în franceză pentru a studia efectul asupra celuilalt. *Toujours le médecin a notre age, n‘est-cepas?*

— Din păcate, acesta este crudul adevăr, îi răspunse bătrânul numai piele şi os făcând un semn de regret din cap şi, cu o fluturare de rămas-bun, se întoarse şi dispăru pe alee.

Fontaine rămase pe loc urmărind cu atenţie silueta care se îndepărta, aşteptând, pândind, parcă ştiind ce avea să urmeze. Nu se înşelase. Bătrânul se opri şi se întoarse spre el încet şi, în ciuda depărtării, privirile li se

încrucişară. Era suficient. Concludent, Jean Pierre îşi adresă un zâmbet satisfăcut, apoi se îndepărtă pe alee în direcţie opusă, spre bungalovul lui.

Primise un avertisment, îşi spuse el îngândurat. De astă dată era un avertisment categoric. Trei lucruri erau evidente: unu – vizitatorul vârstnic cu şepcălia lui caraghioasă pe cap vorbea franţuzeşte; doi – ştia că Jean Pierre Fontaine este în realitate altcineva, trimis de cineva în Montserrat; trei – purta în privire semnul distinctiv al Şacalului. *Mon Dieu!* Stilul monseniorului era inconfundabil! Punea la punct un asasinat până în cele mai mici detalii, se asigura că acesta a fost comis conform planului, după care ştergea cu grijă orice urmă care ar fi constituit o dovadă a metodelor de lucru, prin asta înţelegând şi firele care duceau la armata de bătrâni în solda lui şi care operau în numele lui. Nici nu mai avea de ce să-l mire afirmaţia femeii că el şi nevasta lui puteau rămâne nestingheriţi pe insulă după ce va fi îndeplinit ordinele Şacalului, adică până la o dată pe care nu o precizase (sigur, ea spusese până se va stinge femeia lui din viaţă). Însă generozitatea Şacalului nu era atât de mare pe cât s-ar fi crezut. Atât moartea nevestei lui cât şi a lui fuseseră bine ticluite dinainte.

John St. Jacques răspunse la telefon din biroul lui.

— Da?

— S-au întâlnit, domnule! spuse agitat directorul, vorbind de la recepţie.

— Cine cu cine s-a întâlnit?

— Marele bărbat şi distinsul său văr din Boston, Massachusetts. V-aş fi sunat imediat, dar a apărut o neînţelegere în legătură cu o cutie de bomboane belgiene...

— Ce tot îndrugi acolo?

— În urmă cu câteva minute, domnule. I-am zărit de la fereastră. Stăteau de vorbă pe alee. Câtă dreptate a avut stimatul meu unchi, directorul adjunct de la Imigrări!

— Drăguţ.

— Guvernatorul va fi încântat şi sunt convins că vom fi felicitaţi. Ca de altfel, după cum se cuvine, şi extraordinarul meu unchi.

— Atunci, e bine pentru toată lumea, spuse St. Jacques iritat. Acum sper că nu mai e nevoie să ne batem capul cu nici unul dintre ei.

— Sper să nu greşesc spunând că nu, domnule... Doar că, în timp ce noi vorbim, îl zăresc apropiindu-se pe distinsul judecător. Merge grăbit pe alee. Cred că vine încoace.

— Nu cred să muşte. Probabil vrea să-ţi mulţumească. Fă ce-ţi cere. Se pregăteşte furtună dinspre Basse-Terre şi avem nevoie de tot sprijinul guvernatorului dacă sunt smulse firele de telefon.

— Eu însumi voi avea grijă să-l servesc dacă are nevoie de ceva, domnule!

— Ei, nici chiar aşa. Ai grijă să nu exagerezi. Nu cumva să-l ştergi la fund dacă ţi-o cere.

Brendan Prefontaine deschise uşa şi intră zorit în holul circular cu pereţi de sticlă. Înainte de asta, se asigurase că francezul dispăruse în prima vilă şi abia după aceea făcuse cale întoarsă şi se îndreptase glonţ spre clădirea principală. După cum era obligat să procedeze de treizeci de ani încoace, trebuise să tragă concluziile din mers – mai precis din fugă – să găsească explicaţii plauzibile pentru o sumă de posibilităţi cât se poate de evidente, dar şi pentru altele, cât se poate de ascunse. Comisese o eroare – o greşeală imposibil de evitat şi, în acelaşi timp, prostească. Imposibil de evitat pentru că nu socotise necesar să se înscrie sub un nume fals în registrul de cazare al staţiunii Tranquility Inn pentru eventualitatea în care cineva s-ar fi interesat de el; şi prostească pentru că se prezentase eroului francez sub un alt nume... Bine, poate nu era complet prostesc gestul lui. Asemănarea dintre cele două nume ar fi putut crea complicaţii inutile şi i-ar fi încurcat poate planurile de călătorie – doar venise în Montserrat cu intenţia de a stoarce bani, de a afla ce-l înspăimântase în aşa hal pe Randolph Gates încât să se dispenseze cu asemenea uşurinţă de cincisprezece mii de dolari. Iar, după ce va fi aflat ce se ascunde în spatele întregii poveşti, poate mai era rost de ceva bani. Nu, o dovadă de prostie era faptul că nu îşi luase aceste precauţii încă de la bun început, nu acum. Se apropie de recepţie şi de funcţionarul înalt şi zvelt care-l întâmpină ridicându-se în picioare.

— Bună seara, domnule! strigă entuziasmat angajatul hotelului, făcându-l pe judecător să tresară speriat şi să arunce, cu prudenţă, o privire în jur, satisfăcut în final să constate că holul era pustiu. La dispoziţia dumneavoastră. Vreau să vă asigur că voi face totul să fiţi mulţumit!

— Mi-ar plăcea să mă asiguri, tinere, că ai să vorbeşti ceva mai încet.

— Dacă e nevoie, voi vorbi în şoaptă, rosti funcţionarul coborând tonul într-atât încât Brendan nu auzi nimic.

— Ce-ai spus?

— Cu ce vă pot fi de folos? declamă vibrant bărbatul, vorbind de astă dată sotto voce.

— Vreau să discutăm ceva ce ar trebui să rămână între noi. Bine?

— Cum să nu! Sunt o persoană discretă care ştie să-şi ţinăgura.

— Aşa?

— Bineînţeles.

— Prea bine, spuse Prefontaine. Aş dori să-mi faci un mic serviciu...

— Orice!

— Ssst!

— Normal.

— Ca atâtea persoane de vârsta mea, mi se întâmplă şi mie să uit din când în când. Pricepi, nu?

— Îmi vine greu să cred că un bărbat atât de luminat cum sunteţi dumneavoastră poate uita ceva.

— Poftim?... Bine, lasă. Călătoresc incognito, sper că înţelegi ce vreau să spun.

— Cu siguranţă, domnule.

— M-am înregistrat la hotel sub numele meu adevărat, Prefontaine...

— Chiar aşa v-aţi înregistrat, îl întrerupse funcţionarul zelos. Ştiu.

— Am comis o eroare. Asistenţii mei şi alte persoane care urmează să mă contacteze aici vor cere să vorbească cu domnul „Patrick”. Este cel de-al doilea prenume al meu. Un subterfugiu nevinovat pe care am găsit de cuviinţă să îl adopt pentru a mă bucura în linişte de o vacanţă binemeritată.

— Înţeleg perfect, rosti recepţionerul pe un ton confidenţial, aplecându-se mult peste tejghea.

— Serios?

— Bineînţeles. Dacă s-ar afla că o personalitate eminentă cum sunteţi dumneavoastră este oaspetele hotelului nostru, probabil că nu aţi apuca să vă odihniţi. Dacă sunteţi însă altcineva, atunci, sigur vă veţi bucura de discreţie absssolută! Aşadar, vă asigur, înţeleg perfect.

— Discreţie absssolută? Of, Doamne!...

— Cu mâna mea am să fac modificarea în registru, domnule judecător.

— Judecător?... Cine a spus că sunt judecător?

Sângele pieri o clipă de pe chipul încurcat al recepţionerului.

— O scăpare. Numai şi numai din dorinţa arzătoare de a vă servi cu orice preţ, domnule.

— Şi o scăpare din partea altcuiva.

— Vă asigur, domnule, că în afara proprietarului staţiunii Tranquility Inn nimeni, dar absolut nimeni, nu cunoaşte adevăratul motiv al vizitei dumneavoastră, murmură recepţionerul trăgându-se spre el, mai-mai să cadă peste tejghea. Discreţie absssolută!

— Sfântă Fecioară, tembelul ăla de la aeroport...

— Cu perspicacitatea care-l caracterizează, continuă funcţionarultrecând peste monologul lui Prefontaine, pe care de altfel nu îl auzise, mi-a spus răspicat că avem onoarea de a găzdui doi bărbaţi iluştri care nu vor să fie deranjaţi. Ştiţi, chiar mi-a telefonat în acest sens...

— Foarte bine, foarte bine. Acum am priceput şi-ţi mulţumesc pentru toate strădaniile dumitale. Te rog însă să modifici numele meu în Patrick, iar dacă cineva aflat la hotel întreabă de mine, acelei persoane, bărbat sau femeie, îi vei da acest nume. Ne-am înţeles?

— Perfect, stimate domnule judecător.

— Sper.

Patru minute mai târziu, şeful recepţiei, cu nas fin de copoi, ridică receptorul telefonului.

— Recepţia, intonă el pe un ton încărcat de căldură de parcă ar fi acordat o binecuvântare.

— Sunt domnul Fontaine, de la Vila 11.

— Da, domnule. E o adevărată cinste pentru mine, pentru noi toţi, pentru toată lumea!

— *Merci.* Voiam să vă rog ceva. Am întâlnit pe alee în urmă cu nici cincisprezece minute un domn american pur şi simplu fermecător, un bărbat apropiat de vârsta mea, purtând o şapcă albă pe cap. Intenţionez să-l invit la

un aperitiv într-una din zilele următoare, numai că nu i-am reţinut numele.

Îl testau, îşi spuse recepţionerul. Oamenii de vază nu numai că au secretele lor, dar vor să se asigure că ele nu vor fi divulgate.

— După descrierea dumneavoastră, domnule, permiteţi-mi să vă spun că l-aţi întâlnit pe fermecătorul domn Patrick.

— Aşa, aşa. Cred că ăsta-i numele. Un nume irlandez, într-adevăr, dar domnul e american mi se pare.

— Un american cu carte, domnule. Din Boston, Massachusetts. Locuieşte la Vila 14, a treia spre vest faţă de dumneavoastră. Formaţi 714.

— Da, bine. Mulţumesc foarte mult. Dacă-l vedeţi pe domnul Patrick, aş prefera să nu-i pomeniţi de discuţia noastră. După cum bine ştiţi, soţia mea este suferindă şi doresc să-l invit când se va simţi şi ea mai întremată.

— N-am să scot o vorbă, stimate domn, până nu-mi spuneţi dumneavoastră. În ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră şi pe ilustrul domn Patrick, vom respecta întocmai instrucţiunile confidenţiale primite din partea domnului guvernator.

— Chiar aşa? Lăudabil... *Adieu.*

Bravo! se felicită recepţionerul aşezând receptorul în furcă. Oamenii mai prind întotdeauna subtilităţile din zbor, iar el fusese subtil de o manieră strălucită – extraordinarul său unchi putea să-l felicite pentru isprava lui. Nu numai că se oferise să modifice numele americanului în „Patrick”dar, lucru extrem de important, reuşise să strecoare expresia genială „cu carte”, ceea ce sugera o persoană învăţată, un savant – sau un judecător. Iar în final promisese să nu scape o vorbă până la noi instrucţiuni din partea GuvernatoruluiCoroanei. Cu asemenea subtilităţi iată că reuşise şi el să păşească, discret, în lumea oamenilor de vază. Era o experienţă uluitoare, iar el trebuia să-l sune neapărat pe unchi, să se bucure împreună de acest triumf.

Fontaine se aşeză pe marginea patului, cu receptorul încă în mână după ce sfârşise convorbirea şi se uită la soţia lui care se afla pe terasă. Era tot în scaunul cu rotile, întoarsă din profil spre el, cu paharul de vin aşezat pe măsuţa de lângă ea şi bărbia vârâtă în piept din pricina durerilor... Suferinţă! Suferinţa invadase lumea asta îngrozitoare în care trăiau! Iar el avusese contribuţia lui la suferinţele altora. Înţelesese de mult acest lucru şi nu aştepta îndurare pentru el, însă nevasta lui nu trebuia pedepsită pentru fapte de care era străină. Acest punct nu fusese menţionat în contract. Viaţa lui, asta da, însă nu şi a ei – cel puţin nu atâta vreme cât mai era o scânteie de viaţă în trupul acela fragil. *Non, monseigneur. Je refuse! Ce n’est pas le contrat!*

Aşadar, armia de bătrâni de care se folosea Şacalul îşi întinsese tentaculele până în îndepărtata Americă. Nimic surprinzător! Iar un bătrân american de origine irlandeză, cu şapca lui caraghioasă, un bărbat „cu carte” care dintr-un motiv numai de el ştiut îmbrăţişase cauza unui terorist, avea să le fie lor călău. Un bărbat care-l studiase atent, îl măsurase din cap până-n picioare, pretinzând că nu vorbeşte franceza, dar care purta în priviri stigmatul Şacalului. *„În ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră şi pe ilustrul domn Patrick*

vom respecta întocmai instrucţiunile confidenţiale primite din partea domnului Guvernator”. Domnul Guvernator primise instrucţiuni tocmai de la Paris, din partea îngerului Morţii.

În urmă cu un deceniu, după primii cinci ani de colaborare rodnică cu monseniorul, i se dăduse un număr de telefon din Argenteuil, la cinci mile nord de Paris, unde trebuia să sune doar în situaţii de extremă urgenţă. Nu sunase acolo decât o singură dată, iar acum se vedea obligat s-o facă pentru a doua oară. Căută în lista aflată lângă telefon prefixul internaţional al Franţei, ridică receptorul şi formă numărul. După două minute, la capătul celălalt al firului se auzi un declic.

— *Le Coeur du Soldat*, rosti o voce monotonă de bărbat secondată în fundal de un marş alert.

— Trebuie să vorbesc cu Mierla, rosti Fontaine în franceză. Sunt Paris Cinci.

— Şi dacă-l găsim, unde să te caute Mierla?

— În Caraibe. Fontaine îi dădu interlocutorului prefixul regiunii, numărul de telefon şi interiorul Vilei 11, după care închise şi aşteptă încordat, aşezat pe marginea patului. Cu inima grea, îşi spuse că acestea puteau fi ultimele clipe de viaţă pentru el şi nevasta lui. Iar dacă era aşa, pe el şi pe femeia lui îi aştepta judecata lui Dumnezeu. Sigur că omorâse oameni, însă niciodată nu făcuse rău înmod deliberat şi nu luase viaţa decât acelor persoane care comiseseră crime împotriva umanităţii; cu câteva excepţii minore când, întâmplător, căzuseră victime nevinovate curioşi sau trecători prinşi între focuri încrucişate sau în mijlocul unei explozii. Am venit pe lume doar pentru a suferi – oare nu aşa ne învaţă Sfânta Scriptură?... Pe de altă parte, ce inimă are Dumnezeu să îngăduie asemenea brutalităţi? *Merde!* Nu te mai gândi la toate astea! Şi aşa te depăşesc!

Telefonul sună, iar Fontaine înşfăcă receptorul şi îl lipi nervos de ureche.

— Paris Cinci, spuse el.

— Fiule, de ce-ai sunat la acest număr pe care l-ai folosit o singură dată în decursul relaţiei noastre? Atunci, a fost o urgenţă.

— Ne-aţi copleşit cu generozitatea dumneavoastră, dar simt că trebuie să modificăm termenii contractului.

— La ce te referi?

— Mi-am încredinţat viaţa în mâinile dumneavoastră – puteţi face cu ea orice, oricând doriţi, însă înţelegerea noastră nu o include şi pe soţia mea.

— Cum?

— Pe insulă se află un bărbat, mi s-a spus că e un om cu carte venit tocmai de la Boston, care mă cercetează cu mare curiozitate. Iar din privirea lui ghicesc că are un motiv ascuns.

— Idiotul ăla care face pe deşteptul a venit în Montserrat? Nu ştiu absolut nimic!

— Eu n-aş spune aşa după felul în care mă priveşte. Vă implor, după ce îmi închei misiunea, aş vrea să mă întorc la Paris... Vă implor! Lăsaţi-o să se stingă în pace. Pentru mine nu vă mai cer nimic.

— Mă rogi?! Pe mine? După ce mi-am dat cuvântul de onoare?

— Şi-atunci, îmi puteţi spune de ce se ţine scai de mine bărbatul ăsta cu carte venit tocmai din America şi de ce mă studiază cu ochi sfredelitori?

Un acces de tuse seacă, guturală, se auzi la celălalt capăt al firului, după care Şacalul rosti:

— Marele profesor de drept a pătruns într-un teritoriu în care nu are ce căuta. E un om mort.

Edith Gates, soţia renumitului avocat şi remarcabil profesor de ştiinţe juridice, deschise uşurel uşa biroului de lucru aflat în reşedinţa elegantă de la Boston, din Louisburg Square. Soţul ei stătea nemişcat în fotoliul masiv de piele, cu privirea aţintită la focul care trosnea în cămin, foc pe care el pusese să fie făcut, în ciuda temperaturii ridicate de afară şi a sistemului de aer condiţionat care funcţiona în interior.

Privindu-l, doamna Gates se surprinse din nou spunându-şi cu uimire că erau anumite... lucruri... în legătură cu soţul ei pe care eanu le va înţelege niciodată. Goluri în existenţa lui cărora ea nu reuşea să le găsească un înţeles, salturi în atitudinea şi felul lui de a gândi pe care nu le va pricepe. Înţelegea doar că el trecea, în unele momente, prin chinuri sufleteşti îngrozitoare pe care refuza să i le împărtăşească, deşi împărtăşindu-i-le s-ar fi uşurat de o povară apăsătoare. În urmă cu treizeci şi trei de ani, o tânără destul de atrăgătoare şi cu ceva avere se măritase cu un proaspăt licenţiat în ştiinţe juridice, un bărbat extrem de înalt, stângaci şi cu o minte sclipitoare, dar din păcate sărac lipit şi care, în ciuda dorinţei pătimaşe de a-şi face un nume, se pomenise refuzat de mai toate firmele importante în acea perioadă de sfârşit al anilor ‘50. Lustrul de eleganţă şi rafinament, ca şi nevoia de a se şti la adăpost de vremuri grele, erau preţuite mai cu seamă de acele minţi tinere, clocotind de ambiţie, din păcate, rătăcind încă în căutarea unui drum de urmat în viaţă, şi ne referim în special la o minte al cărei cap se detaşa din mulţime din pricina părului în permanenţă ciufulit şi al cărei corp putea fi văzut îmbrăcat în haine ieftine, o imitaţie nereuşită a stilului J. Press & Brooks Brothers, situaţie de-a dreptul dramatică gândindu-ne la modesta sumă depusă la bancă şi care nu-i permitea să-şi îmbunătăţească aspectul exterior, cu atât mai mult cu cât puţine magazine vindeau haine pe măsura lui.

Dar iată că proaspăta doamnă Gates aduse ca dotă în căsnicia lor şi câteva idei valoroase care aveau să deschidă perspective largi vieţii comune. Printre acestea s-a numărat îmbrăţişarea de îndată a unei cariere universitare – mai bine nimic decât să lucreze pentru o firmă modestă sau, Doamne fereşte! să devină avocat pledant pentru cine ştie ce clienţi dubioşi (pe care el avea darul să-i atragă), care nu sunt în stare să plătească serviciile unor avocaţi cu reputaţie. Mai bine să-şi folosească darurile cu care-l fericise natura, adică o statură impozantă şi o minte ageră şi receptivă care, asociate cu anvergura şi ambiţia lui, îi puteau aduce cu uşurinţă diverse titluri academice. Edith apelă la contul său modest din bancă şi reuşi să dea un fason aspectului exterior al bărbatului ei, cumpărându-i haine pe potriva pretenţiilor sociale şi angajând un

profesor de artă dramatică, iar acesta îşi cizelă elevul şi îl învăţă să se pună în valoare prin atitudini teatrale, pline de emfază, cu mare priză la public, cu efect garantat. Astfel încât, curând, tânărul licenţiat deveni un personaj grandios care amintea de Lincoln, cu ceva tuşe de John Brown. În acelaşi timp, era în plină ascensiune profesională, pe punctul de a deveni expert în probleme juridice deşi nu renunţase la cariera universitară, acumulând grad după grad şi pledând în acelaşi timp la diverse facultăţi, până când, datorită temeinicelor cunoştinţe în domeniul legislativ, îşi câştigase o reputaţie solidă şi de netăgăduit. Şi astfel, se pomeni că ajunge să fie căutat de aceleaşi firme care îi refuzaseră serviciile în trecut.

A fost nevoie de zece ani de strădanii şi muncă tenace până laconcretizarea primelor rezultate pozitive şi, deşi la început venitul nu a fost impresionant, cel puţin el reprezenta un promiţător pas înainte. Revistele de specialitate, mai întâi cele de mâna a doua, apoi cele prestigioase, au început să-i publice pe rând în paginile lor articolele contradictorii atât prin stil cât şi prin conţinut; fiindcă tânărul profesor asociat avea un talent special pentru cuvântul scris, iar fraza lui exprima ideea o dată agresiv şi direct, apoi, imediat, insinuant, pentru ca, dintr-o întorsătură de condei, să devină bombastic sau incisiv. Însă segmente întregi ale cercurilor financiare şi-au întors privirea spre el, mai cu seamă datorită opiniilor sale care începeau să se contureze. Se petrecuse o transformare, o modificare a mentalităţii naţiunii, iar mitul Marii Societăţi sensibile la necazurile cetăţenilor începuse să se fisureze, primele răni apărând o dată cu sloganurile lansate de echipa Nixon, cum ar fi „imensa majoritate inertă, de manevră”, „trântorii aşezaţi cu fundul pe sacul cu bani” şi foarte peiorativul „ei”. Ticăloşia dădea să scoată capul la suprafaţă şi începuse să se extindă ca un cancer, iar receptivul dar tolerantul Ford nu a avut putere să i se opună, mai cu seamă după ce afacerea Watergate a zdruncinat imaginea publică a instituţiei prezidenţiale; după cum problema a depăşit şi puterile sclipitorului Carter, prea scrupulos şi preocupat de detalii pentru a-şi exercita mandatul cu înţelegere faţă de cei mulţi. Iar sintagma „totul pentru ţară” era încet înlocuită de „totul pentru mine”.

Doctorul Randolph Gates găsi curând un val care îl proiectă în sus, îşi descoperi genul de discurs public care plăcea, cursiv şi cald, şi un limbaj sever şi intransigent pe potriva noii ere care se anunţa la orizont. Iar în opinia sa de proaspăt erudit – din punct de vedere juridic, economic şi social – revizuită şi adaptată noului veac, „mai mare” însemna „mai bine”, iar „mai mult” era de preferat lui „mai puţin”. Atacă legislaţia care venea în sprijinul concurenţei de piaţă afirmând că aceasta sugrumă dezvoltarea industrială de pe urma căreia trebuia să tragă foloase toată lumea – mă rog, practic toată lumea. În definitiv, trăim într-o lume darwiniană şi, fie că ne convine sau nu, vor supravieţui doar cei care se adaptează mai uşor. Tobele se porniră să răpăie, trâmbiţele să răsune, iar marii manipulatori din lumea finanţelor îşi găsiră campionul: un erudit în ştiinţe juridice care avea să împrumute nota cuvenită de respectabilitate viselor lor justificate de fuziuni şi consolidări de societăţi; cumperi, preiei conducerea şi apoi vinzi la preţ mai bun; toate astea, fireşte,

spre binele naţiunii.

Randolph Gates a fost invitat să li se alăture şi, cum era de aşteptat, li s-a aruncat în braţe cu mult zel, uimind un tribunal după altul cu exerciţiile sale de elocinţă. Reuşise, în sfârşit, însă Edith Gates nu mai ştia să spună care vor fi implicaţiile. Sigur că sperase să ducă o existenţă înstărită, dar nu se aşteptase la milioane, la avioane particulare care îi purtau în lumea largă, de la Palm Springs şi pânăpe Coasta de Azur. O nelinişte a mai cu seamă gândul că articolele şi prelegerile soţului ei susţineau puncte de vedere şi cauze care nu aveau nici o legătură cu ideea de cinste, ca să nu spună că erau de-a dreptul necinstite. Însă el refuza să-i asculte argumentele, motivând că toate necazurile în discuţie erau simple speculaţii intelectuale, perfect întemeiate. Şi, ca să pună capac acestei situaţii tensionate, de şase ani nu împărţise acelaşi pat, nici măcar dormitorul, cu soţul ei.

Păşi în birou, însă se opri brusc când îl văzu că întoarce capul tresărind şi privind-o cu ochi injectaţi în care se oglindea o frică animalică.

— Iartă-mă. N-am vrut să te sperii.

— De obicei baţi la uşă. Acum de ce n-ai bătut? Ştii cum e când mă concentrez.

— Doar ţi-am spus că n-am vrut. Mă frământă ceva şi nu-mi stătea capul la asta.

—E o contradicţie în ceea ce spui.

— Nu-mi stătea capul la bătutul la uşă.

— Şi, mă rog, ce te frământă? o întrebă juristul acoperit de glorie de parcă s-ar fi îndoit că soţia lui poate gândi.

— Ştii ceva? Te rog să nu faci pe deşteptul cu mine.

— Despre ce-i vorba, Edith?

— Unde ai fost azi-noapte?

Gates îşi arcui sprâncenele mimând batjocoritor surprinderea.

— Dumnezeule, să nu-mi spui că eşti geloasă! Doar ştii unde am fost. La Ritz. Pentru consultări cu o persoană pe care am cunoscut-o în urmă cu câţiva ani şi pe care n-am vrut s-o invit acasă. Dacă la vârsta ta ai nevoie de confirmare, îţi sugerez să suni la Ritz.

Edith nu scoase o vorbă, mulţumindu-se să îşi privească soţul.

— Dragul meu, rosti ea în cele din urmă, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie chiar să fi avut o întâlnire de lucru cu cea mai tentantă târfă pentru a discuta chestiuni legate de tehnica de luptă. Ştii de ce? Pentru că mi-e milă de ea. Cineva va trebui să-i dea o tărie ca să-i ridice moralul.

— Nu-i rău deloc, boarfă ordinară ce eşti.

— Ştii bine că-n domeniul ăsta cam laşi de dorit, secătură.

— Mai ai ceva să-mi spui?

— Cred că da. În urmă cu o oră, chiar înainte de a te întoarce de la birou, a sunat un bărbat la uşă. Am deschis eu pentru că Denise curăţa argintăria. Vreau să-ţi spun că m-a impresionat. Era îmbrăcat în nişte haine teribil de scumpe şi îl aştepta un Porsche negru...

— Şi? îi tăie vorba Gates chircindu-se în fotoliu, căscând ochii şi fixând-o

cu o privire sticloasă.

— M-a rugat să-ţi transmit că *legrandprofesseur* îi datorează douăzeci de mii de dolari şi că nu s-a prezentat unde trebuia să se prezinte ieri noapte, de unde eu am presupus că vorbea de Ritz.

— N-a fost aşa. A intervenit ceva... Dumnezeule, nu are cum să înţeleagă. Tu ce i-ai spus?

— Mi-a displăcut felul în care mi-a vorbit şi atitudinea lui arogantă. I-am răspuns că nu ştiu unde eşti. Şi-a dat seama că mint, dar oricum nu avea ce face.

— Bun. La minciuni se pricepe şi el.

— N-aş fi crezut că douăzeci de mii de dolari sunt chiar aşa o problemă pentru tine...

— Nu-i vorba de bani, ci de modalitatea de plată.

— În schimbul a ce?

— N-are importanţă.

— Cred că e o contradicţie în ce spui, Randy!

— Gura!

Telefonul sună. Gates ţâşni ca un arc din fotoliu şi se holbă la el, însă nu schiţă nici cel mai mic gest de a se îndrepta spre birou. În schimb, i se adresă soţiei lui, vorbind gâtuit de spaimă:

— Oricine ar fi, spune-i că nu sunt acasă... Am plecat din oraş; nu ştii când mă întorc.

Edith se îndreptă spre telefon.

— Ştii că e linia ta particulară, spuse ea ridicând la cel de-al treilea apel. Casa Gates, începu Edith să-şi joace rolul pe care îl învăţase de ani de zile. Prietenii ştiau cine e la telefon, însă nici de ei nici de străini nu-i mai păsa. Da?... Da? Regret, e plecat şi nu ştim când se întoarce.

Soţia lui Gates se uită o clipă la receptorul din mână, după care închise.

— Era o centralistă din Paris... Foarte ciudat. Cineva voia să vorbească cu tine, însă când i-am spus centralistei că nu eşti aici nici măcar nu a mai întrebat unde poţi fi găsit. Pur şi simplu a închis – brusc.

— Of, Doamne! ţipă Gates, vizibil zdruncinat. S-a întâmplat ceva... ceva n-a mers cum trebuie, sau cineva a minţit!

Cu aceste cuvinte enigmatice porni ca din puşcă spre celălalt capăt al încăperii scotocindu-se din mers în buzunarul pantalonilor. Ajunse în faţa bibliotecii care acoperea întregul perete până în tavan şi se opri dinaintea porţiunii centrale în care câteva rafturi amplasate la înălţimea pieptului fuseseră transformate într-un dulap-seif din oţel, acoperit cu o uşă din lemn sculptat. Amintindu-şi că soţia lui se afla încă în încăpere, se întoarse înspăimântat spre ea şi urlă ca turbat:

— Pleacă de-aici! Ieşi! Afară, afară, afară!

Edith Gates se îndreptă liniştită spre uşa biroului, iar când ajunse în prag se întoarse spre soţul ei şi îi spuse aproape cu blândeţe:

— Totul a început la Paris, Randy, nu-i aşa? Acum şapte ani la Paris. S-a-ntâmplat ceva acolo, da? Te-ai întors înspăimântat de acolo, un amărât cu o

apăsare pe suflet, dar care nu vrea să vorbească nimănui despre asta.

— IEŞI AFARĂ!! urlă profesorul de ştiinţe juridiceholbându-se la ea cu ochi de nebun.

Edith ieşi şi trase uşa după ea, însă nu o închise. Rămase cu mâna încleştată pe clanţă, iar câteva clipe mai târziu crăpă uşa atât cât să vadă ce face soţul ei.

Şocul pe care l-a resimţit a depăşit orice închipuire. Bărbatul alături de care îşi petrecuse ultimii treizeci şi trei de ani ai vieţii, titanul lumii legislative care nu fumase în viaţa lui şi nu pusese strop de alcool în gură, îşi înfipse în antebraţ o seringă hipodermică.

CAPITOLUL X

Noaptea se lăsase ca un văl greu peste Manassas, iar văzduhul părea electrizat de sunete nocturne când Bourne se furişă printre stejarii seculari care împrejmuiau „ferma” generalului Norman Swayne. Păsări speriate ţâşniră în fâlfâit de aripi din ascunzişuri, ciori somnoroase croncăniră alarmate, apoi, ca la un semn făcut de un comandant nevăzut, zgomotele conteniră toate.

Se întinse întrebându-se dacă avea să dea într-adevăr de el. Era acolo: un gard înalt cu o împletitură deasă de sârmă, disimulat într-un înveliş verde din plastic, cu colaci de sârmă ghimpată, uşor înclinaţi, amplasaţi în partea de sus. Intrarea oprită. *Beijing. Sanctuarul Jing Shan*. În acest perimetru din jungla orientală care ascundea atâtea secrete era de înţeles că nu se putea pătrunde şi că guvernul înţelesese să îl protejeze ridicând o barieră de netrecut. Dar de ce să-şi fi baricadat în acest fel „ferma” un general de intendenţă care primea soldă de la stat, când o asemenea construcţie trebuie să fi costat mii de dolari? Clar, gardul nu fusese ridicat pentru a împrejmui vitele, ci pentru a-i împiedica pe oameni să pătrundă în interior.

Ca şi în sanctuarul din China, printre ochiurile împletiturii din sârmă nu fuseseră trase fire electrice, pentru că animalele şi păsările din pădure ar fi blocat tot timpul sistemul de alarmă. Şi, probabil din aceleaşi motive, nu erau instalate nici semnalizatoare cu infraroşii; poate doar în jurul casei, undeva până la nivelul abdomenului, dacă ar fi existat vreunele. Bourne scoase cleştele de tăiat sârmă din buzunarul din spate al pantalonilor şi începu cu nodurile de la nivelul solului.

Cu fiecare muşcătură a cleştelui, era tot mai conştient de realitatea de netăgăduit, confirmată de gâfâiala sacadată şi de broboanele reci de sudoare care i se formaseră pe tâmple. Oricât se străduise să se menţină în formă – nu cu disperare, dar cu tenacitate – împlinise, în definitiv, cincizeci de ani, iar corpul lui era marcat de vârstă. Ce îi mai rămânea de făcut decât să se resemneze în tăcere? Dar nu să se frământe. Şi, cu fiecare muşcătură a cleştelui, îşi propuse să alunge definitiv gândul. Trebuia să se gândească la Marie şi la copii, la familia lui. Totul este posibil atâta vreme cât îţi doreşti cuardoare să împlineşti ceva. David Webb dispăruse din mintea lui, devenind o umbră ştearsă, pentru a-i face loc lui Jason Bourne, vânătorul necruţător.

Răzbise! Tăiase îmbinările de pe verticală şi pe cele de la nivelul solului. Îşi încleştă degetele de gard şi lărgi spărtura trăgând sârma spre el, câştigând fiecare centimetru de spaţiu cu un efort chinuitor. Se târî pe burtă în interiorul acestei proprietăţi atât de bine fortificate, se ridică în picioare şi ascultă la pândă cu urechile ciulite, scrutând febril în întunericul din jur, întuneric care nu era deplin. Zări, filtrate printre crengile stufoase ale pinilor aplecaţi până la pământ, licăriri de luminiţe venind dinspre casă. Prudent, îşi croi drum către aleea circulară asfaltată pe care o văzuse din exterior. Ajunse la bordura de asfalt şi se întinse pe burtă sub un pin care crescuse în neorânduială, încercând

să-şi adune gândurile şi să-şi recapete sufletul cât urmări scena care se desfăşură în faţa lui. Deodată, surprinse licărirea unei lumini care venea din dreapta, mult spre interiorul domeniului, la capătul unei cărări drepte şi pietruite care pornea din aleea principală.

Cineva deschisese o uşă. Părea a fi uşa unei case mai mici sau a unei cabane mai mari şi rămase dată de perete. În prag apărură doi bărbaţi şi o femeie care discutau aprins... nu, parcă nu discutau, parcă se certau cu înverşunare. Bourne scoase binoclul de buzunar, îl duse la ochi şi reglă rapid aparatul fixându-l pe acest trio neobişnuit. Între timp, cei trei ridicaseră vocea vădit furioşi, deşi vorbele lor nu se distingeau de la asemenea distanţă. Iar când imaginea înceţoşată deveni clară, studie cele trei personaje, recunoscând din prima clipă în persoana bărbatului care protesta vehement, un individ de înălţime medie, nici gras, nici slab, cu ţinută ţeapănă de parcă înghiţise un băţ, pe generalul Swayne de la Pentagon, iar în femeia cu piept planturos şi păr negru cu şuviţe lungi, pe soţia lui. Însă ceea ce l-a surprins, fascinându-l în acelaşi timp, a fost huiduma de bărbat care se afla chiar lângă uşa deschisă. Îl cunoştea! Jason nu-şi amintea unde şi în ce împrejurări îl întâlnise – ceea ce nu era surprinzător – însă reacţia animalică la vederea lui era un lucru surprinzător. Era o reacţie de scârbă şi ură şi nu-şi explica de ce, fiindcă nu putea face nici o legătură cu vreun episod întâmplat în trecut. Doar o senzaţie de scârbă, de repulsie. Aşteptă ca pe ecranul minţii sale să se deruleze imagini din trecut, crâmpeie de amintiri care să-l situeze într-un anumit moment sau să învie întâmplări vechi. Nimic. Ştia doar atât: bărbatul pe care îl studia prin binoclu îi era duşman.

Apoi, bărbatul uriaş făcu un gest neaşteptat. O trase pe soţia lui Swayne spre el, trecându-şi protector braţul stâng, un braţ vânjos făcut parcă din odgoane groase, peste umerii ei, cu dreptul împungând acuzator aerul în direcţia generalului. Iar ceea ce a spus – urlând probabil – i-a provocat lui Swayne o reacţie de stoică resemnare şi de prefăcută indiferenţă. Acesta se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari şi apăsaţi, călcând ţeapăn şi cadenţat, ca la paradă, pe gazonulcare se întindea până la intrarea din spatele casei. Bourne îl pierdu în noapte şi reveni la perechea din pragul cabanei. Bărbatul imens, mătăhălos, îi dădu drumul femeii şi îi spuse ceva. Ea dădu din cap, semn că era de acord, îl sărută uşor pe buze şi porni în fugă după soţul ei. Iar cel care se bucura în realitate de privilegiile de soţ intră în cabană, trânti uşa furios şi se făcu întuneric.

Jason ataşă binoclul de pantaloni cu cureaua velcro şi încercă să îşi explice scena la care asistase. Fusese ca şi când ar fi urmărit secvenţe dintr-un film mut, minus subtitrarea, în care actorii principali făcuseră gesturi naturale, lipsite de teatralitate. Că între zidurile de fortăreaţă ale acestei proprietăţi neobişnuite se desfăşura o poveste obişnuită de *ménage à trois* era lucru evident, însă acest simplu fapt nu putea explica prezenţa gardului de împrejmuire. Cu siguranţă trebuie să fi existat o altă explicaţie, iar pe aceasta, el trebuia să o descopere.

Instinctul îl avertiza că motivul real, indiferent de natura lui, era legat de

bărbatul masiv care intrase furios în cabană. Trebuia deci să ajungă la cabană şi să aducă la suprafaţă acea parte din trecutul lui care i se ştersese din memorie. Se ridică prudent în picioare şi, ascunzându-se după pini, trecu de la un trunchi la altul, la pândă, până ajunse la marginea drumului care ducea spre clădirea principală, după care o apucă de-a lungul cărării pietruite, pitulându-se după copaci.

Se opri brusc şi se aruncă cu faţa la pământ pentru că auzise un zgomot, altul decât foşnetul frunzelor. Un zgomot de roţi care se învârtesc, care trec scrâşnind peste pietre şi le aruncă în spate. Se rostogoli şi se ascunse printre crengile stufoase ale pinilor, aplecate până la pământ şi ridică ochii atât cât să vadă de unde venea zgomotul care tulburase liniştea nopţii. În câteva secunde, un vehicul ieşi de pe aleea circulară şi se înscrise în goană pe drumul ceva mai larg, acoperit cu pietriş. Era un vehicul de construcţie neobişnuită, ceva între o motocicletă pe trei roţi şi un electrocar de golf în miniatură, prevăzut cu anvelope late şi puternice pentru teren accidentat, capabile să dea vehiculului stabilitate la deplasare şi să-i imprime viteză mare. Era un vehicul bizar şi de-a dreptul înfricoşător pentru că geamul din faţa şoferului era din sticlă antiglonţ, cabina, apărată de ecrane groase de protecţie bombate, din plexiglas, iar în vârf îi flutura o antenă lungă, semn că fusese prevăzut cu un sistem de radiotransmisie pentru alertarea celor din incintă în cazul unui atac venit din exterior. La „ferma” generalului Norman Swayne domnea o atmosferă stranie, iar, în clipa următoare, lucrurile căpătară un aspect de-a dreptul lugubru.

Din spatele cabanei îşi făcu apariţia, răsărind din noapte, un al doilea vehicul pe trei roţi – arăta ca o baracă mobilă cu pereţii laterali din buşteni aşezaţi unii peste alţii – care se opri la câţiva metri de primul, staţionat pe drumul pietruit. Cei doi şoferi îşi întoarseră capul deodată, cu un gest scurt, milităros, spre căsuţa de la margineadrumului, asemeni unor roboţi pe un poligon de tir. Unul dintre ei rosti sacadat, cu o voce puternică şi autoritară, amplificată de liniştea nopţii:

— Încuie porţile. Dă drumul la câini şi continuă rondul.

Cei doi şoferi porniră motoarele în acelaşi timp, vehiculele se răsuciră la unison, perfect sincronizate, şi plecară în direcţii opuse pierzându-se curând în noapte. Când auzi pomenindu-se de câini, Bourne vârî automat mâna în buzunarul de la spate de unde scoase pistolul cu tranchilizante, apoi se târî rapid pe burtă până la gardul de împrejmuire. Dacă animalele umblau libere în haită, atunci nu avea de ales decât să se caţere la repezeală pe gard şi să sară afară peste împletitura de sârmă ghimpată din partea de sus. Pistolul lui cu tranchilizante avea numai două săgeţi, deci nu putea anihila decât doi câini, şi nu avea timp să-l încarce. Se ghemui, cu toate simţurile la pândă, încordat şi pregătit să ţâşnească, neslăbind din ochi fâşia de pământ relativ vizibilă de sub crengile de pin, care avea să îi servească drept prag de bătaie.

Şi, deodată, un Doberman negru ţâşni alergând pe drumul pietruit, fără să ezite, fără a da impresia că ar fi luat o urmă, pur şi simplu îndreptându-se alert spre un punct dinainte stabilit. Apoi un al doilea câine îşi făcu apariţia, de astă dată un ciobănesc german lăţos, care încetini amuşinând şi căutând parcă

ceva, ca teleghidat, probabil dresat să se oprească şi el într-un anumit loc. Şi se opri, o siluetă întunecată care făcea ture pe drumul pietruit. Bourne nu îndrăzni să schiţeze un gest, dar înţelese. Erau masculi antrenaţi să atace, fiecare dintre ei pe un teritoriu delimitat, însemnat cu propria urină. Acelaşi tip de disciplină le era inoculat câinilor pe care-i folosesc orientalii, ţărani şi mici proprietari de pământ, ştiind ca nimeni alţii câte eforturi presupune hrănirea unui animal dresat să le păzească minusculele fiefuri de pe urma cărora îşi duc traiul nevoiaş. Antrenezi câţiva câini, cât mai puţini posibil, să apere de hoţi, fiecare, perimetrul care i-a fost alocat şi când dă alarma toţi se vor repezi asupra intrusului. Obicei oriental. Vietnam... Meduza. Nu-l slăbea deloc! Contururi şterse, abia desluşite, imagini. Un tânăr înalt şi bine clădit, la volanul unui jeep, coboară din maşină şi – printre valurile de ceaţă care îi împâslesc lui Jason mintea – urlă la ceea ce mai rămăsese dintr-un grup de asalt atunci revenit dintr-o misiune de blocare a căii de acces, paralelă cu drumul Ho Şhi Min, pe care se făcea aprovizionarea trupelor. Iar el îl văzuse pe acelaşi bărbat, mai bătrân şi mai masiv, prin binoclu doar cu câteva minute înainte! Cu mulţi ani în urmă, acelaşi bărbat îi promisese provizii. Muniţie, aruncătoare de mine, grenade, radio-emiţătoare. Şi nu le adusese absolut nimic! Doar nemulţumirea Comandamentului din Saigon exprimată sintetic: „Voi, împuţiţii ăştia de venetici, nune daţi decât dureri de cap”. Nu fusese aşa. Iar Saigonul *a fost obligat să reacţioneze*, însă prea târziu, rezultatul fiind acelacă douăzeci şi şase din oamenii lui au fost capturaţi sau masacraţi de pomană.

De parcă întâmplarea se petrecuse cu o oră, sau un minut în urmă, Bourne vedea limpede scena. Cu mână sigură, smulsese arma de calibrul 45 din toc, şi fără nici un avertisment, înfipsese gura pistolului în tâmpla subofiţerului, tăindu-i brusc înaintarea.

— Un cuvânt în plus şi eşti mort, sergent. (Tipul fusese sergent!) Ne aduci ce ţi-am cerut până mâine dimineaţă la cinci sau apar în Saigon şi-ţi zbor cu mâna mea creierii. Te găsesc eu prin casele alea de curve pe care le frecventezi. Clar, sau mă faci să bat drumul până în oraş, să scuip tot ce ştiu? Îţi spun cinstit, la câte pierderi am avut, n-aş vrea să mai risipesc o viaţă.

— O să primeşti ce ai cerut.

— *Tres bien!* strigase cel mai bătrân membru al Meduzei, un francez care, câţiva ani mai târziu, avea să-i salveze lui Bourne viaţa într-un sanctuar blestemat din Beijing. *Tu es formidable, mon fils!* Câtă dreptate avusese. Şi ce mort era acum D’Anjou, un bărbat despre ale cărui fapte se scrisese consumându-se valuri de cerneală.

Firul gândurilor lui Jason se curmă brusc. Câinele de atac lăţos începuse să se învârtă în cerc, agitat, rânjindu-şi colţii tot mai fioros, cu nările fremătând. Luase urma unui om. În câteva secunde, animalul localiză prada şi îşi ieşi din minţi. Se năpusti cu toată forţa înainte, cu colţii dezgoliţi, spumegând de furie, mârâind ameninţător, gata să ucidă. Bourne făcu un salt înapoi, se lipi cu spatele de gard şi, din săritură, scoase cu mâna dreaptă pistolul cu tranchilizante din teaca trecută în bandulieră peste umăr. Ridică braţul stâng la înălţimea pieptului, îl îndoi şi luă poziţie de contraatac care, dacă nu era

executat corect, avea să-l coste viaţa. Animalul ţâşni ca un bolid, imaginea personificată a furiei dezlănţuite. Jason trase, mai întâi primul cartuş, apoi pe cel de-al doilea; după ce săgeţile se înfipseră în trupul câinelui, îşi încolăci braţul stâng în jurul grumazului animalului, trăgând de cap în sens contrar acelor de ceasornic, cu genunchiul drept vârât în pieptul câinelui spre a se feri de ghearele lui, pregătite să sfâşie. Totul se sfârşi în câteva secunde – secunde de furie, de panică şi de groază – în care nu se auzi un sunet. Iar câinele flocos, cu ochii larg deschişi şi împăienjeniţi, căzu moale în braţele lui Bourne. Depuse cu grijă trupul inert pe pământ şi rămase la pândă, cu urechile ciulite, speriat la gândul că celelalte animale din perimetrele învecinate fuseseră alertate.

Îi mai veni inima la loc. Nici un sunet alarmant. Nimic. Doar foşnetul obişnuit al frunzelor şi murmurul netulburat al nopţii. Jason vârî pistolul cu tranchilizante în toc şi se furişă înapoi pe drumul pietruit, cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul, cu broboane de sudoare prelingându-i-se pe faţă şi în ochi. Lipsise prea mult timp din arenă. Cu ani în urmă, o ispravă atât de neînsemnată cum eraanihilarea unui câine de atac ar fi trecut pe lângă el fără să-l impresioneze – *un exercice ordinaire*, după cum s-ar fi exprimat legendarul d’Anjou – numai că pentru el nu mai era acum un fleac, nici un lucru obişnuit. Frica îl invadase prin toţi porii. O frică în stare pură, în faţa căreia toate celelalte sentimente păliseră. Unde dispăruse cel care i-o provocase? Acum, Marie şi copiii se aflau departe de el. Trebuia să-l provoace pe nemernicul ăsta. Provoacă-l şi scoate-l din ascunzătoare!

Bourne apucă binoclul şi-l duse la ochi. Nori cenuşii alergau pe cer, acoperind când şi când luna, însă pentru ce urma să facă el era destulă lumină. Îndreptă binoclul spre hăţişul care se înălţa de-a lungul zidului de împrejmuire, cel în spatele căruia se afla şoseaua şi lumea din exterior. Pe cărăruia care se intersecta cu aleea principală, se frământa nervos, alergând în sus şi-n jos, Dobermanul negru ca o panteră gata de atac. Din când în când urina pe cărare şi cerceta tufişurile de la marginea teritoriului său vârându-şi botul lung printre frunze. După cum fusese dresat să o facă, animalul se plimba între cele două porţi masive din fier forjat aflate la cele două capete ale drumului circular. La fiecare punct de oprire, pufăia, mârâia şi se învârtea în cerc de parcă s-ar fi aşteptat cu groază să simtă şocul electric în zgarda de la gât, un avertisment menit să-l cheme la ordine dacă ar fi încălcat graniţele teritoriului său. Aceleaşi metode de dresaj ca şi în Vietnam unde soldaţii îşi disciplinau câinii de atac puşi să păzească depozitele de muniţie cu ajutorul unor sisteme de comandă de la distanţă. Jason îşi îndreptă binoclul spre pajiştea întinsă din faţa casei. Surprinse un al treilea animal, de astă dată un Weimaraner uriaş, blând ca înfăţişare, necruţător însă o dată dezlănţuit... Câinele-ucigaş făcea ture, alergând neliniştit pe gazon, probabil stârnit de veveriţe şi iepuri, însă nu de mirosul de om. Altfel s-ar fi auzit mârâitul gutural, semnalul de luptă.

Jason analiză datele problemei pentru că numai analizând situaţia putea decide ce are de făcut în continuare. Presupunea că perimetrul proprietăţii lui Swayne era păzit de cel puţin şase câini. Nu pricepea însă de ce fusese aleasă această metodă. De ce să nu fi recurs generalul la folosirea unei haite de câini-

ucigaşi care ar fi acţionat împreună – o privelişte cu mult mai înspăimântătoare şi inhibitoare decât prezenţa unui singur animal. Nu putea fi vorba de lipsă de fonduri, cum se punea problema în cazul ţăranilor orientali...Şi, deodată, explicaţia i se prezentă ca un fulger. Era atât de simplu şi de evident. Plimbă binoclul de la Weimaraner la Doberman şi înapoi, cu imaginea ciobănescului german încă proaspătă în minte. În afara faptului că erau câini de pază, antrenaţi să atace, animalele reprezentau ceva. Erau vârfurile raselor respective, campioni absoluţi obţinuţi în urma unor încrucişări succesive între exemplare perfecte din aceeaşi rasă – câini răi care ziua câştigau medalii la expoziţiile chinologicepentru ca după lăsarea nopţii să se transforme în animale de pradă necruţătoare. Cum de nu se gândise! „Ferma” generalului Norman Swayne nu era o proprietate neînregistrată, o avere imobilă care trebuia ascunsă de perceptori, ci una declarată şi cu siguranţă invidiată şi vizitată de vecini, prieteni şi alţi crescători de câini. În timpul zilei, vizitatorii puteau admira aceste splendide exemplare, campioni docili, bine dresaţi, stând cuminţi în coteţele lor superconfortabile, fără a bănui măcar ceea ce erau de fapt. Norman Swayne, şeful Intendenţei Pentagonului şi discipol al Meduzei, era o persoană nevinovată, pasionat de creşterea câinilor de rasă, fapt atestat fără putinţă de tăgadă de pedigriul impresionant al reproducătorilor săi de rasă. Putea chiar să perceapă unele taxe pe montă, însă nu exista nici un punct în regulamentul militar care să interzică asemenea practici.

O acoperire. O faţadă. Iar dacă din acest punct de vedere „ferma” generalului era o simplă faţadă, se impunea concluzia că întreaga proprietate exista de ochii lumii, iar realitatea fusese falsificată ca şi în cazul „moştenirii” datorită căreia fusese posibilă cumpărarea ei. Meduza.

Din spatele casei, îşi făcu apariţia pe gazon unul dintre cele două vehicule pe trei roţi care, după toate aparenţele, se îndrepta spre poarta de ieşire a drumului circular. Bourne aţinti binoclul asupra lui, deloc surprins să-l vadă pe Weimaraner zbenguindu-se, ţopăind şi gudurându-se pe lângă maşină, lătrând şi aşteptând plin de speranţă un semn binevoitor din partea şoferului. Şoferul. Şoferii erau dresorii şi cei de care ascultau! Mirosul cunoscut al trupurilor lor îi liniştea, le inspira încredere. Această remarcă impuse ca următor pas analizarea situaţiei, iar analiza îl conduse la adoptarea tacticii. Important era să se mişte nestingherit pe proprietatea generalului, iar pentru a atinge acest scop trebuia să ajungă în preajma unuia dintre dresori. Trebuia, cu orice preţ, să pună mâna pe unul din paznicii care patrulau în aceste vehicule mai mult decât bizare. Alergă înapoi la ascunzătoarea pe care o găsise printre pini, chiar lângă locul prin care pătrunsese în „fermă”.

Vehiculul blindat se opri pe cărăruia îngustă din pământ afânat, cam la jumătatea distanţei dintre cele două porţi, ascunse aproape complet de hăţişul care crescuse din abundenţă. Iar Jason îşi reglă binoclul. Dobermanul părea a fi câinele preferat. Şoferul deschise portiera din dreapta, iar câinele sări şi îşi aşeză labele uriaşe pe scaun. Bărbatul îi azvârli în gura larg deschisă, cu fălci puternice şi dinţi ca un ferăstrău, bucăţi de biscuiţi şi de carne, apoi se aplecă şi îl mângâie afectuos pe greabăn.

Trebuia să găsească iute o strategie – era chestiune de secunde. Trebuia cu orice preţ să oprească vehiculul, să-l scoată afară pe şofer, având grijă să nu-i stârnească bănuieli, nedându-i răgaz să reacţioneze şi să ceară întăriri. Câinele?! Cel pe care-l imobilizase şi care zăceainert în drum! Nu, şoferul va presupune că a fost doborât de pe şosea şi-i va anunţa prin radio pe cei din casă. Ce să facă? Privi nehotărât în jur simţind cum îl cuprinse panica, o groază copleşitoare, paralizantă. Scrută prin bezna din jur, căutând febril să se agaţe de ceva şi, deodată, un gând inspirat îi veni fulgerător, ca mai înainte.

Întinderea imensă de gazon proaspăt tuns şi bine îngrijit, tufişurile aliniate şi tăiate la milimetru, aleea asfaltată, proaspăt spălată – ordinea şi disciplina erau cuvintele de ordine care domneau pe teritoriul generalului. Lui Jason i se păru că aude aievea răsunându-i în urechi vorbele autoritare ale lui Swayne adresate celor aflaţi sub comanda sa: „Păstraţi curăţenia în incintă!”

Bourne aruncă rapid o privire spre electrocarul oprit în dreptul Dobermanului şi îl văzu pe şofer împingând cu blândeţe câinele afară din vehicul, pe punctul de a închide panoul blindat care servea drept portieră. Avea câteva secunde la dispoziţie! Ce să facă? Cum?

Zări profilându-se pe pământ umbra unei ramuri groase, o ramură putrezită care căzuse din pinul de deasupra lui. Se îndreptă spre ea, se ghemui, o trase cu putere dintre acele uscate care aproape o acoperiseră şi o târî spre aleea asfaltată. Dacă o aşeza de-a curmezişul drumului, bătea la ochi, iar şoferul precis şi-ar fi dat seama că e vorba de o cursă; dar dacă o aşeza doar parţial în drum – o apariţie nedorită care tulbura ordinea atotputernică – ea l-ar fi deranjat imediat pe şofer şi poate reacţia lui ar fi fost aceea de a sări să o ia imediat din drum înainte ca generalul să treacă pe acolo şi să o vadă. Bărbaţii care lucrau pentru Swayne nu puteau fi decât soldaţi sau foşti soldaţi, cu toţii supuşi ordinii milităreşti, deci era de presupus că vor căuta să evite pedepsele, mai cu seamă pentru un motiv atât de mărunt. Norocul îi surâdea lui Jason. Înşfăcă creanga ruptă, o trase spre alee şi o depuse cu grijă în drum, atât cât să se vadă numai un capăt. Auzi trântindu-se portiera vehiculului, iar pe acesta prinzând viteză pe măsură ce se apropia. Bourne alergă şi se ascunse în spatele pinilor.

Şoferul întoarse, viră şi ieşi de pe cărare pentru a se înscrie pe aleea principală. Pe cât de repede accelerase, pe atât de iute încetini atunci când zări conturându-se în lumina farurilor un obstacol care nu trebuia să fie acolo. Se apropie prudent, rulând cu viteză mică, de parcă ar fi încercat să îşi dea seama despre ce este vorba. Iar când realiză ce era, ţâşni înainte. Fără umbră de şovăială deschise panoul blindat din dreptul lui, un fel de portieră confecţionată dintr-un strat gros de plexiglas care se ridica spre partea din faţă a vehiculului, sări pe banda de asfalt şi înconjură maşina prin faţă.

— Măi, Rex, eşti un câine rău, amice, rosti şoferul aproape în şoaptă, vorbind cu un pronunţat accent din sud. Ce-ţi veni s-o cari până aici, tâmpitule? Dobitocul ăsta cu tinichele pe umeri o să te tundă fiindcă îi murdăreşti proprietatea!... Rex, treci imediat aici, javră nenorocită! Bărbatul înşfăcă creanga căzută şi o aruncă din drum sub pinii cufundaţi în întuneric. Rex, m-

auzi? Băi, maşină de dat la gagici.

— Rămâi pe loc şi ridică mâinile, rosti Jason ieşind în întuneric.

— Ce mă-sa!? Cine eşti?

— Un om care nu dă nici o ceapă degerată dacă mori sau nu, îi răspunse calm oaspetele nepoftit.

— Eşti înarmat! Ţi-am văzut pistolul!

— Şi tu. Al tău e în toc. Al meu, îl ţin în mână şi e aţintit spre tărtăcuţa ta.

— Câinele! Unde dracu' e câinele?

— E indispus.

— Ce?

— Pare a fi un câine de treabă. Tot ce-şi poate oferi un dresor bun. Însă nu animalul e de vină, ci dresorul lui.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Concluzia la care am ajuns este că ar trebui să-l omor pe om şi nu pe animal. Sper că e clar, da?

— Nu pricep o iotă. Omu' ăsta, ştiu eu, nu vrea să fie omorât.

— Ce-ar fi să discutăm un pic?

— Păi, n-am decât o viaţă, jupâne.

— Coboară braţul drept uşurel şi scoate arma – cu degetele, *jupâne.*

Paznicul se conformă şi apucă arma între policar şi arătător.

— Aruncă-mi-o, te rog.

Bărbatul se supuse, iar Bourne o prinse din zbor.

— Ce dracu' se petrece? strigă paznicul pe un ton rugător.

— Am venit după informaţii.

— Îţi spun tot ce vrei dacă mă laşi să ies de aici. Nu mai vreau să am de-a face cu văgăuna asta! Ştiam eu că tot aici o să ajungem într-o bună zi, i-am şi spus lui Barbie Joe. Întreab-o! I-am zis că într-o bună zi o să se învârtă pe aici tot felul de caralii curioşi. Da' la asta nu mă aşteptam! Nu cum ai venit tu! Nu cu pistoale lipite de tâmplă.

— Presupun că Barbie Joe e nevasta ta.

— Cam aşa ceva.

— Păi, începi prin a-mi spune de ce ar dori tot felul de tipi curioşi să vină pe aici? Şefii mei s-ar bucura să afle. Nu-ţi face griji, de tine n-o să pomenească nimeni; pentru că tu nu contezi. Eşti un simplu paznic şi nimic mai mult.

— Chiar asta sunt, dom'le! îl întrerupse îngrozit paznicul.

— Şi atunci, ce rost a avut să-i spui lui Barbie Joe ce i-ai spus? Că se vor învârti pe aici nişte tipi curioşi?

— Ce dracu', nu ştiu precis... Doar că se petrece tot felul de chestii ciudate. Pricepi?

— Nu. Nu pricep. Fii bun şi dă-mi un exemplu.

— Păi, gură-mare ăla cu tinichele, generalul. E ştab mare. Corect? Pentagonu' îi trimite maşini cu şofer şi elicoptere când vrea el. Corect? El e şefu' chestiei ăsteia. Corect?

— Şi?

— Şi împuţitul ăla de sergent irlandez – o târâtură de sergent – şterge cu

el pe jos. Pricepi unde bat? Şi nevastă-sa aia cu balcoane mari are ceva de împărţit la aşternut cu huiduma asta şi-o doare în fund că o ştie toată lumea. Acum te-ai prins că e ceva ciudat aici?

— M-am prins că-i vorba de o porcărie conjugală, dar nu cred să intereseze pe cineva povestea asta. De ce crezi că s-ar învârti pe aici tot felul de indivizi curioşi?

— Omule, păi tu de ce-ai venit? Fiindcă ai auzit de întâlnire, nu?

— Întâlnire?

— Cu limuzine dichisite şi şoferi care aduce granguri mari. Corect? Da' să ştii că ai nimerit prost. Nu dăm niciodată drumu' la câini noaptea când e întâlniri.

Bourne tăcu, apoi se apropie de paznic.

— Vom continua discuţia în maşină, rosti el pe un ton autoritar. Eu am să mă ghemuiesc la podea, iar tu ai să faci exact ce-ţi spun.

— Mi-ai promis că mă laşi să plec!

— Ţi-am promis că aşa o să fie. E valabil şi pentru celălalt băiat care face de pază. Porţile au alarma pusă?

— Nu-i pornită când dăm drumu' la câini. Dacă javrele astea vede ceva mişcând pe şosea afară, el începe să se agite şi se repede la gard şi o blochează.

— Unde e panoul de comandă?

— E două. Unul la sergent şi altu' în holu' de la intrare al casei. Poţi să pui alarma numa' când porţile e închise.

— Hai, dă-i drumul.

— Încotro?

— Vreau să fac cunoştinţă cu toţi câinii de pe aici.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce îi anihilase şi îi târâse în coteţ pe ceilalţi cinci câini de atac, Bourne trase zăvorul porţii şi îi lăsă pe cei doi paznici să plece. Înainte de asta le dădu fiecăruia câte trei sute de dolari.

— Sper să compenseze pierderile, le spusese el.

— Hei, cu brişca mea cum rămâne? întrebă cel de-al doilea paznic. Nu-i cine ştie ce, da' mă învârt cu ea pe unde vreau. Io şi Willie venim cu ea până aici.

— Ai cheile?

— Mda, în buzunar. E parcată în spate, lângă coteţe.

— O iei mâine.

— De ce să n-o iau acuş?

— Fiindcă dacă pleci cu maşina faci zgomot, iar şefii mei trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta. Ar fi mai indicat să nu vă întâlniţi. Crede-măpe cuvânt.

— Ce p... mă-sii! Ce ţi-am zis eu, Jim-Bob? Cum i-am zis şi lu'Barbie Joe. Omule, locu' ăsta pute!

— Lasă, Willie, că trei sutare nu pute. Hai, facem autostopu'. Nu-i târziu şi băieţii încă mai circulă... Hei, jupâne, cine-o să aibă grijă de copoi când se

trezeşte? Trebuie scoşi la plimbare şi hrăniţi înainte de schimbu' de dimineaţă şi ăştia dacă vede un străin că se apropie de ei...

— Şi sergentul lui Swayne? Nu se descurcă?

— Nu-l prea au la ficaţi, îi explică paznicul pe nume Willie, da' îl ascultă. Javrele astea se înţeleg mai bine cu nevasta generalului.

— Şi cu generalul?

— Se pişă pe el când îl vede, răspunse Jim-Bob.

— Mulţumesc de informaţie. Hai, şi-acum plecaţi. Luaţi-o spre oraş o bucată de drum şi după aceea încercaţi să opriţi o maşină. Şefii mei vin din direcţie opusă.

— Ştii ceva? spuse celălalt paznic uitându-se pe furiş la Jason. E cea mai tâmpită noapte pe care mi-a fost dat s-o trăiesc. Vii aici îmbrăcat ca un terorist, da' te porţi şi vorbeşti ca un ofiţer dintr-ăia care scoate untu' din cătane. O ţii aţă cu „şefii" tăi, da' după aia pui mâna şi îi cari pe căţei până la coteţ şi ne mai şi plăteşti trei sutare ca să plecăm. Io, să fiu al naibii dacă mai pricep ceva!

— Nici nu-i nevoie. Pe de altă parte, dacă aş fi fost terorist, acum crezi că mai sufla vreunul dintre voi?

— Are dreptate, Jim-Bob. Hai s-o ştergem dracului odată deaici!

— Şi cam ce am avea voie să ciripim dacă ne întreabă careva?

— Adevărul. Povestiţi exact ce s-a-ntâmplat în noaptea asta. Puteţi adăuga un nume: Cobra.

— Măiculiţă! ţipă Willie dispărând în fugă pe şosea, amicul său urmându-l îndeaproape.

Bourne lăsă zăvorul masiv şi încuie poarta, apoi se întoarse la maşină, ferm convins că, indiferent cum aveau să evolueze lucrurile în orele care urmau, el aruncase mănuşa, iar Meduza va intra în fierbere; punând cu disperare întrebări în dreapta şi-n stânga, întrebări la care nu avea să primească nimeni răspuns. Nici măcar unul. Mister.

Urcă în maşină, băgă maneta în viteza întâi şi porni spre cabana de la marginea drumului pietruit, cel care se deschidea din aleea principală.

Ajuns lângă fereastră, îşi lipi bărbia de pervaz şi iscodi să vadă ce se întâmplă înăuntru. Sergentul mătăhălos era prăbuşit într-un fotoliu imens, cu picioarele sprijinite pe un scăunel şi se uita la televizor. Sonorul era dat la maximum şi, judecând după zgomotele care răzbăteau prin fereastră şi vocea piţigăiată, alertă şi exaltată a comentatorului sportiv, aghiotantul generalului era absorbit de un meci de baseball. Jason trecu rapid în revistă încăperea, sau cel puţin atât cât putea vedea din acel unghi. Era amenajată în stil rustic, într-o adevărată risipă de tonuri de maro şi roşcat, cu nelipsitul mobilier din lemn negeluit şi perdele cadrilate la ferestre, un locşorliniştit şi tihnit care degaja virilitate, şablonul clasic al ideii de cabană de ţară pentru un bărbat. Singurul lucru care lipsea din acest cadru pentru a completa ambianţa era vetusta puşcă agăţată deasupra căminului. De fapt, în încăpere nu se zăreau arme, nici măcar un pistol automat aşezat pe masă, la îndemână, sau vârât în toc, la şold. Omul de încredere al generalului nu era îngrijorat în privinţa siguranţei propriei

persoane – şi, în definitiv, de ce ar fi fost? Doar proprietatea generalului Norman Swayne era un loc sigur – garduri, porţi, patrule înarmate şi câini dresaţi pentru a ucide care făceau de pază lângă fiecare punct de acces. Jason fixă gânditor fălcile puternice, ca de buldog, ale sergentului şi se întrebă ce secrete se ascundeau în capul acela mare. Va afla. Delta One care, cândva, fusese membru al Meduzei, avea să afle adevărul chiar dacă pentru asta trebuia să-i crape sergentului capul. Jason se trase de lângă fereastră şi se îndreptă spre intrare. Bătu de două ori la uşă cu încheietura degetului mijlociu al mâinii stângi pentru că în dreapta ţinea pistolul automat pe care i-l procurase Alexander Conklin, prinţul incontestabil al misiunilor ultrasecrete, o armă pe care nimeni nu avea cum să o identifice.

— E deschis, Rachel! tună cu o voce răguşită bărbatul aflat înăuntru.

Bourne apăsă pe clanţă şi împinse uşa cu putere. Aceasta se roti în ţâţâni şi se lipi de perete. Jason intră.

— Iisuse Cristoase! răcni sergentul punându-şi picioarele butucănoase în pământ şi extrăgându-şi corpul obez din fotoliu. Tu!... O stafie! Nu se poate! Ai murit!

— Ce vorbeşti! rosti Delta, membrul Meduzei. Tu eşti Flannagan, dacă nu mă-nşel. Asta-i tot ce-mi amintesc.

— Bine, dar eşti mort! repetăaghiotantul generalului urlând, cu ochii ieşiţi din orbite de groază. În Hong Kong! Te-au omorât în Hong Kong acum patru... cinci ani!

— Văd că ţii socoteala...

— Ştim...ştiu sigur!

— Eşti bine informat, pe cât se pare.

— Eşti Bourne!

— S-ar putea spune, înviat din morţi.

— Nu te cred!

— Ba să crezi, Flannagan. Despre „ştim” aş dori să discutăm noi doi acum. Mai exact, despre Şerpoaică.

— Tu eşti ăla pe care... pe care Swayne l-a numit Cobra!

— Cobra e un şarpe.

— Nu-nţeleg.

— E şi greu.

— Eşti de-ai noştri!

—Am fost. Fiindcă între timp, m-aţi eliminat. Dar m-am furişat ca un şarpe printre voi şi iată-mă-s.

Sergentul se uită înnebunit spre uşă, apoi spre fereastră.

— Cum ai intrat? Unde sunt paznicii, câinii? Dumnezeule! Unde sunt toţi?

— Câinii trag un pui de somn în coteţ şi pe paznici i-am trimis la plimbare.

— I-ai trimis?... Câinii sunt pe poziţie!

— Nu mai sunt. I-am convins că trebuie să se odihnească.

— Şi paznicii? Nenorociţii ăştia de paznici?

— I-am convins să plece. Ce îşi închipuie ei că se petrece aici în noaptea

asta cred că e de neînţeles pentru mintea lor.

— Ce-ai făcut... ce vrei să faci?

— Credeam că ţi-am spus, sergent Flannagan. Vom sta de vorbă. Vreau să aflu ce-au mai făcut între timp vechii mei camarazi de luptă.

Bărbatul se trase înfricoşat de lângă fotoliu.

— Eşti posedatul ăla pe care toţi îl cunoşteam sub numele de Delta înainte să ne întorci spatele şi să-ncepi să operezi pe cont propriu! ţipă sergentul gâtuit de groază. Poza, fotografia... Erai întins pe o masă, la morgă; cearşaful era plin de sânge de la răni. Ţi-am văzut faţa – aveai ochii căscaţi şi găuri de glonţ, unul în tâmplă şi altul în gât, care sângerau... M-au întrebat dacă ştiu cine eşti şi le-am răspuns: „E Delta, Delta One de la „venetici" şi ei mi-au spus: „Nu. Nu-i Delta. E Jason Bourne, ucigaşul, asasinul plătit", aşa că eu le-am spus: „Atunci înseamnă că or fi una şi aceeaşi persoană pentru că bărbatul ăsta este Delta – doar îl cunosc bine". Mi-au mulţumit şi mi-au spus să mă întorc la ceilalţi.

— Adică la cine?

— Nişte tipi de la Langley. Tipul care a vorbit cu mine are un defect la picior. Avea şi baston.

— Şi „ceilalţi" ţi-au spus că te poţi întoarce printre ei?

— Erau cam douăzeci şi cinci sau treizeci din vechea gaşcă de la Saigon.

— Comandamentul Saigon?

— Da.

— Bărbaţi care lucrau cu „gaşca" noastră, „veneticii"?

— În mare parte, da.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Ce Dumnezeu! Doar ţi-am zis! urlă disperat omul de încredere al generalului. Acum patru sau cinci ani! Ţi-am văzut poza – erai mort!

— Era doar o fotografie, îl întrerupse calm Bourne, neslăbindu-l din ochi. Ai o memorie excelentă.

— Mi-ai pus pistolul la tâmplă. Timp de treizeci şi trei de ani nimeni n-a îndrăznit să-mi facă mie una ca asta; şi am trecut prin două războaie şi douăsprezece misiuni de luptă. Numai tu... Sigur că am memorie bună.

— Cred că înţeleg.

— Dar eu nu mai înţeleg nimic! Absolut nimic din porcăria asta afurisită. Trebuia să fii mort!

— Te repeţi. Surpriză! Uite că nu sunt mort. Sau poate că da. Poate că ai un coşmar. Te vizitează o stafie să-ţi ceară socoteală pentrudouăzeci de ani de minciuni şi escrocherii.

— Ce mai e şi tâmpenia asta? Ce dracu'...

— Nici o mişcare!

— Da' nu mă mişc!

Deodată, în depărtare se auzi o detunătură. Un foc de armă! Jason se întoarse... apoi instinctul îi comandă să facă o rotire completă. Masivul aghiotant al generalului se năpusti asupra lui, cu pumnii uriaşi ca nişte berbeci, atingându-l razant în umăr în timp ce Delta One îşi ridică năprasnic piciorul

drept şi îl lovi pe sergent drept în rinichi, înfigându-şi adânc pantoful în carnea flască şi în acelaşi timp, pocnindu-l cu patul armei în ceafă. Flannagan îşi pierdu echilibrul, se împletici şi se întinse cât era de lat la podea. Jason îşi repezi piciorul stâng în capul sergentului şi-l reduse definitiv la tăcere.

Tăcere curmată de ţipetele prelungi, isterice, ale unei femei care alerga spre uşa deschisă a cabanei. Soţia generalului Norman Swayne dădu buzna în încăpere, dar se opri la vederea scenei neaşteptate şi se sprijini de spătarul unui scaun, incapabil să se mai ţină pe picioare de groază.

— E mort! ţipă ea ascuţit şi se prăbuşi la podea lângă amantul ei. Eddie, s-a sinucis! O, Doamne! S-a sinucis.

Jason Bourne se ridică din colţul în care se ghemuise pregătit să pareze un eventual atac şi se îndreptă spre uşa cabanei ciudate între zidurile căreia se ascundeau atâtea secrete. O închise calm, fără a-şi dezlipi privirea de pe cei doi ostatici. Femeia se smiorcăia, suspina şi tremura, însă nu de durere, ci de frică. Bărbatul îşi reveni, clipi de câteva ori şi deschise ochii. Dacă se poate spune că chipul bolovănos al sergentului exprima ceva, atunci această expresie era de stupoare amestecată cu furie.

CAPITOLUL XI

— Nu atingeţi nimic, rosti Bourne pe un ton care nu admitea replică, adresându-li-se lui Flannagan şi lui Rachel Swayne şi intră în urma lor în biroul generalului, o încăpere ai cărei pereţi erau căptuşiţi cu fotografii înrămate.

La vederea cadavrului bătrânului militar răsturnat pe spate în fotoliul de la birou, cu mâna încleştată pe arma care îi adusese moartea, şi a priveliştii de coşmar a ceea ce mai rămăsese din craniu – jumătatea din spate fusese spulberată de glonţ – soţia lui se chirci şi se prăbuşi în genunchi, gata să vomite. Sergentul o apucă energic de braţ, o susţinu, dar nu reuşi să-şi dezlipească privirea de pe rămăşiţele mutilate ale generalului Norman Swayne.

— Idiotul, abia reuşi să îngaime sergentul cu voce gâtuită. Apoi, fără să schiţeze un gest, încordat ca un arc, mugi furios, cu muşchii feţei zbătându-i-se: Ticălosule! Cretinule ce eşti! La ce ţi-au trebuittoate astea? De ce? Acum ce ne facem?

— Chemi poliţia, sergent, îi răspunse liniştit Jason.

— Ce? urlă omul de încredere al generalului întorcându-se şi mai furios spre Bourne.

— Nu! Nu se poate! ţipă doamna Swayne ţâşnind în picioare.

— Nu cred că aveţi de ales. Nu voi l-aţi omorât. Poate l-aţi împins la sinucidere, dar nu voi l-aţi omorât.

— Ce dracu’ tot spui acolo? îl întrebă brutal Flannagan.

— Mai bine o tragedie conjugală ca oricare alta, deşi un pic încurcată, nu credeţi? Presupun că legătura voastră nu mai e un secret pentru nimeni; adică, toată lumea ştia.

— Puţin îi păsa porcului de „legătura” noastră şi nici părerea lui nu era un secret pentru nimeni.

— El ne încuraja, ori de câte ori se ivea ocazia, completă Rachel Swayne netezindu-şi fusta cu o mână nesigură şi recăpătându-şi ciudat de rapid stăpânirea de sine; i se adresase lui Bourne, însă îl privea pe amantul ei. Pur şi simplu ne arunca unul în braţele celuilalt; şi asta dura uneori zile în şir... Chiar trebuie să vorbim în camera asta? Doamne! Am fost măritată cu el douăzeci şi şase de ani! Sunt convinsă că mă-nţelegi... pentru mine e oribil!

— Avem de lămurit câteva lucruri, spuse Bourne.

— Nu aici! Dacă nu te superi... În camera de zi. E vizavi. Să vorbim mai bine acolo.

Doamna Swayne vorbise cu un calm desăvârşit. Ieşi demnă din birou, iar aghiotantul generalului, după o ultimă privire aruncată cadavrului scăldat în sânge, făcu o grimasă de oroare şi dezgust şi o urmă. Bourne nu îi slăbi din ochi.

— Rămâneţi în hol să vă pot vedea! Să nu mişcaţi! rosti el pe un ton autoritar traversând încăperea şi îndreptându-se spre birou.

Din mers încercă să memoreze scena şi să înregistreze vizual toate

obiectele, mai cu seamă interesându-l cele pe care le văzuse Norman Swayne în ultimele sale clipe de viaţă, înainte de a-şi vârî pistolul în gură. În partea dreaptă a suportului pluşat de birou, se afla o agendă de lucru de la Pentagon având pe copertă numele şi gradul lui Swayne, chiar sub stema Statelor Unite ale Americii. Lângă ea, în stânga marginii legate în piele a suportului de scris, se afla un pix din aur cu vârful de argint scos afară de parcă cineva îl folosise de curând şi uitase să-l închidă. Bourne se aplecă peste birou aproape atingând cadavrul, iar mirosul acru de praf de puşcă şi carne arsă îi înţepă nările. Studie agenda. Era goală, însă Jason desprinse cu atenţie primele pagini, le împături şi le vârî în buzunarul pantalonilor. Contrariat, se îndepărtă de birou... Ceva nu era în regulă. Ce? Se uită de jur-împrejurul camerei şi când îşi aţinti privirea asupra bibliotecii, sergentul Flannagan îşi făcu apariţia în prag.

— Ce faci? întrebă Flannagan bănuitor. Te aşteptăm.

— Poate că prietenei tale îi vine greu să stea aici, mie însă, nu. Şi nici nu-mi permit să plec atâta vreme cât s-ar putea să găsesc unindiciu.

— Parcă spuneai că nu trebuie să ne atingem de nimic.

— Dacă te uiţi nu înseamnă că şi atingi, sergent. Iar dacă iei ceva, nimeni nu are să afle că ai şi atins acel obiect, de vreme ce nu mai e acolo.

Bourne se îndreptă ca din puşcă spre o măsuţă pentru servit cafea, cu tăblia lucrată în bronz, genul atât de des întâlnit în bazarurile din India şi din Orientul Mijlociu. Era aşezată în faţa căminului, iar în stânga şi în dreapta ei se aflau două fotolii. În centrul măsuţei trona o scrumieră din sticlă glazurată, plină cu mucurile a şase ţigări care fuseseră fumate doar pe jumătate. Jason se aplecă, o luă şi se întoarse spre Flannagan.

— Să luăm bunăoară această scrumieră, sergent. Am atins-o, deci amprentele mele au rămas pe ea, însă nimeni n-o să ştie pentru că o iau cu mine.

— Pentru ce?

— Fiindcă am mirosit ceva de-adevăratelea, cu nasul, fără nici o legătură cu flerul.

— Ce dracu' îndrugi acolo?

— Fum de ţigară, uite, despre asta vorbesc. Fumul de ţigară persistă în aer mai mult decât s-ar crede. Întreabă şi tu pe cineva care s-a lăsat de fumat de o mie de ori.

— Şi ce-i cu asta?

— Ce-ar fi să avem o mică discuţie cu nevasta generalului? Sau mai bine, hai să vorbim toţi trei. Vino, Flannagan. Ne jucăm de-a „Cine ştie câştigă".

— Pistolu' ăla pe care-l ţii în buzunar îţi dă curaj, nu?

— Mişcă, sergent!

Rachel Swayne smuci capul spre stânga îndepărtând de pe ochi şuviţele de păr lung, negru, şi se instală în scaun cu umerii drepţi, într-o poziţie studiată.

— Este pur şi simplu jignitor, rosti ea privindu-l pe Bourne cu ochi mari, acuzatori.

— Sigur că este, o aprobă Jason dând din cap. Şi întâmplător e şi adevărat. În scrumieră sunt şase mucuri de ţigară şi pe fiecare au rămas urme de ruj.

Bourne se aşează într-un fotoliu din faţa ei şi puse scrumiera pe măsuţa de lângă el.

— Erai acolo când s-a-ntâmplat, vreau să spun când şi-a vârât pistolul în gură şi a tras piedica. Poate nu ţi-ai imaginat că are s-o facă; ţi-oi fi zis că iar se dă în spectacol cu crizele lui de isterie. Însă oricare ar fi adevărul, n-ai ridicat un deget să-l opreşti. De ce s-o fi făcut? Pentru tine şi Eddie era singura ieşire din situaţie.

— E scandalos!

— Ştii ceva, doamnă Swayne? N-ar trebui să foloseşti asemenea cuvinte. Nu te prinde şi eşti la fel de puţin convingătoare ca şi atuncicând spui „e pur şi simplu jignitor”... Parcă n-ai vorbi tu, Rachel. Cred că-i imiţi pe alţii – oameni bogaţi, clienţi cu priviri golite de expresie... O tânără coafeză din Honolulu care i-a auzit pe alţii folosind asemenea expresii.

— Cum îţi permiţi?...

— Zău, Rachel, nu fi ridicolă. Nu încerca cu şmecheria „cum îţi permiţi”, că la mine nu ţine. Şi ce-ai să-mi faci? O să mă dai gata cu aerele tale de mironosiţă, vorbindu-mi de sus de parcă ai fi vreo regină care trimite la ghilotină un supus plebeu?

— Să nu te iei de ea! se răsti Flannagan trecând lângă doamna Swayne ca pentru a-i oferi protecţia sa. Ţii paru’ în mână, da’ nu cred că-i nevoie să faci aşa ceva. E o femeie bună, al naibii de bună, pe care au batjocorit-o toţi nenorociţii cu ifose care s-au învârtit pe aici.

— Cum se poate? Doar a fost soţia generalului, stăpâna acestei case. Şi încă mai este, nu?

— S-au folosit toţi de ea, cum au vrut.

— Şi-au bătut joc de mine, domnule Delta! ţipă Rachel Swayne încleştându-şi degetele de braţul fotoliului. Asta când nu mă sorbeau din priviri sau nu-mi făceau curte. Cum ţi-ar plăcea să ştii că eşti privit ca o bucăţică pe cinste şi că eşti trecut din mână-n mână pe post de desert când masa şi beţia s-au sfârşit, unor personaje foarte importante?

— Nu mi-ar plăcea deloc. De fapt cred că aş refuza.

— Eu n-am avut cum! El mă obliga!

— Nimeni nu te poate obliga să faci aşa ceva.

— Ba da, poate, domnule Delta, rosti soţia generalului aplecându-se spre Bourne, sânii săi imenşi împungând materialul subţire al bluzei, iar şuviţele lungi şi negre, căzute pe faţă, ascunzând parţial primele semne de îmbătrânire care apăruseră pe chipul ei, totuşi încă senzual. Încearcă să-ţi imaginezi ce şanse are o amărâtă care s-a născut în bazinul carbonifer din West Virginia, o copilă numai cu patru clase, când corporaţiile închid minele şi oamenii nu mai are ce mânca... pardon, nu mai au. Se agaţă de ce poate. Exact asta am făcut eu. M-am întins cu bărbaţii, din Aliquippa şi până-n Hawaii, da’ până la urmă tot am ajuns acolo şi am învăţat o meserie. Acolo l-am cunoscut pe „marele

bărbat” şi m-am măritat cu el. Da’ să ştii că nu mi-am făcut iluzii, din ziua întâi. Mai ales când s-a întors din ‘Nam. Pricepi ce vreau să spun?

— Nu sunt sigur, Rachel.

— Nu trebe’ să te justifici, fetiţo! tună Flannagan.

— Lasă, Eddie. Aşa vreau eu. Mi-a ajuns până peste cap tot circul ăsta. OK?

— Ai grijă ce spui!

— Adevărul e, domnule Delta, că nu ştiu nimic. Însă nu-s nici vreo proastă. Pricepi?

— Taci, Rachel! ţipă la ea omul de încredere al generaluluidecedat.

— Ia mai slăbeşte-mă, Eddie! Nici tu nu eşti mai breaz. Domnul Delta ar putea fi salvarea noastră... Ne-am întoarce în insule. Am dreptate?

— Perfectă dreptate, doamnă Swayne.

— Gura! urlă Flannagan aruncându-se spre Bourne, oprit însă brusc de detunătura asurzitoare a armei şi de glonţul care se înfipsese în podea, între picioarele lui.

Femeia ţipă. Când se opri, Jason reluă pe un ton calm:

— Şi anume care ar fi locul acesta, doamnă Swayne?

— Stai! interveni din nou sergentul, de astă dată fără a mai ţipa să o oprească, ci pe un ton rugător, rugămintea fierbinte a unui bărbat. Se uită la soţia generalului, apoi la Jason. Ascultă, Bourne, sau Delta, sau cum dracu’ ţi-o fi spunând. Rachel are dreptate. Prin tine am putea scăpa. Ce ne-a mai rămas nouă aici? Aşa că spune, ce ne oferi?

— În schimbul a ce?

— Să zicem că ţi-am spune ce ştim despre văgăuna asta... iar eu ţi-aş putea spune unde să mai cauţi lucruri şi mai interesante. Tu cum ne ajuţi? Cum facem să ieşim de aici şi să ajungem în insulele Pacificului fără dureri de cap şi fără să fim hărţuiţi; adică fără poze şi nume date la ziar?

— Trebuie să vorbeşti mai sus, sergent.

— Ce dracu’! Nu ea l-a omorât... nu noi l-am omorât, ai zis-o cu gura ta!

— Corect, însă nu-mi pasă dacă aţi făcut-o voi sau nu, sau dacă sunteţi răspunzători sau nu de asta. Am lucruri mai importante pe cap.

— Cum ar fi să afli „ce-au mai făcut între timp nişte vechi camarazi de arme” sau cum dracu’ te-oi fi exprimat?

— Exact, am o datorie.

— Nu-mi vine să cred că tu...

— Nici nu-i nevoie.

— Da’ muriseşi! izbucni consternat Flannagan, şi cuvintele îi ţâşniră de pe buze în rafală. Delta One de la „venetici” era Bourne şi Bourne era mort, la morgă. Cei de la Langley aveau dovezi. Ni le-au arătat! Când colo, nu eşti mort...

— Am fost preluat, sergent! Asta-i tot ce-ar trebui să ştii. Asta şi faptul că lucrez pe cont propriu. Am oarecare datorii pe care vreau să le plătesc, dar sunt solo. Am nevoie de informaţii. Rapid!

Flannagan clătină capul fără să priceapă nimic.

— Păi ştiu şi eu... Poate te ajut cu ceva, rosti el liniştit, anunţând un început promiţător: cine ştie, poate mai mult decât alţii. Mi s-a dat o însărcinare specială, aşa că a trebuit să ştiu unele chestii, chestii pe care, în mod normal, unu' ca mine n-ar fi trebuit să le ştie.

— Sergent, mi se pare mie sau aud uvertura unui concert? Despre ce însărcinare specială e vorba?

— Să fac pe asistentul medical. Acum doi ani, Norman o cam luase pe arătură. Eu trebuia să-l ţin de mână şi dacă dădeam în bară mi s-a dat un număr de telefon de la New York la care să sun.

— Şi telefonul în discuţie face parte din ajutorul pe care mi-l poţi da.

— Asta şi câteva numere de maşini pe care le-am notat în cazul...

— În cazul în care cuiva i-ar fi trecut prin minte că nu mai e nevoie de serviciile tale de dădacă, completă Bourne.

— Cam aşa ceva. Grangurii ăştia nenorociţi nu ne prea aveau la ficaţi, m-am prins imediat, da'Norman parcă era pe altă lume.

— Pe cine? Pe tine, pe Rachel şi pe Swayne?

— Uniforme. Numai mutre. Nu le ajungi nici cu prăjina la nasurile lor superioare de civili cu lovele şi ne tratează ca şi când noi am fi nişte gunoaie cu care, vrând, nevrând, trebuie să lucreze. Şi nu se înşală decât parţial, fiindcă chiar au avut mare nevoie de noi. Se uitau la el de sus şi-l tratau cu dispreţ, dar aveau nevoie deel.

„Soldăţeii noştri de plumb nu s-ar fi descurcat singuri, lăsaţi de capul lor". Albert Armbruster, preşedintele Comisiei Federale de Comerţ: moştenitori sunt civilii.

— Spui că ţi-ai notat câteva numere de maşină. Să înţeleg că tu nu erai de faţă la întâlnirile care se ţineau – se ţin – aici cu regularitate? Adică nu te amestecau cu oaspeţii, nu erai de-al lor.

— Ce, eşti nebun? ţipă cu o voce vulgară Rachel Swayne, răspunzându-i lui Bourne, într-un fel propriu şi sintetic. De câte ori era o întâlnire adevărată, nu petrecerile lor de beţivani, Norm îmi zicea să mă încui în cameră sau, dacă am chef să cobor, să mă duc mai bine la Eddie şi să mă uit la televizor. Eddie n-avea voie să iasă din cabană. Noi nu eram destul de buni pentru nenorociţii ăia de prieteni ai lui! Aşa a fost ani de zile... Cum ţi-am spus, el ne-a aruncat unul în braţele ăluilalt.

— Încep să înţeleg, sau cel puţin aşa cred. Însă tu ai numerele de maşini, sergent. Cum ai reuşit, că doar erai consemnat?

— Nu eu le-am luat. Paznicii. Le-am zis că e o măsură specială de securitate, una ultrasecretă. Şi n-au crâcnit.

— Înţeleg. Spuneai că Swayne a luat-o razna acum câţiva ani. Cum? În ce fel?

— Ca acum. De câte ori apărea ceva ieşit din schemă, paraliza. Nu-i plăcea să ia decizii. Numai dacă-i fluturai pe la nas numele Şerpoaicei, şi băga capu' în nisip ca struţu'.

— Şi-n seara asta? V-am văzut certându-vă... mie mi s-a părut că sergentul îi spunea generalului că-i liber.

— Păi chiar i-am dat papucii. Norman intrase în panică... Din cauza ta, a bărbatului căruia i se spune Cobra, care a dezgropat povestea asta veche de acum douăzeci de ani, de la Saigon. Se agăţa de mine să nu-l las singur dacă apari pe-aici şi eu i-am spus că niciprin minte nu-mi trece să fac aşa ceva. I-am spus că încă nu mi-a sărit o doagă, că numai dacă mi-a sărit o doagă fac aşa ceva.

— De ce? De ce-ar fi nebun un aghiotant dacă stă în preajma ofiţerului său?

— Din acelaşi motiv pentru care un subofiţer nu are ce căuta alături de vedetele şi mărimile armatei când pun la punct vreo tactică militară. Fiindcă, ierarhic, nu suntem egali. Aşa stă treaba.

— E un alt fel de a spune că sunt anumite lucruri pe care nu ai cum să le ştii.

— Te-ai prins.

— Da, acum douăzeci de ani erai la Saigon, membru al Şerpoaicei... Ce dracu' sergent, erai şi eşti încă membru al Meduzei.

— Firimituri, Delta. Eram bun de ce pica de la masa lor. Eu frec podelele şi atunci ei au grijă de mine, da' rămân ceea ce sunt – un gunoier în uniformă. Şi când o veni vremea să le predau uniforma, o scot şi mă ascund frumuşel într-un colţişor cât mai retras. Cu douăzeci de lacăte la gură, altfel s-ar putea să sfârşesc într-un sac de plastic. Mie mi-e clar cum stau. Oricând se pot dispensa de mine. Nu sunt de neînlocuit.

Bourne nu-l scăpa pe sergent din ochi, deci remarcă privirile furişe pe care i le arunca Flannagan soţiei generalului de parcă ar fi aşteptat să fie ovaţionat, sau, dimpotrivă, somat să-şi ţină gura. Masivul aghiotant al marelui militar fie spunea adevărul, fie era un actor care-şi învăţase foarte bine rolul.

— Atunci mi se pare evident că a venit momentul să te pensionezi, rosti Jason în cele din urmă. Te pot ajuta, sergent. Te topeşti frumuşel cu cele douăzeci de lacăte la gură şi cu recompensele care ţi se cuvin după ce o viaţă ai strâns gunoiul. După treizeci de ani petrecuţi în armată, devotatul aghiotant al generalului anunţă că se pensionează în urma morţii tragice a superiorului şi prietenului său. Nimic mai normal şi nimeni n-o să pună întrebări... Iată oferta pe care ţi-o fac.

Flannagan o privi din nou pe Rachel Swayne. Aceasta aprobă scurt cu o mişcare a capului, după care îl fixă pe Bourne.

— Ce garanţii ne dai că ne laşi să ne strângem catrafusele şi să plecăm de aici cât mai repede? întrebă femeia.

— Sunt probleme cu scoaterea din armată a sergentului Flannagan şi fixarea pensiei?

— L-am făcut pe Norman să semneze hârtiile acum câteva luni, interveni aghiotantul. Am fost angajat permanent al biroului său de la Pentagon şi încartiruit la reşedinţa sa. Nu trebuie decât să completez data, să semnez şi să las o adresă la care vor fi trimişi banii, adresă pe care eu şi Rachel am avut grijă să o alegem din timp.

— Asta-i tot?

— Nu-mi rămâne decât să dau vreo trei sau patru telefoane. La avocatul lui Norman, care o să strângă pe aici; la asociaţie, pentru câini; la dispeceratul de la Pentagon, pentru maşină – şi încă unul laNew York. După care, pe fruntea mea stă scris Aeroportul Dulles.

— Probabil v-aţi gândit la toate astea şi le-aţi pus la punct de ceva vreme... De ani de zile.

— Numai la asta ne-am gândit, domnule Delta, întări soţia generalului întrerupându-l. Cum se spune, noi ne-am făcut datoria.

— Însă, înainte de a semna hârtiile şi a da telefoanele, vreau să ştiu sigur că scăpăm curaţi, adăugă Flannagan. Acum!

— Adică fără poliţie, ziare şi ce s-a-ntâmplat în noaptea asta – pur şi simplu n-aţi fost aici.

— Ziceai că ai o legătură cu ăi de sus. Cam cât de mult îţi datorează?

— N-aţi fost aici, repetă Bourne gânditor, privind absent scrumiera de cristal de pe măsuţă în care se aflau mucurile de ţigară mânjite de ruj. Ridică ochii şi întâlni privirea aghiotantului. N-aţi pus mâna pe nimic. Deci nu se poate face legătura între voi şi sinucidere... Chiar sunteţi pregătiţi de plecare – să zicem peste două ore?

— Şi peste o jumătate de oră, domnule Delta, îi răspunse Rachel.

— Bine, dar v-aţi petrecut aici toată viaţa – amândoi...

— Nu vrem să luăm nimic care să ne amintească de viaţa asta. Doar ce am apucat să luăm, spuse Flannagan pe un ton categoric.

— Proprietatea îţi revine ţie, doamnă Swayne...

— Pe dracu'! I-am lăsat-o unei fundaţii, întreabă-l pe avocat. Ce-mi rămâne mie – dacă mi-o rămâne ceva – o să-mi trimită el. Nu vreau decât să plec – să plecăm.

Jason se uită pe rând la cei doi, un cuplu ciudat pe care viaţa îi adusese unul lângă altul într-un fel ciudat.

— Înseamnă că nu vă mai stă nimic în cale.

— Şi cum ştim *sigur?* întrebă Flannagan făcând un pas înainte.

— Să fiu în locul vostru, eu m-aş crede pe cuvânt. Fiindcă pot să o fac. Pe de altă parte, ce altă şansă aveţi? Să presupunem că rămâneţi pe loc. Orice aţi face, el tot n-are să apară mâine la Arlington şi nici poimâine şi-n general niciodată. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot o să vină să-l caute. Şi-atunci, or să vă pună întrebări, or să-l caute, poliţia o să înceapă cercetările şi, aşa cum e sigur că Bobby Woodward s-a născut prin voia Domnului, tot atât de sigur e că presa o să-şi bage coada. Şi or să facă speculaţii cu carul. Cât ai clipi, se va afla şi de legătura voastră, până şi gardienii ştiu de ea, iar ziarele, revistele şi televiziunea or să vă calce în picioare... Asta vreţi? Poate că în acest fel o să căpătaţi şi sacul de plastic de care vorbeai mai devreme.

Sergentul şi doamna lui se uitară lung unul la celălalt.

— Are dreptate, Eddie, spuse femeia. Singura noastră şansă e să mergem pe mâna lui, altfel nu mai scăpăm niciodată.

— Pare prea simplu, rosti Flannagan gâfâind şi aruncă o privire spre uşă. Şi cum ai să rezolvi?

—Mă priveşte, îi răspunse Bourne. Dă-mi numerele de telefon, pe toate, iar tu n-ai să suni decât la New York. Să fiu în locul tău, pe celelalte trei le-aş da de pe insulă.

— Nu ştii ce vorbeşti! Din clipa în care se află, eu şi Rachel suntem trecuţi la răboj! Or să vrea şi ei să ştie ce s-a-ntâmplat.

— Spune-le adevărul, sau cel puţin o parte din adevăr, iar restul o să fie simplu. Cine ştie, poate te alegi şi cu o primă.

— Jigodie ce eşti!

— În ‘Nam n-am fost jigodie, sergent. Nici în Hong Kong, aşa încât nu văd de ce aş fi acum... Tu şi cu Rachel aţi intrat în casă, aţi văzut ce s-a-ntâmplat, v-aţi strâns lucrurile şi aţi plecat – pentru că nu voiaţi să fiţi luaţi la întrebări, iar mortul nu mai are cum să vă dea de gol. Datează-ţi hârtiile cu ziua de ieri, trimite-le prin poştă, iar restul lasă-l în seama mea.

— Nici prin minte nu-mi trece...

— N-ai încotro, sergent! se răsti la el Jason sculându-se de pe scaun. Iar eu nu mai am chef să pierd vremea pe aici! Vreţi să plec? Foarte bine. Plec şi vă las baltă, să vă bateţi singuri capul.

Bourne se îndreptă furios spre uşă.

— Nu, Eddie! Opreşte-l! Facem cum ne zice el, altă şansă nu avem. Dacă rămânem, suntem morţi, ştii bine.

— Bine, bine!... Stai aşa, Delta! Facem cum zici tu.

Jason se opri şi se întoarse spre ei.

— Întocmai cum spun eu, sergent.

— S-a făcut.

— Mai întâi, eu şi cu tine mergem până la cabană, iar în timpul ăsta, Rachel o să facă bagajele. Îmi dai tot ce ai, numere de telefon, de maşină, numele pe care ţi le aminteşti şi absolut tot ce-ţi cer. De acord?

— Mda.

— Hai. Şi, doamnă Swayne, probabil că sunt o mulţime de flecuşteţe pe care ţi-ai dori să le iei, dar...

— Las-o baltă, domnule Delta. Amintiri pe care nu le am? Ce să iau? Tot ce-a fost de valoare în casa asta blestemată şi mi-aş fi dorit să am numai pentru mine e de mult trimis la loc sigur. E bine pus la păstrare la zece mii de kilometri de locul ăsta blestemat.

— Măi să fie! Dar voi doi chiar v-aţi pregătit.

— Atâta lucru mi-a trecut şi mie prin minte. Fiindcă, vezi tu, aşteptam de mult ziua asta. Pricepi ce vreau să zic.

Rachel trecu grăbită pe lângă cei doi bărbaţi şi ieşi în hol. Se opri şi se întoarse la sergentul Flannagan, cu un zâmbet fluturându-i pe buze şi o luminiţă sclipindu-i în ochi când îi mângâie faţa.

— Hei, Flannagan, rosti ea cu tandreţe. O să se-ntâmple de-a-devăratelea. O să trăim, Eddie. Pricepi ce vreau să zic?

— Da, păpuşă. Pricep.

Afară, în drum spre cabană, Bourne îi spuse lui Flannagan:

— N-am exagerat spunând că n-am vreme de pierdut. Poţiîncepe să

vorbeşti de-acum. Ce-mi poţi spune despre Colţişorul ăsta al lui Swayne?

— Crezi că eşti pregătit?

— Cum adică? Fireşte că sunt pregătit.

Nu era. Vorbele lui Flannagan îl făcură să se oprească pe alee, trăsnit.

— Pentru cine întreabă, e un cimitir.

Alex Conklin se lăsă pe spate în fotoliu, cu telefonul lipit de ureche, perplex, încruntat şi incapabil să găsească un răspuns normal la informaţiile incredibile pe care tocmai i le furnizase Jason. Reuşi să spună doar atât:

— Nu cred!

— Pe care dintre ele nu le crezi?

— Nu ştiu. Totul... cred. Cimitirul. Ar trebui să cred, nu?

— N-ai crezut nici când ai aflat de Londra şi Bruxelles, sau de Flota a Şasea şi păstrătorul codurilor de la Langley. Nu fac decât să completez lista... Problema e că numai după ce afli cine sunt ăştia putem acţiona.

— Ia-o de la capăt. Parcă m-ai pocnit cu leuca în cap. Numărul de telefon de la New York, numerele de maşină...

— Cadavrul, Alex! Flannagan şi nevasta generalului! Sunt pe drum. Aşa ne-am înţeles şi tu trebuie să-i acoperi.

— Bătând din palme, Swayne îşi trage un glonţ în cap şi singurele două persoane care pot da nişte răspunsuri, ce facem cu ele? *Ciao!* Lasă-i să se care! Cred că-i o aiureală şi mai mare decât tot ce mi-ai spus până acum!

— N-avem timp de discuţii. În plus, tipul mi-a spus tot ce ştie. Nu lucrau la acelaşi nivel.

— Bravo, băiete! Atâta lucru îmi era şi mie clar.

— Fă-o. Ajută-i să dispară. S-ar putea să mai avem nevoie de ei mai târziu.

Conklin oftă nehotărât.

— Eşti convins? Totul mi se pare atât de încâlcit.

— Fă-o! Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, ce-mi pasă mie de complicaţii, încălcări de lege şi toate sforăriile de care numai tu eşti în stare? Pe mine mă interesează Carlos! Strângem laţul în jurul lui să-l scoatem din bârlog. Eu îl pot scoate!

— Bine, bine. Ştiu un medic în Falls Church pe care l-am rugat şi altă dată să ne ajute în operaţiuni delicate. Îl sun şi-i spun. Ştie el ce are de făcut mai departe.

— Perfect, rosti Bourne, cu mintea lucrându-i febril. Dă drumul la bandă şi-ţi spun ce-am aflat de la Flannagan. Grăbeşte-te! Mai am atâtea de făcut!

— Eşti pe bandă, Delta One.

Jason citi rapid însemnările pe care le făcuse în cabana lui Flannagan, având grijă să pronunţe cât mai clar. Printre oaspeţii obişnuiţi ai meselor care se dădeau în casa generalului, se numărauşapte persoane pe care sergentul le zărise în treacăt, deci le făcuse doar o descriere aproximativă, şi ale căror nume nu le văzuse niciodată scrise, ci doar le auzise pomenite. Urmară apoi numerele de înmatriculare ale maşinilor care îi aduceau pe participanţii la mai

serioasele întruniri bilunare. Apoi numărul de telefon al avocatului lui Swayne, cel al asociaţiei chinologice şi un interior de la Pentagon, la dispeceratul pentru mijloace de transport alocate ofiţerilor cu funcţie. Ultimul din listă era numărul din New York, netrecut în cartea de telefon, fără nume, un robot pentru mesaje.

— Asta e prioritatea numărul unu, Alex.

— Se face, spuse Conklin oprind banda. Sun la asociaţie şi le spun să ia câinii. Vorbesc ca la Pentagon: generalul a fost trimis la un post-cheie şi plătim dublu dacă vin să ridice animalele mâine la prima oră. Apropo, nu uita să laşi porţile deschise... Cu numerele de înmatriculare e simplu. Îl rog pe Casset să le verifice pe computer fără să ştie DeSole.

— Şi cu Swayne cum rămâne? O vreme nu trebuie să se afle că s-a sinucis.

— Cam cât?

— De unde dracu' vrei să ştiu eu? strigă exasperat Jason. Până aflăm cine sunt ăştia şi ajungem la ei – ajungi la ei – şi împreună pornim morişca şi semănăm panică. Adică atunci când le sugerăm să adopte soluţia Carlos...

— Vorbe, spuse Conklin pe un ton deloc flatant. Poate fi vorba de zile, de o săptămână sau chiar mai mult.

— Exact asta spun şi eu.

— În cazul ăsta, îl cooptăm în gaşcă pe Peter Holland...

— Încă nu. Nu ştim cum va reacţiona şi n-aş vrea să mă-mpiedicde el.

— Jason, trebuie să mai ai încredere şi-n altcineva decât în mine. Pot să-l mint pe doctor, să zicem douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore – să zicem – dar nu mai mult. După aceea o să ceară hârtie de sus. Şi, nu uita, Casset îmi stă în coastă în chestiunea DeSole...

— Dă-mi două zile – ajută-mă să obţin două zile de păsuire!

— Şi-n timpul ăsta eu dosesc informaţiile, îl strunesc pe Charlie şi îl mint pe Peter cu zâmbetul pe buze, spunându-le tuturor că avansăm foarte bine în cercetările de la Hotelul „Mayflower", că mai avem puţin şi aflăm cine e curierul Şacalului – că, cel puţin, aşa credem... Sigur că noi nu facem nimic din toate astea fiindcă dăm din coate, vârâţi până la gât într-o tărăşenie de acum douăzeci de ani, o conspiraţie dinSaigon de care nu ştie nimeni, care cine ştie ce învârte acum, singurul lucru cunoscut, şi impresionant, fiind numele persoanelor implicate. Trecând peste condiţiile – sau condiţia lor socială, aflăm că au un cimitir particular amplasat pe proprietatea generalului care răspunde de intendenţă la Pentagon, general care, cu totul întâmplător, tocmai şi-a zburat creierii, un incident minorpentru care noi considerăm că nu trebuie să ne mişcăm fundul... Cristoase! Delta, coboară cu picioarele pe pământ! Rachetele astea or să se ciocnească!

Deşi stătea în picioare la biroul lui Swayne iar cadavrul generalului era aşezat în fotoliu chiar lângă el, Bourne reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Nu pe asta contam şi noi? Un scenariu perfect, pe care numai Sfântul Alex putea să-l conceapă.

— Ascultă, mă ţin şi eu de tine cum pot, dar nu eu acţionez angrenajul...

— Şi doctorul? îl întrerupse Bourne. Tu nu mai funcţionezi de aproape cinci ani. De unde ştim că n-ai ieşit din gaşcă?

— Mă văd cu el când şi când. Amândoi frecventăm muzeele. Acum două luni ne-am întâlnit la Galeriile Corcoran şi mi s-a plâns că băieţii lui nu i-au mai dat de lucru în ultima vreme.

— Fă-i program în seara asta.

— Încerc. Tu ce-ai de gând?

— Scotocesc cât mai delicat prin încăperea asta.

— Cu mănuşi?

— Chirurgicale, cum altfel?

— Să nu te atingi de cadavru.

— Numai îl caut prin buzunare, foarte delicat... Nevasta luiSwayne coboară. Te sun după ce pleacă. Şi dă de medicul ăla!

*

* *

Ivan Jax, licenţiat în medicină la Yale Medical School, cu specializare în chirurgie şi post la Massachusetts General College of Surgeons, jamaican prin naştere şi „consultant” pe lângă Agenţia Centrală de Informaţii prin bunăvoinţa unui prieten de culoare cu numele imposibil de Cactus, intră cu maşina pe poarta proprietăţii generalului Swayne din Manassas, statul Virginia. Erau momente, îşi spuse Ivan, când ar fi dat orice să nu-l fi cunoscut pe bătrânul Cactus, iar acesta era unul dintre ele. Însă, lăsând la o parte ziua de azi, nu regretase niciodată că bătrânul Cactus se număra printre prietenii lui. Mulţumită „hârtiilor magice” ale bătrânului, Jax reuşise să-şi scoată fratele şi sora din Jamaica în timpul perioadei de represiuni impuse de Manley, când profesioniştilor de valoare le era interzis să emigreze, cu atât mai puţin să ia cu ei bunuri personale.

Totuşi, folosind tot felul de acte şi permise guvernamentale false, Cactus reuşise să îi scoată pe cei doi tineri din ţară şi să aranjeze transferuri bancare într-un cont din Lisabona. Tot ceea ce solicitase în schimb bătrânul falsificator au fost copiile unor documente oficiale nesemnate, inclusiv scrisori de conosament de import/export, cele două paşapoarte ale persoanelor în chestiune, plus fotografiile acestora şi copii după diverse semnături ale unor demnitari cu poziţii-cheie în conducerea statului, foarte uşor de obţinut atâta vreme cât în publicaţiile controlate de guvern apăreau sute de edicte şi legi care mai de care mai birocratice. Fratele lui Ivan făcuse o strălucită carieră de avocat la Londra, iar sora lui era acum membru al colectivului de cercetători de la Cambridge.

Îi era îndatorat lui Cactus până peste urechi, îşi spuse doctor Jax trăgând limuzina în faţa peronului din faţa casei; iar când bătrânul îl rugase, cu şapte ani în urmă, să acorde „o consultaţie” unor „prieteni de la Langley”, sigur că nu putuse să-l refuze. Ce mai consultaţie! Urmaseră şi alte consultaţii cu caracter confidenţial care au consolidat colaborarea lui Ivan cu Agenţia de Informaţii. Iar

când pe insula sa natală guvernul l-a îndepărtat pe Manley de la putere aducându-l în locul lui pe Seaga, printre primele proprietăţi „naţionalizate” care le-au fost restituite deţinătorilor de drept, s-au numărat şi posesiunile familiei Jax din Montego Bay şi Fort Antonio. De treaba asta se ocupase Alex Conklin, însă dacă n-ar fi fost Cactus, Alex nu s-ar fi numărat printre cunoştinţele lui Ivan... Totuşi, de ce-l sunase Alex tocmai astă-seară? Astă-seară îşi serba a douăsprezecea aniversare a căsătoriei şi îi trimisese pe copii să se joace cu copiii unor vecini şi să rămână peste noapte la ei astfel încât el şi soţia lui să fie singuri, ei singuri cu grătarul din grădină – antricot pregătit în stil jamaican cum se pricepea ca nimeni altul Ivan, bucătarul-şef. Puţin rom negru Overton aruncat peste friptură şi ei doi scăldându-se goi în piscină – iată ambianţa pe care o visase. Să te ia naiba, Alex! Să-l ia naiba pe ticălosul ăsta de burlac înrăit care avusese neobrăzarea să-i răspundă auzind că aniversează doisprezece ani de căsnicie: „Şi ce? Ai împlinit anul, aşa că ce mai contează o zi în plus? Fă-ţi numărul mâine. Eu am nevoie de tine în noaptea asta”.

Aşa încât fusese nevoit să o mintă pe nevastă-sa, care lucrase ca soră şefă la Massachusetts General, spunându-i că e vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte – aşa şi era numai că pacientul trecuse deja pe lumea cealaltă. Ea îi răspunsese că speră ca următorul ei soţ să acorde mai mare atenţie vieţii ei, numai că zâmbetul cald şi privirea înţelegătoare îi dezminţeau cuvintele. Văzuse nu o dată moartea cu ochii ei. „Grăbeşte-te, iubitule”.

Jax opri motorul, înşfăcă trusa medicală şi coborî din maşină, înconjură maşina prin faţă şi se îndreptă spre uşa de la intrare care fu imediat deschisă de un bărbat înalt, îmbrăcat, după cât se putea zări în beznă, într-un costum mulat pe corp.

— Eu sunt medicul, i se adresă Ivan urcând treptele. Prietenul nostru comun nu mi-a spus cum te cheamă, dar presupun că nici nu trebuie să-ţi ştiu numele.

— Aşa presupun şi eu, îi răspunse Bourne întinzându-i mâna pe care îşi trăsese o mănuşă chirurgicală.

— Deci, ne-am înţeles, spuse Jax, dând mâna cu străinul. Parcă mi-e cunoscută de undeva mănuşa asta.

— Prietenul nostru comun nu mi-a spus că eşti negru.

— De ce? Te deranjează?

— Doamne fereşte. Sigur că nu! Prietenul meu îmi devine şi mai simpatic. Probabil nu i-a trecut prin minte că era necesar să-mi spună.

— Cred că o să ne înţelegem. Dă-i drumul, anonimule.

Bourne se afla la trei metri în dreapta biroului şi îl urmărea peJax cum, aplecat deasupra cadavrului, înfăşură, cu mare atenţie şi mişcări de expert, capul mortului într-un bandaj. Fără prea multe explicaţii, tăiase pe alocuri hainele în care era îmbrăcat generalul pentru a examina părţile atinse ale corpului. Cu precauţii infinite trase corpul neînsufleţit, care în partea de sus ajunsese să semene cu o mumie, şi îl aşeză pe podea.

— Nu mai ai vreo treabă pe aici? îl întrebă el pe Jason ridicând privirea spre el.

— Am făcut curăţenie, dacă asta voiai să mă întrebi.

— Cam asta. Trebuie să sigilez camera. Nu are voie să intre nimeni după ce plecăm, decât atunci când spune prietenul nostru comun.

— Figura asta să ştii că n-am cum să o garantez, spuse Bourne.

— N-ai încotro.

— De ce?

— Generalul tău nu s-a sinucis, anonimule. A fost asasinat.

CAPITOLUL XII

— Femeia, spuse Alex Conklin la telefon. Din ce mi-ai povestit nu poate fi decât nevasta lui Swayne. Dumnezeule!

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia, dar cam asta pare a fi, îi dădu dreptate Bourne fără prea mare tragere de inimă. Avea destule motive să-l omoare, numai Dumnezeu le ştie pe toate. Totuşi, dacă ea a făcut-o, nu i-a spus nimic lui Flannagan şi asta chiar că e aiurea.

— Te-nşeli... Conklin se opri, apoi reluă: Dă-mi-l pe Ivan la telefon.

— Ivan? Doctorul tău? Aşa-l cheamă, Ivan?

— Şi ce dacă?

— Nimic. E afară...„bagă marfa în maşină” după cum s-a exprimat singur.

— În maşina lui?

— Exact. Am cărat cadavrul...

— De unde până unde i-a venit ideea că n-ar fi o sinucidere? îi tăie vorba Alex.

— Swayne a fost drogat. M-a rugat să-ţi transmit că te sună el mai târziu să-ţi explice. Vrea să-o şteargă. Nimeni nu intră în cameră după ce pleacă – după ce plec eu – până nu le dai tu semnalul celor de la poliţie. O să-ţi spună şi asta.

— Iisuse, cred că-i o adevărată harababură la voi.

— N-arată prea bine. Şi eu ce-ar trebui să fac?

— Trage draperiile, dacă o exista aşa ceva. Vezi ce-i cu ferestrele şi, dacă poţi, încuie uşa. Dacă nu are yală automată, caută şi tu pe acolo...

— Am găsit un lanţ de chei în buzunarul lui Swayne, îl întrerupse Jason. Am verificat. Una din ele se potriveşte la uşa de la intrare.

— Bun. Înainte de a pleca, şterge urmele. Găseşte şi tu un spray de lustruit mobila sau de şters praful.

— Asta n-are să-i ţină afară pe curioşi.

— Nu. Dar dacă intră cineva, putem să-i luăm amprentele.

— Te gândeşti...

— Bineînţeles, îi sări în ajutor fostul agent secret. Trebuie să mă gândesc la o figură: cum să sigilezi casa fără să-i amesteci pe băieţii de la Langley şi, nu în ultimul rând, să le pun botniţă celor de la Pentagon în cazul în care cineva din cele douăzeci de mii de persoane care se perindă pe acolo ar avea ideea trăsnită de a-l căuta pe Swayne. Mă refer şi la cei de la birou şi la cele probabil două sute de indivizi care vin să se aprovizioneze pe zi... Dumnezeule, e de-a dreptul imposibil!

— E perfect, îl contrazise Bourne chiar în momentul în care doctorul Ivan Jax apărea în prag. Micul nostru joc de-a destabilizarea o să înceapă chiar aici, la „fermă”. Ai numărul lui Cactus?

— Nu la mine. Cred că l-am băgat într-o cutie de pantofi deacasă.

— Sună-l pe Mo Panov. El sigur îl are. După aia, sună-l pe Cactus şi zi-i să

se ducă la un telefon public şi să mă caute aici.

— Ce idee tâmpită ţi-a mai venit? Cum aud de numele bătrânului, mă ia cu furnicături pe şira spinării.

— Nu mi-ai spus să mai găsesc pe cineva de încredere în afara ta? L-am găsit. Sună-l, Alex. Jason închise. Scuză-mă, doctore... Sau, date fiind noile împrejurări, să-ţi spun pe nume? Bună, Ivan.

— Bună, anonimule. În ceea ce mă priveşte, eu nu vreau să ştiu mai mult. Mai ales după ce te-am auzit pronunţând un anumit nume.

— Alex?... Nu, sigur că nu era ăsta, doar e prietenul nostru comun.

Bourne râse mânzeşte şi trecu de partea cealaltă a biroului.

— La Cactus te referi, nu?

— M-am întors să te-ntreb dacă nu vrei să închizi poarta, spuse Jax, evitând răspunsul.

— Sper că nu te simţi jignit dacă-ţi spun că nu m-am gândit la el până când ai intrat?

— Lucrurile evidente nu sar niciodată în ochi. Şi poarta?

— Îi datorezi lui Cactus la fel de mult ca şi mine, doctore? spuse Jason fără a schiţa o mişcare, însă nescăpându-l din ochi pe jamaican.

— Îi datorez atât de mult încât n-aş vrea să-l compromit amestecându-l într-o porcărie ca asta. Ce Dumnezeu, e un om bătrân şi, indiferent ce concluzii vrea să tragă Langley, în noaptea asta s-a comis o crimă, un asasinat foarte brutal. Eu nu l-aş băga în aşa ceva.

— Numai că tu nu eşti în locul meu. Iar eu trebuie s-o fac. Pricepi? Nu mi-ar ierta-o niciodată dacă nu i-aş cere să mă ajute.

— Nu ţii prea mult la pielea ta, nu?

— Te rog. Închide poarta când ieşi, doctore. În hol e instalat un sistem de alarmă pe care am să-l pun în funcţiune după ce pleci. Jax se opri şovăind în drum, parcă neştiind dacă să spună sau nu ce îi trecea prin minte.

— Ascultă, începu el, majoritatea oamenilor întregi la minte au motive întemeiate să spună anumite lucruri... să facă anumite lucruri. Mi-ai lăsat impresia că eşti normal. Sună-l pe Alex dacă mai ai nevoie de mine – de fapt, dacă bătrânul Cactus are nevoie de mine.

Şi medicul ieşi grăbit pe uşă.

Bourne se întoarse şi se uită în jur. În cele trei ore care trecuseră de la plecarea lui Flannagan şi a lui Rachel Swayne avusese timp să percheziţioneze, discret, biroul generalului Swayne ca şi dormitorul pe care acesta îl ocupa singur la primul etaj al casei. Obiectele pe care avea de gând să le ia cu el erau acum aşezate pe măsuţa de cafea cu tăblie de bronz. Le studie pe rând. Trei agende de aceeaşi mărime legate în piele maro şi cu paginile prinse pe spirală, aşadar, un ,set de birou. Prima era un calendar al întâlnirilor, cea de-a doua o agendă personală cu numere de telefon scrise cu cerneală în dreptul numelor respective, iar ultima un soi de registru de cheltuieli aproape nefolosit. Pe lângă acestea, găsise în buzunarul de la pantalonii lui Swayne unsprezece bileţele, toate conţinând mesaje telefonice preluate de la birou, o schemă de parcurs a unui traseu de golf de la clubul al cărui membru fusese şi câteva

procese verbale scrise la Pentagon. Ultimul era portofelul generalului, conţinând o mulţime de cărţi de credit şi foarte puţini bani. Bourne avea să încredinţeze obiectele lui Alex în speranţa că acesta putea da de un fir, însă, pe cât îşi dădea singur seama în acest punct, nu descoperise nimic important sau cu adevărat relevant pentru cercetările în jurul Meduzei moderne. Lucru care îl sâcâia. Trebuia să mai fie ceva. Aceasta era casa bătrânului soldat, un sanctuar în interiorul unei case – ceva! Ştia că trebuie să fie ceva, presimţea că nu se înşală, dar nu găsise nimic. Aşa încât o luă de la capăt, de astă dată căutând milimetru cu milimetru.

Un sfert de oră mai târziu, pe când verifica fotografiile de pe peretele din spatele biroului spre a constata dacă fusese ascuns cevaîn spatele lor, fotografii atârnate pe peretele din dreapta ferestrei boltite cu pervaz lat pe care erau aşezate perne, îşi aminti ceea ce îi sugerase Conklin: să închidă ferestrele şi să tragă draperiile la geam astfel ca nimeni să nu poată intra sau observa ce se întâmplă în interior.

„Iisuse, cred că-i o adevărată harababură la voi.“
„N-aratăprea bine.”

Şi nu arăta. Ochiurile de geam ale ferestrei din mijloc erau împroşcate cu sânge şi ţesut. Iar... iar ivărul micuţ din alamă? Nu numai că nu era închis, dar fereastra era deschisă – întredeschisă, e adevărat, totuşi deschisă. Bourne se lăsă în genunchi pe pernele de pe pervaz şi studie cu atenţie încuietoarea şi ochiurile de geam din jurul ei. Pete mici, neregulate, marcate pe alocuri, care se lărgeau sau se îngustau, căpătând forme neregulate; pete de sânge închegat şi de ţesut. Apoi îşi dădu seama de ce nu se închisese fereastra. Între toc şi rama ferestrei cineva proptise un capăt al draperiei din stânga, de fapt ciucurii ei erau vârâţi acolo ca o pană. Jason se trase înapoi uimit, însă nu complet luat prin surprindere. Găsise în sfârşit piesa lipsă din jocul de puzzle complex care era moartea lui Norman Swayne.

Cineva ieşise pe fereastră după ce glonţul spulberase cutia craniană a generalului. Cineva care nu voia să rişte a fi văzut dacă trecea prin hol sau dacă ieşea pe uşa principală. Cineva care ştia bine casa, şi locul...şi câinii. Un ucigaş cu sânge rece, o brută trimisă de Meduza. Fir-ar să fie!

Cine? Cine fusese aici? Flannagan... soţia lui Swayne! Probabil că ştiau... trebuie să fi ştiut! Bourne se repezi la telefonul de pe birou, însă acesta începu să sune înainte de a-l atinge.

— Alex?

— Nu, Iepuraş, la telefon e un vechi prieten. Da’ nu ştiam că strigăm în gura mare cum ne cheamă.

— Păi, nu, n-ar trebui, spuse Jason pe nerăsuflate încercând cu disperare să se adune. S-a-ntâmplat ceva, chiar acum. Am dat de cineva.

— Revino-ţi, băiete. Eu cu ce te pot ajuta?

— Am nevoie de tine. Aici unde mă aflu acum. Eşti liber?

— Stai să-mi verific agenda, spuse Cactus chicotind. Ar fi câteva şedinţe

ale Consiliilor de Administraţie din care fac parte şi la care trebuie musai să particip; şi Casa Albă m-a invitat la micul dejun... Când şi unde, Iepuraş?

— Nu veni singur. Găseşte trei sau patru persoane. Poţi?

— Nu sunt sigur. Te-ai gândit la ceva anume?

— Tipul ăla care m-a condus cu maşina în oraş după ce am trecut pe la tine. Poţi găsi şi alţi cetăţeni de soiul lui prin vecini?

— Majoritatea sunt prinşi, însă cred că pot strânge câţiva. Pentru ce?

— Să facă de pază. De fapt, e o nimica toată. Tu ai să stai lângă telefon, iar ei or să stea în spatele porţilor închise spunând că aici e o proprietate particulară şi că vizitatorii nu au ce căuta înăuntru. Placa asta e valabilă în special pentru nişte babuini ferchezuiţi care vin cu limuzina.

— De ce nu spui aşa? Cred că fraţii or să fie încântaţi.

— Sună-mă să-mi spui ce-ai făcut şi îţi dau adresa.

Bourne apăsă în furcă şi aşteptă tonul. Formă numărul luiConklin de la apartamentul din Vienna.

— Da? răspunse Alex.

— Medicul a avut dreptate, iar eu l-am lăsat pe călăul trimis de Şerpoaică să-mi scape printre degete.

— Te referi la nevasta lui Swayne?

— Nu. Însă ea şi sergentul ăla şmecher al ei ştiu cine a fost – trebuie să fi ştiut cine a mai fost aici! Umflă-i şi reţine-i. M-au minţit, deci înţelegerea noastră cade. Cel care a înscenat „sinuciderea” asta sângeroasă ascultă de capii Meduzei. Îl vreau. Prin el o să ajungem mai repede la scârbele astea.

— Dacă apucăm să punem mâna pe el.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Pentru că n-avem cum să punem mâna pe sergent şi pe drăguţa lui.

— E cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o! Din câte îl cunosc eu pe sfântul Alex şi, crede-mă, îl ştiu de mult, ai pus să fie urmăriţi din clipa în care au ieşit pe poartă.

— Cu aparatură, da’ fizic, nu. Nu uita că tu ai fost cel care a insistat să nu-i amestecăm pe Peter Holland şi pe băieţii lui în povestea cu Meduza.

— Ce-ai făcut?

— Am dat alarmă de gradul unu prin computerele centrale de rezervări ale tuturor companiilor internaţionale de zboruri. Astă-seară la opt şi jumătate, clienţii noştri şi-au făcut rezervare la cursa Pan Am de Londra de la ora zece.

— Londra? tună Jason. Ziceau că pleacă în direcţie opusă, spre Pacific. Spre Hawaii!

— Probabil că acolo s-au dus pentru că nu s-au prezentat la ghişeul Pan Am. Cine ştie...

— Să te ia naiba! Tu ar fi trebuit să ştii!

— Cum? Nici un cetăţean al Statelor Unite care şi-a propus să zboare în Hawaii nu trebuie să-şi prezinte paşaportul pentru a intra în cel de-al cincizecilea stat american. E de-ajuns dacă arată permisul de conducere sau carnetul de alegător. Tu mi-ai spus că au calculat mutarea asta de ani de zile. Cât de greu crezi că îi este unui sergent care e în armată de peste treizeci de

ani să-şi procure câteva permise de conducere pe nume false?

— Bine, dar în ce scop?

— Ca să-i păcălească pe cei care l-ar putea urmări. Noi, saupoate câţiva tipi din Meduza, plasaţi foarte sus.

— Ce p... mă-sii!

— Vai, profesore, se poate să vorbeşti atât de vulgar?

— Gura. Trebuie să mă gândesc.

— Atunci fă bine şi spune-mi ce părere ai despre faptul că suntem cu coada în gheaţă şi că, prin preajmă, nu e nici un calorifer? A venit ora lui Peter Holland. Avem nevoie de el. Şi de băieţii de la Langley.

— Nu! Încă nu! Uiţi ceva. Holland a depus un jurământ şi, din cât îl cunoaştem, s-a luat în serios. O mai fi încălcând el câte o regulă pe ici, pe colo, dar dacă dă cu nasul de o treabă cum e Meduza, cu sute de milioane depuse la Geneva, cumpărând ce naiba or fi cumpărând prin Europa, s-ar putea să ne zică: „Staţi aşa. E groasă!"

— Trebuie să riscăm, David. Nu ne putem descurca fără el.

— Fără David, lua-te-ar naiba să te ia! Sunt Bourne, Jason Bourne, creaţia ta, şi sunt urmărit! Familia mea e în pericol! Nici nu vreau s-aud de aşa ceva!

— Şi ce faci? Mă omori dacă-ţi stau în cale?

Linişte. Nici unul dintre cei doi nu scoase un sunet, până ce Delta One, fost membru al Meduzei de la Saigon, rupse tăcerea.

— Da, Alex. Am să te omor. Nu fiindcă ai încercat să mă omori cu ani în urmă la Paris, ci din aceleaşi considerente care te-au împins pe tine să mă urmăreşti atunci. Pricepi ce vreau să spun?

— Da, răspunse Conklin atât de încet încât abia se auzi. Aroganţa celui care nu ştie tot, ăsta-i refrenul tău când apare Washingtonul în discuţie. Nu ştiu cum faci, dar tot ce spui sună aşa de oriental. Din când în când ar trebui şi tu să-ncerci să fii mai puţin arogant. Sunt atâtea lucruri pe care le putem face împreună.

— Pe de altă parte, sunt atâtea lucruri care ar putea fi compromise dacă nu rămânem în doi. Uită-te şi tu ce progres am făcut. De la zero barat, câte am aflat? În cât timp? Patruzeci şi opt, şaptezeci şi două de ore? Alex, te rog. Păsuieşte-mă două zile. Suntem pe aproape. Mai avem puţin şi aflăm ce-i cu povestea asta; ce-i cu Meduza. O singură breşă şi-i obligăm să aleagă soluţia perfectă spre a se descotorosi de mine: Şacalul.

— Mă străduiesc. A dat Cactus de tine?

— A promis că revine, după ce o să treacă pe aici. Îţi explic altă dată.

— Aş vrea să-ţi spun ceva. El şi doctorul ne sunt prieteni.

— Ştiu. Ivan mi-a spus... Alex, vreau să-ţi trimit ceva: agenda personală cu numere de telefoane, portofelul şi agenda de întâlniri ale lui Swayne; chestii de felul ăsta. Le pun pe toate într-o cutie şi ţi le trimit printr-unul din băieţii lui Cactus. Ţi le lasă la poartă. Bagă totul în computerul tău şi vezi ce poţi să scoţi.

— Băieţii lui Cactus? Ce vrei să faci?

— Să te scap de un punct din agenda ta încărcată. Sigilez casa. Aşa nu va intra nimeni, dar vreau să văd cine încearcă.

— Da, ar putea fi instructiv. Tipii de la asociaţie trec să ia câinii mâine dimineaţă la şapte, aşa că ai grijă să nu încuie prea bine poarta.

— Era să uit, îl întrerupse Jason. Mai dă-te o dată oficial şi sună-i pe paznicii din celelalte ture. Spune-le că nu mai avem nevoie de serviciile lor, dar că fiecare va primi prin poştă un mandat cu salariul pe o lună ca preaviz.

— Şi cine naiba vrei să le plătească? Ai uitat că Langley nu e cu noi? Nici picior de Peter Holland prin preajmă, iar eu nu sunt prea avut.

— Eu, da. Am să sun la banca din Maine şi am să-i rog să emită un cec pe numele tău. Roagă-l pe amicul Casset să treacă şi să-l ia mâine dimineaţă de la tine.

— Ciudat! rosti Conklin rar, dus pe gânduri. Am uitat de contul tău. Să fiu sincer, nu m-am gândit la el. Pesemne încerc să-mi scot din minte toată povestea.

— Probabil, adăugă Bourne pe un ton nevinovat. Pesemne oficialul din tine are viziuni de coşmar închipuindu-şi cum apare vreun funcţionar la Marie să-i spună: „Apropo, doamnă Webb, sau Bourne, sau cum v-o fi chemând, în timp ce eraţi angajata guvernului canadian, aţi şters-o cu peste cinci milioane de dolari care aparţin guvernului ţării mele.”

— Recunoaşte că a făcut minuni, David... Jason. Aţi meritat din plin fiecare bănuţ... până la ultimul.

— Nu schimba subiectul, Alex. Ea v-a cerut de două ori peatât.

— Avea şi de ce. Tocmai de aia nimeni nu zice... Tu ce ai de gând să faci în continuare?

— Aştept să mă sune Cactus. Iar după aceea am să dau un telefon.

— Da?

— Soţiei mele.

Marie stătea pe terasa bungalovului de la Tranquility Inn, cu privirea pierdută în zare, undeva deasupra Mării Caraibilor scăldată în razele lunii, şi se chinuia, cu fiecare fibră a fiinţei ei, să-şi domine frica şi să nu o ia razna. Într-un chip straniu, poate prostesc, sau, cine ştie, periculos, nu frica animalică, de durere fizică, o chinuia în acel moment. În Europa şi în Orientul Îndepărtat, trăise alături de maşina ucigaşă care era Jason Bourne şi ştia de ce este în stare acest străin, cât de eficient şi de brutal lucra. Nu, nu pentru Bourne se temea ea, ci pentru David sau, mai precis, pentru răul pe care i-l putea face Jason Bourne lui David Webb. Trebuia să pună de îndată capăt acestei situaţii!... Puteau pleca undeva departe, cât mai departe, numai ei, sub o nouă identitate; într-un loc izolat şi retras, un paradis neştiut de nimeni unde să ia viaţa de la capăt şi să-şi construiască o lume numai a lor, o lume în care Carlos să nu poată pătrunde niciodată.

Aveau bani cât să le ajungă pentru o viaţă şi chiar mai multe, deci nimic nu-i împiedica s-o facă! Era un lucru obişnuit – sute, mii de bărbaţi şi femei cu copiii lor, ale căror vieţi erau ameninţate, erau preluaţi sub aripa guvernului respectiv, incluşi într-un program de protecţie... Iar David Webb dăduse până acum suficiente motive guvernului ţării sale ca să fie protejat!... Gânduri şi

planuri inutile, îşi spuse Marie ridicându-se din fotoliu şi îndreptându-se spre balustrada balconului. Niciodată nu are să fie după cum vrea ea fiindcă David nuo să accepte această situaţie. Când era vorba de Şacal, David Webb era dominat de Jason Bourne, iar pentru a-şi atinge scopul, Bourne era capabil de orice, până şi de autodistrugere. Doamne, Dumnezeule, oare ce se va întâmpla cu noi?

În acel moment sună telefonul. Marie îngheţă, apoi, în clipa următoare se repezi în dormitor şi ridică receptorul.

— Da?

— Salut, surioară. Johnny.

— Of…

— Să înţeleg că n-ai primit nici o veste de la David?

— Nu, frăţioare. Şi simt cum încep să o iau razna.

— O să sune când poate. Ştii bine.

— Dar nu pentru asta m-ai sunat.

— Nu. Un telefon de control. Sunt blocat pe insula mare şi sunt semne că n-o să scap prea curând. Sunt cu Henry la reşedinţa guvernatorului, aşteptându-l pe Măria-Sa să ne mulţumească personal pentru că am făcut un mic serviciu Foreign Office-ului.

— Nu pricep o vorbă din ce-mi spui…

— A, scuză-mă. Henry Sykes este locţiitorul Guvernatorului Coroanei şi el m-a rugat să am grijă de bătrânul erou francez care stă la două case de tine. Când vrea guvernatorul să-ţi mulţumească personal, n-ai încotro, aştepţi. Ştii, când se defectează liniile telefonice, un cowboy neînsemnat ca mine are nevoie de o proptea din partea guvernatorului.

— Acum chiar că nu mai pricep nimic, Johnny.

— Se anunţă furtună dinspre Basse-Terre. Ne loveşte în câteva ceasuri.

— Dinspre cine?

— Se zice dinspre ce, că nu-i o persoană. Stai liniştită, până atunci sunt şi eu înapoi. Spune-i fetei să-mi pregătească patul.

— Johnny, ştii bine că nu-i nevoie să stai cu noi. Ce Dumnezeu, doar dincolo de zid şi pe plajă patrulează bărbaţi înarmaţi.

— Acolo le e locul. Ne vedem mai târziu. Pupă-i pe copii din partea mea.

— I-am culcat, răspunse Marie, iar fratele ei închise.

Aşeză receptorul la loc în furcă, nereuşind să-şi dezlipeascăprivirea de el şi, fără să-şi dea seama, rosti cu glas tare: Cât de puţin te cunosc, frăţioare. Frăţiorul meu preferat, dar incorigibil. Dar câte trebuie să ştie despre tine soţul meu! Să vă ia naiba pe amândoi!

Telefonul sună imediat, făcând-o să înlemnească de frică. Îl înşfăcă aproape imediat.

— Alo?

— Eu sunt.

— Mulţumesc lui Dumnezeu!

— Nu e pe-aici. Altfel totul este în regulă. Sunt bine şi facem paşi înainte.

— Nu e nevoie să treci prin toate astea! Noi nu trebuie să facem toate

astea!

— Ba da, rosti Jason Bourne pe un ton care nu amintea nimic de David Webb. Vreau să-ţi spun că te iubesc – el te iubeşte.

— Încetează! Tu nu-ţi dai seama?...

— Îmi pare rău, îmi cer scuze... Iartă-mă.

— Eşti David!

— Bineînţeles, cine altcineva? Făceam şi eu o glumă proastă...

— Ba nu glumeai deloc!

— Am vorbit cu Alex. Asta-i tot. Ne-am certat, asta-i tot!

— Ba nu-i vorba de asta! Vreau să te întorci. Vreau să fii lângănoi!

— Nu mai pot vorbi. Te iubesc.

Linia era moartă. Marie St. Jacques Webb se prăbuşi pe pat şi îşi înfundă capul în pernă să înăbuşe hohotele disperate de plâns, hohote de neputinţă.

Cu ochii injectaţi de oboseală, Alexander Conklin continua să introducă date în computer, uitându-se nu la taste, ci la agendele deschise din faţa lui, cele pe care le trimisese Bourne de la reşedinţa generalului Norman Swayne. Două sunete stridente tulburară liniştea care domnea în încăpere. Era semnalul pe care-l dădea maşina pentru a anunţa că sfârşise de calculat şi găsise o referinţă. Verifică mesajul de pe monitor. R. G. Oare ce să însemne? Reveni la operaţiunea anterioară, dar nu găsi nimic concludent. Continuă, lovind în taste, ca un robot. Trei semnale sonore. Apăsă pe butoanele bej, tot mai iritat, şi merse înainte. Tot mai rapid. Patru semnale... cinci...şase. înapoi – stop – înainte. R. G. R. G. R. G. R. G. Ce dracu' mai era şi R. G.?

Verifică din nou datele pe care le introdusese în calculator, să vadă dacă corespund cu datele notate în cele trei agende legate în piele. Ecranul afişă un mesaj numeric. 617-202 0011. Un număr de telefon. Conklin ridică telefonul cuplat direct la centrala de la Langley, formă interiorul ofiţerului de gardă şi îi ceru să localizeze numărul.

— Nu este înregistrat, domnule. Dar e unul dintre cele trei numere ale aceleiaşi reşedinţe din Boston, Massachusetts.

— Dă-mi, te rog, numele.

— Gates Randolph. Adresa este...

— E suficient, mulţumesc, îi tăie vorba Alex ştiind că obţinuseinformaţia care îl interesa.

Randolph Gates, universitar, apărător al celor privilegiaţi, adept înfocat al dictonului: „Cu cât mai mult cu atât mai bine. Cel mai mult, cel mai bine". Se potrivea. Gates putea fi amestecat în depozitarea a mii de milioane de dolari în bănci europene în scopul servirii intereselor americane... Ia stai aşa. Ceva parcă nu se potrivea. Dar nu se potrivea deloc! Era complet lipsit de sens ca o persoană de calibrul marelui legislator şi universitar, recunoscut ca atare de o întreagă Americă, să aibă vreo legătură, indiferent de natura acesteia, cu o organizaţie suspectă, de fapt ilegală, cum era Meduza. Era ilogic! Nici cel mai înfocat admirator al acestui titan incontestabil în domeniul ştiinţelor juridice nu ar fi reuşit să îl impună pe Gates în Barou dacă nu ar fi avut un dosar curat ca

lacrima. Era de notorietate publică scrupulozitatea cu care respecta cele mai mărunte puncte din lege, cel mai adeseori folosindu-se de minuţia lui spre a câştiga o decizie favorabilă pentru cauza pe care o susţinea. Însă nimeni nu îndrăznise să îi pună vreodată la îndoială integritatea. Opiniile sale juridice şi filozofice în domeniu erau atât de puţin agreate de mare parte dintre cei mai reputaţi şi străluciţi avocaţi, colegi de breaslă, încât la prima abatere, oricât de măruntă, s-ar fi repezit ca uliii asupra lui şi l-ar fi împroşcat cu noroi cu mare bucurie şi satisfacţie sufletească.

Şi iată că numele lui era menţionat de şase ori în agenda de întâlniri a unui membru al Meduzei, cel care răspundea de acoperirea a milioane de dolari sustrase din fondul pentru apărare naţională.

Conklin căută pe monitor ultima întâlnire pe care o menţionase Swayne în agendă. Doi august. Deci, cu nici o săptămână în urmă. Luă de pe birou agenda cu coperte legate în piele, dădu paginile şi se opri la ziua respectivă. Se concentrase numai asupra numelor, nu şi asupra comentariilor din dreptul acestora. Se oprea asupra comentariilor doar dacă o informaţie i se părea relevantă, dacă aducea o confirmare a bănuielilor lui, lăsându-se însă mânat numai de instinct. Dacă ar fi ştiut de la început cine era acest R. G. probabil că însemnările scrise de mână în dreptul iniţialelor lui l-ar fi pus pe gânduri.

R. G. refz. int. Mr. Crft. Crft. nec. pers. R. G. Cheie. Paris – acm. 7 an. Doi dosar şi noi.

Cuvântul Paris ar fi trebuit să-i sară în ochi din prima clipă, îşi spuse Alex, însă agenda lui Swayne era plină de nume de oraşe exotice sau străine, de parcă generalul şi-ar fi dat silinţa să-l impresioneze pe eventualul cititor al însemnărilor sale personale. Mai exista însă o explicaţie, trase concluzia Conklin cu amărăciune. Era îngrozitor de obosit. Dacă nu l-ar fi ajutat computerul, probabil că n-ar fi dat niciodată de urma doctorului Randolph Gates, o figură olimpiană în lumea ştiinţelor juridice.

Paris – acm 7 an. Doi dosar şi noi.

Prima parte era clară; ce-a de-a doua poate mai obscură, însă uşor de descifrat. „Doi” se referea la contrainformaţiile Armatei, G-2, iar „dosar” era exact ce părea a fi un eveniment sau o informaţie în posesia căreia intraseră cei din serviciul de contraspionaj de la Paris – acm. 7 an. , preluând totul din banca de date. Era încercarea unui amator de a codifica un mesaj, absolut aiurea, când la treaba asta se pricepeau alţii foarte bine. „Cheile” însemna „soluţie” – Sfinte Doamne! Swayne ăsta chiar era idiot! Alex îşi notă în agendă textul descifrat al însemnărilor din carnetul generalului, ştiind că nu se înşela asupra interpretării acesteia:

“Randolph Gates refuză să se întâlnească cu Maiorul Craft sau Croft sau chiar Cristopher, pentru că/putea fi un s. (Dar) avem nevoie de Craft printre oamenii lui. Soluţia este aceea de a folosi informaţia din dosarul obţinut de omul nostru din G-2 despre Gates, Paris, acum 7 ani, informaţie extrasă şi în prezent în posesia noastră”.

Dacă nu interpretase exact însemnarea lui Swayne, în orice caz era destul de aproape de esenţa ei, suficient ca bază de pornire, îşi spuse Conklin

îngândurat, uitându-se la ceasul de la mână. Era trei şi douăzeci noaptea, ora la care orice om, chiar şi unul învăţat cu disciplina militară, ar fi sărit speriat din somn la auzul soneriei stridente a telefonului. De ce nu? David... Jason avea dreptate. Acum fiecare minut era preţios. Alex ridică receptorul şi formă numărul de telefon de la Boston, Massachusetts.

Telefonul continua să sune şi putoarea aia nu răspundea din camera ei! Gates se uită la beculeţul aprins de pe aparat şi simţi că leşină. Era linia neînregistrată, numărul de telefon pe care îl ştiau doar câţiva. Se zvârcoli în pat, cu ochii ieşiţi din orbite de groază. Ciudatul apel de la Paris îl irita tot mai mult. Precis era în legătură cu Montserrat! Informaţia pe care o transmisese nu mai era corectă... Prefontaine îl trăsese pe sfoară, iar acum Parisul aştepta explicaţii! Doamne, Dumnezeule, or să se ţină de capul lui şi n-or să-l slăbească până nu-l dau în gât! Ba nu, exista o soluţie, o explicaţie de care vor ţine seama: adevărul! O să-i dea pe mincinoşi pe mâna Parisului, a omului pe care-l avea Parisul aici, la Boston. Pune el mâna pe beţivanul ăla de Prefontaine şi pe jigodia aia de detectiv şi o să-i oblige să recunoască faptul că au minţit în faţa singurei persoane care îl putea absolvi de vină... Telefonul! Trebuia să răspundă. Nu putea apărea în postura cuiva care are ceva de ascuns! Întinse mâna, înşfăcă aparatul care nu mai contenea să zbârnâie, asurzitor, şi îl duse la ureche.

— Da?

— Întoarce-te în timp, domnule consilier, acum şapte ani, începu să-şi depene povestea vocea de la celălalt capăt al firului. Mai e nevoie să-ţi amintesc că suntem în posesia dosarului complet? *Le Deuxième Bureau*a fost foarte cooperant, mult mai mult decât tine.

— Ce Dumnezeu! Am fost minţit! ţipă isteric Gates, lăsându-şi picioarele pe parchet ca pentru a se sprijini de ceva, cu vocea gâtuită de groază. Doar nu crezi că v-aş furniza informaţii eronate? Doar nu sunt nebun!

— Ştim cât de încăpăţânat poţi fi. Nu ţi-am cerut decât un lucru...

— Şi m-am conformat. Jur că am făcut ce mi-aţi cerut! Iisuse, am plătit cincisprezece mii de dolari ca să fiu sigur că nu se află nimic; sigur, nu mi-aş face griji din pricina banilor...

— Ai plătit?... îl întrerupse vocea calmă de la celălalt capăt al firului.

— Îţi pot dovedi cu extrasele de cont din bancă!

— Pentru ce?

— Pentru informaţie. Am angajat un fost judecător care încă mai are relaţii...

— Ca să obţină informaţii despre Craft?

— Cum?

— Croft... Cristopher.

— Cine?

— Maiorul nostru, domnul consilier. Maiorul.

— Dacă ăsta-i numele ei codificat, atunci da, despre ea!

— Un nume codificat?

— Femeia. Cei doi copii. Au plecat pe Insula Montserrat. Jur că aşa mi-a spus informatorul meu!

Se auzi scurt un declic şi legătura se întrerupse.

CAPITOLUL XIII

Conklin simţea cum îl trec sudori reci. Ridică mâna de pe receptor, se sculă de pe scaun, se îndreptă şchiopătând spre computer, privindu-l în tot acest timp cu frică, chiar cu ură de parcă era cine ştie ce monstruozitate care-l târâse pe un tărâm interzis unde nimic nu era ceea ce părea a fi sau ceea ce ar fi trebuit să fie. Ce se-ntâmplase? Cum de ajunsese Randolph Gates să ştie despre Montserrat, despre Marie şi copii? Cum? De ce?

Conklin se trânti într-un fotoliu simţind cum i se accelerează pulsul, cum îl invadează gânduri negreîn avalanşă, şi întrebări la care nu găsea nici un răspuns. Haos. Îşi încleştă mâna stângă de încheietura mâinii drepte şi îşi înfipse adânc unghiile în carne. Trebuia să se adune, trebuia să gândească – să acţioneze! Pentru soţia şi copiii lui David.

Să facă asociaţii. Ce asociaţii? Era greu de crezut că Gatesfăcea parte din Meduza, chiar şi atras fără voia lui în organizaţie; şi de-a dreptul imposibil să conceapă că avea o legătură cu Carlos Şacalul. Imposibil!...Şi totuşi, ambele presupuneri păreau să se confirme. Oare Carlos era membru al Meduzei lui Swayne? Tot ceea ce ştiau ei despre Şacal infirma categoric această eventualitate. Forţa asasinului consta tocmai în disocierea lui totală de orice structură organizată, iar acest lucru îl dovedise cu treisprezece ani în urmă Jason Bourne în operaţiunea de la Paris. Nici o grupare din lume nu ştia unde poate fi găsit. I se trimitea un mesaj, iar el era cel care îşi găsea comanditarii. Singura organizaţie pe care o îngăduia în preajma lui ucigaşul plătit de talie internaţională era armata lui de bătrâni care se întindea de la Mediterana şi până la Marea Baltică: răufăcători pierduţi pentru societate, criminali şi tâlhari. Ultimele zile de sărăcie ale acestor dezmoşteniţi ai sorţii erau înseninate de dărnicia acestui asasin, cu condiţia să jure că îşi încredinţează viaţa în mâinile lui, promisiune care, prin forţa lucrurilor, era respectată. Şi atunci, care era locul – care putea fi locul – unui bărbat de talia lui Randolph Gates în tabloul general?

Nici unul, conchise Alex făcând speculaţii rapide şi explorând simultan un teritoriu imaginar pe care îl ştia atât de bine şi care nu îi scăpa niciodată din vedere: nu te încrede în aparenţe. Celebrul om al legii făcea parte din organizaţia lui Carlos cum era el membru al Meduzei. Era o aberaţie, o scăpare, altfel o persoană perfect onorabilă, dar cu o mică slăbiciune omenească, descoperită întâmplător de două tabere care nu aveau nici o legătură una cu cealaltă, însă ambele cu resurse extraordinare. Era lucru ştiut că Şacalul avea intrare *La Sureté* şi la Interpol şi nu trebuia să fii clarvăzător pentru a presupune că Meduza putea pătrunde în G-2. Era singura explicaţie plauzibilă şi posibilă, fiindcă Gates era un personaj care iscase nenumărate polemici, un tip controversat şi prea puternic de atâta vreme pentru a fi evoluat cu aplombul lui prin toate tribunalele din ţară dacă păcatul lui putea fi descoperit de oricine. Nu, numai un vânător de calibrul Şacalului sau oameni puternici ca cei din

Meduza puteau săpa atât de adânc încât să scoată la lumină un secret nimicitor care făcuse din Randolph Gates un pion, e drept nepreţuit, şi totuşi pion pe tabla lor de şah. În mod evident, Carlos ajunsese primul la el.

Conklin reflectă asupra unui adevăr care îşi găsea confirmarea pentru a nu ştiu câta oară: marea lume a corupţiei era asemeni unui cartier cu diversele sale pături sociale, alcătuită după rigori aproape geometrice, străzile laterale şi marile bulevarde ale corupţiei intersectându-se. Cum altfel să fi fost? Locuitorii periculoşi ai acelor străzi aveau servicii de oferit, iar clienţii care le solicitau erau alcătuiţi dintr-o anume plămadă – nişte scursori ale societăţii, disperaţi şi cu atât mai periculoşi. Speculă, compromisuri, tranzacţii murdare, crime. Şacalul şi cei din Meduza aparţineau în fond aceleiaşi frăţii, Frăţia încare funcţiona Regula de Aur: Eu, şi numai Eu.

O breşă. Numai Jason Bourne putea face această breşă – în nici un caz David Webb – iar Webb nu dispăruse complet din personalitatea lui Bourne. Mai ales că cele două faţete ale acestui bărbat se aflau la mii de kilometri depărtare de Montserrat, locul unde Şacalul hotărâse că trebuie să apară moartea. Montserrat?... Johnny St. Jacques! „Frăţiorul” care îşi primise botezul focului într-un orăşel din nordul Canadei, un bărbat care fusese capabil de o faptă pe care familia lui, să o fi ştiut, nu ar fi înţeles-o niciodată şi ar fi condamnat-o; mai ales iubita lui soră. Un bărbat care era în stare să ucidă la furie – care ucisese din ură – şi care va ucide din nou aflând că Şacalul şi-a aţintit arma asupra surorii lui adorate şi a copiilor ei. David Webb avea deplină încredere în el – Jason Bourne avea încredere în el, ceea ce era mai aproape de adevăr.

Alex se uită lung la telefon, apoi se ridică precipitat în picioare. Alergă la birou, se aşeză şi apăsă butoanele care dădeau înapoi banda de înregistrare, fixând-o în punctul care îl interesa. Dădu înainte şi înapoi până auzi vocea înfricoşată a lui Gates:

„— ... Iisuse, am plătit cincisprezece mii...“

Nu, nu aici, îşi spuse Conklin. Mai departe.

„— ... Îţipot dovedi cu extrasele de cont din bancă...“

Mai încolo!

„— ... Am angajat un fostjudecător care încă mai are relaţii...“

Asta era. Un judecător.

„— ... Au plecat pe Insula Montserrat...”

Alex deschise un sertar în care păstra o coală de hârtie cu toate numerele de telefon la care sunase în ultimele două zile. O pusese deoparte în ideea că va avea nevoie de ele rapid, la un moment dat. Zări numărul din Caraibe al lui Tranquility Inn, ridică receptorul şi formă. După câteva semnale, de înţeles dată fiind ora matinală, răspunse o voce somnoroasă:

— Tranquility...

— O urgenţă, îi tăie vorba Conklin. Trebuie să vorbesc urgent cu John St. Jacques. Vă rog, imediat.

— Regret, domnul St. Jacques nu este aici.

— Trebuie să-l găsesc. Repet, este foarte urgent. Unde îl potgăsi?

— Pe insula mare...

— Montserrat?

— Da.

— Unde? Mă numesc Conklin. Doreşte să-mi vorbească – trebuie să vorbesc cu el. Vă rog!

— Un vânt mare a sosit dinspre Basse-Terre, iar zborurile sunt amânate până mâine dimineaţă.

— Un ce?

— O depresiune tropicală...

— A, o furtună.

— Noi îi spunem DT, domnule. Domnul St. Jacques ne-a lăsat un număr de telefon la care îl putem găsi în Plymouth.

— Cum te numeşti? îl întrebă Alex fără nici o legătură. Funcţionarul îi răspunse că Pritchard, iar Conklin continuă: Domnule Pritchard, îţi voi pune o întrebare foarte delicată. E foarte important să-mi dai un răspuns satisfăcător, altfel va trebui să faci exact ce-ţi spun. Domnul St. Jacques îţi va confirma de altfel tot ce-ţi spun acum. Însă în acest moment n-am vreme de pierdut. Mă înţelegi?

— Care este întrebarea? spuse plin de demnitate recepţionerul. Nu sunt un copil, *mon.*

— Scuză-mă, n-am vrut să...

— Întrebarea, domnule Conklin. Spuneaţi că vă grăbiţi.

— Da, sigur... Sora domnului St. Jaques şi copiii ei sunt într-un loc sigur? Domnul St. Jacques a luat unele măsuri de precauţie?

— Cum ar fi paznici înarmaţi în jurul vilei şi oamenii noştri care patrulează, ca de obicei, pe plajă? întrebă recepţionerul. Răspunsul este da.

— Este răspunsul pe care-l aşteptam. (Alex inspiră adânc încercând să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii.) Şi acum, dacă eşti bun, unde-l pot găsi pe domnul St. Jacques?

Recepţionerul îi dădu numărul de telefon, după care adăugă:

— Domnule, să ştiţi că multe telefoane sunt defecte. Poate ar fi mai bine să ne lăsaţi un număr. Vântul este încă puternic, dar domnul St. Jay[3]va lua primul avion îndată ce se opreşte.

— Cum să nu.

Alex dictă cifră cu cifră numărul de telefon secret al postului instalat în apartamentul din Vienna şi îl rugă pe bărbatul din Montserrat să îl repete.

— Ăsta e, spuse Conklin. Acum încerc să prind Plymouth-ul.

— Vă rog, puteţi să vă spuneţi numele pe litere? Deci C-o-n-c-h-...

— C-o-n-k, interveni Alex, întrerupând legătura şi formând aproape imediat numărul din oraşul Plymouth, capitala Insulei Montserrat. Din nou îi răspunse o voce speriată şi amorţită, tocmai trezită din somn, cu un salut abia inteligibil.

— Cine-i acolo? întrebă Conklin nervos.

— Da' tu? Cine naiba eşti... Cine-i acolo? întrebă un englezţritat.

---

[3]Jay, omofon cu litera J în limba engleză, iniţiala numelui lui St. Jacques (n. trad.).

— Încerc să-l găsesc pe Johnny St. Jacques. E vorba de ceva urgent. Numărul acesta de telefon mi-a fost dat de la Tranquility Inn.

— Dumnezeule! Le merge telefonul?...

— Evident. Vă rog, Johnny e acolo?

— Da, da. Sigur. Este dincolo. Îl chem imediat. Pe cine să?...

— Alex e destul.

— Doar Alex?

— Vă rog, grăbiţi-vă!

Douăzeci de secunde mai târziu, se auzi vocea lui John St. Jacques:

— Conklin? Tu eşti?

— Ascultă-mă. S-a aflat că Marie şi copiii au plecat în Montserrat.

— Am auzit că cineva a pus întrebări la aeroport în legătură cu o femeie şi doi copii...

— Deci de aceea i-ai mutat de acasă la hotel.

— Exact.

— Cine s-a interesat de ei?

— Nu se ştie. Separe că s-a dat un telefon... N-am vrut să-i las singuri, nici măcar pentru câteva ore, dar am fost convocat la reşedinţa guvernatorului şi, până să-şi facă apariţia nenorocitul ăsta, a izbucnit furtuna.

— Ştiu, am vorbit la recepţie. De-acolo am obţinut şi numărul la care te-am sunat.

— Tot e o consolare. Înseamnă că telefonul încă mai funcţionează. Pe o vreme ca asta de obicei cade şi ăsta-i şi motivul pentru care trebuie să-l pupăm atâta în fund pe Domnia-Sa, Guvernatorul Coroanei Britanice.

— Am înţeles că ai paznici...

— Bine-nţeles că am! ţipă St. Jacques. Necazul e că nu ştiu pe cine aştept, doar pe străinii care apar cu vaporul sau care se plimbă pe plajă, şi care, dacă nu-şi prezintă actele când sunt somaţi, au încurcat-o, căci oamenii mei au ordin să tragă!

— S-ar putea să te ajut...

— Dă-i drumul!

— A apărut o scurgere de informaţii. Să nu mă-ntrebi cum. Ne-a picat din cosmos, dar nu asta contează – important este că-i valabilă. Tipul care i-a găsit pe Marie şi pe copii în Montserrat s-a folosit de un judecător care probabil are relaţii în arhipelag.

— Un judecător! explodă proprietarul staţiunii Tranquility Inn. Dumnezeule, e acolo! Iisuse! E acolo! Îl omor pe gunoiul ăsta!...

— Încetează, Johnny! Stăpâneşte-te! Cine e acolo?

— Un judecător... care a insistat să fie înscris în registru sub un alt nume! Nu mi s-a părut nimic nelalocul lui – doar doi bătrâni cam ţicniţi, cu nume asemănătoare...

— Bătrâni?... Ia-o uşurel, Johnny. E foarte important. Care bătrâni?

— Cel despre care spuneai este din Boston...

— Da! confirmă Alex apăsat.

— Celălalt a sosit de la Paris...

— Paris!? Iisuse! Bătrânii din Paris!
— Poftim?
— Şacalul! Carlos şi-a trimis acolo oamenii!
— Stai aşa, Alex. Ia-o tu mai uşurel, rosti St. Jaques gâfâind în receptor. Exprimă-te să înţeleg şi eu.
— N-am timp de explicaţii, Johnny. Carlos şi-a format o armată *proprie* de bătrâni care sunt dispuşi să se lase ucişi pentru el...şi să ucidă pentru el. N-ai să vezi nici un străin pe plajă fiindcă sunt deja acolo. Te poţi întoarce pe insulă?
— Găsesc eu ceva! Îi sun pe oamenii mei. Gunoaiele astea or să fie aruncate la canal!
— Grăbeşte-te, Johnny!

St. Jacques apăsă furca telefonului demodat, ridică degetul şi auzi tonul. Roti discul şi formă numărul recepţiei de pe Tranquility Isle.
— *Ne cerem scuze. Din cauza condiţiilor meteorologice nefavorabile, liniile sunt indisponibile în zona unde sunaţi. În acest moment se efectuează lucrări pentru restabilirea comunicaţiilor. Vă rugăm să reveniţi şi vă urăm o zi cât mai plăcută.*
— O barcă!! tună el ca scos din minţi.
— Eşti nebun? încercă să-l oprească locţiitorul guvernatorului, care tocmai intra în cameră. Cu valurile astea înalte cât casa?
— Un SOS pe mare, Henry! urlă fratele cel devotat vârând mâna la spate de unde scoase un pistol automat. Altfel, mă obligi să fac ceva la care nici nu vreau să mă gândesc. Dar o barcă tot ai să-mi dai.
— Pur şi simplu nu-mi vine a crede, prietene.
— Nici mie, Henry... Totuşi, să ştii că vorbesc serios.

Infirmiera care o îngrijea pe soţia lui Jean Pierre Fontaine era aşezată în faţa oglinzii şi îşi potrivea pălăria peste părul blond, împletit strâns. Se uită la ceas încercând să-şi amintească cuvânt cu cuvânt ceea ce i se spusese la telefon, apelul acela neobişnuit pe care îl primise cu câteva ore în urmă de la Argenteuil, Franţa, şi anume de la extraordinarul bărbat care făcea ca imposibilul să devină posibil.
— Lângă voi stă un avocat american; el spune că e judecător.
— Nu ştiu să existe cineva de felul ăsta, monseniore.
— Şi totuşi, e acolo. Eroul nostru s-a plâns pe bună dreptate că-l stinghereşte, iar un telefon pe care l-am dat acasă la el, la Boston, mi-a confirmat că-i vorba despre el.
— Înseamnă că prezenţa lui aici e nedorită?
— Prezenţa lui acolo e odioasă din punctul meu de vedere. Ştie cât îmi datorează, are o datorie enormă, ceva ce i-ar putea aduce sfârşitul – şi totuşi, acţiunile lui dovedesc că a uitat ce e recunoştinţa, că are de gând să scadă datoria trădându-mă. Iar, trădându-mă pe mine, te trădează şi pe tine.
— E un om mort.
— Exact. În trecut a fost nepreţuit; mi-a adus servicii substanţiale, însă

acum a venit momentul să ştergem totul cu buretele. Găseşte-l şi ucide-l. Fă în aşa fel ca moartea lui să pară a fi un tragic accident. Şi, pentru că nu vom avea ocazia să ne revedem până la întoarcerea ta în Martinica, spune-mi, ai încheiat toate pregătirilepentru ultima ta acţiune în numele meu?

— Da, monseniore. Însuşi medicul şef al Spitalului din Fort-de-France a pregătit cele două seringi. Vă transmite expresia profundului său devotament.

— Are de ce. El trăieşte, ceea ce nu s-ar putea spune despre câteva zeci de pacienţi ai săi.

— Nimeni nu e la curent cu cealaltă existenţă a sa, cea din Martinica.

— Asta ştiu... Administrează-le dozele peste exact patruzeci şi opt de ore, după ce se mai calmează spiritele. Cum marele erou francez este creaţia mea – lucru care voi avea grijă să se afle – impostorul o să fie făcut de ocară.

—Toate dispoziţiile dumneavoastră sunt porunci pentru mine. Sosiţi curând?

— La timp ca să fiu de faţă la unda de şoc. Plec într-o oră şi am să sosesc mâine în Antigua, înainte de amiază, ora locală. Şi cum, n-am nici o îndoială, totul are să decurgă conform planului, voi sosi la timp pentru a gusta delicioasa durere a lui Jason Bourne înainte de a-mi aşterne semnătura finală, un glonţ înfipt în gâtlejul lui. Americanii vor afla şi ei, în sfârşit, cine râde la urmă. *Adieu.*

Infirmiera îşi înclină capul în faţa oglinzii, ca un credincios care se roagă cu smerenie, amintindu-şi cu veneraţie cuvintele mistice ale atotştiutorului său stăpân. Se apropia clipa, îşi spuse ea deschizând sertarul măsuţei de toaletă şi luând un garou bătut în diamante dintre celelalte coliere, un dar primit de la mentorul său spiritual. Va fi simplu. Aflase cu uşurinţă cine era judecătorul şi unde stătea bătrânul atât de sfrijit încât îţi inspira milă – la trei bungalovuri de al lor. Ceea ce urma era bine pus la punct, iar „tragicul accident”, doar un preludiu al ororilor care se vor abate asupra ocupanţilor Vilei 20 în mai puţin de o oră. Toate vilele de la Tranquility aveau lămpi cu kerosen pentru situaţia în care ar fi intervenit o pană de curent şi, simultan, defectarea generatorului autonom. Nimic surprinzător dacă un bătrân sperios ca un iepure sau înspăimântat de-a binelea de furtuna care se abătuse asupra insulei va încerca să aprindă lampa din bungalovul lui ca să mai prindă curaj. Şi ce tragedie când va cădea cu capul în kerosenul împrăştiat pe jos, de nerecunoscut de la gât în sus, o masă de carne fumegândă, astfel încât nimeni nu va şti că mai înainte fusese strangulat. Fă-o, şopteau cu insistenţă glasuri imaginare. *Trebuie să te supui. Dacă nu era Carlos, ai fi ajuns un jalnic cadavru fără cap undeva în Algeria.*

Era pregătită de acţiune – şi asta chiar acum.

Rafalele de ploaie care se abăteau în averse răpăind pe acoperiş, şiroind pe geamuri, şi vuietul turbat al vântului fură întrerupte de un fulger orbitor care, o clipă, păru să despice cerul în două, urmat imediat de un bubuit asurzitor.

Îngenuncheat lângă pat, cu faţa aproape lipită de cea a soţiei lui, „Jean Pierre Fontaine”plângea înfundat, iar lacrimile îi şiroiaumute pe obraji, stropind braţul ei înţepenit şi rece. Murise, iar bileţelul care se odihnea lângă braţul ei

alb explica totul: „*Maintenant nous deux sommes libres, monamour*”.

Amândoi erau liberi. Ea se eliberase de chinurile şi suferinţa atroce, iar el scăpase de obligaţia pe care o avea faţă de monsenior, o datorie despre care el nu îi vorbise, dar al cărei preţ oribil îl ghicise singură. Ştia de luni de zile că nevasta lui primise de la medicul curant nişte pilule care-i puteau curma zilele imediat dacă suferinţa devenea insuportabilă. Adeseori scotocise după ele, uneori cu disperare, însă niciodată nu reuşise să dea de urma lor. Îşi explica de ce abia acum, zărind cutioara cu pastilele ei preferate aşezată pe noptieră, dropsurile inofensive de lemn dulce pe care le înghiţea cu zâmbetul pe buze de atâţia ani.

— Fii mulţumit, *mon cher*, că nu sunt caviar sau medicamentele acelea scumpe cu care se îndoapă cei bogaţi!

Nu erau caviar, ci nişte drajeuri aducătoare de moarte.

Zgomot de paşi. Infirmiera! Ieşise din cameră, nu trebuia să o vadă pe nevasta lui! Fontaine se ridică anevoie de lângă pat, îşi şterse la repezeală lacrimile şi porni spre uşă. O deschise şi tresări speriat zărind-o pe femeie în prag, chiar în faţa lui, cu braţul ridicat şi degetele pregătite să bată.

— *Monsieur!*... M-aţi speriat.

— Cred că ne-am speriat reciproc, spuse Jean Pierre strecurându-se afară şi trăgând iute uşa în urma lui. Regine a reuşit să adoarmă, murmură el oftând şi ducându-şi degetul la buze, impunând tăcere. Furtuna asta teribilă n-a lăsat-o să închidă ochii toată noaptea.

— Parcă Cerul ne-a trimis-o... ţi-a trimis-o, nu-i aşa? Uneori am impresia că însuşi monseniorul aranjează lucrurile cum nu se poate mai bine.

—Atunci dă-mi voie să mă îndoiesc că furtuna ne-a fost trimisă de Cel de sus. Nu de-acolo îi vine inspiraţia.

— Să trecem la treabă, întrerupse infirmiera deloc amuzată, luând-o înainte. Eşti gata?

— În câteva minute, îi răspunse Fontaine pornind spre masa în al cărei sertar încuiat se afla trusa sa de ucigaş profesionist. Vârî mâna în buzunar şi extrase cheia. Vrei să repeţi ce am de făcut? o întrebă el pe femeie întorcându-se spre ea. La vârsta mea, se întâmplă să-ţi scape unele amănunte din vedere.

— Sigur că-ţi spun. Mai ales că a intervenit o uşoară modificare.

— Da? rosti mirat francezul arcuindu-şi sprâncenele. Să ştii că la vârsta mea schimbările nu sunt binevenite.

— E vorba de moment. O abatere de la ora prestabilită cu numai un sfert de oră, poate nici atât.

— În branşa noastră, un sfert de oră poate însemna veşnicia, îi răspunse Fontaine chiar în clipa în care un alt fulger brăzda cerul, urmat la câteva miimi de secundă de bubuitul tunetului, un spectacol impresionant de sunet şi lumină pe fondul ploii care duruia pe acoperiş şi înmuia ferestrele. Şi-aşa e o vreme că nici un câine nu-ţi vine să dai afară, iar trăsnetul ăsta... Puţin lipsea să nu ne trimită în neant.

— Atunci gândeşte-te ce-or simţi paznicii de afară.

— „Uşoara modificare”, te rog. Plus o explicaţie.

— N-am ce explicaţii să-ţi dau în afara faptului că ordinul vine direct de la Argenteuil şi că tu eşti de vină.

— Judecătorul?

— Te las să tragi singur concluziile.

— Aşadar, nu a fost trimis ca să...

— Eu n-am să-ţi mai spun nimic în plus. Iată schimbarea. În loc să dai fuga la Vila 20 cerând paznicilor să vină cu tine şi să-i acorde soţiei tale primul ajutor, intru eu în scenă şi spun că, pe când mă întorceam de la recepţie, unde am fost să reclam telefonul defect, am observat că Vila 14 a luat foc, vilă care se află foarte aproape de a noastră. Bineînţeles că o să se işte o debandadă generală, cu toată lumea vânzolindu-se, ţipând şi strigând după ajutor. Asta va fi semnalul că poţi să-i dai drumul. Foloseşte panica generală; strecoară-te, treci de paznici şi execută-i pe toţi cei rămaşi lângă vila femeii. Ai grijă să verifici amortizorul. După aceea intri şi faci ceea ce ai jurat să faci.

— Deci, aştept focul, aştept până pleacă paznicii şi te întorci tu la Nr. 11.

— Exact. Aşteaptă-mă afară în faţa uşii – cu uşa închisă, fireşte.

— Fireşte.

— S-ar putea să dureze cinci sau douăzeci de minute, nu se ştie. Dar nu te mişti de acolo!

— Normal... Pot să te întreb ceva, doamnă – sau poate domnişoară, deşi nu-mi dau seama...

— Ce vrei?

— Durează cinci sau douăzeci de minute să faci ce?

— Eşti un bătrân fără minte. Ceea ce trebuie făcut.

— Fireşte.

Infirmiera îşi trase pelerina de ploaie pe ea, legă cordonul şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

— Strânge-ţi ustensilele şi ieşi în trei minute, îi spuse ea pe un ton poruncitor.

— Desigur.

Femeia deschise uşa, însă o rafală puternică de vânt o trânti la loc. O deschise din nou, ieşi în ploaia torenţială şi trase energic uşa după ea. Uimit şi buimăcit, bătrânul rămase pe loc încercând să găsească o explicaţie acestei situaţii neaşteptate. Totul se petrecuse cu atâta repeziciune; prea iute pentru înţelegerea unui bărbat de vârsta lui a cărui judecată era întunecată de moartea subită a soţiei lui. Însă nu avea timp să o jelească şi nu era momentul să-şi dea frâu liber sentimentelor... Trebuia să gândească cât mai iute posibil. O revelaţie după alta i-au copleşit mintea, fulgerător, lăsând însă multe întrebări fără răspuns, întrebări esenţiale care rămase fără explicaţie făceauimposibilă înţelegerea întregului – mai ales a istoriei acesteia din Montserrat!

Infirmiera era ceva mai mult decât un simplu intermediar, o persoană care transmite mai departe instrucţiunile primite de la Argenteuil. Arhanghelul îndurării era în realitate un arhanghel al morţii, un ucigaş plătit care executa un ordin. Atunci la ce bun toată mascarada asta? De ce mai fusese el trimis la mii

de kilometri de Paris când altcineva putea la fel de bine să facă toată treaba şi încă fără a mai fi nevoie de înscenarea primirii lui pe insulă cu atâta pompă? Chiar aşa, un erou francez încărcat de ani... când totul se putea rezolva altfel. Şi, pentru că venise vorba de vârstă, apăruse un alt bătrân care nici pe departe nu părea a fi fost ucigaş. Poate comisese o greşeală gravă, de neiertat, îşi spuse gânditor falsul Jean Pierre Fontaine. Poate că celălalt „bătrân" nu venise să-lomoare, ci să-l avertizeze!

"*Mon Dieu*!" şopti înspăimântat francezul. Bătrânii din Paris, armia Şacalului! Atâtea semne de întrebare!

Fontaine ţâşni spre dormitorul infirmierei şi deschise uşa. Cu îndemânarea dobândită în cursul unei vieţi întregi de practică, diminuată poate, însă nesemnificativ, de vârstă, bătrânul începu să cotrobăie prin camera femeii, căutând metodic în valiză, în baie, printre haine, sub perne şi sub saltea, în şifonier, în măsuţa de la toaletă, în birou... Biroul! Un sertar încuiat ca şi cel din sufragerie. Ustensilele de lucru. Acum tot nu mai conta. Femeia lui se prăpădise, iar lui îi vâjâia capul de întrebări la care nu va primi răspuns!

Pe birou, o lampă grea cu postament masiv din bronz. O înşfăcă trăgând-o din priză şi lovi cu ea, iar şi iar, până când lemnul cedă şi yala subţire se desprinse din broască. Deschise sertarul aproape smulgându-l de la locul lui şi se opri, mut de groază, pricepând în fine.

Într-o casetă de plastic căptuşită cu pluş, şedeau frumos aşezate una lângă alta două seringi hipodermice umplute cu un lichid gălbui. Nu era nevoie de cine ştie ce ştiinţă (şi, oricum, erau prea multe seruri de care nu auzise în viaţa lui) ca să-şi dea seama că lichidul era aducător de moarte, cu un efect instantaneu.

După cum nu era nevoie să i se spună cui îi erau destinate. *Côte à côte dans le lit*. Două corpuri neînsufleţite, întinse unul lângă altul. El şi femeia lui, mână în mână, preferaseră să dispară din această lume. Cât de bine ştiuse monseniorul să pună totul la cale! El mort! Unul dintre bătrânii armatei de bătrâni a Şacalului încălcase toate regulile, omorând şi mutilând familia adorată a celui mai înverşunat duşman al lui Carlos, Jason Bourne. Iar după cum era firesc, în spatele acestei mascarade se afla însuşi Şacalul, cel care întotdeauna trăsese sforile!

Ce n 'estpas le contrat! Eu da, însă nu şi nevasta mea! Doar mi-ai făgăduit!

Infirmiera! Arhanghelul morţii şi nu al îndurării! Bărbatul pecare toată lumea de pe Tranquility Isle îl cunoştea sub numele de Jean Pierre Fontaine ieşi precipitat din dormitor şi intră în sufragerie. Să-şi ia echipamentul.

O ambarcaţiune argintie prevăzută cu două motoare puternice îşi croia vitejeşte drum printre valuri, când avântându-se pe crestele acestora prăvălindu-se spre adâncuri. La cârma şalupei de coastă se afla John St. Jacques care se lupta cu înverşunare să se strecoare cu vasul printre vârfurile ascuţite de coral, mai mult din amintiri, pe bâjbâite, abia ghicind obstacolele din lumina proiectoarelor puternice care reuşeau să bată o dată la şase metri,

apoi la treizeci de metri de prora. Ţipa ca un descreierat, fără contenire, în microfonul radioemiţătorului care îi vibra agitat de vânt dinaintea feţei scăldate de apă sărată şi sudoare, sperând nebuneşte să trezească pe cineva de pe Tranquility.

Se afla la trei mile de insulă, o coajă de nucă trântită de colo-colo în marea în fierbere. Pe Tranquility Isle ajungeau mai iute din Plymouth decât de pe aeroportul Blackburne fiindcă drumul era mai scurt pe mare, cu condiţia să cunoşti bine coasta. Iar hidroavionul trebuia să decoleze dintr-un anume punct aflat la est de Blackburne ca să prindă vântul de vest din spate şi să poată ateriza pe apă. Oare de ce îşi încărca mintea cu socoteli şi distanţe când el trebuia să se concentreze asupra drumului? Sau poate că era o metodă de autoliniştire, poate că-şi repeta că face tot ce-i stă în puteri... Ce dracu'! De ce trebuia el întotdeauna să facă tot ce-i stătea în puteri şi nu tot ce era posibil? Adică să facă imposibilul? Nu avea voie să rateze... nu acum! Nu în noaptea asta! Dumnezeule, le datora totul Mariei şi lui David! Poate chiar mai mult descreieratului ăstuia care îi era cumnat decât surorii lui. David, nebunul de David, David cel cu păsărele la cap, un personaj care-l făcea uneori să se întrebe dacă Marie îl cunoştea suficient de bine!

— Lasă totul în seama mea, băiete. Mă ocup eu de tot.

— N-ai cum, David. Eu am făcut-o, cu mâna mea. Eu i-am omorât!

— Ţi-am spus să mă laşi pe mine?

— Te-am rugat să mă ajuţi, nu să iei totul asupra ta!

— Dar tu nu pricepi că m-am identificat cu tine? Şi eu aş fi procedat la fel, şi asta mă face să cred că sunt în pielea ta.

— Ce tâmpenie!

— De ce? E una din regulile jocului. Poate că într-o bună zi am să-ţi spun cum se poate comite o crimă fără a lăsa urme; fără să fii prins. Până atunci, fă ce te sfătuiesc avocaţii.

— Şi dacă pierd?

— Te scot eu. Te scap.

— Cum?

— Voi ucide din nou.

— Nu cred! Un profesor universitar, un om atât de erudit catine! Nu te cred! Refuz să te cred... eşti bărbatul surorii mele.

— Atunci nu mă crede, Johnny. Uită tot ce ţi-am spus şi niciodată să nu-i pomeneşti surorii tale despre discuţia noastră.

— Vorbeşte celălalt, nu?

— Marie ţine foarte mult la tine.

— Ce răspuns e ăsta? Ia stai. Acum eşti Bourne, nu? Jason Bourne!

— Îţi interzic să mai discutăm vreodată despre asta, Johnny. Clar?

Nu, nu-l înţelesese niciodată, îşi spuse St. Jacques la bordul şalupei căzute în ghearele furtunii, cu vântul năpustindu-se turbat asupra ei şi trăsnetele mai-mai să o despice. Nu înţelesese nici de ce Marie şi David îi sugeraseră, motivând criza profundă şi depresiunea psihică prin care trecea în acel moment, să plece şi să îşi refacă viaţa în arhipelag. „Ban la ban trage,

adăugaseră ei. Construieşte o căsuţă pentru noi şi după aceea vezi unde te îndeamnă inima să pleci. Între anumite limite, o să te susţinem şi noi cât putem”. De ce să facă aşa ceva? De ce o făcuseră?

De fapt, ideea nu fusese „a lor”, ci „a lui”. A lui Jason Bourne.

Johnny St. Jacques pricepuse cum stau lucrurile abia cu o dimineaţă în urmă când, vorbind la telefon cu pilotul, aflase că un necunoscut ceruse relaţii despre o femeie cu doi copii.

Poate că într-o bună zi am să te-nvăţ cum se poate comite o crimă fără a lăsa urme. Jason Bourne.

Lumini! Se zăreau luminile de coastă de pe Tranquility. Mai avea doar o milă până la ţărm!

*

* *

Rafalele sălbatice de vânt se abătură cu furie asupra bătrânului francez, pentru o clipă dezechilibrându-l, pe când înainta cu încăpăţânare, împotrivindu-se stihiilor dezlănţuite, spre vila cu numărul paisprezece. Cu bărbia în piept, cu ochii mijiţi, ştergându-şi cu mâna stângă faţa de pe care şiroia ploaia, cu dreapta încleştată pe armă – un pistol automat care părea neobişnuit de lung din pricina amortizorului fixat pe ţeavă – câştiga metru cu metru, hotărât să ajungă la ţintă. Pistolul îl ţinea ascuns la spate, aşa cum procedase cu mulţi ani în urmă când alerga pe traversele de cale ferată, cu dinamita într-o mână şi Luger-ul în cealaltă, pregătit să treacă la atac la apariţia unei patrule germane.

În ochii lui, cei care păzeau vila nu se deosebeau prea tare de fritz-i. Toţi erau fritz-i! Prea mult timp fusese sluga altora! Nevasta lui se prăpădise, iar de acum putea deveni propriul lui stăpân. Ce altceva îi mai rămăsese pe lume în afara persoanei lui, a simţămintelor, a gândurilor şi a părerii proprii despre ideea de dreptate... Iar Şacalulse înşelase! Discipolul lui Carlos înţelegea de ce trebuia să moară femeia – trebuia plătită o datorie mai veche; însă în mintea lui nu încăpea gândul că trebuia să îi omoare pe copii şi cu toată fiinţa lui se împotrivea ideii că trebuie să-i mutileze. Asemenea brutalitate era strigătoare la cer, iar el şi soţia lui aveau să îşi găsească sigur unele circumstanţe atenuante.

Arhanghelul morţii trebuia oprit! Oare ce învârtea femeia? Ce să fi însemnat focul despre care pomenise?...Şi văzu imediat o limbă uriaşă de foc urcând spre cer dintre tufişurile din jurul Vilei 14. Flăcările ieşeau pe fereastră! Fereastra care trebuie să fi fost a dormitorului luxoasei vile spoite în roz.

Fontaine o apucă pe cărarea aşternută cu dale care ducea la uşa din faţă. Iar în acel moment, cerul explodă de lumină şi undeva în apropiere un fulger trăsni năprasnic de se cutremură pământul. Bătrânul se clătină, se prăbuşi în genunchi, se ridică anevoie şi se târî cum putu mai bine spre arcada o clipă scăldată în lumina albăstruie. Trase, împinse, îşi repezi umărul în uşă, însă în ciuda tuturor sforţărilor, încuietoarea refuză să cedeze. Deci îşi potrivi pistolul, ochi şi trase două focuri, iar broasca cedă. Se ridică în picioare şi intră înăuntru.

Ţipetele veneau din dormitorul mare. Bătrânul se repezi spre uşă, abia ţinându-se pe picioare, cu arma tremurându-i în mâna dreaptă. Cu ultimele puteri, dădu un picior în uşă, iar aceasta se trânti de perete dezvăluind o scenă parcă ieşită din iad.

Infirmiera îl imobilizase pe bătrân şi îi trecuse pe după gât un soi de laţ metalic, iar acum îl trăgea spre balta de kerosen care se aprinsese şi ardea pe podea.

— *Arrétez*! strigă cel cunoscut sub numele de Jean Pierre Fontaine. *Assez! Maintenant!*

Printre limbile de foc care se înălţau ameninţătoare se auziră gloanţe vâjâind, apoi o bufnitură.

Luminile de pe plaja Tranquility se zăreau tot mai aproape, iar John St. Jacques continua să urle în microfon:

— Eu sunt! St. Jay[4]se întoarce acasă! Nu trageţi!

Însă şalupa argintie fu întâmpinată cu o salvă, un adevărat staccato de arme automate. St. Jacques se aruncă cu faţa la podea şi nu conteni să strige:

— Mă-ntorc acasă... Trag la mal! Încetaţi focul ăsta blestemat!

— Tu eşti, *mon?* se auzi o voce îngrozită.

— Vreţi să vă primiţi leafa şi luna viitoare?

— A... da, sigur, domnule St. Jay!

Megafoanele de pe plajă acopereau sporadic urletul vântului şi bubuiturile de tunet care veneau dinspre Basse-Terre.

— Toată lumea pe plajă! Opriţi focul! Barca e OK, *mon!* E şefu', *mon,* domnu'St. Jay!

Şalupa ieşi din apă şi nu se opri decât în malul cufundat în beznă, cu motoarele gemând, cu elicele înfipte în nisip şi coca ascuţită trosnind în urma coliziunii. St. Jacques ţâşni în picioare renunţând la poziţia de apărare pe care o adoptase în cursul focului de avertisment şi sări peste copastie.

— Vila douăzeci! urlă el gemând înfricoşat şi se năpusti prin ploaia torenţială înainte pe plajă, spre treptele care duceau la potecă. Toţi oamenii să meargă într-acolo!

În timp ce urca treptele de piatră alunecoase, din cauza ploii, simţi deodată cum i se opreşte inima în piept, cum capul îi ia foc, parcă explodându-i în milioane de bucăţi. Detunături de armă! Una după alta, în rafale. Dinspre latura de vest. Iuţi pasul, sărind câte două şi trei trepte deodată, ajunse la potecă şi goni ca un dement spre Vila 20, privind spre dreapta chinuit de gânduri amestecate care nu făceau decât să-ţi sporească groaza. Oameni – bărbaţi şi femei, angajaţii lui, erau cu toţii adunaţi în faţa intrării în Vila 14!... Cine locuia acolo?... Dumnezeule, judecătorul!

Simţind că mai are puţin şi îi iau plămânii foc, cu fiecare muşchi, tendon şi fibră din picioare întinse la maximum, gata să plesnească, St. Jacques ajunse la vila în care locuia sora lui. Intră ca o furtună pe poartă, se năpusti spre uşă, o deschise smulgând-o din ţâţâni şi dădu buzna în încăpere. Cu ochii ieşiţi din

[4]Jay, omofon cu litera J în limba engleză, iniţiala numelui lui St. Jacques (n. trad.).

orbite de groază, apoi cu infinită durere, se prăbuşi urlând în genunchi. Pe peretele alb din faţa lui, stăteau scrise, cu litere însângerate, următoarele cuvinte:

JASON BOURNE, FRATELE ŞACALULUI.

CAPITOLUL XIV

— Johnny! Johnny, încetează imediat! Calmează-te! îi răsună în urechi ca un bubuit vocea surorii sale care se răstea la el încercând să-l potolească, cu un braţ încolăcit pe după gât şi degetele celeilalte mâini înfipte în părul lui, şi trăgând mai să i-l smulgă din rădăcini. Mă auzi? Suntem teferi, frăţioare! Copiii sunt în altă vilă. N-am păţit nimic!

Chipurile aplecate deasupra lui începură încet-încet să prindă contur, iar printre acestea distinse feţele a doi bătrâni, unul din Boston şi celălalt din Paris.

— Uite-i! urlă ca un dement St. Jacques dând să se smulgă din braţele surorii lui, imediat blocat de Marie care se trânti peste el.

—Nu! ţipă aceasta ţinându-l strâns, ajutată imediat de un paznic negru care-i prinse umerii ca într-o menghină între braţele lui vânjoase. În acest moment, sunt cei mai buni prieteni pe care-i avem.

— Habar n-ai cine sunt! se răsti la ea St. Jacques încercând să se elibereze.

— Ba da. Am aflat, interveni Marie vorbindu-i la ureche. Ştim că prin ei putem ajunge la Şacal...

— Dar sunt în solda Şacalului!

— Unul a lucrat pentru el, continuă sora lui. Celălalt n-a auzit în viaţa lui de Carlos.

— N-ai cum să-nţelegi! murmură St. Jacques. Sunt bătrânii, „bătrânii din Paris”, armata Şacalului! M-a sunat Conklin în Plymouth şi mi-a explicat... sunt asasini!

— Repet, doar unul a fost, dar a renunţat pentru că nu mai are motiv să ucidă. Celălalt... ei bine, celălalt e o greşeală prostească şi de neiertat, dar nici vorbă să fie un asasin, slavă Cerului. Mai bine pentru el.

— E o aiureală...!

— Totul e o aiureală, întări Marie făcându-i semn paznicului să-l ajute pe Johnny să se ridice. Hai, Johnny, avem multe de discutat.

Uraganul se abătuse cu sălbăticie asupra insulei, făcuse ravagii toată noaptea – un oaspete nepoftit, violent şi iraţional – iar acum se retrăsese lăsând în urmă toate semnele furiei sale. Zorile mijeau timid spre răsărit, iar insulele înverzite din jurul insulei Montserrat se desluşeau palid prin pâcla dimineţii. Pe mare îşi făcură apariţia primele bărci pescăreşti, siluete abia ghicite care se legănau greoi şi parcă jalnic spre perimetrul obişnuit fiindcă fiecare zi de lucru însemna o zi de hrană pentru o întreagă familie. Marie, fratele ei şi cei doi bătrâni erau aşezaţi la o masă de pe veranda unei vile nelocuite. De o oră încheiată discutau la o ceaşcă de cafea, punct cu punct, aspectele oribile ale afacerii care îi reunise, disecând elementele problemei cu detaşare, de parcă n-ar fi fost direct implicaţi. Falsul erou francez primise asigurări ferme că îndată ce se va restabili legătura telefonică cu insula mare

se va face tot ce era de cuviinţă pentru a o înmormânta pe soţia lui. Dacă era posibil, el dorea ca trupul neînsufleţit să fie încredinţat pământului insulei, fiind convins că, dacă ar fi trăit, soţia lui i-ar fi dat dreptate. Oricum, pe ea nu ar fi aşteptat-o altceva în Franţa în afara tristei singurătăţi sub o lespede de mormânt. Dacă se putea...

— Se poate, îi răspunse St. Jacques. Fiindcă sora mea n-a murit.

— Din pricina mea, tinere, acum putea fi moartă.

— M-ai fi ucis? îl întrebă Marie scrutându-i atent chipul.

— În nici un caz, mai cu seamă după ce m-am convins ce soartă ne rezervase Carlos, mie şi nevestei mele. El a încălcat înţelegerea, nu eu.

— Dar înainte de asta?

— Înainte să văd seringile şi să înţeleg ceea ce era mai mult decât evident?

— Da?

— Mi-e greu să răspund. O înţelegere rămâne o înţelegere. Totuşi, soţia mea murise, în parte fiindcă simţise ce porcărie trebuia să fac. Dacă îndeplineam ordinul primit, ar fi însemnat să neg felul în care a murit ea, nu pricepeţi? Şi totuşi nici chiar faptul că a murit nu tăgăduieşte rolul pe care l-a jucat monseniorul în viaţa noastră. Datorită lui am avut parte de ani de relativă bunăstare care n-ar fi fost cu putinţă dacă nu ne ajuta el... Sincer să fiu, nu-mi dau seama. Poate mi-aş fi spus că-i datorez viaţa dumitale – adică moartea – dar cu siguranţă nu le-aş fi făcut nimic copiilor...Şi sunt convins că nu m-aş fi pretat la atrocităţile care trebuiau să urmeze.

— Ce atrocităţi? întrebă St. Jacques.

— Mai bine să nu ştii.

— Presupun că m-ai fi omorât, spuse Marie.

— Cum spuneam, nici eu nu ştiu. Nimic personal în asta. Pentru mine nici nu existai, erai doar un punct dintr-o învoială, un contract. Totuşi, femeia mea s-a prăpădit, iar eu nu sunt decât un biet bătrân care nu mai are mult de trăit. Poate o rugăminte în privirea dumitale sau a copiilor să mă fi hotărât să întorc pistolul asupra mea. Dar poate că n-aş fi procedat aşa.

— Iisuse, chiar eşti un criminal, rosti St. Jacques aproape în şoaptă.

— Sunt o mulţime de alte lucruri, *monsieur*. Nu cer îndurare de la nimeni pentru ceea ce-am făcut pe lumea asta. Cât despre lumea cealaltă, asta e cu totul altă poveste...

— Raţionament tipic de francez, remarcă în treacăt Brendan Patrick Pierre Prefontaine, fost judecător la Circumscripţia Judecătorească nr. 1 din Boston, pipăindu-şi absent pielea înroşită de pe ceafă şi trecându-şi degetele prin smocul de păr alb, pârlit. Slavă Cerului că nu sunt obligat să pledez cauza asta în *les tribunals*fiindcă din cele ce-mi aud urechile nici una din părţile în litigiu nu pare a fi vinovată. Omul legii acoperit de ocară chicoti înveselit: în faţa dumneavoastră se află un răufăcător condamnat pe bună dreptate. Singurul aspect care m-ar putea disculpa este că eu am fost prins asupra faptei, pe când majoritatea infractorilor nu; şi nici nu vor fi vreodată.

— Poate că totuşi suntem rude, *Monsieurle Juge*.

— Prin comparaţie cu a dumitale, stimatul meu domn, viaţa mea aminteşte mai degrabă de Toma d'Aquino...

— Şantaj, îi tăie vorba Marie.

— Nu. Acuzaţia care mi s-a adus a fost, în realitate, încălcarea legii de către un magistrat – faptul că am acceptat bani în schimbul pronunţării unor hotărâri judecătoreşti favorabile, poveşti de soiul ăsta... Ce Dumnezeu, cei din Boston sunt mici copii! La New York e deja practică curentă: laşi banii la grefier, destui cât să ajungă pentru toată lumea.

— Eu nu vorbeam despre Boston, ci despre motivul care te-a adus aici. Şantajul.

— Ar însemna să simplificăm lucrurile însă, în mare, e corect. După cum aminteam şi mai devreme, bărbatul care m-a plătit să îi procur informaţia, adică să dau de urma voastră, mi-a dat bani în plus – o sumă extrem de generoasă – să-mi ţin gura. În situaţia dată, şi cum nu aveam alte întâlniri urgente în agenda mea de lucru, mi s-a părut logic să continuu investigaţia. În definitiv, dacă bruma de informaţie pe care o căpătasem mi-a adus atât de mult, câţi bani aş fi câştigat dacă aflam şi mai multe?

— Uite cine vorbeşte de raţionamente tipic franţuzeşti, interveni Fontaine.

— Este o ilustrare comună de progresie a interogatoriului, răspunse fostul magistrat aruncându-i o privire lui Jean Pierre înainte de a se întoarce spre Marie. Cu toate acestea, draga mea, exista posibilitatea să fi descoperit o piesă de mare importanţă în negocierile pe care le purtam cu clientul meu. Pe scurt, persoana dumitale se bucura de protecţia guvernului. Un punct cu greutate care a înspăimântat pur şi simplu un bărbat cu greutate şi extrem de influent.

— Vreau să ştiu cum îl cheamă, spuse Marie.

— În acest caz, trebuie să-mi iau unele măsuri de protecţie, răspunse Prefontaine. Cer protecţie.

— Ai s-o capeţi...

— Poate chiar ceva în plus, continuă fostul om al legii. Vedeţi, clientul meu nu ştie că mă aflu aici, în nici un caz nu are ştiinţă despre evenimentele care au avut loc, deci dacă i-aş relata experienţa prin care am trecut şi ceea ce am aflat poate că va simţi dorinţa să-şi deschidă băierile pungii. Cred că-şi va pierde minţile de deznădejde la gândul că numele lui ar putea fi asociat în vreun fel cu întâmplările din această noapte. De asemenea, luând în considerare faptul că era gata să-mi găsesc sfârşitul în braţele acelei amazoane teutone, părerea mea sinceră este că merit mai mult decât protecţie.

— Să vă înţeleg că voi fi recompensat pentru că v-am salvat viaţa, *monsieur*?

— Dacă aş avea ceva de preţ – în afara solidelor mele cunoştinţe juridice pe care sunt gata să ţi le pun la dispoziţie – fii convins că aş fi mai mult decât bucuros să împart cu dumneata. Lucrul e valabil şi în cazul în care primesc ceva, *Cousin*.

— *Merci bien, Cousin*.

— *D 'accord, mon ami*, însă ai grijă să nu te audă călugăriţele irlandeze.

— Nu ai aerul unei persoane strâmtorate, domnule judecător, spuse John St. Jacques.

— Aparenţele înşală, ca şi titlul de mult uitat pe care-l foloseşti cu atâta mărinimie... Ţin să precizez că nevoile mele sunt limitate, cu atât mai mult cu cât nu mai am pe nimeni pe lume, iar persoana mease mulţumeşte cu o existenţă decentă, nu de lux şi bogăţie.

— Înseamnă că şi dumitale ţi-a murit soţia?

— Să nu-nţelegi prin asta că te priveşte viaţa mea, însă soţia mea m-a părăsit în urmă cu douăzeci şi nouă de ani. Iar fiul meu, care a împlinit treizeci şi opt de ani, este avocat celebru pe Wall Street. Îşi exercită profesiunea sub numele mamei lui, iar când unele persoane curioase încep să-i pună întrebări indiscrete, răspunde că nu şi-a cunoscut tatăl niciodată. Nu l-am văzut de când avea zece ani. Fiindcă nu era în avantajul lui, sper că înţelegeţi.

— *Quelle tristesse*.

— *Quelle* porcărie, *Cousin*. Băiatul ăsta mi-a moştenit mintea sclipitoare, că de la maică-sa tot nu avea ce să ia... O gâsculiţă... Dar, să nu ne îndepărtăm de la subiect. Vărul meu francez aici de faţă are motivele lui să colaboreze cu voi, el a fost trădat. Eu de asemenea, am motive întemeiate să vă ajut, însă ce să-i faci, trebuie să mă gândesc şi la mine. Vârstnicul meu prieten se poate întoarce la Paris să-şi trăiască ultimele clipe, în timp ce eu nu am unde mă duce decât la Boston, înapoi la cele câteva ocazii pe care am reuşit să le exploatez pentru a-mi încropi o existenţă, din păcate, precară. În acest sens, dorinţa mea profundă de a vă ajuta, oricât de imperioasă ar fi, va trebui să treacă în planul doi. Cu cele ce ştiu acum, probabil că n-aş rezista nici cinci minute pe străzile Bostonului.

— O breşă, murmură St. Jacques ca pentru sine fixându-l insistent pe Prefontaine. Regret, domnule judecător, însă nu avem nevoie de serviciile dumitale.

— *Cum?* strigă Marie lăsându-se în scaun. Te rog, frăţioare, avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi.

— Nu şi în acest caz. Ştim cine l-a angajat.

— Ştim?

— Conklin ştie. Spunea ceva de o breşă. Mi-a spus că cel care a dat de urma ta şi a copiilor s-a folosit de un judecător. Frăţiorul mai mic făcu un semn din bărbie în direcţia bostonianului aşezat în capătul celălalt al mesei: el. Ăsta a fost motivul pentru care am distrus o şalupă de o sută de mii de dolari; ca să ajung mai repede la tine. Conklin ştie numele clientului.

Prefontaine îl privi din nou pe francez şi i se adresă:

— Acum de-abia e momentul pentru „*Quelle tristesse*”, dragă domnule Erou. Nu ne-am ales cu nimic. Tenacitatea de care am dat dovadă nu mi-a adus decât o usturime în gât şi părul pârlit.

— Nu neapărat, îl întrerupse Marie. Doar dumneata te pricepi la legi, deci nu eu ar trebui să-ţi explic cum stau lucrurile. Coroborarea faptelor presupune conlucrare. S-ar putea să-ţi cerem să confirmi spusele în faţa unor persoane de

la Washington.

— Confirmarea faptelor se poate face şi prin citaţie, draga mea. Sub prestare de jurământ într-un tribunal, te rog să mă crezi. Pecuvântul meu de om al legii.

— N-o să ajungem niciodată într-un tribunal.

— A?... Înţeleg.

— N-ai cum, domnule judecător. Nu în acestpunct al discuţiei. Cu toate acestea, dacă doreşti cu adevărat să ne ajuţi, îţi promit că vei fi recompensat... În urmă cu o clipă, pomeneai că ai avea motive serioase să ne susţii, motive care, îmi permit să presupun, nu prevalează asupra nevoii de bunăstare materială...

— Draga mea, iartă-mă că te întreb, nu cumva eşti avocat?

— Nu. Economist.

— Sfântă Fecioară! Din lac în puţ...Şi ce-i cu motivele mele?

— Au vreo legătură cu clientul dumitale, bărbatul care te-a angajat să ne găseşti?

— Da. Augusta sa persoană – de la Cezar Augustus – nu-i altceva decât un gunoi. Lăsând la o parte intelectul său – după gustul meu, cam alunecos – e doar o curvă. În tinereţe promitea foarte mult, deşi niciodată nu i-am dat de înţeles, însă l-a luat şi pe el apa şi s-a aruncat cu capul înainte în căutarea Graal-ului său personal, fireşte, plin de măreţie.

— Ce tot îndrugă ăsta aici, Marie?

— Presupun că se referă la un personaj influent şi puternic care n-ar trebui să aibă atâta putere. Delincventul din faţa noastră are părerile lui despre ideea de moralitate şi e scandalizat.

— Tocmai un economist spune asta? întrebă Prefontaine pipăindu-şi din nou absent băşicile de pe ceafă. Să fie oare glasul unui economist care reflectează asupra ultimelor proiecte necinstite, proiecte care au dus la cumpărări şi vânzări frauduloase de acţiuni la bursă, respectivele operaţiuni având drept urmare pierderi importante de capital pe care mulţi şi le permit, majoritatea însă, nu?

— Glasul meu nu a fost atât de avizat. Dar te asigur că-i un tip de raţionament pe care-l fac alţii în mod curent, persoane ale căror proiecte nu riscă să fie respinse, pentru că ei înşişi nu riscă nimic, ei fiind nişte simpli teoreticieni. De altfel, este o poziţie foarte sănătoasă... A dumitale însă nu e, domnule judecător. S-ar putea să ai nevoie de protecţia noastră. Deci, să auzim răspunsul.

— Iisuse, Sfântă Fecioară, Iosife şi toţi sfinţii! Ce dură eşti...!

— N-am de ales, spuse Marie neslăbindu-l din ochi pe bostonian. Aş vrea să fii de partea noastră, dar n-am de gând să te rog în genunchi. Te las să te întorci cu mâinile goale de unde ai venit, pe străzile Bostonului.

— Eşti sigură că nu eşti avocat – sau măcar îngerul dreptăţii trimis de Dumnezeu?

— Mai departe alegi singur. Eu aştept un răspuns.

— Chiar nu-mi spune şi mie nimeni ce se petrece aici? întrebă exasperat

John St. Jacques.

— Sora dumitale, îi răspunse Prefontaine, privind-o pe Mariecu duioşie, tocmai şi-a câştigat un adept. A expus alternativa cu mare claritate, lucru pe care orice avocat îl poate înţelege, iar logica sa inatacabilă, la care se adaugă un chip drăgălaş, aureolat de o cascadă de păr roşcat, m-a determinat să iau o decizie, de asemenea inatacabilă.

— Cum...?

— E de partea noastră, Johnny. Las-o cum a căzut.

— Şi de ce-am avea nevoie de el?

— Cum nu se întrezăreşte spectrul unui tribunal, ar fi o duzină de motive, tinere, îi răspunse judecătorul. În anumite situaţii, voluntarismul nu e recomandabil decât dacă te bucuri de protecţie serioasă, astfel încât nici braţul lung al justiţiei să nu te poată ajunge.

— E corect, surioară?

— Nici incorect, frăţioare, ci conform logicii lui Jason – fir-ar să fie – lui David!

— Ba nu, Marie, spuse John St. Jacques privindu-şi sora drept în ochi. Aşa ar gândi Jason.

— Sunt nume pe care ar trebui să le cunosc? întrebă Prefontaine. Parcă pe peretele vilei stătea scris „Jason Bourne”.

— Aşa sunau instrucţiunile, *Cousin*, spuse falsul, dar parcă nu tocmai falsul erou al Franţei. Era necesar.

— Nu înţeleg... după cum nu înţeleg ce-i cu celălalt nume, „Şacalul” sau „Carlos”despre care m-aţi întrebat atât de brutal când eu nu eram sigur dacă mai trăiesc sau nu. Întotdeauna am crezut că „Şacalul” e o invenţie.

Bătrânul care răspundea la numele de Jean Pierre Fontaine se uită întrebător la Marie, iar aceasta îi făcu semn din cap să înceapă.

— Carlos Şacalul este un personaj legendar, dar în nici un caz fictiv. Este ucigaş profesionist ajuns în al şaselea deceniu al vieţii, un bătrân despre care se zvoneşte că ar fi bolnav, dar încă stăpânit de o ură cumplită. Este un bărbat cu multe faţete, cu multe feţe, unele dintre ele preţuite de cei care au motive să le preţuiască, altele detestate de cei care îl privesc drept o încarnare a răului şi, în funcţie de poziţia pe care se situează unii şi alţii, fiecare are motive întemeiate să gândească astfel. Eu sunt un exemplu viu, un om care a adoptat ambele puncte de vedere, însă lumea mea e diferită de a dumitale, după cum atât de frumos şi corect ai dat de înţeles, dragă sfinte Toma d’Aquino.

— *Merci bien*.

— Numai că ura care-l stăpâneşte pe Carlos se extinde ca un cancer în creierul lui bolnav. Un singur om a reuşit să-l întreacă, un bărbat care a încercat să-i uzurpe locul, revendicând crimă după crimă, atribuindu-şi execuţiile Şacalului când nu era aşa, scoţându-l pe Carlos din minţi, când încerca să bată recordul străduindu-se să-şi păstreze titlul de campion-asasin al lumii. Acelaşi bărbat se face vinovat de moartea iubitei Şacalului – de fapt, mai mult decât iubită, fiindcă i-a fost reazem de nădejde şi cea mai dragă fiinţă din lume încă de pevremea copilăriei petrecute în Venezuela, un camarad perfect

de luptă în toate momentele vieţii. Doar un bărbat, unul dintre sutele sau poate miile de bărbaţi trimişi de guvernele multor ţări de pe mapamond, a fost singurul care l-a văzut la faţă – sub înfăţişarea lui adevărată. Cel care a reuşit această performanţă a fost format de spionajul american, un bărbat care a trăit sub o altă identitate timp de trei ani, riscându-şi în fiecare clipă viaţa. Iar Carlos nu se va opri până ce acest bărbat nu-şi primeşte pedeapsa – adică moartea. Bărbatul despre care ţi-am vorbit este Jason Bourne.

Uluit, ameţit de povestea francezului, Prefontaine trase cu coada ochiului pe rând spre cei aşezaţi în jurul mesei, apoi se aplecă mult înainte şi întrebă:

— Cine este de fapt acest Jason Bourne?

— Soţul meu, David Webb, îi răspunse cu simplitate Marie.

— O, Doamne! şopti îngrozit judecătorul. Dacă nu vă supăraţi, simt nevoia să beau ceva.

— Ronald! strigă John St. Jacques.

— Da, şefu', *mon!* se auzi zbierând negrul vânjos care-şi oprise patronul de la un act necugetat cu o oră în urmă, la Vila 20.

— Adu-ne, te rog, nişte whisky şi coniac. Barul trebuie să fieplin.

— Vine, domnule.

Acolo unde marea se îngemăna cu cerul, mingea portocalie a soarelui se ivi dintre valuri, iar suliţele de foc risipiră pâcla revărsatului de zori. Tăcerea care se lăsase asupra adunării fu curmată de vorbele bătrânului francez care rosti cu o notă de regret şi melancolie în glas, cu pronunţatul său accent străin:

— Eu nu sunt învăţat să fiu servit, spuse el cu privirea pierdută în zare, peste apele de azur ale Caraibilor însufleţite de strălucirea soarelui. Când mi se cere ceva, eu sunt obişnuit să execut.

—Nu mai e nevoie, rosti Marie cu blândeţe, apoi, după o scurtă clipă de şovăială, se grăbi să adauge: Jean Pierre.

— Presupun că aş putea trăi sub numele ăsta...

— De ce nu aici?

— *Qu 'este-ce que vous dites, madame*?

— Reflectează asupra acestei propuneri. S-ar putea ca Parisul să fie la fel de plin de primejdii pentru tine ca şi străzile Bostonului pentru judecătorul nostru.

Judecătorul în chestiune căzuse într-o reverie melancolică la vederea sticlelor, paharelor şi a vasului cu gheaţă aduse pe masă. Fără umbră de şovăială, Prefontaine întinse mâna după sticla de lângă el şi îşi turnă o porţie zdravănă.

— Aş avea câteva întrebări, rosti el apăsat. Aveţi ceva împotrivă?

— Întreabă, îi răspunse Marie. Nu ştiu dacă-ţi pot răspunde, dar e bine să încerci.

— Focurile de armă, vopseaua roşie şi cuvintele scrise peperete, „*moncousin*”aici de faţă susţine că aşa sunau instrucţiunile...

— E-adevărat, *mon ami*. Ca şi rafalele de armă...

— Mă rog, de ce?

— Totul trebuie să pară aşa cum trebuia să fie. Focurile de armă au fost

un element suplimentar menit să atragă atenţia asupra evenimentului ce trebuia să aibă loc.

— De ce?

— E o lecţie pe care am învăţat-o în Rezistenţă – nu că aş fi fost vreodată vreun Jean Pierre Fontaine, însă mi-am adus şi eu contribuţia neînsemnată. Se numeşte *accentuation*, o declaraţie categorică şi clară a faptului că acţiunea este revendicată de partizani. Toată lumea ştia despre ce-i vorba.

— Şi de ce ai procedat la fel şi aici?

— Infirmiera trimisă de Şacal a murit. Deci nu mai poate nimeni confirma că ordinele lui au fost sau nu îndeplinite.

— Logică tipic franţuzească. De neînţeles.

— Bun-simţ tipic franţuzesc. De netăgăduit.

— De ce?

— Carlos soseşte pe insulă mâine în jurul prânzului.

— O, Doamne Sfinte!

Din interior se auzi sunând telefonul. John St. Jacques ţâşni din scaun, oprit cu un gest energic de sora sa care se repezi în sufragerie.

— David?!

— Alex la telefon, rosti acesta fără suflu. Iisuse, de trei ore formez numărul vostru de telefon! Sunteţi bine?

— Trăim, deşi trebuia să fie altfel.

— Bătrânii! Bătrânii din Paris! Johnny ţi-a...

— Mi-a spus, dar sunt de partea noastră.

— Cine?

— Bătrânii...

— Nu ştii ce vorbeşti...

— Ba ştiu foarte bine! Controlăm perfect situaţia. Ce mai ştii de David?

— Păi, mai nimic! Linia e întreruptă. Toate sunt cu fundu-n sus! Am sunat la poliţie şi i-am trimis acolo...

— Dă-i dracu'de poliţişti, Alex! ţipă Marie. Trimite armata, puşcaşii marini şi pe deşteptţii ăia de la CIA! Suntem în bătaia puştii! Suntem în vizor!

— Jason n-are să fie de acord. Şi, oricum, nu pot hotărî fără el.

— Atunci destupă-ţi bine urechile şi ascultă-mă ce-ţi spun: Şacalul soseşte aici mâine.

— Iisuse! Trebuie să-l trimit pe Jason cu un avion!

— Trebuie să faci ceva!

— Tu n-ai cum să-nţelegi, Marie. Fosta Meduză a apărut iar... în prim-plan...

— Spune-i soţului ăluia al meu că Meduza e de domeniultrecutului – să şi-o scoată din cap! Şacalul e cât se poate de prezent şi mâine o să fie aici!

— O să fie şi David acolo, sper că-ţi dai seama?

— Foarte bine... Fiindcă acum este Jason Bourne.

— Iepuraşule, au trecut treisprezece ani de atunci şi nu mai e aceeaşi poveste; iar tu eşti mai bătrân cu treisprezece ani. Mare brânză nu mai poţi să

faci şi ai să fii o zdreanţă dacă nu te odihneşti, adică dacă nu tragi un pui de somn. Stinge lumina şi cuibăreşte-te niţel pe canapeaua aia mare şi frumoasă din sufragerie. Mă descurc şi singur cu telefoanele, care n-or să fie cine ştie ce bătaie de cap fiindcă nimeni nu-i nebun să sune la patru dimineaţa.

Cactus tăcu, iar Jason se târî abia ţinându-se pe picioare până la sufrageria cufundată în beznă, clătinându-se de oboseală, simţindu-şi pleoapele grele ca de plumb. Se prăbuşi pe canapea, îşi trase cu mare chin picioarele sus, unul câte unul, şi căzu cu capul pe pernă. Rămase cu privirea pironită în tavan. *„Odihna este o armă de nepreţuit, ea te poate face să câştigi sau să pierzi o bătălie”... P*hilippe d’Anjou. Meduza. Privirea i se întunecă, mintea i se înceţoşă, iar el se cufundă într-un somn adânc.

*

* *

Un ţipăt izbucni în noapte, ascuţit, strident, ţipătul asurzitor, necontenit şi convulsiv al unei sirene care făcea să vibreze aerul din casa pustie cu forţa unui vârtej sonor. Dintr-un salt, Bourne fu în picioare, speriat, la început dezorientat, nemaiamintindu-şi unde se află, şi pentru o clipă lungă cât veşnicia... fără a şti cine este.

— Cactus! urlă el şi se repezi pe uşa deschisă a sufrageriei în hol. Cactus! se auzi el urlând, cu vocea imediat acoperită de ţipătul spasmodic, sacadat al sirenei de alarmă. Unde eşti?

Nici un răspuns. Alergă spre uşa închisă a biroului şi înşfăcă clanţa. Era încuiată! Se trase un pas înapoi şi-şi repezi umărul în uşă, mai să-l zdrobească, o dată, de două ori, de trei ori, adunându-şi toate forţele. Lemnul pocni, apoi cedă, iar Jason îi dădu o lovitură năprasnică cu piciorul şi intră prin tăblia din mijloc, practic spulberată. Iar ceea ce zări înăuntru îi provocă o mânie surdă şi trezi la viaţă robotul-ucigaş care se născuse ca produs al Meduzei la început, apoi al altora. Cactus era prăbuşit pe birou, prins în conul de lumină al lămpii aprinse, aşezat în acelaşi fotoliu în care murise ucis generalul, iar o baltă de sânge se formase pe mapa de birou... Un alt cadavru... Nu, nu murise! Mişcase aproape imperceptibil mâna dreaptă... Cactus trăia!

Bourne alergă spre birou şi ridică uşurel şi cu infinită blândeţe capul bătrânului, alarma iritantă, asurzitoare, persistentă făcând, dacăse poate spune astfel, imposibilă orice comunicare. Cactus deschise ochii negri ca smoala, îşi mişcă tremurând mâna dreaptă pe mapa de scris de pe birou, îşi îndoi arătătorul şi bătu de câteva ori în tăblie.

— Ce încerci să-mi spui?! strigă Jason.

Mâna nesigură înaintă spre marginea mapei, iar vârful degetului bătu tot mai insistent în birou.

— Dedesubt? Sub tăblie?

Cu o mişcare aproape imperceptibilă din cap, Cactus încuviinţă.

— Sub birou! ţipă Bourne începând să priceapă.

Îngenunche în dreapta lui Cactus, se lăsă sub birou, sub sertarulde jos,

apoi se lăsă pe spate... lateral... Găsise! Un buton. Cu infinită precauţie, împinse fotoliul pe rotile câţiva centimetri spre stânga şi se concentră asupra butonului. Găsi răspunsul chiar lângă el, scris cu litere albe, mărunte, pe fâşia din plastic negru.

Alarmă aux.

Jason apăsă. Şi aproape instantaneu, vacarmul conteni ca prin farmec. Liniştea care urmă era la fel de înspăimântătoare, iar efortul de adaptare aproape la fel de terifiant.

— Cu ce ai fost lovit? îl întrebă Bourne. Când?... Dacă simţi că poţi vorbi, fă-o în şoaptă, nu-i nevoie să-ţi consumi energia. Cruţă-te, mă auzi?

— Hai, zău aşa şi tu, Iepuraşule, abia reuşi să îngaime Cactus. Uiţi c-am fost şofer de taxi, negru, la Washington, amice. Am mai trecut eu prin de-alde astea. Nu se moare din atâta, băiete, am un glonţ în piept.

— Chem imediat un medic – întâmplător pe prietenul nostru Ivan. Însă dacă te simţi în stare, spune-mi ce s-a-ntâmplat cât te aşez eu pe podea şi încerc să mă lămuresc ce ai.

Încet, cu băgare de seamă, Jason îl prinse pe bătrân în braţe, îl trase de pe scaun şi îl lăsă pe covoraşul rotund din faţa ferestrei boltite. Cu mişcări iuţi, dar blânde, Bourne îi sfâşie bătrânului cămaşa în bucăţi şi improviză un bandaj cu care îi legă rana de la piept petrecându-i feşele pe sub braţ şi legându-i-le de umăr.

— Nu-i cine ştie ce, dar cel puţin o să oprească o vreme hemoragia, spuse Jason. Dă-i drumul.

— E afară, Iepuraş! Cactustuşi vlăguit, întins pe podea. Are un Magnum mare, de cinze’şapte cu amortizor. M-a ochit prin geam, după aia l-a spart şi a intrat înăuntru... A... a...

— Uşurel. Nu vorbi. Lasă.

— Trebuie. Băieţii de afară n-au ce le trebuie. O să-i secere ca pe muşte!... Am făcut pe mortu’ şi ăsta era cam grăbit – maică, ce grăbit era! Uită-te acolo, da?

Jason întoarse capul în direcţia pe care i-o indicase Cactus cu un gest slab. De pe raftul din stânga al bibliotecii fuseseră smulse şi aruncate în neorânduială pe jos o duzină şi mai bine de cărţi. Bătrânul continuă, cu voce tot mai pierită:

— S-a dus glonţ la bibliotecă de ziceai c-a dat strechea-n el...şi nu s-a oprit decât când nu a găsit ce-l interesa... după aia s-a dus la uşă cu mititica pregătită să tragă. Mă urmăreşti?... Mi-am zis că pe tine te voia, că te-a văzut pe geam când te-ai dus în camera ailaltă şi mi-am mişcat picioru’ drept ca un şobolan pus pe fugă fi’ncă-am găsit butonu’ ăla acum o oră şi ştiam că numa’ aşa pot să-l opresc...

— Încet! Încet!

— Trebe să-ţi zic... Nu puteam să-mi mişc mâna că m-ar fi văzut, aşa c-am ridicat genunchiu’ şi l-am atins şi sirena asta afurisită aproape că m-a făcut să sar din scaun... Tâmpitu’ s-a pierdut cu firea, parcă-i dăduse careva cu leuca-n cap, a trântit uşa, a-ncuiat-o şi a şters-o pe unde venise.

Cactus îşi încordă grumazul, copleşit de durere.

— E-afară, Iepuraş!...

— Gata! îi spuse Bourne pe un ton poruncitor.

Se ridică prudent în picioare şi stinse lampa, lăsând camera în întuneric, singura sursă de lumină fiind razele slabe ale candelabrului din hol, care pătrundeau prin uşa spartă.

— Îl sun pe Alex. O să trimită un doctor.

De undeva de afară se auzi deodată un ţipăt ascuţit, un strigăt de agonie pe care Jason îl cunoştea prea bine. Îl recunoscu şi Cactus care murmură închizând ochii:

— Pe unu'l-a avut. Nemernicu'l-a doborât pe unu' din fraţi.

— Îl sun pe Conklin, spuse Jason trăgând telefonul jos de pe birou. După aia ies şi-l prind... Dumnezeule! Nu mai merge... a tăiat firul!

— Pramatia! Cunoaşte locu'.

— Şi eu, Cactus. Stai liniştit. Mă-ntorc să mai văd cum îţi e...

Urmă un alt ţipăt, de astă dată mai slab, un horcăit.

— Să mă ierte bunul Dumnezeu, murmură sincer îndurerat bătrânul negru. N-a mai rămas decât unu' din băieţi.

— Numai eu sunt de vină, spuse Bourne răguşit, pe jumătate înecat. Îţi jur, Cactus, o clipă nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

— Cum să-ţi fi trecut prin minte? Te ştiu din vremurile bune, Iepuraş, şi nu-mi aduc aminte să fi cerut cuiva să-şi rişte viaţa pentru tine... Invers, da.

— Te mut lângă alarmă, îi spuse Jason trăgând covorul cu Cactus cu tot spre partea din dreapta a biroului, astfel încât mâna stângă a bătrânului să ajungă la buton. Dacă auzi ceva, sau vezi ceva sau simţi că ceva nu-i în ordine, declanşeaz-o.

— Tu unde te duci? Vreau să spun, cum?

— Mai sunt şi alte încăperi şi alte ferestre.

Bourne se târî pe burtă până la uşa spartă, se strecură prin spărtură şi alergă în camera de zi. În celălalt capăt al camerei se afla o uşă de sticlă, care precis se deschidea spre terasa din exterior, fiindcă văzuse în treacăt, atunci când vorbise cu paznicii, nişte mese şi scaune de grădină vopsite în alb. Răsuci mânerul şi ieşi în noapte, avândgrijă să închidă uşa în urma lui. Scoase pistolul din toc, se aplecă şi se furişă pe vine spre şirul de tufişuri care mărgineau gazonul. Trebuia să se mişte rapid! Nu numai că era în joc o a treia viaţă nevinovată, sau că se putea petrece o a treia crimă nejustificată, dar ucigaşul putea constitui calea cea mai scurtă şi mai sigură de a ajunge la noua Meduză, iar crimele însele, o momeală pentru a-l prinde pe Şacal! O diversiune, trebuia să găsească iute ceva cu care să-l momească pe ucigaş, să-i întindă o capcană... Rachetele de semnalizare pe care le adusese cu el la Manassas o dată cu restul echipamentului de luptă! Cele două „pocnitori" se aflau în buzunarul din spate al pantalonilor, şi erau ca două lumânări de zece centimetri lungime fiecare, iar lumina lor puternică se vedea de la depărtare de kilometri întregi. Dacă le aprindea pe amândouă o dată şi le arunca în direcţii opuse, atunci, împreună, aveau să lumineze în plin domeniul lui Swayne, ca

nişte proiectoare. Una pe alee, în stânga, cealaltă spre coteţele din spate, posibil trezind câinii amorţiţi de tranchilizante, speriindu-i, înfuriindu-i... Hai! Acum!

Jason ţâşni înainte, o luă la fugă prin iarbă, alergând în zigzag, cu privirile alunecându-i cu înfrigurare în toate direcţiile, în căutarea asasinului care stătea ascuns undeva, la pândă, şi se întrebă dacă bărbatul pe care îl adusese Cactus, acum animal hăituit, avea să reuşească să scape. Vânătorul era experimentat; vânatul, nu. Iar Jason nu avea să admită sacrificarea unei alte vieţi nevinovate.

Se întâmplase! Fusese reperat! Se auziră două pocnituri seci. Două gloanţe care îi şuierară pe lângă urechi, trase dintr-o armă cu amortizor. Se îndreptă spre partea stângă a aleii şi, traversând-o în fugă, se ascunse în desiş. Smulse din buzunar una din rachete, depuse arma pe pământ, scăpără bricheta, aprinse fitilul şi aruncă spre dreapta proiectilul care sfârâia. Acesta ateriză în mijlocul drumului, în doar câteva secunde urmând să se aprindă ca un foc de artificii. Ţinându-se pe sub coroanele pinilor, alergă spre stânga, înspre marginea proprietăţii, cu racheta şi bricheta într-o mână şi cu automatul în cealaltă. Ajunsese lângă coteţele câinilor şi, chiar în acel moment, racheta din drum explodă şi scuipă în sus fascicole de scântei alb-albăstrii. O aprinse pe cea de-a doua şi o azvârli cu putere înspre coteţe, deci la aproximativ patruzeci de metri de ascunzătoarea în care se afla. Şi aşteptă.

Cea de-a doua rachetă explodă şi împroşcă foc, iar din cele două ghemuri scânteietoare, orbitoare, se revărsă asupra casei şi a terenului din jur o ploaie de lumină care dădea locului un aspect straniu, lugubru, parcă de pe alt tărâm. Trei dintre câini începură să geamă uşurel, apoi să mârâie şi făcură slabe încercări de a lătra. Curând, probabil că aveau să se dezmeticească şi urletele lor să umple liniştea nopţii. O umbră. Se lungise pe zidul estic al casei albe, o umbră în mişcare prinsă în lumina îngemănată a celor două rachete. Silueta ţâşnise spre tufişuri, iar acum stătea chircită, ghemuită printre crengi, totuşi distinctă şi detaşându-se străină printre frunze. Eracriminalul sau cel pe care îl vâna criminalul, ultimul dintre „fraţii” pe care îi recrutase Cactus?... Nu exista decât o cale de a afla cum stă, iar dacă era primul, deci un bun trăgător, atunci probabil că el nu va fi făcut cea mai bună alegere tactică. Totuşi era cea mai rapidă cale de a afla.

Bourne sări în picioare, se repezi spre dreapta ţâşnind în alergare dintre tufe, iar în cea de-a doua secundă îşi înfipse vârful pantofului în pământ, se rostogoli pe stânga şi strigă din toate puterile:

— Fugi spre cabană!

Şi primi imediat răspunsul. Două pocnete seci, două trosnituri înfundate, iar arma criminalului scuipă din nou foc şi gloanţele muşcară din ţărână la câţiva centimetri în dreapta lui Jason. Trăgătorul era bun. Poate nu chiar expert, totuşi destul de bun. O armă de calibrul 357 avea şase gloanţe; el trăsese cinci, însă avusese destul timp să încarce butoiaşul gol. O nouă tactică, rapid!

Şi deodată, îşi făcu apariţia o altă siluetă întunecată, un bărbat care alerga cât îl ţineau picioarele spre zona din spatele cabanei. Alerga în câmp

deschis, era expus şi putea fi omorât!

— Aici, ticălosule! urlă Jason ţâşnind şi descărcă cu furie automatul la întâmplare, spre tufişurile de lângă casă.

Primi imediat un nou răspuns. Un singur pocnet, un singur trosnet şi apoi nimic. Ucigaşul nu îşi încărcase arma! Poate că nu mai avea gloanţe; nu mai avea importanţă, cel căruia îi fuseseră destinate ajunsese lângă cabană. Bourne ieşi din tufiş, traversă în fugă pajiştea, luminat în plin de focurile încrucişate ale torţelor de semnalizare. Câinii se treziseră, iar lătrăturile şi schelălăiturile lor se auzeau acum tot mai distinct. Ucigaşul ieşi din umbră, se avântă pe drum, gonind spre poarta principală. Jason îl avea pe nemernic în mână. Era ca şi prins. Porţile erau închise, iar omul trimis de Meduza, încolţit. Bourne urlă:

— N-ai pe unde să ieşi, Şerpoaico! Dă-te prins...

Un pocnet! Bărbatul îşi încărcase arma din alergare! Jason trase la rândul lui, iar bărbatul se prăbuşi la pământ. În acel moment, liniştea nopţii care fusese tulburată sporadic de împuşcături fu străpunsă de zgomotul puternic al unui motor de maşină care se apropia cu toată viteza de casă, urcând drumul spre porţile zăvorâte, anunţându-şi prezenţa cu o explozie de lumini roşii şi albastre. Poliţia! Poate că sistemul de alarmă al casei era conectat la secţie – iată un lucru care lui Jason nu îi trecuse prin minte. Presupuse că Meduza se ferea să ia asemenea măsuri. Raţionamentul nu era lipsit de logică:Manassas avea un sistem propriu de securitate şi Şerpoaica nu putea admite accesul în incintă al unor forţe din afară. Pentru că existau prea multe secrete de apărat, între care un cimitir!

Ucigaşul făcu o mişcare şi încercă să scape rostogolindu-se pe o parte spre liziera de pini, părând a ţine în mână un obiect. Jasonajunse lângă el chiar în clipa în care din maşina poliţiei care oprise de partea cealaltă a porţilor închise coborau doi ofiţeri, îl lovi năprasnic pe ucigaş în burtă încât acesta, descumpănit, scăpă ceea ce ţinea în mână. Bourne se aplecă şi ridică obiectul, un volum legat în piele arătând ca unul dintr-o serie de Dickens sau Tahckeray, un tom cu titlul ştanţat cu litere aurii mai mult ca să dea bine în bibliotecă decât pentru citit. O prostie! Deschise la întâmplare şi îşi dădu seama că nu era o prostie. Nu era vorba de o carte tipărită, ci de un soi de jurnal, o suită de notiţe scrise de mână. Un registru.

Poliţia nu avea ce să caute aici, în nici un caz acum! Nimeni nu trebuia să ştie că el şi Conklin străpunseseră armura Meduzei. Iar notesul legat în piele peste care dăduse din întâmplare nu trebuia, sub nici o formă, să vadă oficial lumina zilei! Şacalul era acum lucrul cel mai important. Trebuia să scape, cu orice chip, de poliţişti.

— Am primit un apel, dom’le, rosti poliţistul de vârstă mijlocie îndreptându-se spre grilaj, urmat de partenerul său mai tânăr. De la circă ne-au zis că sunt prinşi până peste cap, aşa că ne-am prezentat noi. Da’ cum îi ziceam şi dispecerului, pe-aici s-au dat tot felu’ de petreceri zgomotoase. Dom’le, sper că nu vă supăraţi. Cu toţii avem nevoie de distracţie din când în când, corect?

— Absolut corect, domnule poliţist, îi replică Jason făcând eforturi pentru a-şi recăpăta suflul şi trăgând cu coada ochiului spre locul pe care se prăbuşise ucigaşul rănit. Acesta dispăruse! Am avut o scurtă pană de curent care s-a suprapus peste o defecţiune telefonică.

— Se mai întâmplă şi de-astea, confirmă poliţistul mai tânăr. Dă câte o ploicică de vară şi mai trăsneşte... Cred c-ar trebui să bage firele astea pe sub pământ. Bunăoară ai mei, la casa lor...

— Important este, îi tăie vorba Jason, că lucrurile şi-au reintrat în normal. După cum vedeţi, acum e lumină în casă.

— Nu văd nimic de artificiile astea, spuse tânărul poliţist.

— Domnul general a avut grijă să-şi ia toate măsurile de precauţie, le explică Jason. Simte că e de datoria lui să se ştie apărat, adăugă Bourne poticnindu-se jalnic. Dar n-are importanţă. Cum spuneam, bine că lucrurile au revenit la normal. OK?

— E OK pentru mine, răspunse poliţistul mai în vârstă. Numa' că trebuie să-i transmit un mesaj unuia pe nume Webb. E pe-aici?

— Eu sunt Webb, răspunse Jason Bourne alarmat.

— Asta simplifică lucrurile. Trebuie să-l sunaţi imediat pe un anume domn Conk. E urgent.

— Urgent?

— Aşa ni s-a spus, că-i o urgenţă. Mesajul ne-a fost transmis prin staţie.

Jason auzi zăngănitul gardului metalic şi ştiu că ucigaşul încearcă să fugă!

— Domnule sergent, telefonul nu s-a reparat... Aveţi unul înmaşină?

— Nu pentruparticulari, domnule. Îmi pare rău.

— Parcă spuneaţi că-i o urgenţă.

— Păi, ştiu şi eu? Dacă sunteţi oaspete în casa generalului, poate c-ar trebui să vă las. Să ştiţi că-i o convorbire interurbană, îmi trebuie un număr de carte de credit.

— Of, Doamne!

Bourne deschise poarta şi se repezi spre maşina poliţiei, iar în acel moment, alarma porni să ţipe pentru a se opri aproape instantaneu.

— Asta ce dracu' a mai fost? strigă poliţistul mai tânăr.

— N-are importanţă! urlă Jason aruncându-se în maşină şi smulgând receptorul din furcă.

Îi dădu centralistei de la secţie numărul de telefon al lui Alex, din Virginia, repetând ca un dement în microfon: E urgent, urgent!

— Da? răspunse Conklin preluând apelul primit prin centrală.

— Eu sunt.

— Ce s-a-ntâmplat?

— N-am loc să-ţi explic acum. Care-i urgenţa?

— Ţi-am aranjat un avion particular pe Aeroportul din Reston.

— Reston? La nord de-aici...

— De pe pista de la Manassas n-ai cum să pleci. Trimit o maşină să te ia.

— De ce?

— Tranquility. Marie şi copiii sunt OK. Sunt OK! Marie a preluat comanda.

— Asta ce dracu’ vrea să-nsemne?

— Îţi spun la Reston când ne vedem.

— Vreau să ştiu acum!

— Şacalul soseşte mâine.

— Iisuse Cristoase!

— Strânge totul pe-acolo şi aşteaptă maşina.

— Plec cu asta!

— Nu! Doar dacă vrei să compromiţi totul. Avem timp destul. Fă curat pe-acolo.

— Cactus... e rănit.

— Îl sun pe Ivan. Vine imediat.

— N-a mai rămas decât un frate, Alex... numai unul. Eu i-am omorât pe ceilalţi doi... eu sunt de vină.

— Termină cu tâmpeniile. Fă ce ai de făcut.

— Naiba să te ia, nu pot. Cineva trebuie să stea aici, iar eu nupot!

— Ai dreptate. Sunt cam multe lucruri care ar trebui să rămână în ceaţă, iar tu ai treabă în Montserrat. Vin cu maşina şi te înlocuiesc.

— Alex, spune-mi ce s-a-ntâmplat pe Tranquility!

— Bătrânii...„bătrânii tăi din Paris”, asta s-a-ntâmplat.

— Sunt ca şi morţi, rosti Jason Bourne liniştit.

— Nu te pripi. Bătrânii au trecut pe partea noastră – de fapt celadevărat a trecut de partea noastră fiindcă celălalt n-are nici o legătură cu Parisul. Pricepi, sunt alături de noi.

— Ei nu pot lupta decât alături de Şacal, toată viaţa. Tu nu-i cunoşti.

— Nici tu. Ascultă ce spune nevastă-ta. Acum, întoarce-te în casă şi lasă-mi scris tot ce ai aflat...Şi, Jason, ar mai fi ceva. Sper din tot sufletul să găseşti soluţia – o soluţie în numele nostru, vreau să spun, pe Tranquility Isle. Fiindcă luând în calcul toate aspectele, inclusiv viaţa mea, nu mai pot ţine doar pentru noi tot ce-am descoperit despre Meduza. Sper că-ţi dai şi tu seama.

— Doar mi-ai promis!

— Treizeci şi şase de ore, Delta.

În păduricea care se întindea la marginea şoselei, chiar lângă proprietatea generalului Swayne, stătea chircit pe vine, cu faţa lipită de gardul din sârmă, un bărbat rănit care încerca, înspăimântat să se ascundă. Studie atent silueta bărbatului înalt care se desena perfect în lumina puternică a farurilor, şi îl urmări cum urcă în maşina poliţiei, apoi coboară greoi, dând semne de nervozitate, mulţumindu-le poliţiştilor. Nu îi lăsase să intre pe proprietate.

Ucigaşul auzise pronunţându-se un nume: Webb.

Era suficient. Pentru cei din Şerpoaica era suficient.

CAPITOLUL XV

— Numai Dumnezeu ştie cât te iubesc! spuse David Webb vorbind din cabina telefonică aflată în sala de aşteptare a aerodromului particular din Reston, Virginia. Cel mai greu mi-a fost până am apucat să vorbesc cu tine, să te aud pe tine spunându-mi că sunteţi bine.

— Şi ce crezi că am simţit eu, iubitule? Alex mi-a spus că linia a fost întreruptă şi că trimite poliţia să vadă ce e cu tine; iar eu mi-am zis că trebuie să trimită toată armata.

— În momentul ăsta nimeni nu trebuie să ştie nimic, nici poliţia şi nici oficialităţile. Bine că a apucat să-mi promită o păsuire de treizeci şi şase de ore... Numai asta ne lipsea, tocmai acum când Şacalul soseşte în Montserrat.

— David, ce se-ntâmplă? Alex a pomenit ceva de Meduza.

— E o varză şi el are dreptate, trebuie să spună mai sus. El, nu noi. Noi ne ţinem deoparte. Cât mai departe.

— Ce s-a-ntâmplat? repetă Marie întrebarea. Ce legătură poate fi între Meduza şi restul?

— E vorba de o nouă Meduză – ramificaţie a celei vechi, dar e o organizaţie tentaculară mult mai extinsă şi mai puturoasă. Ăştia ucid, înţelegi? Ucid. Am văzut astă-seară cu ochii mei. Unul dintrepistolarii lor a încercat să mă omoare după ce a tras în Cactus. Slavă Domnului, trăieşte – şi a ucis două suflete nevinovate.

— Doamne Sfinte! Alex mi-a povestit de Cactus când m-a sunat, dar nimic mai mult. Ce e cu unchiul Remus?

— Scapă. Doctorul Agenţiei a venit imediat şi i-a luat pe el şi pe celălalt frate imediat.

— Frate?

— Îţi povestesc când ne vedem. L-am lăsat pe Conklin acolo. Are să se ocupe el de tot; şi de telefon. Îl sun când ajung pe Tranquility.

— Cred că eşti istovit...

— Poate un pic obosit, deşi nu-mi dau seama de ce. Cactus m-a bătut la cap să trag un pui de somn şi cred c-am apucat să aţipesc vreo douăsprezece minute.

— Of, amărâtul de tine.

— Îmi place tonul pe care-mi vorbeşti, spuse David. Şi-mi place şi ce spui, doar că nu sunt amărât. Ai avut tu grijă de asta acum treisprezece ani, la Paris. Marie nu îi răspunse, iar Webb se simţi brusc învăluit de un straniu sentiment de nelinişte.

— Ce-i? Ai păţit ceva?

— Nu-mi dau seama, răspunse rar Marie, cu vocea vibrând, dar nu tensionată de ardoarea sentimentelor ci de un gând care-i venise neaşteptat în minte. Spuneai despre această nouă Meduza că e mare şi urâtă şi că a încercat să te omoare – adică ei au încercat să te omoare.

—Şi n-au reuşit.

— Şi totuşi, voiau să mori. De ce?

— Fiindcă am intrat acolo.

— Doar nu omori pe cineva doar pentru că-ţi intră-n casă...

— S-au întâmplat atâtea lucruri greu de explicat în acea casă astă-noapte. Alex şi cu mine am pătruns într-o zonă care ascunde multe secrete, iar pe mine m-au văzut. Ideea noastră a fost să-l atragem pe Şacal prin intermediul unor bandiţi bogaţi şi foarte celebri care au rămas în gaşcă după vremurile bune petrecute la Saigon, adică aceştia trebuiau să-l angajeze să mă omoare. Era o strategie a naibii de întortocheată, da' uite că ne-a scăpat de sub control.

— Doamne, David. Tu chiar nu pricepi? Tu acum eşti ţinta lor! Or să te caute şi-or să te prindă ei înşişi!

— Şi cum s-o facă? Pistolarul ăsta pe care l-a trimis Meduza nu m-a văzut la faţă, doar m-a zărit alergând şi era întuneric. Şi apoi, habar n-au cum mă cheamă. Sunt o persoană fără identitate... Iar o persoană fără identitate nu poate fi găsită... Nu, Marie, dacă Şacalul apare în Montserrat, iar eu reuşesc (şi ştiu că voi reuşi) atunci suntem liberi. Ca să citez pe cineva: „În sfârşit, liberi”.

— Simt cum ţi se schimbă vocea!

— Ce să se schimbe?

— Nu, David, nu mă-nşel. Ştiu eu mai bine.

— Zău dacă pricep ce spui, rosti Jason Bourne. Mi se face semn dinspre pistă. Avionul e gata. Spune-i lui Johnny să-i închidă undeva pe bătrânii ăia, bine?

Ştirea s-a răspândit ca vântul şi ca gândul în Montserrat, picurând în şoaptă de pe buze înfiorate în urechea interlocutorului. Se petrecuse ceva cumplit pe insuliţa aceea din larg, Tranquility...„Ce vremuri, *mon!*”...„Năpasta de *obeah* a trecut peste Antile venind din Jamaica şi a adus moarte”...„Şi pereţii împroşcaţi cu sânge, *mon*, blestemul s-a abătut asupra familiei unui animal”...„Ssst! Era parcă ceva cu o pisică şi cu puii ei”...

Dar mai erau şi alte glasuri: „Sfinte Dumnezeule! Nu mai trăncăniţi atât. O să se ducă vorba şi o să stricăm şi bruma de turism pe care am încropit-o!”... „E prima oară când aud că se-ntâmplă aşa ceva pe-aici – e doar un incident izolat, sigur legat de droguri aduse de pe altă insulă!”...„Ai dreptate, *mon!* Am auzit c-ar fi vorba de un demon îndopat cu droguri”... „Iar eu am auzit că a venit o şalupă din larg şi l-a luat. Deci, nu mai e aici”...„Părerea mea e c-am face bine să nu mai comentăm. Ţi-aduci aminte ce-au păţit cei din Virgine? Cu masacrul de la Fountainhead? S-au zbătut ani de zile să se pună iar pe picioare. Ia taci!”

Şi o singură voce:

— Tărăşenia asta e cu dus şi-ntors, domnule, ascultaţi-mă pe mine. Şi, dacă ţine figura, numai de noi o să se vorbească în Indiile de Vest, eroii Caraibilor. O să fie al naibii de bine pentru imaginea noastră. Legalitate şi ordine şi tot tacâmul.

— Slavă Cerului! De fapt, a murit cineva?

— Doar o persoană. O femeie care încerca să ia viaţa cuiva.

— O femeie? Sfinte Dumnezeule, nu vreau să ştiu nimic până nu se sfârşeşte nebunia asta.

— Poate ar fi mai bine pentru dumneavoastră să refuzaţi orice discuţie. Ştiţi, fără comentarii.

— O idee extraordinară. O să ies cu şalupa în larg. Peştii muşcă bine după furtună.

— O idee excelentă, sir. Iar eu am să rămân lângă radioemiţător să vă ţin la curent cu evenimentele.

— Poate că nu e bine să procedezi aşa. În definitiv, de pe insulă se poate intercepta orice convorbire.

— Numai în sensul că aş dori să vă anunţ când să vă întoarceţi, adică la momentul culminant, ştiţi, să vă faceţi o apariţie impresionantă.

— Da, cum să nu. Te-ai gândit foarte bine, Henry.

— Mulţumesc, domnule guvernator.

Era zece dimineaţa şi se strângeau în braţe cu înverşunare, pătimaş, gustând din plin această clipă în care se regăsiseră şi erau din nou împreună, singuri, fără a fi ameninţaţi de nimeni şi nimic, consolaţi la gândul că ştiau lucruri pe care Şacalul nu avea de unde să le ştie. Iar siguranţa aceasta, mai cu seamă, le dădea speranţe şi curaj. Totuşi, era doar un avantaj, nu şi o garanţie, cel puţin nu atâta vreme cât umbra Şacalului se ridica între ei. Jason şi John St. Jacques s-au arătat neînduplecaţi: Marie şi copiii vor fi trimişi pe Insula Basse-Terre din Guadelupa; şi vor rămâne acolo împreună cu doamna Cooper, menajera familiei Webb, o negresă prin venele căreia curgea sânge regal; îi va trimite sub pază straşnică, până va veni vremea să fie rechemaţi pe Insula Montserrat. Marie se opusese din răsputeri ideii, însă obiecţiile ei au rămas fără ecou. Întâmpină un zid de tăcere, iar soţul ei îi comunică hotărârea pe un ton glacial, aproape cu brutalitate.

— Plecaţi fiindcă eu am treabă. Nu are rost să mai discutăm.

— E ca-n Elveţia... Ca la Zürich! Nu, Jason?

— Crezi ce vrei, îi răspunse Bourne, preocupat.

Cei trei adulţi se aflau pe ponton, iar pe apă se legănau dinaintea lor, aproape atingându-se, două hidroavioane. Unul îl adusese pe Jason direct din Antigua, iar celălalt fusese alimentat pentru plecare şi urma să-i ducă pe Marie, doamna Cooper şi copiii în Guadelupa.

— Hai, grăbeşte-te, Marie, adăugă Bourne. Mai am ceva de rezolvat cu Johnny şi după aceea mă duc să le pun la frigare pe lepădăturile alea două.

— Nu sunt lepădături, David. Datorită lor suntem acum în viaţă.

— De ce? Fiindcă s-au speriat şi-au dat fuguţa în braţele voastre să-şi scape fundul?

— Nu-i drept.

— Ba-i drept fiindcă spun eu. Şi vor rămâne nişte ticăloşi nenorociţi până mă conving de contrariu. Tu nu ştii de ce sunt în stare bătrânii Şacalului. Eu

însă îi cunosc. Spun ce le trece prin minte, fac orice, te mint în faţă, dau fuguţa până-n iad şi-napoi şi dacă întorci o clipă capul îţi vâră cuţitul în spate. Îi aparţin în totalitate – cu trupul, mintea şi ce le-a mai rămas din suflet – Şacalului...Şi-acum, e timpul să pleci. Te aşteaptă avionul.

— Pe copii nu vrei să-i vezi? Să-i spun lui Jamie...

— Nu, nu e vreme de aşa ceva! Condu-o tu, Johnny. Eu vreau să verific plaja.

— Nu mai ai ce verifica, David. Am făcut-o eu înaintea ta, spuse St. Jacques pe un ton uşor înţepat.

— Îţi spun eu dac-ai făcut-o sau nu, îi trânti Bourne cu o căutătură cruntă şi, dând să pornească pe plajă, adăugă pe un ton ridicat, fără să se uite în jur: Am vreo sută de întrebări pentru tine şi sper să cunoşti răspunsul.

Iritat, St. Jacques făcu un pas înainte, gata să-i dea replica, însă sora lui îl temperă cu un gest.

— Lasă-l, frăţioare, spuse Marie aşezându-şi mâna pe braţullui. E înfricoşat.

— Ce face? Eun ticălos nenorocit şi încăpăţânat, asta e!

— Da, ştiu.

— E străinul de care vorbeai ieri, acasă? îşi întrebă fratelesora.

— Da, numai că acum e mai rău. Tocmai de aceea îi e frică.

— Nu înţeleg.

— A-mbătrânit şi el, Johnny. Are cincizeci de ani şi se-ntreabă dacă mai poate face ce-a făcut altădată, cu mulţi ani în urmă – în război, la Paris, în Hong Kong. Nu pricepi că gândurile astea îl macină, îl mănâncă de viu fiindcă acum e conştient că trebuie să fie mai bun ca niciodată?

— Eu am încredere în el.

— Ştiu şi eu că va fi cel mai bun. Pentru că îl susţine o cauză mai mult decât bună. Ştii, demult, şi-a pierdut soţia şi doi copii. Nu şi-i mai aminteşte, însă ei sunt miezul frământărilor sale. Mo Panov e convins că ăsta-i motivul, iar eu îi dau dreptate...Şi-acum, după ani şi ani, a doua lui soţie şi copiii lor sunt din nou în pericol, ameninţaţi cu moartea. Gândeşte-te şi tu că e gata să explodeze.

Deodată răzbătu până la ei, de la o sută de metri depărtare unde se afla, vocea puternică şi furioasă a lui Bourne, acoperind şoapta molcomă a vântului:

— Ce dracu’, spune-i Mariei să se grăbească odată!... Iar dumneata, domnule Ştie-Tot, află că am găsit un recif sub care se odihneşte liniştit un banc de nisip. Pe ăsta l-ai văzut când ai verificat plaja? Ţi-a dat de gândit?

— Un banc de nisip? Ce dracu’ mai vrea şi ăsta?... Vai, Doamne! Am înţeles!

— Eu nu, spuse Marie îndreptându-se cu fratele ei spre hidroavion.

— Insula e înconjurată de recife de coral în proporţie de optzeci la sută, adică nouăzeci şi cinci la sută din suprafaţa plajei este apărată. Coralii sparg valurile înainte de a ajunge la ţărm şi de aceea nu avem surf aici. De aceea i se spune insulei Tranquility[5].

---

[5]Tranquility = linişte în limba engleză (n. trad.).

— Şi ce-i cu asta?

— Dacă cuiva i-ar veni ideea să se apropie de insulă cu un submarin, n-ar avea nici o şansă să ajungă la ţărm teafăr din pricina vârfurilor ascuţite de coral. Ar reuşi numai dacă s-ar aşeza pe un banc de nisip de unde să ţină plaja şi pe paznici sub observaţie, iar la momentul potrivit să se strecoare afară din submarin şi, rămânând ascuns în apă să-i pândească pe paznici până se întorc. La asta chiar că nu m-am gândit.

— Uite că el s-a gândit, frăţioare.

*

* *

Bourne se sprijinea de colţul biroului şi îi fixa pe cei doi bătrâni aşezaţi cuminte pe canapea, în timp ce cumnatul său stătea în picioare lângă fereastra dinspre plajă a vilei nelocuite.

— Ce motive aş avea... am avea să vă minţim, *monsieur*? întrebă marele erou francez.

— Totul sună ca într-o farsă franţuzească. Nume diferite, dar asemănătoare; se deschide o uşă în timp ce alta se închide, personaje purtând măşti ies din scenă pentru a-şi face imediat apariţia din alt colţ altele, care nu se deosebesc prin nimic de primele. Pute de la o poştă, stimaţi domni.

— Înţeleg că i-aţi studiat pe Moliere şi pe Racine...?

— Viaţa m-a învăţat să nu mă încred în coincidenţe stranii. Observ că ele apar mai cu seamă în preajma Şacalului.

— Eu nu cred că semănăm prea mult, fizic vorbind, interveni judecătorul din Boston. Poate doar ca vârstă. Se auzi deodată soneria telefonului, iar Jason întinse mâna şi răspunse aproape imediat.

— Da?

— Am confirmarea de la Boston, spuse Conklin. Numele lui e Prefontaine, Brendan Prefontaine. Fost judecător federal al Tribunalului Districtual, ajuns pe banca acuzaţilor din pricina unei învârteli guvernamentale şi condamnat pentru proastă conduită în exerciţiul funcţiunii – a se citi că i-a plăcut să ia mită. A fost condamnat la douăzeci şi unu de ani de puşcărie din care a efectuat zece, suficient cât să-l spulbere de pe orbită. E ceea ce se cheamă un alcoolic care se ţine pe picioare, adică apt de muncă, o figură bine cunoscută prin mahalalele din Bean Town[6], însă un personaj inofensiv. De fapt, se poate spune, chiar îndrăgit de mulţi. Când e treaz se pare că e sclipitor, iar din câte am aflat, multe figuri dubioase au scăpat basma curată sau au primit pedeapsă minimă fiindcă el le-a acordat consultaţii avocaţilor respectivilor. Poate fi caracterizat drept avocat de clasă care operează din culise, în cazul lui culisele fiind cârciumile, tripourile şi casele de toleranţă...Ştii că am fost dedat şi eu la băuturică, dar mie tipul mi se pare verde. Se ţine mai bine decât mine.

— Numai că tu te-ai lăsat de băut.

— Dacă mă înfrânam şi eu mai bine în zona aceea crepusculară, poate că

[6]Bean Town = poreclă a oraşului Boston (n. trad.).

nu mă lăsam. Să ştii că siropul de struguri are savoarea lui.

— Ce ştii despre clientul lui?

— Oricât ar părea de ciudat, fostul nostru judecător a fost conferenţiar la Facultatea de Drept de la Harvard, unde l-a avut student doi ani pe Gates. Nu încape nici o îndoială. Prefontaine îl cunoaşte pe omul nostru. Ai încredere în el, Jason. N-ar avea interes să te mintă. Voia şi el un ban în plus.

— Îl urmăreşti în continuare pe clientul respectiv?

— Cât mă ţine piciorul meu de lemn. E singura verigă de legătură cu Carlos... Meduza a fost o pistă falsă, o încercare nereuşită a tâmpitului domn general de la Pentagon de a-i vârî pe gât lui Gates un anume domn care, chipurile, trebuia să lucreze pentru el.

— Eşti sigur că-i vorba numai de-atât?

— Acum sunt convins. Gates lucrează în calitate de expert juridic pe lângă o firmă de consultanţă – şi e gras plătit pentru asta – care apără interesele unei megacorporaţii luată în vizor. Nici măcar nu a stat de vorbă cu Swayne, ceea ce, dacă s-ar fi întâmplat, ar fi dovedit că este mai prost decât generalul. Şi nu e cazul.

— Asta deja nu mai e treaba mea, prietene. Dacă lucrurile evoluează după cum mi-am propus eu, sper să nu mai aud în viaţa mea de Şerpoaică. Dacă stau bine să mă gândesc, nici nu cred să fi auzit vreodată de ea.

— Îţi sunt recunoscător că mă laşi pe mine cu beleaua pe cap...şi, dintr-un anumit punct de vedere, să ştii că vorbesc serios. Apropo, îţi aminteşti de caieţelul ăla de exerciţii pe care l-ai recuperat de la handicapatul din Manassas? Ei bine, conţine câteva chestii foarte interesante.

— Da?

— Fluturaşii ăia trecuţi în registrul de la Hotelul „Mayflower”, ăia care au aterizat la Philadelphia la interval de opt luni şi tot la opt luni s-au nimerit să tragă la acelaşi hotel. Îi ţii minte, da?

— Cum să nu.

—Numele lor sunt trecute în albumul de amintiri al lui Swayne. N-au nici un fel de legătură cu Carlos, însă au cu Meduza. Erau nişte simpli curieri care se prezentau, fiecare, cu bucăţica de informaţie.

— Nu mă interesează. Foloseşte-te sănătos de ce-ai aflat.

— Exact asta o să facem. Peste câteva zile carneţelul ăsta o să fie cea mai căutată cărticică din cartier.

— Mă bucur pentru tine, dar acum am treabă.

— Refuzi să fii ajutat?

— Absolut. Asta aştept de treisprezece ani încoace. Ţi-am spus de la bun început: scorul e unu la unu.

— Mutarea *Lună plină*, nesăbuitule ce eşti?

— Ba nu. E o adaptare logică a unui joc pentru intelectuali, adică şahul, în care cel care întinde capcanele fără ca adversarul să se prindă va ieşi învingător, iar eu i-am pregătit o cursă şi anume identică cu cea pe care a elaborat-o el. Va mirosi altă abatere de la regula jocului.

— Cred că te-am antrenat prea bine, profesore.

— Îţi mulţumesc pentru compliment.

— Vânătoare bună, Delta.

— La revedere.

Bourne închise telefonul şi reveni la cei doi bătrâni ghemuiţi unul într-altul pe canapea, care-l priveau cu o curiozitate făţişă, darcu un aer abătut.

— Tocmai ai trecut cu bine examenul, domnule judecător, îi spuse el lui Prefontaine. Iar ţie, „Jean Pierre”, ce-aş putea să-ţi spun? Soţia mea, care printre altele a recunoscut că ai fi omorât-o fără să clipeşti măcar, mi-a spus că ar trebui să am încredere în tine. Vi se pare ciudat că nu mai înţeleg nimic?

— Sunt ceea ce sunt, am făcut ceea ce am făcut, rosti cu demnitate fostul judecător. Însă consider că distinsul meu client a exagerat într-o oarecare măsură. Deci augusta sa persoană trebuie făcută praf şi pulbere.

— Eu nu pot să mă exprim în cuvinte atât de alese ca proaspăta şi erudita mea rudă, adăugă eroul Franţei împovărat de ani. Însă ştiu precis că trebuie să punem capăt acestor crime. Este ceea ce-a încercat să-mi transmită soţia mea. O să spuneţi poate că sunt ipocrit, şi mă văd obligat să vă dau dreptate fiindcă şi eu am comis crime în viaţa mea, deci am să precizez că *acest soi* de crime trebuie să înceteze. Aici nu mai este vorba de aranjamente, de înţelegeri sau contracte, ci de răzbunarea unui om cu mintea bolnavă care cere sus şi tare moartea inutilă a unei mame şi a copiilor ei. Şi-atunci, care e câştigul?... Nu, eu cred că Şacalul a împins lucrurile prea departe. Deci, Şacalul trebuie oprit.

— E cel mai rece şi mai ticălos raţionament pe care l-am auzit vreodată! strigă indignat John St. Jacques vorbind de la fereastră.

— Cred că ţi-ai ales foarte bine cuvintele, spuse fostul judecător adresându-se criminalului din Paris. *Très bien*.

— *D ‘accord*.

— Probabil că mi-am ieşit complet din minţi dacă vă accept lângă mine, interveni Jason Bourne furios. Dar presupun că nu am de ales în acest moment... Domnilor, este unsprezece şi jumătate. Timpul ne presează.

— Ce anume?

— Ceea ce se va petrece în următoarele două, cinci, zece sau douăzeci şi patru de ore. Mă-ntorc cu avionul la Blackburne şi acolo mă voi da în spectacol jucând rolul soţului îndurerat care a aflat că i-au fost ucişi soţia şi copiii. Vă asigur că n-o să-mi vină greu. Am să fac tămbălău mare... voi cere să mi se pună imediat la dispoziţie un avion pentru Tranquility, iar când ajung aici să găsesc trei sicrie de brad frumos aliniate la debarcader, în care se presupune că s-ar afla trupurile neînsufleţite ale soţiei şi copiilor mei.

— Totul aşa cum ar fi trebuit să fie, îl întrerupe francezul. *Bien*.

— Foarte *bien*, aprobă Bourne. Voi insista să fie deschis unul dintre ele, după care voi începe să plâng sau voi leşina, sau amândouă deodată, ce-mi vine mai repede în minte, astfel încât cei care se află pe chei să nu uite niciodată scena. St. Jacques va trebui să-mi ofere tot sprijinul său susţinându-mă şi încercând să mă linişte ască – ai grijă, Johnny, să fii convingător – iar în final voi fi condus mai multpe sus la una din vile, de fapt cea de pe cărarea

dinspre est, de lângă scara careduce jos, pe plajă... Iar din acel moment, începe pânda.

— Îl aşteptăm pe acest Şacal? întrebă bostonianul. Adică să ştie unde te afli?

— Bineînţeles că va şti. O mulţime de lume, inclusiv angajaţii staţiunii, toţi vor vedea unde am fost condus. Iar el o să afle imediat; e joacă de copil pentru el.

— Deci îl veţi aştepta, *monsieur? Ş*i credeţi că monseniorul are să cadă într-o asemenea cursă? Bine, dar e *ridicule!*

— Nici vorbă, *monsieur*, replică Jason calm. Mai întâi de toate că eu nu voi fi acolo, iar până să descopere, câştig timp şi-l găsesc eu pe el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum? aproape că ţipă St. Jacques.

— Pentru că sunt mai bun ca el, îi răspunse Jason Bourne, întotdeauna am fost.

Scenariul s-a desfăşurat conform planului, iar personalul de pe aeroportul Blackburne din Montserrat încă mai clocotea de indignare amintindu-şi de americanul înalt care le trântise ocări în faţă acuzându-i pe toţi de a se fi făcut vinovaţi de crimă, de a fi stat cu braţele încrucişate, fără a mişca un deget, când soţia şi copiii lui au fost asasinaţi de terorişti – de a fi toţi nişte ciori împuţite care se complăcuseră să sprijine prin pasivitatea lor nişte ticăloşi de ucigaşi cu simbrie! Locuitorii insulei erau deci pe bună dreptate furioşi dar, în acelaşi timp, se simţeau profund jigniţi. Nu ripostaseră fiindcă nu puteau pricepe chinurile sufleteşti prin care trecea; dar erau ofensaţi fiindcă nu înţelegeau în ruptul capului de ce îi acuza pe ei, pe deasupra folosind şi asemenea epitete urâte, vorbe pe care nu le folosise niciodată adresându-li-se. Să fi fost până la urmă acest *mon* atât de bun, cumnatul putred de bogat al veselului şi sociabilului Johnny St. Jay, aşadar acest bogat prieten al lor care investise atâta amar de bani în Tranquility Isle, un duşman şi nu un prieten? Era până la urmă un împuţit de alb care îi acuza pe ei de fapte pe care nu le comiseseră doar pentru că aveau pielea închisă la culoare? Urâtă dilemă, *mon.* Făcea, probabil, şi asta parte din toată nebunia, se lega de acest *obeah* care le fusese trimis de peste mare tocmai din Jamaica, să le distrugă insula? Nu-l scăpaţi din ochi, fraţilor. Fiţi cu ochii pe el, să nu vă scape un gest. Poate e şi el o calamitate, nu una naturală ca uraganele care vin din est sau sud, însă una care sigur e distrugătoare. Nu-l slăbi din ochi, *mon.* Furia lui poate să ne aducă numai necazuri.

Aşa încât nimeni nu l-a scăpat din ochi – persoane în uniformă, civili sau autorităţi – după cum le promisese destul de nervos Henry Sykes de la reşedinţa guvernatorului. Iar cercetările oficiale s-au desfăşurat sub comanda lui, adică au fost discrete, amănunţite – şi inexistente.

Bourne s-a purtat încă şi mai urât când a ajuns pe debarcaderul de pe Tranquility Isle, în sensul că şi-a lovit cumnatul, pe atât deblândul şi amabilul Saint Jay care, ce să facă săracul, a trebuit să-l pocnească şi să-l ducă pe sus până la cea mai apropiată vilă. Apoi iute s-a prezentat în faţa vilei o cohortă de servitori aducând tăvi gemând de gustări şi băuturi răcoritoare pe care,

neîndrăznind să le ducă în casă, au preferat să le lase pe treptele de la intrare. O suită de vizitatori aleşi cu mare grijă s-au prezentat îndată să-şi exprime sincerele condoleanţe, printre aceştia însuşi locţiitorul guvernatorului în uniformă de paradă, ca expresie a durerii profunde pe care o împărtăşea Coroana Britanică. Iar un bătrân veteran care cunoştea prea bine atrocităţile din timpul războiului a insistat să-l vadă neapărat pe soţul şi tatăl îndurerat, însoţit şi susţinut de o infirmieră îmbrăcată în uniformă, cu bonetă şi văl negru tras pe ochi. Iar doi canadieni, oaspeţi ai hotelului, buni prieteni cu proprietarul – care asistaseră în urmă cu mulţi ani la serbările de inaugurare a staţiunii – şi ei au insistat să-i prezinte condoleanţe şi să-i ofere tot sprijinul şi compasiunea în nenorocirea care îl lovise atât de crunt. John St. Jacques i-a lăsat pe cei doi să intre, sugerându-le însă să nu zăbovească prea mult şi să aibă toată înţelegerea pentru cumnatul lui care va sta într-un colţ retras al salonului cufundat în beznă, cu draperiile complet trase.

— E oribil şi atât de absurd, rosti cu blândeţe vizitatorul din Toronto adresându-se umbrei care şedea în fotoliul din celălalt capăt al încăperii. David, sper că eşti credincios. Eu cred în Dumnezeu. Numai credinţa te ajută în momente grele. Acum, cei dragi au ajuns în braţele lui Cristos.

— Mulţumesc.

O boare uşoară adie dinspre mare şi ridică un colţ al draperiilor lăsând să pătrundă pentru o clipă o rază de soare. Fu de-ajuns.

— Ia staţi aşa, rosti celălalt canadian. Dar nu eşti... Dumnezeule, tu nu eşti David Webb! Dave are...

— Mai încet, îi spuse St. Jacques pe un ton autoritar, blocând uşa cu spatele.

— Johnny, doar ştii că am fost la pescuit cu Dave şi-am stat în larg şapte ore. Ce Dumnezeu, doar ştiu cum arată!

— Taci din gură! spuse proprietarul lui Tranquility Inn.

—Dumnezeule mare! rosti locţiitorul Guvernatorului Coroanei din Insula Montserrat cu accentul său britanic.

— Ascultaţi-mă cu atenţie. Amândoi, spuse St. Jacques ţâşnind de lângă uşă şi aşezându-se ca o pavăză între cei doi canadieni şi ocupantul fotoliului din fundul camerei. Mai bine nu vă lăsam să intraţi, dar acum asta e, nu mai am ce face... Credeam că o să daţi mai multă greutate poveştii, încă doi martori oculari care întăresc cele întâmplate în caz că vă ia cineva la întrebări. Ceea ce sigur o să se întâmple, iar voi exact asta o să faceţi. Aţi vorbit cu David Webb şi i-aţi prezentat condoleanţe lui David Webb. Aţi băgat bine la cap?

— Păi cum o să-mi intre în cap dacă nu înţeleg nimic? obiectă vizitatorul care vorbise despre puterea credinţei. Cine dracu' mai e şiăsta?

— Este locţiitorul guvernatorului, îi răspunse St. Jacques. Vă spun toate astea ca să înţelegeţi mai bine...

— Cine, militarul ăla cu galoane care a apărut în uniformă de paradă cu un pluton de soldaţi negri după el? întrebă oaspetele care pescuise cu David.

— Printre altele este şi aghiotant de General de brigadă...

— Bine, dar l-am văzut pe nenorocitul ăla când ieşea de aici, protestă

pescarul amator. Din sufragerie, l-am văzut cu toţii când pleca! Era francezul ăla bătrân şi cu sora...

— Pe altcineva aţi văzut ieşind. Un bărbat care purta ochelari de soare.

— Webb...?

— Domnilor! spuse locţiitorul guvernatorului ridicându-se din fotoliu, cu hainele pe care le purtase Jason Bourne în drum spre Tranquility atârnându-i pe el. Sunteţi bineveniţi ca oaspeţi ai acestei insule însă, în calitate de supuşi britanici, aveţi obligaţia de a vă supune orbeşte hotărârii Coroanei dacă declară stare de necesitate. Ori vă supuneţi, ori vă arestăm.

— Hei, Henry, ia-o mai uşurel. Sunt prieteni...

— Prietenii nu-i fac „nenorociţi” pe generalii de brigadă...

— Ba da, dacă ai fost un amărât de caporal, domnule general, interveni cel cu credinţă în Dumnezeu. De fapt, prietenul meu aici de faţă n-a vorbit serios. Cu mult timp înainte ca armata canadiană să-şi dea seama că are nevoie de inginerii din compania lui, a fost şi el o biată cătană la infanterie de care trăgeau toţi în dreapta şi-n stânga, întâmplător, vorbesc despre compania lui! N-a făcut carieră militară în Coreea.

— Hai să nu mai dăm atâta din gură, îi tăie vorba partenerul de pescuit al lui Webb. Deci. Am fost aici şi l-am văzut pe Dave? Corect?

— Corect. Mai mult de-atât nu vă pot spune.

— Nici nu-i nevoie, Johnny. Dave are probleme, deci spune, cum îl putem ajuta?

— Cu nimic. Cu absolut nimic. Doar ţinându-vă de programul distractiv pe care vi-l oferim la Tranquility. Sper c-aţi primit câte un exemplar acum o oră?

— Mai bine spune-ne tu, rosti canadianul cu frica lui Dumnezeu. Eu nu-mi pierd niciodată vremea cu prostiile alea de-a „ora veselă”...

— Vă oferim un cocteil – sigur, noi facem cinste – şi apoi a fost invitat un meteorolog de la staţia de pe Insula Leeward să vă vorbească două-trei minute despre ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Furtuna? întrebă pescarul amator, în tinereţea lui fost caporal amărât, acum patronul celei mai importante companii de proiectare din Canada. N-a fost decât o furtună. Ce altceva ar mai putea să ne explice?

— Păi, ştiu şi eu? De pildă, ce provoacă furtunile; sau de ce seopresc, ce să faci în asemenea situaţii şi cum să-ţi învingi frica. Asta în linii mari.

— Deci vrei să ne strângem cu toţi acolo, da?

— Exact.

— Şi asta are să-l ajute pe Dave, da?

— Exact.

— Atunci îţi garantez că toată gaşca o să fie în păr.

— Îţi mulţumesc, dar cum?

— Pun şi eu în circulaţie un fluturaş prin care anunţ că Angus MacPherson McLeod, preşedintele lui All Canada Engineering, va oferi în cursul orei vesele un premiu de zece mii de dolari celui care va pune cea mai inteligentă întrebare. Ce părere ai, Johnny? Ascultă-mă pe mine, pe bogaţi îi înduioşezi numai dacă le oferi ceva necerându-le nimic în schimb.

— Te cred pe cuvânt, mormăi St. Jacques.

— Haide, îi spuse McLeod prietenului său din Toronto. Să ne fâţâim cu lacrimi în ochi şi să-mprăştiem vorbe. Iar după aia, băi cizmă de colonel – dacă asta ai fost, tâmpitule – peste vreo oră sau două toată lumea o să vorbească doar despre cei zece mii de dolari şi cina aia grozavă pe care au căpătat-o pe gratis. La mare, coeficientul de receptivitate la necazurile altora se rezumă la două minute dacă e frumos afară, iar dacă plouă, la patru. Ascultă-mă pe mine, că am calculat pe computer... Johnny, în seara asta o să ai un zaiafet pe cinste.

McLeod le întoarse spatele şi porni spre uşă.

— Scotty! strigă după el celălalt canadian urmându-l. Iar baţi câmpii! Coeficient de receptivitate, două minute, patru minute, computere... nu cred o vorbă!

— Serios? spuse Angus cu mâna pe clanţă. Da-n zece mii de dolari, crezi?

— Bineînţeles.

— Vezi? Fii cu ochii pe mine că începe prognoza pieţei...Ăsta e un motiv pentru care am ajuns să fiu patronul companiei. Şi acum, vei vedea în ochii mei lacrimi sincere. Încă un motiv pentru care am ajuns patronul companiei.

Într-o cameră cufundată în beznă, folosită pentru depozitarea a diverse obiecte şi aflată la etajul trei al clădirii principale din satul de vacanţă Tranquility Inn, Bourne, care îşi lepădase între timp vestonul de militar, şi bătrânul erou francez şedeau pe două scăunele aşezate lângă fereastră şi ţineau sub observaţie potecile dinspre est şi vest ce coborau spre ţărm. Bungalovurile se întindeau de o parte şi de alta a treptelor de piatră care duceau pe plajă şi la debarcader. Fiecare ţinea la ochi câte un binoclu puternic, urmărindu-i pe cei care se plimbau pe alei, care circulau în sus şi-n jos pe scara cu trepte de piatră. Pe pervaz era aşezat un radioemiţător portabil pe care Bourne îl plasase la îndemână.

— Nu-i prea departe, şopti Fontaine.

— Cum? sări ca ars Bourne luându-şi binoclul de la ochi şi răsucindu-se spre bătrân. Unde? Spune-mi, unde?

— Nu se vede, *monsieur*, dar e pe-aproape.

— Ce vrei să spui?

— O simt. Ca un animal care presimte apropierea furtunii. O porţi în dumneata. Frica.

— Nu-i prea clar.

— Pentru mine este. Poate dumneata nu înţelegi. Cel care a cutezat să-l înfrunte pe Şacal, bărbatul cu atâtea feţe. Cameleonul, aşadar asasinul cunoscut sub numele de Jason Bourne, nu se lăsa copleşit de frică – nouă cel puţin aşa ni s-a spus. Era mânat de un curaj nebun care izvora din forţa lui interioară.

— Înseamnă că nu vi s-a spus adevărul, şopti Jason zâmbind amar. Ei bine, o părticică din acel bărbat trăieşte cu o frică animalică pe care puţini oameni o cunosc.

— Îmi vine greu să cred, *monsieur*...

— Ba să crezi. Fiindcă eu sunt acel bărbat.

— Chiar eşti, domnule Webb? Atunci nu-i greu de înţeles. Te străduieşti să-ţi asumi dublura din cauza fricii de care vorbeam?

— Pentru numele lui Dumnezeu, am de ales? îi spuse David Webb bătrânului privindu-l în ochi.

— Nu-i adevărat. De pildă ai putea dispărea o vreme, împreună cu familia dumitale. Aţi putea trăi liniştiţi şi în deplină siguranţă, departe de toate astea – guvernul dumitale s-ar îngriji de tot.

— Mă va urmări; are să vină după noi oriunde ne-am ascunde.

— Cât timp? Un an? Optsprezece luni? În nici un caz n-ar dura doi ani fiindcă e bolnav, întregul Paris o ştie, adică Parisul meu. Ţinând cont de cheltuielile enorme şi de complexitatea situaţiei – mă refer la osteneala pe care şi-o dă de a te prinde – îmi permit să afirm că aceasta va fi ultima tentativă a Şacalului. Renunţă, *monsieur*. Du-te după soţia dumitale în Basse-Terre şi fugiţi cu toţii cât mai departe. Cât încă se mai poate. Lasă-l să se întoarcă la Paris cu mâinile goale şi să moară acolo de ciudă. Nu crezi că ar fi o pedeapsă suficient de aspră pentru el?

— Nu. Nu se lasă şi tot vine după mine – după noi! Trebuie să sfârşesc odată, să închei socotelile cu el aici, acum.

— Nu peste mult timp o voi urma pe soţia mea. Deci, nemaiavând nimic de pierdut, îţi voi spune deschis că dezaprob persoanele care gândesc ca dumneata, *Monsieurle Cameleon*, persoane cu care până mai ieri aş fi fost deplin de acord. Îţi place sau nu, asta e părerea mea. Sunt convins că singura soluţie este să pleci undeva cât mai departe – şi poţi s-o faci. Ştii la fel de bine ca şi mine că poţi scăpa de Şacal, să-ţi vezi de viaţa dumitale, dar că nu vrei s-o faci. Te opreşte viermele care îţi roade inima; de asta nu vrei să-ţi faci o ieşire strategică din scenă, o soluţie perfect onorabilă, fiindcă prin asta ai cruţa vieţi nevinovate. Familia dumitale e la adăpost, daruiţi că mulţi alţii ar putea muri. Şi nici măcar acest gând nu te opreşte. Trebuie să câştigi...

— Isprăveşte odată cu boscorodeala asta pseudopsihologică, îl întrerupse Bourne ducând binoclul la ochi şi concentrându-se asupra scenei care se desfăşura afară, chiar sub fereastră.

— Deci am pus degetul pe rană, nu? spuse francezul studiindu-l atent pe Cameleon. Te-au pregătit prea bine, ţi-au insuflat, strop cu strop, personajul pe care urma să-l joci, până ai sfârşit prin a te confunda cu el. Jason Bourne se aruncă în luptă împotriva lui Carlos Şacalul, iar Bourne trebuie să câştige... Doi lei bătrâni. Şi fiecare plânge de mila celuilalt gândindu-se la ce are să-i facă, amândoi măcinaţi de o ură înverşunată insuflată de strategi din cele două colţuri ale lumii, cărora puţin le pasă de urmările acţiunii lor. Câţi oameni şi-au pierdut până acum viaţa fiindcă s-au nimerit în calea voastră? Câţi necunoscuţi, bărbaţi şi femei, au fost ucişi până acum...?

— Taci odată! se răsti Jason la el încercând să alunge imaginile care îi invadaseră mintea, imagini de la Paris, chiar şi din Hong Kong, Macao şi Beijing, şi mai recentele scene de la Manassas. Prea multă moarte în jurul lui!

Deodată, uşa se dădu de perete, iar judecătorul Brendan Prefontaine dădu buzna în încăpere ca o furtună, gâfâind şi abia trăgându-şi sufletul.

— Eaici, spuse bostonianul. Una din patrulele trimise de St. Jacques la o milă spre est... n-au reuşit să stabilească legătura cu ei. St. Jacques a trimis după ei un paznic care tocmai s-a întors. Toţi trei au fost ucişi – cu câte un glonţ în beregată.

— Şacalul! exclamă francezul. O *carte de visite* – provocarea... E stilul lui de a-şi anunţa sosirea.

CAPITOLUL XVI

Soarele ajunsese la chindie, un uriaş glob de foc imobil, suspendat în înaltul cerului de unde îşi trimitea suliţele dogoritoare pârjolind pământul. Iar atât de contestatul „studiu de calculator” pe care îl anunţase industriaşul canadian Angus McLeod îşi găsi confirmarea. Deşi de pe insulă plecase în grabă la bordul hidroavioanelor un număr destul de mare de perechi, totuşi cei rămaşi au întărit justeţea prognozei, iar coeficientul mediu de receptivitate la evenimente perturbante, deşi nu cel anunţat, de două până la patru minute, nu a depăşit totuşi două ore. În timpul furtunii care izbucnise înainte de ivirea zorilor, se petrecuse un act cumplit de răzbunare, cel puţin aşa aflaseră ei. Era vorba de un lup singuratic şi nişte bătrâni care aveau o vendetă personală, dar ucigaşul părăsise de mult insula, însă după ce sicriele acelea îngrozitoare au fost duse de pe insulă şişalupa care se zdrobise de ţărm a fost remorcată spre Montserrat, dar mai ales, datorită mesajelor liniştitoare transmise prin staţia locală şi prezenţei discrete permanente a paznicilor înarmaţi, în scurt timp se instaură o stare de normalitate – fireşte, nu complet, fiindcă printre ei se afla o persoană care îşi plângea morţii. Totuşi aceasta nu îşi făcuse apariţia printre ei şi, oricum, avea să plece curând. Şi-apoi, în ciuda grozăviei acestei tragedii (aşa li se relataseră lucrurile) – sigur, aici şi zvonurile aveau rolul lor, în mare parte exagerate de locuitorii superstiţioşi ai insulei – tragedia nu li se întâmplase lor. Era doar un act de violenţă care nu îi viza direct pe ei, deci nu îi privea, iar viaţa trebuia să meargă înainte. La Tranquility Inn au rămas aşadar şapte perechi.

— Ce Dumnezeu, plătim şase sute de dolari pe zi...

— Dar pe noi nu ne urmăreşte nimeni...

— Dă-o dracului, săptămâna viitoare o să intrăm noi în colimator. Dacă vin ziariştii...

— Nu-ţi bate capul, Shirley, nu vor da nume. Doar mi-au promis.

Şi, o dată cu arşiţa amiezii, o pată minusculă şi neînsemnată şi, pentru o clipă, mânjită de sânge, de pe întinderea nesfârşită a Mării Caraibilor reveni la ambianţa sa obişnuită, iar cu fiecare strat de emulsie de plajă aplicată pe piele şi cu fiecare păhărel de punci aromat dat de duşcă, moartea fu curând dată uitării. Locul îşi pierduse ceva din farmec, însă valurile verzi-albăstrui continuau să se rostogolească molcom pe plajă, o invitaţie deschisă pentru înotători să se cufunde în mare spre a-şi răcori trupurile încinse de unda primitoare. Şi, încet-încet, peste Tranquility Inn se pogorî din nou o stare de pace tihnită, deşi mai puţin savuroasă decât înainte.

— Uite! strigă eroul Franţei.

— Unde? aproape urlă Bourne.

— Cei patru preoţi. Coboară pe potecă în şir indian.

— Sunt negri.

— Culoarea pielii nu are nici un fel de importanţă.

— Când l-am văzut la Paris, în Neuilly-sur-Seine, era îmbrăcat în sutană.

Fontaine dădu deoparte binoclul şi îl privi pe Jason.

— Era la „*Saint Sacrement*”?

— Nu-mi amintesc... Care dintre ei este Şacalul?

— Când l-ai văzut, atunci, era deghizat în preot?

— Ticălosul ăsta m-a văzut şi el. Ştia că ştiu cine este. Care dintre preoţi?

— Nu se află printre ei, *monsieur*, rosti calm Jean Pierre, ducându-şi iar binoclul la ochi. E o altă *carte de visite*. Lui Carlos îi place să anticipeze. Are un simţ al proporţiilor extraordinar, e un adevărat maestru. Pentru el nu există cale dreaptă, trebuie să o ia întotdeauna pe ocolite, să lucreze pe mai multe planuri.

— Sună al naibii de oriental.

— Atunci înseamnă că ai înţeles. Şi-a dat seama că nu eşti în vilă, iar dacă nu eşti, vrea să-ţi transmită că ştie.

— Neuilly-sur-Seine...

— Nu. De fapt acum nu ştie precis. Atunci, la *Saint Sacrement,* era sigur.

— Şi cum ar trebui să procedez?

— Dar Cameleonul ce crede că ar trebui să faci?

— În mod evident, nu trebuie să fac nici o mişcare, îi răspunse Bourne atent la scena de sub fereastră. Nu se va mulţumi cu o atitudine pasivă din partea mea fiindcă are prea multe îndoieli. O să-şi repete în sinea lui: „Nu, tipul poate mai mult decât atât. L-aş putea desfiinţa aruncând vila în aer, deci trebuie să fie în altă parte”.

— Cred că nu greşeşti.

Jason se întinse şi apucă radioemiţătorul aşezat pe pervaz. Apăsă pe buton şi spuse:

— Johnny?

— Da?

— Îi vezi pe cei patru preoţi negri de pe cărare?

— Da.

— Trimite un paznic să-i aducă în hol. Să le spună că patronul vrea să le vorbească.

— Hei, dar nu intră în vilă. Au trecut doar să se roage pentru cel lovit de soartă. M-a sunat din oraş vicarul, iar eu i-am spus că pot veni. Sunt OK, David.

— Sunt pe dracu’, spuse Jason Bourne. Fă cum îţi spun.

Cameleonul se răsuci pe scăunel, cătând spre obiectele aflateîn încăpere. Se ridică şi se îndreptă spre un şifonier cu oglindă în partea de sus a uşii. Scoase pistolul automat de la centiron, îl trânti de oglindă şi o sparse, după care se aplecă şi culese un ciob pe care i-l aduse lui Fontaine.

— La cinci minute după ce ies, semnalizează din când în când cu ciobul ăsta în soare.

— Am să stau ascuns lângă fereastră, lateral, *monsieur*.

— Bine gândit, spuse Jason reuşind să surâdă. Constat că nu e nevoie să-ţi dau sugestii.

— Iar dumneata ce-ai să faci?

— Ce face şi el. Am să devin un turist din Montserrat în trecere pe la Tranquility Inn. Bourne întinse din nou mâna spre radioemiţător, apăsă pe buton şi transmise următoarele instrucţiuni:

Du-te la magazinul pentru bărbaţi din hol şi cumpără-mi trei haine guayabera de culori diferite, o pereche de sandale, două sau trei pălării de pai cu borul cât mai mare, un şort gri şi altul cafeniu. Apoi, trimite pe cineva la magazinul cu echipament sportiv să ia o rolă cu fir de pescuit de o sută, un cuţit de răzuit solzi...şi două rachete de semnalizare. Ne întâlnim aici în capul scării. Dă-i bătaie!

— Înseamnă că n-ai fost atent la ce ţi-am spus, rosti Fontainelăsând binoclul şi privindu-l pe Jason. *Monsieurle Cameleon* intră în acţiune.

— Intră în acţiune, îi răspunse Bourne aşezând emiţătorul la loc pe pervaz.

— Dacă moare vreunul dintre voi – sau amândoi – ştii bine că în cursul luptei vor muri şi alţii, oameni nevinovaţi, măcelăriţi...

— Nu din vina mea.

— Are vreo importanţă? Crezi că victimelor sau familiilor lor are să le mai pese cine a fost de vină?

—Nu eu am ales locul şi condiţiile, bătrâne. Mi-au fost impuse.

— Dumneata le-ai putea însă schimba. Sau modifica pe ici, pecolo.

— Şi el ar putea.

— Dar el nu are conştiinţă...

— Ce să-ţi spun, eşti mare autoritate în materie.

— Nu te contrazic, însă nu uita că am pierdut o fiinţă dragă. Că poate tocmai de aceea încerc să fac apel la conştiinţa dumitale, adică a lui Webb.

— Feriţi-vă de reformatorii făţarnici, spuse Jason îndreptându-se spre uşă să ia tunica militară cu trese şi galoane agăţată în cuier alături de caschetă. Fiindcă, printre altele, sunt plicticoşi de moarte.

— Nu crezi c-ar fi bine să-i ţii sub observaţie pe preoţi cât sunt reţinuţi? O să mai dureze ceva până vine St. Jacques cu obiectele pe care i le-ai cerut.

Bourne se opri din drum şi se întoarse spre francezul vorbăreţ fixându-l cu o privire glacială. Ar fi vrut să plece, să scape odată de bătrânul ăsta imposibil care trăncănea atâta, care spunea prea multe! Însă Fontaine avea dreptate. Trebuia să vadă ce se întâmplă jos. Unele lucruri minore – o reacţie ciudată, complet neaşteptată, o privire alarmată furişată într-o anume direcţie – şi gesturile mărunte, involuntare, aparent nevinovate puteau să indice firul nevăzut care avea în capăt fitilul şi explozibilul. Fără a scoate o vorbă, Jason reveni la postul de la fereastră, luă binoclul şi-l duse la ochi.

Un poliţist îmbrăcat în uniforma roşu-cafenie a insulei Montserrat se apropia de alaiul bisericesc care se oprise pe cărare. Părea vădit încurcat când se apropie şi îi salută scurt din cap pe preoţi făcându-le în acelaşi timp un semn politicos de invitaţie spre uşile din sticlă de la intrare. Bourne le urmări pe rând reacţia, trecând rapid binoclul de la un chip la altul, apoi se adresă încet francezului:

— Vezi ce văd şi eu?

— Cel de-al patrulea preot, ultimul din şir, îi răspunse Fontaine. Pare speriat, ceilalţi nu. Îi e frică.

— A fost cumpărat.

— Cu treizeci de arginţi, îl aprobă francezul. Bineînţeles că ai să cobori şi ai să-l iei în primire.

— Bineînţeles că n-am de gând să fac aşa ceva, îl corectăJason. Şi stă bine acolo unde e. Bourne înşfăcă emiţătorul de pe pervaz. Johnny?

— Da?... Sunt în magazin. Urc în câteva minute.

— Îi cunoşti pe preoţi?

— Numai pe „vicar". Mai vine să strângă bani. De fapt, nu sunt preoţi, David. Sunt un fel de „pastori" în nu ştiu ce fel de sectă de-a localnicilor. Foarte credincioşi şi foarte activi.

— Vicarul e cu ei?

— Da. El merge totdeauna în frunte.

— Bine. A intervenit o uşoară schimbare... Lasă hainele la tine în birou şi du-te la preoţi. Vezi ce-i cu ei. Spune-le că nu ştiu care persoană importantă vrea să-i vadă şi să le dea nişte bani, să se roage.

— Ce?

— Îţi explic mai târziu. Hai, mişcă-te. Ne vedem în hol.

— Adică la mine în birou. Hainele sunt la mine, ştii.

— Le vine şi lor rândul, ceva mai târziu, după ce scap de uniforma asta. Ai vreo cameră de filmat pe la tine prin birou?

— Trei sau patru. Turiştii sunt uituci de felul lor şi...

— Pune-le la un loc cu hainele, îi tăie vorba Jason. Hai, mişcă-te odată! Bourne îşi vârî emiţătorul sub curea, dar se răzgândi imediat şi i-l întinse lui Fontaine. Uite. Ţine-l tu. Găsesc eu altul ca să ţinem legătura... Ce se mai întâmplă pe jos?

— Preotul nostru speriat se uită în toate părţile. Acum se îndreaptă spre uşă. E de-a dreptul înspăimântat.

— În ce direcţie se uită? întrebă Bourne înşfăcând binoclul.

— Lasă-l, că tot n-ai ce face cu el. Ţi-am zis că îi joacă ochii în cap.

— Fir-ar să fie!

— Sunt la uşă.

— Mă-mbrac.

— Să te ajut, spuse bătrânul francez ridicându-se de pe scăunel şi luând tunica şi cascheta din cuier. Dacă ai de gând să faci ce îmi închipui eu, ai grijă şi ţine-te lângă perete; şi nu cumva să te întorci cu spatele. Locţiitorul guvernatorului e mai lat în umeri decât dumneata, aşa că trebuie să aranjăm niţeluş haina asta.

— Văd că te pricepi la chestiile astea, spuse Jason desfăcând braţele şi lăsându-se ajutat.

— Soldaţii germani erau mai graşi decât noi, mai ales caporalii şi sergenţii. Ce vrei, aveam şi noi trucurile noastre.

Şi deodată, de parcă era pe punctul de a face un atac de cord, Fontaine tresări, îşi duse mâna la gât, apoi sări în faţa lui Bourne.

— *Mon Dieu! C'est terrible*!... guvernatorul...

— Ce-i cu el?

— Guvernatorul Coroanei!

— Ce-i cu el?

— Pe aeroport. Totul s-a petrecut atât de iute! aproape că ţipăfrancezul. Şi tot ce s-a-ntâmplat după aceea – soţia mea, infirmiera... E inadmisibil din partea mea! De neiertat!

— Ce tot spui acolo?

— Tipul din vilă, ofiţerul a cărui uniformă o porţi. Este locţiitorul lui!

— Asta o ştiam.

— Dar ce nu ştii, *monsieur*, este că instrucţiunile le-am primit – când am pus piciorul pe insulă – de la guvernator.

— Ce instrucţiuni?

— Cele transmise de Şacal! El este omul de legătură.

— O, Doamne! şopti Bourne repezindu-se la emiţătorul pe care Fontaine îl lăsase pe scăunel. Trase o gură de aer şi încercă să se adune. Johnny?

— Ce Dumnezeu mai vrei de la mine? Nu mai am mâini să car, mă îndrept spre birou, iar călugării ăia blestemaţi mă aşteaptă în hol! Acum ce dracu' mai e?

— Calmează-te şi ascultă-mă cu atenţie. Cât de bine îl cunoşti pe Henry?

— Sykes? Omul guvernatorului?

— Da. Eu am vorbit de câteva ori cu el, însă nu-l cunosc, Johnny.

— Îl cunosc eu foarte bine. Tu n-ai avea acum o casă şi nici eu Tranquility Inn dacă n-ar fi fost el.

— Ţine legătura cu guvernatorul? Vreau să spun, în acest moment, îl informează pe guvernator despre evoluţia evenimentelor? Gândeşte-te bine, Johnny, e foarte important. În vilă e un telefon. Ar putea vorbi de acolo cu guvernatorul. Spune-mi, vorbeşte?

— Adică, cu Guvernatorul în persoană?

— Cu oricare din cei care lucrează la reşedinţa oficială.

— Îţi spun sigur că nu. E linişte şi pace, nici măcar poliţia nu ştie ce se petrece. Şi, oricum, guvernatorului i s-a prezentat o relatare destul de vagă, fără nume, fără nimic, două vorbe. A ieşit în larg şi a declarat că nu vrea să ştie nimic până nu se sfârşesc toate...Ăsta a fost ordinul lui.

— Normal.

— De ce te interesează?

— Îţi explic mai târziu. Grăbeşte-te!

— N-ai vrea să renunţi la placa asta?

Jason lăsă jos emiţătorul şi se întoarse spre Fontaine.

— Nu ştie nimic. Guvernatorul nu este unul din soldaţii bătrâni ai Şacalului. E un alt soi de recrut, probabil ca şi avocatul ăla din Boston, Gates, cumpărat sau şantajat, nu vândut trup şi suflet.

— Eşti sigur? Cumnatul dumitale e sigur?

— Tipul a ieşit cu barca în larg. I s-a explicat în linii mari cum stau lucrurile, însă asta-i tot. Iar el a dat dispoziţie să fie informat după ce se încheie

totul.

Francezul oftă din rărunchi.

— Asta e, mintea mea a început să scârţâie. Dacă-mi aminteam mai devreme, poate l-am fi folosit. Hai, tunica.

— Cum să-l fi folosit? întrebă Bourne desfăcându-şi iar braţele.

— S-ar fi retras la *gradins*, cum se spune?

— La peluză? Nu e o piesă din joc, e un observator.

— Am cunoscut mulţi ca el. Îşi doresc să-l vadă pierzând pe Şacal. Şi el vrea acelaşi lucru. Este singura lui portiţă de scăpare, însă e prea terorizat ca să ridice mâna împotriva Şacalului.

— Şi-atunci, cum l-am putea convinge să ne ajute? întrebă Jason încheindu-se la tunică în timp ce Fontaine îi potrivea centironul şi strângea haina la spate.

— Tocmai *Le Cameleon* pune o asemenea întrebare?

— Am stat pe tuşă o vreme.

— A, da, spuse francezul prinzând centironul. Iarăşi vorbeşte cel la a cărui conştiinţă încercam să fac apel.

— Mai taci odată... Cum?

— *Très simple*, *monsieur*. Îi spunem că Şacalul a aflat despre trădarea lui – am să-i spun chiar eu. Cine altul e mai potrivit decât însuşi emisarul monseniorului?

— Eşti tare, spuse Bourne şi îşi trase stomacul cât îl încheie Fontaine la bumbi şi îi prinse galoanele pe umeri.

— Am învăţat să supravieţuiesc. Nu sunt nici mai bun, nici mai prost decât alţii – doar cu femeia mea am fost. Acolo eram mai tare decât toţi.

— Cred că ai iubit-o foarte mult, nu-i aşa?

— Dacă am iubit-o? Poate că m-am aşteptat să se subînţeleagă pentru că nu-mi amintesc să i-o fi spus prea des. Pesemne a intervenit obişnuinţa, un fel de stare de tihnă la care ajungi după o viaţă întreagă petrecută alături de cineva, ştii, nimic de felul marii pasiuni care-ţi ia ochii. Atunci când nu mai e nevoie să-ţi sfârşeşti fraza fiindcă ai fost înţeles; după cum o privire e de-ajuns şi te porneşti imediat pe râs. Presupun că aici se ajunge după mulţi ani de convieţuire, cum s-a întâmplat cu noi.

Jason nu se clinti din loc. Îi aruncă bătrânului o privire ciudată.

— Ce n-aş da să mă pot lăuda şi eu cu anii pe care i-aţi trăit voi împreună. E lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult. Anii pe care i-am petrecut eu alături de... nevasta mea... sunt plini de cicatrice nevindecate, de răni care nu se vor închide niciodată, fiindcă ele au făcut să se stingă în mine scânteia, să moară ceva în mine. Ne-au marcat.

— Asta înseamnă că ori eşti prea puternic, ori prea încăpăţânat, ori prost de-a binelea!... Ce te holbezi aşa la mine? Doar ţi-am spus că nu-mi mai este frică de nimeni şi de nimic. Dacă ceea ce-mi spui este adevărul, ei bine, îţi sugerez să dai uitării gândurile de dragoste şi să te concentrezi mai mult asupra urii. Fiindcă n-am cum să discut cu David Webb, aş vrea măcar să-l conving pe Jason Bourne. Un Şacal cu sufletul chinuit, negru de ură, va trebui

să piară, iar singurapersoană în stare să-l doboare nu poate fi decât Jason Bourne... Poftim cascheta şi ochelarii de soare. Lipeşte-te de ziduri, altfel ai să arăţi ca un păun cu coada ridicată să nu-i cadă în *merde*.

Fără o vorbă, Bourne îşi potrivi cascheta pe cap şi ochelarii de soare pe nas, se îndreptă spre uşă şi ieşi. Din trei paşi ajunse lângă balustrada de lemn a scărilor şi o luă la fugă în jos, sărind câte trei trepte deodată, mai să se ciocnească de un picolo negru îmbrăcat în haine albe care ducea o tavă spre ieşirea de serviciu de la etajul doi. Din mers schiţă un gest scurt de salut din cap, iar băiatul se trase înapoi şi îi făcu loc să treacă. Când deodată, un zgomot aproape imperceptibil şi o mişcare bruscă, surprinsă cu coada ochiului, îl făcură să se întoarcă. Chelnerul scotea din buzunar un semnalizator electronic! Jason se avântă, urcă treptele înapoi, dintr-un salt, şi se repezi cu mâinile întinse spre puştisă-i ia aparatul, dărâmând tava al cărei conţinut se împrăştie pe jos. Îl imobiliză pe tânăr strângându-l în braţe, cu o mână pe aparat şi cu cealaltă înfiptă în gâtul lui, şi îi spuse calm, pe nerăsuflate:

— Cine te-a pus s-o faci? Spune-mi!

— Hei, *mon*, să ştii că dau! strigă zbătându-se tânărul şi, reuşind să îşi elibereze o mână, îi trase lui Bourne un pumn în falca stângă. Nu vrem oameni răi pe-aici! Patronul'*mon* e ăl mai bun! Pe mine nu mă sperii!

Şi chelnerul îl lovi năprasnic pe Jason cu genunchiul în stomac.

— Dobitocule! strigă *Le Cameleon* pocnindu-l peste faţă în timp ce cu stânga îl prinsese şi îl strângea de testicule. Îi sunt prieten. Sunt fratele lui! Încetează odată!... Johnny St. Jay e fratele meu! Cumnat, dacă te interesează!

— A! spuse tânărul chelner înalt şi atletic privindu-l încurcat cu ochii săi mari şi ciocolatii în care se citea o umbră de ură. Eşti *mon* cu sora patronului St. Jay?

— Sunt soţul ei. Tu cine dracu' eşti?

— Sunt chelner-şef la etajul al doilea, domnule! Repede o să ajung şef pe primul etaj fiindcă-s ăl mai bun. Şi mai ştiu să mă bat – tata m-a învăţat, deşi acu' e bătrân, ca tine. Vrei să-ţi arăt? Cred că te bat! Ai fire de păr alb în cap...

— Gura!... Ce-i cu aparatul ăsta? întrebă Jason cu semnalizatorul minuscul din plastic maroniu în mână, dându-i drumul din strânsoare tânărului chelner.

— Nu ştiu, *mon*... domnule! S-au întâmplat nişte chestii urâte. Ni s-a spus că dacă vedem pe cineva alergând pe scări să apăsăm pe buton.

— De ce?

— Lifturile, domnule. Avem lifturi rapide. De ce să coboare turiştii pe scări?

— Cum te cheamă? îl întrebă Bourne punându-şi cascheta pe cap şi ochelarii pe nas.

— Ishmael, domnule.

— Ca în „Moby Dick”?

— Nu-lcunosc, domnule.

— Poate că ai să-l cunoşti.

— De ce?

— Am zis şi eu aşa. Eşti un luptător pe cinste.

— Nu văd legătura, *mon*... domnule.

— Asta-i bine. Înseamnă că n-ai încredere în mine. Vreau să mă ajuţi, Ishmael. Ce zici?

— Numa' dacă-mi dă voie fratele dumneavoastră.

— O să te lase. Doar e fratele meu.

— Domnule, aş vrea să mi-o spună chiar dânsul.

— Foarte bine. Nu ai încredere în mine.

— Da, domnule, spuse Ishmael lăsându-se în genunchi şi, adunând obiectele împrăştiate, le aşeză la loc pe tavă, cioburile strângându-le separat într-o grămăjoară. Dumneavoastră l-aţi crede pe cuvânt pe unul mai bătrân care aleargă în jos pe scări şi vă atacă şi zice lucruri pe care poate să le spună oricine?... Uite, dacă vreţi, ne batem şi ăl de pierde o să zică adevărul. Vreţi să ne batem?

— Nu. Cum o să mă bat cu tine? Şi nu mă provoca prea mult. Nu sunt chiar atât de bătrân, iar tu nu eşti chiar atât de bun, tinere. Lasă tava aia şi vino cu mine. Îi explic eu domnului St. Jacques care, îţi amintesc din nou, îmi este frate, adică fratele soţiei mele. Las-o dracului şi vino odată!

— Ce vreţi să fac, domnule? întrebă chelnerul ridicându-se şi urmându-l pe Jason pe scări în jos.

— Ascultă, îi spuse Bourne oprindu-se pe ultima treaptă de la etajul întâi. Ia-o înainte şi opreşte-te în hol, lângă uşa de la intrare. Goleşte scrumierele, sau fă-ţi de lucru cu ceva, dar vezi să te mişti cât mai firesc. În timpul ăsta, nu scăpa nici o mişcare din ce se petrece înjur. Cobor şi eu peste câteva secunde şi am să mă îndrept spre St. Jay şi cei patru preoţi cu care vorbeşte...

— Preoţi? îl întrebă uimit Ishmael. Bărbaţi în sutană, domnule? Patru? Păi, ce caută aici, *mon?* Iar s-a-ntâmplat ceva rău? Blestemu'?

— Au venit aici să se roage ca astfel de lucruri urâtesă nu se mai repete niciodată. Adică să alunge blestemul. Pentru mine, e foarte important să am o vorbă cu unul dintre ei, între patru ochi. Înainte să iasă din hol, preotul ăsta s-ar putea să se despartă de ceilalţi ca să rămână singur... sau să se-ntâlnească cu cineva. Crezi că l-ai putea urmări fără să-şi dea seama?

— Şi domnul St. Jay o să-mi dea voie?

— Păi, am să-l pun să se uite spre tine şi să-ţi facă semn cucapul.

— Atunci sigur că pot s-o fac. Sunt mai iute ca mangusta, şi tot ca o mangustă cunosc ca-n palmă toate cărările de pe Tranquility. Dacă el o ia într-o parte, ştiu eu unde vrea să ajungă şi ajung acoloînaintea lui...Şi cum o să ştiu pe care să-l urmăresc? Poate că o să plece toţi separat.

— O să vorbesc cu toţi patru pe rând. Pe el îl las la urmă.

— Aşa am să ştiu.

— Te-ai gândit bine, spuse Bourne. Ai dreptate. Ar putea pleca fiecare separat.

— Eu întotdeauna gândesc, *mon*. Sunt al cincilea din clasă, la Şcoala Tehnică dinSerrat. Sunt patru fete înaintea mea dar ele, fiind fete, nu trebuie să muncească să-şi câştige pâinea.

— O remarcă foarte interesantă...

— Peste cinci sau şase ani, după ce pun bani deoparte, o să merg la facultate în Barbados!

— Poate chiar mai curând. Hai, du-te. Când ajungi în hol, te postezi la uşă. Ceva mai târziu, după ce vor fi plecaţi preoţii, vin să te caut; dar nu voi mai fi îmbrăcat în uniformă, aşa că n-ai să mă recunoşti. Te caut eu, dar dacă nu dau de tine, ne întâlnim peste o oră... Ia să vedem. Unde e un locşor mai liniştit?

— La capela Tranquility, domnule. Se ajunge acolo prin pădure, e o potecă la răsărit de plajă. Nimeni nu mai merge acolo, nici măcar de Sabat.

— O ştiu. E o idee bună.

— Ar mai fi ceva, domnule...

— Cincizeci de dolari. Americani.

— Vă mulţumesc, domnule!

Jason aşteptă lângă uşă câteva secunde, apoi o întredeschise uşor. Ishmael era la post lângă intrare, iar John St. Jacques stătea de vorbă cu cei patru preoţi la câţiva metri în dreapta recepţiei. Bourne trase de tunică, o aranjă, îşi îndreptă umerii, adoptă o ţinută ţeapănă, milităroasă şi păşi în hol mergând glonţ spre colţul în care se aflau preoţii şi proprietarul lui Tranquility Inn.

— E o adevărată cinste, prea-sfinţiile voastre, se adresă el celor patru feţe bisericeşti de culoare în timp ce St. Jacques îl urmărea uimit şi curios. Am venit de puţin timp pe insulă şi, mărturisesc, sunt extrem de impresionat. Guvernul este peste măsură de mulţumit să constate că aţi înţeles care este misiunea domniilor voastre şi aţi sărit să daţi o mână de ajutor la calmarea spiritelor, continuă Jason ţinându-şi mâinile împreunate la spate. Pentru eforturile dumneavoastră, domnul guvernator l-a autorizat pe domnul St. Jacques aici de faţă să emită un cec în valoare de o sută de dolari pe numele bisericii dumneavoastră – care, desigur, va fi recuperată din vistieria statului.

— E un gest magnific. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, intonă vicarul sincer mişcat, pe un ton uşor cântat, nazal.

— Ne-aţi putea în schimb spune a cui a fost ideea, zise Cameleonul. E înduioşător, impresionant.

— A, ştiţi, nu este meritul meu, domnule, îi răspunse vicarul uitându-se, ca şi ceilalţi doi preoţi, spre cel de-al patrulea. A fost ideea lui Samuel. Este un pastor atât de bun şi de modest al turmei noastre.

— Bine gândit, Samuel, i se adresă Bourne celui de-al patrulea străfulgerându-l cu privirea din spatele ochelarilor. Însă doresc să mulţumesc fiecăruia pe rând şi să vă cunosc numele.

Jason trecu prin faţa fiecăruia şi dădu mâna cu ei, schimbând amabilităţi pe un ton scăzut. În final îi veni şi rândul ultimului preot care continua să-şi ferească speriat privirea.

— Sigur că ştiu cum te cheamă, Samuel, rosti Jason pe un ton şi mai scăzut, abia desluşit. Aş vrea să aud cui i-a venit de fapt ideea asta strălucită înainte să te împăunezi tu cu ea.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, şopti Samuel pierit.

— Cum să nu înţelegi, o persoană atât de bună şi de atentă ca tine? Probabil că ai primit o contribuţie cu mult mai generoasă.

— Domnule, cred că mă confundaţi, abia reuşi să îngaime cel de-al patrulea preot, iar în privirea lui trecu o clipă umbra unui nor de frică.

— Eu nu mă înşel niciodată, prietenul tău ştie foarte bine acest lucru. Nu-mi scapi, Samuel. Poate nu o să pun mâna pe tine astăzi, dar mâine, sau poimâine, sigur. Bourne ridică tonul şi lăsă mâna feţei bisericeşti. Din nou ţin să exprim profunda recunoştinţă a guvernului meu preacinstite feţe. Coroana vă rămâne îndatorată. Iar acum vă rog să mă scuzaţi. Mai sunt atâtea telefoane de dat... St. Jacques, biroul dumitale?...

— Da, sigur, domnule general.

Ajuns în birou, Jason dezbrăcă vestonul, scoase de la spate pistolul automat şi aşeză pe categorii lucrurile pe care i le procurase fratele Mariei. Îşi trase pe el o pereche de pantaloni de culoare gri, scurţi până la genunchi, alese din grămadă o jachetă guayabera în dungi roşii şi albe şi o pălărie de pai cu boruri foarte largi. Îşi scoase şosetele şi pantofii şi încălţă o pereche de sandale. Îşi îndreptă spinarea, se uită la ele şi trase o înjurătură:

— Mama mă-sii!

Aruncă sandalele din picioare şi încălţă direct pe piciorul gol pantofii cu tălpi groase şi flexibile pe care îi purtase până atunci. Se uită cu atenţie la camerele video şi diversele accesorii, o alese dintre toate pe cea mai uşoară, dar şi cea mai complicată şi o trecu peste umăr în bandulieră.

Chiar în acel moment, în încăpere intră St. Jacques care aducea cu sine un emiţător miniatural.

— De unde naiba ai mai apărut? De la Miami Beach?

— Caută niţel mai la nord... să zicem Pompano. Nu sunt chiar aşa fercheş şi vreau să par cât mai convingător.

— Să ştii că ai dreptate. Şi chiar eşti convingător. Cunosc eu vreo doi turişti de pe aici care te-au luat, ce zic, erau gata să jure căeşti un bătrân conservator de la Key West. Uite ce mi-ai cerut.

— Mulţumesc, spuse Jason vârând emiţătorul compact în buzunarul de la piept.

— De data asta, încotro?

— După Ishmael, puştiul căruia te-am rugat să-i faci un semn din cap.

— Ishmael? Nu i-am făcut nici un semn lui Ishmael, mi-ai spus doar să dau din cap spre uşă.

— Tot aia.

Bourne îşi îndesă automatul la brâu, sub guayabera, şi cântări din ochi ustensilele care îi fuseseră aduse de la magazinul de echipament sportiv. Alese dintre ele mulineta cu fir de o sută de metri şi cuţitul de răzuit solzi şi le băgă în buzunarele pantalonilor, apoi deschise sertarul pentru casetă al camerei şi puse în lăcaşul gol cele două rachete de semnalizare. Era exact ce îi trebuia, însă nu era de ajuns. El însuşi nu mai era cel care fusese în urmă cu treisprezece ani – şi nici atunci nu fusese prea tânăr. Mintea trebuia să-i lucreze

mai iute şi mai bine decât corpul îngreunat de ani, un fapt pe care se văzu obligat să-l recunoască cu neplăcere. Fir-ar să fie!

— Să ştii că Ishmael e un copil bun, rosti fratele Mariei. E foarte isteţ şi puternic ca un tăuraş Saskatchewan premiat. Mă gândesc chiar ca peste doi ani să-l fac paznic. Salariul e mai mare.

— Încearcă mai bine la Princeton sau Harvard dacă-şi face bine temele pe care i le-am dat pentru azi după-masă.

— Ah! Să ştii că e un sfat de care am să ţin cont. Ştiai că tatăl lui a fost campionul la lupte al insulei? Bine, acum a început să îmbătrânească şi...

— Dă-te dracu' la o parte din drum, îi porunci Jason îndreptându-se spre uşă. Nici tu nu mai eşti ca la *optsprezece* ani! spuse el întorcându-se din prag.

— Nici n-am pretins. De fapt, care-i buba?

— Poate că bancul de nisip pe care nu l-ai văzut, domnule Demn-de-încredere, rosti Bourne trântind uşa înfuriat şi ieşind din hol.

— Drăguţ, drăguţ, şopti St. Jacques pentru sine descleştându-şi uşurel pumnul lui de bărbat de treizeci şi patru de ani.

Trecuseră peste două ore, iar Ishmael nu era de găsit nicăieri! Trăgându-şi piciorul de parcă ar fi avut un defect, Jason bătu proprietatea Tranquility Inn de la un cap la altul, jucând foarte convingător rolul de turist pierdut în admirarea peisajului, urmărind în acest timp cu mare atenţie tot ceea ce mişca în jur, observând şi înregistrând fiecare amănunt; fără a-l zări însă nicăieri pe Ishmael. De două ori o apucase pe poteca ce ducea până la clădirea izolată din inima pădurii, o construcţie pătrată din bârne, cu acoperiş de răchită şi geamuri cu vitralii, care reprezenta capela universală a staţiunii, un loc de reculegere ridicat mai mult pentru pitorescul său decât pentru a servi scopului originar. După cum remarcase tânărul negru, capela era rareori vizitată, deşi trecută la loc de cinste în pliantele turistice.

Soarele care ardea deasupra Caraibilor bătea acum în portocaliu intens şi îşi începuse declinul spre apus, căutându-şi culcuşul în mare. Curând umbrele înserării aveau să coboare asupra insulei Montserrat şi salbei de insuliţe din jur. Curând avea să se lase noaptea, iar Şacalului îi plăcea nespus întunericul. De altfel, ca şi Cameleonului.

— La magazie a mai apărut ceva? întrebă Bourne vorbind în aparatul de radioemisie.

— *Rien*, *monsieur*.

— Johnny?

— Sunt cocoţat pe acoperiş împreună cu şase cercetaşi. Ţinem sub observaţie toată insula. Nici o mişcare.

— Ce mai ştii de petrecerea din noaptea asta?

— Meteorologul nostru a sosit de la Plymouth acum vreo zece minute. A venit pe mare fiindcă are rău de avion... Iar Angus a lipit un anunţ la avizier cum că pune la bătaie zece mii de dolari, câştigătorul urmând să încaseze pe loc cecul. Scotty a avut dreptate, nici una din cele şapte perechi nu va lipsi de la bâlci. Ce vrei, trăim într-o lume grăbită, formată din oameni care, după cele cinci minute de reculegere, se întorc liniştiţi la distracţiile lor.

— Mare noutate, fratele meu... Terminat. Eu o iau spre capelă.

— Îmi face plăcere să aud că mai vizitează totuşi cineva locul. Un turist newyorkez mi-a zis cu ani în urmă că-ncearcă să-i facă reclamă, dar de atunci n-am mai auzit de el. Ţine legătura cu mine, David.

— Bine, Johnny, răspunse Jason Bourne.

Poteca ce ducea până la capelă era aproape complet cufundată în beznă, palmierii înalţi şi frunzişul des care dominau plaja acţionau ca o pavăză naturală în calea razelor de soare tot mai slabe din amurg. Jason tocmai se pregătea să se întoarcă şi să pornească spre magazinul sportiv după o lanternă când, deodată, crângul se însufleţi de o explozie de lumină şi culoare, rotocoale roşii-albăstrii ce se avântau ameţitoare spre cer. O clipă, Bourne avu senzaţia că nimerise brusc într-un tunel Technicolor, o iluzie cinematografică de pădure tropicală luxuriantă de felul celor care se întâlnesc prin parcuri de distracţie. La început a fost derutat, pentru ca apoi să devină neliniştit. Era o ţintă perfectă în mişcare, luminat în plin ca pe un poligon de tir viu colorat.

Se strecură rapid între tufele stufoase de la marginea conului de lumină şi ţepii ascuţiţi care-i răneau picioarele până la sânge. Se afundă tot mai mult printre pomi şi tufişuri încercând să se ascundă cât mai bine şi îşi continuă astfel drumul până la capelă, învăluit în umbrele înserării, păşind cu băgare de seamă, înaintând greoi printre crengile şi lianele care i se încolăceau de braţe şi de picioare. Nu se apropie de explozia de culori stridente care pulsa ca o orgă de luminicreându-i iluzia că nimerise în plin *carnaval* pe insulă.

Un sunet înfundat! Ca o bufnitură care distona cu liniştea pădurii ce se întindea de-a lungul ţărmului. Apoi un geamăt care crescu într-un ţipăt – oprit, curmat cu brutalitate... oare suprimat? Jason se chirci şi mai mult şi, înaintând pas cu pas printre tufişurile duşmănoase care i se opuneau ca un zid, răzbi şi reuşi să ajungă la marginea tufărişului, de unde se zărea uşa masivă de lemn a capelei. Era întredeschisă, iar pâlpâirea caldă a lumânărilor electrice din interior se unea cu pulsaţia brutală a artificiilor roşii şi albastre care scăldau cărarea.

Gândeşte-te. Aminteşte-ţi! Nu intrase în capelă decât o singură dată; şi atunci îl mustrase prieteneşte pe cumnatul lui că aruncă banii pe fereastră încercând să adauge ceva complet inutil ca loc de atracţie la Tranquility Inn.

— Dar cel puţin are un farmec al ei, adăugase John.

— Ba nu, frate, spusese Marie. Parcă nu face parte din peisaj. Nici nu seamănă cu un loc de reculegere.

— Păi să zicem că i se-ntâmplă cuiva ceva foarte grav. Da' ştii, ceva cu adevărat...

— Mai bine dă-i ceva de băut, spusese David Webb.

— Vino înăuntru să-ţi arăt. Pe vitralii sunt desenate simbolurile a cinci religii diferite. Inclusiv şintoistă.

— Să nu-i arăţi surorii tale cât ai mai dat şipe-astea, îi şoptise discret Webb.

În interior. Era o uşă înăuntru? O altă ieşire?... Nu, parcă nu era. Doar cinci sau şase rânduri de bănci de rugăciune, apoi o bară din nu ştiu ce

material care le delimita de altarul ridicat ca un podium şi, în spatele lui, ferestrele cu vitralii lucrate de artizani locali.

Înăuntru. Cineva era înăuntru. Ishmael? Sau un turist rătăcit? Sau poate o pereche care-şi consumase aici noaptea nunţii? Căută emiţătorul în buzunarul de la piept. Îl duse la buze şi şopti:

— Johnny?

— Chiar pe acoperiş.

— Sunt în faţa capelei. Intru.

— Ishmael e şi el acolo?

— Nu ştiu. În orice caz, e cineva.

— Ce-i, David? Din vocea ta mi se pare...

— Nu-i nimic, îl întrerupse Bourne. O simplă verificare... În spatele clădirii ce-i? Spre est.

— Copaci.

— Poteci?

— Până în urmă cu câţiva ani era una care trebuie să fie acum năpădită de buruieni. Cea pe care au folosit-o constructorii ca să ajungă mai repede la apă... Ascultă, îţi trimit doi oameni...

— Nu!! Dacă am nevoie, îţi spun. Terminat, rosti Jason băgândla loc în buzunar emiţătorul, încă ghemuit şi nescăpând din ochi uşa de lemn.

Se lăsase o tăcere mormântală. Dinspre interiorul capelei nu răzbătea nici un sunet şi nu se zărea nici o mişcare în afara pâlpâirii „lumânărilor”. Bourne se târî pe burtă până la marginea potecii, trase camera jos de pe umăr, îşi scoase pălăria şi deschise caseta în care aşezase cele două fitile. Avea să folosească unul. Îl vârî la brâu, scoase automatul din buzunarul din stânga al jachetei guayabera, bricheta pe care o luase la el şi, astfel înarmat, se ridică în picioare şi se strecură iute spre colţul clădirii – acest sanctuar neobişnuit ridicat în mijlocul unei păduri tropicale de lângă o plajă de la tropice. Rachetele şi modul de aprindere le cunoştea, îi erau familiare de mulţi ani, dinainte de Manassas, Virginia, îşi spuse el alunecând tăcut pe lângă zid spre intrarea în capelă. Totul începuse la Paris cu treisprezece ani în urmă, într-un cimitir din Rambouillet. Şi cu Carlos... Ajunse lângă tocul uşii întredeschise şi uşor, pe nesimţite şi cu mare precauţie îşi apropie capul de ea şi se uită înăuntru.

Simţi cum i se tăie răsuflarea de groază şi cum îl invadează greaţa şi o furie oarbă. Pe platforma ce servea drept altar, ridicată în faţa şirului de bănci din lemn lustruit, se afla tânărul Ishmael, prăbuşit peste amvon, cu braţele atârnându-i inerte pe lângă corp, desfigurat şi cu faţa tumefiată de bătăi şi torturi; sub el se forma încet o baltă de sânge care i se prelingea din gura căscată. Iar Jason se simţi copleşit de un sentiment de vinovăţie, total pustiitor, accentuat şi mai mult de vorbele bătrânului francez, care îi răsunau în urechi: „În cursul luptei vor muri şi alţii, oameni nevinovaţi, măcelăriţi”.

Măcelăriţi! Un copil fusese măcelărit! El îi rezervase altă soartă, însă moartea i-o luase înainte. Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut?... Ce să fac? Ce-aş mai putea să fac?

Cu sudoarea prelingându-i-se pe obraji şi împăienjenindu-i ochii, Bourne

trase semnalizatorul din buzunar, aprinse bricheta şi o apropie de fitilul roşu. Acesta luă foc instantaneu, scuipând o lumină albă ca un foc de artificii şi fâsâind ca un cuib de vipere îndrăcite. Jason o aruncă spre fundul capelei, dintr-un salt sări înăuntru, se răsuci şi trânti uşa în spatele lui. Se aruncă la podea în spatele ultimului şir de bănci, scoase emiţătorul din buzunar şi apăsă pe butonul de transmisie.

— Johnny, capela. Înconjuraţi-o!

Nu mai aşteptă răspunsul lui St. Jacques, îi fusese de ajuns că îi răspunsese cineva. Cu automatul în mână şi artificiile făcându-şi datoria sfârâind şi împroşcând scântei colorate până la vitraliile ferestrelor, Bourne se furişă spre strană, scotocind cu ochii în jur, încercând să-şi amintească fiecare colţişor al capelei de la Tranquility Inn. Singurul loc spre care îi era imposibil să privească era amvonul peste care zăcea răsturnat trupul neînsufleţit al puştiului...

Pe cele două laturi ale podiumului se aflau două pasaje boltite înguste, acoperite cu draperii, ca două intrări din culise pe o scenă mică. În ciuda remuşcării chinuitoare care îl stăpânea, Jason Bourne se simţi cuprins de un soi de satisfacţie bizară, aproape o stare de euforie morbidă. Intrase în jocul morţii, iar el avea să iasă învingător. Carlos îi întinsese o cursă elaborată, iar Cameleonul răsturnase situaţia în favoarea lui; Delta reuşise să-i dejoace planurile! În spatele unuia din cele două pasaje acoperite se afla asasinul din Paris.

Bourne se ridică în picioare, cu spatele lipit de perete, şi se pregăti să tragă. Două focuri în pasajul din stânga, draperiile fluturară de două ori şi se încurcară în jurul umerilor celui care se prăbuşi răpus la podea. Bourne se repezi înainte, strigând ca un dement, urlând numele lui Carlos şi trăgând foc după foc până îşi epuiză cartuşele. Deodată, de undeva de sus se auzi o detunătură, iar vitraliile din partea stângă explodară în o mie de bucăţi. Şi înainte ca cioburile colorate să atingă pământul, pe pervazul lat îşi făcu apariţia o siluetă omenească, un spectru aureolat de artificii şfichiuitoare, orbitoare.

— Ai rămas fără gloanţe, îi spuse Carlos lui Jason Bourne care îl privea înmărmurit de jos. Au trecut treisprezece ani, Delta, treisprezece ani blestemaţi. Acum a venit clipa să afle o lume întreagă care din noi e cel mai tare.

Şacalul ridică arma şi trase.

CAPITOLUL XVII

Bourne simţi în gât o arsură urmată de o senzaţie de răceală, şi se prăbuşi lat între cel de-al doilea şi al treilea şir de bănci, lovindu-se în cădere la cap şi la şold. Privirea i se împăienjeni şi, curând, îl învălui întunericul. De undeva de departe, de foarte departe, ajunse până la el un cor de voci ţipând isteric. Apoi, întunericul se înstăpâni, deplin.

— David.

Îi vorbise cineva, parcă nu mai striga, cineva care i se adresase în şoaptă însă cu o voce fermă. Şi folosea un nume pe care ar fi preferat să îl uite.

— David, mă auzi?

Bourne deschise ochii şi remarcă două lucruri. În jurul gâtului avea înfăşurat un bandaj lat, petrecut de multe ori, iar el era întins, îmbrăcat, pe un pat. Chipul neliniştit, aproape îngrozit, al lui John St. Jacques începu să prindă contur undeva în dreapta sa. În stânga, stătea un necunoscut, un bărbat de vârstă mijlocie care îl fixa cu o privire detaşată.

— Carlos, reuşi Jason să spună. A fost Şacalul!

—Atunci înseamnă că e pe insulă. Pe insulă? repetă St. Jacques uimit. A trecut o oră, iar Henry a înconjurat Tranquility. A trimis patrule de coastă pe lângă ţărm şi toate ţin legătura prin radio. Henry a anunţat că face o „aplicaţie”, foarte discretă şi cât se poate de oficială. Au sosit câteva bărci, dar nu pleacă şi nu va pleca nimeni de pe insulă.

— El cine e? întrebă Bourne arătându-l pe bărbatul din stângalui.

— Medic, îi răspunse fratele Mariei. Stă la noi şi îmi e prieten. I-am fost pacient în...

— Cred că ar trebui să fim mai circumspecţi, îl întrerupse medicul canadian pe un ton tăios. John, m-ai rugat să te ajut insistând asupra faptului că e confidenţial, iar eu am acceptat bucuros. Dată fiind însă natura evenimentelor şi faptul că eu nu îl voi îngriji pe cumnatul tău, aş prefera să nu folosim nume.

— Nu pot să nu fiu de acord cu dumneata, doctore, adăugă Jason clipind complice, după care îşi ridică brusc capul, cu ochii măriţi de groază şi disperare: Ishmael! A murit – eu l-am omorât!

— Nici una nici alta, rosti calm St. Jacques. E într-un hal fără de hal, dar încă mai respiră. E puternic şi rezistent ca taică-său şi are să trăiască. Îl trimitem cu avionul la spitalul din Martinica.

— Dumnezeule, arăta ca un cadavru!

— A fost bătut bestial, explică medicul. Ambele braţe rupte, răni multiple, contuzii, chiar suspectez o hemoragie internă şi un traumatism cranian. Totuşi, după cum spunea şi John, puştiul e rezistent.

— Vreau să i se acorde cea mai bună îngrijire.

— Sunt exact instrucţiunile mele.

— Bun, spuse Bourne întorcându-şi privirea spre doctor. Eu cât sunt de

paradit?

— Fără o radiografie, sau fără a vedea cum te mişti, nu pot pune decât un diagnostic de mântuială.

— Fii bun şi spune-mi.

— În afara rănii, ai suferit un şoc traumatic primar.

— Asta n-are importanţă. La cap nu te băga.

— Şi cine spune asta? îl întrebă medicul zâmbindu-i cu blândeţe.

— Eu. Şi nu glumesc. Mă interesează corpul şi nu capul. O să judec singur cum stau cu capul.

— Este cumva localnic? întrebă medicul privindu-l pe patronul lui Tranquility Inn. Un Ishmael alb şi mai bătrân? Medic precis că nu e.

— Te rog să-i răspunzi.

— Fie. Glonţul a străpuns gâtul ieşind prin partea stângă şi puţin a lipsit să nu atingă câteva puncte vitale care, în cel mai bun caz, te-ar fi făcut să-ţi pierzi vocea şi, cel mai probabil, ţi-ar fi adus moartea. Am spălat şi am cusut rana. O vreme n-ai să-ţi poţi clinticapul însă, sigur, ce-ţi spun acum e doar o primă impresie, foarte superficială.

— Cu alte cuvinte, am gâtul înţepenit, dar dacă pot merge... Ei bine, important e că mă pot mişca.

— Cam asta ar fi, pe scurt.

— Până la urmă, artificiile m-au ajutat, rosti încet Jason, aşezându-şi capul la loc pe pernă. L-au orbit şi nu m-a nimerit cum trebuie.

— Ce? întrebă St. Jacques aplecându-se spre el.

— Lasă... Să vedem cum mă mişc... vreau să spun din punct de vedere simptomatic.

Bourne îşi coborî picioarele pe podea, pe rând, aşezându-le cu grijă şi îl opri cu un semn pe cumnatul său care sărise să-l ajute.

—Nu, mulţumesc, frăţioare. Vreau să văd dacă mă pot descurca singur.

Se ridică şi, cu fiecare mişcare, simţi cum îl strânge ca un cleşte bandajul din jurul gâtului. Făcu un pas, resimţind dureros vânătăile de pe coapse, dar încercă să nu le dea atenţie – în fond erau nişte contuzii minore. O baie fierbinte avea să-i uşureze durerea, iar cu câteva aspirine şi o frecţie bună avea să-şi recâştige mobilitatea. Blestematul ăla de bandaj îl stânjenea îngrozitor. Nu numai că-l strângea ca într-o chingă, sugrumându-l, dar îl obliga să mişte umerii cu totul dacă voia să privească într-o direcţie...Şi totuşi era mai bine decât se aşteptase – pentru un bărbat de vârsta lui. Fir-ar să fie!

— N-am putea slăbi colierul ăsta, doctore? Aproape mă sugrumă.

— Da, însă nu prea mult. Nu vreau să risc să ţi se deschidă cusăturile.

— Ce-ar fi să pun un bandaj elastic? M-ar lăsa să mă mişc.

— Chiar prea mult pentru o rană la gât. Ai să uiţi de el.

— Promit că nu uit.

— Foarte amuzant.

— Eu nu mă simt amuzant deloc.

— Din pricina gâtului.

— Cu siguranţă. Johnny, poţi să-mi faci rost de unul?

— Doctore? întrebă St. Jacques privindu-l pe medic.

— Cred că n-avem cum să-l oprim.

— Trimit pe cineva la farmacie.

— Scuză-mă, doctore, spuse Bourne în timp ce fratele Mariei se îndrepta spre telefon. Aş vrea să-i pun lui Johnny câteva întrebări şi sunt convins că nu doreşti să le auzi.

— Şi-aşa am auzit mai multe decât aş fi vrut. Aştept în camera alăturată, spuse medicul traversând încăperea şi ieşi.

În timp ce St. Jacques vorbea la telefon, Jason făcu câteva exerciţii de mişcare, ridicându-şi şi coborându-şi braţele şi scuturându-şi mâinile să vadă dacă nu-i fusese atins vreun nerv. Se lăsă pe vine, apoi se ridică şi făcu astfel patru genuflexiuni, fiecaremai rapidă decât cealaltă. Trebuia să fie pregătit – trebuia!

— Durează două minute, îi spuse cumnatul lui închizând telefonul. Pritchard coboară să deschidă magazinul. O să aducă mai multe, de dimensiuni diferite.

— Mulţumesc, îi spuse Bourne oprindu-se. Cine e bărbatul pe care l-am împuşcat, Johnny? S-a prăbuşit încurcat printre draperii şi nu l-am văzut la faţă.

— Nu se numără printre cunoscuţii mei. Aveam impresia că îi ştiu pe toţi albii care-şi permit să poarte haine scumpe. Pesemne era un turist... cineva care trebuia să aibă aerul că este turist... angajat de Şacal. Cum probabil ai ghicit, nu purta acte asupra sa. Henry s-a ocupat de el şi l-au transportat pe 'Serrat.

— Câţi din cei de pe-aici au aflat adevărul despre cele petrecute?

— În afara salariaţilor, nu au mai rămas decât paisprezece turişti şi nici unuia dintre ei nu i s-a spus nimic. Am închis capela motivând că a fost avariată de furtună. Şi până şi cei care au aflat câte ceva, cum ar fi doctorul sau cei doi din Toronto, nu ştiu întreaga poveste, doar frânturi. Stai liniştit, nu vor vorbi fiindcă îmi sunt prieteni. Am încredere în ei. Iar ceilalţi nu mai ştiu nici cum îi cheamă după câte cocteiluri cu rom au turnat în ei.

— Şi împuşcăturile de la capelă?

— Ai uitat că pentru petrecerea din astă-seară am angajat cea mai zgomotoasă orchestră? Şi-apoi, totul s-a petrecut în pădure, la sute de metri depărtare... Ascultă, David, majoritatea au plecat, iar cei rămaşi sunt câţiva încăpăţânaţi care au luat exemplul celor doi amici canadieni şi o mână de turişti care au preferat să nu rişte devenind victime sigure la Teheran. În rest, ce să-ţi mai spun? Că bateriştii din orchestră îşi fac datoria?

— E o enigmă, rosti Bourne aplecându-şi capul cu grijă şi uitându-se în pământ. Siluete şterse care se mişcă aparent fără legătură unele cu altele, evenimente de o violenţă extremă petrecute înapoia unor paravane albe; şi nimic care să aibă înţeles; totul putând fi interpretat după bunul plac al fiecăruia.

— Pe mine mă depăşeşte, profesore. Ce-ar fi să te exprimi maiclar?

— Nici un om nu se naşte terorist, Johnny. El este antrenat şi pregătit să devină terorist, şcolit după o programă pe care n-ai s-o găseşti în nici o

facultate. Lăsând la o parte motivele care i-au împins să devină ceea ce au devenit – care sunt dintre cele mai diverse, începând de la o cauză justificată şi sfârşind cu megalomania psihopatică a unuia ca Şacalul – până la urmă tot peste o şaradă dai, fiindcă fiecare se mişcă după un stil propriu.

— Şi? întrebă tot mai nedumerit St. Jacques.

— Şi îţi trimiţi actorii în scenă, nişte umbre, adică siluete şterse, manevrându-i ca pe nişte marionete, spunându-le ce să facă, dar nu şi de ce.

— Exact asta facem noi acum. Şi exact asta face Henry care patrulează în jurul insulei.

— Crezi?

— Da, ce naiba?

— Aşa îmi închipuiam şi eu despre mine, dar am constatat că mă înşel. Am supraestimat un puşti înalt, vânjos şi deştept care trebuia să facă o treabă simplă. Şi am subestimat un preot sărac şi înfricoşat care s-a lăsat cumpărat cu treizeci de arginţi.

— Ce vrei să spui?

— Ishmael şi fratele Samuel. Probabil că Samuel a participat la torturarea puştiului şi s-a desfătat la acest spectacol cu o plăcere şi o bucurie demne de un Torquemada.

— Cine?

— Problema este că noi nu ştim cine sunt actorii. Spre exemplu paznicii, adică cei cu care ai venit la capelă...

— Ascultă, David, nu mă lua drept prost, protestă St. Jacques nelăsându-l să sfârşească. Când m-ai sunat să venim repede şi să încercuim capela, am ales doar doi oameni, singurii doi băieţi pe care i-aş fi ales vreodată, imaginându-mi că o pereche de Uzi poate doborî un singur om. Sunt cei mai tari pe care-i am şi i-am ales din trupele de comando regale. Ei răspund de securitatea staţiunii şi mă încred în ei tot atât cât şi în Henry.

— Henry? E băiat de treabă, nu?

— Uneori mă sâcâie atât de mult că-mi vine să-i trag un picior în fund, dar în rest, e cel mai bun de pe insulele astea.

— Şi Guvernatorul Coroanei?

— E un neisprăvit.

— Şi Henry e de aceeaşi părere?

— Bineînţeles. Doar nu crezi că a ajuns general de brigadă doar de ochi frumoşi sau fiindcă are burdihanul mare. Nu numai că e un excelent soldat, dar e şi foarte bun administrator. De fapt el le rezolvă cam pe toate aici.

— Şi eşti convins că nu a luat legătura cu guvernatorul?

— Mi-a promis că înainte de a-l contacta o să discute mai întâi cu mine. Iar eu îl cred pe cuvânt.

— Sper din tot sufletul să nu te înşeli asupra lui fiindcă idiotul ăla cu pretenţii este omul de legătură pe care îl are Şacalul în ‘Serrat.

— Ce-ai spus?? Nu cred!

— Ba să crezi. E o ştire confirmată.

— De necrezut!

— De ce să fie? Ăsta e stilul Şacalului. Îţi găseşte punctul slab, te recrutează şi te cumpără. Sunt puţini cei pătaţi care reuşesc să-i alunece printre degete.

Stupefiat, St. Jacques o luă spre uşa verandei fără un scop anume, încercând să digere vestea incredibilă.

— Presupun că asta ar fi o explicaţie. Chiar ne-am întrebat ce caută guvernatorul tocmai aici când toată lumea ştie că se tragedintr-o veche familie nobiliară şi că fratele lui lucrează la Foreign Office, şi că e prieten intim cu primul ministru. Deci, de ce a fost trimis, la vârsta lui, tocmai aici? Sau mai precis, de ce a acceptat acest post mărunt? Pentru un tip de calibrul lui, te-ai aştepta să se oprească direct în Bermude sau în Insulele Virgine. Iar Plymouth este o trambulină pentru un începător, nu ultimul post pe care să-l ocupi înainte de pensionare.

— A fost surghiunit, David. Probabil Carlos a aflat motivul şi l-a trecut pe lista lui. Cu mulţi ani în urmă. Majoritatea oamenilor citesc ziare, reviste şi cărţi ca să-şi treacă vremea sau de plăcere. Şacalul însă studiază temeinic volume întregi cuprinzând date şi rapoarte secrete provenind din surse dintre cele mai diferite şi care, de cele mai multe ori, sunt necunoscute chiar şi serviciilor de spionaj de calibrul CIA, KGB, MI-5 şi 6, Interpol şi încă o duzină pe care nu mai e nevoie să le amintesc... De când am venit de la Blackburne, hidroavioanele au efectuat încă cinci sau şase zboruri pe Tranquility. Cine era la bord, Johnny?

— Piloţi, îi răspunse St. Jacques întorcându-se spre el. Nu au făcut decât să-i ia de pe insulă pe turiştii care au vrut să plece, dar nu au adus pe nimeni. Doar ţi-am spus!

— Da, aşa e, mi-ai mai spus. Tu i-ai supravegheat?

— Pe cine?

— Pe piloţi, să vezi dacă au adus pe cineva.

— Hei, ia ascultă! M-ai pus să fac o sută de lucruri deodată.

— Şi cei doi negri din trupele de comando? Cei în care te încrezi deplin.

— Îi verificau pe ceilalţi, să vadă dacă sunt postaţi unde trebuie, ce Dumnezeu!

— Înseamnă că nu ştim precis cine a venit cu avionul, în cele cinci zboruri. Am dreptate sau nu? Poate că s-au aruncat în apă când au ajuns în dreptul debarcaderului şi apoi au înotat printre recife şi au urcat la ţărm prin dreptul bancului de nisip.

— Ce Dumnezeu, David! Îi ştiu pe tipii ăştia de pe chartere de ani de zile. N-ar permite aşa ceva. Fii convins!

— Deci excluzi categoric această posibilitate.

— Nu-ncape îndoială.

— Iagândeşte-te la omul de legătură al Şacalului din Montserrat. Însuşi Guvernatorul Coroanei Britanice.

Proprietarul staţiunii Tranquility Inn îşi privi lung cumnatul.

— Tu în ce lume trăieşti, David?

— Într-una în care regret şi acum că te-am vârât. Dar fiindcă tot ai intrat în horă, ai să joci cum îţi cânt eu.

O scânteie, un flash, o dungă roşu-purpurie care îi trecu cu iuţeala fulgerului pe dinaintea ochilor, venind de afară, de undeva din noapte. Infraroşii! Bourne se aruncă asupra lui St. Jacques, cu mâinile întinse, îl apucă şi îl trânti la podea, departe de uşile deschise ale balconului.

— Pleacă de aici! strigă Jason prăbuşindu-se cu cumnatul lui în braţe, în timp ce pe lângă urechi auzi şuierându-i trei gloanţe care se înfipseră în peretele din faţă.

— Ce dracu'...

— E-afară şi m-a prevenit! spuse Bourne împingându-şi cumnatul spre un loc ferit, târându-se pe lângă el şi vârând mâna în buzunarul hainei guayabera după pistol. Ştie cine eşti, deci pe tine te vizează în primul rând, fiindcă îşi dă seama că moartea ta o să mă înfurie. Tu eşti fratele Mariei – faci parte din familie. Şi cu asta mă are el la mână, cu familia mea!

— Iisuse Cristoase! Ce-i de făcut?

— Ştiu eu ce am de făcut! îi răspunse Jason scoţând cea de-a doua rachetă de semnalizare din buzunar. Îi voi transmite un mesaj. Mesajul prin care va afla de ce a trebuit să rămân în viaţă şi de ce eu voi trăi şi când el va fi mort. Să nu te mişti de acolo!

Bourne scoase bricheta din buzunarul drept şi aprinse fitilul. Alergând în zigzag, ajunse pe verandă cu racheta incandescentă, orbitoare, în mână. Urmară două focuri de armă, iar gloanţele muşcară unul din tavan, iar celălalt ricoşă în oglinda unei măsuţe de toaletă pe care o spulberă în zeci de cioburi.

— Trage cu un MAC-10cu amortizor, spuse Delta cel din Meduza lipindu-se cu spatele de zid şi prinzându-se cu mâna de gât. Trebuie să ies!

— David, eşti rănit!

— Mulţumesc pentru grijă.

Jason Bourne ţâşni în picioare şi alergă spre uşă. O deschise dintr-o smucitură şi intră în sufragerie unde dădu peste medicul canadian care îl privi cu un aer surprins, de dezaprobare.

— Am auzit nişte zgomote în camera cealaltă, spuse doctorul. S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să plec. Culcă-te la podea!

— Ia ascultă. Ai sânge pe bandaj şi cusăturile...

— Trânteşte odată fundul la podea!

— Domnule Webb, nu mai ai douăzeci şi unu de ani...

— Ia mai lasă-mă în pace! urlă Webb pornind în fugă spre intrare.

Ieşi în noapte, pe cărarea luminată de lampioane, şi o rupse la fugă spre clădirea principală, izbit din plin de sunetele metalice, ascuţite şi stridente pe care le scotea orchestra, amplificate la maximum de câteva staţii agăţate prin copacii de la Tranquility Inn.

Cacofonia deşănţată, vacarmul muzical erau greu de suportat, însă poate în avantajul lui, îşi spuse Jason. Angus McLeod se ţinuse de cuvânt. În sufrageria circulară, cu pereţi transparenţi, erau adunaţi puţinii oaspeţi ai staţiunii care rămăseseră pe loc şi toţi membrii personalului, ceea ce însemna că *Le Cameleon* trebuia să-şi schimbe tactica. Ghicea cum gândeşte Şacalul de

parcă ar fi fost vorba de propria-i persoană, deci se aştepta că asasinul va proceda exact ca eldacă s-ar fi aflat într-o situaţie similară. Lupul salivând de poftă şi simţind mirosul sângelui va lua urma iepurelui speriat şi derutat, se va apropia de el şi va încerca să scoată din bârlog prada atât de râvnită. La fel trebuia să procedeze şi el, devenind din vânat vânător, încercând să intre în pielea legendarului Cameleon, dar luând înfăţişarea unui animal de pradă mai feroce decât lupul... de pildă să devină un tigru bengalez, puternic şi deci capabil să sfâşie un şacal, să-l facă bucăţi... Oare de ce i se păreau atât de importante imaginile? De ce? Ştia de ce, iar răspunsul îi dădea un sentiment de goliciune, parcă un soi de nostalgie după un lucru pentru totdeauna pierdut. Parcă nu mai era Delta, temutul luptător de gherilă al Meduzei; şi nici Jason Bourne cel de la Paris şi din Hong Kong. David Webb, cel născut înaintea lor, se insinua perfid furişându-i-se în suflet şi în gând spre a-i cere socoteală şi a găsi o motivaţie acestei nebunii şi violenţei greu de înţeles.

— Nu! Lasă-mă-n pace! Tu nu exişti, eu sunt totul... Dă-mi pace, David, ce Dumnezeu! Tu nici nu exişti! Pleacă!

Bourne ţâşni şi străbătu în fugă pajiştea acoperită cu iarbă deasă şi ţepoasă, care îl despărţea de intrarea de serviciu a hotelului. Şi deodată, la vederea unei siluete care tocmai ieşea pe acea uşă se opri abia suflând, şi luă aerul cuiva care face o plimbare. Recunoscu în persoana bărbatului pe unul dintre puţinii membri ai personalului de la Tranquility pe care îi ştia – şi poate singurul pe care ar fi preferat să nu-l fi cunoscut vreodată – nesuferitul de director adjunct, un snob patent pe nume Pritchard, un pisălog antipatic, altfel destul de conştiincios cu slujba lui, dar care nu scăpa o ocazie să-ţi amintească din ce familie importantă se trage el, de la Imigrări, probabil un argument deloc întâmplător în angajarea nepotului la Tranquility Inn, îşi spuse David Webb în sinea lui.

— Pritchard! îl strigă Bourne apropiindu-se de el. Ai luat pansamentele?

— Vai, domnule! strigă directorul adjunct al recepţiei vădit surprins. Aici sunteţi! Nouă ni s-a spus că aţi plecat azi după-amiază...

— Fir-ar să fie!

— Poftim?... Nu ştiu cum să-mi exprim regretul şi durerea...

— Mai bine să-ţi ţii gura, Pritchard. M-ai înţeles?

— Desigur. Ştiţi, nu eram în tură de dimineaţă ca să vă salut şi nici azi după-amiază să vă urez drum bun şi să-mi exprim sincerele condoleanţe, fiindcă domnul St. Jay m-a rugat să intru în tură în seara asta, de fapt în noaptea asta...

— Lasă, Pritchard, sunt cam grăbit. Dă-mi pansamentele. Şi vezi să nu spui nimănui – dar absolut nimănui – că te-ai întâlnit cu mine. Sper că e clar.

— Cât se poate de clar, domnule, rosti Pritchard întinzându-i cele trei role de mărimi diferite pe care era înfăşurat pansamentul elastic. Fiţi liniştit, nu o să afle nimeni, după cum n-am suflat nimănuio vorbă despre faptul că soţia şi copiii dumneavoastră au stat la noi... O, Doamne, iartă-mă! Vai, domnule, vă rog să mă iertaţi!

— Te iert şi eu şi te iartă şi El dacă îţi ţii gura.

— E ferecată cu şapte lacăte. E o adevărată cinste şi onoare!

— Dacă uiţi ce cinste ţi s-a făcut probabil ai să te trezeşti cu un glonţ în cap. E clar?

— *Poftim?*

— Lasă, leşini altă dată, Pritchard. Du-te la vilă şi spune-i domnului St. Jay că am să ţin legătura cu el. Şi nu cumva să iasă pe afară. Ai priceput? Trebuie să stea înăuntru!... Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine.

— Aş putea să...

— Uită. Şi cară-te odată de aici!

Vorbăreţul recepţioner o rupse la fugă pe pajişte, alergând spre cărarea ce ducea la şirul de bungalovuri dinspre partea estică a insulei, în timp ce Bourne se repezea la uşă şi intră. Jason urcă treptele două câte două – mai de mult, urcase trei deodată – şi ajunse, iarăşi fără suflu, în faţa biroului lui St. Jacques. Intră, trase uşa în urma lui şi se îndreptă glonţ spre garderobul unde îşi ţinea cumnatul lui câteva schimburi. Cei doi bărbaţi erau cam de aceeaşi talie – imensă, după cum apreciase Marie – şi nu de puţine ori se întâmplase ca Johnny, în vizită pe la ei, să împrumute cămăşi sau sacouri de la David Webb. Jason alese din şifonier hainele cele mai închise la culoare: o pereche de pantaloni largi, gri, un blazer bleumarin din bumbac şi o cămaşă de bumbac cu motive tropicale, singura pe care o găsi în dulap, din fericire maro şi cu mâneci scurte. Important era că nici una dintre piese nu reflecta lumina, deci nici el nu avea să fie reperat.

Începu să se dezbrace când deodată simţi o împunsătură, o durere ascuţită ca o arsură în partea stângă a gâtului. Se uită în oglinda de pe uşa dulapului, la început alarmat, apoi înfuriat de-a binelea. Bandajul strâns înfăşurat înjurul gâtului era complet înroşit de sângele care pornise să-i şiroiască. Desfăcu cutia în care se afla pansamentul cel mai lat şi, cum nu avea timp să-l scoată pe cel vechi, îl înfăşură peste celălalt în speranţa că în acest fel avea să oprească hemoragia. Înfăşură banda elastică de câteva ori în jurul gâtului apoi o fixă cu clamele subţiri şi rupse bucata de pansament care nu-i trebuia. Era mai prost decât înainte. Acum chiar că nu-şi mai putea mişca gâtul, însă nu trebuia să dea atenţie acestui neajuns. Îşi schimbă hainele având grijă să ridice mult gulerul cămăşii astfel încât să-i acopere gâtul, îşi fixă automatul la cingătoare şi aşeză mulineta în buzunarul blazerului... Zgomot de paşi! Uşa se deschise, iar el aşteptă, cu spatele lipit de perete şi arma aţintită înainte. În încăpere pătrunse bătrânul Fontaine care îl privi lung pe Bourne din prag, apoi închise uşa.

— Am încercat să dau de dumneata şi, sincer să fiu, nu ştiam dacă mai trăieşti sau ai murit, spuse francezul.

— Doar am convenit să nu folosim transmiţătoarele decât în caz de urgenţă, spuse Jason venind spre el. Credeam că ai înţeles.

— Am înţeles şi sunt de acord. Până acum, probabil că şi Carlos a făcut rost de un aparat. Doar ştii că nu lucrează singur. Tocmai de aceea am ieşit să te caut. Mi-a venit ideea că dumneata şi cumnatul dumitale aţi putea fi în biroul lui. Uite că nu m-am înşelat.

— Nu cred că e sănătos să te fâţâi pe aici.

— *Monsieur*, nu sunt nici eu tâmpit, altfel până acum eram mort de mult. Am fost foarte prudent... De fapt, te căutam bănuind că nu ai murit, fiindcă mi-a venit o idee.

— Uite că n-am murit şi m-ai găsit. Ce s-a-ntâmplat? Tu şi judecătorul ar trebui să staţi ascunşi într-o vilă nelocuită, nu să vă fâţâiţi pe afară.

— Am înţeles. Aşa am şi făcut. Însă am un plan, o *stratagèmă*, care presupun că te-ar putea interesa. Am vorbit şi cu Brendan...

— Brendan?

— Aşa îl cheamă, *monsieur*. Judecătorul consideră că planul meu este interesant, iar el este o persoană cu minte sclipitoare, foarte *sagace...*

— Adică ager la minte? Sunt convins că e o persoană inteligentă, însă cât priveşte problema noastră...

— Este şi el un supravieţuitor. Iar în acest sens, cred că suntem toţi cam în aceeaşi oală. Consideră că ar exista un coeficient de risc, însă, în situaţia dată, ce plan n-ar presupune un risc?

— Să auzim.

— M-am gândit că l-am putea prinde pe Şacal fără a pune în primejdie viaţa celor de la hotel.

— Văd că te frământă problema, nu?

— Ţi-am spus şi din ce pricină, deci nu e cazul să mă repet. Aici sunt femei şi bărbaţi...

— Zi odată, îl întrerupse Bourne iritat. Spune ce-i cu strategia asta a ta şi pricepe că am de gând să-l înhaţ pe Şacal, cu riscul de a şti că toţi cei de pe insulă vor fi luaţi ostatici. Nu sunt într-o dispoziţie prea generoasă. Şi-aşa până acum am lăsat prea mult de la mine.

— Deci dumneata şi Carlos vă pândiţi în noapte, da? Doi vânători trecuţi şi descreieraţi, obsedaţi numai de gândul de a se lichida unul pe celălalt, nepăsători şi reci la gândul că în cursul schimbului de focuri oameni nevinovaţi şi-ar putea găsi moartea; sau ar putea fi răniţi sau schilodiţi pe viaţă.

— Dacă simţi nevoia să stârneşti mila cuiva, de ce nu te duci la biserică, să te rogi la Dumnezeul tău care nu mai dă doi bani pe ce se-ntâmplă cu noi aici, jos, pe pământ? Din două una: ori are un simţ al umorului al naibii de sucit, ori e un sadic. Şi-acum hai să vorbim serios, altfel plec, că am treabă.

—Am luat în calcul toate aspectele...

— Vorbeşte odată!

— Eu îl cunosc bine pe monsenior şi ştiu cum gândeşte. A plănuit moartea mea şi a soţiei mele în aşa fel încât să nu coincidă cu a voastră. Aşadar nu dorea să umbrească cu nimic tragedia şi deci victoria finală pe care dorea să o repurteze asupra voastră. Eu trebuia să mor mai târziu. Iar descoperirea adevărului, acela că eu, aşa-zisul erou al Franţei, fusesem în realitate instrumentul său incontestabil, trebuia să se petreacă abia atunci. Sper că mă înţelegi, da?

Jason îl studie pe bătrân în tăcere.

— Da, înţeleg, îi răspunse calm. Nu mi-aş fi închipuit că pricepi cum stau

lucrurile. Ceea ce-mi spui nu face decât să-mi întărească o convingere. Carlos e megaloman. Se crede stăpânul absolut al iadului şi vrea ca o lume întreagă să-i recunoască puterea. După mintea lui bolnavă, geniul său nu este preţuit pe cât s-ar cuveni iar el, redus la condiţia de criminal de duzină sau pistolar angajat de cine ştie ce organizaţie mafiotă. Şi în timp ce îşi doreşte ca intrarea în scenă să-i fie anunţată cu surle şi trâmbiţe, tot ce aude e o sirenă ameţită de poliţie şi câte o anchetă jalnică cu trei poliţişti amărâţi.

— *C'est vrai*. O dată chiar mi s-a plâns că în America nu a auzit nimeni de el.

— Aşa e. În America e privit mai mult ca un personaj de roman sau de film, asta în rarele momente când se gândeşte cineva la el. A vrut să îndrepte această impresie acum treisprezece ani când a venit de la Paris la New York cu gând să mă ucidă.

— Inexact, *monsieur*. Dumneata l-ai obligat să te caute la NewYork.

— E de domeniul trecutului. Ce legătură există între acel episod de demult şi întâmplările din noaptea asta... adică planul tău?

— Am găsit o modalitate de a-l obliga pe Şacal să iasă din umbră şi să mă caute, să se întâlnească cu mine. Acum, în noaptea asta.

— În ce fel?

— Simplu. Fâţâindu-mă peste tot, fără să mă feresc, până voi fi văzut sau auzit de el sau de unul din oamenii lui.

— Şi de ce crezi că asta l-ar obliga să se întâlnească cu tine?

— Fiindcă am să fiu însoţit de o altă infirmieră decât cea pe care a trimis-o să aibă grijă de mine. O persoană pe care nu o cunoaşte şi care nu a primit instrucţiuni să mă omoare.

Din nou Bourne îl cântări lung din priviri pe bătrân şi abia într-un târziu rosti liniştit:

—O nadă.

— O ispită căreia nu îi va putea rezista, ca un obiect fascinant pe care va fi înnebunit să-l aibă – pune mâna pe mine ca să mă ia la întrebări... Fiindcă, pricepi dumneata, eu sunt vital pentru el – mai precis moartea mea este vitală pentru el – iar acum este presat de timp. A cronometrat perfect fiecare mişcare, iar pentru el precizia este... d*iction*, cum se spune la asta?

— Cuvântul lui de ordine, sau metoda lui de lucru, presupun.

— În acest fel a reuşit să supravieţuiască şi să-şi întărească reputaţia cu fiecare crimă comisă, până ce a ajuns să fie cunoscut, şi recunoscut, drept *assassin suprême*. Până în clipa în care şi-a făcut intrarea în scenă, răsărind de undeva din Extremul Orient, un oarecare Jason Bourne... Iar din acel moment, Carlos n-a mai fost acelaşi om. Însă dumneata ştii toate aceste lucruri...

— Nu asta mă interesează, îi tăie vorba Jason. Spune despre „precizie”. Continuă.

— După ce mor, el poate să dezvăluie întreaga poveste, cine a fost cu adevărat Jean Pierre Fontaine, eroul Franţei. Un impostor, unul care lucra pentru el, o invenţie a lui, instrumentul morţii cu care avea să-l prindă în laţ pe Jason Bourne. Ce victorie!... Nu poate face însă nimic din toate astea până nu

dispar eu. De ce? Simplu: fiindcă îl incomodez. Ştiu prea multe şi cunosc prea multe persoane care au lucrat pentru el, colegii mei de prin canalele Parisului. Nu, întâi trebuie să mor, iar după aceea se va înfrupta liniştit din cupa victoriei.

— Înseamnă că are să te omoare după ce te prinde.

— Nu înainte de a se lămuri în câteva privinţe, *monsieur*. Mai întâi mă va lua la întrebări: unde este infirmiera-ucigaşă? Ce i s-a întâmplat? Oare Cameleonul a prins-o, a convins-o să trădeze, a predat-o? În mâinile cui se află acum: ale autorităţilor britanice? Este în drum spre Londra şi cei din MI-6 o vor ajuta să vorbească cu toate substanţele lor pentru a o încredinţa apoi Interpolului? Are de pus atâtea întrebări... Nu, nu mă va lichida înainte de a afla ceea ce îl interesează. S-ar putea să termine în câteva minute, însă eu sper ca până atunci să mă găsiţi şi să mă salvaţi.

— Şi infirmiera? Oricine ar fi, o va împuşca.

— Ba nu. Am să-i spun să plece de lângă mine, am să mimez că sunt furios îndată ce mă voi convinge că am fost reperat. Mă plimb cu ea şi mă plâng în gura mare că nu ştiu unde a dispărut noua mea prietenă, îngerul bunătăţii şi-al milei care o îngrijeşte cu atâta dragoste pe soţia mea, lamentându-mă că nu ştiu ce a păţit şi că sunt îngrijorat fiindcă n-am văzut-o toată ziua. Sigur, asupra mea voi avea ataşat emiţătorul, bine ascuns şi pus în funcţiune. Şi oriunde voi fi dus – pentru că sigur, voi fi luat de unul din oamenii lui Carlos – am să pun o sumedenie de întrebări, ca un bătrân ramolit şi neputincios: De ce m-aţi adus aici? Ce căutăm aici?... Astfel, ai să ştii unde să mă cauţi şi, sper, vei intra în forţă peste ei. Dacă procedezi aşa, ai să-l prinzi pe Şacal.

Cu capul drept şi gâtul ţeapăn, Bourne se îndreptă spre biroul lui St. Jacques şi se aşeză pe un colţ.

— Prietenul tău, Brendan şi mai-nu-ştiu-cum, are dreptate...

— *Prefontaine*. Deşi Fontaine nu este numele meu adevărat, am căzut totuşi de acord că ne tragem din aceeaşi spiţă. Când primii membri ai neamului Fontaine din Alsace-Lorraine au plecat spreAmerica la începutul veacului al optsprezecelea urmându-l pe Lafayette, ei şi-au adăugat particula *Pre*spre a se distinge de ceilalţi Fontaine rămaşi în patrie şi care s-au răspândit pe întreg teritoriul Franţei.

— El ţi-a spus asta?

— Este un om deosebit; pe vremuri a fost judecător respectat de toată lumea.

— Lafayette se trăgea din Alsacia-Lorena?

— Nu ştiu, *monsieur*. Eu n-am fost niciodată pe acolo.

— Este o persoană deosebită... Sau, ca să nu ne abatem de la fondul chestiunii, are dreptate. Planul tău este interesant, numai că implică şi un risc enorm. Am să fiu sincer cu tine, Fontaine. îţi spun deschis, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie nici ce rişti tu sau femeia aceea care va face pe infirmiera, oricine ar fi ea, nici dacă pentru a pune mâna pe Şacal o să te sacrific pe tine sau pe femeia aceea. Nu mă interesează decât să-l prind pe Carlos. Sper că ai înţeles.

Bătrânul francez îl fixă pe Jason cu ochi obosiţi în care se citea o umbră de veselie şi râse uşor.

— Eşti străveziu de contradictoriu. Jason Bourne n-ar fi spus niciodată aşa ceva. Ar fi tăcut, ar fi acceptat în linişte propunerea, fără a scoate o vorbă, ştiind însă că situaţia e în avantajul lui. Soţul doamnei Webb are însă păreri. Are obiecţii şi trebuie să le exprime.

Pe neaşteptate, Fontaine i se adresă pe un ton tăios:

— Scapă de el, *MonsieurBourne*. Nu de la el aştept protecţie şi nu el îl va ucide pe Şacal. Scutură-te de el.

— O să dispară. Te asigur că a şi dispărut, rosti Cameleonul sărind în picioare şi simţind săgetări de durere în gât. Să-i dăm drumul.

Orchestra îşi continua cu conştiinciozitate agresiunea sonoră, numai că acum prestaţia ei artistică se reducea la spaţiul din hol şi din sufrageria cu care comunica. Staţiile cu care fusese împânzită staţiunea amuţiseră, oprite din ordinul lui St. Jacques, proprietarul lui Tranquility Inn, care, între timp, venise şi el în clădirea principală escortat de cei doi foşti luptători de comando înarmaţi cu mitraliere Uzi, de medicul canadian şi neobositul domn Pritchard care avusese tot drumul ceva de comentat. Directorul adjunct fusese expediat la recepţie cu dispoziţii precise de a nu relata nimănui ceea ce văzuse în cursul ultimei ore.

— Absolut nimic, domnule. Dacă mă întreabă cineva, spun că nu ştiu fiindcă am vorbit la telefon cu autorităţile din ‘Serrat.

— Despre ce? obiectă St. Jacques.

— Păi, ştiu şi eu, cred că...

— Nu trebuie să ai păreri. Verificai serviciul la cameră la bungalovurile din partea vestică. Asta-i tot.

— Da, domnule, spuse Pritchard îndreptându-se dezumflat spre uşa care ducea la recepţie, aceeaşi pe care cu câteva clipe mai înainteo deschisese medicul canadian fără nume.

— Cred că nu are importanţă ce spune, rosti doctorul după ce recepţionerul îl părăsise. Hoarda aia de pitecantropi şi aşa nu mai ştie pe ce lume e. Iar mâine dimineaţă oricum or să aibă toţi capul mare cât o baniţă şi multe remuşcări după întâmplările din noaptea trecută, soarele care i-a bătut în cap toată ziua şi păhărelele pe care le-au dat pe gât în seara asta. Soţia mea e de părere că nici meteorologul nu va apuca să spună mare lucru, John.

— Da?

— Şi el a cam tras la măsea şi chiar dacă i-a mai rămas vreun strop de luciditate, probabil că nu va avea cui să-i vorbească.

— Mai bine mă duc să văd ce fac. Ce-ar fi să încingem un minicarnaval? În acest fel, Scotty are să economisească zece mii de dolari, iar lumea va avea parte de distracţie. Ştii cum e, cu cât ne distrăm mai mult, cu atât mai bine. Vorbesc cu orchestra şi le strecor o vorbă şi celor de la bar. Mă-ntorc imediat.

— S-ar putea să nu ne mai găseşti aici, îi spuse Bourne cumnatului său care ieşea pe uşă, chiar în clipa în care din baie îşi făcea apariţia o negresă îmbrăcată în uniformă de infirmieră.

Văzând-o, Fontaine se apropie de ea.

— Splendid, copila mea, îi spuse francezul. Fii atentă, am să te ţin de braţ şi o să ne plimbăm discutând liniştiţi. Însă, nu uita, când te strâng de braţ şi încep să ţip la tine, spunându-ţi pe un ton ridicat şi înţepat că vreau să pleci, să pleci, ai înţeles?

— Da, domnule. Am să plec înfuriată şi supărată pe dumneavoastră fiindcă v-aţi purtat atât de urât cu mine.

— Aşa. Nu trebuie să te sperii. E un joc. Vrem să vorbim cu cineva care este foarte ruşinos.

— Cum merge gâtul? îl întrebă doctorul pe Jason uitându-se la el şi nevăzând bandajul ascuns sub gulerul cămăşii maro.

— Merge, îi răspunse Bourne.

— Ia să mă uit puţin, spuse canadianul făcând un pas spreJason.

— Mulţumesc, nu acum, doctore. Mai bine cobori şi te duci lângă soţia dumitale.

— Da, mă aşteptam să-mi spui aşa ceva. Totuşi, pot să spun şi eu ceva, foarte rapid?

— Dar să fie scurt.

— Sunt medic şi am văzut o groază de lucruri care mi-au displăcut, iar cel de acum face parte din această categorie. Însă, când mă gândesc la tânărul acela şi ceea ce i s-a-ntâmplat...

— Te rog, îi tăie vorba Jason.

— Da, sigur, înţeleg. Să ştii că mă găseşti aici dacă ai nevoie de mine... Nu sunt prea mândru de cele spuse mai devreme. Am văzut anumite lucruri, am un nume şi sunt gata să depun mărturie la proces. Cu alte cuvinte, sunt gata să vă ajut.

— Doctore, stai liniştit, nu va fi nici un proces şi nici un martor.

— Cum aşa? Dar este vorba de o crimă!

— Ştim şi noi despre ce-i vorba, îl întrerupse Bourne. Îţi suntem recunoscători pentru ajutorul pe care ni l-ai dat, însă restul te priveşte.

— Înţeleg, răspunse medicul fixându-l curios pe Jason. Atunci, eu am plecat. Canadianul se îndreptă spre uşă, dar se întoarse: Totuşi, lasă-mă să mă uit la rana de la gât ceva mai târziu. Dacă cumva mai ai gât.

Doctorul ieşi în sfârşit, iar Bourne se întoarse spre Fontaine.

— Suntem gata?

— Gata, îi răspunse francezul adresându-i un zâmbet cald tinerei negrese, înaltă şi plină de prestanţă în uniforma ei de infirmieră. Şi ce-ai de gând să faci cu banii pe care îi câştigi în seara asta, draga mea?

Copila surâse timid, iar zâmbetul ei larg dezveli un şirag de dinţi albi şi strălucitori ca nişte perle.

— Am un prieten, domnule. E băiat de treabă. Am de gând să-i cumpăr un cadou frumos.

— Drăguţ din partea ta. Şi cum îl cheamă pe prietenul tău?

— Ishmael, domnule.

— Să începem, rosti Jason pe un ton tăios.

Planul a fost elaborat cu uşurinţă şi, ca mai toate strategiile de luptă bine gândite, deşi complexe, a fost pus în practică cu aceeaşi uşurinţă. Traseul pe care urma să îl străbată bătrânul Fontaine împreună cu fata a fost marcat punct cu punct pe harta staţiunii Tranquility Inn. Plimbarea trebuia să înceapă de la vilă, unde Fontaine şi infirmiera zăboveau o clipă să verifice dacă soţia lui suferindă se simţea bine şi dacă putea fi lăsată singură înainte de a pleca să facă cei câţiva paşi recomandaţi de medic ca tratament înainte de culcare. Nu trebuia să se abată prea mult de lângă alee iar pe pajişte trebuia să rămână în zona luminată, oferind imaginea unui bătrân capricios şi cicălitor agăţat de braţul însoţitoarei sale, un bătrân care se plimba fără o ţintă anume şi cam pe unde avea chef, spre marea iritare a tinerei. O scenă obişnuită, întâlnită oriunde în lumea largă, aceea a unui septuagenar neputincios şi irascibil care îşi tracasa însoţitoarea.

Cei doi foşti soldaţi din trupele de comando ale armatei regale, unul scund şi îndesat, celălalt foarte înalt, au stabilit câteva puncte de staţionare pe traseu înaintea locului în care francezul avea să se despartă de „infirmiera” lui, fiecare apucând-o într-o altă direcţie. Iar pe măsură ce bătrânul şi fata depăşeau câte un post ocupat de unul din luptătorii de comando, celălalt trebuia să pornească spre postul următor, apucând-o pe cărări întunecate şi numai de el ştiute, cum ar fi cea care mergea de-a lungul zidului printre tufişurile şivegetaţia luxuriantă, chiar deasupra bungalovurilor care dominau plaja. Cei doi paznici înaintau, tăcuţi şi nevăzuţi asemenea unor păianjeni uriaşi care îşi ţes pânza în junglă, sărind din piatră în piatră, căţărându-se în copaci şi lăsându-se apoi pe liane, trecând peste rădăcini şi trunchiuri doborâte de furtună, urmărindu-i ca nişte umbre pe cei doi care le fuseseră încredinţaţi. Bourne venea în urma celui de-al doilea negru, cu aparatul fixat pe recepţie, nescăpând un cuvânt din monologul francezului.

Unde e cealaltă infirmieră? Tânăra aceea drăguţă care are grijă de nevastă-mea? Unde e? N-am văzut-o deloc azi! Vorbe rostite pe un ton apăsat, repetate la nesfârşit, pe un ton arţăgos.

Jason alunecă. Se împiedică şi căzu. Se afla în spatele zidului care se întindea de-a lungul ţărmului, înconjurând ca o redută bungalovurile, iar piciorul stâng i se încurcase printre liane. Se înţepenise şi nu reuşea să-l scoată – nu avea putere! Îşi întoarse capul, mai mult din umeri – şi simţi săgetări de durere în gât şi văzu stele verzi în faţa ochilor. Nu-i nimic. Trage, scoate-lafară, trage, mai tare!... Plămânii parcă îi luaseră foc, mai-mai să explodeze, iar sângele îi şiroia acum pe cămaşa udă de transpiraţie. Într-un târziu, reuşi şi se eliberă. Se târî mai departe.

Deodată zări lumină. O lumină colorată scălda zidul înalt. Ajunseseră la cărarea ce ducea spre capelă, în dreptul lampioanelor roşii-albăstrii care luminau intrarea în sanctuarul închis de la Tranquility Inn. Era ultimul punct de pe traseu înaintea drumului de întoarcere până la bungalovul bătrânului, oprire stabilită de toţi spre a-i da răgaz bătrânului să-şi tragă sufletul. St. Jacques trimisese aici un paznic al cărui rol era acela de a împiedica oaspeţii nepoftiţi

să pătrundă în capelă. Contactul nu se putea stabili aici. Apoi, Bourne auzi deodată vorbele bătrânului, acele vorbe care erau semnalul că infirmiera trebuia să plece de lângă falsul său pacient.

— Pleacă de-aici! Să nu te mai văd! ţipă la ea Fontaine. Unde e infirmiera noastră? Ce i-ai făcut?

Undeva deasupra lui, îi zări pe cei doi paznici ghemuiţi în spatele zidului. Se întoarseră spre Jason şi îl priviră întrebător, expresia de pe chipul lor, aproape ireal în lumina colorată a lampioanelor, confirmându-i, dacă mai era nevoie, bănuiala. Din acest moment, el trebuia să decidă ce-i de făcut în continuare. Cei doi îşi îndepliniseră misiunea, îl însoţiseră şi-l aduseseră până la duşmanul lui. Restul, numai de el depindea.

Rareori i se întâmpla lui Bourne să fie descumpănit de o situaţie neaşteptată, însă tocmai acest lucru i se întâmplă acum. Să fi comis oare Fontaine o eroare? Să se fi înşelat luându-l pe paznicul postat în faţa capelei, cel trimis de St. Jacques, drept omul Şacalului? Poate că din pricina vederii slăbite de vârstă să-l fi confundat pe paznic cu emisarul Şacalului? Orice era cu putinţă, totuşi, ţinând cont deexperienţa francezului (era călit în luptă şi supravieţuise tuturor confruntărilor) ca şi de faptul că acum aştepta, cu nervii încordaţi şi fiecare fibră la pândă, tocmai un semn din partea adversarului, o asemenea gafă era exclusă.

Şi, deodată, prin minte îi trecu o altă explicaţie, iar revelaţia îl cutremură. Paznicul fusese ucis sau cumpărat, sau înlocuit de altcineva! Carlos era maestru în răsturnări de situaţie. Îşi aminti de o versiune neoficială care circulase în legătură cu asasinarea lui Anwar El-Sadat, conform căreia Şacalul ar fi fost implicat în uciderea acestuia şi îşi îndeplinise contractul fără a trage un foc de armă; pur şi simplu înlocuind garda personală a preşedintelui cu recruţi tineri, lipsiţi de experienţă şi împrăştiind bani în dreapta şi-n stânga prin Cairo, sumă pe care avusese grijă să o recupereze însutit de la Organizaţia de Eliberare a Palestinei. Iar dacă acest zvon era întemeiat, înseamnă că mica aplicaţie de la Tranquility Inn era joacă de copil pentru el.

Jason se ridică în picioare, se prinse de muchia zidului şi, încet, cu chin nesfârşit, cu rana deschisă de la gât pulsându-i dureros, se săltă în mâini şi, iarăşi lent, mai mult pipăind, se agăţă de cealaltă parte a zidului, se săltă şi trecu dincolo. Iar ceea ce zări îl lăsă stană de piatră.

Fontaine se oprise în loc, ca trăsnit, cu gura căscată de uimire şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor, la vederea unui alt bătrân îmbrăcat într-un costum cafeniu de gabardină care se repezi la el şi îl strânse cu efuziune în braţe. Bătrânul veteran al Rezistenţei franceze îl îmbrânci cu brutalitate, parcă cuprins de panică:

— *Claude! Quelle secousse! Vous êtes ici*!

Bătrânul său prieten îi răspunse cu o voce vibrând de emoţie, în franceză:

— Prin bunăvoinţa monseniorului. Mi-a făcut hatârul să o văd pentru ultima oară pe sora mea şi să fiu alături de prietenul meu şi bărbatul ei. Iată-mă-s, alături de tine!

— Alături de mine? El te-a adus aici? Dar, bineînţeles!

— Trebuie să te duc la el. Marele bărbat doreşte să-ţi vorbească.

— Sper că ştii ce faci acum – ştii ce-ai făcut!

— Sunt alături de tine şi de ea. Restul nu mai contează!

— Ea a murit! Şi-a luat viaţa azi-noapte! El plănuise să ne omoare pe amândoi!

Aruncă aparatul! urlă Bourne în gând, cu disperare. Distruge-l! Prea târziu. Uşa capelei se deschise, iar în prag îşi făcu apariţia o siluetă de bărbat care păşi în baia de lumină multicoloră. Era tânăr, bine clădit şi blond, cu trăsături parcă dăltuite în piatră şi o ţinută dreaptă şi mândră. Să-şi fi pregătit Şacalul de pe acum urmaşul?

— Te rog să mă urmezi, rosti blondul în franceză pe un ton autoritar care făcea să îţi îngheţe sângele în vine. Tu, se adresă el bătrânului îmbrăcat în costum cafeniu de gabardină. Rămâi pe loc. La cel mai mic zgomot, tragi... Scoate-ţi arma. Şi ţine-o pregătită.

— *Oui, monsieur*.

Jason îl urmări neputincios pe Fontaine dispărând în interiorul capelei, urmat îndeaproape de necunoscutul blond. Din buzunarul hainei auzi un fâşâit ascuţit apoi, imediat, un pocnet; aparatul pe care îl purta francezul asupra lui fusese descoperit şi distrus. Şi totuşi, ceva parcă nu era în regulă, sărea de pe ax, nu era la locul lui – sau poate totul era prea simetric? Ce sens avea ca Şacalul să întindă o capcană în acelaşi loc, când prima oară dăduse greş? Chiar că era complet lipsit de sens! Bine, apariţia cumnatului lui Fontaine fusese o lovitură de maestru demnă de Carlos, o mutare excepţională pe care el nu o luase în calcul, prins în iureşul evenimentelor. Nu, în nici un caz, nu se gândise la capela de la Tranquility Inn – era o mişcare inutilă. Prea sărea în ochi, era prea evidentă, repetată şi prea uşor de anticipat. Nu era în regulă.

Sau poate tocmai de aceea singura mutare posibilă? se întrebă Bourne. Iar logica aceasta, aparent lipsită de sens a asasinului, să fi fost o explicaţie a faptului că reuşise, de treizeci de ani încoace, să scape de urmărirea a sute de servicii de spionaj din lumea întreagă? „N-ar face aşa ceva – e o tâmpenie!... Ba da, tocmai asta va face fiindcă ştie că noi ne gândim că e o aiureală”. Şacalul era sau nu era acum în capelă? Dacă nu, atunci unde era? Unde pusese capcana?

Periculoasa partidă de şah în care mulţi aveau să-şi găsească moartea nu numai că se anunţa dură şi complicată, dar căpătase note familiare. Să moară cine s-o nimeri, însă numai unul dintre ei trebuie să supravieţuiască. Numai acesta poate fi sfârşitul jocului. Moartea celui care aduce moartea sau moartea adversarului său, primul luptând să păstreze neştirbită o legendă vie, celălalt luptând pentru viaţa familiei sale, deci pentru a se salva pe sine însuşi. Carlos câştigase un punct; avantajul lui era acela că era dispus să rişte totul, chiar şi viaţa, fiindcă după cum subliniase însuşi Fontaine, era pe moarte şi nu mai avea nimic de pierdut. În timp ce Bourne avea toate motivele să-şi dorească să trăiască: un bărbat în puterea vârstei, un luptător, marcat pe viaţă, sfâşiat în două, când în urmă cu mulţi ani, soţia şi cei doi copii de care aproape nu-şi mai aducea aminte fuseseră răpuşi într-un masacru din îndepărtata Cambodgie. Nu

se putea – şi nu trebuia – ca toate astea să se repete!

Jason se lăsă uşor pe zid spre râpa abruptă de la baza lui. Se târî până la cei doi foşti luptători de comando şi li se adresă în şoaptă:

— L-au dus pe Fontaine înăuntru.

— Unde-i paznicul de la uşă? întrebă bărbatul de lângă el, în şoapta sa ghicindu-se uimirea şi furia în acelaşi timp. Eu însumi l-am postat aici, cu dispoziţii precise să nu lase pe nimeni înăuntru. Nimeni nu trebuia să intre! Trebuia să mă anunţe prin staţie dacă vedea că se apropie cineva!

— Atunci înseamnă că nu l-a văzut.

— Pe cine?

— Pe bărbatul blond care vorbeşte franţuzeşte.

Cei doi soldaţi răsuciră brusc capul unul spre celălalt, se priviră lung în tăcere, iar cel de-al doilea se uită la Jason şi întrebă în şoaptă:

— Cum arată?

— Înălţime medie, umeri laţi, piept puternic...

— Destul, îl întrerupse primul gardian. Omul nostru l-a văzut, domnule. E al treilea ca funcţie în cadrul poliţiei britanice locale, un ofiţer care vorbeşte mai multe limbi străine, şeful brigăzii antidrog.

— Dar ce-o fi căutând aici, *mon?* întrebă celălalt luptător de comando. Domnul St. Jay spunea că poliţia britanică nu ştie nimic şi că nu e implicată. Numai Sir Henry, *mon*. El a ordonat ca vasele Coroanei, şase sau şapte la număr, să patruleze pe lângă coastă şi să oprească pe oricine ar încerca să părăsească Tranquility. Sunt patrule de coastă, *mon*. Sir Henry a zis că face o aplicaţie, deci sigur că şeful brigăzii...

Murmurul blând al vântului îi fură vorbele de pe buze şi le purtă spre larg, iar bărbatul se opri la jumătatea frazei şi îşi privi lung camaradul...

— Şi-atunci, de ce nu e şi el pe mare, *mon?* Pe vasul vedetă, *mon?*

— Ce impresie vă face? îl întrebă Bourne, surprins să se audă punând o asemenea întrebare. Vreau să spun, vă inspiră respect? S-ar putea să mă înşel, dar cred că...

—Nu vă-nşelaţi, domnule, îl întrerupse primul paznic. Ofiţerul e rău şi crud şi nu-i are la inimă pe „Funjabi”, cum îi numeşte el. Ne caută nod în papură şi mulţi şi-au pierdut slujba din pricina acuzaţiilor lui pripite.

— De ce nu v-aţi plâns, de ce nu-l înlăturaţi? Englezii vor ţine cont de părerea voastră.

— Nu şi guvernatorul, domnule, îi explică cel de-al doilea paznic. E foarte părtinitor cu şeful lui de la narcotice. Sunt buni prieteni şi ies deseori în larg la pescuit.

— Înţeleg. Jason nu numai că pricepuse, dar, brusc, îl cuprinse teama. Saint Jay mi-a spus că mai de mult era o potecă în spatele capelei. Mi-a mai spus că acum trebuie să fie năpădită de buruieni dar că, probabil, încă mai există.

— Aşa e, confirmă primul fost luptător din trupele speciale. Angajaţii staţiunii încă o mai folosesc ca să coboare pe plajă când au zi liberă.

— Ce lungime are?

— Treizeci şi cinci, poate patruzeci de metri. Coboară până la peretele stâncos în care au fost săpate treptele şi de acolo direct pe plajă.

— Care dintre voi e mai iute de picior? întrebă Bourne extrăgând mulineta din buzunar.

— Eu.

— Ba eu!

— Bine, aleg eu, rosti Bourne făcându-i semn celui mai scund dintre cei doi şi întinzându-i rola. Fugi până la locul în care se termină poteca şi trage de-a curmezişul ei firul ăsta transparent. Agaţă-l de ce poţi, un trunchi, un ciot, o creangă mai groasă. Însă ai grijă să nu fii zărit, fii cu ochii în patru şi nu scăpa nici o mişcare...

— Nici o problemă, *mon!*

— Ai un cuţit?

— Mănânci, calule, ovăz?

— Bun. Dă-mi arma. Fugi!

Paznicul se furişă spre malul abrupt năpădit de vegetaţie încâlcită, iar când se făcu nevăzut pierzându-se în desişul des, cel de-al doilea luptător de comando i se adresă lui Bourne:

— Domnule, să ştiţi că eu alerg mai iute şi am picioarele mailungi.

— Tocmai de aceea l-am ales pe el, şi bănuiam că ai ghicit motivul. Picioarele lungi mai mult împiedică în cazul nostru, iar asta ţi-o spun eu. Şi-apoi, el e mai scund, deci mai greu de reperat în noapte.

— Ăştia mai mici se aleg întotdeauna cu misiunile cele mai bune. Pe noi, cei înalţi, ne pun în frunte şi ne expun ca pe nişte trofee, dar ăia mici se învârt întotdeauna de ce-i mai gras.

— Mai gras? Adică misiunile cele mai bune?

— Da, domnule!

— Şi cele mai periculoase?

— Da, *mon!*

— Încearcă să te împaci cu gândul ăsta, Lungilă.

— Şi-acum ce facem, domnule?

Bourne aruncă o privire peste marginea zidului, spre insula de lumină care scălda intrarea în capelă.

— Se numeşte jocul aşteptării. Te asigur că nu-i vorba de iubire, ci de ură; o simţi cum urcă în tine pe măsură ce îţi doreşte moartea. Şi n-ai de unde şti ce va face sau ce nu va face adversarul, sau dacă nu cumva lui i-a venit vreo idee care ţie ţi-a scăpat din vedere. După cum spunea un prieten, mai bine mi-ar fi acum pe Philadelphia.

— Unde, *mon?*

— N-are importanţă. Şi-aşa a fost doar un experiment.

Deodată, văzduhul nopţii fu străpuns de un ţipăt prelung, aproape neomenesc, care făcu parcă să vibreze aerul, urmat imediat de câteva vorbe întretăiate, scăpate printre gemete de durere:

— *Non! Non! Vous êtes monstrueux!... Arrêtez, arrêtez, je vous supplie!*[7]

7

— Acum! urlă Jason trecându-şi cureaua armei Uzi peste umăr şi, sărind pe zid, se prinse de margine şi se ridică, cu sângeleşiroindu-i gârlă din gât. Nu putea să renunţe! Nu reuşea să se caţere! Două braţe vânjoase îl traseră în sus, iar el căzu pe partea cealaltă a zidului. Luminile! strigă el. Trage în ele!

Arma luptătorului de comando scuipă foc, iar reflectoarele explodară în mii de ţăndări şi se împrăştiară pe potecă şi în iarbă. Din nou, braţele vânjoase îl traseră în sus şi-l ridicară în picioare. În bezna deplină care domnea în jur, o fâşie de lumină gălbuie străpunse noaptea, scotocind în toate direcţiile: lanterna puternică cu halogen pe care negrul o ţinea în mâna stângă. Iar în mijlocul cărării zăcea, făcut covrig, prăbuşit într-o baltă de sânge, bătrânul îmbrăcat în costum de gabardină, împuşcat în gât.

— Rămâneţi pe loc! Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă apropiaţi! răzbătu glasul lui Fontaine din interiorul capelei, pe uşa întredeschisă prin care se filtra lumina slabă a lumânărilor electrice.

Cei doi se apropiară de intrare, cu puştile automate pregătite să tragă, gata să tragă fără contenire... însă nepregătiţi pentru priveliştea care îi aştepta. Bourne închise ochii; era prea greu de suportat. Ca şi tânărul Ishmael, bătrânul Fontaine zăcea prăbuşit peste amvonul de pe podium, chiar lângă peretele cu vitraliile spulberate, cu sângele şiroindu-i pe faţă, cu trupul legat ca un balot cu nişte fire subţiri conectate la mai multe cutii negre amplasate pe cele două laturi ale capelei.

— Plecaţi de-aici! urlă Fontaine la ei. Fugiţi, idioţilor! Nu vedeţi că o să sar în aer...!?!

— O, Doamne!

— Nu aveţi de ce mă jeli, *monsieurLe Cameleon!* Mă duc bucuros după nevasta mea! Lumea asta a devenit insuportabilă până şi pentru mine! Nu mai are nici un haz. Fugiţi! Sare imediat în aer – iar ei aşteaptă să vadă!

— *Mon!* Acum! urlă negrul, înşfăcându-l pe Jason de haină, îmbrâncindu-l spre ieşire şi prăbuşindu-se peste el în tufişul des.

Explozia care urmă fu teribilă, asurzitoare şi orbitoare, ca şi când în acest colţ al insulei minuscule căzuse un proiectil nuclear perfecţionat. Flăcări uriaşe se înălţară spre cer, dar masa incandescentă fu rapid potolită de vântul călduţ şi redusă la un morman de moloz şi cenuşă.

— Cărarea! şopti răguşit Jason, căznindu-se să se ridice în picioare şi să scape din tufişul încâlcit. Vezi cine e pe potecă!

— Sunteţi rănit, *mon*...

— Mă ocup singur de mine, tu ai grijă de tine!

— Cred că am avut grijă de amândoi.

— Bine, a ta e medalia şi cu ea o grămadă de bani din partea mea. Şi-acum, hai la potecă!

Mai trăgând, mai împingând, negrul reuşi să-l pună pe Bourne pe picioare şi, împreună, fugind alături ca nişte maşinării scăpate desub control, ajunseră la locul unde se sfârşea cărarea, cam la zece metri mai încolo de ruinele încă fumegânde ale capelei. Se furişară printre tufişuri, iar câteva secunde mai târziu îl găseau pe celălalt negru.

— Stau ascunşi în pâlcul de palmieri dinspre sud, le spuse el fără suflu. Aşteaptă să se împrăştie fumul, să vadă dacă mai mişcă cineva. Dar nu pot zăbovi prea mult acolo.

— Ai fost acolo? întrebă Jason. Printre ei?

— Nici o problemă, *mon*. Doar v-am spus, domnule.

— Cum e? Câţi sunt?

— Patru, domnule. Pe cel căruia i-am luat locul l-am omorât. Era negru; şi-apoi, pe întuneric toate pisicile sunt negre. I-am luat gâtul, rapid şi pe muteşte.

— Cine mai e?

— Şeful de la narcotice din 'Serrat, normal, şi încă doi...

— Cum arată?

— Nu i-am văzut prea bine, însă unul cred că-i tot negru, înalt şi cu păr rar. Pe al treilea nu l-am văzut la faţă – de fapt, nici nu ştiu dacă e femeie sau bărbat, fiindcă persoana e îmbrăcată în nişte haine foarte ciudate. Are o glugă trasă pe cap, ceva ca un fel de pălărie cu voaletă sau capelă cu plasă contra insectelor...

— Femeie?

— Tot ce se poate, domnule.

— Femeie?... Trebuie să scape de acolo, el trebuie să plece cumva de pe insulă!

—Nu cred că o să mai zăbovească mult; apoi coboară pe potecă şi până jos pe plajă. Or să se ascundă în pădure, e un adăpost printre stânci, de unde probabil vine să-i ia o barcă. Altă cale de scăpare nu au. La hotel nu se pot întoarce fiindcă un străin ar fi imediat reperat. Şi deşi capela e destul de departe şi orchestra urlă să-ţi spargă timpanele, precis paznicii au auzit explozia şi se vor prezenta la faţa locului.

— Ia, ascultaţi-mă, rosti Bourne răguşit, cu glasul vibrându-i de încordare. Unul dintre cei trei e bărbatul care mă interesează. Pe ăsta să-l lăsaţi în seama mea! Să nu trageţi fiindcă am să-l recunosc dintr-o ochire. De ceilalţi, *nu-mi pasă! Î*i scoatem mai târziu din ascunzătoare.

Dinspre pădurea tropicală se auzi răpăit de mitraliere şi ţipete ascuţite, venind de pe cărarea până nu de mult scăldată în lumina reflectoarelor, cea de deasupra fostei capele, acum o jalnică mină. Apoi, aproape imediat, trei siluete îşi făcură apariţia pe rând, în fugă, din desiş. Primul era blondul, ofiţerul de poliţie din Montserrat, care se încurcă în firul invizibil, întins la înălţimea pieptului, şi căzu lat, cu faţa la pământ, rupând laţul subţire, întins ca o coardă. Cel de-al doilea, un bărbat brunet, înalt şi zvelt, cu un smoc de păr pe craniulpleşuv, căzu grămadă peste el, dar ţâşni ca un arc în picioare şi, instinctiv sau fiindcă vedea pe întuneric, o rupse la fugă spre capătul cărării şi treptele de piatră care coborau spre plajă, croindu-şi drum cu arma întinsă înainte şi cosind cu ea tufele, crengile şi ierburile înalte care-i stăteau în cale. Apăru şi cea de-a treia siluetă. Nu era femeie; era un bărbat, îmbrăcat într-o rasă neagră de călugăr. Un preot. El era. Şacalul!

Bourne ţâşni în picioare şi, dintr-un salt, fu în mijlocul potecii, cu arma

îndreptată spre el, gata să tragă; a lui era victoria, a lui libertatea, a lui şi a familiei lui! Iar când bărbatul îmbrăcat în sutană ajunse în capătul scării săpate de stâncă, Jason lipi degetul de trăgaci şi, ţinându-l apăsat, dezlănţui asupra preotului o adevărată ploaie de gloanţe.

Călugărul se frânse de spate, se aplecă şi se prăbuşi iar corpul lui bufni ca un sac de pământ şi se rostogoli pe trepte în jos oprindu-se pe nisipul jilav de pe plajă. Bourne se repezi pe scări în jos, sărind câte trei trepte deodată, urmat îndeaproape de cei doi negri. Ajuns pe plajă se opri, se aplecă deasupra cadavrului şi îi smulse gluga de pe faţă. În clipa următoare înlemni holbându-se la chipul lui Samuel, fratele călugăr de pe Tranquility Isle, Iuda care îşi vânduse sufletul Şacalului pe un pumn de arginţi.

Deodată, pe mare se auzi vuietul unui motor puternic, iar în clipa următoare, din spatele promontoriului înalt ţâşni ca o săgeată, o vedetă rapidă imensă care se îndrepta cu toată viteza înainte spre barajul natural de coral, căutând un canal de trecere printre bancurile de recif. Lumina orbitoare a unui proiector se revărsă deasupra apei, scăldând vârfurile ascuţite care se iţeau din marea frământată şi dezvăluind pavilionul ce flutura la catarg, acela al flotei britanice de coastă. Carlos!... Carlos nu luase o identitate de împrumut, se prezentase sub propria lui înfăţişare, schimbat doar de trecerea anilor! Îmbătrânise, slăbise, iar părul îi căzuse, nu mai era tânărul viguros, lat în spate şi cu faţă cărnoasă care rămăsese viu în amintirea lui Jason. Ce mai aminteau de el erau doar trăsăturile vag latino-americane, restul, faţa suptă, craniul pleşuv şi ars de soare, îi modificaseră complet înfăţişarea. Iar acum fugea!

Cu cele două motoare puternice urlând la unison, vasul reuşi să se strecoare ca prin urechile acului printre crestele ameninţătoare de coral şi îşi croi drum spre larg. Apoi, peste golful de la Tropice, răsună ecoul vorbelor purtate de vânt dinspre mare, rostite într-un megafon de un glas puternic care spunea în engleză:

— Paris, Jason Bourne! Ne vedem la Paris, dacă ai curaj! Sau preferi la o obscură facultate din Maine, domnule profesor Webb?

Cu rana de la gât deschisă, Bourne se prăbuşi cu faţa în mare, iar sângele său se amestecă cu valurile sărate şi înspumate care se spărgeau de ţărm.

CAPITOLUL XVIII

Steve DeSole, custodele celor mai nepătrunse secrete ale Agenţiei Centrale de Informaţii, îşi extrase gâfâind corpul mătăhălos din maşină. Oprise în parcarea pustie a unui neînsemnat centru comercial de la marginea oraşului Annapolis, Maryland, slab luminată de lumina zgârcită a tuburilor de neon lăsate aprinse peste noapte la benzinăria în fereastra căreia dormea dus un imens câine ciobănesc. DeSole îşi potrivi mai bine pe nas ochelarii cu rame metalice şi, mijindu-şi ochii şi apropiindu-şi mult faţa de cadranul ceasului de la mână, abia reuşi să distingă marcajele minuscule fosforescente. Pe cât reuşise să-şi dea seama, trebuia să fi fost între 3:15 şi 3:20 dimineaţa, ceea ce însemna că ajunsese primul. Şi asta era bine. Avea timp să-şi pună ordine în idei, lucru pe care nu îl putuse face la volan, concentrat asupra drumului din pricina miopiei sale avansate şi a vederii slăbite mai cu seamă pe timp de noapte. Iar să fi venit până aici cu un taxi, sau să fi rugat pe cineva să îl aducă, era exclus.

Prima informaţie fusese... mă rog, un simplu nume... un nume destul de comun. „Se numeşte Webb”, îi spusese bărbatul la telefon. „Mulţumesc”, îi răspunsese el. Urmase apoi o descriere foarte vagă, una care se potrivea la fel de bine unor milioane de bărbaţi, iar el îi mulţumise din nou informatorului şi închisese. Apoi, dintr-un cotlon al minţii lui de analist – în virtutea profesiunii şi a antrenamentului de ani de zile, un adevărat depozit de informaţii esenţiale, mărunte sau lipsite de importanţă – se aprinsese un beculeţ. Webb, Webb... amnezie? O clinică din Virginia cu ceva ani în urmă. Un bărbat mai mult mort decât viu fusese transferat cu elicopterul de la un spital din New York, iar fişa sa medicală era atât de secretă, de fapt strict secret de maximă importanţă, încât nici măcar la Biroul Oval nu trebuia să ajungă. Şi cum până şi anchetatorii mai scapă câte o vorbă pe la colţuri, uneori, ca să-şi uşureze sufletul, alteori din simplă lăudăroşenie şi dorind cu orice preţ să îşi impresioneze interlocutorii, aflase că era vorba de un pacient recalcitrant care scăpase din frâu, un amnezic căruia i se spunea „Davey” (câteodată, scurt şi dispreţuitor, „Webb”), că fusese membru al odioasei Meduza de la Saigon şi că era bănuit a simula pierderea memoriei... Pierdere de memorie? Alex Conklin amintise în faţa lor faptul că acel fost membru al Meduzei pe care îl preluaseră sub o altă identitate bine cosmetizată spre a-l antrena şi a-l lansa în urmărirea lui Carlos Şacalul, deci agentul lor provocator căruia îi dăduseră numele de Jason Bourne, îşi pierduse memoria. Îşi pierduse memoria şi puţin lipsise să nu îşi piardă şi viaţa fiindcă cei care îl dirijau nu înghiţiseră povestea cu amnezia! Deci acesta era cel pe care îl numiseră atunci „Davey”... David. David Webb era una şi aceeaşi persoană cu Jason Bourne, agentul pe care îlformase Conklin! Asta era!

David Webb! El fusese la reşedinţa lui Norman Swayne în aceeaşi noapte în care cei de la Agenţie aflaseră că încornoratul Swayne, un caraghios bătrân, îşi pusese capăt zilelor, sinucidere care nu fusese nici măcar anunţată în ziare

din motive care lui DeSole îi scăpau! David Webb. Fostul membru al Meduzei. Jason Bourne. Conklin. De ce?

Farurile unei limuzine care se apropia din celălalt capăt al parcării străpunseră întunericul nopţii, iar când maşina viră şi se îndreptă spre locul unde aştepta analistul CIA, acesta închise ochii, orbit de lumina puternică trecând prin sticlele groase ale lentilelor. Trebuia să expună cât mai clar şi concis concluziile în faţa celor cu care se întâlnea. De ei depindea împlinirea unui vis pe care el şi soţia lui îl nutreau de ani de zile: bani! Nu salariul prăpădit pe care îl primea, şi care numai salariu nu se putea numi, ci bani adevăraţi! Pentru ca nepoţii lui să înveţe carte la o universitate adevărată şi nu la te-miri-ce facultate din statul în care locuiesc, cu burse amărâte acordate în virtutea faptului că bunicul era funcţionar de stat – un funcţionar despre care unii susţin că ar fi mai bine plătit decât mulţi alţii. Mare scofală! *DeSole, Cârtiţa-mai-tăcută-ca-mormântul*, uite aşa i se spunea, dar nu l-ar fi plătit, să-i pici cu ceară, pe măsura calităţilor sale. Şi tocmai calităţile lui îi făceau imposibil transferul în sectorul particular: i se impunea respectarea unui număr atât de mare de condiţii şi restricţii legale încât era mai bine nici să nu încerce. Odată şi odată, cei de la Washington aveau să regrete nedreptatea pe care i-o făcuseră. El nu va mai apuca ziua, însă se bucura că măcar nepoţii lui aveau să profite de pe urma pasului făcut de bunicul lor. Cei din noua Meduză insistaseră să lucreze pentru ei, iar propunerea generoasă cu care îl momiseră îl hotărâse, de supărare, să li se arunce în braţe.

La vremea aceea, întorsese problema pe toate feţele şi ajunsese la concluzia că, în definitiv, hotărârea lui era mai puţin imorală decât cea pe care o luau, an după an, cohortele de angajaţi ai Pentagonului care se scurgeau în valuri de la Arlington pentru a se arunca în braţele larg deschise ale marilor corporaţii ce contractau armament militar; motivaţia fiind cea exprimată atât de succint de un colonel: „Munceşte acum, că te plătim noi altă dată”. Iar Dumnezeu unul îi era martor cât muncise pentru ţara asta şi cât îşi mai dăduse sufletul pentru ea. Iar ţara, ce făcuse ţara pentru el? Abia dacă îi recunoştea meritele. Totuşi, ura din tot sufletul numele Meduzei şi evita să-l pronunţe (poate că nu-l pronunţase niciodată) fiindcă prea amintea de un trecut murdar şi de vremuri de corupţie. Înflorirea pe care o cunoşteau marile companii de cale ferată şi cele petroliere se datora venalităţii şi matrapazlâcurilor marilor magnaţi care practic le suflaseră statului. Meduza se născuse doar fiindcă în Saigonul pustiit de război făcuseposibilă apariţia corupţiei, iar finanţarea iniţială a organizaţiei secrete era un rezultatdirect al acelei perioade. Meduza de atunci dispăruse însă în timp. Îi luaseră locul o mulţime de companii noi iar membrii ei nu mai erau aceiaşi.

— Nu suntem nişte sfinţi, domnule DeSole. De altfel, nu ştiu să existe conglomerat economic american nepătat, îi spusese cel care se ocupase cu recrutarea lui. Este perfect adevărat că ne interesează ceea ce unii numesc avantajele economice dobândite pe căi ilegale. Adică informaţii, sau secrete dacă exprimarea vi se pare mai corectă. Vedeţi dumneavoastră, suntem obligaţi să procedăm astfel întrucât concurenţii noştri din Europa şi Extremul

Orient deţin deja asemenea informaţii. Diferenţa dintre noi şi ei este aceea că guvernele ţărilor vin în sprijinul eforturilor pe care le depun, pe când ţara noastră, nu… Comerţ, domnule DeSole. Despre asta este vorba – comerţ şi profit. Este cea mai bănoasă ocupaţie de pe pământ. Lui Chrysler nu îi place Toyota, însă vicleanul domn Iacocca nu s-a apucat să ceară bombardarea oraşului Tokyo – sau, cel puţin, încă n-a făcut-o. El a preferat să facă front comun cu japonezii.

Da, reflectă DeSole în timp ce limuzina oprea la zece metri mai încolo. Ceea ce făcuse el până acum pentru „corporaţie", după cum prefera să o denumească spre a o deosebi de „companie", era un lucru bun. În definitiv era de o mie de ori mai bine să obţii un profit decât să te ocupi de bombe… iar nepoţii lui trebuiau să înveţe carte la cele mai mari şcoli şi universităţi din ţară. Din limuzină coborâră doi bărbaţi care se apropiară de el.

— Cum arată Webb ăsta? întrebă Albert Armbruster, preşedintele Comisiei Federale de Comerţ în timp ce se plimbau, cu mâinile la spate, spre capătul parcării.

— Grădinarul i-a făcut o descriere sumară, fiindcă era ascuns după gard, la o distanţă de aproximativ nouă metri.

— Da, şi ce dracu' ţi-a spus? îl întrebă partenerul preşedintelui, un necunoscut care nu îi fusese prezentat, un brunet bondoc, privindu-l sfredelitor cu ochii săi măslinii pe sub sprâncenele negre deasupra cărora se înfoia o claie de păr negru. La obiect, adăugă el.

— O clipă, protestă analistul apărându-se, însă pe un ton ferm. Întotdeauna sunt la obiect şi, sincer, indiferent cine aţi fi, nu-mi place deloc tonul pe care îmi vorbiţi.

— E supărat, spuse Armbruster, referindu-se la partenerul său de parcă ar fi fost un personaj neînsemnat. E macaronar-şef la New York şi nu are încredere în nimeni.

— Şi în cine să ai încredere la New York? întrebă negriciosul cel bondoc, râzând şi împungându-l cu cotul, prieteneşte, pe Albert Armbruster în coaste. Voi ăştia care vă spuneţi WASP[8]sunteţi ăi mai negri în ceru' gurii, voi aveţi băncile, *amigo*.

— Şi o să încercăm să le păstrăm… Descrierea, te rog, spuse Armbruster privindu-l pe DeSole.

— Este incompletă, însă ar fi o legătură, foarte îndepărtată, cu Meduza şi pe aceasta o voi descrie – *la obiect.*

— Dă-i drumul, amice, spuse bărbatul din New York.

— E un tip masiv – de fapt, înalt – în jur de cincizeci de ani…

— E cărunt pe la tâmple? îl întrerupse Armbruster.

— Păi da, cred că grădinarul a spus ceva în sensul ăsta – e cărunt sau cu fire albe în păr, în fine, cam aşa ceva. De aceea a şi apreciat că are în jur de cincizeci de ani.

---

[8]WASP = White Anglo-Saxon Protestant = cetăţean american protestant anglo-saxon, de rasă albă. Grup care se consideră descendenţii direcţi ai primilor colonişti englezi de pe vasul Mayflower.

— E Simon, rosti Armbruster privindu-l pe newyorkez.

— Cine? întrebă DeSole oprindu-se pe loc şi obligându-i şi pe ceilalţi doi să se oprească.

— Aşa s-a prezentat, Simon, şi ştie totul despre tine, domnule CIA, spuse preşedintele. Despre tine, despre Bruxelles şi întreaga poveste.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Pentru început, afurisitul ăla de fax pe care îl foloseşti numai tu şi acadeaua de la Bruxelles.

— E o linie secretă şi directă. Nimeni nu are acces la ea!

— Uite că cineva a dibuit cheia, domnule Meticulos, spuse bărbatul din New York fără a schiţa un zâmbet.

— O, Doamne, dar e cumplit! Ce mă fac?

— Tu şi Teagarten învăţaţi-vă bine lecţia. Dar aveţi grijă să stabiliţi detaliile de la un telefon public, continuă mafiotul. Încropiţi voi ceva.

— Ştiţi despre... Bruxelles?

— Puţine lucruri îmi scapă.

— Ticălosul ăla m-a făcut să cred că e de-al nostru şi m-a avut! spuse Armbruster apucând-o furios spre marginea parcării, urmat imediat de negricios şi de un DeSole nesigur, înspăimântat. Mi-a dat impresia că ştie tot, dar acum, dacă stau să mă gândesc, de fapt mi-a servit doar bucăţele – ce-i drept grase, ca tine, ca Burton şi ca Bruxelles-ul – iar eu, ca un prost, am căzut în cursă şi i-am dat mai mult. La dracu'!

— Ia staţi puţin! strigă analistul de la CIA oprindu-se din nou. Nu înţeleg ceva. Eu sunt strateg şi nu înţeleg. Ce căuta David Webb... Jason Bourne, dacă este cu adevărat Jason Bourne, lareşedinţa lui Swayne ieri noapte?

— Cine dracu' mai e şi Jason Bourne? urlă preşedintele Comisiei Federale de Comerţ.

— El e veriga despre care vorbeam şi care ne duce la Saigon şi la Meduza. În urmă cu treisprezece ani, Agenţia l-a botezat JasonBourne după numele unui Bourne care murise şi l-a trimis sub acoperire zdravănă într-o misiune cu patru zerouri în coadă – o operaţiune de lichidare foarte delicată, dacă vreţi...

— Adică să omoare pe cineva, *paisan*. De ce nu vorbeşti englezeşte?

— Da, da, exact asta a fost... Însă ceva n-a mers conform planului; tipul şi-a pierdut memoria şi operaţiunea a căzut. A fost compromisă, însă individul n-a murit.

— Sfântă Fecioară, ce de tâmpiţi în povestea asta!

— Şi ce ne poţi spune despre acest Webb... Bourne – în sfârşit, Simon sau „Cobra"? Iisuse, e ca-ntr-un vodevil!

— Se pare că exact aşa a fost la un moment dat. Îşi însuşea nume diferite, înfăţişări diferite, identităţi diferite şi juca personaje diferite. În acest scop a fost pregătit înainte de a fi aruncat în arenă să-l provoace pe Şacal – adică să-l găsească şi să-l ucidă.

— *Şacalul?* întrebă mirat *il capo supremo*al Cosei Nostra. Ca-n film?

— Nici ca în film nici ca în carte, idiotule...

— Hei, *amigo*...

— Mai taci dracu’ din gură... Ilici Ramirez Sanchez, altfel cunoscut sub numele de Carlos Şacalul, trăieşte în realitate şi este un ucigaş profesionist cât se poate de viu, pe care serviciile secrete internaţionale îl caută de peste un sfert de secol. Pe lângă mulţimea atentatelor care i-au fost atribuite, unii susţin că de fapt el ar fi fost dâra de fum de pe gorganul acoperit cu iarbă din Dallas, adevăratul asasin al lui John Kennedy.

— Hai, nu mă prosti!

— Fii sigur că nu încerc. La Agenţie s-a aflat, la cel mai înalt nivel, că după toţi anii ăştia Şacalul a luat urma singurei persoane care l-ar putea identifica: Jason Bourne, de fapt David Webb, după cum sunt tot mai convins.

— Toate astea le-aţi aflat de la cineva! explodă Albert Armbruster. De la cine?

— A, da. Totul a fost atât de neaşteptat şi atât de încâlcit... De la un fost agent operativ, un invalid pe nume Conklin, Alexander Conklin. El şi un psihiatru – Panov, Morris Panov – sunt prieteni buni cu Webb... sau Jason Bourne.

— Şi pe unde se învârtesc ăştia doi? întrebă cu un aer sumbru *il capo*.

— Nu poate ajunge nimeni la ei. Nici măcar să le vorbească. Sunt bine păziţi.

— Nici nu ţi-am cerut să fixezi o întâlnire, *paisan*, te-am întrebat doar unde sunt.

— Da, Conklin e într-un apartament din Vienna, o proprietate a noastră în care nu pune nimeni piciorul, iar apartamentul şi cabinetullui Panov sunt supravegheate douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Îmi dai adresele, da?

— Cum să nu, dar te asigur că n-or să stea de vorbă cu tine.

— Ar fi mare păcat. Căutăm şi noi un tip cu mai multe nume, punem câteva întrebări. Zicem că îi vrem binele.

— N-or să înghită găluşca.

— Atunci le-o vâr pe gât.

— La dracu’, de ce? exclamă Armbruster, după care coborî imediat glasul. Ce căuta Webb ăsta, Bourne, sau cum dracu’ l-o fi chemând, acasă la Swayne?

— E un gol pe care nu-l pot umple, rosti DeSole.

— Un ce?

— Un termen pe care îl folosim la Agenţie când răspunsul ne depăşeşte.

— Nici nu-i de mirare că ţara asta a ajuns lada de gunoi a lumii.

— Nu-i adevărat...

— Ia închide pliscul! îi ordonă bărbatul din New York şi, vârând mâna în buzunar scoase un carneţel şi un pix. Scrie aici adresa Omului tău Invizibil ieşit la pensie şi a psihiatrului ăla ovrei. Repede!

— Nu se vede nimic, spuse DeSole începând să scrie, cu carneţelul orientat spre tuburile de neon de pe faţada benzinăriei închise. S-ar putea să nu fie ăsta numărul apartamentului, dar e pe-aproape. Oricum, numele lui

Panov este trecut pe cutia de scrisori, însă, repet, o să refuze să discute cu voi.

— Atunci o să-i cerem scuze pentru deranj.

— Da, mă rog. Presupun că este foarte devotat pacienţilor săi.

— Aha. Ca linia telefonică de pe faxul tău?

— Nu, acela e un termen tehnic. Fir numărul trei, ca să fiu mai exact.

— Şi tu întotdeauna eşti exact, nu, *paisan*?

— Şi tu mă calci pe nervi...

— Trebuie să plecăm, îl întrerupse Armbruster, cu ochii pe newyorkez care îşi recuperase între timp carneţelul şi pixul. Calmează-te, Steven, adăugă el mocnind de furie, îndreptându-se spre limuzină. Nu uita, le putem rezolva pe toate. Când vorbeşti cu Jimmy T. la Bruxelles vezi dacă împreună ajungeţi la o explicaţie rezonabilă, OK? Dacă nu, lasă, găsim noi ceva, mai sus.

— Sigur, domnule Armbruster. Însă, cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea să vă întreb ceva. Contul meu de la Berna este în regulă... Pentru situaţia în care... înţelegeţi... dacă...

— Sigur, Steven. Nu trebuie decât să te sui în avion şi să scrii numerele de cont la faţa locului. Cu mâna ta. Asta e şi semnătura pe care o avem la dosar. Sper că n-ai uitat.

— Da, da, ştiu.

— Până acum cred că s-au strâns două milioane.

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult... domnule.

— Ai câştigat cinstit banii ăştia, Steven. Noapte bună.

Cei doi bărbaţi se instalară pe bancheta din spate a limuzinei. Aerul părea să vibreze de încordare. Armbruster se întoarse spre mafiot şi îl întrebă după ce şoferul aşezat în spatele paravanului de sticlă insonorizată pornise motorul:

— Unde este cealaltă maşină?

Italianul aprinse plafoniera şi se uită la ceas.

— Acuma trebuie să fie parcată la doi kilometri mai jos de benzinărie. Îl preia pe DeSole şi se ţine scai de el până apare ocazia.

— Omul tău ştie ce are de făcut?

— Haide, cumetre, doar nu crezi că o fi vreo fecioară. Are un proiector pe maşină de bate până hăt, la Miami. Îl depăşeşte şi merge în linie cu el, după aia aprinde lumina şi i-o bagă în ochi. Tâmpitu' ăsta care a picat la examen şi s-a ras de două milioane n-o să mai vadă, iese din peisaj, iar noi nu-ţi cerem decât un sfert din sumă pentru serviciul pe care ţi l-am făcut. Alby, să nu mai zici că n-ai avut o zi bună.

Preşedintele Comisiei Federale de Comerţ se sprijini pe spătarul locului din stânga şi, cu chipul ascuns în întuneric, se uită absent la umbrele care defilau în noapte în spatele geamurilor fumurii.

— Ştii ceva, rosti el calm, dacă cineva mi-ar fi spus acum douăzeci de ani că într-o bună zi am să stau în maşină cu un tip ca tine, pe deasupra vorbind ceea ce vorbim noi, i-aş fi răspuns că e imposibil.

— Vezi, asta-mi place mie la voi, grangurii ăştia care vă daţi mari. Vă uitaţi de sus la noi, că nu vă ajunge omu' nici cu prăjina la nas, pufniţi cu

dispreţ şi într-o bună zi vă daţi seama că nu puteţi fără noi. Şi-n ziua aia ne facem „parteneri”. Tu dă-i înainte, nu-ţi bate capul, că am avut noi grijă să te scăpăm de-o bubă în cap. Întoarce-te la minunata ta comisie federală şi dă-i ‘nainte cu deciziile: care companii sunt curate şi care nu. Şi pentru asta nu trebuie neapărat să te speli înainte pe mâini, corect?

— Gura! tună Armbruster sprijinindu-se de braţul din stânga al banchetei. Simon ăsta – sau Webb – de unde a apărut? De ce-l interesează treburile noastre? Ce vrea?

— Poate că vrea ceva care are legătură cu Şacalul.

— Aiurea. Noi nu avem nimic de împărţit cu Şacalul.

— Chiar aşa, de ce-aţi avea? întrebă rânjind mafiotul. Doar suntem noi aici, corect?

— E o colaborare ocazională, să nu uiţi asta... Pe Webb – Simon, naiba să-l ia! – trebuie să-l găsim oriunde s-ar ascunde! Cu ce ştia el şi ce am apucat eu să scap, a devenit o adevărată ameninţarepentru noi!

— E o fleică grasă, nu?

— Da, aşa e, încuviinţă preşedintele întorcând capul şi uitându-se pe fereastră, cu pumnul drept încleştat şi cu degetele mâinii stângi bătând furios darabana pe braţul fotoliului.

— Vrei să negociem?

— Cum? trânti Armbruster răsucindu-se spre sicilian şi uitându-se lung la chipul calm al acestuia.

— Ce-ai auzit. Scuze, poate nu m-am exprimat corect. Eu îţi propun o sumă care nu se negociază iar tu ai dreptul să o accepţi sau s-o refuzi.

— Un... contract? Pentru Simon... Webb?

— Nu, îi răspunse mafiotul clătinând din cap. Pentru un personaj pe nume Jason Bourne. E mai simplu să omori un mort, nu?... Fiindcă te-am ajutat să faci economie la un milion şi jumătate, îţi propun ca preţ al contractului, cinci.

— Cinci milioane?

— Cheltuielile pe care le presupune eliminarea unor piese importante sunt foarte ridicate. Ca să nu mai vorbesc de riscuri. Cinci milioane, Alby, jumătate avans în douăzeci şi patru de ore de la încheierea contractului.

— E scandalos!

— E dreptul tău să refuzi. Dacă te răzgândeşti şi vii la mine după aia, te costă şapte şi jum’ate şi dacă te mai răzgândeşti o dată, suma se dublează. Cin’şpe.

— Ce garanţii ne oferi că ai să-l găseşti? Ai auzit ce-a spus DeSole. Are patru zerouri, adică nu ai cum să dai de el, e îngropat.

— Păi atunci o să-l săpăm la rădăcină, îl scoatem şi după aia îl plantăm la loc.

— Cum? Două milioane şi jumătate înseamnă cam mult pentru o vorbă în vânt. *Cum?*

Iarăşi zâmbind, naşul mafiot băgă mâna în buzunar şi scoase carneţelul în care scrisese Steven DeSole.

— Întotdeauna să te încrezi în prietenii apropiaţi, Alby, că ei ştiu totul.

Dacă vrei să te convingi întreabă-i pe proştii ăia care scriu toate cărţile de bârfe. Am două adrese.

— N-ai cum să te apropii de ei.

— Ei, şi tu acum. Chiar crezi că mai trăim pe vremea când Chicago era un oraş de sălbatici, în care dictau câinele bătrân de Capone şi Nitty-cel-cu-degeţel-nervos? Ne-am modernizat şi noi între timp – avem pe statele de plată băieţi cu clasă: genii. Oameni de ştiinţă, savanţi, puşti care fac vrăjitorii cu electronica lor – doctori. De-aia după ce le venim de hac Omului Invizibil şi ovreiului, o să se trezească lumea. Da'până atunci noi îl înhăţăm pe Jason Bourne, personajul care nu există fiindcă e mort.

Albert Armbruster încuviinţă scurt din cap, apoi, fără o vorbă, se întoarse spre geam.

— Închid şase luni, schimb numele staţiunii şi redeschid după ce-i fac publicitate zdravănă prin reviste, spuse John St. Jacques de la fereastră în timp ce medicul îl trata pe cumnatul lui.

— Chiar a plecat toată lumea? întrebă Bourne încruntându-se din fotoliul în care era instalat în halat de baie în timp ce medicul îi cosea ultimul fir.

— Nu chiar toţi. Au mai rămas şapte perechi de canadieni săriţi, inclusiv amicul care face lucru manual pe gâtul tău. Ştii ce idee le-a venit? Să organizeze o echipă de cercetaşi – vitejii din Poliţia Călare – şi să-i caute pe băieţii cei răi.

— Scotty a fost cu ideea, îl întrerupse medicul încet, concentrat asupra rănii. Pe mine să nu contaţi. Sunt prea bătrân.

— Şi el, dar nu şi-a dat seama. După care a vrut să anunţe în gura mare că oferă o recompensă de o sută de mii de dolari celui care îi va furniza informaţii care să-l conducă etc. , etc.! Până la urmă am reuşit să-l conving că bine ar fi să transpire cât mai puţin.

— Şi totuşi, câte ceva tot a transpirat. Nu-i bine deloc, spuse Jason. Normal ar fi să nu ştie nimeni nimic.

— Nu crezi că eşti nedrept, David? spuse St. Jacques interpretând greşit privirea insistentă cu care îl fixa Bourne. Da, eşti dur. Îi inducem în eroare pe cei care anchetează cazul şi le servim oamenilor o poveste siropoasă despre o scurgere masivă de propan pe care nu toată lumea e dispusă să o înghită. Sigur, cu lumea din exterior este altfel; dacă aici s-ar produce un cutremur de gradul şase, probabil că ştirea ar încăpea pe ultima pagină de la mica publicitate. Dar să ştii, vorba zboară repede şi s-a auzit până la Leewards.

— Spunea ceva de o anchetă pe plan local... Dar cu lumea din exterior ce e? Au apărut reacţii?

— O să fie, dar nimic dinspre Tranquility. Se va vorbi de Montserrat, probabil o coloană întreagă în Times, poate două-trei rânduri în ziarele de la New York şi Washington, dar nu cred să pomenească o vorbă despre noi.

— Mai clar.

— Vorbim mai târziu.

— Spune ce vrei, John, interveni medicul. Eu aproape am terminat şi

oricum nu sunt atent la voi. Iar dacă v-am auzit, cred că am şi eu dreptul să ştiu despre ce e vorba.

— Bine, pe scurt, rosti St. Jacques venind lângă scaun. Ai avut dreptate, sau cel puţin eu a trebuit să-ţi dau dreptate.

— De ce?

— Ştirea ne-a parvenit în timp ce tu erai readus la viaţă. Au găsit vasul guvernatorului, zdrobit de cel mai ascuţit recif, în larg de Antigua, cam la jumătatea distanţei de Barbuda. Nici urmă desupravieţuitori. La Plymouth se presupune că ar putea fi vorba de o rafală puternică de vânt, o furtună neaşteptată şi distrugătoare de felul celor care se abat dinspre sud spre Nevis. Totuşi, greu de crezut. Nu mă refer la furtună, ci la datele problemei.

— Şi care ar fi acestea?

— Cei doi membri ai echipajului care îl însoţeau de obicei nu erau la bord. Le-a spus la clubul de iahting că n-are nevoie de ei, că pleacă singur în larg. Lui Henry i-a spus că merge la pescuit, după peşti mari...

— Ceea ce înseamnă că avea nevoie de echipaj, îl întrerupse doctorul canadian. A, pardon.

— Da, aşa e, îl aprobă proprietarul satului de vacanţă Tranquility. Nu poţi ţine în lansetă un peşte mare şi naviga în acelaşi timp, sau cel puţin guvernatorul n-ar fi în stare. Îi e frică să-şi ia ochii de pe busolă şi de pe hărţi.

— Dar ştie să citească o hartă, nu? îl întrebă Jason.

— N-aş putea spune că este un navigator desăvârşit, dar se pricepe destul cât să nu intre în bucluc.

— I s-a spus să plece singur, rosti Bourne. A primit ordin să se întâlnească în larg cu o ambarcaţiune, adică într-o zonă în care trebuia să nu-şi dezlipească ochii de pe hartă.

Jason realiză brusc că doctorul terminase, iar gâtul lui era acum strâns înfăşurat în pansament. Medicul era în picioare lângă el şi îl privea.

— Cum stăm? îl întrebă David ridicând privirea, cu un zâmbet plin de simpatie înflorindu-i pe buze.

— Am terminat, spuse canadianul.

— Ei, bine... în acest caz propun să ne vedem mai târziu la un păhărel. Ce zici?

— Bravo, ai început să vezi partea bună a lucrurilor. Semn de sănătate. E bine.

— Ba nu, doctore, nu e bine deloc. Aş fi un pacient nerecunoscător, şi nu e cazul, crede-mă, dacă ţi-aş permite să auzi lucruri pe care nu trebuie să le ştii.

Canadianul mai în vârstă susţinu privirea lui Jason.

— Chiar vorbeşti serios. În ciuda celor întâmplate, nu vrei să mă vezi implicat mai adânc. Şi nu te joci de-a melodrama – secretul de dragul secretului (întâmplător, o şmecherie la care noi, doctorii, ne pricepem foarte bine), şi eşti cu adevărat îngrijorat pentru mine. Am dreptate?

— Cred că da.

— Judecând după toate încercările prin care ai trecut, şi nu mă refer doar

la cele din ultimele zile la care am asistat fără voie, ci şi la cicatricele de pe corp care-mi spun că ai trecut prin multe în viaţa ta, mi se pare remarcabil, deci, ca tu să mai fii preocupat şi de altcinevaîn afara propriei persoane. Eşti un om ciudat, domnule Webb. Uneori am impresia că aş avea de-a face cu două persoane diferite.

— Nu sunt ciudat, doctore, spuse Jason Bourne lăsând pleoapele, pentru o clipă ţinându-şi ochii strâns închişi. Nu vreau să fiu nici ciudat, nici altfel decât restul lumii. Aş vrea să fiu un om obişnuit şi normal care nu se joacă de-a nimic. Sunt profesor şi asta vreau să rămân. Numai că, date fiind împrejurările, mă văd obligat să-mi rezolv problemele în stilul meu.

— Înseamnă că, plecând, îmi fac un bine.

— Da, aşa e.

— Şi dacă aflu din întâmplare cum stau lucrurile, am să apreciez că mi-ai făcut nişte recomandări ca de la profesor la elev.

— Sper.

— Cred că eşti un profesor dat naibii, domnule Webb.

— Doctor Webb, interveni John St. Jacques, ca şi când rectificarea ar fi fost obligatorie. Cumnatul meu este doctor. Ca şi sora mea, el are un doctorat în ştiinţe. Vorbeşte câteva limbi orientale şi este profesor plin. Cei de la Harvard, McGill şi Yale au încercat să-l ademenească de ani de zile...

— N-ai vrea să taci? spuse Bourne cu blândeţe, aproape cu duioşie, şi puţin lipsi să nu pufnească în râs. Tânărul meu prieten întreprinzător este impresionabil la orice prescurtare sau iniţiale care urmează unui nume, dar uită că dacă m-aş rezuma la venitul de profesor nu mi-aş permite să stau într-o asemenea vilă nici măcar două zile.

— Umbli cu cioara vopsită.

— Am spus venitul de profesor.

— Iar ai dreptate.

— M-am însurat însă cu o femeie bogată... Scuză-ne, doctore, e o mai veche discuţie de familie.

— Nu numai că eşti un bun profesor, repetă medicul, dar sub înfăţişarea asta cruntă întrezăresc un tip fermecător. Canadianul se îndreptă spre uşă, dar se întoarse şi adăugă: Trec mai târziu să te provoc la un păhărel. Să ştii că mi-ar face plăcere.

— Mulţumesc, răspunse Jason. Pentru tot ce-ai făcut. După ce medicul îl salută şi închise hotărât uşa, Bourne se întoarse spre cumnatul lui: Ai un prieten de nădejde în el, Johnny.

— De fapt e un tip rece ca un sloi de gheaţă, dar un medic pe cinste. Numai în prezenţa pacienţilor i se luminează şi lui faţa... Deci presupui că Şacalul i-a dat întâlnire guvernatorului în larg de Antigua, a obţinut informaţiile care-l interesau, l-a omorât şi l-a aruncat în mare, hrană la rechini.

— Având grijă să scufunde vasul în zona cea mai periculoasă, completă Jason, ca să pară că s-a zdrobit de stânci. Probabil a deschis supapa şi după aia a dat drumul bărcii, la viteza maximă, cu direcţiarecif. O tragedie pe mare şi iată cum dispare încă un fir care ne-ar fi putut conduce la Carlos – ceea ce

pentru el e vital.

— Ceea ce îmi dă şi mie de gândit, spuse St. Jacques. Nu ţi-am pomenit despre acest aspect, însă porţiunea de mare periculoasă, cu multe recife, la nord de Falmouth, unde l-a adus pe guvernator, se numeşte Cleştii Diavolului şi nu este genul de loc pe unde să faci turism. Charterele se ţin cât pot de departe de locul ăsta blestemat şi nimeni nu-şi mai bate capul să ţină socoteala numărului de victime pe care le-a făcut.

— Deci?

— Deci, presupunând că Şacalul a fixat locul întâlnirii, adică în apropiere de Cleştii Diavolului, mă-ntreb cum dracu' de-o fi aflat de existenţa lor?

— Nu ţi-au spus cei doi luptători ai tăi de comando?

— Ce să-mi spună? I-am trimis val-vârtej la Henry să-i relateze ce s-a-ntâmplat, în timp ce noi te dregeam pe tine. Doar nu avem vreme să ne aşezăm la o cafeluţă şi să sporovăim; eu mi-am zis că fiecare minut este preţios.

— Atunci înseamnă că Henry ştie. Probabil e şocat. În două zile a pierdut două vedete de coastă, din care probabil că o să recupereze numai una, cea pe care i-o plăteşti tu, şi tot nu ştie unde e distinsul său şef şi lacheul Şacalului, adică Guvernatorul Coroanei Britanice. Iar Carlos le-a râs în nas celor de la La Foreign Office păcălindu-i cu marele veteran din Rezistenţă, de fapt un ucigaş cu simbrie din Paris. Cred că o să ia foc firele în noaptea asta de cât o să se vorbească de la Reşedinţa guvernatorului cu Whitehall-ul[9].

— O altă vedetă? Ce încerci să-mi spui? Ce ştie Henry – şi ce ar fi putut să-mi spună oamenii mei?

— Tu ai întrebat cu nici un minut în urmă cum de ştia Şacalul despre bariera de coral din larg de Antigua, cea care se cheamă Cleştii Diavolului.

— Lasă, domnule doctor Webb, îmi aduc şi eu aminte ce-am întrebat. Şi cum a aflat?

— Simplu. Pe insulă există o a treia persoană care lucrează pentru el. Uite asta i-au spus tinerii tăi luptători de comando lui Henry. Un ticălos blond, şeful brigăzii de narcotice din Montserrat.

— El? Rickman? Ku-Klux-Klan-ul britanic? Rickman-care-nu-se-abate-de-la-Lege, spaima tuturor celor care îndrăznesc să ridice glasul împotriva lui? Sfinte Cristoase, Henry n-o să înghită aşa ceva!

— Şi de ce nu? Tocmai ai făcut descrierea perfectă a discipolului lui Carlos.

— Probabil că da, însă e incredibil. Rickman e un habotnic denedescris. Îi strânge pe toţi la rugăciunile de dimineaţă înainte de-a începe lucrul, rugându-l pe Dumnezeu să-l ajute în lupta pe care o duce împotriva Satanei; nu bea, nu se întâlneşte cu femei...– Savonarola?

— Da, pare să se potrivească... din ce-mi mai aduc eu aminte de la lecţiile de istorie.

— Atunci aş zice că-i o fleică grasă pentru Şacal. Iar Henry fii sigur că are să creadă când o să vadă că vasul oficial nu se mai întoarce la Plymouth; sau

---

[9]Whitehall - sediul guvernului britanic, la Londra (n. trad.).

când o să vadă plutind pe mare cadavrele marinarilor; sau pur şi simplu dacă unii nu mai apar la rugăciunile de dimineaţă.

— Aşa crezi că a scăpat Carlos?

— Da, aprobă Bourne cu un semn al capului şi făcu un gest larg spre canapeaua aşezată la câţiva metri de el, în faţa unei măsuţe cu tăblia de cristal. Ia loc, Johnny. Avem de vorbit.

— Până acum ce-am făcut?

— Nu vreau să vorbim despre ce s-a-ntâmplat, frăţioare, ci despre ce se va întâmpla.

— Şi ce se va întâmpla? întrebă St. Jacques aşezându-se pe canapea.

— Plec.

— Nu! strigă tânărul ţâşnind în picioare de parcă s-ar fi curentat. Nu poţi să pleci!

— N-am de ales. Ştie cine suntem, unde să ne găsească. Totul.

— Unde vrei să pleci?

— La Paris.

— Fir-ar a dracului de treabă! Nu-i poţi face aşa ceva Mariei! Nici puştilor, ce Dumnezeu! Nu te las!

— Nu mă poţi opri.

— Ce Dumnezeu, David, măcar ascultă-mă! Dacă împuţiţii ăia de la Washington sunt nişte scârţani care nu dau doi bani pe tine, nu înseamnă că şi cei de la Ottawa sunt la fel. Sora mea a lucrat pentru guvern, iar guvernul nostru nu se spală pe mâini şi nu îi trimite pe oameni la plimbare fiindcă îl incomodează sau nu vor să scoată banul. Am multe relaţii, oameni ca Scotty, doctorul şi alţii. Doar o vorbă să spună şi te duc direct într-o fortăreaţă la Calgary. Unde nimeni nu se poate atinge de un fir de păr din capul tău!

— Şi crezi că guvernul meu n-ar proceda la fel? Dă-mi voie să-ţi spun ceva, frăţioare. Sunt persoane la Washington care şi-au riscat viaţa ca să nu ni se întâmple nimic nouă, Mariei, copiilor şi mie. Din altruism, fără a aştepta nici o recompensă din partea mea, nici a guvernului. Iar dacă doresc să mă ascund undeva unde să nu mă găsească nimeni, probabil că mi-ar pune la dispoziţie o proprietate în Virginia, cu cai şi servitori şi detaşamente întregi de soldaţi înarmaţi până-n dinţi care să ne păzească douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Păi atunci înseamnă că ai găsit soluţia. Ce mai aştepţi? Nu scăpa ocazia!

— Şi cum ar fi, Johnny? Să trăim cu toţii într-o închisoare, a noastră şi numai a noastră? Copiii să nu se poată duce în vizită la prieteni, sau când merg la şcoală să fie tot timpul păziţi de soldaţi (dacă vor merge la şcoală), să nu meargă la petreceri, să nu invite pe nimeni acasă. Fără vecini şi prieteni? Iar eu şi Marie să ne holbăm toată ziua unul la altul, şi la soldaţii care patrulează şi tuşesc sau strănută, sau, Doamne păzeşte, să auzim vreo împuşcătură fiindcă un iepure a îndrăznit să treacă prin grădina noastră? Asta nu-i viaţă, e puşcărie curată. Eu şi sora ta n-am putea trăi aşa.

— Nici eu. Sigur nu aşa cum ai descris-o tu. Dar ce rezolvi dacă pleci la

Paris?

— Pot să-l găsesc. Să-l lichidez.

— Ştii bine că acolo e ajutat de o armată întreagă.

— Iar pe mine mă ajută Jason Bourne, răspunse David Webb.

— Hai, dom'le, termină cu prostiile astea.

— Nici eu nu cred prea mult, dar se pare că ţine... Hai, Johnny, atâta lucru îmi datorezi. Acoperă-mă. Spune-i Mariei că sunt bine şi că am dat de un fir care duce la Paris, şi că numai bătrânul Fontaine mă poate ajuta – ceea ce în parte, este adevărat. O cafenea din Argenteuil numită *Le Coeur du Soldat*. Spune-i că îi chem pe Alex Conklin şi trupa de la Washington.

— Dar n-ai să-i chemi, nu?

— Nu. Şacalul ar afla imediat; are urechi pe toate culoarele de la Quai d'Orsay, şi sus şi jos. Singura soluţie este să operez pe cont propriu.

— Şi crezi că ea nu are să afle?

— O să bănuiască, dar nu are cum să ştie că îl rog pe Alex să o sune şi să-i confirme că m-a pus în legătură cu artileria grea de la Paris. Mai întâi trebuie să i-o spui tu.

— De ce e nevoie să mint?

— Asta chiar că nu trebuia să întrebi, frăţioare. Cred că a trecut şi-aşa prin destule din pricina mea.

— Bine, fie. Îi spun, dar n-o să mă creadă. O să citească prin mine; de când eram mici ştia când o mint. Mă privea drept în ochi cu ochii ăia mari şi căprui ai ei iar eu izbucneam în plâns. Numai că ea nu se uită ca fraţii mei mai mari cu – nu ştiu cum să spun – cu un soi de dispreţ fiindcă mezinul i-a supărat iar. Înţelegi?

— Se numeşte iubire. Întotdeauna a ţinut la tine – chiar şi când ai supărat-o.

— Da, Marie e fată bună.

— Cred că mai mult decât atât. Sun-o peste două ore şi spune-i să se întoarcă cu copiii. E singurul loc în care vor fi însiguranţă.

— Şi tu? Cum ai să ajungi la Paris? E greu să pleci prin Antigua sau Martinica, uneori trebuie să-ţi faci rezervarea cu multe zile înainte.

— Oricum n-aş putea pleca cu nici una din companiile astea. Cumva trebuie să găsesc o cale şi să mă strecor neştiut şi nevăzut. Cineva din Washington se va gândi la toate astea. Găseşte el o soluţie. Trebuie să o găsească.

*

* *

Cu faţa scăldată de transpiraţie şi părul ud, Alexander Conklin ieşi, trăgându-şi obosit piciorul beteag, din bucătăria minusculă a apartamentului CIA din Vienna. În zilele bune de altădată – asta înainte să devină o distilerie ambulantă – de fiecare dată când simţea că lucrurile încep să o ia razna, să se precipite sau să-l agreseze prea rău, părăsea calm biroul (în orice colţ al lumii

s-ar fi aflat) şi îndeplinea nedezminţit un ritual de la care nu se abătuse niciodată. Căuta cel mai bun local din târg, renumit pentru grătarele sale (în orice colţ al lumii s-ar fi aflat) şi comanda două Martini seci şi o friptură grasă, în sânge, cu o porţie mare de cartofi prăjiţi. Iar izolarea, cantitatea limitată de alcool, combinate cu friptura de vacă în sânge şi cartofii înotând în grăsime aveau un asemenea efect liniştitor asupra nervilor săi, încât toată agitaţia acelei zile de balamuc pălea, frământările şi stările lui conflictuale se topeau, iar el se limpezea la minte şi era, în sfârşit, capabil să gândească coerent. Aşadar se întorcea la birou – un apartament elegant din Belgravia Square de la Londra, sau camerele din dos, cu chirie, ale unei case de toleranţă din Katmandu – cu gândurile frumos ordonate şi cu o mulţime de soluţii. Astfel îşi câştigase porecla de Sfântul Alex of Conklin. O dată îi pomenise lui Mo Panov despre această ciudată reacţie gastronomică, la care medicul îi replicase succint: „Dacă scapi cu minţile întregi, fii sigur că într-o zi de la stomac o să ţi se tragă moartea”.

În prezent însă, răvăşit cum era după tratamentele de dezalcoolizare şi cu toate celelalte necazuri pe care le avea cu sănătatea, colesterolul mărit şi tâmpita aia de hipoglicemie, sau cum dracu’ i-or fi spus deştepţii ăştia că se cheamă, descoperise o altă soluţie. O găsise cu totul întâmplător. Într-o dimineaţă, era în perioada crizei din Iran şi a audierilor – adică cele mai interesante ore de comedie televizată, i se stricase televizorul. Se înfuriase şi dăduse drumul aparatului de radio portabil pe care nu îl folosise de luni de zile, poate chiar de ani, fiindcă televizorul lui avea o componentă radio integrată – imposibil de folosit în acel moment – doar pentru a descoperi că bateriile se descărcaseră de mult şi că locaşul era plinde o mâzgă albă. Se îndreptase deci spre telefonul din bucătărie, abia trăgându-şi piciorul bolnav – laba îi fusese de curând amputată, înlocuită cu o proteză, iar ciotul îl ardea şi îi zvâcnea – ştiind că, la un simplu apel, depanatorul, căruia îi făcuse unele mici servicii în trecut, avea să dea fuga şi să-l scoată din impas. Din nefericire, se alesese cu o săpuneală straşnică din partea nevestei individului, care îi urlase în ureche că bărbatul ei „şi-a băgat picioarele în clienţi” şi a fugit cu o „curvă de negresă cu marafeţi, care s-a înşirat cu toţi ăia de la ambasadă!” (a Zairului, după cum a reieşit ulterior din documentele de la Puerta Vallarta). Simţind că puţin mai e şi face apoplexie, Conklin se repezise la chiuveta deasupra căreia erau aşezate, pe pervazul ferestrei, borcănelele lui cu pilule împotriva tensiunii şi dăduse drumul la apărece. Robinetul explodase; sărise până în tavan, iar jetul puternic de apă îl împroşcase din cap până-n picioare. *Caramba!* Şocul îl calmase instantaneu şi îşi amintise, cu mintea limpezită, că reţeaua de televiziune prin satelit programase pentru aceeaşi seară reluarea integrală a audierilor. Cu inima uşoară, Conklin sunase instalatorul şi plecase fericit să-şi cumpere alt televizor.

Şi, din acea dimineaţă, ori de câte ori îl cuprindea furia – la adresa propriei persoane sau a lumii întregi, lumea în care trăia – îşi băga capul sub robinetul din bucătărie, dădea drumul la apă rece şi stătea cu capul sub jet

până se linişte a. La fel procedase şi în această dimineaţă. În această dimineaţă tâmpită şi afurisită, naiba s-o ia de treabă!

DeSole! Mort într-un accident de maşină, pe un drum pustiu de ţară din statul Maryland, la ora 4:30 dimineaţa. Ce dracu' căuta Steven DeSole – în al cărui permis de conducere medicul scrisese negru pe alb că are grave tulburări de vedere şi că i se interzice să conducă pe timp de noapte – pe un drum lăturalnic de pe lângă Annapolis şi încă la patru dimineaţa? Şi după aia Charlie Casset, un Casset de-a dreptul scos din minţi, urlase la Alex cât îl ţineau bojocii – el, altfel atât de calm şi de temperat – că are de gând să pună pe tapet problema comandantului NATO şi să-i ceară explicaţii în legătură cu linia de fax secretă folosită numai de general şi responsabilul şi custodele tuturor dosarelor ultrasecrete de la Agenţie, acelaşi care îşi pierduse viaţa nu într-un accident de maşină, ci ucis! Mai mult decât atât, un oarecare fost agent operativ pe nume Conklin să facă bine şi să iasă pe interval cu tot ce ştie despre DeSole, Bruxelles şi relaţia respectivă; altfel el, Casset, îşi ia mâinile de pe mai sus-pomenitul agent operativ pensionat şi prietenul ăla al lui care face pe şmecherul, Jason Bourne. Până la prânz, cel mai târziu! Iar după aia, Ivan Jax! Îl sunase şi strălucitorul medic negru jamaican, să-i spună că vrea să ducă trupul lui Norman Swayne de unde îl luase fiindcă el nu vrea să pice iar de fazan în dracu' ştie ce matrapazlâcuriîncurcate de-ale Agenţiei. Nu are nici o legătură cu Agenţia! urlase Conklin în gând, ştiind că nu îi poate dezvălui lui Ivan Jax adevăratul motiv pentru care îi solicitase sprijinul: Meduza. Nici vorbă ca Jax să se ducă pur şi simplu şi să lase cadavrul acolo unde-l găsise, în Manassas, fiindcă poliţia, cu ordin de la FBI – de fapt al unui fost agent operativ care folosise toate parolele cuvenite, dar pe care nu avea dreptul să le folosească – sigilase proprietatea generalului Norman Swayne fără a cere prea multe explicaţii.

— Şi eu ce fac cu cadavrul? ţipase Jax la el.

— Ţine-l şi tu la frigider o bucată de vreme, oricum, aşa ar vrea şi Cactus.

— Cactus? De la spital vin. Am stat lângă el toată noaptea. O să-şi revină, da' nici el nu ştie mai multe ca mine. Ce dracu' se petrece?

— Noi, cei care lucrăm în serviciile secrete, nu putem spune prea multe, zise Alex strâmbându-se la auzul acestei propoziţii ridicole. Te sun mai târziu.

Deci, ce-i mai rămăsese de făcut decât să se ducă în bucătărie şi să-şi bage capul sub jetul de apă rece? Mai rău de-atât, ce să se mai întâmple? Şi, bineînţeles, în acel moment sună telefonul.

— La Gogoaşa înfuriată, spuse el.

— Scoate-mă de aici! ţipă Jason Bourne, nici umbră de David Webb în glasul său. La Paris!

— Ce s-a-ntâmplat?

— A fugit, asta s-a-ntâmplat, iar eu trebuie să ajung la Paris, acoperit, fără Imigrări, fără vamă. Are oameni peste tot şi nu vreau să-i dau ocazia să se ţină scai după mine... Alex, mă asculţi?

— DeSole a fost omorât azi-dimineaţă, într-un accident de maşină care n-a fost accident; la patru dimineaţa. Meduza strânge laţul.

— Ce-mi pasă mie de Meduza! Pentru mine e îngropată. N-am căutat unde trebuie. Eu pe Şacal îl vreau şi ştiu unde să-l caut. Îl găsesc şi-l termin!

— Şi mă laşi pe mine cu Meduza pe cap...

— N-ai spus tu că vrei să te duci sus? Ai zis că mă păsuieşti patruzeci şi opt de ore. Dă ceasul înainte. Gândeşte-te că au trecut cele patruzeci şi opt de ore şi mergi mai sus, numai scoate-mă odată de aici şi du-mă la Paris.

— Or să vrea să discute cu tine.

— Cine?

— Peter Holland, Casset şi pe cine or mai aduce cu ei... procurorul general, Iisuse, poate chiar preşedintele.

— Despre ce să discute?

— Tu ai vorbit pe îndelete cu Armbruster, cu nevasta lui Swayne şi cu sergentul ăla, Flannagan, nu eu. Eu doar am apăsat pe câteva butoane şi am stârnit reacţia lui Armbruster şi a domnului ambasador Atkinson de la Londra; mare brânză. Tu deţii datele problemei, eu sunt doar umplutură. Deci, cu tine vor dori să vorbească.

— Şi să-l pun pe Şacal la păstrare?

— Pentru o zi, cel mult două.

— Nu, fir-ar ea să fie de treabă! Ştii bine că nu merge aşa! O dată ce ajung acolo am să fiu singurul lor martor valabil, cu muniţie grea, şi or să mă frece dintr-un interogatoriu în altul; iar dacă refuz, mă reţin. Nu, Alex, nu ţine. Prioritatea mea e numai una şi ea se află la Paris!

— Ascultă-mă, rosti Conklin. Am şi eu puteri limitate. Sunt unele lucruri pe care le pot controla, altele nu. Când am avut nevoie de Charlie Casset, el ne-a ajutat; dar nu-i tipul pe care să-l duci cu preşul, iar eu oricum nu-mi propun să încerc. Ştie că moartea lui DeSole nu e un accident – cineva care suferă de tulburări de vedere şi nu poate conduce noaptea nu se aventurează pe şosea la patru dimineaţa să facă un drum de patru-cinci ore – şi mai ştie că noi ştim mult mai multe despre DeSole şi Bruxelles decât i-am spus. Dacă vrem ca Agenţia să ne ajute...şi avem nevoie ca aerul de ajutorul lor pentru tot soiul de fleacuri cum ar fi: să te trimită în Franţa sub acoperire militară sau diplomatică, sau Dumnezeu ştie câte alte lucruri de care vei avea nevoie după ce ajungi acolo – deci eu nu pot să mă fac că nu-l cunosc pe Casset. Ne calcă în picioare şi, dacă mă pun în locul lui, cred că are şi de ce.

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcere, singurul sunet care se auzea era răsuflarea lui Bourne.

— Bine. Am priceput cum stăm. Spune-i lui Casset că dacă acceptă să ne dea tot ce-i cerem, atunci noi – ba nu, eu – eu am să-i dau toate informaţiile. E mai sănătos ca tu să te ţii deoparte. O să primească atâtea informaţii cât să nu poată duce, cu care Ministerul de Justiţie poate să bage la apă câţiva din cei mai tari barosani din guvern. Asta în cazul în care Ministerul de Justiţie nu e şi el vârât până-n gât în Şerpoaica... Poţi adăuga că am aflat ceva despre un cimitir, lucru care s-ar putea dovedi a fi extrem de instructiv.

Fu rândul lui Conklin să păstreze o clipă de tăcere.

— Şi dacă nu se mulţumeşte numai cu promisiuni? Asta, ţinând cont de

preocupările tale actuale.

— Aha! Am priceput. Vrei să spui, în cazul în care pierd... OK, spune-i că imediat ce ajung la Paris angajez o stenodactilografă şi îi dictez tot ce ştiu, tot ce am aflat, şi că îţi voi trimite ţie toate informaţiile. Fiindcă sunt sigur că Sfântul Alex le va duce acolo unde trebuie. Mă gândesc că ar fi mai indicat să-ţi trimit una-două pagini deodată, să-i ţin în priză şi să-i oblig să fie mai cooperanţi.

— De asta am eu grijă...Şi acum, Parisul. Dacă-mi amintesc bine, Montserrat se află pe undeva pe lângă Republica Dominicană şi Martinica, sau mă-nşel cumva?

— La mai puţin de o oră de zbor de fiecare, iar Johnny se cunoaşte cu toţi piloţii de pe insula mare.

— Martinica e franceză, deci acolo nu sunt probleme. Am câteva relaţii la *Deuxième Bureau*. Du-te în Martinica şi sună-mă de pe aeroport. Până ajungi, am timp să trag nişte sfori.

— S-a făcut... Ar mai fi ceva, Alex. Marie. În după-amiaza asta se întoarce cu copiii pe insulă. Sun-o tu şi spune-i că sunt acoperit, blindat, că Parisul mă sprijină cu tot ce are mai bun.

— Mincinos nenorocit...

—Fă-o!

— Bineînţeles că aşa am să fac. Despre asta chiar vreau să discut, pe faţă, cu Mo... dacă nu mor cumva între timp. M-a invitat la cină. Găteşte îngrozitor, dar îşi închipuie că e cel mai mare bucătar evreu al tuturor timpurilor. Pot să-i stric bucuria? Şi vreau să-l pun la curent cu noutăţile de ultimă oră, altfel îşi iese din minţi.

— Sigur. Dacă nu era el, probabil că acum noi doi am fi muşcat din zăbală, băgaţi în cămaşa de forţă.

— Vorbim mai târziu. Succes.

A doua zi la 10:25 dimineaţa, ora Washingtonului, doctorul Morris Panov ieşea însoţit de garda lui de corp de la Spitalul Walter Reed după o şedinţă de psihiatrie cu un locotenent de armată pensionat care suferise un şoc în urma unei aplicaţii în Georgia, aplicaţie în cursul căreia îşi pierduseră viaţa, în urmă cu opt săptămâni, douăzeci de tineri recruţi aflaţi în subordinea sa. Mo nu prea avea cum să-l ajute. Tipul se făcea vinovat de a fi exagerat un pic din zel profesional, în stil militar, şi trebuia să se împace, câte zile mai avea de trăit, cu propriul complex de vinovăţie. Nici faptul că era unul dintre negrii privilegiaţi, cu cont în bancă şi absolvent al Academiei West Point, nu părea să-l ajute prea mult. Majoritatea celor douăzeci de recruţi fuseseră şi ei negri, însă mai puţin favorizaţi de soartă.

Preocupat să găsească un tratament optim pentru pacientul său, Panov îşi privi absent însoţitorul şi tresări.

— Eşti nou, nu-i aşa? Vreau să spun, credeam că vă ştiu petoţi.

— Da, domnule. Se întâmplă frecvent să fim mutaţi pe nepusă-masă dintr-un loc într-altul, asta ca să ne ţină-n priză.

— Evitarea unei obişnuinţe – da, asta poate înmuia pe oricine.

Psihiatrul se îndreptă spre locul unde îl aştepta maşina blindată; era un alt vehicul!

— Asta nu-i maşina mea, spuse el zăpăcit.

— Urcă, îi spuse însoţitorul pe un ton ce nu admitea replică, deschizând larg portiera.

— Cum?

Două mâini puternice îl înşfăcară, iar posesorul lor, un bărbatîmbrăcat în uniformă, îl trase înăuntru şi-l îmbrânci pe bancheta din spate, înghesuit între acesta şi paznicul care urcă imediat în urma lui. Cei doi bărbaţi îl ţinură pe psihiatru, iar al treilea care fusese în maşină îi smulse lui Mo haina de pe el, îi suflecă mâneca de la cămaşă şi îi înfipse o seringă hipodermică în braţ.

— Vise plăcute, doctore, îi ură soldatul îmbrăcat în uniforma Serviciului Medical al Armatei. Sună la New York, adăugă el, adresându-i-se paznicului.

CAPITOLUL XIX

Avionul Boeing 747 al companiei Air France, venind din Martinica, se roti deasupra aeroportului Orly învăluit în umbrele înserării. Cursa sosea la Paris cu o întârziere de cinci ore şi jumătate datorată condiţiilor meteo nefavorabile şi vremii capricioase din zona Caraibelor. Pilotul înscrise aeronava în linie dreaptă, pregătind-o pentru operaţiunea finală şi aterizare iar navigatorul îi transmise autorizarea turnului de control, după care apăsă pe un buton, trecu pe o frecvenţă ce nu putea fi interceptată de la sol şi comunică în franceză un mesaj destinat unei anume săli din incinta aeroportului:

— *Deuxième*, încărcătură fragilă. Rog anunţaţi partea interesată să se prezinte în perimetrul respectiv. Mulţumesc. Terminat.

— Recepţionat şi transmis instrucţiunile, urmă răspunsul laconic. Terminat.

Încărcătura fragilă în chestiune era instalată în compartimentul de clasa întâi al avionului, pe scaunul din stânga, în capătul şirului de locuri de lângă peretele despărţitor. Locul de lângă el rămăsese liber în timpul zborului, conform instrucţiunilor exprese primite de la *Deuxième Bureau* şi Washington. Agitat, iritat, încordat şi simţind că nu-şi găseşte locul, incapabil să aţipească din pricina bandajului care îl sugruma, Bourne reflecta, aproape de capătul puterilor, la evenimentele din ultimele nouăsprezece ore. De fapt, lucrurile nu merseseră deloc unse, aşa cum anticipase Conklin. *Le Deuxième* se lăsase greu, iar preţ de şase ore telefoanele zbârnâiseră între Washington şi Paris, în final intrând pe fir şi Vienna, statul Virginia. Obstacolul de care se împiedicaseră cu toţii, de fapt o adevărată stâncă de granit, a fost neputinţa celor de la CIA de a spune clar în ce consta operaţiunea secretă şi ce era cu acest Jason Bourne, pentru simplul motiv că singura persoană care le putea dezvălui identitatea lui şi furniza precizări în legătură cu misiunea, Alexander Conklin, refuzase cu încăpăţânare să o facă ştiind prea bine că umbra Şacalului se întindea deasupra întregului Paris şi că acesta avea ochi şi urechi peste tot, poate numai în bucătăria de la *Tour d'Argent*, nu. CândAlex realizase cu disperare că la Paris se făcuse de-acum ora prânzului, înşfăcase telefonul şi începuse să caute prin cafenelele de pe *Rive Gauche*, la posturi telefonice obişnuite (care puteau fi foarte bine ascultate) o mai veche cunoştinţă de-a sa de la *Deuxième* pe care îl descoperi într-un bistro de pe Rue de Vaugirard.

— Îţi mai aduci aminte de o tinami şi de un american ceva mai tânăr decât este acum, care te-a ajutat să vezi că viaţa e totuşi frumoasă?

— A, tinami, pasărea cu aripi ascunse şi înfiptă bine pe picioare care nu iartă nimic? Ce vremuri! Tinereţea, bat-o vina. Iar dacă cumva e vorba de un american care a fost canonizat în vremea respectivă, atunci nu cred că am să-l uit vreodată.

— Aşa să fie. Am nevoie de tine, acum.

— Eşti chiar tu, Alexander?

— Chiar eu şi am o mică neînţelegere cu *D. Bureau*.

— E ca şi rezolvată.

Şi chiar se rezolvase, numai că nimeni nu se poate pune cu vremea. Furtuna care se abătuse în urmă cu două nopţi asupra Insulelor Leeward fusese doar preludiul ploilor torenţiale şi al vântului ce pornise să sufle dinspre Grenadine, anunţând o nouă furtună pe mare. În arhipelag începea perioada uraganelor, aşa încât vremea urâtă nu era lucru neobişnuit, dar rămânea totuşi un obstacol de netrecut. Când în cele din urmă avionul primise autorizaţia să decoleze, e drept, cu întârziere, survenise o defecţiune la motorul din dreapta, spate; şi nimeni nu crâcnise până ce nu fusese depistată şi rezolvată problema. Numai că în momentul plecării, la întârziere se adăugau acum şi cele trei ore cât durase reparaţia.

În afara vârtejului din mintea lui, pentru Jason zborul decursese fără peripeţii nedorite. Doar un sentiment de vinovăţie nu îi dădea pace, scoţând din când în când capul la lumină şi întrerupând noianul de gânduri care îl asaltau – Paris, Argenteuil, o cafenea cu numele incitant de *Le Coeur du Soldat*, Inimă de soldat. Sentimentul de vinovăţie devenit acut în timpul zborului din Montserrat spre Martinica atunci când avionul survolă Guadelupa şi insula Basse-Terre. La numai câteva mii de metri sub el se aflau Marie şi copiii lui, pregătindu-se să se întoarcă pe Tranquility Isle lângă soţul şi tatăl lor care nu mai era acolo. Sigur că fetiţa, Alison, nu va şti nimic; însă Jamie, el da. Parcă îl vedea făcând ochii mari cu privirea adumbrită şi abia reuşind să îngaime ceva despre pescuit şi înot...Şi Marie... Iisuse, nici nu vreau să mă gândesc la ea! Doare prea tare!

O să fie convinsă că a trădat-o, fugind de lângă ea pentru a încheia o răfuială violentă, foarte veche, cu un duşman care răsărise dintr-un trecut îndepărtat, dintr-o viaţă trecută, care nu avea nici o legătură cu viaţa lor! Şi, înfuriată, o să se gândească la acelaşi lucru pe care i-l spusese bătrânul Fontaine când încercase să-l convingăsă-şi ia familia şi să fugă cât mai departe de Şacal, acolo unde braţul lui lung să nu-l poată ajunge. Poate că bătrânul avusese totuşi dreptate iar Şacalul se va stinge de bătrâneţe, însă cu limbă de moarte va lăsa un testament, un legat prin care va cere moartea lui Jason Bourne – a lui David şi a familiei lui.

Nu mă înşel, Marie! Încearcă să mă-nţelegi. Trebuie să-l găsesc. Trebuie să-l omor! Doar nu putem trăi ca la puşcărie pentru tot restul zilelor noastre!

*

* *

— *Monsieur* Si*mon? i* se adresă francezul mărunţel, bine îmbrăcat, cu barbişon alb, îngrijit, pronunţându-i numele cu accent francez.

— Eu sunt, îi răspunse Bourne dând mâna cu el pe un culoar strâmt, pustiu şi izolat, de undeva din incinta aeroportului Orly.

— Bernardine, François Bernardine, un vechi coleg de-al prietenului nostru comun, Alexandru cel Sfânt.

— Alex mi-a vorbit de tine, rosti Jason zâmbindu-i cu căldură. Fireşte, fărănume, însă mi-a spus că ai să aduci vorba despre sfinţenia lui. De fapt aşa trebuia să mă conving că eşti... colegul lui.

— El ce face? Au circulat tot felul de zvonuri, spuse Bernardine ridicând din umeri. Bârfe banale, unele mai mici, altele mai mari: rănit în Vietnam, alcool, concediere, dizgraţie, adus înapoi cu lauri ca erou al Agenţiei şi multe alte lucruri contradictorii.

— Majoritatea sunt adevărate, nu-i e ruşine să recunoască. Acum e invalid, nu are un picior, nu mai bea, şi a făcut cu adevărat fapte eroice. Ştiu ce vorbesc.

— Înţeleg. Au fost şi alte istorii, zvonuri, dar cine să le mai creadă? Tot felul de călătorii fanteziste prin Beijing, Hong Kong... unele legate de numele unui individ, Jason Bourne.

— Mi-au ajuns şi mie la ureche.

— Da, sigur că da... Să revenim însă la Paris. Sfântul nostru spunea că ai nevoie de o casă, de haine *en scène*, adică franţuzeşti din cap până-n picioare şi pe dinăuntru şi pe dinafară.

— Am nevoie de o garderobă modestă, dar cât mai variată, îl aprobă Jason. Ştiu unde să mă adresez şi ce să cumpăr şi am bani destui.

— Atunci nu rămâne decât problema locuinţei. Preferi un hotel? La alegere: La Tremouille, George Cinq? Sau Plaza-Athénée?

— Mai mic, mult mai mic şi mai ieftin.

— Asta înseamnă că *ai* o mică problemă financiară?

— Nici vorbă. Trebuie doar să păstrez aparenţele. Îţi spun eucum fac. Cunosc cartierul Montmartre şi am să-mi găsesc singur un loc. Îmi trebuie însă o maşină – înmatriculată pe alt nume, preferabil un nume care să ducă într-o fundătură.

— Deci preferabil un mort. S-a rezolvat. Maşina este într-un garaj subteran de pe Capucines, lângă Place Vendome.

Bernardine vârî mâna în buzunar, scoase un rând de chei şi i le întinse lui Jason.

— Un Peugeot vechi în sectorul E. Circulă mii de asemenea maşini prin Paris. Ai numărul scris pe breloc.

— Ţi-a spus Alex că sunt para-îngropat?

— Nici nu era nevoie. Cred că Sfântul nostru a bătut cimitirele în căutare de nume utile pe vremea când a lucrat aici.

— Probabil că de la el mi se trage.

— Cu toţii am învăţat ceva de la acest om extraordinar, o minte sclipitoare, cel mai bun în branşa asta, dar atât de modest, atât de... J*e ne sais quoi*... de „vezi dacă poţi şi tu”, da!

— Da, vezi dacă poţi şi tu.

— Să-ţi spun una bună, rosti Bernardine râzând. O dată şi-a ales un nume, tot de pe o piatră funerară, care a pus pe jar *La Sureté*. Erau*fow*... înnebuniţi, ce mai! Numele coincidea cu cel al unuia care comisese câteva crime omorându-şi victimele cu toporul şi pe care poliţia îl căuta de luni de zile!

— Chiar că-i bună! spuse Bourne chicotind.

— Da, foarte nostim. Mai târziu mi-a mărturisit că dăduse peste acest nume în Rambouillet... de fapt în cimitirul de la periferie.

Rambouillet! Cimitirul în care Alex încercase să-l omoare acum treisprezece ani. Zâmbetul se topi de pe chipul lui Jason când îl fixă pe prietenul lui Alex, bătrânul de la *Deuxième Bureau*.

— Ştii cine sunt, nu? îl întrebă el liniştit.

— Da, îi răspunse Bernardine. Cu toate poveştile şi zvonurile astea care au circulat despre Extremul Orient, nici n-a fost greu să pun lucrurile cap la cap. În fond, de aici de la Paris ai impresionat o întreagă Europă, domnule Bourne.

— Mai ştie şi altcineva?

— *Mon Dieu, non!* Şi nici nu are să afle nimeni. Dă-mi voie să-ţi explic ceva, îi datorez viaţa lui Alexander Conklin, modestul nostru sfânt al *operations noires* – adică al operaţiunilor tenebroase, pe limba ta.

— Nu-i nevoie, vorbesc şi eu franceza, fluent... Sau poate nu ţi-a spus Alex?

— O, Doamne, te îndoieşti de mine, spuse bătrânul de la *Deuxième* cu sprâncenele cărunte ridicate a mirare. Ascultă, tinere, adică ceva mai tânăr decât mine, nu uita că am şaptezeci de ani, că la vârsta mea se întâmplă să mai am şi lapsusuri şi că dacă încerc să mă corectez este fiindcă sunt amabil, nu *subreptice* – adică suspicios.

— *D 'accord. Je regrette*. Sincer.

— *Bien*. Alex e cu câţiva ani mai tânăr decât mine şi mă întreb, el cum s-o descurca? Cu memoria, vreau să spun.

— Ca şi tine. Prost.

— Un poet englez – mai precis, velş – a spus odată: „Nu te lăsa ademenit de blândeţea nopţii”. Îl ştii?

— Da. Dylan Thomas, a murit la treizeci şi ceva de ani. Voia să spună, luptă ca un dement. Nu te lăsa doborât.

— Aşa înţeleg şi eu lucrurile. Bernardine băgă din nou mâna în buzunar şi scoase o carte de vizită. Aici ai numărul meu de la birou – acum sunt colaborator, sper că înţelegi – şi pe spate am scris telefonul de acasă; e un telefon special, de fapt, unic. Sună-mă. Ceri ce ai nevoie şi rezolv imediat. Şi, nu uita, sunt singurul prieten pe care îl ai la Paris. Nimeni în afară de mine nu ştie că eşti aici.

— Pot să te întreb ceva?

— *Mais certainement*.

— Cum de reuşeşti să faci atâtea pentru mine, doar să-ţi cer şi se rezolvă, când, după toate aparenţele, te-au trimis la plimbare?

— A! exclamă cel care lucra în calitate de consultant pe lângă *Le Deuxième Bureau*. Mai tânărul nostru domn se maturizează? Ca şi Alex, eu port scrisorile de acreditare în cap. Cunosc multe secrete. Cum altfel?

— Ai putea fi răpit, neutralizat, ai putea suferi un accident.

— Stupide, tinere! Tot ce avem noi doi în cap, Alex şi cu mine, susţinem

că a fost aşternut pe hârtie, pus bine la păstrare şi va fi scos la lumină în caz că ni se întâmplă ceva suspect... sigur că-i o prostie, fiindcă totul poate fi negat sau etichetat drept bălmăjelile unor bătrâni senili, însă ei n-au cum s-o facă. De frică, *monsieur*. În meseria noastră, frica este arma cea mai redutabilă. Imediat după ea vine stânjeneala, însă aceasta este rezervată în exclusivitate KGB-ului şi Biroului Federal de Investigaţii, care se tem de a fi puşi într-o situaţie stânjenitoare mai rău decât duşmanii propriei ţări.

— Tu şi Conklin semănaţi destul de bine.

— Sigur că da. Din câte ştiu eu, nici unul din noi n-a avut soţie şi copii, doar iubiri trecătoare ca să ne umplem nopţile şi singurătatea; şi o mulţime de nepoate şi nepoţi plicticoşi care ne asaltează de sărbători. Nici un prieten adevărat, din când în când doar un adversar redutabil care ne-a inspirat respect; însă n-am uitat o clipă că, în ciuda armistiţiului de moment, dacă-i întoarcem spatele s-ar putea să ne împuşte sau să ne toarne otravă în pahar. Vezi, tinere, noi suntem obligaţi să trăim singuri fiindcă suntem profesionişti adevăraţi – noi n-avem nici o legătură cu lumea normală, doar că ne folosim de ea ca de o *couverture*; noi ne furişăm noaptea pe alei lăturalnice, plătim şi compromitem oameni pentru a obţine informaţii şi a pune mâna pe secrete care nici măcar nu-i ating pe ăştia cu întâlnirile lor de la vârf.

— Şi-atunci de ce o mai faceţi? Dacă tot nu vă ajută la nimic, de ce nu vă retrageţi?

— Fiindcă ne-a intrat în sânge. Fiindcă asta am învăţat să facem. Învinge-l pe adversar în lupta în care numai unul poate câştiga – care pe care – însă preferabil este să-l baţi tu pe el.

— O aiureală fără pereche.

— Sigur că da. Totul e o aiureală. Te pot întreba de ce a venit Jason Bourne după Şacal tocmai la Paris? De ce nu spune: Gata! şi să se retragă? Doar să ceri protecţie şi se rezolvă pe loc,

— Şi o să fie ca la puşcărie. Poţi să mă scoţi de aici şi să mă duci în oraş? Te sun după ce găsesc o cameră la un hotel.

— Înainte să mă suni pe mine, caută-l pe Alex.

— Poftim?

— Alex te roagă să-l suni. A intervenit ceva.

— Unde găsesc un telefon?

— Nu acum. La două, ora Washingtonului. Mai ai o oră până atunci. Acum e plecat.

— A spus despre ce-i vorba?

— Cred că de-abia acum încearcă să se lămurească. Părea foarte supărat.

Camera de la Pont-Royal de pe Rue Montalembert era mică şi înghesuită la ultimul etaj al hotelului, în capătul unui culoar retras. Ajungeai aici luând liftul lent şi zgomotos care pornea de la parter, un lift vechi, din bronz, de la începutul secolului, şi apoi străbăteai vreo alte trei coridoare întortocheate care se intersectau. Era exact ce-şi dorea, îşi spuse Bourne; îi amintea de o grotă,

îngropată în inima muntelui, bine ascunsă, retrasă şi liniştită.

Şi ca să pună stavilă gândurilor apăsătoare care îl chinuiau şi aşteptării încordate până în clipa când trebuia să îl sune pe Alex, coborî pe Boulevard Saint-Germain aflat nu departe de hotel şi dădu o raită după cumpărături de strictă necesitate. Diverse cosmetice, articole de toaletă şi de îmbrăcăminte: pantaloni denim asortaţi cu cămăşi uşoare de vară şi o jachetă safari subţire; şosete închise la culoare şi tenişi comozi pe care avea să-i răzuiască pe talpă şi să-i murdărească pentru a le scoate aspectul de obiect proaspăt cumpărat. Tot ce putea lua acum era bun luat şi avea să-l scutească de o pierdere de vreme mai târziu. Din fericire, nu trebuise să insiste pe lângă bătrânul Bernardine ca să-i facă rost de o armă. În timpul drumului de la Orly la Paris, francezul scosese din torpedo o cutie maro sigilată şi i-o întinsese lui Jason. Înăuntru se aflau un pistol automat şi două cutii de cartuşe, iar sub acestea, împăturit cu grijă, un teanc de bancnote de valori diferite însumând treizeci de mii de franci, adică aproximativ cinci mii de dolari americani.

— Mâine rezolv să obţin fonduri de câte ori ai nevoie. Înanumite limite, fireşte.

— Nelimitat, se opusese Jason. Îi spun lui Conklin să-ţi transfere o sută de mii şi după aceea încă o sută dacă va fi nevoie. Doar să-i spui unde să vireze banii.

— Din fondul de cheltuieli neprevăzute?

— Nu, din banii mei. Mulţumesc pentru armă.

Cu braţele încărcate de sacoşe, porni spre Rue Montalembert, înapoi la hotel. Peste câteva minute, la Washington se făcea ora două, iar la Paris, opt seara. Şi în timp ce mergea grăbit pe stradă, încercă în van să nu se mai gândească la ce avea Alex să-i spună. Dacă li se întâmplase ceva Mariei şi copiilor? Atunci sigur îşi va ieşi din minţi! Totuşi, ce se întâmplase? Până acum trebuie să se fi întors pe Tranquility Isle, iar el ştia că nu putea fi loc mai sigur pe pământ pentru ei. Nu exista! Era convins. Intră în liftul vetust, lăsă jos sacoşele din mâna dreaptă, apăsă pe buton şi scoase cheia camerei din buzunar. În acel moment simţi o împunsătură de cuţit în ceafă. Îşi reprimă un geamăt de durere – probabil făcuse o mişcare bruscă şi una dintre copci plesnise. Nu simţi să-i curgă sânge – de astă dată fusese doar un avertisment. Traversă aproape în fugă cele două culoare întortocheate care duceau până la camera lui, deschise grăbit uşa, aruncă sacoşele pe pat şi din trei paşi, ajunse la măsuţa pe care se afla telefonul. Conklin era un om de cuvânt; după primul apel ridică receptorul telefonului din Vienna, Virginia.

— Alex. Eu sunt. Ce s-a-ntâmplat? Marie...?

— Nu, i-o tăie scurt Conklin. Am vorbit cu ea la prânz. S-a întors cu copiii în sat şi cred că vrea să mă vadă mort. N-a crezut o iotă din ce i-am spus şi cred că aş face bine să şterg banda. Să ştii că n-am mai auzit pe nimeni folosind un asemenea vocabular de pe vremea când am luptat în delta Mekong-ului.

— E supărată...

— Şi eu sunt, îl întrerupse din nou Alex fără a aştepta continuarea, Mo a

dispărut.

— Ce?

— Ce-ai auzit. Panov nu mai e, s-a topit.

— Dumnezeule, cum? Doar era păzit. Nu se dezlipeau de el oclipă!

— Încercăm să punem lucrurile cap la cap. De la spital vin.

— Ce spital?

— Walter Reed. Azi-dimineaţă a avut o consultaţie cu un militar şi după ce a sfârşit-o nu s-a prezentat la echipa care îl aştepta afară. Au stat vreo douăzeci de minute, sau cam aşa ceva, după care s-au dus înăuntru să vadă ce-i cu el şi cu umbra lui fiindcă erau deja în întârziere. Li s-a spus că plecaseră.

— E nebunie curată!

— Stai să vezi ce nebunie e, că te apucă frica. Sora şefă de peetaj le-a spus că la ghişeu s-a prezentat un medic militar – chirurg, i-a arătat legitimaţia – care a rugat-o să-i transmită doctorului Panov că a intervenit o modificare de traseu, adică să folosească ieşirea din aripa estică din pricina unui marş de protest organizat la intrarea principală. De la secţia de psihiatrie a spitalului se poate ajunge în aripa de est pe un coridor, direct, deci fără a mai trece prin holul de la intrare şi totuşi, chirurgul militar a ieşit prin hol.

— Şi s-a întors?

— A trecut glonţ pe lângă omul nostru postat pe coridor.

— Şi sigur că pe acolo a ieşit, a ocolit clădirea şi a aşteptat la intrarea din aripa estică. Nimic neobişnuit. Un medic care are dreptul să se fâţâie într-o secţie cu acces interzis vine şi pleacă, şi când vine dă dispoziţii false... Bine, Alex, dar cine? Carlos era în drum spre Paris! Un singur lucru îl interesa la Washington, şi l-a găsit. Pe mine mă căuta şi m-a găsit, ne-a găsit. Altceva nu îl interesează!

— DeSole, spuse Conklin calm. DeSole ştia de mine şi de Mo Panov. Eu i-am ameninţat pe cei de la Agenţie că facem scandal, iar DeSole se afla în acel moment în sala de discuţii.

— Nu reuşesc să te urmăresc. Ce vrei să spui? Mai clar?

— DeSole, Bruxelles... Meduza.

— Bine, recunosc, sunt mai greu de cap.

— Nu el, ci ei, David. DeSole a fost eliminat, deci singura noastră pistă este închisă. Aici e mâna Meduzei.

— Să-i ia dracu' pe toţi! I-am dat la spate, nu mă interesează.

— Nu acelaşi lucru se poate spune despre ei. Tu le-ai străpuns platoşa. Aşa că te caută.

— Ce-mi pasă mie? Doar ţi-am spus şi ieri. Pe mine nu mă interesează decât un singur lucru: Parisul. Prioritatea numărul unu este Argenteuil.

— Înseamnă că nu m-am exprimat suficient de clar, rosti Alex cu un glas obosit, glasul unui om înfrânt. Aseară am luat masa cu Mo. I-am povestit tot. Despre Tranquility, tu şi Paris, Bernardine... absolut tot!

Printre cei câţiva participanţi la înmormântarea care se desfăşura pe platoul situat pe cea mai înaltă colină de pe Tranquility Isle, se afla şi un fost

judecător de la Tribunalul Districtual, actualmente stabilit în Boston, statul Massachusetts, Statele Unite ale Americii. Cimitirul era un ultim popas în drumul spre odihna veşnică – *in voce verbiam via amicus curiae*după cum le explicase el, folosind termeni juridici, autorităţilor din Montserrat. Brendan Patrick Pierre Prefontaine urmări tăcut cum sunt coborâte în ţărână cele două sicrie splendide oferite de proprietarul satului de vacanţă Tranquility şi ascultă cu deferenţă, dar şi curios, binecuvântările absolut ininteligibile pe care le psalmodiau preoţii băştinaşi, zicându-şi că mai potrivit era dacă aceştia ar fi ţinut în gură gâtul unei găini moarte rostind în acelaşi timp incantaţii vrăjitoreşti. „Jean Pierre Fontaine”şi soţia lui îşi aflaseră odihna veşnică.

Şi iată că Brendan, avocatul străzii, oarecum alcoolic, din Harvard Square, îşi găsise o cauză demnă de urmat. O cauză fără nici o legătură cu lupta lui pentru supravieţuire, ceea ce constituia în sine un fapt de-a dreptul remarcabil. Randolph Gates, Fercheşul Randy şi răsfăţatul tribunalelor elitei, era în realitate o secătură, o pleavă, canalul de scurgere subteran prin care moartea se abătuse asupra Caraibelor. Şi iată că în mintea tot mai limpede a lui Prefontaine, tot mai limpede fiindcă, printre sacrificiile inumane auto-impuse se număra şi faptul că renunţase, de bunăvoie deci, la doza de patru păhărele de vodcă pe care şi le administra neştirbit în fiecare dimineaţă îndată ce se dădea jos din pat – începu să prindă contur un plan foarte interesant. Gates furnizase criminalilor informaţiile esenţiale pentru a da de urma familiei lui Webb pe Tranquility Isle. De ce?... În esenţă, şi chiar şi din punct de vedere juridic, acest fapt era irelevant. Însă faptul că el îl informase pe ucigaşi – ştiind că sunt ucigaşi – unde se află acea familie, acesta, da, era un fapt relevant. Deci se făcea vinovat de complicitate la crimă, la o crimă multiplă. Fercheşul-Randy îşi prinsese testiculele în menghină şi pe măsură ce şurubul se strângea va fi obligat să mărturisească ce ştie, spre folosul familiei Webb şi, mai cu seamă, spre folosul superbei doamne cu păr castaniu-roşcat pe care el, Brendan, ar fi dat orice să o fi cunoscut în urmă cu cincizeci de ani.

Prefontaine urma să se întoarcă la Boston în dimineaţa următoare, însă înainte de plecare îl întrebase pe John St. Jacques dacă poate reveni pe insulă şi altă dată. Poate fără a face rezervare din timp.

— Domnule judecător, casa mea îţi este deschisă, sunase răspunsul.

— S-ar putea chiar să câştig dreptul la prietenia dumitale.

Albert Armbruster, preşedintele Comisiei Federale de Comerţ, coborî din limuzină şi zăbovi o clipă pe treptele de la intrarea somptuoasei sale locuinţe din Georgetown.

— Verifică mâine dimineaţă la birou, îi spuse el şoferului care ţinea deschisă portiera din spate. După cum ştii, sunt un om suferind.

— Da, domnule, rosti şoferul închizând uşa. Doriţi să vă ajut, domnule?

— Pe dracu’, nu. Cară-te odată!

— Da, domnule.

Şoferul aflat în solda guvernului se aşeză pe locul de la volan, iar viteza cu care dispăru în stradă se voia a fi expresia totalei sale dezaprobări.

Armbruster urca anevoios treptele de piatră, cu fiecare pas simţind o durere acută în stomac şi o apăsare în piept, şi înjură printre dinţi când zări profilându-se silueta soţiei lui în spatele uşii masive cu geam, în stil victorian. „Moară stricată şi meliţă împuţită”, îşi spuse el ajungând pe ultima treaptă de sus, sprijinindu-se de balustradă şi pregătindu-se să dea ochi cu adversarul pe care-l înfrunta de treizeci de ani.

Dinspre terenul proprietăţii învecinate se auzi o explozie în noapte. Armbruster îşi ridică braţele, îndoi încheieturile mâinilor de parcă ar fi avut de gând să verifice de unde îi venea durerea. Prea târziu. Preşedintele Comisiei Federale de Comerţ se rostogoli în jos pe treptele de la intrare şi căzu ca un sac pe aleea asfaltată, cu braţele grotesc desfăcute.

Bourne îşi schimbă hainele şi îmbrăcă pantalonii franţuzeşti din denim, o cămaşă închisă la culoare cu mâneci scurte şi jacheta safari din bumbac, apoi vârî prin buzunare banii, arma şi toate actele de identitate – adevărate sau false – şi părăsi Pont-Royal. Înainte de asta avu totuşi grijă să înghesuie pernele sub cuvertură ca şi când s-ar fi aflat în pat şi să-şi atârne hainele cu care călătorise pe spătarul unui scaun, la vedere. Trecu nonşalant pe lângă recepţia bogat ornamentată şi, îndată ce ieşi pe Montalembert, se repezi la cea mai apropiată cabină telefonică. Băgă o fisă şi formă numărul de telefon de acasă al lui Bernardine.

— Simon, spuse el.

— Mi-am închipuit, îi răspunse francezul. Speram. Am veşti de la Alex şi chiar l-am rugat să nu îmi spună unde stai fiindcă, dacă eşti întrebat, niciodată nu poţi spune un lucru pe care nu-l ştii. Dar, să fiu în locul tău, eu m-aş duce în altă parte, cel puţin în noaptea asta. În caz că te-a zărit cineva pe aeroport.

— Şi tu?

— Fac pe *canard*.

— Raţa sau mortul?

— Mă fac casnic. *Le Deuxième* îmi ţine casa sub observaţie. Poate că o să am musafiri. Exact ce-mi lipsea, *n ‘est-ce pas*?

— Doar nu le-ai spus celor de la birou despre...

— Despre tine? îl întrerupse Bernardine. Cum o să le spun, *monsieur*, dacă nu te cunosc? Colegii mei atât de grijulii de la Bureau sunt convinşi că am primit un telefon de ameninţare de la un mai vechi duşman de-al meu, un psihopat. De fapt, cineva pe care l-am transferat cu mulţi ani în urmă la *Maritimes*, însă cazul nu a fost închis...

— Şi vorbeşti despre aşa ceva la telefon?

— Doar ţi-am spus că e un instrument unic în felul lui.

— Aşa e.

— Nu adaug decât că nu poate fi ascultat şi totuşi funcţionează... M*onsieur*, ai nevoie de odihnă. Dacă nu-ncerci să te odihneşti n-ai să fii bun la nimic. Găseşte-ţi un pat, aici eu n-am cu ce să te ajut.

— Odihna este o armă, murmură Jason repetând o frază despre care începuse să creadă tot mai mult că este un adevăr absolut, vitală dacă vrei să

supravieţuieşti într-o lume pe care el ajunsese să o urască din tot sufletul.

— Poftim?

— Nimic. Caut un pat şi te sun mâine dimineaţă.

— Atunci, pe mâine. *Bonne chance, mon ami*. E valabil pentru amândoi.

Găsi o cameră ieftină la „Avenir”, un hotel modest de pe Rue Gay-Lussac. Se înscrise sub un nume fals pe care îl uită pe dată, urcă până în camera lui, se dezbrăcă rapid şi se trânti în pat. „Odihna este o armă”, îşi spuse el, cu ochii aţintiţi în tavan urmărind jocul de lumini al străzii, reflectat pe tencuiala jupuită. Şi indiferent dacă îţi luai porţia de somn într-o peşteră din munţi sau într-o orezărie din delta Mekongului, lucrul era lipsit de importanţă; era o armă, cel mai adeseori redutabilă şi mult mai periculoasă decât o puşcă. Aceasta era lecţia pe care i-o vârâse în cap d’Anjou, bătrânul care-şi dăduse viaţa într-o pădure de la marginea Beijingului pentru ca Jason Bourne să trăiască. Odihna este o armă, repetă el, atingând uşor pansamentul din jurul gâtului cu degete amorţite; şi aţipi pe loc.

Se trezi greu, lent, ascultând hărmălaia maşinilor din stradă care făcea să vibreze geamurile, sunetele ascuţite ale claxoanelor ca mugetul strident al unei cirezi înfuriate şi vuietul motoarelor care te asurzea pentru o clipă, pierzându-se în depărtare în clipa următoare. O altă zi obişnuită începea pe străzile înguste ale Parisului. Având grijă să-şi ţină gâtul drept, Jason se răsuci şi îşi lăsă picioarele din patul incomod. Se zgâi la ceas, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, întrebându-se dacă nu cumva uitase să-l potrivească după ora Parisului. Bineînţeles că îl potrivise. Era 10:17 dimineaţa, ora Parisului. Aşadar, dormise unsprezece ore, lucru confirmat de protestele revoltate ale stomacului. Epuizării îi lua locul foamea, o foame de lup.

Totuşi, trebuia să lase mâncarea pe mai târziu. Acum avea lucruri mai importante de făcut, primul de pe listă fiind acela de a-l suna pe Bernardine şi de a verifica dacă hotelul Pont-Royal era un loc sigur. Se ridică, ameţit, amorţit, înţepenit, simţind o toropeală în braţe şi în picior. Avea nevoie de un duş fierbinte – lucru inaccesibil la „Avenir” – şi de câteva exerciţii scurte ca să-şi recapete vigoarea, tratament la care nu recursese niciodată în urmă abia cu câţiva ani. Scoase portofelul din buzunarul pantalonilor, extrase cartea de vizită a lui Bernardine şi se lăsă din nou pe pat, întinzându-se spre telefonul de pe noptieră. Formă numărul.

— *Le canard*nu a avut musafiri. Nici picior de vânător, ceea ce, spuse veteranul de la *Deuxième*, este o veste bună.

— Singura veste bună ar fi fost că l-au găsit pe Panov – dacă îl vor mai găsi vreodată. Nemernicii!

— Da, asta e situaţia. Cea mai murdară treabă în meseria noastră.

— Ce dracu’, doar nu-i poţi întoarce spatele unui om ca Mo spunându-mi „Asta-i situaţia”.

— Nici nu-ţi cer s-o faci. Era doar o remarcă asupra unui fapt real. Pentru tine, sentimentele sunt foarte importante, însă ele nu schimbă cu nimic realitatea. Nu vreau să te jignesc.

— Şi nici eu n-am vrut să fiu mojic. Scuze. Numai că, vezi, e un om

deosebit.

— Înţeleg... Ce planuri ai? Ce îţi mai trebuie?

— Încă nu ştiu, răspunse Bourne. Mă duc să-mi iau maşina de pe Capucines şi peste o oră sau două am să ştiu mai mult. Unde te găsesc, acasă sau la *Deuxième Bureau*?

— Nu mă mişc de lângă telefonul meu unic până nu primesc veşti de la tine. În situaţia dată, aş prefera să nu mă suni la birou.

— Surprinzătoare afirmaţie.

— Nu-i cunosc chiar pe toţi cei care se învârt acum pe culoarele de la *Deuxième*, iar la vârsta mea prudenţa, deşi nu este echivalentul curajului, reprezintă totuşi un surogat perfect. Şi-apoi, dacă i-aş spune umbrei mele că nu mai ai nevoie de serviciile ei, îţi dai seama ce zvonuri ar circula pe seama mea? Şi-ar închipui toţi că m-am senilizat... Vorbim mai târziu, *mon ami*.

Jason închise telefonul, dar imediat se simţi tentat să ridice receptorul şi să sune la Pont-Royal. Uitase pentru o clipă că se află la Paris, oraşul discreţiei, în care recepţionerii refuză să dea informaţii la telefon, mai ales unor oaspeţi ai hotelului pe care îi văd pentru prima oară. Se îmbrăcă în doi timpi şi trei mişcări, coborî, achită nota de plată şi ieşi pe Rue Gay-Lussac. Găsi un taxi care staţiona chiar în colţul străzii, iar opt minute mai târziu intra în holul de la Pont-Royal şi se oprea în faţa recepţionerului.

— *Je m ‘appelle Monsieur Simon*, i se adresă el bărbatului şi îi comunică numărul camerei. Aseară m-am întâlnit cu o prietenă şi am rămas la ea peste noapte, continuă el în franceză. Nu ştiţi cumva, m-a căutat cineva, sau a întrebat cineva de mine?

Bourne scoase un teanc de bancnote mari şi i le întinse recepţionerului, promiţându-i din priviri că va fi recompensat cu generozitate dacă ştie să fie discret.

— Sau poate a întrebat de cineva care seamănă cu mine?

— *Merci bien, monsieur*... Am înţeles. Am să-l întreb şi pe colegul meu care a lucrat în tura de noapte, dar sunt sigur că mi-ar fi lăsat un bileţel dacă ar fi întrebat cineva de dumneavoastră.

— Cum se face că sunteţi atât de sigur?

— Pentru că mi-a lăsat un alt mesaj. Prin care mă roagă să vă transmit ceva. Vă sun în cameră de la şapte dimineaţa, de când am preluat tura.

— Şi cum sună mesajul? întrebă Jason ţinându-şi răsuflarea.

— Trebuie să vă transmit următorul mesaj: „Să-l caute pe prietenul de peste ocean. A sunat toată noaptea”. Pot confirma că acest mesaj este corect. Centralista mi-a spus că a făcut ultimul apel acum o jumătate de oră.

— Acum o jumătate de oră? spuse Jason privindu-l gânditor pe bărbatul de la recepţie, apoi coborând ochii pe ceas: E cinci dimineaţa acolo... Toată *noaptea*, zici?

Recepţionerul dădu afirmativ din cap, iar Bourne porni sprelift.

— Alex, pentru numele lui Dumnezeu, ce este? Mi s-a spus că ai sunat toată...

— Suni de la hotel? îl întrerupse scurt Conklin.

— Da.

— Coboară imediat în stradă şi sună-mă de la un telefon public. Grăbeşte-te.

Şi iarăşi liftul acela imposibil de lent şi de înghesuit; holul bogat ornamentat de la intrare, cufundat în semiobscuritate, acum plin de parizieni care sporovăiau fără nici o grijă îndreptându-se spre bar pentru a lua un *aperitif* înainte de masă; şi iarăşi strada încinsă de soarele fierbinte de vară, cu iureşul de maşini şi circulaţia intensă care te scotea din minţi. Unde e un telefon? Merse grăbit pe trotuar, coborî spre Sena... Unde este un telefon? Uite-l! Peste drum, la intersecţia cu Rue du Bac, zări o cabină cu acoperiş roşu şi pereţii căptuşiţi cu afişe colorate.

Ferindu-se de automobile şi camionete, se strecură printre vehicule stârnind reacţia vehementă a şoferilor furioşi, traversă în goană strada şi ajunse lângă cabină. Intră ca o furtună, băgă o fisă şi, după un minut chinuitor în care îi explică centralistei de la convorbiri internaţionale că nu vrea să vorbească în Austria şi că, da, are o cartelă telefonică AT&T, obţinu legătura cu Vienna, statul Virginia.

— De ce naiba n-am putut vorbi de la hotel? îl întrebă Bourne furios. Azi-noapte te-am sunat de acolo.

— Asta se întâmpla ieri, nu azi!

— Ai noutăţi despre Mo?

— Nimic, încă, dar sper că au făcut un pas greşit. S-ar putea să avem un fir cu medicul nostru militar.

— Rupe-l în două!

— Cu mare plăcere. Îmi scot piciorul şi-l bat peste gură până îmi promite că spune tot.

— Dar nu de asta ai încercat să dai de mine toată noaptea, nu?

— Nu. Ieri am stat cinci ore cu Peter Holland. Am trecut pe la el imediat după ce am vorbit noi doi, iar reacţia lui a fost exact cea la care mă aşteptam, cu câteva mici excepţii, amendamente foarte generoase la contract.

— Meduza?

— Da. Insistă să te întorci imediat; eşti singurul martor direct. E un ordin.

— Rahat! Nu poate insista, cu nimic; şi cu atât mai puţin, nu-mi dă ordine.

— Îşi poate lua mâinile de pe tine, iar eu nu am cum să intervin. Dacă ai nevoie de ceva, să ştii că nu mai primeşti nimic.

— Bernardine s-a oferit să mă ajute. „Orice crezi că ai nevoie”, exact aşa s-a exprimat.

— Bernardine e şi el limitat în mişcări. Ca şi mine, poate să ceară contraservicii de la datornici mai vechi, însă nu are acces direct la aparat, deci e oarecum stânjenit în mişcări.

— I-ai spus lui Holland că-i pun pe hârtie tot ce ştiu, fiecare răspuns la întrebările mele şi fiecare afirmaţie care a fost făcută în prezenţa mea?

— Chiar ai s-o faci?

— Promit.

— N-o să ţină. Vrea să-ţi pună el întrebări. Zice că nu poate pune întrebări unei coli de hârtie.

— Sunt mult prea aproape de Şacal! Nu sunt de acord. Împuţitul ăsta nu se gândeşte deloc la mine!

— Ba eu cred că da, rosti Conklin. Îşi dă seama prin ce trebuie să treci – prin ce-ai trecut – dar începând de ieri de la ora şapte seara a închis prăvălia.

— De ce?

— Armbruster a fost ucis în pragul casei. Versiunea oficială e spargere în Georgetown, ceea ce fireşte că nu este şi nici n-a fost.

— Of, Doamne!

— Mai sunt şi alte chestii pe care ar trebui să le ştii. Pentru început, anunţăm public că Swayne s-a sinucis.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Ca să-i dăm impresia celui care „l-a sinucis" că nu avem nici o bănuială şi, lucru foarte important, vrem şi noi să vedem cine o să scoată capul în următoarea săptămână.

— La înmormântare?

— Nu, asta se face în cerc restrâns, în familie, fără invitaţi speciali şi fără ceremonie oficială.

— Şi-atunci cine trebuie s-apară, unde?

— La fermă, în vreun fel sau altul. Am făcut verificări pe lângă avocatul lui Swayne, foarte oficiale, iar el ne-a confirmat ce-ai aflat tu de la soţia lui Swayne: proprietatea a fost lăsată moştenire uneifundaţii.

— Care? întrebă Bourne.

— Una de care n-ai auzit în viaţa ta, fondată de nişte particulari în urmă cu câţiva ani, nişte prieteni apropiaţi, şi foarte bogaţi, de-ai ilustrului nostru general „bogat". E înduioşător. Fundaţia se numeşte „Azilul pentru soldaţi, marinari şi puşcaşi marini". Comitetul administrativ s-a înfiinţat deja la faţa locului.

— Membri ai Meduzei.

— Sau surogate. Vom trăi şi vom vedea.

— Alex, ce-ai făcut cu numele pe care ţi le-am dat, cele şase sau şapte nume pe care le-am primit de la Flannagan? Şi cu numerele alea de înmatriculare de la şedinţele lor?

— E ingenios, chiar foarte ingenios, rosti misterios Conklin.

— Ce e ingenios?

— Să luăm de pildă numele... Sunt borhot, nişte amărâţi ceva mai obosiţi dintr-o anume parte a păturii sociale mijlocii, fără nici o legătură cu spuma societăţii din Georgetown. Mai degrabă demni de paginile ziarului „National Enquirer"decât de ale lui „Washington Post".

— Bine, dar plăcuţele de înmatriculare, întrunirile! Asta trebuie să fie lâna de aur.

— Şi mai ingenios, remarcă Alex. E un ghem obişnuit de sfoară... Plăcuţele astea de înmatriculare au fost înregistrate la o companie de închiriat limuzine – a se citi companii. Sper că nu e nevoie să-ţi spun că persoanele

există în realitate; crede-mă, n-are nici un rost să verificăm după data la care au fost închiriate.

— Bine, dar acolo e un cimitir!

— Şi unde e? Cât e de mare? Proprietatea are douăzeci şi opt de acri...

— Începeţi să săpaţi!

— Ca să afle toată lumea că ştim?

— Ai dreptate. Cred că procedezi corect... Alex, spune-i lui Holland că n-ai dat de mine.

— Sper că glumeşti.

— Nu, vorbesc serios. L-am cumpărat pe recepţioner şi o să declare că nu m-ai găsit. Dă-i lui Holland numele hotelului şi pe-al meu şi spune-i că poate să verifice singur sau să trimită pe vreun deştept de la Ambasadă dacă nu crede. Recepţionerul o să se jure că am venit ieri, dar că de atunci nu m-a mai văzut. Până şi centralista are să confirme. Te rog, mai lasă-mă câteva zile. Te rog!

— Ştii că Holland are putere să scoată tot din priză şi că e hotărât s-o facă.

— Nu dacă e convins că mă întorc după ce iei tu legătura cu mine. Nu-i cer decât să-l caute pe Mo şi să ascundă faptul că sunt la Paris. Că e bine sau rău, n-a auzit în viaţa lui de Webb, nici de Simonşi nici de Bourne.

— Mă străduiesc.

— Mai era ceva? Mă grăbesc.

— Da. Casset zboară mâine dimineaţă la Bruxelles. Vrea să-l înghesuie puţin pe Teagarten... Eşti de acord, sper, că pe el chiar trebuie să-l neutralizăm dacă nu vrem să dea de tine.

— De acord.

Pe o străduţă lăturalnică din Anderlecht, la cinci kilometri sud de Bruxelles, o limuzină neagră arborând steagurile unui general cu patru stele trase la scară lângă trotuarul din faţa unei cafenele. Generalul James Teagarten, comandantul suprem al NATO, cu vestonul încărcat de fireturi şi cinci şiruri de galoane atârnându-i pe piept, sări sprinten din maşină şi ateriză pe trotuarul fierbinte scăldat în lumina caldă a acelei după-amiezi de vară. Se aplecă curtenitor şi îi întinse mâna tinerei răpitor de frumoase, îmbrăcată în uniforma de maior WAC[10] care îi adresă un zâmbet radios şi coborî la rândul ei din maşină.

Cu multă galanterie, dar şi cu întreaga sa prestanţă de militar, Teagarten dădu drumul mâinii tinerei femei şi o prinse de cot, conducând-o spre terasa cafenelei, o insulă de măsuţe cu umbrele vesele şi viu colorate aşezate ceva mai retras faţă de trotuar, în spatele unor jardiniere încărcate de flori. Ajunseră la intrarea terasei marcate de o boltă din lemn alb, traforat, înconjurată de ghirlande de boboci de trandafir, şi păşiră împreună înăuntru. Mesele erau ocupate în afara uneia din capătul îndepărtat al perimetrului delimitat de verdeaţă, iar zumzetul conversaţiei măsurate era punctat de clinchetul sticlelor de vin atingând delicat buza paharelor sau de zornăitul uşor al tacâmurilor pe porţelanul veselei. Conversaţia încetă brusc, iar generalul, conştient că apariţia

[10] WAC = Women Auxiliary Corps = Forţele Auxiliare Feminine (n. trad).

sa stârnise zâmbete pe chipurile unora, priviri insistente, fluturări prietenoase de mâini şi chiar uşoare aplauze din partea altora, adresă un surâs cald, nimănui anume dar tuturor în acelaşi timp, şi îşi conduse partenera spre masa liberă din colţul retras pe care fusese aşezat un cartonaş pliat, cu inscripţia *Reservé*.

Urmat de doi chelneri fără astâmpăr care se agitau ca nişte egrete, patronul localului zbură printre mese în întâmpinarea distinsului oaspete. Iar după ce comandantul se aşeză, îşi făcu apariţia o sticlă aburindă de Cordon-Charlemagne şi se discută meniul. Un puşti belgian, un băieţel de cinci sau şase anişori, se apropie cu fereală de masă şi, ajuns lângă ea, îşi duse mâna la tâmplă. Zâmbind îşi salutase comandantul. Teagarten se ridică în picioare şi, luând poziţie de drepţi, răspunse salutului inocent.

— *Vous êtes un soldat distingué, mon camarade*, rosti generalul acoperind cu vocea sa puternică şi autoritară zumzetul din cafenea, cucerind cu zâmbetul fermecător mulţimea care îi răspunse cu un ropot de aplauze de simpatie. Copilul se retrase, iar fiecare îşi văzu de prânzul său.

O oră mai târziu, Teagarten şi doamna lui fură întrerupţi de şoferul generalului, un sergent de vârstă mijlocie, al cărui chip trăda o puternică nelinişte. Comandantul NATO primise un mesaj urgent la telefonul personal din maşină, iar şoferul avusese prezenţa de spirit să îl noteze pentru mai mare siguranţă. Aşadar, îi întinse generalului biletul.

Generalul ţâşni în picioare, iar chipul său măsliniu se albi cât privi înjur, prin cafeneaua aproape pustie acum, cu ochii îngustaţi de furie şi, în acelaşi timp, de spaimă. Vârî mâna în buzunar, scoase un teanc voluminos de franci belgieni din care alese câteva bancnote şi le aruncă pe masă.

— Să mergem, i se adresă el femeii-maior. Trebuie să plecăm... Du-te, spuse el întorcându-se spre şofer, şi porneşte motorul.

— Ce este? întrebă invitata lui.

— Londra. Prin cablu. Au murit Armbruster şi DeSole.

— O, Doamne! Cum?

— Nu contează. Indiferent ce se va spune, e o minciună sfruntată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Sigur este că trebuie să plecăm imediat de aici. Să mergem!

Generalul şi doamna sa trecură zoriţi pe sub bolta împodobită cu ghirlande de trandafiri, traversară aproape în fugă trotuarul lat din faţa cafenelei şi urcară în maşină. Ceva lipsea de pe capotă, din partea stângă, şi anume cele două steguleţe roşii-aurii care dezvăluiau rangul şi gradul impresionant al ocupantului, acela de comandant suprem al NATO, fiindcă şoferul de vârstă mijlocie avusese grijă să le scoată. Maşina ţâşni dar nu apucă să străbată nici cincisprezece metri, când se produse un fapt neaşteptat.

Se auzi o explozie cumplită, şi fragmente de metal şi cioburi, ceea ce mai rămăsese din maşină, zburară spre cer. Pe străduţa îngustă din Anderlecht aterizară bucăţi de carne şi se formară bălţi de sânge.

— *Monsieur!*strigă împietrit chelnerul în timp ce echipajele de poliţie,

pompieri şi gunoieri făceau curăţenie pe stradă.

— Ce mai e? întrebă cu un aer sfârşit patronul cafenelei, încă resimţindu-se de pe urma interogatoriului dur la care îl supusese poliţia şi după asaltul hoardelor de ziarişti. Sunt ruinat. De acum încolo lumea o să ne ştie ca *Le Caféde la Mort*.

— *Monsieur*, priviţi! insistă chelnerul arătând cu degetul spre măsuţa la care stătuseră generalul şi doamna lui.

— Poliţia s-a mai uitat o dată, răspunse patronul distrus.

—Nu, *monsieur*. A apărut acum!

De-a curmezişul tăbliei din sticlă a mesei, stătea scris cu ruj un nume:JASON BOURNE.

CAPITOLUL XX

Marie urmărea înmărmurită ştirile serii preluate prin satelit de la Miami. Iar când aparatul de filmat se mută şi se opri asupra tăbliei de sticlă a unei mese dintr-un oraş numit Anderlecht situat în Belgia, scoase un ţipăt ascuţit la vederea numelui scris cu roşu de-a curmezişul acesteia.

— Johnny!

St. Jacques ţâşni din dormitorul apartamentului pe care şi-l amenajase la cel de-al doilea etaj al lui Tranquility Inn.

— Dumnezeule, ce este?

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, incapabilă să scoată un sunet, Marie arătă îngrozită spre televizor. Crainicul îşi continua transmisia comentând pe un ton egal, monoton:

„... un sălbatic cu mâinile pătate de sânge revine din trecut pentru a teroriza lumea civilizată. Asasinul periculos pe nume Jason Bourne, recunoscut a ocupa pe piaţa crimei organizate locul doi după Carlos Şacalul, a revendicat explozia în urma căreia şi-au pierdut astăzi viaţa generalul James Teagarten şi cei care îl însoţeau. În cursul serii, ne-au parvenit la redacţie ştiri contradictorii din partea serviciilor secrete şi ale poliţiei americane şi britanice. Surse avizate de la Washington susţin că asasinul cunoscut sub numele de Jason Bourne a fost prins şi executat în urmă cu cinci ani în Hong Kong, ca urmare a unei acţiuni de comando americano-britanice. Totuşi, purtătorii de cuvânt ai Foreign Office-ului şi ai serviciului de securitate britanic dezmint existenţa unei asemenea operaţiuni, susţinând în acelaşi timp improbabilitatea unui efort concertat în acest sens. Pe de altă parte, am aflat din alte surse, de astă dată provenind de la sediul Interpolului din Paris, că filiala Interpol din Hong Kong a luat cunoştinţă la acea dată de moartea prezumtivă a lui Jason Bourne, iar că informaţia nu s-a bucurat de credibilitate din cauza rapoartelor sumare şi a fotografiilor care au făcut imposibilă stabilirea cu certitudine a identităţii asasinului. În schimb, aceleaşi cercuri lansează presupunerea, de altfel confirmată, că Bourne a dispărut în Republica Populară Chineză în cursul unei ultime operaţiuni în care şi-a găsit moartea. Evident rămâne un singur fapt, acela că în elegantul şi liniştitul oraş Anderlecht din Belgia, generalul James Teagarten, comandantul NATO, a fost astăzi asasinat şi că o persoană care s-a recomandat cu numele de Jason Bourne a revendicat moartea acestui mare şi iubit soldat... Prezentăm în continuare un portret robot al asasinului, care ne-a fost pus la dispoziţie de Interpol, alcătuit de cei care susţin că l-au văzut pe Bourne de aproape. Repetăm faptul că acest portret robot a fost obţinut prin alăturarea şi combinarea unor fragmente mai vechi, dar, dată fiind abilitatea asasinului de a-şi schimba înfăţişarea, atragem atenţia că acest portret ar putea fi irelevant”.

Pe ecran apăru deodată un chip de bărbat cu trăsături neregulate şi oarecum lipsite de consistenţă.

— Nu-i David! exclamă St. Jacques.

— Ar putea fi şi el, frăţioare, spuse sora lui.

„Şi acum trecem la ştirea următoare. Seceta care s-a abătut asupra unei zone întinse din Etiopia...”

— Opreşte porcăria aia! ţipă Marie sărind de pe scaun şi îndreptându-se glonţ spre telefon în timp ce fratele ei închidea aparatul. Unde ai pus numărul lui Conklin? L-am scris undeva pe birou... Uite-l, pe suportul de scris. Sfântul Alex are o mulţime de explicaţii să-mi dea, nenorocitul! Ticălos împuţit!

Se aşeză pe scaunul lui St. Jacques şi formă numărul furioasă, bătând cu pumnul încleştat în masă în timp ce lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji; lacrimi de furie şi de supărare.

— Eu sunt, nemernicule!... L-ai omorât cu mâna ta! Tu l-ai lăsat să plece – l-ai ajutat – deci tu l-ai omorât!

— Marie, nu pot vorbi acum, îi răspunse Alexander Conklin pe un ton rece şi controlat. Sunt pe cealaltă linie cu Parisul.

— Dă-l dracului! Unde e? Scoate-l de acolo!

— Crede-mă, facem tot posibilul să-l găsim. Aici ne-a explodat o bombă-n faţă. Englezii vor capul lui Holland fiindcă a scăpat o aluzie în legătură cu Extremul Orient, iar francezii fierb din pricina unui lucru pe care nu-l ştiu dar îl bănuiesc, adică o încărcătură fragilă pentru *Deuxième* venind din Martinica pe care ei ştiu că au respins-o. Te sun eu, îţi jur!

Legătura se întrerupse, iar Marie trânti înciudată telefonul.

— Plec la Paris, Johnny, spuse ea trăgând aer în piept şi ştergându-şi cu dosul palmei lacrimile de pe obraji.

— Ce faci?

— Ce-ai auzit. Cheam-o pe doamna Cooper. Jamie o adoră, iar ea ştie să se apropie de Alison mai bine decât mine. Şi de ce n-ar şti? A avut şapte copii şi i-a crescut atât de bine încât şi acum trec pe la ea duminica.

— Ai înnebunit! Nu te las să pleci nicăieri!

— Nu ştiu de ce, spuse Marie aruncându-i fratelui ei o privire ucigătoare, dar parcă am impresia că acelaşi lucru i l-ai spus şi lui David când te-a anunţat că pleacă la Paris.

— Chiar asta i-am spus!

— Dar pe el nu l-ai putut opri, aşa cum nici pe mine nu vei putea să mă opreşti.

— De ce vrei să pleci?

— Fiindcă ştiu fiecare colţişor din Paris pe care îl ştie şi el, fiecare străduţă, fiecare cafenea şi fiecare alee, de la Sacre-Coeur şi până în Montmartre. Precis are să le folosească, iar eu am să-l găsesc înainte dea pune mâna pe el cei din *Deuxième* sau din *Sureté*.

În acel moment sună telefonul, iar Marie ridică receptorul imediat.

— Ţi-am promis că te sun, îi spuse Alex Conklin. Bernardine are o idee care s-ar putea să ţină.

— Cine-i Bernardine?

— Un vechi coleg de la *Deuxième* şi bun prieten de-al meu care îl ajută

acum pe David.

— Ce idee?

— I-a făcut rost lui Jason – David – de o maşină închiriată. Ştie numărul şi are să-l transmită prin staţie patrulelor de poliţie din Paris, cu ordin să-i raporteze imediat ce-l găsesc, dar să nu-l urmărească şi nici să nu-l hărţuiască pe şofer. Doar să-l ţină sub observaţie şi să-i raporteze lui imediat.

— Şi crezi că David – Jason – nu are să-şi dea seama? N-ai ţinere de minte? Ai o memorie chiar mai proastă decât soţul meu.

— E doar una dintre posibilităţi. Ne-am gândit şi la altele.

— Cum ar fi?

— Păi... ei bine, va trebui să mă sune. După ce află de moartea lui Teagarten, nu va avea încotro şi mă va suna.

— De ce?

— După cum ai spus şi tu, pentru că trebuie să-l scot de acolo.

— Când Carlos e atât de aproape? Slabe şanse, cap pătrat. Am eu o idee mai bună. Plec la Paris.

— Nu poţi face aşa ceva!

— M-am săturat de placa asta, refuz să mai ascult. Ai de gând să mă ajuţi sau mă descurc singură?

— Eu n-am reuşit să mă aleg cu un timbru de la un anumit aparat care acordă dispensa în Franţa, iar lui Holland nu i-au dat adresa Turnului Eiffel.

— Deci mă descurc singură, ceea ce, sinceră să fiu, în condiţiile date mă linişteşte întrucâtva.

— Şi ce crezi că poţi face de unasingură, Marie?

— N-am chef acum de prelegeri. Îţi spun doar că mă voi duce prin acele locuri pe unde am trecut împreună cu el, adică unde ne ascundeam atunci când ne urmăreaţi voi. Într-un fel sau altul, are să le folosească din nou. Ştii de ce? Fiindcă în jargonul vostru de ţăcăniţi, aceste locuri sunt „sigure”, iar mintea lui ţicnită o să-i dicteze să se întoarcă în acele locuri tocmai fiindcă sunt sigure.

— Dumnezeu să te aibă în pază, doamna mea iubită.

— Dumnezeu ne-a părăsit, Alex. Nu există.

Prefontaine traversă terminalul aeroportului Logan dinBoston, ieşi pe peronul înţesat de călători şi ridică mâna să cheme un taxi. O privire înjur i-a fost de ajuns să-şi lase mâna jos şi să se aşeze cuminte la coadă. Cum se mai schimbase lumea de treizeci de ani încoace! Peste tot, până şi pe aeroport, trebuia să stai la coadă, ca într-o autoservire, fie că stăteai cu mâna întinsă la un blid cu zoaie de tocană, fie că aveai nevoie de un taxi.

— La Ritz-Carlton, îi spuse judecătorul şoferului.

— Şi n-ai bagaj? îl întrebă taximetristul. Nimicuţa, nici măcar un băgăjel, acolo?

— Nu. Nu am, îi răspunse Prefontaine şi, simţind că nu poate rezista tentaţiei, adăugă imediat: mă aşteaptă o garderobă completă în fiecare loc în care călătoresc.

— Tutti-frutti, remarcă şoferul luându-şi din păr un pieptene imens cu

dinţi laţi şi înscriindu-se imediat în trafic.

— Aveţi rezervare, domnule? îl întrebă bărbatul îmbrăcat în smoching din spatele recepţiei de la Ritz.

— Presupun că mi-a făcut rezervare unul dintre asistenţii mei. Mă numesc Scofield. Procurorul William Scofield de la Curtea Supremă. Nici nu vreau să mă gândesc că la hotelul Ritz se poate rătăci o rezervare, mai cu seamă acum, când toată lumea se agită cu protecţia consumatorilor.

— Domnul procuror Scofield...? Sunt sigur că trebuie să fie aici, domnule.

— Am insistat în mod special să mi se facă rezervare pentru apartamentul Trei-C. Sunt sigur că o veţi găsi în computer.

— Trei-C... Este ocupat...

— Poftim?

— Nu, nu, m-am înşelat, domnule procuror. Nu au sosit încă... Vreau să spun că s-a făcut o greşeală... sunt în alt apartament. Recepţionerul apăsă cu sălbăticie pe clopoţel. Băiete, băiete!

— Nu e nevoie, tinere, călătoresc fără bagaje. Dă-mi, te rog, cheia şi arată-mi în ce direcţie s-o apuc.

— Da, domnule!

— Sper că aveţi câteva sticle de whisky bun în cameră, ca de obicei.

— Dacă nu sunt, vor fi, domnule procuror. Aveţi vreo preferinţă anume?

— O secară bună, whisky, şi un coniac fin. Albiturile sunt pentru muieri, corect?

— Corect, domnule. Imediat, domnule!

Argenteuil, dintr-un restaurant numit *Le Coeur du Soldat*, cutia poştală a unei anume „Mierle”, aşadar locul unde îşi primea corespondenţa Carlos Şacalul. Cameleonul îşi alesese o înfăţişare pe potriva mediului în care pătrundea: haine modeste, un chip şi un corp oarecare. Pentru a-şi procura hainele făcuse câteva incursiuni prin magazinele de solduri şi la Muntele de pietate din Montmartre unde descoperise în mormanul de zdrenţe o pereche de pantaloni decoloraţi şi o cămaşă soldăţească uzată, ca şi o cocardă la fel de uzată şi decolorată, care îi completa ţinuta de veteran francez, invalid de război. Aspectul său fizic impusese însă alte câteva operaţii elaborate: îşi vopsise părul, lăsase să-i crească barba şi îşi aplicase un bandaj, de astă dată în jurul rotulei piciorului drept, pe care îl înfăşurase cât mai strâns, astfel încât să-i amintească tot timpul că trebuie să-şi tragă piciorul după el, mişcare exersată şi însuşită fără mare efort. Părul ciufulit şi murdar şi sprâncenele erau acum roşcate la culoare, roşcat-închis, şi îi dădeau un aer de neglijenţă foarte potrivit cu noua locuinţă pe care şi-o alesese, un hotel sordid şi ieftin din Montparnasse, al cărui proprietar îşi dorea să aibă cât mai puţin de-a face cu clienţii săi.

Gâtul începuse să îl irite din ce în ce mai mult, însă recunoştea că rana îi era de folos; dacă voia să se vindece cât mai curând, atunci trebuia să-şi menţină postura aceasta ţeapănă care îl încurca în mişcări, avantajul de moment fiind acela că adăuga un plus de credibilitate noii sale înfăţişări. Un

veteran rănit în război, unul dintre fiii Franţei aruncat la lada de gunoi, aşadar cu atât mai otrăvit de viaţă cu cât era obligat, clipă de clipă, să trăiască cu dubla sa invaliditate. Jason vârî automatul primit de la Bernardine în buzunarul pantalonilor, luă nişte bani, cheile de la maşină şi cuţitul de vânătoare cumpărat ceva mai devreme de la un magazin de articole sportive, pe care îl strecură sub cămaşă, şi porni şontâcăind jalnic spre uşa camerei mici şi deprimant de mizere. Următorul popas – Capucines şi un Peugeot oarecare aflat într-un garaj subteran. Era gata.

Ajuns în stradă, porni hotărât spre intersecţia cu o stradă mai importantă unde ştia că va găsi o staţie de taxi fiindcă în zona aceasta din Montparnasse taxiurile erau lucru rar şi neobişnuit... După cum neobişnuită pentru acest cartier era şi îmbulzeala din jurul chioşcului de ziare de la primul colţ de stradă. Oamenii ţipau, unii îşi agitau braţele smulgându-şi din mâini ziarele, consternaţi şi furioşi. Iuţi pasul mai mult instinctiv, ajunse în dreptul standului, aruncă vreo câteva centime pe tejghea şi luă un ziar.

I se tăie răsuflarea şi, cu efort, se căzni să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii şi şocul care îl asaltă în valuri. Teagarten ucis! Asasinul: Jason Bourne! Jason Bourne! O prostie, o nebunie! Ce se întâmpla oare? Se repeta episodul din Hong Kong şi Macao? Sau începea el să-şi piardă şi bruma de raţiune care îi mai rămăsese. Se pomenise peste noapte actorul principal dintr-un coşmar pe care îltrăia cu asemenea intensitate încât căzuse în dimensiunile lui substituindu-l realităţii, iar propria sa imaginaţie bolnavă care plăsmuise aceste imagini de groază îi juca un renghi făcând ca visul să devină real? Ieşi din mulţime îmbrâncindu-i pe cei din jur, alergă pe trotuar şi se sprijini de primul zid, fără suflu, resimţind acut durerea din ceafă şi încercând cu disperare să găsească o explicaţie acceptabilă. Alex! Un telefon!

— Ce s-a-ntâmplat? urlă el în receptor, adresând întrebarea prietenului său din Vienna, statul Virginia.

— Linişteşte-te. Nu te pierde cu firea, îi spuse calm Conklin. Ascultă-mă cu atenţie. Vreau să-mi spui unde te afli exact. Vine Bernardine să te scoată de acolo. Rezolvă totul şi te urcă în primul Concorde de New York.

— Ia stai aşa... stai aşa!...Şacalul a montat porcăria asta, nu?

— Nouă ni s-a spus că ar fi vorba de o fracţiune a Jihadului de la Beirut. Ei revendică asasinatul. Executantul nu contează. Poate să fie adevărat, dar poate că nu e. La început n-am înghiţit gogoaşa asta, nu după ce au păţit DeSole şi Armbruster. Însă dacă faci o socoteală, să ştii că pare plauzibil. Teagarten a strigat sus şi tare că trebuie trimise forţe NATO în Liban pentru a anihila toate enclavele palestiniene suspectate de a fi implicate în conflict. A fost ameninţat în câteva rânduri. Singura problemă este că legătura lui cu Meduza, din punctul meu de vedere, reprezintă o coincidenţă prea mare. Însă, ca să-ţi răspund la întrebare, bineînţeles că e mâna Şacalului.

— Deci, mi-a pus-o în cârcă. Carlos mi-a pus-o mie în cârcă.

— E un ticălos ingenios, uite că încep să-i fac şi complimente. Tu te duci după el să-l înhaţi şi el face un pas care te leagă de mâini şi de picioare în Paris.

— Atunci, nu ne rămâne decât să-i plătim cu aceeaşi monedă!

— Ce dracu' tot spui? Te întorci imediat acasă!

— Exclus. În timp ce el e convins că plec, mă ascund sau o iau la sănătoasa, eu pot să dau buzna peste el.

— Te-ai ţicnit de tot! Ai să pleci cât mai putem încă să te scoatem viu de acolo!

— Ba nu, rămân pe loc. În primul şi în primul rând fiindcă e convins că am să rămân, doar ăsta-i motivul pentru care am venit până aici. Însă, cum spui tu, m-a legat de mâini şi de picioare. Deci va fi convins că după atâta amar de ani, am să intru în panică în stilul meu propriu şi personal şi am să fac un pas greşit. Dumnezeu mi-e martor câte tâmpenii am făcut pe Tranquility Isle. Iar armata lui de bătrânei mă va găsi până la urmă, ştiind exact pe cine trebuie să caute. Iisuse, joacă tare! Scutură-l puţin pe ticălos că face el o greşeală. Crede-mă, Alex, nimeni nu-l cunoaşte mai bine ca mine. Ştiu cum gândeşte, deci va trebui să i-o iau înainte cu două mutări. Rămân pe poziţie şi schimb colivia, că şi-aşa nici una nu-i destul de sigură pentru mine.

— Colivie? Ce colivie?

— O figură de stil, las-o aşa cum a căzut. Eram pe poziţie înainte să ne pice ştirea cu Teagarten. Sunt OK.

— Nu eşti deloc OK. Eşti prins la mijloc. Pleacă de acolo!

— Regret, dragă Sfântule Alex, este exact locul unde-mi doresc să fiu. Am să-l hărţuiesc pe Şacal.

— Poate tot reuşesc să te smulg din locul ăla de care te agăţi atât. Am vorbit cu Marie acum două ore. Ia ghiceşte ce i-a trecut prin minte, Neanderthal depăşit ce eşti. Vine la Paris. După tine.

— Imposibil! Nu poate face aşa ceva!

— Exact asta i-am spus şi eu, dar se pare că nu era pe ascultare. Mi-a spus că ştie toate locurile în care v-aţi ascuns acum treisprezece ani când fugeaţi de noi. Că ai să te foloseşti din nou de ele.

— Am şi făcut-o. Cu câteva. Îi interzic să vină!

— Mai bine spune-i-o ei, nu mie.

— Ce număr e la Tranquility? Mi-a fost frică să o sun – să fiu cinstit, am încercat din răsputeri să nu mă mai gândesc la ea şi la copii.

— Este afirmaţia cea mai cuminte pe care ai făcut-o până acum. Ţi-o spun, iar Conklin începu cu 809, prefixul zonei, dar nu apucă să termine bine că în clipa următoare Bourne trânti receptorul.

Cu mintea şi sufletul răvăşit, Jason trebui să îndure cu stoicism întregul procedeu fără sfârşit al conversaţiei cu centralista de la convorbiri internaţionale, şi, din nou, explicaţiile cu cartelele telefonice, apoi semnalele sonore, mesajele înregistrate şi, în sfârşit, după ce reuşi să treacă de un idiot de la recepţia Tranquility Inn, primi legătura cu cumnatul său.

— Dă-mi-o pe Marie! rosti el fără alt preambul.

— David?

— Da... David. Cheam-o pe Marie.

— Nu pot. A plecat. Acum o oră.

— Unde?

— N-a vrut să-mi spună. A închiriat un avion de pe Blackburne şi a refuzat să-mi spună spre care insulă a zburat. Cel mai aproape sunt Antigua şi Martinica, însă putea foarte bine să se ducă tocmai la Saint Maarten sau Puerto Rico. Şi, de acolo, spre Paris.

— Chiar n-ai putut să-o opreşti?!

— Ce Dumnezeu, David, am încercat. Fir-ar să fie, şi ce-am mai încercat!

— Ţi-a trecut prin minte că puteai să-o încui într-o cameră?

— Pe cine? Pe Marie??

— Aşa e... Nu poate fi aici decât cel mai devreme mâine dimineaţă.

— Ai auzit? aproape că strigă St. Jacques. Generalul Teagartena fost asasinat şi versiunea este că Jason...

— Mai tacă-ţi gura! spuse Bourne închizând şi ieşi din cabină încercând să-şi adune minţile.

Peter Holland, directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, ţâşni în picioare de la birou şi se repezi la bărbatul aşezat în faţa lui.

— Cum nu facem nimic? Ţi-ai pierdut complet minţile?

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine dacă te-ai apucat să faci declaraţii despre operaţiunea americano-britanică din Hong Kong.

— Păi dacă ăsta e adevărul!

— Sunt adevăruri şi adevăruri, cum ar fi acela de a striga sus şi tare că un adevăr nu este adevărat, dacă prin asta serveşti interesele Agenţiei.

— Rahat! Asta e treaba politicienilor!

— Eu n-aş vorbi aşa, Gingis Han. Ştiu mulţi care au fost puşi la zid şi au acceptat cu seninătate execuţia fiindcă nu au vrut să se dezică de adevărurile şi principiile după care s-au condus o viaţă... Peter, nu eşti pe linie.

Exasperat, Holland se prăbuşi la loc în fotoliu.

— Poate că locul meu nu este aici.

— Poate ai dreptate. Totuşi s-ar putea să te obişnuieşti. Cu timpul s-ar putea să devii şi tu ca noi toţi, un tip mânjit şi rău. Să ştii că oricui i se poate întâmpla.

Holland se sprijini de spătar, îl privi lung pe Conklin şi, cu capul dat pe spate, îi spuse cu o voce spartă:

— Alex, am fost mai rău decât voi toţi în misiuni. Încă mi se întâmplă să am coşmaruri şi să-i visez pe tinerii cărora le-am luat viaţa împlântându-le cuţitul în piept; îi văd parcă aievea cum se holbează la mine uimiţi şi întrebându-se ce caută acolo.

— Atunci era care pe care. Dacă le-ai fi dat ocazia, te-ar fi omorât ei pe tine.

— Da, cred că ai dreptate. Directorul se apleca brusc spre Conklin şi îl străfulgeră cu privirea. Dar noi nu despre asta discutam, nu-i aşa?

— S-ar putea spune că sunt variaţiuni pe aceeaşi temă.

— Termină cu prostiile.

— Era o exprimare inspirată din lumea muzicii. Iar mie îmi place muzica.

— Atunci atacă tema principală a simfoniei, Alex. Ce mai aştepţi? Şi mie-mi place muzica.

— Foarte bine. Bourne a dispărut. Ultima oară când am vorbit cu el mi-a spus că şi-a găsit o colivie – exact aşa s-a exprimat – unde speră să-l găsească pe Şacal. Nu mi-a spus unde este, şi Dumnezeu ştie când o să mă sune iar.

— L-am trimis pe omul nostru la ambasadă la Pont-Royal săse intereseze de Simon. E-adevărat. Simon s-a înregistrat la hotel, a ieşit puţin şi de atunci nu l-a mai văzut nimeni. Unde este?

— Se străduieşte să fie cât mai discret. Bernardine a ieşit pe interval cu o idee, care s-a dezumflat ca un balon de săpun. Credea că-l poate ţine discret sub observaţie anunţând la poliţie numărul maşinii pe care o închiriase pentru el, numai că n-a scos-o nimeni din garaj, iar noi doi am căzut de acord că nici nu o să se prezinte nimeni să o ia. Acum nu mai are încredere în nimeni, nici măcar în mine; iar dacă ne gândim la trecut, cred că are tot dreptul să nu se încreadă în mine.

Holland îi aruncă o privire rece, tăioasă, încărcată de mânie.

— Spre binele tău, Conklin, sper să nu mă minţi.

— De ce te-aş minţi într-un asemenea moment şi, mai ales, în legătură cu un asemenea prieten?

— Aştept un răspuns, nu o întrebare.

— Atunci nu, nu te mint. Nu ştiu unde este, spuse Alex, în parte rostind chiar adevărul.

— Deci tu eşti de părere că nu trebuie să întreprindem nimic.

— Nici nu văd ce-am putea face. Mai devreme sau mai târziu, tot mă sună.

— Te-ai gândit vreo clipă ce are să spună Comisia de Investigaţii a Senatului peste două săptămâni sau peste două luni când toate astea or să ne explodeze în faţă? Fiindcă fii convins că or să explodeze. Deci, trimitem în mare secret un om de-al nostru la Paris, un agent cunoscut sub numele de „Jason Bourne”, iar Parisul se află faţă de Bruxelles cam la aceeaşi distanţă ca New York-ul de Chicago.

— Cred că distanţa e ceva mai mică.

— Mulţumesc, chiar era nevoie să mă corectezi... Distinsul comandant al forţelor NATO este asasinat, iar numitul „Jason Bourne” revendică crima şi noi nu suflăm o vorbuliţă nimănui! Iisuse, după figura asta cred că nici la curăţat WC-uri pe şlep n-o să mai am loc!

— Dar nu el l-a omorât.

— Tu ştii lucrul ăsta şi-l ştiu şi eu, însă gândeşte-te la trecutul lui şi imaginează-ţi că e un mic detaliu la dosar despre deplinătatea facultăţilor sale mintale care o să transpire imediat ce suntem chemaţi cu toate fişele medicale în faţa instanţei.

— Se numeşte amnezie şi nu are nici o legătură cu violenţa.

— Pe dracu’, e chiar mai rău. Nu-şi mai aminteşte ce-a făcut.

Conklin îşi încleştă degetele pe baston, iar dacă până atunci îşiferise privirea de cea a interlocutorului său, deodată îl privi cu insistenţă.

— Nu mă interesează aparenţele. Cred că aici e o fisură. Instinctul îmi spune că Meduza e amestecată în asasinarea luiTeagarten. Undeva, nu-mi dau seama cum, drumurile s-au intersectat şi firele s-au încâlcit. A fost interceptat un mesaj şi atunci a fost pusă la cale o diversiune care face parte dintr-un plan mai amplu.

— Îmi place să cred căeu, ca şi tine, vorbesc şi pricep foarte bine engleza, spuse Holland. În acest moment, însă, mi-e greu să te urmăresc.

— N-ai ce să urmăreşti, fiindcă nu are logică, nu e o adunare simplă. Nici eu nu ştiu... Dar simt că e mâna Meduzei.

— Cu mărturia ta, pot să-l înfund pe Burton de la Marele Stat Major şi, cu siguranţă, pe Atkinson de la Londra.

— Nu, lasă-i în pace. Urmăreşte-i dar nu le scufunda corăbiile. Ca şi în cazul reşedinţei lui Swayne, mai devreme sau mai târziu albinele or să se adune la stup.

— Şi-atunci ce propui să facem?

— Exact ce ţi-am spus la-nceput. Nu facem nimic. E un joc al aşteptării.

Deodată, Alex trânti bastonul de tăblia biroului.

— Tâmpitule! se răsti el adresându-se sieşi. E Meduza! Nu poate fi decât Meduza!

Bătrânul complet pleşuv, cu chip acoperit de zbârcituri, se ridică greoi în picioare şi ieşi pe culoarul dintre şirurile de bănci de rugăciune aflate în biserica Saint Sacrement din Neuilly-sur-Seine aflată la periferia Parisului. Păşind anevoie, abia târşindu-şi picioarele, reuşi să ajungă până la cel de-al doilea confesional din stânga. Trase draperia întunecată şi îngenunche în faţa paravanului traforat acoperit cu o bucată neagră de catifea, simţind că i se taie picioarele de durere.

— *Angelus Domini*, fiule, îi spuse o voce venind din spatele paravanului. Eşti bine?

— Cu mult mai bine datorită generozităţii dumneavoastră, monseniore.

— Sunt mulţumit să aud ce-mi spui, însă cred că ar fi ceva care m-ar mulţumi şi mai mult... Ce s-a-ntâmplat la Anderlecht? Ce veşti are a-mi da nepreţuita şi inteligenta mea armată? Cine a fost în realitate?

— Ne-am împrăştiat şi am lucrat preţ de opt ore, monseniore. Am stabilit clar că au sosit din Statele Unite doi bărbaţi – presupunem că sunt americani fiindcă nu vorbeau altceva în afară de limba engleză – care au luat o cameră cu chirie la o pensiune de familie de peste drum de restaurant. Au părăsit zona la câteva minute după atac.

— Exploziv cu comandă de la distanţă!

— După cât se pare, da, monseniore. Mai mult, nu am pututafla.

— Bine, dar de ce? De ce?

— Din păcate, monseniore, încă n-am ajuns să citim gândurile oamenilor.

De partea cealaltă a Oceanului Atlantic, într-un apartament opulent din Brooklyn Heights, de la fereastra căruia se vedeau pulsând jucăuş luminiţele de pe East River şi de pe podul Brooklyn, şedea tolănit pe un divan îngropat în

perne, cu un pahar de Perrier în mână, un anumit *capo supremo*. Vorbea liniştit cu un prieten instalat în faţa lui, într-un fotoliu, acesta cu un pahar de gin şi apă tonică la îndemână, un tânăr zvelt, brunet şi foarte chipeş.

— Ştii, Frankie, nu sunt deştept, sunt sclipitor de deştept, înţelegi ce vreau să spun. Sesizez nuanţele adică – prind din zbor aluziile care ar putea fi importante sau care nu sunt – şi le pun cap la cap. De pildă îl las pe vreun *paisan* să vorbească şi după aia adun patru şi cu patru şi, în loc de opt, obţin doisprezece. Şi: Bingo! Am răspunsul. Ce-avem noi aici? Un muşteriu care îşi zice „Bourne”, o târâtură care se poartă de parcă ar fi ăl mai tare pistolar când de fapt nu e, un *esca* împuţit, momeala cu care scoatem la lumină pe altcineva, da’ e ghiveciul care ne trebuie nouă, pricepi? După aia doctoraşu’ ovrei prins la înghesuială varsă tot ce ştie. Ghiveciu’ ăsta al nostru n-are capu’ întreg, e *testa balzana* adică nu prea ştie cine e, sau poate nici ce face, corect?

— Corect, Lou.

— Şi acum îl avem pe Bourne ăsta la Paris, Franţa, la câteva case mai încolo de un mare impediment, un general de bal mascat pe care băieţii liniştiţi de peste gârlă vor să-l scoată din joc, ca şi pe ăia doi grăsani pe care i-am băgat în pământ. *Capisce?*

— *Capisco,* Lou, rosti din fotoliul său tânărul bine făcut şi frumos de pică. Zău că eşti deştept.

— Habar n-ai ce vorbesc eu aici, *zabaglione* ce eşti. Ori că vorbesc singur, ori cu tine, tot aia e... Care va să zică îmi iau alea douâşpe cărămizi de bani şi-mi propun să fac un mare şlem aruncând pe masă zarurile măsluite, pricepi?

— Pricep, Lou.

— Trebe’ să-l eliminăm pe idiotu’ ăsta de general fiindcă e un impediment pentru gaşca de băieţi buni care are nevoie de noi, corect?

— Iar ai dreptate, Lou. Un imped... un imped...

— Lasă, nu-ţi mai bate capu’, *zabaglione*. Aşa că, ce-mi zic? Ia să-l dăm la o parte şi să zicem că a făcut-o marele ghiveci, te-ai prins?

— A, da, Lou. Ce deştept eşti!

— Aşa că ne spălăm pe mâini de impediment şi-l plantăm pe ghiveci, pe Jason Bourne ăsta, care nu e prea întreg la cutiuţă, în bătaia puştilor la toţi, corect? Dacă nu punem noi mâna pe el, şi niciŞacalu’, atunci sigur sticleţii federali o să-l înhaţe, corect?

— Hei, Lou, e nemaipomenit. Ţin să-ţi spun că-mi scot pălăria în faţa ta.

— Lasă cioacele, *bello ragazzo*. În casa asta nu de respectul tău e nevoie. Vino lângă mine şi iubeşte-mă cum ştii tu.

Tânărul se ridică şi se apropie de divan.

*

* *

Marie era aşezată în partea din spate a compartimentului şi bea cafea dintr-o ceaşcă de plastic, făcând eforturi disperate să-şi amintească locurile –

ascunzătorile – pe care ea şi David le folosiseră în urmă cu treisprezece ani. Cafenelele ieftine din Montparnasse, hotelurile sordide; dar şi un motel – unde era oare? – la zece mile depărtare de Paris, şi un han din Argenteuil cu balcon la faţadă unde David – *Jason*– îi mărturisise dragostea lui, dar nu a rămas cu ea tocmai fiindcă o iubea – bezmeticul! Şi mai era Sacre-Coeur unde Jason – *David* – se întâlnise cu un bărbat pe o alee întunecată şi primise de la acesta informaţia de care aveau nevoie – cum suna informaţia, cine era bărbatul?

— *Mesdames et messieurs*se auzi o voce în difuzorul avionului. *Je suis votre capitaine. Soyez les bienvenus*.

Pilotul, apoi echipajul lui, continuară în franceză, engleză, germană şi italiană, iar în final, o voce feminină traduse urările şi explicaţiile în japoneză.

— Apreciem că zborul până la Marsilia va decurge normal şi va dura şapte ore şi paisprezece minute. Vom ateriza conform orarului de zbor la şase dimineaţa, ora Parisului. Vă urăm călătorie plăcută.

Marie St. Jacques Webb privi pe hublou spre apele oceanului scăldat de razele lunii. Zburase până la San Juan, Puerto Rico şi de aici se îmbarcase în avionul de Marsilia, cursa de noapte, ştiind că autorităţile franceze de imigrare de pe aeroportul din San Juan vor fi foarte indulgente cu pasagerii, dacă nu chiar intenţionat neglijente. Cel puţin aşa stăteau lucrurile în urmă cu treisprezece ani, o falie de timp în care ea intra din nou. De la Marsilia îşi propusese să ia o cursă internă până la Paris şi să-l caute pe David. Şi exact aşa cum făcuse în urmă cu treisprezece ani, avea să-l găsească! Trebuia să-l găsească! Dacă nu-l găsea tot la fel cum se întâmplase în urmă cu treisprezece ani, – bărbatul iubit risca să-şi găsească moartea.

CAPITOLUL XXI

Morris Panov zăcea prăbuşit într-un fotoliu şi se uita apatic pe fereastră la păşunea înverzită a unei ferme, probabil de pe undeva din statul Maryland. Se afla într-un dormitor minuscul de la etajul al doilea al unei case de ţară, îmbrăcat într-un halat de spital, iar braţul drept, gol, cu mâneca suflecată mai sus de cot, îi confirma faptul că se găseşte într-o situaţie pe care o bănuise. Fusese drogat în mai multe rânduri şi „se ridicase la ceruri”, ca să folosească expresia celor care îi administraseră drogurile. Îi violaseră gândurile, îi pătrunseseră în minte şi îl furaseră de cele mai intime gânduri şi secrete, obligându-l să se destăinuiască, cu ajutorul substanţelor chimice.

Înţelegea perfect răul pe care îl făcuse şi pericolul cu urmări incalculabile la care îi expunea pe ceilalţi. Însă ceea ce nu pricepea, în ruptul capului, era cum de nu-l omorâseră încă. Iar ce îl uimea mai ales era deferenţa cu care era tratat. De ce era atât de politicos paznicul acela cu mască neagră pe faţă şi de ce i se dădea mâncare consistentă din belşug? De parcă, pentru temniceri, cel mai important lucru ar fi fost să-l pună pe picioare pe prizonierul lor, a cărui sănătate fusese mai înainte rău zdruncinată de droguri, şi să-l facă să se simtă cât mai bine în situaţia extrem de dificilă prin care trecea. De ce?

Uşa se deschise şi în încăpere intră gardianul lui mascat, un bărbat scund şi bine legat, cu o voce răguşită, pe care Panov, după accent, îl plasa undeva în partea de nord-est a Statelor Unite, poate la Chicago. În orice altă situaţie, personajul i s-ar fi părut de-a dreptul comic, cu capul său prea mare pentru masca de Călăreţul-Singuratic trasă pe ochi, ceea ce, cu siguranţă, nu făcea imposibilă identificarea individului. Totuşi, în situaţia dată, nu-i venea deloc să râdă fiindcă impresia de supunere oarbă faţă de stăpân pe care i-o inspira gardianul era în sine ameninţătoare. Acesta ducea pe braţ hainele frumos împăturite ale lui Panov.

— OK, doctore, acum ne îmbrăcăm. Am avut grijă să fie spălate şi călcate, până şi lenjeria. Ce părere ai?

— Vrei să spui că aveţi o spălătorie şi o curăţătorie aici?

— Ei, pe dracu’, cum o s-avem aşa ceva? Le-am dus la... a, nu, doctore, nu mă prinzi tu pe mine! rânji gardianul dezvăluindu-şi un şir de dinţi îngălbeniţi şi cariaţi. Te crezi şmecher, hai? Crezi că-ţi zic unde suntem?

— Eram şi eu curios.

— Da, sigur. Ca şi nepotă-miu, fiu’ lu’ sor-mea, care e şi el „curios” şi mă ia la întrebări la care io nu vreau să răspund. Zice:„Hei, nene, ce-ai zice să mă bagi la Medicină?” Da! Că e doctor, ca tine, ce părere îţi faci de asta?

— Părerea mea e că fratele mamei lui este foarte generos.

— Păi da, ce crezi, ha?... Hai, doctore, ia pune-ţi bulendrele astea pe tine că mergem la plimbare, spuse gardianul întinzându-i lui Mo hainele.

— Presupun că ar fi o prostie să întreb unde mergem, spuse Panov ridicându-se de pe scaun şi, scoţându-şi halatul, îşi trase pe el chiloţii.

— Mare prostie.

— Cred că o prostie la fel de mare ca şi cea pe care a făcut-o nepotul tău nespunându-ţi nimic despre simptomele pe care le ai şi care pe mine, unul, m-ar nelinişti să fiu în locul tău, spuse Mo trăgându-şi fără vlagă pantalonii pe el.

— Ce vrei să zici?

— Nimic, rosti Panov îmbrăcând cămaşa şi aşezându-se pe scaun pentru a-şi pune ciorapii. Când l-ai văzut ultima oară pe nepotul tău?

— Acu' două săptămâni. I-am dat nişte biştari să-şi plătească taxele de doctor. La dracu', mamele astea îţi înmoaie sufletu', nu alta!... Adică cum, când l-am văzut pe nesătulu' ăsta ultima dată?

— Mă-ntrebam şi eu dacă nu ţi-a spus ceva.

— Adică, ce să-mi zică?

— Despre dinţi. Mo îşi legă şireturile la pantofi şi îi făcu un semn cu capul arătând spre şifonier. Uită-te în oglindă şi convinge-te singur.

— Şi ce să văd? întrebă subalternul şefului ducându-se supus şi grăbit la oglindă.

— Zâmbeşte.

— La ce să zâmbesc?

— La tine... Vezi mizeria galbenă de pe dinţi? Că gingiile sunt decolorate şi că se subţiază spre rădăcina dinţilor?

— Şi ce-i cu asta? Aşa sunt de când mă ştiu.

— Poate că nu e grav, dar el ar fi trebuit să vadă.

— Ce să vadă, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ameloblastomă bucală. Posibil.

— Ce dracu' mai e şi aia? Nu mă spăl prea mult şi nu-mi plac dinţarii. E nişte măcelari!

— Vrei să spui că n-ai mai fost de mult la dentist şi că nu te-a consultat nici un chirurg?

— Şi?

Şeful propriei persoane îşi dezgoli din nou dinţii în faţa oglinzii.

— Asta ar putea fi o explicaţie a faptului că nepotul tău nu ţi-a spus nimic.

— De ce?

— Probabil îşi imaginează că te duci regulat la control şi atunci îi lasă pe creştinii ăia să-şi facă datoria.

Panov se ridică în picioare, îmbrăcat şi încălţat, gata de plecare.

— Nu-mi pică fisa.

— Probabil că îţi este deosebit de recunoscător pentru toate câte le-ai făcut pentru el, pentru generozitatea pe care i-ai arătat-o. Doar aşa îmi explic faptul că are reţineri şi nu-ţi spune.

— Ce să-mi spună? întrebă gardianul întorcându-se enervat spre el.

— S-ar putea să mă înşel, dar nu strică să te vadă un specialist în paradontoze, spuse Mo îmbrăcând sacoul. Eu sunt gata, adăugă el. Ce facem acum?

Clipind des, aruncând priviri speriate înjur, cu fruntea încreţită de efortul

de a gândi dar şi de o cruntă bănuială, subalternul şefului se scotoci în buzunar şi scoase o eşarfă neagră.

— Regret, doctore, da’ trebe’ să te leg la ochi.

— Asta ca să nu văd când ai să te pregăteşti să-mi tragi un glonţ în cap?

— Nu, doctore. Fără puf-puf. Eşti prea preţios pentru noi.

— Preţios? puse o întrebare retorică *il capo supremo*în camera de zi opulentă a apartamentului din Brooklyn Heights. E o mină de aur care a ţâşnit din pământ şi a aterizat în farfuria ta cu *minestrone*. Ovreiu’ ăsta a reparat tărtăcuţele ălor mai mari paste făinoase din Washington. Hârţoagele alea ale lui cred că valorează cât oraşul Detroit, cu oameni şi case la un loc.

— N-ai să pui niciodată mâna pe ele, Louis, rosti bărbatul arătos, de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum scump din lână tropicală, care şedea dinaintea gazdei. Sunt ţinute sub cheie, bine ascunse să nu dea de ele oameni ca tine.

— Păi, dragă domnule Park Avenue, Manhattan, să ştii că la asta săpăm acum. Să zicem – aşa, de poantă – să zicem că le avem. Cât ar valora în ochii tăi?

Oaspetele îşi îngădui un zâmbet subţire, superior.

— Detroit? veni răspunsul lui.

— *Va bene! Î*mi place de tine. Ai simţul umorului.

Şi la fel de brusc pe cât rânjise, mafiotul redeveni serios, aproape fioros.

— Alea cinci cărămizi mai sunt valabile pentru Bourne-Webb?

— Cu o condiţie.

— Nu-mi plac condiţiile, domnule avocat. Chiar deloc.

— Ne putem adresa în altă parte. Doar nu sunteţi singurii dintârg.

— Dă-mi voie să-ţi explic ceva, *Signor Avvocato*. Din multe puncte de vedere, noi – noi toţi – suntem singurii din urbe. Nu neamestecăm în afacerile celorlalte familii. Pricepi unde bat, sper? Consiliile noastre au hotărât că atacurile au ceva prea personal şi aduc prea multă vărsare de sânge.

— Vrei să auzi care e condiţia? Nu cred să te jignească preamult.

— Trage.

— Aş prefera să foloseşti alt cuvânt...

— Dă-i drumul.

— O să-ţi dăm o primă de două milioane de dolari pentru că insistăm să îi treci pe răboj pe soţia lui Webb şi pe prietenul lor guvernamental, Conklin.

— Batem palma, domnule Park Avenue, Manhattan.

— Foarte bine. Şi-acum, celelalte aspecte ale afacerii noastre.

— Aş vrea să-ţi spun despre evreu.

— O să ajungem şi la el...

— Acum.

— Te rog să nu-mi dai mie ordine, spuse avocatul care lucra la una dintre firmele de prestigiu de pe Wall Street. Nu suntem egali, macaronarule.

— Hei, *farabutto!* Să nu-mi vorbeşti mie aşa!

— Vorbesc cum poftesc... La suprafaţă şi, judecând după felul în care ştii

să porţi o discuţie de afaceri, s-ar zice că eşti foarte dur, un adevărat mascul feroce. Avocatul îşi aşeză calm picior peste picior. Numai că pe dinăuntru eşti altfel, nu? Ai o inimă caldă, sau poate mai potrivit ar fi să zic boaşe moi, şi o adevărată slăbiciune pentru băieţei.

— *Silenzio!* spuse italianul aplecându-se spre el.

— Nu doresc să mă folosesc de această informaţie. Dar, pe de altă parte, nu sunt convins că homosexualii se bucură de respect în rândul celor din *Cosa Nostra*. Tu ce crezi?

— Ticălosule!

— Să-ţi spun ceva. Pe când eram proaspăt avocat, am fost trimis la Saigon, în armată, şi am apărat cazul unui tânăr locotenent, militar de carieră, care a fost prins în *flagrante delicto*cu un puşti vietnamez, în mod evident, o cocotă masculină. Prin câteva manevre juridice abile şi folosind expresii ambigue din codul militar dar aplicate civililor, am reuşit să-l scap de dezonoarea de a fi dat afară din armată şi degradat, însă era evident că nu mai putea rămâne şi că trebuia să demisioneze. Din nefericire, nu a reuşit să se împace cu ideea şi şi-a tras un glonţ în cap la două ore după pronunţarea verdictului. Înţelegi de ce. Pentru că ar fi fost privit ca un paria, o ruşine şi o pată pentru onoarea camarazilor săi, iar pentru el povara era prea apăsătoare, imposibil de suportat.

— Treci la afaceri, spuse *il capo supremo*pe nume Louis vorbind cu un calm aparent, aproape în şoaptă, cu o voce încărcatăde ură.

— Mulţumesc... În primul rând, am lăsat un plic pe măsuţa din hol. Ai să găseşti în el banii pentru ambuscada din Georgetown în cursul căreia şi-a găsit tragicul sfârşit Armbruster şi pentru nu mai puţin tragica asasinare a lui Teagarten la Bruxelles.

— După spusele doctorului de cap, îl întrerupse mafiotul, ar mai fi doi despre care au aflat şi ei. Un ambasador la Londra şi un amiral de Stat Major. Ai de gând să mai acorzi nişte prime?

— Poate mai târziu, nu acum. Cei doi sunt la curent cu prea puţine lucruri şi nu ştiu nimic despre operaţiunile noastre financiare. Burton crede că am fi un grup de veterani ultraconservatori căzuţi în dizgraţie după Vietnam, în esenţă un grup de persoane care fac trafic de influenţă – deci, undeva la limita legalităţii, din punctul lui de vedere – însă, nu trebuie să uităm că este şi el animat de profunde sentimente patriotice. Atkinson nu-i altceva decât un diletant cu bani – face ce i se spune fără a şti de ce, şi nici cine l-a pus. Ar da orice să rămână la Curtea din Saint James şi până acum a reuşit. Singura persoană care ar fi condus la el era Teagarten... Conklin a dat lovitura cu Swayne, Armbruster, Teagarten şi, sigur, DeSole, însă ceilalţi doi sunt doar manechine şi încă foarte respectabile. Mă întreb cum de-a fost posibil să ajungă la ei.

— După ce aflu, şi fii convins că am să dibuiesc eu, îţi vând pontul. Pe gratis.

— Zău? spuse avocatul ridicând din sprânceană. Cum?

— O rezolvăm noi. Şi care ar fi celelalte aspecte ale afacerii?

— Două, ambele vitale, iar pe prima ţi-o dau pe gratis. Descotoroseşte-te de „prietena” ta. Nu se învârte în cercul pe care ar trebui să-l frecventeze şi aruncă bani în dreapta şi-n stânga ca un dement. Ne-a ajuns la urechi că se laudă cu relaţiile sale sus-puse. Nu ştim exact ce a mai spus, nici cât ştie sau ce a dedus, dar ne-a pus pe gânduri. Cred că ar trebui să-ţi dea şi ţie de gândit.

— *Il prostituto!* tună Louis furios dând cu pumnul în braţul canapelei! *Pinguino!* E ca şi mort!

— Îţi mulţumesc pentru recunoştinţă. Cel de-al doilea punct este mult mai important, cel puţin pentru noi. Reşedinţa lui Swayne din Manassas. A dispărut o cărticică, un fel de jurnal pe care avocatul lui Swayne – cel pe care noi l-am plasat la Manassas – nu l-a găsit nicăieri. Jurnalul se afla în bibliotecă, aşezat pe raft printre celelalte cărţi şi era legat în piele exact ca toate celelalte. Deci, cine l-a luat trebuia să ştie exact despre ce este vorba, altfel n-ar fi reuşit să-l deosebească de restul cărţilor.

— Şi ce vrei de la mine?

— Grădinarul este omul tău. A fost plantat acolo cu treabă şi i s-a dat singurul număr care nu era ascultat, adică cel al lui DeSole.

— Şi?

— Ca să ducă treaba la bun sfârşit, adică să aranjeze sinuciderea astfel încât să pară cât mai convingătoare, trebuia să studieze fiecare mişcare a lui Swayne. Tu însuţi mi-ai explicat acest lucru ca să justifici onorariul scandalos de mare pe care l-ai pretins. Nici nu-mi vine greu să mi-l închipui pe omul tău iscodind pe fereastră să vadă ce face Swayne în birou, ca să stabilească locul în care era cel mai plauzibil că acesta îşi va lua viaţa. Şi, din una în alta, omul tău îşi dă seama că generalul tot ia de pe raft o anumită carte, scrie ceva în ea şi apoi o pune în acelaşi loc. Probabil că asta i-o fi stârnit curiozitatea; şi-o fi zis că această carte trebuie să fie foarte preţioasă. Şi de ce să nu o ia? Eu aşa aş fi făcut; şi tu la fel. Deci, unde e jurnalul?

Mafiotul se ridică încet în picioare, cu un aer ameninţător.

— Ia ascultă, *avvocato*, eşti mare şmecher la potrivit cuvinte, şi iute sari să tragi concluzii, da’ noi n-avem nici o carte şi-ţi spun eu de ce trebuie să mă crezi! Dacă era la mine şi găseam acolo o vorbuliţă cu care să-ţi pârlesc fundu’ ăla al tău, ţi-o trânteam în faţă de te dădeai de-a dura şi până acum nu-ţi reveneai, *capisce?*

— Ceva îmi scapă, rosti elefantul avocat punând liniştit picior peste picior, în timp ce *il capo* înfuriat se trântea înapoi pe canapea, cu un aer ursuz. Flannagan, adăugă avocatul de pe Wall Street. Normal... cum de nu m-am gândit, Flannagan. El şi târfa aia de coafeză a lui şi-au luat cu ei poliţa de asigurare, fără îndoială ca să stoarcă şi ceva bani în timpul tratativelor. Să-ţi spun drept, m-am liniştit. Nu o pot folosi, fiindcă dacă o fac, se expun şi pe ei. Te rog să-mi accepţi scuzele, Louis.

— Ai terminat cu afacerile tale?

— Cred că da.

— Acum să revenim la doctorul evreu.

— Ce-i cu el?

— După cum spuneam, e o adevărată mină de aur.

— Fără fişele pacienţilor săi, nu cred să facă douăzeci şi patru de carate.

— Nu gândeşti cum trebuie, îl contrazise Louis. După cum îi spuneam şi lui Armbruster înainte să devină un impediment pentru voi, avem şi noi doctorii noştri. Specialişti în tot felu' de şmecherii medicale, inclusiv reflexe, cum le zic, şi, auzi-o pe asta: „aducerea la suprafaţă a informaţiilor din subconştient în condiţii de stimulare externă" – am ţinut-o minte în mod special. Îndrepţi spre capu' omului un alt tip de armă, avantajul fiind că nu curge fir de sânge.

— Poţi să pariezi clubul de la ţară pe chestia asta. Îl mutăm pe ovrei într-un locşor din Pennsylvania, un fel de casă de odihnă unde nu ajung decât bogătaşii ca să se pună pe picioare sau să-şi piardă vlaga, dacă pricepi unde bat.

— Sigur că da. Echipamentul medical perfecţionat, personalsupercalificat – şi paznici antrenaţi care păzesc proprietatea.

— Ai văzut că te-ai prins? Mulţi tipi din gaşca ta au trecut pe acolo...

— Spune mai repede, rosti avocatul aruncând o privire pe ceasul de la mână, un Rolex din aur masiv. Sunt presat de timp.

— Pentru ce-ţi zic eu acum, ai face bine să-ţi faci timp. După cum spun specialiştii mei – te rog să remarci că intenţionat am folosit cuvântul „mei", sper că mă urmăreşti – noul pacient este supus unui program şi, să zicem la patru-cinci zile, este „înălţat la ceruri" – să ştii că aşa au spus doctorii, nu e expresia mea, Dumnezeu mi-e martor, între şedinţe, e tratat cum se cuvine, face mişcare în aer liber, exerciţii fizice, i se dau neuterinele care trebuie, sau cum le-o fi zicând, doarme bine şi restul rahatului... Noi toţi ar trebui să ne-ngrijim de corpul nostru, corect, avvocato?

— Unii dintre noi joacă squash[11]în fiecare zi.

— Vai, să mă iertaţi, domnule Park Avenue, Manhattan, da' pentru mine squash înseamnă dovleac şi io-l mănânc.

— Şi iată cum ajung să coexiste limbi şi culturi diferite, nu-iaşa?

— Aici nu te contrazic, *consigliere*.

— Nici n-ai cum. Iar titlul meu este acela de avocat.

— De ce nu mă laşi să sper? Într-o bună zi poa' să fie *consigliere*.

— Nu cred că mai am atât de trăit, Louis. Mai ai ceva de spus sau plec?

— Mergem mai departe, domnule avocat... Aşa deci, de fiecare dată când doctoraşu' nostru evreu e înălţat spre cerurile de care vorbesc doctorii mei, e într-o formă de zile mari, corect?

— Cred că asta presupune totuşi o perioadă de remisie şi revenire la starea de normalitate, dar n-am cum să ştiu fiindcă nu sunt medic.

— Habar n-am ce tot îndrugi acolo, da' nici eu nu sunt doctor aşa că-i cred pe cuvânt pe specialiştii mei. Pricepi, de câte ori e vaccinat, mintea lui rămâne goală-goluţă şi după aia e îndopat cu nume, multe nume şi alte nume. Multe din ele, poate majoritatea, nu înseamnă nimic pentru ei, da, din când în

---

[11]squash (lb. engl. în text) - joc cu mingi şi rachete, asemănător cu tenisul; specie de dovleac. (n. tr.).

când, câte unu’ tot îi aprinde un beculeţ în creier. Cu fiecare nume încep să facă un sondaj, aşa îi zic ei, şi caută frânturi şi bucăţi de informaţii, cât să strângă de-o schiţă a pacientului despre care vorbeşte evreul, destul cât să-i tragă o sperietură zdravănă mormolocului când pune mâna pe el. Gândeşte-te ce mai stres le tragem, că doctoraşu’ de tărtăcuţe i-a tratat pe ăi mai tari barosani din Washington, din şi din afara guvernului. Cum ţi se pare, domnule avocat?

— Indiscutabil, e o idee unică în felul ei, îi răspunse musafirul, studiindu-şi atent gazda. Desigur că fişele medicale ar fi de o mie de ori mai interesante.

— Păi, cum îţi ziceam, săpăm şi la asta, numa’ că cere timp. Ce-ţi propun eu acum e *immediato*. În două ore ajunge în Pennsylvania. Batem palma? Numai noi doi?

— În legătură cu ce? Cu ceva ce n-ai şi pe care s-ar putea să nu pui niciodată mâna?

— Hei, ia ascultă, drept cine mă iei?

— Sunt convins că n-ai vrea să auzi...

— Pliscul. Să zicem că într-o zi sau două, cel mult o săptămână, îţi dau o listă de nume care s-ar putea să te intereseze, aleea despre care aveam informaţii, să zicem, informaţii care nu sunt încă disponibile. Alegi şi tu la întâmplare unu’-două nume, sau nici unu’ dacă aşa vrei, da’ ce pierzi? Ce vorbim acum, între patru ochi, rămâne între noi, fi’ncă târgu’ e numa’ între noi doi. Nu ştie de treaba asta decât specialistu’şi asistentu’ lui, iar ăştia doi nu te ştie şi nici tu nu-i cunoşti pe ei.

— O înţelegere colaterală, cum s-ar spune.

— Nu cum s-ar spune, cum îţi spun. Dacă informaţia e trăsnet, stabilesc şi eu un onorariu barosan. Poa’ să fie o sutică sau două, sau poate douăzeci, sau de-a moaca, cine ştie? Sunt cinstit cu tine fi’ncă mă interesează să fac afacerea, *capisce?*

— E foarte interesant.

— Ştii ce mi-a zis specialistulmeu? Zice că putem pune singuri de-o mică industrie, aşa mi-a zis. Prindem câţiva granguri zdruncinaţi rău la cutiuţă, toţi cu relaţii prin Senat sau chiar la Casa Albă.

— Nu trebuie să-mi explici, îl întrerupse avocatul ridicându-se brusc în picioare. Am înţeles şi singur, însă sunt presat de timp... Adu-mi o listă, Louis, spuse oaspetele îndreptându-se spre salonaşul cu pardoseală din marmură.

— Ai venit fără servietă, *signor avvocato?* întrebă *il capo* ridicându-se la rândul său.

— Ca să dau peste cap sistemele electronice de la intrare.

— Hei, trăim într-o lume de sălbatici.

— Eu n-am cum să ştiu.

Avocatul de pe Wall Street plecă, iar în clipa în care se auzi trântindu-se uşa de la intrare, Louis se repezi spre biroul cu intarsii Queen Anne şi aproape smulse telefonul din fildeş de început de secol de pe soclul lui, ca întotdeauna răsturnând de două ori aparatul înalt înainte de a reuşi să-şi potrivească pâlnia la ureche cu o mână şi să formeze numărul cu cealaltă.

— Naiba să te ia de pâlnie împuţită! mormăi el furios. Şi pe tine, decorator tâmpit!... Mario?

— Bună, Lou, îi răspunse o voce plăcută care vorbea de laNew Rochelle. Pun pariu că ai sunat să-i spui la mulţi ani lui Anthony.

— Cui?

— Puştiului meu, Anthony. Azi face cin'şpe ani, doar n-ai uitat, ce naiba! Toată familia e strânsă în grădină şi îţi simte lipsa, vere. Şi, ascultă, Lou, să vezi ce grădină mi-am tras anu' ăsta... Ce mai, sunt un adevărat artist.

— Eu cred că mai eşti şi altceva.

— Ce?

— Ascultă, cumpără-i lui Anthony ceva frumos din partea mea şi după aia trimite-mi factura. La cin'şpe ani poţi să-i aduci o pipiţă că de-acum e bărbat în toată firea.

— Vai, Lou, că mare figură eşti. Sunt unele lucruri...

— Ascultă-mă bine, Mario. Pentru mine nu contează acum decât un singur lucru şi vreau să-mi spui adevărul cu guriţa ta, altfel îţi extrag cuvintele cu măsele cu tot!

La capătul dinspre New Rochelle al liniei telefonice se lăsă tăcere preţ de o clipă, după care vocea plăcută a călăului reveni pe fir:

— Nu cred că ai motive să-mi vorbeşti pe tonul ăsta, *cugino*.

— Poate că da, poate că nu. Din casa generalului de la Manassas lipseşte o carte, şi încă una foarte valabilă.

— Au aflat şi ei că a dispărut, ha?

— Fir-ar a dracului! E la tine?

— A fost la mine, Lou. Voiam să-ţi fac un cadou, da' am pierdut-o.

— Ai pierdut-o? Ce dracu' ai făcut cu ea, ai uitat-o în taxi?

— Nu, fugeam să-mi scap pielea şi nebunu' ăla cu artificiile lui, cum îl cheamă? aha, Webb, m-a uşurat de ea pe alee. Mi-a pus piedică şi am căzut şi mi-a zburat cartea din mână... chiar când s-au înfiinţat şi sticleţii. El a înşfăcat-o şi eu mi-am luat picioarele la spinare să sar gardu'.

— E la Webb?

— Păi nu ţi-am zis?

— Măiculiţa mea, Iisuse...!

— Altceva mai ai, Lou? Tocmai voiam să aprindem lumânărilela tort.

— Mda, Mario, s-ar putea să am nevoie de tine la Washington, un *cannoli* fără un picior dar cu o carte.

— Hei, ia stai aşa, *cugino*, doar îmi ştii tabieturile. Las totdeauna câte o lună între călătoriile de afaceri. Cât am stat la Manassas? Şase săptămâni? Şi anu' trecut în mai, la Key West, cât mi-a luat? Trei, aproape patru săptămâni, nu? Nu pot să dau un telefon, nu pot să trimit şi eu o carte poştală – nu, Lou, o lună. Am şi eu obligaţiile mele faţă de Angie şi de copii. N-am de gând să-mi neglijezfamilia. Puştii mei trebuie să aibă în tatăl lor un exemplu viu, pricepi la ce mă refer.

— Văd că pe văr'miu îl cheamă Nelson! ţipă înfuriat Louis şi trânti pâlnia telefonului pentru a o înşfăca imediat, chiar în clipa în care se izbise de tăblia

secretaire-ului, constatând înciudat că obiectul delicat din fildeş avea o plesnitură. Cel mai tare pistolar din branşă se ţine de fusta nevesti-sii, mormăi supărat *il capo supremo*, formând nervos un alt număr. Iar când i se răspunse la celălalt capăt al firului, din vocea sa dispăruse furia şi neliniştea care, deşi bine disimulate, nu se şterseseră complet. Hello, Frankie, puişor, ce face cel mai apropiat prieten al meu?

— A, salut, Lou, se auzi vocea caldă, languroasă şi pentru o clipă şovăitoare, a aceluia care vorbea dintr-un apartament luxos din Greenwich Village. Pot să te sun eu peste două minute. Tocmai o conduceam pe mămica jos la taxi s-o ducă înapoi în New Jersey. OK?

— Sigur, băiete. Două minute.

Mămica! Putoarea! *Il pinguino! L*ouis se îndreptă spre barul cu oglinda mare, înrămată în marmură şi cu amoraşi roz zburând în medalioanele Lalique aşezate deasupra poliţelor pe care erau frumos aliniate sticle de whisky. Îşi turnă o porţie zdravănă în pahar şi luase câteva guri când telefonul aflat pe tejghea sună.

— Da? rosti el apucând cu grijă aparatul fragil din cristal.

— Eu sunt, Lou, Frankie. Am trimis-o pe mama acasă.

— Bravo, Frankie. Eşti un băiat de zahăr. Niciodată să n-o uiţi pe mămica ta.

— Dar bine, Lou, doar ştii că mă gândesc tot timpul la ea, aşa cum m-ai învăţat tu. Nu tu mi-ai spus că îi faci mamei tale cea mai grozavă înmormântare care s-a văzut în Hartford?

— Da, sigur, că doar am cumpărat blestemata aia de biserică.

— Foarte drăguţ, foarte drăguţ.

— Hai să trecem la ceva cu adevărat drăguţ, OK? Ştii, Frankie, azi am avut o zi de tot rahatul, un calvar, ştii cum e, nu?

— Sigur, Lou.

— Şi am şi-o mâncărime de care trebuie să scap neapărat. Vino până la mine, Frankie.

— M-am şi suit într-un taxi, Lou.

— *Prostituto!* Avea să fie ultima plăcere pe care i-o făcea Frankie-Gură-Bogată.

Jos în stradă, avocatul pus la patru ace o apucă spre sud, traversă două intersecţii, coti spre est, pe o altă stradă, şi se îndreptă spre limuzina care îl aştepta trasă sub copertina unui bloc cu reşedinţe somptuoase din Brooklyn Heights. Şoferul vânjos se întreţinea vorbind ba de una, ba de alta cu portarul îmbrăcat în uniformă căruiaavusese grijă să îi dea un bacşiş gras. Zărindu-şi patronul, şoferul se grăbi spre portiera din spate a maşinii şi o deschise, iar câteva minute mai târziu limuzina rula spre pod.

Pe bancheta din spate, avocatul îşi desfăcu cureaua din piele de crocodil de la pantaloni, apăsă uşor, în acelaşi timp pe marginea de sus şi pe cea de jos a cataramei, iar pe mochetă căzu, chiar între picioarele lui, un cartuş minuscul din plastic. Îl culese de jos şi îşi legă la loc cureaua.

Ridică obiectul şi îl privi în zare, în lumina filtrată de geamul ferestrei,

studiind gânditor şi mulţumit aparatul miniatural de înregistrare care se declanşa automat, la interceptarea unei voci omeneşti. O maşinărie extraordinară, o adevărată bijuterie, cu două calităţi esenţiale: dimensiuni reduse şi un mecanism înfăşurat într-un plastic special care făcea imposibilă detectarea chiar şi de către cele mai sofisticate sisteme de securitate. Avocatul se aplecă spre şofer şi i se adresă:

— William.

— Da, domnule, spuse şoferul uitându-se spre patronul său în oglinda retrovizoare şi, văzând că acesta îi întindea ceva, întinse la rândul său mâna în spate.

— Du obiectul acesta acasă şi trage-l pe o casetă, te rog.

— Bine, domnule maior.

Avocatul din Manhattan se sprijini la loc de spătarul banchetei şi îşi zâmbi satisfăcut. De acum încolo, Louis avea să-i dea tot ce-i va cere. Un *capo* nu încheie contracte secrete eludându-şi propria familie, ca să nu mai vorbim de gusturile lui sexuale şi ce s-ar întâmpla dacă aceeaşi familie ar afla de ele.

Morris Panov era aşezat pe scaunul din dreapta şoferului alături de gardianul lui, legat la ochi, cu mâinile atârnându-i cuminţi în poală, încleştate una de alta, legate slab cu o eşarfă ca o demonstraţie, complet inutilă, că subalternul obedient al lui *il capo* înţelege să respecte întocmai ordinul patronului său. De treizeci de minute rulau pe şosea fără ca vreunul din cei doi să fi scos o vorbă, când gardianul deschise gura:

— Ce-i aia un para-dentist?

— Un chirurg buco-facial, adică un doctor specializat în efectuarea operaţiilor pe gura pacientului când acesta are probleme cu dantura sau cu ţesutul gingiilor.

Tăcere deplină. Şapte minute mai târziu:

— Ce fel de probleme?

— De mai multe feluri, de la infecţii şi extracţii de rădăcini şi granuloame, până la chirurgie complexă care necesită intervenţia chirurgicală în tandem cu un oncolog.

Din nou tăcere. Patru minute mai târziu:

— Ce-a fost asta de la sfârşit, chestia cu tanda şi unchiu'?

— Cancer al gurii. Dacă este depistat la timp, poate fi stopat doar cu extracţie minoră de oase... Dacă nu, în unele cazuri trebuie scos complet maxilarul.

Panov simţi cum maşina face scurt o mişcare laterală când şoferul pierdu o clipă direcţia.

Linişte deplină. Un minut şi jumătate mai târziu:

— Adică tot maxilaru'? Juma' de faţă?

— Ori asta, ori viaţa pacientului.

Treizeci de secunde mai târziu:

— Şi crezi că eu aş putea păţi aşa ceva?

— Sunt doctor, nu alarmist. Am remarcat doar un simptom, dar n-am pus diagnosticul.

— Şi ce dacă! Pune odată diagnosticul!

— Nu sunt specializat.

— Rahat! Eşti doctor, da? Adică doctor de-adevăratele, nu un *fasullo* care zice că e, da' n-are şi el acolo o ţidulă la mână.

— Dacă te referi la studii, da, atunci să ştii că eu sunt doctor.

— Atunci uită-te şi-n gura mea!

— N-am cum fiindcă sunt legat la ochi.

Panov simţi palma lată şi puternică a gardianului pipăindu-l pe cap şi smulgându-i eşarfa de pe faţă. Iar întunericul din maşină constitui un răspuns întrebării care îl frământase pe Mo: cum poţi să călătoreşti într-o maşină cu un pasager legat la ochi? Cu acesta nu era nici o problemă fiindcă geamul nu era fumuriu, ci de-a dreptul opac; adică din afară era complet opac. Din stradă nu se vedea nimic din ceea ce se petrecea înăuntru.

— Haide, uită-te odată!

Subalternul naşului mafiot îşi întoarse grotesc capul mare şi hidos spre Panov, având grijă să îşi ţină ochii aţintiţi la drum şi, cu gura mare, cu buze cărnoase, larg deschisă şi dezvelindu-şi dinţii gălbejiţi ca un copil care se joacă de-a monstrul în oglindă, repetă strigând:

— Zi-mi ce vezi!

— Nu-i prea multă lumină înăuntru, îi răspunse Mo mulţumit să constate exact ceea ce îl interesa.

Rulau pe un drum de ţară îngust şi murdar, atât de îngust şi murdar încât dacă făceai un pas în lături călcai în noroi. Era dus într-un loc, oricare ar fi fost acela, pe cea mai ocolită rută cu putinţă.

— Deschide dracu' geamu'! urlă gardianul său, cu gâtul tot răsucit spre el, gura larg deschisă făcându-l să semene cu o caricatură a balenei Orca, gata să vomite. Să nu-mi ascunzi nimica. Îi zdrobesc degetele neisprăvitului ăluia mic! Să-şi facă chirurgia cu coatele!... I-am zis gâştii ăleia de sor-mea că flăcău' ăsta al ei cu ifose de fată mare nu-i bun de nimica. Stă toată ziulica cu nasu-n cărţi şi nu iese şi el în stradă, să treacă la acţiune, pricepi ce vreau să zic.

— Dacă-ţi ţii gura două secunde, aş putea să mă uit la tine, spuse Panov după ce coborâse fereastra din dreptul lui şi constatase astfel că, până hăt-departe, nu se zăreau decât vegetaţie crescută la întâmplare şi pomi de felul celor care se înşiruie pe marginea drumurilor de ţară foarte lăturalnice cum era acesta, precis trecut pe foarte puţine hărţi. Ia să vedem, continuă Mo ridicându-şi mâinile legate spre gura căscată a mafiotului, cu ochii însă aţintiţi asupra fâşiei de drum care li se aşternea dinainte. O, Doamne! ţipă el.

— Ce? ţipă la rândul său gardianul.

— Puroi. Peste tot, pungi cu puroi. Ai gura plină, pe mandibula superioară şi pe cea inferioară. E semn rău.

— Oh, Iisuse! exclamă şoferul pierzând pentru o clipă controlul maşinii care se abătu de la drum, însă nu atât cât şi-ar fi dorit Mo. Un copac mare. Drept în faţă. Chiar pe partea stângă a drumului pustiu! Morris Panov se ridică din scaun şi se aruncă cu mâinile întinse asupra volanului, de care trase cu toată puterea spre stânga. Cu o fracţiune de secundă înainte ca maşina să se

ciocnească de pom, în ultima clipă, se aruncă spre dreapta şi se ghemui cât putu mai bine să se ferească de impact.

Izbitura fu cumplită. Bucăţi fierbinţi de metal şi cioburi de sticlă zburară în toate direcţiile, o trombă de fum vâscos se înălţă spre cer din motorul care începuse să fiarbă, iar de sub capotă ţâşniră flăcări care ameninţau să ajungă din clipă în clipă la rezervorul cu benzină. Gardianul gemea prăbuşit pe scaunul din stânga, mai mult mort decât viu, cu sângele şiroindu-i pe faţă. Panov îl trase cu ultimele puteri afară, îl târî prin iarbă cât mai departe de locul accidentului şi se prăbuşi epuizat în clipa în care maşina explodă.

Căzut în bălăriile înalte şi jilave, Mo îşi recăpătă încet-încet suflul, deşi şocul şi frica nu îl părăsiseră complet, îşi dezlegă mâinile şi începu să culeagă cioburile din părul şi faţa gardianului. Îl supuse unei sumare consultaţii şi constată că braţul drept şi piciorul stâng îi erau rupte, apoi îl căută prin buzunare şi, cu pixul şi hârtia cu antet pe care mafiotul le luase de la un hotel de care el, Mo, nu auzise niciodată, notă sumar diagnosticul. Prin buzunare mai găsi o armă ale cărei marcă şi calibru nu îi spuneau nimic, dar o îndesă conştiincios sub curea fiind prea grea şi voluminoasă să-i încapă în buzunar.

Cam asta era. Avea şi Hipocrate limitele lui.

Panov îl buzunări pe gardian şi constată, spre marea lui uimire, că acesta avea hainele îndesate cu o grămadă de bancnote – aproximativ şase mii de dolari – şi diverse permise de conducere emise pe cinci nume diferite, în cinci state diferite. Luă banii şi permisele cu gând să predea actele spre cercetare lui Alex Conklin, însă nu se atinse de portvizitul mafiotului în care se aflau, printre altele, diverse fotografii de familie – probabil copii, nepoţi şi alte numeroase neamuri, dintre toţi detaşându-se figura unui tânăr chirurg. Acelaşi pe care unchiul îl ajutase să îşi termine studiile de medicinist. *Ciao, amico*, îi ură Mo în gând îndreptându-se târâş-grăpiş spre drumeag. Ajuns aici, se ridică în picioare şi îşi netezi cu grijă hainele încercând să dea un aspect cât mai respectabil înfăţişării sale cam şifonate.

În picioare pe pământul bătătorit, cumpăni în ce direcţie să apuce, iar bunul-simţ îl îndemnă să o ia spre nord, adică să continue pe traseul pe care veniseră cu maşina, şi nu spre sud, adică înapoi, socotind că astfel ar fi ajuns într-o fundătură unde probabil soarta avea să-i fie pecetluită. Şi deodată, un gând ţâşni la suprafaţă, descumpănindu-l, ba chiar speriindu-l de-a binelea.

Doamne-Dumnezeule! Oare eu am făcut nebunia asta?

Şi începu să tremure din tot trupul, scuturat de un frison violent pe care psihiatrul din el îl etichetă pe loc drept şoc post-traumatic.

Ce naiba, prostule! Ştii bine că tu nu eşti capabil de aşa ceva!

O luă iute la picior şi merse, merse fără contenire, cât mai departe de acest loc blestemat, spre a constata că situaţia era chiar mai sumbră decât se aşteptase. Nu se afla pe un drumeag izolat, lăturalnic, de ţară, aterizase în ţara nimănui. Ţinutul era pustiu cât vedeai cu ochii, iar până hăt, departe, nu se zărea nici ţipenie de om, nici umbră de casă – nici măcar un semn, o piatră sau ruinele unei ferme părăsite care să amintească de trecerea omului pe aceste meleaguri. Mo străbătu cu încăpăţânare kilometru după kilometru, luptându-se

din răsputeri să îşi învingă oboseala nefirească indusă de drogurile care îi fuseseră administrate cu sila. Oare cât timp trecuse de când mergea fără oprire? N-ar fi ştiut să spună. Constată că ceasul lui cu cadran translucid pe care erau afişate în cifre minuscule ora şi ziua, îi dispăruse de la încheietură, astfel încât nu îşi dădea seama nici ce oră este, nici câte zile se scurseseră de când fusese răpit din faţa Spitalului Walter Reed. Trebuia neapărat să găsească un telefon! Să-l sune pe Alex Conklin! Dacă nu se întâmpla ceva cât mai curând, era pierdut!

Şi iată că se întâmplă ceva.

Din depărtare se auzi huruitul unui motor de maşină, iar zgomotul puternic se apropie, crescu şi se amplifică aproape asurzindu-l atunci când vehiculul ajunse în dreptul lui. Dinspre sud se apropia în mare viteză un automobil roşu – ba nu mergea cu viteză, gonea nebuneşte, precis şoferul apăsase pedala până la fund. Mo începu să îşi agite braţele deasupra capului, străduindu-se în acelaşi timp să pară cât mai degajat. Degeaba. Maşina trecu ca o săgeată... pentru ca imediat, spre surprinderea şi încântarea lui, aerul să se umple de un nor de praf şi de scrâşnet ascuţit de frâne. Maşina oprise. O rupse la fugă spre vehiculul care dădea înapoi cu cauciucurile scrâşnind. Iar în acel moment îi răsunară în urechi vorbele pe care ile repeta mama lui pe vremea când era un adolescent imberb din Bronx: *Să nu minţi niciodată, Morris. Să spui întotdeauna numai adevărul, fiindcă numai adevărul te fereşte de necazuri şi aşa vei apărea drept şi cinstit în faţa lui Dumnezeu.*

Mo se abătuse de nenumărate ori de la acest precept moral, dar nu o dată constatase în relaţiile sale cu oamenii temeinicia îndemnului matern. Probabil că şi de astă dată era mai bine să spună adevărul. Aşadar se apropie gâfâind de portiera deschisă a automobilului roşu şi se uită înăuntru. La volan era aşezată o blondă platinată sărită de treizeci de ani, strident fardată şi cu nişte sâni imenşi abia stăpâniţi de un decolteu generos pe care te-ai fi aşteptat să-i vezi mai degrabă într-un film interzis adolescenţilor decât pe un drumeag prăpădit de ţară din Maryland. Şi totuşi, vorbele mamei lui îi răsunară vii în urechi, iar Mo rosti adevărul:

— Îmi dau prea bine seama că ţinuta mea lasă de dorit, doamnă, însă ţin să vă asigur că este numai o aparenţă. Sunt medic şi am suferit un accident...

— Urcă odată, ce dracu'!

— Vă mulţumesc foarte mult.

Nici nu apucase Mo să trântească portiera, că doamna porni în trombă, ambală motorul la maximum, iar maşina ţâşni mai să-şi ia zborul de pe drumul nepavat.

— Se pare că vă grăbiţi, spuse Mo politicos.

— Să fii în locul meu, şi tu ai face la fel, amice. Am un bărbat acasă care precis şi-a luat camionul şi mă caută.

— A, da?

— Cretin şi nenorocit împuţit! Bate ţara trei săptămâni pe lună şi se întinde cu toate boarfele pe care le găseşte pe marginea drumului şi după aia sare de fund în sus dacă aude că m-am distrat şi eu niţel. Să vezi ce rău o să-ţi

pară dacă ne ajunge din urmă.

— Poftim?

— Chiar eşti doctor?

— Da.

— Poate facem şi noi ceva împreună.

— Poftim?

— Ştii să faci un avort?

Morris Panov închise ochii.

CAPITOLUL XXII

Bourne bătu străzile Parisului timp de aproape o oră încheiată încercând să se adune şi să îşi limpezească gândurile. Se opri pe malul Senei, pe Pont de Solferino, podul care se arcuieşte zvelt peste râuducând pe Quai des Tuileries şi Jardins des Tuileries. Sprijinit de parapet şi privind absent vaporaşele care alunecau lin pe sub el, despicând leneş valurile, îşi repetă pentru a nu ştiu câta oară aceeaşi întrebare, un gând obsedant care nu îi dădea pace: De ce, de ce, de ce? Ce îşi închipuise Marie că poate rezolva cu asta? Venind la Paris? Nu numai că era un gest nebunesc, dar şi prostesc – iar soţia lui nu era nici proastă, nici inconştientă. Era o femeie remarcabilă; sclipitor de inteligentă, stăpânită, cu o minte rece şi analitică. Tocmai de aceea îi venea greu să înţeleagă subita ei hotărâre. Oare ce spera să rezolve prin asta? Doar ştia că el se mişcă mai bine nestingherit în căutarea Şacalului dacă este singur, şi mult mai greu dacă îşi face şi griji din pricina ei. Şi-apoi, chiar dacă Marie îl găsea, erau amândoi în primejdie, iar acest lucru trebuia să îl priceapă bine. Doar meseria ei era să facă evaluări, socoteli şi pronosticuri. Şi-atunci, ce-o apucase?

Nu exista decât un singur răspuns la toate aceste întrebări, o explicaţie care îl scotea din minţi. Marie se temea pentru el, să nu alunece din nou în starea aceea de nebunie prin care mai trecuse o dată, în Hong Kong, când numai ea îl readusese în fire; la realitatea obsedantă care era lumea lui interioară, a lui şi numai a lui, populată de frânturi de adevăr înfricoşătoare, de umbre şi de amintiri fragmentare, momente episodice pe care totuşi ea le trăise şi le împărtăşise alături de el. Doamne, cât o iubea; o adora! Iar faptul că ea luase această hotărâre prostească, stupidă, imposibilă, nu făcea decât să sporească dragostea pe care o simţea pentru ea, fiindcă gestul ei conţinea atâta... atâta dăruire, atâta altruism şi uitare de sine. În Extremul Orient, îşi dorise de atâtea ori să moară doar pentru a scăpa de sentimentul copleşitor de vinovăţie, de gândul insuportabil că o expune, că o pune în situaţii... imposibil de periculoase. De-atunci trăise zi de zi cu vinovăţia lui, încercând să se împace cu acest gând, numai că bărbatul matur era pus în faţa unei noi realităţi: copiii lor. Şacalul trebuia eliminat şi acest cancer stârpit pentru totdeauna, smuls din viaţa lor, din existenţa familiei lui. Oare Marie chiar nu era în stare să priceapă acest lucru şi să-l lase pe el să rezolve lucrurile singur?

Nu. Ea nu plecase spre Paris pentru a-i salva lui viaţa. Nu, fiindcă avea deplină încredere în Jason Bourne. Venea la Paris pentru a-i salva mintea. *Mă descurc singur, Marie. Pot să mă ocup singur de asta şi sunt hotărât s-o fac!*

Numai Bernardine putea să-l ajute. *Le Deuxième* o va găsi pe Orly sau De Gaulle. S-o ia direct de la aeroport şi să o ascundă într-un hotel, bine păzită, spunându-i că habar n-au unde se află el. Jason traversă în fugă Pont de Solferino, alergă pe Quai des Tuileries şi se opri la primul telefon ivit în cale.

— Poţi să mă ajuţi? întrebă Bourne. Nu are decât un singur paşaport, pe numele ei, şi este american, nu canadian.

— Pot să-ncerc pe cont propriu, îi răspunse Bernardine. Nu vreau să-i amestec pe cei din *Deuxième*. Nu ştiu dacă a apucat Sfântul Alex să-ţi spună, dar mi-au anulat statutul de colaborator şi probabil până acum mi-au aruncat şi biroul pe geam.

— Dumnezeii...!

—Merde la puterea a treia, *mon ami*. Quai d'Orsay e dispus să mă mănânce cu fulgi cu tot, iar dacă n-aş fi deţinut unele mici informaţii despre câţiva membri ai Camerei, nu mă îndoiesc că ar fi scos ghilotina de la naftalină special pentru mine.

— Nu poţi să fluturi şi tu nişte bani pe la Imigrări?

— Cred că mai nimerit ar fi să acţionez în fosta mea calitate oficială plecând de la premiza că *Le Deuxième* nu s-a grăbit să facă publică această mică problemă pe care a avut-o cu mine. Te rog, dă-mi numele ei complet.

— Marie Elise St. Jacques Webb...

— A, da, acum îmi amintesc. Cel puţin de numele St. Jacques, îl întrerupse Bernardine. Marele economist canadian. Ziarele au vuit de articolele ei şi erau pline de fotografia celei supranumite *La belle mademoiselle*.

— Putea să ne lipsească de vâlva asta inutilă.

— Ai dreptate.

— Alex ţi-a spus ceva de Mo Panov?

— Prietenul vostru doctorul?

— Da.

— Îmi pare rău, nu are nici o veste.

— Fir-ar să fie!

— Dacă-mi permiţi un sfat, acum ai face bine să te gândeşti numai la tine.

— Ştiu.

— Te duci să iei maşina?

— Crezi că e bine?

— Să fiu sincer, în locul tău eu n-aş face aşa ceva. Deşi e aproape imposibil, totuşi ar putea face o legătură cu mine. Există riscul, deşi minor.

— Aşa mi-am zis şi eu. Am cumpărat o hartă a metroului. Prefer să merg cu acesta... Când să te mai sun?

— Lasă-mă patru sau cinci ore, să am timp să mă întorc de la aeroport. După cum a sugerat şi prietenul nostru, Sfântul, soţia ta putea să plece din câteva puncte diferite. O să-mi ia ceva timp până să pun mâna pe toate listele cu pasageri.

— Concentrează-te mai ales asupra zborurilor care sosesc mâine dimineaţă. Şi reţine, va călători cu paşaportul ei, pentru că n-ar şti cum să falsifice un act.

— După cum spunea şi Alex, nu-i bine să o subapreciezi pe Marie Elise St. Jacques. Alex a reuşit chiar să se exprime în franceză. A zis că-i *formidable*.

— Ascultă-mă pe mine, poate apărea de unde nu te aştepţi.

— Poftim?

— Să zicem că-i o persoană originală.

— Şi tu?

— Iau *le métro*. Curând se întunecă. Te sun după miezul nopţii.

— *Bonne chance.*

— *Merci*.

Bourne ieşi din cabina telefonică trăgându-şi hotărât piciorul, bine înţepenit la genunchi de bandajul strâns legat în jurul rotulei pentru a da mişcării naturaleţe şi un efect sporit, şi se îndreptă grăbit pe Quai spre ţinta pe care şi-o propusese pentru acea seară. Lângă Tuileries se afla o staţie de metrou de unde hotărâse să-l ia până la Havre-Caumartin, de aici urmând să-l schimbe pe expresul regional care îl va duce spre nord, pe lângă St. Denis-Basilique şi până la Argenteuil. Argenteuil, orăşelul Evului Mediu întunecat durat de Charlemagne în jurul şi în cinstea unei mănăstiri de măicuţe în urmă cu paisprezece secole, peste o mie cinci sute de ani oraşul, care ascundea centrala de unde opera un ucigaş la fel de sălbatic şi brutal ca şi barbarii ce luptaseră în vremurile domniei lui Charlemagne agitându-şi sălbatic paloşele pe câmpul de luptă însângerat; cei de atunci, ca şi cei de acum, luptând sub stindardul violenţei ridicate la rang de religie.

La Coeur du Soldat nu se afla pe o stradă, nici pe un bulevard, ci în capătul unei fundături sordide, chiar peste drum de o fabrică ale cărei porţi se închiseseră de mult, după cum spuneau indicatoarele şterse, odinioară o rafinărie înfloritoare din partea cea mai urâtă şi murdară a oraşului. Numărul de telefon al localului, fireşte, nu era trecut în carte. Bourne îl găsi punând întrebări nevinovate trecătorilor care i-au răspuns cu toţii, parcă înţeleşi, că va avea parte de o *grosse secousse* atunci când va da cu ochii de acest *pissoir*. Iar cu cât se urâţeau clădirile şi cu cât deveneau străzile mai înguste şi mai infecte, cu atât căpăta informaţii mai precise.

Bourne se opri pe aleea îngustă şi întunecată şi se uită la intrarea bistroului, sprijinit de zidul mucegăit şi înnegrit din cărămidă al clădirii de peste drum. Deasupra uşii masive atârna o firmă roşie pe care stătea scris cu litere mari, dintre care unele căzuseră, numele localului: L C eur d Soldat. Uşa se deschidea din când în când lăsând să intre sau să iasă diverşii clienţi ai locantei, nişte amărâţi care probabil nu văzuseră niciodată de aproape pe unul din lumea mărimilor răsfăţate de soartă, iar pentru o clipă, dinăuntru răzbăteau acordurile stridente ale unui marş militar. Înfăţişarea îi era pe potriva locului, îşi spuse Jason aprinzându-şi o ţigară fără filtru cu chibritul scăpărat pe zidul de cărămidă şi îndreptându-se şchiopătând spre intrare.

Dacă nu s-ar fi vorbit în franceză şi n-ar fi fost muzica asurzitoare, ai fi crezut o clipă că intri într-un bar pentru marinari din Palermo, îşi spuse Bourne în timp ce îşi croia drum spre bar, cercetând iute din priviri tot ce mişca în jur, înregistrând ca pe o peliculă toate amănuntele, o clipă derutat şi întrebându-se când fusese el la Palermo, în Sicilia.

O huidumă de bărbat îmbrăcat în cămaşă de tanchist se ridică de pe unul din taburetele înalte de la bar, iar Jason se strecură imediat pe scaun şi îi luă locul. În clipa următoare o mână i se încleştă de umăr cu forţa unei menghine; Bourne ţâşni în picioare răsturnând scaunul şi, ridicând fulgerător mâna, îl

prinse pe bărbat de încheietură şi i-o răsuci la spate.

— Care-i treaba? întrebă el calm în franceză având grijă să fieauzit.

— E locu' meu, porcule! Mă duceam să mă piş!

— Păi, după ce termini tu, poate-mi vine şi mie, spuse Jason fixându-l pe bărbat drept în ochi, strângându-l cu putere de încheietură, apăsând cu degetul mare un nerv, ceea ce nu avea nici o legătură cu forţa fizică.

— Hei, eşti un afurisit de şchiop...! strigă bărbatul străduindu-se să nu clipească. Eu nu mă iau de infirmi.

— Să-ţi spun ceva, rosti Bourne slăbind presiunea asupra nervului. Vii tu, plec eu şi facem cu rându' şi de fiecare dată când mă laşi să stau pe altceva decât pe ciotu' ăsta de lemn, îţi fac cinste cu un păhărel, bine?

Bărbatul ridică privirea spre Jason şi un rânjet i se lăţi pe faţă.

— Hai, că eşti băiat cumsecade.

— Nu sunt deloc cumsecade, da' nici nu caut scandal. Ce Dumnezeu, m-ai putea face una cu pământul, spuse Bourne dând drumul braţului vânjos al Bărbatului-Tanc.

— De asta zău că n-aş fi prea sigur, spuse bărbatul râzând de-a binelea şi frecându-şi încheietura. Stai jos, stai jos! Mă duc să mă uşurez şi după aia când mă-ntorc îţi fac eu cinste. Nu arăţi ca unu' care e plin de lovele.

— Cum s-ar zice, aparenţele sunt înşelătoare, rosti Jason luând loc. Am şi alte haine, mai arătoase, da' bunu' meu prieten cu care trebuie să mă întâlnesc aici mi-a zis că nu e cazu' să le pun... am făcut bani buni în Africa. Acum m-am întors. Ştii cum e, faci instrucţie cu sălbaticii.

Alămurile bubuiră în acordurile marşului asurzitor, iar ochii Bărbatului-Tanc se căscară de uimire.

— Africa? întrebă necunoscutul întrerupându-l. Ştiam eu! Strânsoarea... L*PN.*

Iar în mintea hărţuită a lui Bourne ţâşni la suprafaţă din memoria organizată cu rigoarea unei bănci de date a Cameleonului, o uimire stârnită de aceste iniţiale LPN: *Legion Patria Nostra*. Legiunea Străină Franceză formată din cea mai bună armată de mercenari ai lumii. Nu la asta se gândise el, şi nici nu se aşteptase la aşa ceva, însă pentru moment, era exact ce-i trebuia.

— Cristoase, şi tu? întrebă el pe acelaşi ton aspru, căutând să pară cât mai sincer uimit.

— *La legion étrangère!* „Patria noastră este Legiunea!"

— Ai înnebunit?

— Sigur, nu facem tam-tam. Cum e şi normal, am stârnit prea multe invidii, fiindcă suntem cei mai buni şi cel mai bine plătiţi, da' ce vrei, ăştia sunt oamenii noştri. Soldaţi!

— Când ai ieşit din Legiune? îl întrebă Bourne intuind formarea unui nor prevestitor de furtună.

— A, acu' nouă ani! M-au zvârlit afară – cică aş fi depăşit greutatea – înainte să-mi închei a doua recrutare. Au avut dreptate şi poate că asta mi-a salvat pielea. Sunt din Belgia – caporal.

— Pe mine m-au lăsat la vatră acum o lună, înainte să se încheie prima

repriză. Răni căpătate într-o incursiune în Angola şi bănuiala că aş fi mai bătrân decât scrie în acte. Şi ăştia nu plătesc tratament prelungit.

Cât de uşor îi veneau cuvintele pe buze, se minună Bourne.

— Angola? Adică am făcut-o şi pe-asta? Ce şi-o fi zis Quai d'Orsay despre figura asta?

— Habar n-am. Eu sunt doar soldat şi mă supun ordinelor, nu pun întrebări fiindcă tot n-aş pricepe răspunsul.

— Stai jos! Iar mă trece. Mă-ntorc imediat. Poate avem prieteni comuni... Mă mir, n-am auzit niciodată de misiuni în Angola.

Jason se aplecă peste barul cu tejghea lată şi comandă *une bière*, mulţumit că muzica urla prea tare şi că barmanul era prea ocupat ca să fi surprins discuţia. Însă îi era de-a dreptul recunoscător lui Alex Conklin pentru sfatul pe care i-l dăduse, cules din învăţăturile pline de miez ale sfântului cu acelaşi nume, care recomanda în primul şi în primul rând oricărui agent operativ „întâi fă pe durul şi abia după aceea pe blândul", ideea fiind aceea că adoptarea unei atitudini ostile la început şi trecerea la una de amabilitate şi prietenie aveau efect garantat. Bourne sorbi din bere cu un sentiment de uşurare. Îşi făcuse un prieten la bistroul Le Coeur du Soldat. Făcuse o breşă, minoră şi totuşi vitală, care putea să îi deschidă o cale spre atingerea scopului său.

Bărbatul-Tanc se întoarse ţinând de după umeri un tinerel abia trecut de douăzeci de ani, un bărbat de înălţime medie şi cam otova la corp, îmbrăcat cu o cămaşă de camuflaj de soldat din armata americană. Jason dădu să se ridice de pe scaun.

— Stai acolo, stai jos! strigă entuziast noul său prieten aplecându-se spre el pentru a acoperi vocile gălăgioase şi hărmălaiamuzicală. Am adus o fecioară.

— Cum?

— Ce, ai şi uitat? Vrea să se înroleze în Legiune.

— A, aşa, râse Bourne mascându-şi gafa. Într-un loc ca ăsta...

— Într-un loc ca ăsta, îl întrerupse Bărbatul-Tanc, nimeni nu stă pe gânduri şi apucă ce i se dă şi cu cât e mai dură treaba, cu atât mai bine. Mă rog, mi-am zis că ar fi bine să stea de vorbă cu tine. E american şi franceza lui e *grotesque*, da' dacă vorbeşti rar, se prinde el.

— Nu-i nevoie, rosti Jason într-o engleză cu un uşor accent francez. Am crescut în Neufchatel, dar am trăit câţiva ani în State.

— Ce bine, spuse americanul vorbind cu un pronunţat accent sudic, un zâmbet larg şi plăcut aşternându-i-se pe chip, în timp ce privirea îi fugea în toate direcţiile, deşi fără a exprima frică.

— Păi, hai s-o luăm cu începutul, propuse belgianul vorbind şi el în engleză, dar cu un accent îngrozitor. Mă cheamă... Maurice, e un nume la fel de bun ca oricare altu'. Prietenu' meu aici de faţă este Ralph, cel puţin aşa zice el. Şi pe tine cum te cheamă, eroule rănit?

— François, răspunse Jason cu gândul la Bernardine, întrebându-se cum se descurca prietenul lui francez la aeroport. Şi nu sunt nici un erou; eroii mor pe loc... Comandaţi voi, că plătesc eu.

Cei doi se conformară; Bourne făcu la fel, încercând să-şi amintească puţinele lucruri pe care le ştia despre Legiunea străină.

— Multe s-au schimbat de nouă ani încoace, Maurice. *Cât de uşor îi veneau cuvintele pe buze,* îşi spuse Cameleonul. Dar tu de ce vrei să te înrolezi, Ralph?

— Păi, îmi zic că e cel mai înţelept lucru pe care pot să-l fac să dispar câţiva ani, şi înţeleg că cinci sunt minimum.

— Dacă scapi cu viaţă după primul an, *mon ami*, interveni belgianul.

— Maurice are dreptate. Ascultă-l pe el. Ofiţerii sunt duri şi orice ai face tot nu-i mulţumeşti...

— Toţi francezi! adăugă belgianul. Cel puţin nouăzeci la sută din ei, aşa sunt. Un străin din trei sute ajunge să fie ofiţer. Să nu-ţi faci iluzii!

— Păi eu am diplomă! Sunt inginer.

— Ei, se schimbă calimera. Atunci ai să construieşti latrine frumoase pentru trupe şi ai să sapi găuri perfecte în câmp pentru căscaţi, spuse râzând Maurice. Spune-i şi tu, François. Spune-i cum sunt trataţi *les savants*.

— Cei cu facultate sunt primii cărora li se cere să se arunce în luptă, spuse Jason sperând din inimă că nu spusese o prostie.

— Întotdeauna în prima linie! exclamă belgianul. Fiindcă ăştia mârâie când aud de unu' cu carte. Vor să afle şi ei dacă unu' care a învăţat mai gândeşte când i se dă ordin, dacă îl execută fiindcă eplătit sau are îndoielile lui... M*on ami*, eu nu m-aş lăuda că sunt *erudit.*

— Lasă-i să ghicească numai când e nevoie, adăugă Bourne. Când au nevoie de mintea ta, nu când vrei tu să le-o oferi pe tavă.

— *Bien!* strigă Maurice. Ştie ce spune. Un adevărat *légionnaire!*

— Ştii să te baţi? întrebă Jason. Adică să te ţii de unu' până-l omori?

— Am omorât-o pe logodnica mea şi pe cei doi fraţi ai ei şi un văr, numai eu, cu un cuţit şi mâinile astea două. Era încurcată cu un bancher barosan din Nashville şi ăilalţi o acopereau fiindcă le dădea la toţi bani buni... Da, sunt în stare să omor, domnule François.

Razie pentru prinderea criminalului înrăit din Nashville.

Tânăr inginer cu viitor promiţător scapă din încercuirea poliţiei.

Bourne îşi aminti titlurile de ziar apărute în urmă cu numai câteva săptămâni şi privi intens chipul tânărului american.

— Înscrie-te în Legiune, spuse el.

— Şi dacă încep să-mi facă zile fripte, pot să le vorbesc despre tine, domnule François?

— N-are să-ţi ajute la nimic, tinere, poate să-ţi facă mai rău. Dacă te înghesuie, cel mai bine e să le spui adevărul. E cea mai bună recomandare.

— *Aussi bien!* Ştie el cum stă treaba cu Legiunea. Atât cât se poate, ăştia nu acceptă maniaci, însă... Ia, mai bine zi tu, François!

— Vrei să spui că mai închid şi ei ochii din când în când.

— *Oui*. Închid ochii când... ia mai zi tu, François.

— Când e vorba de circumstanţe atenuante.

— Vezi? Pe deasupra, prietenul meu François are creier, nu glumă. Mă şi

mir cum de ai rezistat printre ăia.

— Fiindcă nu le-am dat a înţelege că gândesc.

De ei se apropie un chelner cu un şorţ atât de murdar cum lui Jason nu îi mai fusese dat să vadă, care îi trase belgianului o scatoalcă după ceafă.

— *Votre table, René.*

— Şi ce? întrebă Bărbatul-Tanc tresărind. Ăsta nu e nume? E un nume ca oricare altul. *Quelle différence*? Hai să mâncăm şi dacă avem noroc, scăpăm neotrăviţi.

Două ore mai târziu, după ce Maurice şi Ralph goliseră patru sticle de *vinordinaire* ca să alunece mai bine pe gât peştele cam dubios pe care îl servise chelnerul, *Le Coeur du Soldat* căpătase obişnuita sa ambianţă nocturnă, iar clientela se deda unui ritual bine cunoscut. Ici şi colo se încinse câte o încăierare, iute înăbuşită de chelnerii vânjoşi. Marşurile asurzitoare depănau amintiri din vremuri de altădată despre bătălii câştigate sau bătălii pierdute, stârnind certuri aprinse în rândul bătrânilor soldaţi care luptaseră în linia întâi formândgrosul trupelor şi carnea de tun, copleşiţi de un adevărat simţământ de mândrie şi fericiţi să supravieţuiască ororilor şi carnagiului pe care superiorii lor cu galoane aurii nu aveau cum să le cunoască. Iar zumzetul discuţiilor animate creştea unindu-se cu vuietul cohortelor de bieţi soldaţi ghinionişti care îşi dăduseră viaţa din vremea faraonilor şi până în zilele mascaradelor din Coreea şi Vietnam. Ofiţerii spilcuiţi şi frumos îmbrăcaţi în uniformele lor strălucitoare dictau strategiile de luptă de undeva din spatele liniei frontului, iar amărâţii din trupele de asalt mureau ca muştele ca să nu se prăpădească asemenea comori de înţelepciune. Amintindu-şi de Saigon, Bourne nu fu deloc surprins să constate că poate exista un bistro ca *Le Coeur du Soldat*.

Barmanul-şef, un bărbat masiv cu ochelari cu rame metalice, ridică receptorul telefonului ascuns sub tejghea în celălalt capăt al barului şi-l duse la ureche. Fără a-l scăpa din ochi, Jason îl urmărea peste capetele celor care se fâţâiau fără astâmpăr dintr-un colţ în altul al localului. Bărbatul îşi plimbă privirea deasupra încăperii înţesate de lume, cu aerul că ceea ce auzea era extrem de important, iar ceea ce îl înconjura, o scenă nesemnificativă. Dădu un răspuns scurt, îşi strecură braţul sub tejghea şi îl ţinu acolo; formase un număr. Din nou spuse ceva foarte scurt, vorbind rapid, şi foarte calm, apoi lăsă receptorul în furcă. Scena la care asistase îi fusese descrisă de bătrânul Fontaine pe Tranquility Isle: mesaj recepţionat, mesaj transmis mai departe. Iar la capătul celălalt al liniei, mesajul fusese recepţionat de Şacal.

Văzuse de-ajuns pentru o seară, acum trebuia să cumpănească bine, la mişcările pe care trebuia să le facă, poate să angajeze câţiva bărbaţi aşa cum o făcuse şi în trecut. Bărbaţi de care se putea uşor dispensa, fiindcă nu însemnau nimic pentru el, oameni care se vindeau pe te miri ce, care puteau fi ameninţaţi sau şantajaţi, care îndeplineau exact ordinele fără a cere prea multe explicaţii.

— L-am zărit pe cel cu care trebuia să mă întâlnesc aici, se adresă el lui Maurice şi lui Ralph care abia se ţineau pe picioare. Mi-a făcut semn să ies.

— Ce, şi pe noi cui ne laşi? scânci belgianul.

— Hei, bărbate, de ce ne faci una ca asta? adăugă tânărul american din Sud.

— Doar în seara asta, spuse Bourne aplecându-se conspirativ peste masă. Lucrez cu un alt *légionnaire*, un tip care coace o figură din care or să iasă o groază de bani. Nu vă cunosc, dar mi se pare că sunteţi valabili. Bourne scoase din buzunar teancul de bancnote din care extrase o mie de franci şi întinse câte cinci sute fiecăruia dintre camarazii lui. Hai, luaţi-i, vârâţi-i în buzunar... iute!

— Fir-aş al naibii!

— *Merde!*

— Nu vă garantez nimic, da' poate o să avem nevoie de voi. Ţineţi-vă gura şi ieşiţi la zece sau cin'şpe minute după ce plec. Şi gata, s-a terminat cu vinul. Vreau să fiţi cu mintea limpede mâine... Când se deschide aici, Maurice?

— Nu prea sunt sigur că ăştia închide vreodată. Eu sunt aici de azi-dimineaţă de la opt. Sigur, nu e la fel de multă lume...

— Să fiţi aici la prânz. Dar treji, aţi înţeles?

— Voi fi *le caporal extraordinaire de la Légion*. Cel care am fost odată! Să-mi pun uniforma? întrebă Maurice râgâind.

— Pe dracu', nu!

— Bine, îmi pun costum şi cravată. Pe cinstea mea că am costum şi cravată! spuse americanul sughiţând.

— Nu! Amândoi să fiţi îmbrăcaţi ca acum, dar cu minţile adunate. M-am exprimat clar?

— Vorbeşti ca *un americain* sadea*, mon ami*. Ascultă-mă pemine.

— Nu sunt, dar pe-aici adevărul e un lux pe care nu ţi-l poţi permite, nu?

— Am priceput unde bate. Să ştii că am băgat-o la cap. Musai să ne agăţăm o cravată la gât.

— Fără cravată, Ralph. Pe mâine.

Bourne se ridică încet de la masă şi, deodată, îl străfulgeră un gând. În loc să se îndrepte spre uşă, îşi croi drum cu coatele, atent să nu îi supere pe clienţii gălăgioşi, spre celălalt capăt al încăperii şi spre barmanul mătăhălos şi chel. La tejghea nu erau locuri libere, însă, cu aceeaşi atenţie şi politeţe, reuşi să se strecoare printre doi clienţi, comandă un Pernod şi ceru un şerveţel pe care să scrie două vorbe, un mesaj personal, care nu privea în nici un fel pe nimeni din cei prezenţi în locantă. Pe spatele şerveţelului blazonat cu urme de mâncare şi pete de grăsime, scrise următoarele cuvinte în franceză:

Cuibul unei mierle valorează un milion de franci. Scopul: obţinerea unui sfat confidenţial într-o anumită afacere. Cel interesat este aşteptat la vechea fabrică de după colţ peste exact o jumătate de oră. E vreo problemă? Încă 5000 de franci dacă respectiva persoană vine neînsoţită.

Bourne împături şervetul şi o sută de franci înăuntru şi îi făcu barmanului semn să se apropie. Acesta îşi potrivi ochelarii pe nas de parcă clientul său făcuse un gest impertinent, îşi puse încet în mişcare trupul mătăhălos şi îşi aşeză braţele vânjoase, acoperite de tatuaje, pe tejghea.

— Ce vrei? îl întrebă el cu un aer ameninţător.

— Ţi-am scris aici un mesaj, răspunse Cameleonul fără să clipească, susţinând privirea barmanului. Sunt singur şi aş vrea să te gândeşti la oferta mea. Sunt invalid şi plin de răni, dar nu te lua după înfăţişarea mea, nu sunt tocmai sărac.

Iute şi aproape cu blândeţe, Bourne întinse mâna şi îi strecură barmanului şervetul şi bancnota de o sută. Îi aruncă o ultimă privire rugătoare bărbatului stupefiat, apoi îi întoarse spatele şi se îndreptă, abia trăgându-şi piciorul, spre uşă.

Ajuns afară, Bourne o apucă repede pe trotuarul crăpat spre capătul aleii. Aprecie că scurta discuţie de la bar nu durase mai mult de opt-douăsprezece minute. Simţind privirea barmanului pironindu-l din spate, nu îndrăzni să verifice dacă cei doi prieteni ai lui erau încă aşezaţi la masă, dar presupuse că erau tot acolo. Bărbatul-Tanc şi Cămaşă-de-Camuflaj nu erau într-o formă prea grozavă şi nu aveau cum să-şi revină în câteva minute din mahmureală. Totuşi, spera că cele cinci sute de franci de căciulă aveau să-i trezească la realitate şi să-i convingă să o şteargă iute, după cum le ceruse. În chip destul de bizar, parcă mai mare încredere îi inspira Maurice-René decât tânărul american care se prezentase sub numele de Ralph. Un fost caporal în Legiunea străină era mai receptiv la ordine, căpătase reflexe condiţionate, deci urma orbeşte un ordin, fie că era treaz sau beat. Cel puţin aşa spera Jason. Sigur, nu era obligatoriu, poate că se înşela, totuşi cei doi i-ar fi de mare ajutor... dacă, barmanul bistroului *Le Coeur du Soldat* fusese destul de intrigat de sumele excesiv de mari pe care le propusese, ca şi de strania discuţie între patru ochi cu un şchiop pe care putea să îl zdrobească la fel ca pe un vierme sub braţul lui vânjos şi tatuat.

Bourne aşteptă în stradă, în lumina chioară a unui bec de pe aleea ceva mai întunecată decât restul oraşului. Era aproape singur fiindcă puţini trecători se încumetau să treacă pe aici la această oră – cei care se întorceau din oraş fiind într-o stare ceva mai răsărită decât cei care plecau. Dar nici unii nici alţii nu îl învredniciră nici măcar cu o privire pe zdrenţărosul sprijinit de zid.

Puterea obişnuinţei învinse. Bărbatul-Tanc îl trăgea afară aproape cărându-l în spate pe tânărul Cămaşă-de-Camuflaj, iar în clipa în care uşa se trântea cu zgomot în urma lor, îi trase tânărului american o pereche de palme şi îi urlă, în cuvinte greu de descris, că trebuia să urmeze întocmai ordinul, fiindcă erau bogaţi şi puteau să capete încă şi mai mulţi bani.

— E mai bine decât să te trezeşti cu un glonţ în beregată prin Angola! striga neobosit fostul *légionnaire*, destul de tare încât se auzea până la Bourne. De ce-or fi făcut-o?

Jason îi opri chiar la intrarea pe alee şi îi trase lângă zidul de cărămidă, să nu fie văzut.

— Eu sunt, spuse el pe un ton autoritar.

— *Sacrebleu*...!

— Ce dracu'...!

— Linişte! Dacă vreţi, mai căpătaţi încă cinci sute de franci înseara asta. Dacă nu, ştiu vreo douăzeci care abia aşteaptă să pună mâna pe bani.

— Doar suntem camarazi! protestă Maurice-René.

— Când ţi-oi trage una! Ce dracu' ne-ai speriat aşa...? Da' prietenu' meu are dreptate, suntem camarazi – că doar aici nu suntem la armată, nu, Maurice?

— *Taisez-vous!*

— Adică gura, îi explică Bourne.

— Atâta lucru ştiu şi eu. Asta aud tot timpu'...

— Ascultaţi-mă. Peste câteva minute, s-ar putea ca barmanul să iasă după mine. S-ar putea tot atât de bine să nu mă caute, nu ştiu. E tipu ăla mare şi chel cu ochelari pe nas. Îl ştie careva dintre voi?

Americanul ridică din umeri, însă belgianul îşi bălăbăni capul în toate părţile şi, în cele din urmă, reuşi să articuleze:

— Îl cheamă Santos şi-i espagnol.

— Spaniol?

— Sau *latino-americain*. Nu se ştie precis.

Ilici Ramirez Sanchez, îşi spuse Jason. Carlos Şacalul, venezuelean după locul naşterii, un terorist abject şi înrăit pe care până şi sovieticii îl scăpaseră din mână. Normal că nu avea de ales şi apela la ai lui.

— Cât de bine îl cunoşti?

Fu rândul belgianului să ridice din umeri.

— E autoritatea supremă pe-aici pe la *Coeur du Soldat*. Se spune că a zdrobit capete sub pumnul lui fi'ncă posesorii lor nu s-au purtat frumos. Întotdeauna îşi scoate mai întâi ochelarii şi ăsta-i semn că se pregăteşte ceva la care până şi soldaţii încercaţi preferă să nu asiste... Dacă vine afară după tine, ţi-aş da un sfat: mai bine tunde-o.

— Poate că vine să mă caute fiindcă are ceva de vorbit cu mine, nu fiindcă vrea să-mi facă rău.

— Cred că nu vorbeşti de Santos...

— Nu-i nevoie să ştiţi toate amănuntele pentru că nu-i treaba voastră. Dar dacă iese pe uşa aia, aş vrea să schimbaţi două vorbe cu el. Puteţi să faceţi asta pentru mine?

— *Mais certainement*. În mai multe rânduri am dormit pe o canapea sus şi Santos cu mâinile lui m-a cărat când au venit femeile la curăţenie.

— Sus?

— Acolo stă el, deasupra cafenelei, la etaju' unu. Se spune că nu pleacă niciodată de aici, nu iese pe stradă, nu se duce şi el la cumpărături, ca omu'. Alţii cumpără tot ce-i trebe', sau pur şi simplu haleala şi băutura sunt lăsate la uşă.

— Înţeleg, spuse Jason scoţând teancul de bani din buzunar şi întinzând fiecăruia din cei doi bărbaţi câte cinci sute de franci, întoarceţi-vă în alee şi, dacă iese Santos, opriţi-l şi purtaţi-vă ca şicum aţi băut un păhărel în plus. Cereţi-i bani, băutură sau orice vă trece prin cap.

Maurice-René şi Ralph se întoarseră unul spre celălalt şi, ca doi copii,

înşfăcară bancnotele şi se priviră cu subînţeles, conspirativ, dar şi triumfător. François, ţicnitul *légionnaire*, arunca cu banii în dreapta şi-n stânga de parcă avea o tipografie la el acasă. Iar entuziasmul atinsese cote maxime.

— Cât timp să-l ţinem de mânuţă? întrebă americanul din Sud.

— Ţi-l tragem de urechi până îi ies din scăfârlia aia chelboasă! adăugă cu convingere belgianul.

— Îl ţineţi de vorbă ca să mă asigur că e singur, spuse Bourne. Că nu iese nimeni după el.

— Floare la ureche, omule.

— O să câştigăm şi banii şi respectul tău. Pe cuvântul meu de caporal *légionnaire!*

— Sunt profund mişcat. Ia, acuma întoarceţi-vă lângă uşă.

Cei doi bărbaţi cu chef făcură cale întoarsă pe alee, Cămaşă-de-Camuflaj bătându-l prieteneşte şi triumfător pe umăr pe prietenul său Bărbatul-Tanc. Jason se lipi cu spatele de zidul de cărămidă, la numai câţiva centimetri de colţul clădirii, şi aşteptă, la pândă. Peste şase minute auzi, în fine, cuvintele pe care îşi dorea atât să le audă:

— Santos! Marele şi iubitul meu prieten Santos!

— Ce faci aici, René?

— Tânărului meu prieten american i-a fost greaţă, da' acuma i-a trecut... a vărsat tot.

— American...?

— Stai să ţi-l prezint, Santos. Scoatem din el un soldat pecinste.

— Ce, e vreo cruciadă a copiilor pe-aici, prin cartier?

Bourne trase cu ochiul, pe furiş, pe după colţul clădirii, şi îlzări pe barman uitându-se la Ralph.

— Succes, feţişoară de turtă-dulce. Hai du-te şi te joacă de-a războiul cu ceilalţi copii.

— Vorbeşti franţuzeşte al dracu' de rapid, jupâne, da' să ştii că ceva tot am priceput şi eu. Mălai-mare ce eşti, ţi-arăt eu imediat ce rău sunt.

Barmanul râse înveselit şi trecu cu uşurinţă la limba engleză.

— Atunci, copil dulce, ce-ar fi să faci pe durul în altă parte? La *Coeur du Soldat* ne place să omenim numai domni adevăraţi şi liniştiţi... Gata, am treabă.

— Santos! ţipă Maurice-René. Împrumută-mi zece franci. Mi-am uitat portofelul acasă.

— Dacă ai avut vreodată un portofel, cred că l-ai pierdut de mult pe undeva prin Africa de Nord. Ştii că am un principiu. Nici un*sou*vreunuia dintre voi.

— Toţi banii pe care i-am avut s-au dus pe peştele ăla împuţit pe care ni l-ai băgat pe gât! Din cauza lui a vărsat prietenu' meu!

— Atunci nu vă rămâne decât să mergeţi la Paris şi să mâncaţi data viitoare la Ritz... A, ia stai! Aţi mâncat, dar aţi uitat să plătiţi.

Barmanul întoarse capul şi se uită spre alee. Jason se trase iute înapoi.

— Noapte bună, René. Şi ţie, războinicule de zahăr ars. Am treabă.

Bourne o rupse la fugă spre porţile închise ale fabricii. Santos venea la

întâlnire. Singur. Traversă strada şi se ascunse în umbra porţilor rafinăriei dezafectate, se lipi de ele şi nu schiţă o mişcare, doar mâna i se plimbă pe metalul rece şi pe patul pistolului automat. Cu fiecare pas pe care îl făcea Santos, Şacalul se apropia de el! Câteva clipe mai târziu, silueta masivă a barmanului se ivi în capătul aleii, traversă străduţa luminată cu zgârcenie şi se apropie de porţile ruginite.

— Sunt aici, *monsieur*, spuse Santos.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

— Aş prefera să-ţi ţii promisiunea mai întâi. În bilet pomeneai ceva despre cinci mii de franci.

— Îi am la mine, spuse Jason băgând mâna în buzunar de unde scoase banii şi îi întinse celui care conducea *Le Coeur du Soldat*.

— Mulţumesc, spuse Santos făcând un pas înainte şi luând bancnotele. Umflaţi-l!! adăugă el.

Deodată, porţile vechii rafinării se dădură de perete şi doi bărbaţi se repeziră afară. Şi, înainte ca Jason să apuce pistolul, un obiect metalic şi greu îl pocni în moalele capului.

CAPITOLUL XXIII

— Suntem singuri, rosti o voce în timp ce Bourne deschideaochii.

Vorbise Santos, cufundat într-un fotoliu imens, ridiculizat sub povara trupului masiv al ocupantului, iar unica sursă de lumină din acea încăpere era o lampă cu picior al cărei neon puternic făcea să strălucească ţeasta pleşuvă şi imensă a barmanului. Jason, înghesuit într-un colţ de canapea, îşi îndreptă spinarea şi simţi o pulsaţie dureroasă în creştet.

— Nu e crăpat şi nu-ţi curge sânge; probabil că ai doar un cucui zdravăn, rosti omul Şacalului.

— Un diagnostic foarte precis, mai cu seamă în a doua parte.

— Instrumentul cu care ai fost lovit e din cauciuc tare. Rezultatele sunt previzibile, în afara poate a traumatismului. Lângă tine găseşti pe o tavă o pungă cu gheaţă. Îţi recomand să o foloseşti.

Bourne întinse mâna, pipăi pe întuneric după punga rece şi voluminoasă, o găsi şi o lipi de cap.

— Eşti foarte atent, rosti el sec.

— Şi de ce n-aş fi? Avem o mulţime de lucruri de discutat... poate chiar un milion dacă e să socotim în franci.

— Banii sunt ai tăi dacă accepţi condiţiile.

— Cine eşti de fapt? îl întrebă Santos pe un ton tăios.

— Asta nu e una din condiţii.

— Nu mai eşti tânăr.

— Nu că ar avea vreo importanţă, dar nici tu nu eşti.

— Aveai asupra ta un cuţit şi o armă. Cuţitul cred că ar fi mai potrivit pentru un tânăr.

— E obligatoriu?

— Reflexele. La vârsta noastră... Ce ştii despre Mierlă?

— Dar ai putea la fel de bine să mă întrebi cum am aflat despre *Le Coeur du Soldat.*

— Şi cum ai aflat?

— Mi-a spus cineva.

— Cine?

— Regret, nu aşa sună condiţiile. Sunt un simplu intermediar, şi aşa lucrez eu. Pentru că asta aşteaptă clienţii mei de la mine.

— Şi se aşteaptă să te legi la genunchi ca să treci drept infirm? Înainte să-ţi vii în fire, am controlat puţin zona, nu sunt semne că ai fi fost rănit, nici de ruptură a osului, şi nici nu păreai să simţi vreo durere. Şi să lucrezi, fără acte de identitate, în schimb cu buzunarele îndesate de sume considerabile de bani?

— Nu e cazul să-ţi explic care sunt metodele mele de lucru, dar încerc să te lămuresc că înţeleg să operez în nişte limite. Ţi-am transmis mesajul, da? Cum nu aveam numărul de telefon, nu-mi vine a crede că m-aş fi descurcat la fel de strălucit dacă mă prezentam la stabilimentul tău îmbrăcat în costum şi

cărând o servietă diplomat după mine.

Santos hohoti.

— Nu apucai să pui piciorul înăuntru. Probabil că ai fi fost oprit pe alee şi buzunărit.

— Aşa mi-am zis şi eu... Ce zici, facem târgul? Un milion defranci.

Omul Şacalului ridică din umeri.

— După părerea mea, dacă cumpărătorul oferă o asemenea sumă de la prima strigare, probabil că mai târziu va ridica miza. Să zicem un milion şi jumătate, poate chiar două.

— Bine, dar nu eu sunt cumpărătorul; eu sunt doar un agent deintermediere. Am împuternicire pentru un milion – ceea ce după părerea mea este exagerat de mult – însă problema principală rămâne timpul. Accepţi sau nu, oricum am şi altă alternativă.

— Ce spui?

— Sigur.

— Nu şi dacă sfârşeşti plutind pe apele Senei, fără un act de identitate asupra ta.

— Înţeleg.

Jason se uită în jurul lui, studiind cu mare curiozitate apartamentul cufundat în beznă, pentru a constata că nu cadra deloc cu localul jalnic şi mizer de la parter. Camera era mobilată cu piese de dimensiuni impresionante, pe potriva dimensiunilor neobişnuite ale celui care le alesese, însă erau de bun-gust şi, deşi nu stil, totuşi nici ieftine nu păreau a fi. Însă cel mai surprinzător lucru din această încăpere erau rafturile burduşite cu cărţi care căptuşeau întregul perete dintre cele două ferestre de la stradă. Iar profesorul universitar se trezi la viaţă, dorindu-şi cu ardoare să citească titlurile acestora. Poate că în acest fel îşi putea face o idee mai clară despre acel bărbat ciudat şi voinic care, după felul în care vorbea, părea să fi studiat la Sorbona – o brută declarată după aspectul exterior, dar poate, cine ştie, o altă persoană, diametral opusă, în forul său interior. Îşi aţinti din nou privirea asupra lui Santos.

— Deci nu pot pleca de aici când vreau eu, aşa e?

— Aşa este, îi răspunse cel prin care putea să ajungă la Şacal. Nu trebuie decât să-mi răspunzi la câteva întrebări, dar tu îmi spui că ai reţineri din cauza condiţiilor, sau poate mai nimerit ar fi să spun limite?... Să ştii că şi eu am de pus nişte condiţii şi eşti liber să alegi, deci să trăieşti sau să mori.

— Foarte succint.

— Nu văd de ce n-aş fi.

— Sigur, încerci să câştigi milionul de franci... sau poate chiar mai mult, după cum ai sugerat ceva mai înainte.

— Atunci, mi-aş permite să sugerez şi faptul că un bărbat care dispune de asemenea fonduri nu numai că se va despărţi bucuros de ele pentru a-şi salva viaţa dar că, la fel de bucuros, va fi dispus să ofere acele informaţii cerute pentru a evita o suferinţă nedorită, poate chiar fatală, spuse Santos încrucişându-şi braţele vânjoase pe piept şi privindu-şi cu un aer absent tatuajul de pe piele. Şi deodată, omul Şacalului îşi prăvăli năprasnic pumnul

drept în braţul fotoliului şi se răsti furios: Ce ştii despre Mierlă? Cine ţi-a spus de *Le Coeur du Soldat*? De unde vii, cine eşti şi cine te-a angajat?

Bourne îngheţă, cu corpul stană de piatră dar mintea lucrându-i febril, rotiţele învârtindu-i-se, gonind nebuneşte. Trebuia să scape! Să iasă din impas! Să-l sune pe Bernardine... oare câte ore trecuseră de când îi promisese să-i telefoneze? Şi Marie? Unde eraMarie? Numai că nu putea face nimic din ceea ce voia să facă... din ce trebuia să facă, dacă i se împotrivea uriaşului din încăpere. Santos rostise adevărul; avea să-i frângă oasele şi nu părea a fi genul uşor de dus de nas.

Dacă trebuia, avea să-şi omoare prizonierul, cu mâinile goale şi fără să clipească...şi nu putea fi păcălit cu informaţii false sau întors pe degete cu cine ştie ce poveşti, fiindcă omul Şacalului avea de apărat două teritorii: pe-al lui şi pe al mentorului său. Aşadar, Cameleonului nu îi rămânea de ales: trebuia să dezvăluie o parte din adevăr, chiar dacă cea mai periculoasă, totuşi cea mai credibilă, cea autentică, şi încă prezentată cât mai convingător, astfel încât să nu stârnească nici o bănuială. Jason lăsă punga cu gheaţă pe tava de lângă el, aşezată în penumbra canapelei late.

— Mi-e clar că nu-mi permit luxul să mor pentru un client şi nici nu pot risca să fiu torturat pentru a-i proteja informaţiile, aşa încât am să-ţi spun tot ce ştiu... Ceea ce nu reprezintă atât de mult pe cât mi-aş dori în situaţia dată. Am să-ţi răspund în ordinea în care mi-ai pus întrebările, sperând că nu sunt prea înspăimântat ca să le uit. Pentru început, fondurile nu sunt la dispoziţia mea. Eu trebuie să mă întâlnesc la Londra cu un bărbat căruia îi predau informaţiile, iar el deschide un cont la Berna, în Elveţia, pe numele şi cu numărul pe care i le dau eu. Orice nume, orice număr... Prefer să trecem peste viaţa mea şi „suferinţa fatală”, şi cu asta cred că am răspuns la ambele întrebări. Şi-acum, ia să vedem, ce ştiu despre Mierlă? Întâmplător, *Le Coeur du Soldat* face parte din aceeaşi întrebare... Mi s-a spus că un bătrân – nume şi naţionalitate necunoscute, însă eu bănuiesc că ar fi francez – a ajuns în preajma unui personaj foarte cunoscut, o personalitate a vieţii publice, şi i-a spus că va fi ţinta unui asasinat. Cine să dea crezare spuselor unui beţivan bătrân, mai ales dacă respectivul are un cazier impresionant care-l descrie drept o persoană căreia îi cam place să ceară recompense? Din nefericire, asasinatul s-a comis, dar iată că un fel de partener al mortului era alături de figura publică atunci când bătrânul l-a avertizat. Cel mai mare noroc a fost că partenerul a fost şi este în relaţii foarte apropiate cu acest client al meu, iar asasinatul a reprezentat un eveniment fericit pentru amândoi. Partenerul a transmis mai departe, în mare secret, informaţia bătrânului. Unei Mierle i se transmite un mesaj printr-o cafenea din Argenteuil cunoscută sub numele de *Le Coeur du Soldat*. Mierla asta trebuie să fie o persoană deosebită, deci clientul meu vrea să dea de ea... Cât despre mine, biroul meu sunt camerele de hotel pe unde am trecut, în cam toate oraşele de pe glob. Acum stau la Pont-Royal unde m-am înscris sub numele de Simon şi acolo mi-am lăsat paşaportul şi celelalte acte şi hârtii. Bourne se opri cu palmele desfăcute. Cam ăsta ar fi adevărul, cel puţin atât cât mi s-a spus şi mie.

— Nu chiar tot adevărul, îl corectă Santos, vorbind pe un ton scăzut şi rece. Cine te-a angajat?

— Mai bine mor decât să-ţi spun.

— Atunci te omor pe loc dacă nu-mi spui, rosti cel care îl putea conduce la vizuina Şacalului scoţând din teacă cuţitul de vânătoare al lui Jason. Iar lama lată luci scurt în razele lămpii.

— De ce să nu-mi dai mai bine informaţia de care are nevoie clientul meu, împreună cu numărul de cont – orice nume, orice număr – şi eu îţi garantez că ai să primeşti două milioane de franci. Singurul lucru care îl interesează pe el este să nu mai existe alt intermediar. Ce vezi rău în asta? Mierla poate să mă refuze şi să mă trimită la dracu'... Trei milioane!

Santos clipi de parcă ar fi fost peste puterile lui să se împotrivească tentaţiei.

— Poate o să facem afacerea asta mai târziu...

— Acum.

— Nu! şi omul lui Carlos îşi ridică trupul masiv din fotoliu şi se îndreptă spre canapea cu cuţitul ridicat ameninţător în dreptul pieptului. Numele clientului!

— La plural, îi răspunse Bourne. Un grup de potentaţi din Statele Unite.

— Cine?

— Îşi ascund numele de parcă ar fi secrete nucleare, însă pe unul îl ştiu şi cred că e de-ajuns.

— Cine?

— Mai bine convinge-te singur – mă rog, încearcă să digeri ce am să-ţi spun acum. Şi apără-ţi Mierla cu orice preţ! Convinge-te că nu te mint şi ai să devii un om atât de bogat încât să faci tot ce-ţi trece prin minte până la sfârşitul zilelor. Ai putea călători prin lume, sau dispărea; sau cine ştie, ţi-ai putea face timp pentru cărţile tale în loc să-ţi pierzi vremea cu gunoaiele alea de jos. După cum ai ţinut să subliniezi, nici unul dintre noi nu mai este tânăr. Îţi propun un procent de intermediere foarte generos, iar tu te îmbogăţeşti şi scapi de griji şi de salahoria asta infectă... Repet, ce vezi rău în asta? Poate că voi fi refuzat, adică clienţii mei vor fi refuzaţi. Nu-ţi întind o cursă. Clienţii mei nu vor să-l vadă. Vor doar să-l angajeze.

— Şi cum m-aş putea convinge?

— Inventează o funcţie înaltă şi prezintă-te astfel ambasadorului american de la Londra... îl cheamă Atkinson. Spune-i că ai primit instrucţiuni confidenţiale de la Şerpoaica. Întreabă-l dacă trebuie să le îndeplineşti sau nu.

— Şerpoaica? Asta ce mai e?

— Meduza. Aşa îşi spun ei, Meduza.

Mo Panov se scuză şi se ridică de la masă. Se strecură printre camionagiii care înţesau localul de la marginea drumului şi se îndreptăspre toaletă, căutând cu disperare un telefon. Pe peretele din fund nu era nici unul! Singurul telefon blestemat era la trei metri de masă, iar blonda platinată îl ţinea sub observaţie, o nebună a cărei paranoia îi era adânc înfiptă în creier, la fel cum

rădăcinile de păr negru îi erau bine înfipte în cap. Amintise în treacăt că dorea să sune la cabinet, să-şi anunţe colegii că suferise un accident şi să le spună unde se află, însă timida lui propunere se lovise de un zid de invective.

— Ca să ne pice pe cap un roi de sticleţi şi să te ridice? Nici să nu te gândeşti, vraciule. Te crezi mare şmecher, hai? Cabinetu' tău sună la bulău, ăştia îl sună pe iubitul meu mustăcios care mă trânteşte după aia de toate gardurile împuţite din statu'ăsta. Se are bine cu toţi sticleţii de pe şosele. Cred că el le ciripeşte unde să se întindă cu vreuna.

— Dar n-am de gând să pomenesc nimic despre dumneata şi zău că n-am s-o fac. Dacă-ţi aminteşti, singură spuneai că bărbatul dumitale s-ar putea să nu mă placă.

— Nu contează dacă te place sau nu. O să-ţi taie năsucu' ăsta drăgălaş al tău, fără să mai stea pe gânduri. Nu vreau să risc, şi nici nu prea-mi inspiri încredere. Tu vrei să verşi tot ce ştii de accident şi după aia mă trezesc cu sticleţii pe cap.

— Ştii ceva? E absurd ce spui.

— Bine, hai s-o auzi şi pe-asta. Am să ţip că m-ai violat şi am să le povestesc camionagiilor ăstora nu prea duşi pe la biserică cum te-am cules din drum acu' două zile şi cum m-ai făcut sclava iubirii. Pe asta ai înghiţit-o?

— Ca pe un nod în gât. Aş putea măcar să merg la toaletă? Am o urgenţă.

— Serveşte-te. Prin locuri ca ăsta nu-s telefoane la toaletă.

— Zău?... Acum, serios, nu că aş fi necăjit saudezamăgit din pricina asta, doar curios să ştiu şi eu de ce nu pun telefoane lângă toaletă. Camionagiii doar câştigă bani frumoşi, pe ei nu îi interesează să mai ciupească din aparat nişte centime acolo?

— Măiculiţa mea, da' ştiu că eşti cam tra-la-la, doctore. De balamuc. Se întâmplă multe pe autostradă, unii vede, alţii toarnă, te-ai prins? Dacă unii dă telefoane, e alţii care ar vrea să ştie unde.

— Serios...?

— Hai, dom'le, odată! Grăbeşte-te! Stăm două minute să ne ungem caroseria, aşa că io comand. O s-o ia pe Şaptezeci, nu pe Nouă'ş'Şapte. N-o să se prindă.

— N-o să se prindă la ce? Ce înseamnă Şaptezeci şi Nouăzeci şi Şapte?

— Autostrăzi, ce Dumnezeu! E autostrăzi şi autostrăzi! Hai că eşti cam pămpălău, doctore. Uşurează-te şi după aia poate ne oprim la un motel de pe marginea drumului să continuăm discuţia asta de afaceri cât îţi dau o primă de avans.

— Poftim?

— Eu sunt pentru libertatea de a alege. Ce, o fi cumva împotriva religiei tale?

— Nu, Doamne-Dumnezeule! Sunt un susţinător fervent.

— Aşa te vreau. Haide, bărbate, odată!

Aşa că Mo Panov se îndreptă spre toaletă şi constată că femeia nu îl minţise. Nu exista nici un telefon aici, iar ferestruica dinspre stradă era atât de îngustă încât poate doar o pisică jigărită sau un şobolan mai gras să se fi putut

strecura prin ea... însă avea o grămadă de bani asupra lui şi cinci permise diferite emise în cinci state diferite. Folosind vocabularul lui Jason Bourne, acestea erau arme; mai cu seamă banii. Mo se îndreptă spre pisoar, unde zăbovi destul de mult, apoi spre uşă; o întredeschise atât cât să vadă ce face blonda. Şi, brusc, uşa se trânti de perete, proiectându-l şi pe el direct în zid.

— Hei, scuze, amice! strigă un scundac de bărbat prinzându-l imediat pe Mo de umeri în timp ce acesta îşi ducea mâna la nas. Eşti OK, omule?

— Ah, sigur. Da, cum să nu.

— Pe dracu', nu vezi că-ţi sângerează trompa? Vino aici, la chiuvetă, i se adresă pe un ton autoritar camionagiul îmbrăcat într-un tricou de bumbac cu mâneci scurte dintre care una era suflecată până la umăr susţinând astfel un pachet de ţigări. Haide, dă-ţi capu' pe spate să-ţi pun nişte apă rece pe nas... ia, colo, sprijină-te de perete. Uite, vezi, aşa-i mai bine; hai că oprim noi robinetu' într-o clipă.

Bărbatul scund şi îndesat ridică mâna şi tamponă delicat faţa lui Panov cu şerveţele de hârtie înmuiate în apă, în timp ce cu cealaltă mână îl susţinea pe după ceafă, verificând în fiecare clipă dacă lui Mo îi mai curge sânge din nas.

— Uite aşa, amice, aproape s-a oprit. Inspiră pe gură, inspiră profund, mă urmăreşti? Cu capu' lăsat, OK?

— Mulţumesc, rosti Panov apăsându-şi şervetul de hârtie pe nări, uimit să constate cât de repede se putea opri o hemoragie. Mulţumesc foarte mult.

— Ce-mi tot mulţumeşti atât, că era să-ţi fac nasu' zob. Din greşeală, îi răspunse camionagiul îndepărtându-se de el. Acu' ţi-e mai bine? întrebă el descheindu-se la pantaloni.

— Da.

Şi, în ciuda tuturor sfaturilor încărcate de înţelepciune pe care le primise de la mama lui, Mo se hotărî să nu scape momentul şi să uite de cinste şi adevăr. Aşadar adăugă:

— Însă corect ar fi să spun că a fost vina mea şi nu a dumitale.

— Adică cum? întrebă camionagiul spălându-se pe mâini.

— Să fiu cinstit, mă ascunsesem după uşă şi o pândeam pe femeia de care vreau să scap – deşi pare cam fără noimă ce-ţi spun eu acum.

Medicul personal al lui Panov scoase un hohot de râs în timp ce se ştergea pe mâini.

— Ho! ho! Păi cum să fie fără noimă! Aşa e de când lumea lume, amice! Muierile astea te prinde în gheare şi pac! nici că te mai lasă; plânge şi nu ştii ce să le faci; ţipă şi urlă şi tu te laşi călcat în picioare. Acu' să fiu cinstit, eu am fost băftos. Am luat o europeancă adevărată, ştii? Nu vorbeşte ea prea bine englezeşte, da' epe cinste... Se poartă pe cinste cu copiii, cu mine, ce mai. Şi încă mă mai excit când o văd... Nu ca tâmpitele astea cu ifose de pe aici care se crede mari prinţese.

— E o afirmaţie foarte interesantă, viscerală aş putea spune, rosti psihiatrul.

— Ce-i aia?

— Nimic. Vreau să plec de aici fără să mă vadă. Am ceva bani la mine.

— Ţine-ţi lovelele sănătos. Mai bine arată-mi care e aia.

Cei doi bărbaţi se apropiară de uşă, iar Panov o întredeschisecu fereală.

— Tânăra de acolo, blonda care se tot uită încoace şi spre intrare. E foarte agitată...

— Fir-aş al naibii! îl întrerupse camionagiul cel mititel şi îndesat. Păi asta-i nevasta Armăsarului! E sărită rău de pe fix.

— Sărită? Armăsarul?

— E şofer pe şoselele care merg spre coasta de est, nu pe astea. Ce dracu' o fi căutând asta aici?

— Bănuiesc că încearcă să-l evite.

— Mda, aprobă tovarăşul lui Mo. Am auzit că-şi cam face de cap şi că nu cere nimica pentru osteneala ei.

— O cunoşti?

— Ce dracu', cum să n-o cunosc. Am fost la ei la nişte grătare. Face bărbată-su nişte sosuri...

— Trebuie să scap de aici. După cum îţi spuneam, am cevabani...

— Taman aşa mi-ai spus şi ai răbdare că vine el şi rândul banilor. Vorbim noi.

— Unde?

— La mine-n camion. E unu' cu semiremorcă, roşu şi cu dungi albe, ca steagu'. L-am parcat pe dreapta, e primu'. Dă-te pe lângă cabină şi ascunde-te după ea.

— Are să mă vadă când ies.

— N-are cum. Fiindcă mă duc pân' la ea să-i fac o surpriză. Îi zic că fârtaţii au început să mârâie şi că Armăsarul a luat-o spre sud, spre Carolina, sau cel puţin aşa am auzit.

— Cum m-aş putea revanşa vreodată faţă de dumneata?

— Probabil cu o parte din lovelele alea cu care mi-ai făcutcapu' mare. Nu prea mult. Armăsaru' e o bestie, dar eu am suflet de creştin.

Şoferul cel scund şi îndesat trase de uşă hotărât, mai să-l facă iar una cu peretele. Iar Panov îşi urmări tovarăşul într-ale conspiraţiei apropiindu-se de masă, cu braţele larg desfăcute ca pentru a îmbrăţişa un prieten drag, cum de altfel se şi întâmplă, şi porni să turuie neobosit captând atenţia femeii care îl privea cu ochi mari, ca prostită. Panov se repezi afară pe uşa toaletei, apoi se îndreptă glonţ spre intrare şi goni spre camionul imens cu dungi albe şi roşii. Se ghemui după cabină, fără suflu, cu inima bătându-i mai să-i sară din piept, şi aşteptă cuminte.

Şi, deodată, nevasta Armăsarului ţâşni afară din restaurant, cu coama de păr platinat fâlfâind grotesc în urma ei şi se repezi spre maşinuţa roşie. Se aruncă la volan, iar peste câteva secunde motorul duduia. Spre stupefacţia lui Mo, porni în trombă spre nord şi se pierdu iute în zare.

— Ce faci, amice... unde dracu' eşti? strigă bărbatul mărunţel, îndesat şi fără nume care reuşise în chip atât de miraculos să oprească o hemoragie nazală, ba îl mai şi scăpase de muierea nebună de legat ale cărei schimbări

rapide de umoare se datorau unui sentiment de vinovăţie combinat cu o dorinţă arzătoare de răzbunare.

Taci din gură, cretinule, strigă Panov în gând după care rosti cu glas tare:

— Aici... amice!

O jumătate de oră mai târziu, cei doi amici ajungeau la periferia unui orăşel neidentificat, iar camionagiul opri în faţa unei aglomerări de magazine care se înşiruiau pe marginea autostrăzii.

— Aici o să găseşti un telefon, amice. Succes.

— Eşti sigur? întrebă Mo. Vreau să spun, în privinţa banilor.

— Sigur că sunt sigur, îi răspunse mărunţelul din spatele volanului. Două sutici e exact ce-mi trebuie şi cum s-ar spune le-am câştigat prin muncă cinstită. Da' mai mult, s-ar zice că mă las corupt, nu? Mi s-a promis de cincizeci de ori mai mult dacă transport chestii pe care nu le-aş căra niciodată. Şi ştii ce le zic?

— Ce le zici?

— Le zic să se pişe în contra vântului, ca să le intre în ochi otrava pe care o scot din ei.

— Eşti băiat cumsecade, spuse Panov coborând.

— Valea, că mai am şi alte treburi.

Şoferul trânti uşa cabinei şi ţâşni ca din puşcă, iar Mo porni în căutarea unui telefon.

— De unde dracu' vorbeşti? urlă tocmai din Virginia Alexander Conklin.

— De unde vrei să ştiu? îi răspunse cu candoare Panov. Dacă mi-aş fi pacient uite ce explicaţie aş găsi: trăiesc prelungirea unui visfreudian, fiindcă aşa ceva *nu e cu putinţă*, şi totuşi uite că mie mi s-a întâmplat. Alex, m-au drogat!

— Păstrează-ţi firea. Asta am presupus şi noi. Important este însă să ne spui unde te afli. Te mai caută şi alţii.

— Bine, bine... Aşteaptă o clipă! Zăresc peste drum un magazin. Pe firmă scrie „Bătălia de la Ford”. Ţi-e de vreun folos?

Oftatul care se auzi la celălalt capăt al firului a servit drept răspuns.

— Da, mă ajută. Dacă ţi-ar fi plăcut mai mult istoria decât medicina, poate ai fi ştiut.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Îndreaptă-te spre vechiul câmp de luptă de pe platoul Ford. De la Războiul Civil încoace, e un simbol naţional, aşa că ai să vezi indicatoare peste tot. Vine un elicopter să te ia peste o jumătate de oră. Şi ai grijă, nu care cumva să vorbeşti cu cineva!

— Ştii că ai tupeu? După ce că eu am fost cel agresat...

— Terminat, şefule.

*

* *

Bourne intră la Pont-Royal şi se duse direct la recepţionerul din tura de

noapte. Extrase din buzunar o bancnotă de cinci sute de franci şi i-o strecură discret în mână.

— Pe numele Simon, rosti el zâmbind. Am fost plecat. Am vreun mesaj?

— Nici un mesaj, *monsieur* Simon, veni răspunsul liniştit, însă în stradă sunt doi bărbaţi, unul pe Montalembert şi celălalt pe Rue du Bac.

Jason scoase încă o bancnotă, de astă dată de o mie de franci, şi i-o întinse la fel de discret recepţionerului.

— Plătesc bine pentru agerimea ochilor. Îngrijeşte-ţi-i bine.

— Desigur, *monsieur*.

Bourne traversă holul spre liftul din bronz. Ajuns sus, la etajul său, parcurse grăbit culoarele care se întretăiau şi intră în cameră. Nimic nu părea să fie în neregulă; toate erau la locul lor, aşa cum le lăsase, doar patul fusese făcut. Patul. O, Doamne, ce n-ar fi dat să se odihnească, să doarmă! Acum însă nu avea timp de aşa ceva. Şi-apoi, parcă era o schimbare înăuntrul lui, avea mai puţină energie, mai puţină vlagă. Avea însă nevoie de amândouă mai mult decât oricând. Doamne, ce bine-ar fi fost să se trântească în pat... Nu! Îl aşteptau Marie şi Bernardine. Se îndreptă spre telefon şi formă numărul pe care îl învăţase pe de rost.

— Regret, n-am putut suna mai devreme, spuse el.

— Ai întârziat patru ore, *mon ami! C*e s-a-ntâmplat?

— N-am vreme. Marie?

— Nimic. Absolut nimic. Nu e pe nici o listă de zbor internaţional, nici a curselor care sunt acum în aer şi nici ale celor care vor pleca spre Paris. Am verificat şi cursele de la Londra, Lisabona, Stockholm şi Amsterdam care preiau pasageri din Caraibe: nimic. Nicăieri nu apare numele de Marie Elise St. Jacques Webb pentru Paris.

— Nu se poate. Trebuie să apară. Nu e omul să se răzgândească. Şi nici n-ar şti cum să-i păcălească pe cei de la Imigrări.

— Repet. Nu apare pe nici una din listele zborurilor internaţionale care sosesc la Paris.

— La naiba!

— Mai încerc, prietene. Nu ştiu de ce, dar vorbele Sfântului Alex îmi sună ca un clopoţel în urechi. Să nu o subapreciezi pe *la belle mademoiselle*.

— Ascultă, nu-i nici o domnişoară, e soţia mea... Bernardine, ea nu-i ca noi; nu e agent să ştie cum să mintă, să tragă pe sfoară de două sau trei ori la rând. Ea nu-i aşa. Dar că se îndreaptă spre Paris, asta ştiu precis!

— Uite că liniile de zbor internaţionale nu spun acelaşi lucru. Nici nu ştiu ce să zic.

— Exact ce-ai zis adineauri, spuse Jason simţind că se sufocă, cu pleoapele atârnându-i grele, ca de plumb. Mai încearcă.

— Ce s-a întâmplat astă-seară? Hai, dă-i drumul.

— Mâine, îi răspunse David Webb aproape în şoaptă. Mâine... Sunt aşa de obosit; şi trebuie să joc rolul altcuiva.

— Ce tot spui acolo? Parcă nici n-ai fi tu.

— Nimic. Mâine. Trebuie să mă gândesc la ceva... Sau poate că n-ar

trebui să gândesc deloc.

Marie stătea la coadă – din fericire scurtă, datorită orei matinale – în faţa ghişeului de vize din Marsilia şi îşi luă un aer plictisit deşi plictiseala era ultimul lucru pe care îl resimţea în acel moment. Îi veni rândul să se prezinte la ghişeu.

— *Americaine*, rosti somnoros funcţionarul. Sunteţi aici pentru turism sau cu afaceri, *madame?*

— *Je parle français, monsieur. Je suis canadienne d'origine. Séparatiste*.

— *Ah, bien!* Privirea funcţionarului adormit se însenină şi prinse viaţă, iar acesta continuă în franceză: Aţi venit cu treburi?

—Nu... O călătorie sentimentală. Părinţii mei sunt din Marsilia; amândoi s-au prăpădit de curând. Aş vrea să vizitez locurile de unde se trag, unde au trăit... poate chiar să văd ce am pierdut.

— Teribil de înduioşător, frumoasa mea doamnă, spuse ofiţerulde la Imigrări făcându-i astfel un compliment fermecătoarei doamne. Poate o să aveţi nevoie de un ghid, nu? Nu e colţişor în oraşul ăsta pe care să nu-l fi bătut de mii de ori.

— Sunteţi foarte amabil. Stau la Sofitel Vieux Port. Cum vă cheamă? Numele meu îl ştiţi.

— Lafontaine, *madame*. La dispoziţia dumneavoastră!

— Lafontaine? Ce spuneţi?

— Chiar aşa!

— Foarte interesant.

— Sunt într-adevăr o persoană foarte interesantă, rosti bărbatul privind-o pe turistă printre gene cât aplica ştampila pe paşaport. Vă stau la dispoziţie. Pentru orice, madame!

Probabil că era o trăsătură comună a celor din acest neam, îşi spuse Marie îndreptându-se spre banda rulantă pentru a-şi lua bagajele. Din Marsilia putea pleca spre Paris cu oricare cursă internă.

François Bernardine sări speriat din somn, se ridică într-o rână şi privi încruntat în gol; ceva nu se potrivea. Vine la Paris, asta ştiu sigur! Aşa sunaseră, întocmai, vorbele lui, iar el o cunoştea cel mai bine, doar îi era soţ. Nu e trecută pe nici una din listele de zboruri internaţionale care sosesc la Paris. Iar astea fuseseră vorbele lui. Cuvântul-cheie era Paris!

— Şi dacă nu era Paris?

Veteranul de la *Deuxième* sări sprinten din pat în lumina crudă a dimineţii care se prefira prin ferestrele înalte şi înguste ale apartamentului său. Intră în baie şi se bărbieri în câteva secunde, spre nemulţumirea chipului brăzdat de tăieturi care îl privi critic din oglindă, sfârşi iute toaleta, se îmbrăcă şi coborî în stradă la Peugeot, care îl aştepta cu nelipsitul talon de amendă lipit pe parbriz – din păcate, imposibil de anulat cu un simplu telefon date fiind noile condiţii. Scoase un oftat, dezlipi talonul şi urcă la volan.

Cincizeci şi opt de minute mai târziu, părăsea şoseaua şi intra în parcarea unei clădiri modeste din cărămidă, aflată în incinta imensului complex de

mărfuri de pe aeroportul Orly. Privită de afară, clădirea părea neînsemnată; dar activitatea care se desfăşura între zidurile ei nu era deloc neînsemnată. Ea adăpostea unul din serviciile Departamentului Vămilor şi anume Biroul de Trafic Aerian după cum era denumit acesta simplu, a cărui sarcină era de a ţine evidenţa exactă şi computerizată a tuturor călătorilor care intraseră în Franţa sosind pe aeroporturile internaţionale din ţară. Pentru cei de la vamă, activitatea era de importanţă vitală, nu şi pentru cei de la *Deuxième* care rareori consultau băncile de date de aici fiindcă existau alte puncte de intrare în ţară, mult mai numeroase, pe care le alegeau clienţii celor de la *Deuxième*. Cu timpul însă, şi mai ales fidel teoriei conform căreia evidenţa trece de multe ori neobservată, Bernardineluase obiceiul de a-i consulta şi pe cei de la Biroul de Trafic Aerian. Şi de cele mai multe ori fusese mulţumit. Se întrebă deci dacă şi de astă dată avea să obţină informaţia care îl interesa.

Iar nouăsprezece minute mai târziu, căpătase răspunsul. Obţinuse informaţia care îl interesa, dar mulţumirea sa nu era deplină fiindcă ajunsese prea târziu. În holul clădirii găsi un telefon public, introduse o fisă şi sună la Pont-Royal.

— Da? răspunse tuşind Jason Bourne.

— Îmi cer scuze dacă te-am trezit.

— François?

— Da.

— Nu, mă trezisem. În stradă sunt doi bărbaţi, probabil încă şi mai obosiţi decât mine; dacă n-au fost cumva înlocuiţi peste noapte.

— Te referi la noaptea trecută? Toată noaptea?

— Da. Îţi povestesc când ne vedem. De asta m-ai sunat?

— Nu. Sunt la Orly şi, din păcate, am veşti proaste, adică o informaţie care dovedeşte cât sunt de idiot. Trebuia să mă fi gândit... Soţia ta a sosit la Marsilia, cu nici două ore în urmă. Nu la Paris. La Marsilia.

— Şi de ce spui că-i o veste proastă? strigă Jason. Cel puţin ştim unde este! Putem... Aşa e! O, Doamne, acum înţeleg ce vrei să spui, rosti Bourne cu o voce stinsă. Poate să ia trenul, sau să închirieze o maşină...

— Sau să vină cu avionul până la Paris sub orice nume vrea... adăugă Bernardine. Dar am o idee. Probabil la fel de proastă ca şi mintea mea, însă merită încercarea... Tu şi ea aveţi... cum se spune? porecle unul pentru celălalt? *Sobriquets* de alint de care să nu ştiţi decât voi doi?

— Să fiu sincer, nici unuia dintre noi nu-i plac dulcegăriile... Stai o clipă. Cu câţiva ani în urmă, Jamie, fiul nostru, nu reuşea să pronunţe „mami”. În schimb îi spunea pe dos adăugând un „m” în coadă: „mimam”. Ne-am amuzat şi în joacă i-am spus şi eu aşa câteva luni până când Jamie a reuşit să pronunţe corect.

— Ştiu că vorbeşte cursiv franceza. Citeşte ziarele?

— Cu religiozitate, cel puţin paginile de finanţe. Nu ştiu precis dacă mai citeşte şi altceva, însă pe astea le parcurge din cap în coadă. E un adevărat ritual matinal.

— Chiar şi într-o situaţie critică?

— Mai ales într-o situaţie critică. Susţine că îi calmează nervii.

— Atunci, să-i transmitem un mesaj... în paginile cu anunţuri din lumea finanţelor.

Ambasadorul Phillip Atkinson se aşeză la biroul său de la Ambasada Americană din Londra, pregătit să înfrunte cu stoicism o nouă dimineaţă şi teancul deprimant de hârtii ordonat dinaintea sa. Sentimentul de deprimare era accentuat de vâjâitul din cap şi gustul de cocleală din gură. Nu era mahmureala unui om obişnuit să tragă când şi când la măsea, pentru că rareori i se întâmpla să bea whisky, iar de douăzeci şi cinci de ani încoace nu se îmbătase niciodată. Aflase cu mult timp în urmă, cam la treizeci de luni de la căderea Saigonului că avea talente limitate, dar multe posibilităţi şi mai cu seamă resurse financiare şi relaţii. Când, la douăzeci şi nouă de ani, se întorsese acasă din război cu recomandări acceptabile – sau poate excepţionale? – familia îi obţinuse pe bani grei un fotoliu disponibil în consiliul de conducere al Bursei din New York unde, peste alte treizeci de luni, reuşise să prăpădească peste trei milioane de dolari.

— Chiar nu te-au învăţat nimic la Andover şi Yale? întrebase tunând tatăl lui. Cel puţin, cum să-ţi faci relaţii în Street!?

— Tată, doar ştii că toţi erau invidioşi pe mine. Sunt chipeş – semăn cu tine, tată – fetele mă plac şi toţi au complotat împotriva mea. Uneori îmi zic că vor să se răzbune pe tine prin mine! Doar îi ştii cum gândesc. Senior şi junior, mondenităţi şi toate aiurelile alea... Îţi aminteşti de articolul din „Daily News” când ne-au comparat cu familia Fairbanks?

— Îl ştiu pe Doug de patruzeci de ani! strigă tatăl. Are creier, unul dintre cele mai tari.

— Dar el n-a mers niciodată la Andover sau la Yale, tată.

— Ce nevoie avea, pentru Dumnezeu?!... Ia stai, Diplomaţia?... În ce zici că ţi-ai luat tu diploma la Yale?

— Literatură.

— Las-o pe-asta! Parcă mai era ceva. Nişte cursuri facultative sau cam aşa ceva.

— Principal, literatură engleză şi secundar, ştiinţe politice.

— Asta e! Uită chestia aia de domnişoare. Tu te-ai remarcat în celălalt domeniu... rahatu’ ăsta de ştiinţe politice.

— Tată, să ştii că n-a fost punctul meu forte.

— Ai trecut?

— Da... Ca prin urechile acului.

— Ce-i aia, ca prin urechile acului? Cu felicitări! Asta a fost!

Şi iată cum a ajuns Phillip Atkinson al Treilea să îşi înceapăcariera diplomatică datorită încrederii acordate de unul dintre contribuabilii de frunte ai acestei ţări, un susţinător politic fervent al celui care îi era fiu, adică propriul său tată. Şi nici unul din ei nu a regretat pasul făcut. Deşi distinsul şi marele bărbat care îi fusese tată murise în urmă cu opt ani, povaţa pe care i-o dăduse acesta pe patul de moarte i se întipărise adânc în minte:

— Ai grijă să nu-ţi baţi joc de ce-am făcut noi doi, fiule. Dacă vrei să bei un păhărel sau să te duci pe la pipiţe, să nu te ştie nimeni; încuie-te în casă sau ascunde-te în deşert, ai priceput? Şi să te porţi cu nevastă-ta – cum dracu' o fi chemând-o că i-am uitat numele? – când sunteţi în societate, cu cea mai mare afecţiune, ai băgat la cap?

— Da, tată.

Acesta era motivul pentru care Phillip Atkinson era mahmur în dimineaţa asta. Îşi petrecuse seara dinainte la o recepţie dată în onoarea unor descendenţi de spiţa a şaptea ai unei familii regale care turnaseră în ei băutură cât să le iasă pe nas şi pe urechi, în prezenţa soţiei sale care le trecuse cu vederea purtarea scandaloasă tocmai fiindcă în vine le curgea sânge regal. Situaţie greu de îndurat, pe care totuşi reuşise să o depăşească cu ajutorul celor şapte pahare de Chablis date pe gât. Erau momente când tânjea după zilele tinereţii, după vremurile când, la Saigon fiind, se ducea oriunde voia, bea pe săturate şi nu avea nici o grijă.

Telefonul sună, iar Atkinson tresări speriat şi pixul îi alunecă pe coala de hârtie stricând semnătura pe care o aşternea pe un document din care oricum nu pricepea nimic.

— Da?

— Vă caută la telefon înaltul Comisar al Comitetului Central Maghiar, domnule.

— Ce? Ăsta cine mai e? Cine sunt ăştia din comitet? I-am cunoscut – pe cei din comitet... pe *el?*

— Nu ştiu ce să vă spun, domnule Atkinson. Mi-e imposibil să-i pronunţ numele.

— Foarte bine. Fă-mi legătura.

— Domnul ambasador? rosti o voce masculină cu un puternic accent străin. Domnul Atkinson?

— Da, Atkinson la telefon. Vă rog să mă iertaţi, însă numele dumneavoastră nu-mi spune nimic şi nici organizaţia ungară în numele căreia vorbiţi.

— N-are importanţă. Vorbesc în numele Şerpoaicei...

— Aşteptaţi! strigă ambasadorul acreditat pe lângă Curtea de la St. James. Rămâneţi pe fir şi vom relua convorbirea peste douăzeci de secunde. Atkinson pipăi sub tăblia biroului, porni aparatul de bruiaj şi aşteptă până se stinseră fâşâiturile aparatului de ascultare. Acum puteţi vorbi.

—Am primit instrucţiuni de la Şerpoaică şi mi s-a recomandat să vă caut pentru confirmare.

— Confirm!

— Deci pot duce la îndeplinire dispoziţiile?

— Doamne-Dumnezeule, sigur că da! Uite ce-au păţit Teagarten la Bruxelles şi Armbruster la Washington! Apără-mă! Fă exact ce ţi-au spus ei!

— Vă mulţumesc, domnule Ambasador.

Bourne intră în baie şi umplu cada cu apă fierbinte, apoi se lăsă biciuit

sub duş de un jet de apă rece ca gheaţa. Îşi schimbă bandajul de la gât, ieşi din baie şi se trânti pe patul din cămăruţamodestă de hotel... Aşadar, Marie descoperise o cale simplă şi ingenioasă de a ajunge la Paris. Fir-ar să fie de treabă! Cum să o mai găsească acum; şi cum s-o apere? Probabil nici nu îşi dădea prea bine seama ce pas făcuse! Nu ştia că David îşi va ieşi complet din minţi? Că va intra în panică şi va face o mie de greşeli?... O, Doamne, eu sunt David! Încetează. Controlează-te. Fii calm.

Telefonul de pe noptieră sună, iar el înşfăcă receptorul.

— Da?

— Santos vrea să vă vedeţi. Cu pace în suflet.

CAPITOLUL XXIV

Elicopterul purtând însemnele Serviciului Medical de Urgenţe, se lăsă la sol ca o libelulă uriaşă, motoarele amuţiră, iar elicele imense se opriră. Conform normelor interne ale SMU, pacienţii ambulatorii nu puteau fi debarcaţi decât după aterizarea aparatului, deci abia atunci se deschidea uşa şi se lăsa scara de metal pe pistă. Primul ieşi un medic militar care se întoarse şi îi întinse lui Panov mâna ajutându-l să coboare, urmat de un bărbat în civil care-l însoţi pe psihiatru până la limuzina staţionată ceva mai încolo. Înăuntru aşteptau Peter Holland, directorul CIA, şi Alex Conklin, acesta din urmă instalat pe locul din stânga şi pregătit să sară la nevoie. Psihiatrul urcă lângă Holland, oftă de câteva ori din rărunchi, uşurat, şi se lăsă pe spate.

— Am înnebunit, afirmă el vorbind apăsat. Cu certificat în regulă şi condicuţă; iar dacă e nevoie, sunt gata să-mi semnez singur hârtiile şi să mă trimit la balamuc.

— Contează că eşti teafăr, spuse Holland.

— Mă bucur să te revăd, ţăcănitule, adăugă Conklin.

— Habar n-aveţi ce-am făcut!... Am provocat un accident, adică am băgat cu bună-ştiinţă maşina într-un pom, iar eu eram înăuntru! Şi după ce am mers până m-a uitat Dumnezeu, am fost cules de pe şosea de singura persoană de pe lumea asta care are mai multe stoluri în cap decât mine! O tipă cu un libidou nesătul care fugea mâncând pământul de bărbată-su, camionagiul – era încinsă rău între tocurile înalte ale pantofilor – şi pe ăsta am aflat mai târziu că îl cheamă Armăsarul. Şoferiţa asta care m-a agăţat, auzi ce idee trăsnită, m-a ţinut ostatic ameninţându-mă că strigă că am violat-o! Şi încă într-un bufet plin-ochi cu candidaţi la farmecele ei, nişte gorile fioroase – cu excepţia unuia singur care m-a ajutat să scap. Panov se opri la fel de brusc cum începuse şi se căută în buzunar. Uite! continuă el aruncându-i lui Conklin în poală cele cinci permise de conducere şicei aproape şase mii de dolari.

— Astea ce mai sunt? întrebă uimit Alex.

— Am jefuit o bancă şi mi-am propus să-mi schimb meseria, adică să mă fac şofer profesionist!... Tu cam ce crezi că sunt? Le-am găsit asupra celui care mă păzea. Le-am povestit celor din elicopter cam pe unde s-a produs accidentul, atât cât mi-am putut aduce aminte. Au promis că se întorc să-l caute. Sigur îl găsesc fiindcă nu prea are cum să se mişte din loc.

Peter Holland apucă telefonul din maşină şi apăsă trei taste. Peste nici două secunde rosti în microfon:

— Mesaj pentru SMU-Arlington, echipaj Cincizeci şi şase. Bărbatul pe care îl caută trebuie adus direct la Langley. La infirmerie, încă ceva, vă rog, să mă ţineţi la curent cu evoluţia lucrurilor... Scuze, doctore. Continuă.

— Să continuu? Păi, ce-aş mai putea spune? Am fost răpit şi reţinut într-o fermă; aici mi-au făcut atâtea injecţii cu pentotal cât să facă din mine, sper că nu greşesc, un pacient tra-la-la la balamuc, după cum am fost acuzat recent de

doamna Scylla şi Charybda.

— Ce tot îndrugi acolo? întrebă Holland sec.

— Nimic, domnule amiral, pardon, domnule director. Sau poate...

— Merge şi Peter, Mo, completă Holland. Pur şi simplu n-am înţeles.

— Păi ce ar fi de înţeles, dacă nu datele problemei? Aluziile pe care le fac sunt încercări neizbutite de a mă da erudit. Se numeşte şoc post-traumatic.

— Desigur, acum te-ai exprimat foarte clar.

Panov se întoarse spre directorul CIA şi îi adresă un zâmbet chinuit.

— E rândul meu să-mi cer scuze, Peter. Încă mă resimt după această zi, sau poate or fi două, care numai normale nu se cheamă că au fost. Cel puţin, nu pentru mine. Cred că pentru nimeni, completă cu solicitudine Holland. Mi-am luat şi eu porţia mea de rahat, dar aşa ceva încă nu mi-a fost dat să trăiesc. Vreau să spun, nimeni nu s-a atins de capul meu. Experienţa asta mi-a scăpat.

— Nu te grăbi, Mo, spuse Conklin. Şi nu forţa. Ai înghiţit şi aşa destule. Dacă vrei, putem amâna discuţia câteva ore, să te odihneşti puţin şi să te linişteşti.

— Nu fi tâmpit, Alex! protestă psihiatrul. E a doua oară când îi pun lui David viaţa în pericol. Şi nu crezi că gândul ăsta este insuportabil? N-avem o clipă de pierdut... Dă-l încolo de Langley. Mai bine du-mă la una din clinicile voastre. De bună-voie vreau să vă spun tot ce ştiu şi îmi aduc aminte, singur, sau ajutat de injecţii. Repede! Le spun eu doctorilor ce trebuie să facă.

— Sper că glumeşti, spuse Holland holbându-se la Panov.

— Nu-mi arde de glume. Voi doi trebuie să aflaţi ce ştiu; fie că îmi dau seama că ştiu, fie că nu. Chiar nu vreţi să înţelegeţi?

Directorul întinse din nou mâna spre telefon şi atinse de astă dată o singură tastă. Şoferul aşezat în faţă, în spatele paravanului securizat, ridică receptorul telefonului încorporat între scaune.

— O schimbare de program, spuse Holland. Ia-o spre IncintaCinci.

Limuzina încetini, iar la următoarea intersecţie viră la dreapta, spre şirul de coline care se rostogoleau peste câmpurile înverzite ale Virginiei. Morris Panov închise ochii de parcă intrase în transă, gândindu-se probabil la încercarea cumplită la care urma să fie supus – cine ştie, poate propria lui execuţie. Alex se uită la Peter Holland şi amândoi la Mo, apoi unul la celălalt. Probabil ştia Panov bine ce face. Timp de treizeci de minute până ajunseră în faţa porţilor care marcau intrarea în proprietatea cunoscută sub denumirea de Incinta Cinci, nici unul dintre ei nu scoase o vorbă.

— Directorul şi compania, îl anunţă şoferul pe paznicul îmbrăcat în uniforma unei firme particulare, deşi domeniul era în realitate proprietatea Agenţiei.

Limuzina intră şi merse înainte pe aleea pavată şi străjuită de şiruri de copaci.

— Mulţumesc, rosti Mo deschizând ochii şi clipind de câteva ori, stânjenit de lumină. Cum probabil v-aţi dat şi singuri seama, încercam să mă limpezesc puţin şi, dacă am noroc, să-mi reglez tensiunea.

— Zău că n-are rost să treci prin toate astea, insistă Holland.

— Trebuie, spuse Panov. Cu timpul, s-ar putea să mă adun şi să-mi amintesc limpede câte ceva, însă acum suntem presaţi de timp. Se întoarse spre Conklin: Ceva noutăţi?

— Peter cunoaşte toate amănuntele. Şi pentru că vreau să te cruţ – ultimul lucru pe care mi-l doresc ar fi să-ţi crească tensiunea – n-am să-ţi fac capul mare cu toate amănuntele inutile, îţi spun doar că David e bine. Cel puţin, n-am aflat să i se fi întâmplat ceva rău.

— Marie? Copiii?

— Pe insulă, răspunse Alex evitând privirea lui Holland.

— Şi cu Incinta Cinci, ce-i? întrebă Panov adresându-i-se lui Holland. Presupun că se găseşte vreun specialist sau specialişti pe aici, nu? Care să ştie ce au făcut.

— Cu duiumul. Lucrează în schimburi, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. S-ar putea să-i ştii pe unii dintre ei.

— Aş prefera să nu-l ştiu pe nici unul dintre ei.

Limuzina oficială trase la peron, în faţa treptelor de piatră aleconacului în stil georgian care reprezenta punctul central şi inima proprietăţii.

— Să-i dăm drumul, rosti calm Mo coborând din maşină.

Uşile masive din lemn alb, sculptate, marmura roz cu care era pardosit holul imens de la intrare şi scările somptuoase care şerpuiau spre stânga şi spre dreapta urcând la etaj confereau locului o atmosferă aparte, constituind în acelaşi timp o acoperire perfectă pentru activitatea care se desfăşura între zidurile Incintei Cinci. Pe culoarele şi prin încăperile clădirii se perindau necontenit ofiţeri de informaţii şi contrainformaţii, proaspăt întorşi din misiuni speciale, agenţi dubli şi tripli sau trădători care trecuseră în tabăra adversă, unii zăbovind aici o vreme pentru a se reface, alţii pentru a da raportul sau pentru a fi interogaţi. Personalul, verificat, răsverificat şi autorizat să lucreze aici, era format din doi medici şi trei asistente pentru secţia de recuperare, bucătari şi personal auxiliar recrutat din rândul corpului diplomatic – în principal, ambasade – din paznici şi gardieni, toţi instruiţi în diverse tehnici de luptă. Toţi se mişcau nestingherit prin casă sau pe terenul Incintei, dar fiecare, cu excepţia personalului medical, purta asupra sa o armă, la vedere sau ascunsă. Vizitatorii primeau, fără excepţie, câte un ecuson de la funcţionarul aflat la recepţie, un bărbat îmbrăcat în costum negru, care, adresându-li-se oaspeţilor cu politeţe excesivă, îi întâmpina la intrare şi îi îndruma spre locul unde aveau fixate întâlniri. Bărbatul grizonat lucrase ca interpret pentru Agenţia Centrală de Informaţii, însă era atât de potrivit pentru rolul său de gazdă încât ai fi zis că fusese trimis de Agenţia Centrală de Actorie.

Şi, cum era firesc, interpretul pensionat rămase mut de uimire la vederea lui Peter Holland, una din calităţile cu care se mândrea fiind aceea că reţinea pe dinafară toate programările şi întâlnirile din Incinta Cinci.

— O vizită inopinată, domnule?

— Îmi pare bine că te văd, Frank, spuse directorul CIA dând mâna cu fostul interpret. Ţi-l mai aminteşti pe Alex Conklin…?

— Dumnezeule, eşti chiar tu, Alex? A trecut un car de ani de când nu ne-

am văzut. Urmară alte strângeri de mâini. Chiar, când să fi fost ultima dată?... Aha, episodul cu nebuna aia din Varşovia, nu?

— KGB-ul cred că se strică şi acum de râs, spuse Conklin chicotind. Singurul secret pe care-l ştia biata femeie era reţeta de *golumpki* – cele mai proaste pe care le-am mâncat în viaţa mea... Tot pe-aici, Frank, nu cumva să-ţi ieşi din mână?

— Din când în când, răspunse bărbatul cărunt luând în glumă o mină dispreţuitoare. Tinerii traducători din ziua de azi habar n-au care-i diferenţa dintre...

— Cum nici eu nu ştiu, îţi propun să trecem peste. Aş avea ceva să-ţi spun.

Cei doi bărbaţi se traseră deoparte şi schimbară iute câteva vorbe lăsându-i pe Alex şi pe Mo Panov să aştepte, psihiatrul, pradă unei stări de agitaţie, încruntându-se preocupat şi oftând din rărunchi. Directorul li se alătură curând şi le întinse două ecusoane.

— Am aflat unde trebuie să mergem, rosti el. Ne anunţă Frank.

Cei trei bărbaţi urcară scara somptuoasă şi bogat ornamentată, Conklin puţin în urma lor trăgându-şi piciorul, apoi cotiră spre stânga şi continuară pe holul aşternut cu mochetă groasă care ducea spre aripa din spate a conacului. Pe peretele din dreapta se afla o uşă masivă care nu semăna cu nici una din cele pe lângă care trecuseră. Era din lemn de stejar, construită din panouri, iar cele patru panouri de sus fuseseră înlocuite cu ochiuri de geam. Pe perete, lângă mânerul uşii, se afla o casetă cu o fantă şi două butoane negre. Holland introduse o cartelă şi apăsă pe ultimul buton. În secunda următoare, pe camera minusculă de luat vederi montată în tavan se aprinse un beculeţ roşu, iar douăzeci de secunde mai târziu, se auzi sunetul înfundat al liftului care se oprea în dreptul lor.

— Poftiţi, domnilor, li se adresă directorul CIA pe un ton ferm.

Uşa se închise, iar liftul începu să coboare.

— Am urcat ca să avem de unde coborî? îl întrebă Conklin.

— Din motive de securitate, îi răspunse directorul. Altfel nu avem cum să ajungem... La parter nu există lift.

— Şi mă rog, de ce? Dacă-i este îngăduit unui om simplu să întrebe, spuse Alex.

— Cred că tu ar trebui să cunoşti răspunsul, replică directorul CIA. Toate căile de acces către nivelurile de la subsol sunt blocate, dar se poate ajunge acolo cu două lifturi care trec pe lângă parter fără să oprească, iar pentru a le folosi îţi trebuie o cartelă. În afara acestui lift, mai este unul care funcţionează în aripa cealaltă şi care duce la uzina termică şi cea de aer condiţionat şi la restul instalaţiilor de la subsol. Frank mi-a dat cartela. Dacă nu se închide un anumit loc într-o perioadă de timp determinată, atunci se declanşează alarma.

— Mie totul mi se pare atât de complicat; şi inutil, spuse scurt Panov dând semne de nervozitate. Nişte jucărioare scumpe.

— Nu tocmai, Mo, îl întrerupse Conklin cu blândeţe. Să ştii că materialele explozive pot fi ascunse cu mare uşurinţă în conductele de încălzire. Ştiai că în

ultimele zile pe care le-a avut Hitler de trăit în buncărul pe care şi l-a construit, oamenii lui de încredere mai cu scaun la cap au încercat să-l otrăvească introducând gaz pe găurile de aerisire? Sunt simple măsuri de precauţie şi nimic mai mult.

Liftul se opri, iar uşa se deschise.

— La stânga, doctore, spuse Holland.

Păşiră pe un hol alb care sclipea de curăţenie, la acest nivel subteran aflându-se centrul medical modern al complexului CIA. Incinta Cinci era destinată recuperării salariaţilor Agenţiei, dar şi înfrângerii rezistenţei psihice a acelora care, deţinând informaţiipreţioase, ar fi putut compromite operaţiunile secrete complexe, rezultatul indirect al celor două tipuri de activitate fiind acela că în clinică erau salvate, direct sau indirect, nenumărate vieţi.

Cei trei pătrunseră într-o încăpere a cărei ambianţă contrasta vădit cu cea din holul alb, sceptic, luminat de tuburi de neon. Se aflau aici câteva fotolii, măsuţe joase cu ziare şi reviste împăturite ordonat, un filtru de cafea şi câteva farfurioare şi ceşcuţe aşezate într-un colţ, un interior tihnit şi confortabil cu lumina blândă filtrată din tavan, o anticameră ca oricare alta, menită să îndulcească încordarea aşteptării. De pe o uşă interioară îşi făcu apariţia un bărbat îmbrăcat într-un halat alb şi se apropia de ei cu o mină preocupată şi oarecum ezitant.

— Domnul director Holland? spuse el întinzându-i mâna. Doctor Walsh, schimbul doi. Inutil să vă spun că nu vă aşteptam.

— Din păcate este vorba de o urgenţă şi încă una pe care aş fi preferat să o evit. Vi-l prezint pe doctorul Morris Panov... sau poate vă cunoaşteţi.

— Cum să nu, spuse Walsh întinzând din nou mâna. Sunt încântat, doctore, ba chiar aş putea spune că e o adevărată cinste pentru mine.

— S-ar putea să vă retrageţi vorbele după ce o să stăm niţel de vorbă, doctore. Aş vrea să vă spun ceva. Între patru ochi.

— Desigur. Poftiţi în cabinetul meu.

Cei doi bărbaţi se făcură nevăzuţi pe uşa ce dădea spre interior.

— Nu era bine dacă te duceai şi tu? întrebă Conklin fixându-l îngrijorat pe Peter.

— De ce nu tu?

— Ce naiba, doar tu eşti director pe-aici! De ce nu insişti?

— Ce Dumnezeu, doar tu eşti cel mai bun prieten pe care-l are. De ce nu insişti tu?

— Fiindcă eu nu am trecere pe aici.

— Nici eu, de când ne-a pus Mo la punct. Hai mai bine să bem o cafea. Locul ăsta mă face să mă simt cum mă ia cu frig pe şira spinării.

Holland se îndreptă spre măsuţa pe care trona filtrul şi turnă cafea în două ceşti.

— Cum să fie?

— În orice caz cu mai mult lapte şi zahăr decât am voie. Lasă, mi-o pregătesc singur.

— Eu încă o beau neagră, rosti directorul apropiindu-se de Alex cu ceaşca

în mână şi scoţând un pachet de ţigări din buzunarul cămăşii. Nevastă-mea zice că asta o să mă pună jos într-o bună zi.

— Alţii susţin că tutunul ar fi nociv.

— Poftim?

— Uită-te acolo, spuse Alex arătându-i un afiş de pe perete pe care stătea scris:

FUMATUL INTERZIS.
VĂ MULŢUMIM PENTRU ÎNŢELEGERE.

Din acel moment, timp de douăzeci de minute, nici unul dintre cei doi nu mai rosti o vorbă. Din când în când luau de pe masă câte un ziar sau o revistă pe care le aruncau imediat la loc pentru a se uita spre uşa închisă care comunica cu interiorul clinicii. Într-un târziu, după douăzeci şi opt de minute de aşteptare încordată, uşa pe care dispăruse Panov se deschise şi în pragul ei apăru medicul pe nume Walsh.

— Mi-a explicat că sunteţi la curent cu ceea ce vrea să facă şi că nu aveţi obiecţii, domnule director Holland.

— Am o grămadă de obiecţii însă, pe cât se pare, nu a ţinut cont de nici una... A, scuzaţi-mă, doctore, dânsul este Alex Conklin. E de-ai noştri şi bun prieten cu Panov.

— Dumneavoastră ce părere aveţi, domnule Conklin? întrebă Walsh dând din cap spre Alex în semn de salut.

— Îmi repugnă total ce face – ceea ce vrea să facă – numai că el pretinde că experimentul ăsta blestemat îşi are rostul lui. Dacă într-adevăr are rost, atunci pricep că face ceea ce trebuie făcut şi înţeleg de ce insistă atât. Dar dacă nu are rost, atunci aş vrea să ştiu, că-l scot de păr afară. Chiar are rost, doctore? Şi încă ceva, riscul la care se expune e mare?

— Întotdeauna există un risc în momentul administrării de droguri, fie şi numai pentru că acestea dau peste cap echilibrul chimic al organismului. De aceea a stabilit el însuşi doza intravenoasă şi perioada, prelungită, de administrare. Deşi mai dureroasă, aceasta reduce întrucâtva traumatismul potenţial.

— Întrucâtva? urlă Conklin.

— Sunt sincer. Şi el la fel.

— Concluzia, doctore, spuse Holland.

— Dacă lucrurile evoluează prost, o să fie nevoie de două-trei luni de tratament, în nici un caz mai mult.

— Şi are rost? insistă Conklin.

— Da, îi răspunse Walsh. Întâmplările recente nu numai că îl obsedează, dar l-au răvăşit complet. Adică experienţa i-a agresat subconştientul. Are dreptate. E pe muchie de cuţit... Vă explic doar din politeţe, nu vă cer părerea. Insistă să începem, iar, din cât mi-a povestit, să fiu în locul lui şi eu aş proceda la fel. Oricare dintre noi să fie în locul lui, ar proceda la fel.

— Garantaţi că totul rămâne secret? întrebă Alex.

— Sora va ieşi pe culoar. În cabinet nu rămân decât eu şi aparatul de

înregistrare...şi unul dintre voi, sau amândoi. Medicul se îndreptă spre cabinet, dar se întoarse spre ei din uşă. Vă chem când e momentul, adăugă el şi dispăru înăuntru.

Conklin şi Peter Holland se uitară unul la celălalt. Începu cea de-a doua perioadă de aşteptare.

Spre uimirea lor, aceasta luă sfârşit nici zece minute mai târziu, când în sala de aşteptare îşi făcu apariţia o soră care îi rugă să o urmeze. Străbătură un adevărat labirint de culoare cu pereţi albi, de fapt o încăpere imensă despărţită în rezerve de panouri albe, translucide, pe care se aflau din loc în loc mânere de sticlă, ceea ce însemna că acolo erau uşi. O singură dată întâlniră o altă fiinţă omenească, un bărbat îmbrăcat într-un halat alb cu o mască de chirurg pe faţă, care ieşi pe o uşă albă şi îi fixă cu o privire sfredelitoare, oarecum acuzatoare, care părea să spună că erau nişte extratereştri care violaseră spaţiul Incintei Cinci.

Sora deschise o uşă deasupra căreia pâlpâia intermitent un beculeţ roşu şi îşi duse degetul la buze, cerându-le tăcere. Holland şi Conklin intrară tăcuţi într-o încăpere întunecată şi se pomeniră dinaintea unui paravan alb în spatele căruia se afla un pat sau o masă de consultaţie luminată de un spot de lumină puternică. Şi-l auziră pe doctorul Walsh rostind cu blândeţe:

— Te întorci în timp, doctore, nu cu mult timp în urmă, doar o zi sau două în urmă, când ai început să simţi durerea acută şi constantă în braţ... în braţul tău, doctore. Ce îţi provoacă o asemenea durere în braţ? Te afli la o fermă, o casă mică de ţară, iar de la fereastră se vede câmpia nesfârşită. Apoi eşti legat la ochi şi apare durerea în braţ. Braţul tău, doctore.

Deodată, pe tavan sclipi scurt o luminiţă verde, iar paravanul se deschise câţiva centimetri dezvăluind patul, pacientul întins şi medicul care fuseseră până atunci ascunşi vederii. Walsh ridică degetul de pe butonul de lângă pat, pe care apăsase, îi privi cu subînţeles şi făcu un uşor gest de parcă voia să spună: Vedeţi? Nu mai e nimeni aici. V-aţi convins?

Cei doi martori muţi dădură din cap, la început uluiţi, apoi îngroziţi de priveliştea pe care o oferea Panov, întins pe pat, cu chipul livid şi schimonosit de suferinţă, cu lacrimi prelingându-i-se pe obraji din ochii larg deschişi. Şi amândoi văzură curelele albe prinse de pat care îl imobilizau, probabil la dorinţa lui.

— Braţul, doctore. Trebuie să începem cu agresarea fizică, nu-i aşa? Fiindcă ştim ce repercusiuni are, doctore, nu-i aşa? Deci să punem capăt agresiunii fizice fiindcă ea duce la un alt soi de agresiune. Pe care trebuie să o opreşti.

Un ţipăt ascuţit, prelung, insuportabil umplu deodată încăperea; un urlet de împotrivire disperată şi de groază.

— Nu, nu! Nu vă spun! L-am omorât o dată, nu vreau să-l mai omor încă o dată! Lăsaţi-mă-n paceeee...!

Alex se prăbuşi pe podea. Peter Holland îl înşfăcă înţelegând, el, amiralul puternic şi bine clădit, veteranul călit în experienţa atâtor operaţiuni secrete în Extremul Orient, şi îl scoase pe Conklin pe sus din încăpere, dându-l în grijă

surorii care aştepta pe culoar.

— Du-l, te rog, de-aici.

— Da, domnule.

— Peter, rosti Conklin înecându-se şi încercând fără succes să se ţină pe picioare. Îmi pare rău, pe crucea mea că-mi pare rău!

— De ce? întrebă Holland în şoaptă.

— Ar trebui să fiu acolo şi să asist la ce se-ntâmplă, dar zău că nu suport!

— Te înţeleg. E totul prea proaspăt. În locul tău, nici eu n-aş suporta.

— N-ai cum să înţelegi! Mo zicea că l-a omorât pe David, dar, sigur, nu asta voia să spună. Eu am vrut să-l omor, chiar am vrut să-l omor! Mă înşelam, dar mi-am dorit din tot sufletul şi am socotit la rece cum să-l omor! Şi-acum, uite că am făcut-o iar. L-am trimis la Paris... Nu de Mo e vorba, ci de mine!

— Lasă-l acolo, domnişoară. Lasă-l jos şi, te rog, avem ceva de vorbit între patru ochi, aşa că lasă-ne singuri.

— Da, domnule!

Sora se supuse şi dispăru, lăsându-i singuri pe Alex şi pe Holland pe culoarul antiseptic.

— Deschide bine urechile, agentule, şopti directorul CIA lăsându-se pe vine în faţa lui Conklin. Toată ameţeala asta de-a complexul de vinovăţie a început să mă plictisească. Trebuie să înceteze, altfel nici unul din noi n-are să mai fie bun de nimic. Nu mă interesează ce-aţi făcut tu şi Panov acum treisprezece ani, sau acum cinci ani, sau acum cinci minute! Suntem oameni în toată firea şi am făcut ce-am făcut fiindcă, la vremea respectivă, am judecat lucrurile la rece şi altă soluţie nu era... O să te mire ce-ţi spun acum, Sfântule Alex... păi da, am auzit şi eu de porecla asta. Se întâmplă să mai facem şi noi greşeli. Jenant, nu? Poate că nu suntem chiar atât de deştepţi pe cât ne place să credem, ce zici? Poate că Panov nu e cel mai mare şmecher la dres cutiuţe zdruncinate; sau poate că tu nu eşti cel mai dat dracului ticălos din branşă; sau poate că eu nu sunt marele strateg din umbră pe care vi-l imaginaţi voi. Şi ce dacă? Ne luăm fiecare ghiozdanul şi ne retragem în banca noastră, adică acolo unde ne e locul. Dacă atâta putem?!

— Mai taci dracului din gură! se răsti Conklin la el încercând zadarnic să se ridice în picioare.

— Sssst!

— Căcat! Exact asta-mi lipsea acum, să-mi ţii tu o predică! Ştiu eu ce ţi-aş face dacă aş avea amândouă picioarele tefere.

— A, acum facem bancuri fizice.

— Am fost centură neagră. Cel mai tare, domnule amiral.

— Ce vorbeşti? Şi eu care nu ştiu să mă bat.

Privirile li se întâlniră, iar Alex pufni în râs.

— Hai că eşti tare, Peter. Am prins mesajul. Acum ajută-mă să mă ridic. Mă-ntorc în sala de aşteptare. Când termini, mă găseşti acolo. Hai, dă-mi mâna.

— Nici prin minte nu-mi trece, spuse Holland ridicându-se în picioare şi dominându-l cu statura sa uriaşă. Ridică-te singur. Cineva mi-a povestit odată ce frumos se descurca un anumit sfânt alergând o sută cincizeci de metri în

teritoriu inamic, prin jungle şi văi, pentru a ajunge proaspăt în tabăra Foxtrot, întrebând în dreapta şi-n stânga dacă n-are careva o sticlă de coniac.

— Ei, da. Alta era situaţia pe atunci. Eram şi eu o idee mai tânăr şi aveam picioarele întregi.

— Imaginează-ţi că le ai şi acum, Sfântule Alex, spuse Holland rânjind. Eu mă întorc la creştinul ăla de alături că cineva tot trebuie să stea lângă el.

— Ticălosule!

Iar Conklin rămase singur pe culoar, şi singur aşteptă o oră şi cincizeci de minute. De când îi fusese amputată laba piciorului, nu-şi mai simţea ciotul de care era ataşată proteza, dar iată că acum începuse să pulseze. Nu încercă să îşi explice senzaţia de durere, se mulţumi doar să constate o pulsaţie în lungul piciorului. Dacă tot nu avea ce face, atunci mai bine să se gândească la vremurile bune de altădată. Vremurile tinereţii când avea ambele picioare. Şi la zilele senine ale copilăriei. Pe atunci, îşi dorise să schimbe lumea. Şi cât de încrezător fusese în steaua lui la absolvirea liceului – cel mai tânăr absolvent din întreaga istorie a şcolii. Apoi, cel mai tânăr boboc admis la Georgetown, un puşti căruia îi surâdea soarta rezervându-i un viitor strălucit şi laurii reuşitei academice. Declinul începuse din clipa în care cineva descoperise că numele lui nu fusese de la început Alexander Conklin, ci Aleksei Nicolaevici Konsolikov. Acel bărbat, al cărui chip îl uitase de mult, îi pusese o întrebare, iar răspunsul pe care i-l oferise Conklin avea să-i schimbe pentru totdeauna cursul vieţii.

— Vorbiţi cumva ruseşte?

— Sigur că da, îi răspunsese Conklin amuzat la gândul că bărbatul din faţa lui avea dubii. Desigur, trebuie să ştiţi că m-am născut într-o familie de imigranţi ruşi şi că, în primii ani ai copilăriei, am crescut în cartierul rusesc. Dacă nu vorbeai rusa, nu puteai cumpăra nici măcar o pâine de la *ovoscinoi otdel*. Aveam propria noastră şcoală parohială, iar preoţii şi călugăriţele se ţineau cu dinţii de noi să învăţămtemeinic limba maternă; la fel ca polonezii... Sunt convins că, în mare măsură, tocmai atitudinea lor m-a îndepărtat de credinţă.

— Aceştia au fost anii copilăriei, parcă aşa spuneaţi, da?

— Da.

— Şi când a intervenit schimbarea?

— Sunt sigur că veţi găsi răspunsul pe undeva prin dosarul meu – pe care în treacăt fie spus, precis îl aveţi. Nu sunt dispus să îi servesc răspunsul mură-n gură domnului senator McCarthy care, fie vorba între noi, e o persoană cam dubioasă.

O dată cu aceste cuvinte, în amintirea lui Conklin ţâşni la suprafaţă şi chipul interlocutorului său, acela al unui bărbat între două vârste, care devenise brusc inexpresiv, deşi în spatele privirii voalate se întrezărea o undă de mânie reţinută.

— Ţin să precizez, domnule Conklin, că n-am nici o legătură cu senatorul McCarthy. Dumneavoastră l-aţi etichetat drept dubios. Eu aş folosi alţi termeni, însă mă abţin fiindcă subiectul nu are legătură cu discuţia noastră... Aşadar, când a survenit schimbarea?

— Spre sfârşitul vieţii, tatăl meu reuşise să redevină cel care fusese în Rusia: un negustor bogat, deci un capitalist. La ultima socoteală, bătrânului i-au ieşit şapte magazine universale în centre comerciale selecte. Se numeau Lanţul Conklin. Acum are peste optzeci de ani şi, deşi ţin foarte mult la el, spre regretul meu, mă văd nevoit să recunosc că este un susţinător înfocat al senatorului. Însă de câte ori mă înfurii pe el, mă gândesc la vârsta pe care o are, la tot zbuciumul de-o viaţă, la ura pe care o nutreşte faţă de sovietici şi atunci prefer să evit subiectul.

— Sunteţi inteligent şi foarte diplomat, domnule Conklin.

— Inteligent şi diplomat, întări Alex.

— Am făcut şi eu cumpărături la Conklin. Mi s-au părut scumpe.

— Păi chiar sunt magazine scumpe.

— Şi de unde s-a tras numele de Conklin?

— Bătrânului i-a venit ideea. Mama a văzut numele pe un panou publicitar care făcea reclamă la uleiuri de maşină, asta la patru sau cinci ani după ce au ajuns aici. Sigur, numele de Konsolikov trebuia să dispară. După cum s-a exprimat într-un rând tatăl meu, suflet evlavios, doar evreii cu nume ruseşti fac avere în ţara asta. Mă abţin să comentez acest subiect.

— Foarte diplomat.

— Nici nu-i greu. Bătrânul are şi părţile lui bune.

— Nu asta ne interesează pe noi acum, ci faptul că daţi dovadă de o diplomaţie cum rar mi-a fost dat să întâlnesc. Că disimulaţi cu uşurinţă ceea ce gândiţi cu adevărat, fiind în acelaşi timp extrem de convingător.

—Şi de ce credeţi că această trăsătură ar fi o calitate?

— Dar este o calitate, domnule Conklin. Vorbesc în numele unei agenţii guvernamentale căreia aţi reuşit să-i stârniţi interesul, o instituţie alături de care puteţi avea un viitor strălucit – ca atâţia alţi tineri pe care i-am recrutat în ultimii ani...

Discuţia a avut loc în urmă cu treizeci de ani, îşi spuse Conklin trăgând cu coada ochiului, aproape temător, spre uşa care dădea spre interiorul clinicii aflate în Incinta Cinci, rezervată unui număr restrâns de pacienţi, aleşi cu grijă. Iar perioada lungă de timp care se scursese de atunci nu fusese deloc lipsită de evenimente. În dorinţa sa nebunească de a se îmbogăţi, tatăl lui sfidase realitatea şi investise sume enorme care, din păcate, nu existau decât în imaginaţia sa şi în creierele înfierbântate ale bancherilor ahtiaţi după bani. Pierduse prin urmare, rând pe rând, şase din cele şapte magazine, ultimul şi cel mai neînsemnat rămânând unica lor sursă de venit, mult prea modestă, de fapt inacceptabilă pentru stilul de viaţă cu care era obişnuit bătrânul. Astfel încât, la scurt timp după aceea, a făcut un infarct de la care i s-a tras şi moartea pe când tânărul Alex abia intra în vâltoarea vieţii. Berlin – Berlinul de Est şi de Vest – Moscova, Leningrad, Taşkent, Kamceatka... Viena, Paris, Lisabona şi Istanbul. Apoi din nou cutreierase globul, străbătându-l în lung şi în lat, spre posturi îndepărtate din Tokyo, Hong Kong, Seul, Cambodgia, Laos şi, în final, Saigon, unde gustase din cupa amară a tragediei americane în Vietnam. Cu trecerea anilor, datorită uşurinţei cu care îşi însuşea limbile străine şi experienţei

acumulate în cursul atâtor misiuni periculoase – misiuni în care îşi riscase viaţa, învăţând în acelaşi timp să supravieţuiască – Alex ajunsese un element de bază al Agenţiei pentru operaţiuni clandestine, cel mai bun agent operativ şi, deseori, strategul şi executantul unor misiuni strict secrete. Până într-o dimineaţă ceţoasă, când în Delta Mekongului îi explodase în faţă o mină de teren care îi smulsese laba piciorului, schimbându-i pentru totdeauna cursul vieţii. Ce şanse mai are un agent operativ a cărui activitate se bizuie mai ales pe mobilitate şi libertate în mişcare? Poate doar să fie aruncat într-un birou şi lăsat să zacă acolo până la pensie. Atunci se apucase de băutură, găsindu-şi o scuză în ascendenţa sa: glasul sângelui. În Rusia, gerurile şi iernile nesfârşite îi deprimă pe locuitori în asemenea măsură încât aceştia nu reuşesc să se scuture de obsesia frigului din primăvară şi până în toamnă. Iar epavei umane care devenise între timp, un schelet ambulant abia ţinându-se pe picioare, la un pas de prăpastie, umbra celui care fusese odinioară, i se acordase o ultimă şansă. David Webb – Jason Bourne – revenise în viaţa lui.

Uşa se deschise şi Peter Holland păşi afară din rezervă curmându-i, din fericire, gândurile nu tocmai vesele. Directorul era palid şi tras la faţă, cu ochii sticloşi, duşi în fundul capului, şi ţinea în mână două casete minuscule din plastic, care probabil conţineaubenzile înregistrate.

— Pe ce-am mai sfânt! În viaţa mea n-aş vrea să mai trec printr-o asemenea experienţă, şopti Holland pe un ton răguşit. N-aş vrea să mai asist niciodată la aşa ceva.

— Cum se simte Mo?

— N-am crezut să scape... De câteva ori am fost convins că mai are puţin şi-şi dă sufletul. Iar Walsh a încercat să-l oprească. Ascultă-mă pe mine, doctorul era de-a dreptul îngrozit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şi-atunci de ce nu l-a oprit?

— Aceeaşi întrebare i-am pus-o şi eu. Nu numai că Panov a dat dispoziţii clare în acest sens, dar i-a dat în scris şi a şi semnat hârtia. Poate că între medici o funcţiona vreun cod nescris al onoarei, asta chiar n-am de unde să ştiu. Ceea ce ştiu sigur însă este că Walsh l-a legat la un electrocardiograf şi nu şi-a mai dezlipit ochii de pe aparat. La fel am făcut şi eu. Fiindcă la Mo nu mă puteam uita. Doamne-Dumnezeule, hai să o ştergem de aici!

— Ia stai aşa. Şi cu Mo ce facem?

— Oricum nu e pregătit pentru o primire festivă acasă. Rămâne aici sub observaţie medicală pentru câteva zile. Walsh mi-a promis că mă sună mâine dimineaţă să-mi spună cum îi mai e.

— Aş vrea să-l văd. Trebuie să-l văd.

— N-ai ce să vezi decât o zdreanţă. Crede-mă pe cuvânt, nici lui nu i-ar plăcea să-l vezi în halul ăsta. Hai să plecăm.

— Unde?

— La apartamentul tău din Vienna, al nostru, unde presupun că s-o fi găsind vreun casetofon.

— În afara unei navete spaţiale, găseşti orice pe-acolo; tot felul de maşinării despre care n-aş putea să-ţi explic cum funcţionează.

— Să ne oprim undeva pe drum. Aş vrea să cumpăr o sticlă de whisky.

— Ţi-am spus că avem tot ce ne trebuie în apartament.

— Şi nu te deranjează dacă beau? îl întrebă Peter uitându-se lung la el.

— Mai are vreo importanţă?

— Deloc... Dacă-mi amintesc bine, trebuie să fie şi un dormitor liber pentru mine.

— Este.

— Perfect. S-ar putea să rămânem în picioare toată noaptea, să ascultăm înregistrările, spuse directorul arătându-i casetele. Probabil la început n-o să fim prea atenţi la informaţii, ci numai la gemetele de durere.

Trecuse de ora cinci după-amiază când părăseau proprietatea cunoscută de cei de la Agenţie sub denumirea de Incinta Cinci. Zilele erau mai scurte acum la sfârşit de august, iar soarele care se pregătească apună prevestea încheierea vechiului anotimp şi naşterea unuia nou printr-o explozie de lumină şi culoare.

— Lumina e întotdeauna mai intensă înaintea morţii, spuse Conklin lăsându-se pe spate pe spătarul banchetei alături de Holland şi privind distrat pe fereastră.

— Eşti de-a dreptul deplasat. Ba chiar aş spune că vorbeşti ca un boboc care crede că le ştie pe toate după primul an de facultate, rosti Peter privindu-l cu un aer îngrijorat. Deşi m-aş abţine de la cea de-a doua remarcă până nu-mi spui cine a mai zis-o şi pe-asta.

— Cred că Isus.

— Scripturile nu s-au editat niciodată. Prea multe găşti şi prea puţini martori oculari.

Alex râse uşurel şi căzu pe gânduri.

— Tu chiar le-ai citit? Vreau să spun, Scripturile.

— Mare parte din carte – adică din cărţi.

— Fiindcă ai fost obligat?

— Nu, Doamne fereşte. Părinţii mei cred că au fost cele mai agnostice persoane din lume; sau, în sfârşit, atât cât să nu fie etichetaţi drept atei. Nu le plăcea să vorbească despre religie, dar ne trimiteau, pe mine şi pe cele două surori ale mele, în fiecare sâmbătă la altă biserică: o dată una protestantă, apoi una catolică şi aşa mai departe. Chiar mi-aduc aminte că am fost şi la o sinagogă. Nu mergeam cu regularitate la slujbă, însă suficient cât să ne facem o idee. Uite ce-i face curioşi pe copii. Curiozitatea înnăscută învăluită în misticism...

— Irezistibil, încuviinţă Conklin. Eu nu mai cred de mult în Dumnezeu, dar acum, după atâta amar de ani, mă-ntreb dacă n-am pierdut totuşi ceva foarte valoros.

— Ca de exemplu?

— Liniştea sufletească, Peter. N-am nici un pic de linişte.

— În ce sens?

— Nu ştiu să-ţi explic. Poate din pricină că nu controlez total

evenimentele.

— De fapt te nelinişteşte că nu găseşti o scuză, o scuză metafizică. Regret, Alex, aici nu mai sunt de acord cu tine. Fiecare este răspunzător pentru faptele sale şi să ştii că nici iertarea preotului la spovedanie nu te absolvă de vină.

Conklin se întoarse spre Holland şi îl privi cu ochi mari, a mirare.

— Mulţumesc, îi spuse el.

— Pentru ce?

— Fiindcă ai reuşit să te exprimi de parcă mi-ai fi citit gândurile, chiar dacă în cuvinte diferite... Acum cinci ani mă întorceam în Hong Kong cu stindardul propriei mele răspunderi fluturând vesel în vânt.

— Nu pricep.

— Las-o baltă. Important e că m-am pus din nou pe direcţie...„Păzeşte-te să nu cazi în capcana supoziţiilor ecleziastice a ideilor însuşite de la alţii.”

— Pe asta cine naiba a mai spus-o?

— Ori Savonarola, ori Salvador Dali, acum nu-mi amintesc precis.

— Hai, domnule, mai termină cu prostiile, spuse Holland râzând din toată inima.

— Păi de ce? E prima glumă de care râdem împreună. Şi ce s-a întâmplat cu surorile tale?

— Asta-i cea mai tare, spuse Peter privindu-l poznaş. Una e maică prin New Delhi, iar cealaltă a ajuns preşedinta unei firme de relaţii cu publicul din New York şi vorbeşte idiş mai bine decât toţi colegii ei. Acum doi ani mi-a zis că nu i se mai spune shiksa[12]. Se dă în vânt după ce face, la fel ca şi cealaltă soră, din India.

— Iar tu ai preferat cariera militară.

— Da, Alex. Eu mi-am ales-o. Eram un tânăr furios care îşi imagina că poate să clintească munţii din loc. Sunt dintr-o familie privilegiată – bani, influenţă, relaţii, deci un colegiu bun – şi asta era o recomandare în favoarea mea, nu ca amărâţii ăia de copii de pe străzile din Philadelphia şi din Harlem. Deci admiterea la Annapolis era garantată. Numai că eu eram hotărât să-mi câştig cinstit o poziţie, adică să arăt că sunt demn de familia privilegiată din care provin. Voiam să demonstrez că nu toţi cei din clasa mea socială se folosesc de avantajele pe care le dau poziţia pentru a fugi de răspundere, că pot în schimb să-mi asum toată răspunderea.

— Şi uite aşa a renăscut nobilimea, spuse Conklin. *Noblesse oblige* – adică nobleţea sufletească te obligă să-ţi asumi răspunderi.

— De ce o iei aşa? Nu-i nimic de râs în asta, protestă Holland.

— Nici nu râd. E un mare adevăr în ceea ce spun. În greacă, aristocraţie vine de la „aristo”, adică „lege”. În Atena antică, asemenea tineri conduceau oştiri, adică erau în frunte, nu undeva în spate, fie şi numai pentru a le dovedi soldaţilor că sunt gata să-şi dea viaţa alături de ei. Cei mai buni alături şi în fruntea celor de jos.

[12] shiksa = termen uşor dispreţuitor pentru o femeie care nu este de religie iudaică (n. trad.).

Peter Holland îşi întoarse privirea de la Alex şi îşi sprijini capul de spătarul banchetei pluşate, cu ochii pe jumătate închişi, gânditor.

— Poate să fie o explicaţie. Nu sunt sigur... nu sunt sigur deloc. Le ceream atât...Şi pentru ce? Pentru a pune mâna pe nişte bucăţi de pământ inutile, netrecute pe nici o hartă, din Mekong? De ce? Şi acum mă-ntreb, la ce ne-au trebuit toate astea? De ce a trebuit să piară atâţia băieţi tineri, cu măruntaiele sfârtecate de duşmanul care era la câţiva paşi în faţa noastră, băştinaşi care ştiau jungla ca-n palmă, care nouă ne era complet străină?... Dacă nu se găseau nebuni ca mine să se aşeze în fruntea lor şi să-i îmbărbăteze spunându-le: „Haideţi, băieţi, iată-mă-s, sunt alături de voi!” cum dracu’ crezi căam fi rezistat atâta timp? Probabil că populaţia s-ar fi răsculat; şi cine ştie, poate că ar fi fost mai bine aşa. Puştii ăia care au luptat prin junglă şi prin mlaştini erau negri, metişi, mulatri care abia dacă ştiau să scrie sau să citească. Cei din clasele privilegiate obţineau amânări şi nu erau mobilizaţi, erau scutiţi de a se mânji stând alături de sărăntoci. Ceilalţi, nu. Iar dacă prezenţa mea, un împuţit de bogătan, alături de ei, a reprezentat ceva şi n-a fost în zadar, atunci să ştii că sunt mândru de a fi făcut cea mai bună ispravă din viaţa mea.

Holland se opri brusc şi închise ochii.

— Îmi pare rău, Peter. Să ştii că n-am vrut să-ţi stârnesc amintiri dureroase. De fapt, am pornit de la vina mea, nu de la a ta. Ciudat cum te roade ca un vierme şi parcă se amplifică, tot mai puternică în timp, nu? Cum i-ai spus tu? Vârtejul vinovăţiei? Oare nu-i cu putinţă să scapi niciodată de ea?

— Să lăsăm, spuse Holland pe un ton ferm şi, îndreptându-şi umerii se aplecă spre telefonul aflat în limuzină, apăsă pe două taste şi rosti apăsat: Te rog să ne laşi la Vienna. După aceea, du-te la un restaurant chinezesc şi adu-ne ce au mai bun... Să fiu sincer, mie îmi plac costiţa şi puiul cu lămâie.

Holland nu se înşelase. Prima oară când ascultară înregistrarea confesiunii lui Panov făcută sub efectul drogurilor, cei doi au avut sentimentul că sunt martorii unui coşmar la auzul vocii cutremurătoare a prietenului lor, sleit de tortura la care se supunea, incapabili să priceapă o vorbă. A doua oară însă, poate tocmai din pricina suferinţei pustiitoare căreia îi fuseseră martori, se concentrară cu maximă atenţie. Nu mai era vreme de pierdut; sentimentele personale trebuiau să treacă în planul doi fiindcă importantă era acum informaţia. Cei doi bărbaţi, aşezaţi cu câte o agendă deschisă înainte, începură să noteze frenetic, oprind din loc în loc şi reluând porţiuni ale înregistrării atunci când doreau să înţeleagă mai bine un pasaj. A treia oară, insistară asupra aspectelor mai importante; pentru ca a patra oară, Alex şi Peter Holland să aibă dinainte, fiecare, câte patruzeci de pagini aşternute cu însemnări. Următoarea oră o petrecură răsfoind tăcuţi notiţele şi analizând datele extrase.

— Eşti gata? întrebă directorul CIA de pe canapea cu creionul pregătit să facă adnotări.

— Sigur, spuse Conklin de la birou, aşezat în faţa echipamentelor electronice, cu casetofonul pregătit pentru înregistrare.

— Ai ceva observaţii de făcut?

— Da, îi răspunse Conklin. Nouăzeci şi nouă virgulă patruzeci şi patru la sută din ce-am auzit nu ne spune decât că Walsh ăsta e un scormonitor de suflete al naibii de priceput. Sare ca o gazelă de la o sugestie la alta şi prinde firele din zbor mai bine decât mine, deşi nici eu nu sunt vreun amator în materie de anchete.

— De acord cu tine, spuse Holland. Nici eu nu sunt de lepădat, mai ales dacă-mi pui un mai în mână. Da, Walsh e bun.

— Foarte bun, însă nu asta ne preocupă pe noi acum. Important este ce-a reuşit să scoată de la Panov... Cu o subliniere. Nu este atât vorba de ceea ce a dezvăluit Panov, fiindcă presupun că dezvăluirile lui nu fac decât să repete lucruri aflate de la mine. În schimb, aş zice că foarte important este ceea ce a auzit de la alţii şi apoi a repetat.

Conklin alese cu grijă câteva foi şi le aşeză deoparte.

— Să-ţi dau un exemplu. „Familia are să fie mulţumită...Şeful suprem ne va da binecuvântarea.” Aici sunt sigur că a repetat vorbele altcuiva. În primul rând fiindcă Mo nu este familiarizat cu jargonul răufăcătorilor şi deci nu poate face asocieri; cu alte cuvinte asocierea era implicită, iar el nu a făcut decât să o preia ca atare. Să luăm cuvântul „suprem” şi să îi adăugăm o vocală. Obţinem „*supremo*”, aşadar „*capo supremo*”, deci nici vorbă de o autoritate spirituală superioară. Cuvântul „f*amilie*” nu face decât să vină în sprijinul acestei ipoteze, iar „*binecuvântarea*” poate fi înlocuit în acest caz cu plată.

— Mafia, spuse Peter, cu o privire arzătoare dar limpede în ciuda numeroaselor păhărele pe care le dăduse pe gât pentru a se linişti. Nu mi-a trecut chiar explicaţia asta prin minte, însă pasajul mi s-a părut ciudat şi l-am marcat la rândul meu... Uite, am găsit şi eu ceva cam în acelaşi sens, adică am subliniat câteva propoziţii care sună ciudat în gura lui Panov.

Holland răsfoi repede în agendă şi se opri la o anumită pagină.

— Spre exemplu: „New York-ul vrea tot”. Răsfoi din nou agenda şi se opri. Uite, şi-aici: „Wall Street ăsta e tare”. Holland dădu iute câteva pagini şi spuse: De asta ce zici? „trufandale coapte”... restul nu are importanţă.

—Asta mi-a scăpat. Adică am auzit-o, dar nu mi-a spus nimic.

— Şi de ce să-ţi fi spus, domnule Aleksei Konsolikov? zise Holland zâmbind. Sub înfăţişarea şi educaţia ta anglo-saxonă, bate totuşi o inimă de rus. Deci nu ai cum să fii sensibil la problemele pe care le avem unii dintre noi.

— Ha?

— Eu sunt un WASP, deci ştiu că „trufandale coapte” este încă o descriere peiorativă pe care ne-o aplică minorităţile asuprite şi călcate în picioare. Ia mai gândeşte-te. Armbruster, Swayne, Atkinson, Burton, Teagarten nu sunt altceva decât „trufandale”. Ca şi Wall Street, adică anumite firme care s-au desprins din bastionul financiar al WASP.

— Meduza, rosti Conklin clătinând din cap. Meduza şi Mafia. Sfinte Iisuse!

— Avem un număr de telefon! spuse Peter aplecându-se mult în faţă. Care a apărut şi în carneţelul adus de Bourne de la reşedinţa lui Swayne.

— Ţii minte că am sunat acolo, da? E un robot şi nimic maimult.

— Dar mai mult nici nu ne trebuie. Pornind de la număr, putemgăsi

adresa.

— În ce scop? Cel care preia mesajele nu se prezintă la faţa locului, ci le ascultă de la un alt post. Iar dacă are minte, se duce la un telefon public. Deci, nu numai că nu vom da de cel care ne interesează, dar mai riscăm să şi şteargă mesajele. Nici vorbă să intrăm pe fir.

— Nu eşti prea tare la electronică, maestre.

— Hai să-ţi spun ceva, îi răspunse Conklin. Mi-am cumpărat şi eu una din jucăriile alea video în ideea să mă uit la filme vechi, dar până în ziua de azi n-am reuşit să pun în funcţiune ceasul. Am sunat la magazin şi mi s-a spus să citesc instrucţiunile de pe panoul interior. Ştii ceva, nici până azi n-am găsit panoul interior.

— Atunci dă-mi voie să-ţi explic câte lucruri minunate se pot face cu un robot telefonic... îl putem da peste cap din exterior.

— Măi fraţilor, Sandy, ce-o să se aleagă de surioara Annie? Şi ce crezi c-ai să rezolvi cu asta? Mare brânză. Probabil că ai să întrerupi sursa.

— Uiţi un aspect. Ştim adresa la care e instalat robotul.

—Şi?

— Cineva tot trebuie să vină şi să-l repare.

— A!

— Îl săltăm şi-l luăm la întrebări. Şi uite aşa vom ajunge să ştim cine l-a trimis.

— Ştii ceva, Peter? Ai ceva muşchi. Pentru un novice, nu te descurci prea rău, iar cu timpul s-ar putea să-ţi câştigi pe merit numirea venită de sus.

— Ţi-aş face cinste, dar ştiu că nu bei.

Bryce Ogilvie, de la firma Ogilvie, Spofford, Crawford & Cohen, îi dicta secretarei un răspuns complicat şi elaborat pentru departamentul antitrust din cadrul Departamentului de Justiţie, când telefonul instalat pe linia particulară începu să zbârnâie (iar legătura nu trecea prin secretariat, era conectată direct pe biroul lui). Ridică receptorul, apăsă pe butonul verde.

— Aşteaptă, spuse el pe un ton ferm uitându-se la secretară. Fii bună şi scuză-mă o clipă.

— Sigur, domnule.

Secretara se ridică de pe scaun, traversă biroul impresionant de spaţios şi dispăru pe uşă.

— Da, ce este? întrebă Ogilvie revenind la telefon.

— Robotul e defect, rosti o voce pe linia sacrosanctă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu. Sun şi aud semnal de linie ocupată.

— E cel mai bun echipament care se găseşte pe piaţă. Poate că a sunat cineva în clipa în care încercai şi tu.

— Încerc de două ore. E defect. Până şi cele mai bune maşini se strică uneori.

— Bine. Trimite pe cineva să-l verifice. Foloseşte un negru.

— Normal. Acolo nu urcă albii.

CAPITOLUL XXV

Era trecut de miezul nopţii când Bourne coborî la staţia de metrou Argenteuil. În cursul zilei îşi împărţise timpul între rezolvarea diverselorprobleme, pregătirile pentru întâlnirea din acea noapte, şi găsirea Mariei. Colindase Parisul dintr-un capăt în celălalt şi o căutase metodic dintr-un arondisment într-altul prin cafenelele, magazinele şi hotelurile mai mici sau mai mari pe unde îşi amintea că trecuseră în urmă cu treisprezece ani, hăituiţi de un coşmar imposibil, fugind de el şi încercând să se ascundă. De câteva ori îi tresăltase inima zărind în treacăt pe stradă sau în semiobscuritatea discretă a vreunei cafenele un profil delicat, o cascadă de păr roşcat sau o siluetă zveltă de femeie care aducea cu Marie. Dar pe Marie nu o găsi nicăieri. Totuşi, căutările nu au fost zadarnice: reacţia lui vehementă îl convinse că trecea printr-o stare cumplită de tensiune şi îşi impuse deci să se controleze. Pentru el, căutarea disperată şi zbuciumul interior fuseseră cele mai grele încercări din acea zi; iar în restul zilei s-a izbit de tot felul de obstacole neaşteptate care puţin a lipsit să nu-i dea planurile peste cap.

Alex! Pe unde naiba s-o fi învârtind Conklin ăsta? Nu reuşea deloc să dea de el în Virginia! Contase pe diferenţa de fus orar. Şi calculase că Alex avea timp să se ocupe de transferul banilor. Pe Coasta de Est a Statelor Unite ziua de lucru începea la patru, ora Parisului, iar la Paris, ziua de lucru înceta la cinci, sau poate chiar înainte de cinci, tot ora Parisului. Ceea ce însemna că Alex avea la dispoziţie o oră pentru a transfera peste un milion de dolari pe numele unui domn Simon la una din băncile pariziene pe care o alegea acesta; ceea ce însemna că înainte de operaţiune, domnul Simon trebuia să se prezinte la acea bancă... pe care, din păcate, încă nu o alesese. Şi din nou Bernardine îi sărise în ajutor. De fapt, prietenul lui din Paris făcuse imposibilul!

— Pe Rue de Grenelle e o bancă pe care o foloseşte şi *Deuxième*. Lucrează rapid şi sunt în stare să-ţi dea banii în câteva ore de la transferarea lor, ba chiar mai închid ochii dacă lipseşte vreo semnătură autentificată. Însă nu-ţi dau nimic dacă n-au ajuns banii în cont pentru că nu au încredere în nimeni, mai ales în persoanele care au o legătură cât de mică cu minunatul nostru guvern socialist.

— Deci chiar dacă au primit telex cu extrasele, dar banii nu le-au intrat în bancă, nu primeşti nimic.

— Nici un *sou*. Să le ceară şi preşedintele în persoană, că tot nu primeşte nimic, poate doar o recomandare de a se adresa Moscovei fiindcă acolo îi e locul.

— N-am reuşit să dau de Alex, aşa că am sărit peste banca din Boston şi l-am sunat direct pe omul meu din Insulele Caymanunde a depus Marie toţi banii. Şi el şi banca ţin de guvernul canadian, aşa încât s-a arătat cooperant şi aşteaptă să-i transmit instrucţiuni.

— Bine, dau nişte telefoane. Te găsesc tot la Pont-Royal?

— Nu. Te sun eu.

— Unde eşti?

— Cel mai potrivit ar fi să spun că mă simt ca un fluturaş ameţit şi speriat care zboară dintr-un cartier în altul în căutarea unor locuri de care-şi aminteşte vag.

— O cauţi?

— Da. Nu ştiu de ce, dar am impresia că de fapt nu era o întrebare.

— Sper să nu te superi dar, din unele puncte de vedere, mai că-mi doresc să nu o găseşti.

— *Merci*. Te sun peste douăzeci de minute.

Şi se îndepărtase spre alt loc de care-şi amintise, Trocadero şi Palais de Chaillot. Aici fusese împuşcat, pe una din terase; îşi aminti cu claritate focurile de armă în noapte, siluetele de bărbaţi fugind în jos pe treptele de piatră, umbre care se furişau în spatele statuilor masive din bronz, apoi printre artezienele care trimiteau şuvoaie spre cer, pentru a dispărea apoi în parc, în noapte... definitiv, fără ca el să le fi zărit chipul. Ce se-ntâmplase? De ce îi venise în minte tocmai Trocadero?... Sigur, Marie trebuie să fi fost acolo... pe undeva pe acolo! Unde?... O terasă! Stătuse pe o terasă. Ascunsă după o statuie... Care statuie?... A lui Descartes, Racine, Talleyrand? Prima care îi venise în minte fusese cea a lui Descartes. Deci pe aceasta trebuia să o găsească.

O găsi, dar nu şi pe Marie. Se uită la ceas: trecuseră aproape patruzeci şi cinci de minute de când vorbise cu Bernardine. Şi o rupse la fugă pe scări în jos, asemeni bărbaţilor de care îşi amintise, el însă în căutarea unui telefon.

— Du-te la Banque Normandie şi întreabă de *Monsieur*Tabouri. I s-a spus că un anume *Monsieur* Simon doreşte să transfere peste şapte milioane de franci din Insulele Cayman şi că transferul va fi făcut telefonic şi autorizat de bancherul său. Este încântat că îi faci onoarea de a-i folosi telefonul, dar să nu te mire dacă te pune la plată pentru convorbire.

— Mulţumesc, François!

— Acum unde eşti?

— La Trocadero. Am o senzaţie aproape telepatică, stranie, ca nişte vibraţii, dar ea nu-i acolo. De vină trebuie să fiu eu. Probabil că nu-mi amintesc ceva. Ce Dumnezeu, e o aiureală. Poate că aici am fost rănit, iar eu nu sunt în stare să-mi amintesc.

— Du-te la bancă.

Se conformase recomandării prietenului său şi, treizeci şi cinci de minute după discuţia cu bancherul din Insulele Cayman, *Monsieur*Tabouri, un bărbat cu chipul măsliniu şi ochi vii, sfredelitori şi veşnic zâmbitori, îi confirmă că banii îl aşteptau. Bourne ceru750. 000 de franci în bancnote mari, iar după ce intră în posesia lor, serviabilul bancher îl trase, cu un zâmbet larg pe buze, deoparte lângă o fereastră şi cât mai departe de birou – gest complet inutil, în încăpere nefiind decât ei doi.

— Cunosc eu câteva ocazii excelente de investiţii în Beirut. Pe cuvânt, am informaţii certe. Sunt expert în problemele Orientului Apropiat şi ştiu că aceste

ciocniri nu vor ţine la nesfârşit. *Mon Dieu*, n-o să rămână piatră pe piatră şi or să moară toţi, pe capete! Iar oraşul va renaşte din propria-i cenuşă şi va redeveni Parisul mediteranean. Nici nu se poate altfel de vreme ce acum proprietăţile sunt cumpărate la o parte infimă din valoarea lor reală. Sau hotelurile, pe un preţ ridicol de mic!

— Interesant. Să ţinem legătura.

Ieşise în grabă de la Banque Normandie de parcă ar fi fugit de ciumă şi se întorsese din nou la Pont-Royal cu gândul să dea de Alex Conklin în Statele Unite. Asta se întâmplase pe la unu după-amiază, ora din Vienna, Virginia, când îi răspunsese aceeaşi înregistrare a vocii lui Alex rugându-i pe cei care-l căutau să lase un mesaj pe robot. Însă, dintr-o sumedenie de motive, Jason preferase să nu-i transmită nimic.

Iar acum ajunsese în Argenteuil şi urca treptele metroului spre strada de unde avea s-o apuce fără grabă, prudent, în direcţia aleilor murdare şi întunecate care duceau până la *Coeur du Soldat*. Primise instrucţiuni precise în acest sens. Şi cum nu trebuia să semene în nici un chip cu bărbatul din seara precedentă, renunţase la zdrenţele soldăţeşti de combatant renegat şi rănit în luptă, aşadar la rolul pe care îl jucase pentru a nu fi recunoscut. De astă dată se prezenta la întâlnire sub înfăţişarea unui muncitor şi trebuia să se oprească în faţa porţilor rafinăriei închise, să se sprijine de zid şi să aştepte răbdător, aprinzând ţigară de la ţigară. Lucrurile trebuiau să se petreacă întocmai, şi anume între 12:30 şi 1:00 noaptea, nici mai devreme, nici mai târziu.

Iar când le ceruse emisarilor lui Santos – după ce avusese grijă să le strecoare câteva sute de franci – să îi explice la ce bun toate aceste precauţii inutile în miez de noapte, cel mai îndrăzneţ dintre ei îi răspunsese:

— Santos nu părăseşte niciodată *Le Coeur du Soldat*.

— Ieri seară a ieşit totuşi din bistro.

— Doar câteva minute, sărise din nou volubilul emisar.

— Am înţeles, venise răspunsul lui Bourne.

Nu înţelesese, însă putea face câteva speculaţii pe această temă. Poate că Santos era, într-un fel, prizonierul Şacalului, deci obligat să stea în spelunca aceea nenorocită zi şi noapte. O ipoteză extrem de interesantă, date fiind forţa şi dimensiunile impresionante ale barmanului, dublate de un intelect ieşit din comun.

Era 12:37 când Jason, în blue-jeans, tricou şi cu şapcă pe cap, ajunse la porţile fabricii. Scoase din buzunar un pachet deGauloise, se sprijini cu spatele de zid şi îşi aprinse o ţigară având grijă să ţină chibritul aprins mai mult decât era nevoie. Gândurile îi fugiră la enigmaticul Santos, misteriosul om de încredere şi probabil cea mai importantă rotiţă din uriaşul angrenaj secret al lui Carlos, satelitul fidel înscris pe orbita Şacalului, un bărbat care se exprima într-o franceză aleasă, posibil însuşită la Sorbona, deşi acelaşi Santos era latino-american, dacă instinctul nu-l înşela, venezuelean. Fascinant. Iar Santos îi transmisese că doreşte să-l vadă animat de gânduri bune. Bravo, amigo, îşi spuse Jason în sinea sa. Santos dăduse de un ambasador înspăimântat de la Londra şi îi pusese o întrebare atât de gravă încât alesul propriului partid

„politic” din care făcea parte, Meduza, se declarase brusc neutru devenind nepartinic. Atkinson nu putea lua decât o singură atitudine: aceea de a declara răspicat, dacă nu chiar înfricoşat de-a binelea, că, indiferent care ar fi fost instrucţiunile date de Şerpoaică, ele trebuiau îndeplinite fără crâcnire. Cu puterea pe care o deţinea, Şerpoaica era singura capabilă să îi ofere protecţie, deci el nu avea de ales şi trebuia să se ascundă în umbra ei.

Şi numai astfel îl putea convinge pe Santos să se plieze după voinţa lui, adică să ia o hotărâre care izvora din intelectul său şi nu din fidelitate sau obligaţie. Câinele de pază voia să rupă lanţul, iar cele trei milioane care îl aşteptau împreună cu perspectiva tentantă de a alege din mulţimea de locuri încântătoare de pe glob îi dictau creierului său să asculte de glasul străinului, să nu dea cu piciorul acestei oferte. În viaţă ţi se oferă rar asemenea ocazii şi nu e bine să le nesocoteşti. Şi iată că acum lui Santos, vasalul Şacalului, i se ivise o asemenea ocazie şi poate că loialitatea lui faţă de stăpân îşi trăise veacul şi ajunsese la limită. Tocmai pe această ipoteză îşi construise Bourne, cu calm, dar şi cu fermitate, pledoaria, strecurând sugestii bine ţintite: „Ai putea călători, dispărea... ai putea scăpa de griji şi de salahoria asta infectă”. Cuvintele-cheie menite să-l atragă pe Santos erau „să scapi de griji” şi „să dispari”, iar în privirea, pentru o clipă însufleţită, a lui Santos citise răspunsul. Era gata să muşte din momeala celor trei milioane de franci, iar Bourne era încântat să îl ajute să rupă lanţul; şi să-l ajute să dispară cu bani cu tot.

Jason se uită la ceas şi constată că aştepta de cincisprezece minute. Fără îndoială, acoliţii lui Santos verificau străzile din jur, trimişi în inspecţia finală înainte ca marele prelat al câinilor de pază să-şi facă apariţia. Bourne îşi aminti în fulgerarea unei clipe de Marie, de senzaţia pe care o avusese la Trocadero şi de spusele bătrânului Fontaine când cei doi se ascundeau în camera de la Tranquility Inn şi ţineau sub observaţie staţiunea, în aşteptarea Şacalului. *Nu poate fi departe. Simt. Ca tunetul care urmează fulgerului.* Într-un fel diferit, chiar foarte diferit, Jason avusese sentimente asemănătoare la Trocadero. Destul! Santos! Şacalul!

Ceasul de la mână arăta că se făcuse unu noaptea, iar în acelmoment cei doi emisari care veniseră să-l ia la Pont-Royal apărură pe alee, traversară strada şi se opriră în dreptul fabricii închise.

— Santos vrea să vă vedeţi acum, spuse cel vorbăreţ.

— Nu-l văd nicăieri.

— Trebuie să vii cu noi. Nu părăseşte niciodată *Le Coeur duSoldat*.

— Nu ştiu de ce, da nu-mi convine aranjamentul.

— Nu ai motive. Vine la întâlnire cu gânduri bune.

— Şi cuţitul lui?

— Nu are cuţit şi nici vreo altă armă. Nu e înarmat niciodată.

— Drăguţ. Să mergem.

— Pentru că nu are nevoie de arme, completă emisarul.

Deci fu însoţit pe alee, încadrat de cei doi, spre clădireabistroului, apoi pe lângă intrarea luminată de neon şi printr-o spărtură în zid care nu se zărea din stradă. Cei trei intrară în şir indian, Jason la mijloc, între cei doi bărbaţi, spre

partea din spate a cafenelei unde Bourne se pomeni dinaintea unei privelişti neaşteptate, ultimul lucru pe care ţi l-ai fi închipuit că poate exista în acest cartier nevoiaş... Era... ei bine, era o grădină englezească. Un petic de pământ cu o lungime de vreo zece metri şi o lăţime de şase-şapte metri, bine parcelat, pe care erau dispuse spaliere cu vrejuri de viţă şi plante agăţătoare, un adevărat zid de vegetaţie şi culoare mângâiat de razele lunii.

— Ce privelişte încântătoare, comentă Jason. Se simte dragostea şi mâna omului aici.

— A, păi asta e pasiunea lui Santos! Nimeni nu-l înţelege, da’ nimeni nu îndrăzneşte să se atingă măcar de o petală.

Fascinant.

Bourne a fost condus spre un lift al cărui cadru de oţel era fixat direct pe zidul exterior al clădirii. Altă intrare în clădire nu se zărea. Liftul era atât de mic şi neîncăpător încât cei trei fură nevoiţi să se înghesuie unul într-altul, iar după ce grilajul metalic se închise, celălalt emisar, cel mai taciturn dintre cei doi, apăsă pe un buton şi vorbi pentru prima oară:

— Am sosit, Santos, Camelia. Poţi să ne ridici.

— Camelia? întrebă Jason.

— Aşa ştie că totul e-n regulă. Altfel, prietenul meu trebuia să spună „crin” sau „trandafir”.

— Şi ce s-ar fi întâmplat atunci?

— Mai bine nu ne gândim. Eu, unul, prefer să nu mă gândescla asta.

— Normal. Sigur.

Liftul exterior se opri cu o smucitură, iar taciturnul emisar deschise o uşă de oţel masivă încât trebui să facă uz de toată forţa sa. Bourne a fost condus pentru a doua oară în încăperea mobilată cu gust, cu piese scumpe, şi ticsită de cărţi, cu aceeaşi lampă aşezată pe podea luminându-l pe Santos care, ca şi la prima vizită, era cufundatîn fotoliul său masiv.

— Puteţi pleca, dragii mei, rosti bărbatul voluminos adresându-se oamenilor lui. Banii îi găsiţi la chelner. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-i să le dea lui René şi americanului care răspunde la numele de Ralph câte cincizeci de franci de căciulă şi să-i arunce în stradă. Au început să facă scandal... Să le spună că banii sunt din partea prietenului pe care şi l-au făcut ieri noapte şi care a uitat complet de existenţa lor.

— La naiba! exclamă Jason.

— Ai uitat, nu-i aşa? îl întrebă Santos zâmbind.

— Am avut alte lucruri pe cap.

— Da, domnule! Da, Santos!

Iar cei doi emisari, în loc de a ieşi prin spate, cu liftul cu care urcaseră, se îndreptară spre peretele din stânga, deschiseră o uşă mascată şi dispărură pe ea, spre marea uimire a lui Bourne care îi urmări tăcut.

— E o scăriţă care duce jos la bucătărie, spuse Santos răspunzând întrebării nerostite a lui Jason. Uşa nu se poate deschide decât din cameră, iar de pe scară, numai eu ştiu cum s-o descui... Ia loc, domnule Simon. Astă-seară eşti oaspetele meu. Ce-ţi mai face capul?

— Durerea s-a stins, mulţumesc de întrebare, spuse Bourne aşezându-se pe canapeaua lată şi pierzându-se printre perne într-o postură de inferioritate, intenţia vădită fiind aceea ca musafirul să nu îşi domine gazda. Am înţeles că m-ai primit cu gânduri bune şi cu căldură în inimă.

— Dar şi cu dorinţa tăinuită într-un cotlon al inimii mele hrăpăreţe de a dobândi cele trei milioane de franci.

—Să înţeleg că te-a satisfăcut telefonul pe care l-ai dat la Londra?

— Socotesc că reacţia bărbatului cu care am vorbit a fost spontană. După felul în care mi s-a adresat, nu cred să-şi fi pregătit vorbele dinainte. M-am convins că această Şerpoaică există cu adevărat şi că însuşi numele ei inspiră teamă şi veneraţie în cercurile cele mai înalte, ceea ce, după părerea mea, vrea să însemne că această doamnă are o mare putere.

— Asta am şi încercat să-ţi spun.

—Abia acum te cred. Aş dori să recapitulez cererea... dorinţa ta, exact aşa cum ai formulat-o...

— Şi limitările mele, îl corectă Jason.

— Foarte bine, limitările tale, încuviinţă Santos. Numai tu, nimeni altcineva, trebuie să ajungi până la Mierlă. Corect?

—Absolut.

— Din nou am să te întreb: de ce?

— Să fiu cinstit, cred că ştii deja prea multe, mai mult decât s-ar cuveni sau decât mi-au permis clienţii mei să spun; însă, pe de altă parte, nici unul dintre ei nu a fost la un pas de moarte la etajulîntâi al unei cafenele din Argenteuil, nu? Înţelegi, nimeni nu trebuie să ştie de ce am venit, nici chiar tu, pentru că, din acest punct de vedere, eşti expus.

— Cum? întrebă Santos dând un pumn în braţul fotoliului.

— Bătrânul din Paris cu cazier la poliţie, cel care a încercat să-l avertizeze pe un deputat al Adunării că urmează să fie asasinat. Şi el a pomenit de Mierlă; tot el a vorbit şi de *Le Coeur du Soldat*. Din fericire, omul nostru l-a auzit şi le-a trimis vorbă clienţilor mei, însă nu-i suficient. Câţi alţi bătrâni senili din Paris s-ar puteascăpa despre existenţa acestei cafenele? Poate chiar tu?... Nu, nu trebuie să existe nici o legătură între tine şi clienţii mei.

— Nici măcar prin tine?

— Eu dispar, tu însă, nu. Să-ţi spun sincer, eu te-aş sfătui să dispari la rândul tău... Uite, ţi-am adus ceva. Şi scoase din buzunar un teanc voluminos de bancnote legate cu o bandă de elastic şi îl aruncă spre Santos care îl prinse din zbor. Ai aici un avans de două sute de mii, am fost autorizat să ţi-i predau, să zicem, pentru strădania ta. Îmi dai informaţia de care am nevoie, eu o transmit mai departe la Londra şi chiar dacă Mierla acceptă sau nu oferta clienţilor mei, tu tot ai să-ţi primeşti diferenţa până la trei milioane.

— Numai că tu ai putea dispărea între timp, nu?

— De ce nu pui să fiu urmărit ca şi până acum? Trimite-ţi oamenii după mine până la Londra şi înapoi. Mă poţi verifica pe lista companiei de zbor cu care voi pleca şi după numărul de zbor. Mai cinstit de atât nu cred că se poate.

— Fiindcă tot ai pomenit de cinste, domnule Simon, spuse Santos

extrăgându-şi trupul mătăhălos din fotoliu şi îndreptându-se spre o măsuţă de joc lipită de peretele din cărămidă aparentă al camerei. Fii bun, te rog, şi vino până aici.

Jason se ridică la rândul său de pe canapea, se duse la măsuţă şi se opri lângă ea, uimit.

— Nu laşi să-ţi scape nimic, după câte văd.

— Mă străduiesc... A, să nu uit. Nu trebuie să-i învinovăţeşti pe recepţioneri; ei te simpatizează. Eu lucrez cu oamenii de jos, preferabil cu cameristele şi chelnerii, fiindcă nu sunt atât de răsfăţaţi de soartă. Şi apoi, cine să le simtă lipsa dacă nu apar o zi?

Pe măsuţă erau aşezate cele trei paşapoarte pe care Bourne le obţinuse prin bunăvoinţa lui Cactus încă de la Washington, alături de armă şi de cuţitul care îi fuseseră confiscate cu o seară înainte.

— M-ai convins, dar asta nu rezolvă lucrurile, nu crezi?

— Vom vedea, îi răspunse Santos. Accept banii pe care i-ai adus – pentru strădania mea – însă îţi propun ca în loc de a pleca tu la Londra, să-i cer Londrei să vină la tine. Mâine dimineaţă. După ce ajunge omul la Pont-Royal ai să mă suni la numărul pe care ţi-l voi da – desigur, numărul meu personal de telefon – şi o să ne jucăm de-a sovieticii. Facem schimb, aşa cum îşi trec ei prizonierii pe poduri, îmi dai banii, îţi dau informaţia.

— Eşti nebun, Santos. Clienţii mei nu procedează aşa. Te anunţ că tocmai ai pierdut trei milioane.

— Ce-ar fi să încerci? S-ar putea folosi de serviciile unei persoane curate, nu? Un turist sau o turistă nevinovată care are pe fundul dublu al valizei Louis Vuitton un teanc de bani. Nu s-au inventat încă alarmele care să se declanşeze la hârtie. Încearcă! Fiindcă este singura modalitate de a obţine ceea ce te interesează, *monsieur*.

— Să văd ce pot face, spuse Bourne.

— Uite numărul meu de telefon, spuse Santos culegând de pe măsuţă o carte de vizită aşezată la îndemână, cu câteva numere mâzgălite pe ea. Sună-mă când soseşte persoana de la Londra. Iar, între timp, aş vrea să te asigur că nu vei fi scăpat din ochi, nici o clipă.

— Ştiam eu că mă pot bizui pe tine.

— Te conduc la lift.

Marie, aşezată pe patul din camera cufundată în întuneric, sorbea fără grabă din ceaşca cu ceai aburind, ascultând zgomotul oraşului, care urca din stradă până la ea. Nu numai că nu i se lipea somnul de gene, dar era imposibil şi de neconceput să doarmă tocmai acum când fiecare oră era atât de preţioasă. De la Marsilia luase primul avion spre Paris şi venise la Meurice de pe Rue de Rivoli, acelaşi hotel unde aşteptase în urmă cu treisprezece ani ca bărbatul pe care-l iubea să se întoarcă la ea sau să plece într-o expediţie care-l putea costa viaţa, iar, între timp, aşteptându-l, simţise că o parte a fiinţei ei murise pentru totdeauna. Atunci comandase să i se aducă în cameră o cană mare cu ceai, iar acum îi ceruse acelaşi lucru chelnerului de noapte, sperând

nebuneşte ca repetarea acestui ritual să-l aducă pe soţul ei din nou la ea, aşa cum se întâmplase cu atât de mult timp în urmă.

Of, Doamne, şi îl văzuse! Nu fusese o iluzie optică, o plăsmuire – el fusese, David! Plecase de la hotel spre prânz şi începuse să colinde, ţinându-se de planul pe care şi-l făcuse în avion, mergând dintr-un loc într-altul fără o schemă precisă în minte, lăsându-se mânată de instinct şi conducându-se după succesiunea în care îi veneau în gând locurile respective. Era o lecţie pe care o învăţase temeinic de la Jason Bourne în urmă cu treisprezece ani: *Când fugi sau urmăreşti pe altcineva, analizează cu atenţie toate opţiunile, dar să nu o nesocoteşti pe prima care ţi-a venit în minte. De obicei, este cea mai sigură şi cea mai bună. Ai să constaţi că, în majoritatea cazurilor, tot la ea ai să revii.*

Aşa încât ea respectase ordinea mentală şi mersese de la debarcaderul pentru Bateau Mouche, din capătul bulevardului George V, pe malul Senei spre Madeline...şi până la Trocadero. Se plimbase, mai mult hoinărind fără o ţintă anume, pe terasele de la Trocadero, ca în transă, căutând o statuie al cărei nume nu şi-l amintea, îmbrâncită de turiştii care se scurgeau în valuri nesfârşite, conduşi de ghizigălăgioşi şi plini de importanţă. Statuile impozante începuseră la un moment dat să semene toate între ele, iar ea simţise că ameţeşte, orbită de soarele strălucitor al acelui sfârşit de august. Amintindu-şi încă una dintre învăţăturile lui Jason Bourne: *Odihna e o armă*, se pregătea să se aşeze pe o banchetă de marmură când, deodată, zărise pe o terasă de deasupra ei un bărbat cu şapcă şi un tricou. O rupsese atunci la fugă spre treptele ce urcau spre Bulevardul George V fiindcă recunoscuse mersul şi ţinuta aceea; le cunoştea mai bine decât oricine altcineva! De câte ori nu îl urmărise – de cele mai multe ori pe după jaluzelele lăsate, fără a fi văzută – mergând nervos pe aleile universităţii, bătându-le în lung şi în lat, pentru a scăpa de accesele cumplite de furie care puneau stăpânire pe el. David era! Deci ţâşnise dintr-un salt de pe bancă şi alergase după el.

— David! David, eu sunt!... Jason!

Se ciocnise de un ghid care conducea prin parc un grup de turişti japonezi. Acesta o privise consternat, iar ea se înfuriase şi încercase să treacă îmbrâncindu-i pe orientalii miraţi, majoritatea mult mai scunzi decât ea. Însă talia ei înaltă nu o ajutase de astă dată, iar soţul ei se făcuse nevăzut între timp. Încotro o luase? Spre parc? Ieşise pe stradă şi se pierduse în mulţimea care înţesa Pont d’Iena? Dispăruse printre maşini? Doamne, unde era?

— Jason!! strigase ea cât de tare putuse. Jason, întoarce-te!

Oamenii întorseseră capul după ea, unii privind-o cuînţelegere – doi îndrăgostiţi care s-au certat – majoritatea însă dezaprobator. Alergase ca o nebună pe treptele acelea care păreau că nu se mai sfârşesc, ajunsese în stradă şi petrecuse... nu-şi mai aducea aminte cât timp petrecuse căutându-l prin mulţime. Abia într-un târziu urcase epuizată într-un taxi şi se întorsese la *Meurice*. Urcase în cameră ameţită de disperare şi se prăbuşise pe pat reţinându-şi cu un efort de voinţă lacrimile care i se adunaseră sub pleoape. Nu avea timp de bocete. Trebuia să se odihnească şi să mănânce ceva, să-şi refacă forţele, după cum o învăţase tot Jason Bourne. După care trebuia să se

întoarcă în oraş şi să continue căutările. Şi pe când stătea întinsă pe pat, cu ochii aţintiţi în tavan, simţi deodată cum îi creşte inima de un sentiment de beatitudine, de fericire. Aşa cum ea îl căuta pe David, tot aşa el o căuta pe ea. Soţul ei nu fugise de ea, mici măcar Jason Bourne nu fugise. Nici unul nici celălalt nu o văzuseră. Probabil din altă pricină plecase în grabă de la Trocadero, însă nu avea ce să caute acolo decât dintr-un singur motiv. Şi el încerca să îşi amintească ce se întâmplase cu treisprezece ani în urmă la Paris. Şi el înţelesese că numai făcând apel la bruma de amintiri pe care le mai avea putea să o găsească pe ea.

Se odihnise, comandase ceva de mâncare în cameră şi, două ore mai târziu, ieşise din nou pe stradă.

Iar acum, sorbind din ceai, simţi că nu poate răbda până în zori. Singurul sens al zilei care îi stătea înainte era acela de a-l căuta pe David.

— Bernardine!

— *Mon Dieu*, e patru dimineaţa. Probabil ai ceva foarte important să-i spui bătrânului tău prieten de şaptezeci de ani.

— Am o problemă.

— Cred că tu ai o groază de probleme, însă presupun că-i o remarcă inutilă. Ce e?

— Sunt mai aproape decât speram, dar îmi trebuie o extremă.

— Te-aş ruga să vorbeşti englezeşte să pricep şi eu, iar dacă nu poţi, încearcă să te exprimi clar în franceză. Probabil că e vreun americanism „extrema” asta a ta. Dar n-ar fi singura expresie obscură. Pun pariu că e cineva la Langley care n-are altă treabă de făcut decât să stea cât e ziua de lungă cu fundul pe scaun şi să inventeze termeni aiuriţi.

— Scuteşte-mă, n-am acum timp pentru vorbele tale de duh.

— Stai aşa, amice. Nu-ncerc să fac pe deşteptul, îmi dau răgazul să mă trezesc... Aşa, acum mi-am dat picioarele jos din pat şi stau cu o ţigară în gură. Deci, spune ce-ţi trebuie.

— Omul care mă va conduce la Şacal vrea ca azi dimineaţă să vină de la Londra englezul cu cele două milioane opt sute de mii de franci...

— Presupun, o sumă mult mai mare decât cea pe care o deţii tu în acest moment, îl întrerupse Bernardine. Banque Normandie a fost cooperantă, sper.

— Foarte. Banii sunt acolo, iar Tabouri ăsta al tău e un băiat de zahăr. A încercat să mă convingă săinvestesc la Beirut.

— Tabouri e mare hoţoman. Însă ideea cu Beirutul mi se pare foarte interesantă.

— Te rog.

— Scuze. Continuă.

— Sunt supravegheat, aşa încât nu mă pot prezenta la bancă şi nu cunosc nici un englez care să-mi aducă banii la Pont-Royal.

— Şi asta ar fi problema?

— Da.

— Eşti dispus să te desparţi, să zicem de cincizeci de mii defranci?

— Pentru ce?

— Tabouri.

— Cred că da.

— Ai semnat hârtiile, da?

— Sigur.

— Mai semnează o hârtie scrisă de mâna ta prin care promiţi să dai banii... Aşteaptă o clipă, mă duc în birou.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcere, Bernardine probabil se dusese în altă încăpere. Peste câteva clipe, vocea lui se auzi din nou în receptor:

— Alo?

— Încă n-am şters-o.

— Foarte amuzant, îngână fostul colaborator al lui *Deuxième*. Pe individ l-am scufundat cu barcă cu tot, în larg de Costa Brava. Cred că rechinii de mult n-au mai avut parte de un asemenea festin – tipul era delicios de gras. Îl chema Antonio Scarzi, sardinian care s-a ocupat cu traficul de droguri, iar noi eram clemenţi fiindcă, în schimb, ne oferea informaţii. Dar pe asta n-ai auzit-o.

— Sigur, rosti Bourne după care repetă numele, literă cu literă.

— Corect. Sigilează plicul, freacă-te cu pastă sau cerneală pe buricul degetului mare şi aplică-l ca un sigiliu pe capac. După aceea, lasă-l la portăreasa domnului Scarzi.

— Perfect. Şi cu englezul cum rămâne? Azi trebuie să apară. Nu mai avem decât câteva ore până în zori.

— Nici o problemă cu englezul. Singura problemă este doar timpul, cele câteva ore până în zori. E simplu să transferi bani dintr-o bancă în alta – pac! apeşi pe nişte butoane, computerele se pun în mişcare, verifică banii din cont, şi, pac! trec cifrele pe hârtie. Numai că altfel stau lucrurile când încerci să strângi trei milioane de franci numerar, iar omul care te conduce la Şacal precis nu acceptă lire sterline sau dolari, de teamă să nu fie prins când va încerca să-i schimbe în franci la vreo bancă. Mai adaugă la această problemă încă un aspect: trebuie să strângi în câteva ore bancnote mari, suficient de mari încât să formeze un pacheţel neînsemnat şi nevinovat care să nu stârnească curiozitatea celor de la vamă... Omul tău, *mon ami,* cred că a luat în calcul toate aceste aspecte.

Jason privi absent zidul aflat dinaintea ochilor, prea concentrat să rumege cele spuse de Bernardine.

— Crezi că mă încearcă?

— Cum altfel?

— Banii ar putea fi strânşi de la departamentele pentru străinătate ale mai multor bănci. Un avion particular ar putea face un salt peste Canal şi ateriza pe o păşune unde omul nostru să fie preluat de o maşină şi adus la Paris.

— *Bien*. Aşa să facem. Totuşi, aceste manevre complicate iau timp şi celor mai influente persoane. Deci nu trebuie să-i laşi omului tău impresia că poţi rezolva lucrurile cât ai bate din palme, fiindcă asta i-ar stârni bănuieli. Ţine-l la curent cu evoluţia lucrurilor, explică-i că nu-ţi poţi permite să rişti şi că

tocmai de aceea va dura mai mult. Dacă rezolvi totul prea rapid, şi-ar putea închipui că vrei să-i întinzi o cursă.

— Înţeleg ce vrei să spui. Totul s-ar rezuma la ce-ai spus tu mai înainte: dacă totul pare prea simplu şi uşor de făcut, atunci nu îi voi inspira încredere.

— Ar mai fi ceva, *mon ami*. Cameleonul poate lua oricâte înfăţişări pofteşte în timpul zilei, totuşi noaptea se descurcă cel mai bine.

— Mi se pare că ţi-a scăpat ceva, spuse Bourne. Cum rămânecu englezul?

— Hello, bătrâne, cu el vorbeşti, îi răspunse Bernardine.

Iar lucrurile s-au desfăşurat fără incidente, ca toateoperaţiunile pe care le pusese Jason la punct sau la care fusese participant direct, probabil în mare parte şi datorită flerului unui bătrân plin de calităţi care, pe bună dreptate, se supărase pe ai lui fiindcă fusese trimis prea repede la plimbare. Iar în timp ce Bourne îl ţinea la curent pe Santos relatându-i prin telefon felul în care evoluau lucrurile, Bernardine trimise un om de încredere să ridice plicul sigilat de la portăreasa imobilului şi să i-l aducă imediat şi abia apoi îl sună pe *monsieur*Tabouri. Iar la puţin timp după ora patru şi jumătate după amiaza, veteranul de la *Deuxième* intra pe uşa de la Pont-Royal îmbrăcat într-un costum negru în dungi subţiri atât de tipic englezesc încât îţi sărea în ochi. Se îndreptă spre lift şi, după ce se încurcă pe nişte culoare, rătăcind drumul, găsi în sfârşit camera lui Bourne.

— Ţi-am adus banii, spuse el trântind servieta pe podea şi se îndreptă spre frigiderul cu băuturi din camera lui Jason de unde alese două sticluţe minuscule de gin şi le turnă într-un pahar de o curăţenie îndoielnică. *A votre santé*, rosti el dând de duşcă jumătate din lichid, apoi, după ce trase cu nesaţ o porţie de aer, înghiţi şi restul. N-am mai făcut şmecherii de astea de un car de ani.

— Cum n-ai făcut?

— Pe cuvânt. Le făceau alţii în locul meu. E mult prea riscant... Oricum, Tabouri îţi este îndatorat pe vecie şi, să-ţi spun cinstit, m-a convins să investesc ceva bănuţi la Beirut.

— Cum?

— Ei, sigur, eu nu dispun de fondurile tale, însă în patruzeci de ani de activitate un anumit procentaj din *les fonds de contingence* a luat drumul contului meu din Geneva. Nu sunt tocmai sărac...

— Dar s-ar putea să fii mort dacă ieşi de aici.

— Dar n-am de gând să plec nicăieri, spuse Bernardine băgându-şi nasul în frigider. Nu mă mişc din camera asta până nu-ţi termini treaba.

Mai destupă încă două sticluţe şi turnă conţinutul în pahar.

— Aşa, acum mi-a mai venit inima la loc, adăugă el şi se îndreptă spre biroul improvizat, aşeză paharul pe mapa de scris, iar în faţa lui alinie două arme automate şi trei grenade pe care le scosese de prin buzunare. Deci, pot şi eu să-mi trag sufletul.

— Ce dracu' mai e şi asta... ce mai sunt şi astea?! exclamăJason.

— Vouă, americanilor, vă place să le spuneţi metode de descurajare, îi răspunse Bernardine. Deşi, după părerea mea, vouă şi sovieticilor vă cam place

să vă minţiţi şi aruncaţi banii pe jucărioare inutile. În timp ce eu aparţin altei perioade. Vezi, când pleci, să laşi uşa deschisă. Dacă apare cineva pe coridor, o să mă vadă cu grenada asta în mână. Şi te asigur că nu simulez războaie nucleare, ci folosesco metodă de descurajare şi nimic altceva.

—Am reţinut, spuse Bourne îndreptându-se spre uşă. Şi acum la treabă, să terminăm odată cu povestea asta.

O dată ajuns pe Montalembert, Jason se îndreptă spre colţ şi, aşa cum făcuse şi la vechea fabrică din Argenteuil, se sprijini de zid şi îşi aprinse o ţigară. Aşteptă, în aparenţă nepăsător, însă cu mintea lucrând febril.

Dinspre *Rue du Bac* se apropie de el un bărbat, emisarul vorbăreţ din seara precedentă, care îşi ţinea mâinile adânc vârâte în buzunarele hainei.

— Ai adus banii? întrebă bărbatul în franceză.

— Ai adus informaţia? replică Bourne printr-o întrebare.

— Întâi banii.

— Nu aşa ne-am învoit.

Pe neaşteptate, Jason îl înşfăcă de guler pe mărunţelul din Argenteuil şi îl ridică în aer. Îşi repezi mâna liberă spre gâtlejul lui şi îi înfipse adânc degetele în carne.

— Întoarce-te la Santos şi spune-i că s-a ales cu un bilet pentru lumea cealaltă. Mie nu-mi place să fiu tratat în felul ăsta.

— Destul! se auzi o voce al cărei posesor apăru din întuneric, dând colţul din dreapta lui Jason, şi Santos se apropie de el. Dă-i drumul, Simon. El nu contează. Discuţia se poartă acum între noi doi.

— Ştiam că nu ieşi niciodată de la *le Coeur du Soldat*.

— Ai avut tu grijă să schimb regula, după cât se vede, nu?

— După cum vezi! îi răspunse Bourne, dând drumul emisarului, care ridică ochii spre Santos şi o rupse la fugă la un gest abia schiţat al şefului său.

—Englezul tău a sosit, spuse Santos după ce au rămas singuri. A adus o servietă. M-am convins cu ochii mei.

— Aşa e, a sosit aducând o servietă, încuviinţă Jason.

— Aşadar, Londra a capitulat, nu? Londra e speriată.

— Tot ce-ţi pot spune este că miza e foarte mare. Şi acum, informaţia, te rog.

— N-ar fi mai bine mai întâi să stabilim cum procedăm?

— Am stabilit de câteva ori... Tu-mi dai informaţia, clientul meu îmi spune cum să procedez în consecinţă, iar dacă contactul este mulţumitor, îţi aduc restul până la trei milioane de franci.

— Ai spus „contact mulţumitor”. Şi ce te-ar mulţumi? Cum ai să ştii că acest contact este sigur? Cum am să ştiu eu că n-ai să te declari mai târziu nemulţumit şi n-ai să pleci cu banii mei după ce le-ai transmis clienţilor tăi informaţia pentru care au plătit?

— Eşti cam suspicios din fire!

— A, foarte suspicios. În lumea noastră, domnule Simon, nu prea avem de-a face cu sfinţi, nu-i aşa?

— Poate mai puţin decât crezi.

— Nu mă mai miră nimic. Te rog să-mi răspunzi la întrebări.

— Bine, am să încerc... Cum am să ştiu că acest contact e sigur? Simplu. Eu n-am voie să greşesc. Pentru asta sunt plătit, iar la un asemenea nivel, un om în postura mea nu-şi permite să facă greşeli grosolane pentru că n-ar mai apuca clipa să se scuze. Am pus totul în cumpănă, am făcut ceva cercetări şi voi pune o sumă de întrebări, după care voi şti, indiferent care ar fi rezultatul.

— E un răspuns evaziv.

— În lumea noastră, domnule Santos, un răspuns evaziv nu înseamnă neapărat unul negativ, nu-i aşa?...Şi ca să răspund neliniştii tale că te-aş putea minţi şi fugi cu banii, ţin să-ţi spun răspicat că nu mi-aş face un duşman din tine sau din cei pe care îi coordonează Mierla, după cum mă feresc să-i irit pe clienţii mei. Ar fi o inconştienţă care mi-ar scurta zilele.

— Perspicacitatea şi prudenţa ta sunt de admirat, spuse intermediarul Şacalului.

— Biblioteca ta nu era de decor, chiar eşti un tip citit.

— Am şi eu meritele mele, însă nu despre asta e vorba acum. Aparenţele înşală, deşi uneori te poţi bizui pe ele... Ceea ce urmează să-ţi spun, domnule Simon, nu ştim decât patru bărbaţi de pe glob şi toţi vorbim franceza cursiv. Felul în care vei folosi informaţia depinde numai de tine. Iar dacă se va face măcar o aluzie la Argenteuil, voi şti imediat de unde mi se trage şi îţi promit că nu mai apuci să ieşi viu din Pont-Royal.

— Contactul se poate stabili atât de rapid?

— Cu un telefon. Dar nu-l vei da decât peste o oră de la plecarea mea. Dacă nu aştepţi o oră, am să aflu şi, repet, eşti un om mort.

— O oră. De acord... Deci, încă trei persoane mai ştiu acest număr? Ce-ar fi să o numeşti pe una dintre ele? Să zicem, bărbatul pe care îl simpatizezi cel mai puţin şi la care aş putea face trimitere la rigoare?

Santos îşi îngădui un zâmbet.

— Moscova, spuse el calm. Undeva sus de tot în Piaţa Dzerjinski.

— KGB-ul?

— Mierla îşi pregăteşte cadrele la Moscova. Moscova este o adevărată obsesie pentru el.

Ilici Ramirez Sanchez, îşi spuse Bourne. *Antrenat la Novgorod. Dat afară de Komitet fiindcă nesocotise ordinele. Şacalul.*

— N-am să uit; dacă mă întreabă cineva. Numărul, te rog.

Santos îl repetă de două ori împreună cu parola pe care trebuiasă o spună Bourne. Vorbi rar, apăsat, vădit impresionat de faptul că interlocutorul nu-şi nota nimic.

— E clar?

— Întipărit pe veci în memorie... Dacă totul decurge perfect – şi n-am nici un dubiu că aşa va fi – cum propui să-ţi trimit banii?

— Sună-mă. Ai numărul meu. Vin eu la tine şi n-am să mămai întorc niciodată la Argenteuil.

— Succes, Santos. Ceva îmi spune că-l meriţi.

—Nimic mai adevărat. Am gustat de prea multe ori din cupa amară a

umilinţei.

— Socrate, spuse Bourne.

— Indirect. Mai exact, prin filiera „Dialogurilor” lui Platon. *Au revoir*.

Santos se îndepărtă, iar Bourne, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, se îndreptă spre Pont-Royal încercând să îşi reprime cu disperare dorinţa de a o rupe la fugă. *Un om care fuge stârneşte curiozitatea, devine o ţintă*, aşa cum grăia o altă învăţătură a lui Jason Bourne.

— Bernardine! urlă el alergând pe coridorul îngust şi pustiu spre camera lui, ştiind că uşa era deschisă de perete şi că bătrânul aşezat la birou ţinea într-o mână o grenadă şi în cealaltă o armă pregătită. Lasă artileria deoparte, de data asta am dat lovitura.

— Cine plăteşte? întrebă veteranul de la *Deuxième* după ce Jason închise uşa.

— Eu, răspunse Bourne. Dacă lucrurile ies cum sper, poţi să mai depui ceva în contul tău de la Geneva.

— Nu pentru asta o fac, prietene; şi nu asta am avut în gând.

— Ştiu, însă atâta vreme cât aruncăm cu milioanele în dreapta şi în stânga ca şi când am avea o tiparniţă de bani în garaj, de ce să nu te alegi şi tu cu un profit pe merit?

— Aici nu te contrazic.

— O oră, spuse Jason. Mai precis, patruzeci şi trei de minute începând din acest moment.

— Pentru ce?

— Să aflăm dacă ce mi-a spus e adevărat. Bourne se trânti pe spate în pat, cu braţele sub cap, şi spuse cu însufleţire: Notează, François – şi îi dictă numărul de telefon primit de la Santos. Te priveşte cum procedezi – cumpără, mituieşte, ameninţă şi obţine de la cei pe care îi cunoşti la Serviciul Telecomunicaţii din Paris adresa care corespunde acestui număr. Adresează-te cât mai sus.

— Nu cred să fie atât de costisitor...

— Ba da, îl contrazise Bourne. E bine păzit, secret. Nici nu s-ar putea altfel. Doar patru oameni din toată reţeaua îl ştiu.

— Atunci, poate că nu trebuie să ne adresăm atât de sus. Poate ar trebui să coborâm în subterană, în galeriile serviciilor telefonice.

Jason îşi întoarse surprins capul spre Bernardine.

— La asta nu m-am gândit.

— Şi de ce să te fi gândit? Doar nu lucrezi la *Deuxième*. Tehnicienii le ştiu pe toate, nu funcţionărimea... Iar eu cunosc câţiva... Dau eu de unul şi-l sun acasă, mai târziu, în seara asta...

— Mai târziu! exclamă Bourne ridicându-se din pat.

— O să te coste în jur de o mie de franci, dar ai să capeţiadresa.

— Nu pot aştepta atât de mult.

— Atunci nu aştepta, dar riscăm enorm dacă sunăm la serviciu. Acolo toate convorbirile sunt ascultate, deci nimeni nu are încredere în nimeni. Paradoxul socialist: clasa muncitoare are puterea, dar individul, nu.

— Ia stai! spuse Jason de pe pat. Tu ai numerele lor de telefon de acasă, corect?

— Da, sunt în cartea de telefon. Cei de felul lor nu-şi dau numerele la secret.

— Convinge-o pe una din neveste să sune la serviciu. O urgenţă. Să-i spună bărbatului să vină acasă.

— Nu-i rău, prietene. Nu-i rău deloc, încuviinţăBernardine.

Pensionarul de la *Deuxième* se puse pe treabă. În următorulsfert de oră, încercă cu mult aplomb să convingă câteva neveste (în schimbul unei recompense interesante) că nu aveau nimic de pierdut dacă făceau exact ceea ce le cerea el. Două dintre ele îi trântiră telefonul în nas, trei îl refuzară folosind epitete insultătoare, probabil culese de pe trotuarele Parisului, însă cea de a şasea, după ce-l înjură de la obraz, se învoi. „De ce nu?” atâta vreme cât întreţinutul de bărbată-su înţelegea că banii sunt ai ei.

Jason părăsi hotelul abia peste o oră, coborî în stradă, traversă liniştit patru intersecţii, şi ajunse la cabina telefonică pe care o căuta de pe Quai Voltaire.

Noaptea învăluia Parisul, iar vaporaşele şi podurile de peste fluviu străluceau de mii de luminiţe. Se apropie de cabina roşie, trase adânc aer în piept încercând să-şi potolească bătăile inimii şi făcu apel la întreaga stăpânire de sine pentru a părea cât mai detaşat în acest moment crucial. Urma să dea cel mai important telefon din viaţa sa, dar nu-şi putea permite luxul ca Şacalul să ghicească acest lucru – dacă la celălalt capăt al firului avea să răspundă Şacalul. Intră, introduse moneda şi formă numărul.

—Da? răspunse o voce de femeie, rostind în franceză „*Oui*”pe un ton aspru şi ascuţit: o pariziancă.

— Mierlele se rotesc pe cer, spuse Bourne repetând în franceză parola transmisă de Santos. Sunt păsări gălăgioase în afara uneia, care e tăcută.

— De unde sunaţi?

— Din Paris, dar nu sunt din Paris.

— Atunci de unde sunteţi?

— Dintr-un loc în care iernile sunt lungi şi friguroase, răspunse Jason simţind cum i se strâng broboane reci de sudoare la tâmple. *Controlează-te. Calm!* Trebuie să vorbesc cu Mierla.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcere, iar Bourne îşi ţinu răsuflarea. Apoi se auzi o voce, joasă, egală, teribilă, ca şi liniştea dinainte:

— Vorbeşte un moscovit?

Şacalul! Era Şacalul! Franceza rapidă şi melodioasă nu putea ascunde accentul latino-american.

— N-am spus asta, răspunse Bourne vorbind într-o franceză pe care o folosise adesea, în dialectul gascon ceva mai aspru. Am spus doar că iernile sunt mai friguroase ca la Paris.

— Cine-i acolo?

— Cineva respectat de altcineva care ştie că eşti cel mai bun şi care mi-a dat numărul de telefon şi parola prin care pot să dau de tine. Îţi ofer contractul

vieţii tale. Banii nu sunt o problemă, îţi fixezi singur onorariul fiindcă cei care plătesc sunt cei mai influenţi oameni din Statele Unite. Ţin în mână frâiele industriei americane şi controlează toate instituţiile financiare din ţară; şi au acces direct la coloana vertebrală a guvernului.

— E un telefon neobişnuit.

— Dacă nu eşti interesat, uit numărul şi mă adresez în altă parte. Sunt un simplu intermediar. Pentru mine da sau nu este suficient. Nu am împuternicirea să-ţi dezvălui poziţia pe care o deţin clienţii mei dar dacă aş face-o, crede-mă, ţi-ai da seama imediat că-i ceva serios. În acest moment nu mă interesează un angajament ferm, ci doar să-mi spui dacă eşti interesat. Dacă răspunsul este da, am să-ţi dezvălui mai mult. Dacă e nu, ei bine, atunci am să mă adresez altcuiva. Din ziare am aflat că ieri a operat la Bruxelles şi am să-l găsesc.

La celălalt capăt al firului se auzi un şuierat surd la auzul numelui Bruxelles, fără să se fi rostit totuşi numele lui Jason Bourne.

— Da sau nu, Mierlă?

Tăcere.

— Sună-mă peste două ore, spuse într-un târziu Şacalul pe un ton ferm, după care închise.

Reuşise! Jason se sprijini de telefon, cu sudoarea prelingându-i-se pe faţă şi pe spate. La Pont-Royal. Trebuia să se întoarcă la Bernardine!

— Carlos a fost! îl anunţă el agitat după ce închisese uşa şi se îndreptă glonţ spre telefonul de pe noptieră scoţând din mers cartea de vizită a lui Santos din buzunar. Formă numărul, iar peste câteva secunde spuse: Mierla a confirmat. Dă-mi un nume, orice nume. Făcu o pauză scurtă, apoi continuă aproape imediat: Am scris. Marfa va fi lăsată la portăreasă. Ambalată şi sigilată. Numără banii şi trimite-mi paşapoartele înapoi. Trimite-ţi unul dintre cei mai buni băieţi să o ridice şi cheamă-ţi dulăii acasă. Altfel, Mierla ar putea merge pe fir şi da de urma ta.

Jason închise telefonul şi se întoarse spre Bernardine privindu-l întrebător.

— Numărul de telefon e din arondismentul cincisprezece, rosti veteranul de la *Deuxième*. Omul nostru a ştiut de la început sau cel puţin aşa a afirmat.

— Ce are de gând să facă?

— Coboară în galerie şi-şi vede de treabă în continuare.

— Ne sună aici?

— Din fericire e cu motocicleta. Spunea că se întoarce la lucru în zece minute şi că ne sună în cameră peste o oră.

— Perfect!

— Nu tocmai. A cerut cinci mii de franci.

— Putea să ceară de zece ori mai mult... Ce înseamnă peste o oră? Cât mai e până sună?

— Tu ai lipsit treizeci, poate treizeci şi cinci de minute, iar el a sunat imediat după ce ai plecat. Deci, revine peste o jumătate de oră.

Telefonul sună douăzeci de minute mai târziu, iar cei doi căpătară o adresă de pe Bulevardul Lefebvre.

— Am plecat, spuse Jason Bourne, înşfăcând de pe birou automatul lui Bernardine şi băgând în buzunar două grenade. Te deranjează?

— Serveşte-te, îi răspunse cel de la *Deuxième*, vârând mâna sub haină de unde scoase o altă armă aflată în toc. Geme Parisul de hoţi de buzunare, aşa încât trebuie să fii prevăzător... Dar de ce ai nevoie de armă?

— Am două ore libere şi vreau să arunc o privire în jur.

— Singur?

— Altfel cum? Dacă cerem întăriri, risc să fiu împuşcat sau aruncat în închisoare pentru tot restul vieţii fiindcă am comis un asasinat în Belgia, cu care, de fapt, nu am nici o legătură.

Fostul judecător al Tribunalului Districtual din Boston, odinioară onorabilul Brendan Patrick Prefontaine, se uită la Randolph Gates care, aşezat pe canapeaua apartamentului din hotelul Ritz-Carlton, cu umerii căzuţi şi capul plecat, îşi plângea în pumni, neconsolat.

— O, Doamne, când se prăbuşeşte un grangur mare, ce mai bufnitură se aude, remarcă Brendan turnându-şi un deget de Bourboun peste cuburile de gheaţă din pahar. Ţi-ai găsit şi tu naşul, Randy. În stil francez. Inteligenţa şi prezenţa ta imperială nu te-au ajutat prea mult la Paris! Mai bine rămâneai în ograda ta, soldat.

— Doamne, Prefontaine, nici nu ştii prin ce-am trecut! Voiam să înfiinţez un cartel – Paris, Bonn, Londra şi New York, cu mână de lucru ieftină, din Extremul Orient – o întreprindere de miliarde. Atunci am fost ridicat de la Plaza-Athenee, aruncat într-o maşină şi legat la ochi. Apoi suit într-un avion până la Marsilia unde mi s-au întâmplat nişte lucruri cumplite – încuiat într-o cameră şi dopat din două în două ore. Asta timp de şase săptămâni! Au adus şi femei, totul s-a filmat... dar eu nu mai judecam limpede, nu mai eram eu însumi!

— Poate că de fapt aşa eşti, dar nu vrei să recunoşti, dragul meu băieţaş cu pretenţii. Doar tu însuţi ai ştiut să prinzi din zborrecompensele sau şperţurile, nu ştiu cum e mai corect. Important e să le aduci clienţilor profituri grase pe hârtie, cu care apoi îşi cumpără acţiuni chiar dacă mii de oameni rămân pe drumuri din pricina acestor tranzacţii necurate. Da, dragul meu vânător de profit, asta înseamnă recompensă sau şperţ.

— Te înşeli, domnule magistrat...

— Nici nu ştii ce plăcere îmi face că îmi spui aşa. Îţi mulţumesc, Randy.

— Sindicatele şi-au întărit poziţia, iar industria începuse să şchioapete. Multe companii au fost nevoite să se extindă peste ocean ca să evite falimentul!

— Şi au preferat să tacă? Poate părea ciudat, dar s-ar putea să ai dreptate. Totuşi, chiar nu te-ai gândit că exista şi altă soluţie?... În sfârşit, ne îndepărtăm de la subiect. Deci, ţi-ai încheiat sejurul forţat de la Marsilia ca persoană dependentă de droguri...Şi, fireşte, nu trebuie să uităm de filmele în care eminentul avocat este prezentat în acele situaţii compromiţătoare.

— Ce puteam face? ţipă Gates. Eram distrus.

— Ştiam ce ai făcut. Ai devenit omul de încredere al Şacalului în lumea

marii finanţe, o lume în care concurenţa este un lest nedorit de care e mai bine să scapi.

— Să-ţi spun cum m-a găsit. Cartelul pe care noi eram pe punctul de a-l înfiinţa se opunea intereselor japoneze şi taiwaneze. Ei l-au angajat... O, Doamne, o să mă omoare!

— Iar? întrebă judecătorul.

— Poftim?

— Ai uitat, el crede că eşti mort, mulţumită mie.

— Am o groază de cazuri care mă aşteaptă, o audiere în congres săptămâna viitoare... O să afle că n-am murit!

— Nu şi dacă te dai la fund.

— Imposibil! Clienţii mei mă aşteaptă să...

— Atunci nu mai avem ce discuta, îi tăie vorba Prefontaine. O să te omoare. Regret, Randy.

— Bine, dar ce mă fac?

— Ar fi o cale de a ieşi din dilemă, drăguţule, poate chiar o rezolvare pentru mulţi ani de aici înainte. Sigur, asta impune anume sacrificii din partea ta. Pentru început, o convalescenţă prelungită la o clinică particulară de recuperare, însă înainte de asta am nevoie să colaborezi cu mine. Prima propunere presupune ieşirea ta imediată din scenă, a doua, prinderea şi uciderea lui Carlos Şacalul. După care ai să fii liber să faci ce-ţi pofteşte inima, Randy, băieţaş.

— Cere-mi orice!

— Cum dai de el?

— Am un număr de telefon! Gates scotoci prin buzunare după portofel şi, cu mâinile tremurându-i, scoase dintr-un compartiment al acestuia o bucată de hârtie. Numai patru oameni de pe tot globul îl avem!

Prefontaine acceptă primul său onorariu de douăzeci de mii de dolari pe oră, îi recomandă lui Randy să plece acasă, să-i ceară iertare lui Edith şi să fie pregătit de plecare pentru a doua zi. Brendan auzise de existenţa unei clinici particulare din Minneapolis, parcă Minneapolis, unde se adresau numai bogaţii. Va obţine amănunte şi îl va suna în dimineaţa următoare, desigur, contra unui onorariu pe măsura efortului depus. Iar în clipa în care Gates ieşea din cameră zdruncinat, Prefontaine se duse la telefon şi îl sună pe John St. Jacques la Tranquility Inn.

— John, la telefon judecătorul. Nu-mi pune întrebări, am eu nişte informaţii preţioase pentru cumnatul tău. N-am cum să dau de el, însă ştiucă ţine legătura cu cineva de la Washington...

— Îl cheamă Alex Conklin, îl întrerupse St. Jacques. Aşteaptă o clipă, Marie a scris numărul pe undeva, pe mapa de birou. Stai să caut.

Se auzi sunetul sec al receptorului aşezat pe o suprafaţă tare, urmat la câteva secunde de declicul unui alt receptor ridicat din furcă.

— L-am găsit, spuse fratele Mariei şi îi dictă numărul.

— Îţi explic altă dată. Mulţumesc, John.

— M-am săturat ca toată lumea să-mi spună acelaşi lucru! rosti St.

Jacques.

Prefontaine formă numărul din Virginia, iar răspunsul veni scurt şi neaşteptat:

— Da?

— Domnule Conklin, mă numesc Prefontaine şi am numărul dumneavoastră de la John St. Jacques. Trebuie să vă transmit ceva urgent.

— Eşti judecătorul! exclamă Alex.

— Am fost, din păcate. Cu mult timp în urmă.

— Despre ce e vorba?

— Ştiu cum puteţi da de cel căruia i se spune Şacalul.

— CE??

— Ascultaţi-mă.

Bernardine se uită lung la telefonul care suna, întrebându-se dacă să răspundă sau nu. Şi hotărî: trebuia să răspundă.

— Da?

— Jason? Tu eşti, da?... Cred că am greşit numărul.

— Alex? Tu eşti?

— François? Ce cauţi acolo? Unde-i Jason?

— Lucrurile s-au precipitat. A încercat să dea de tine.

— Am avut o zi plină. L-am găsit pe Panov.

— Asta-i o veste bună.

— Am şi alte noutăţi. Numărul de telefon unde poate fi găsitŞacalul.

— Dar îl avem! Şi adresa. Iar prietenul nostru a plecat într-acolo acum o oră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum l-aţi căpătat?

— Un proces mai complicat de care cred că numai prietenul tău e în stare. Are o imaginaţie ieşită din comun, un adevărat *Cameleon*.

— Hai să le comparăm, spuse Conklin. Tu ce număr ai? Bernardine se conformă şi recită numărul pe care i-l dictaseBourne. Tăcerea de la celălalt capăt al firului era de rău augur.

— Nu coincid, spuse Alex într-un târziu, cu voce gâtuită de spaimă. Sunt diferite!

— O cursă, spuse veteranul de la *Deuxième*. Doamne Sfinte, e o cursă!

CAPITOLUL XXVI

Bourne trecu de două ori pe lângă şirul tăcut şi întunecat de case vechi din piatră de pe Bulevardul Lefebvre, o insulă liniştită în marea de beton a arondismentului cincisprezece. Apoi se hotărî şi porni iute înapoi spre Rue D'Alesia în căutarea unei cafenele. Găsi imediat una, cu mesele scoase direct pe trotuar, cu lumânările pâlpâind în globurile lor de sticlă, un local înţesat în cea mai mare parte de o ceată gălăgioasă de studenţi din cartierul învecinat Montpamasse şi de la Sorbona, gesticulând, râzând şi povestind cu însufleţire. Se făcuse ora zece, iar chelnerii dădeau tot mai multe semne de iritare din pricina clienţilor care, în majoritatea lor, nu erau şi nici nu puteau fi prea darnici din fire. Jason nu voia decât să bea un espresso, însă mutra îmbufnată a chelnerului care se apropie de el îi spuse că mai înţelept era să nu-l irite, suplimentă comanda cu o porţie din coniacul cel mai scump care-i veni în minte.

După ce chelnerul îl lăsă singur, Jason scoase din buzunar un blocnotes şi un pix, închise ochii pentru o clipă încercând să-şi amintească exact cum era dispus şirul de imobile şi schiţă din memorie planul pe hârtie. Erau trei corpuri mari de casă, formate fiecare din câte două apartamente lipite, despărţite de două alei înguste. Fiecare duplex avea trei etaje, la uşa de la intrare se ajungea urcând un şir de trepte rudimentare, improvizate din cărămizi, iar de-o parte şi de alta a clădirilor se întindea câte un teren viran acoperit cu pietriş şi cu ceea ce mai rămăsese din construcţiile adiacente demolate. Adresa care corespundea numărului de telefon secret al Şacalului – adresă ştiută numai de cei de la Telefoane care coborau în galerii pentru a repara firele – coincidea cu ultimul duplex din dreapta şi nu trebuia să dai dovadă de prea multă imaginaţie pentru a-ţi da seama că probabil Carlos ocupa întregul corp, dacă nu toată clădirea.

Carlos era, în mod incontestabil, un maestru în branşa lui, aşadar era de presupus că bastionul din care conducea întregul Paristrebuia să fie mai bine apărat decât o fortăreaţă, de oameni devotaţi lui trup şi suflet şi ajutaţi de mijloace electronice de securitate dintre cele mai sofisticate. Iar porţiunea izolată şi în aparenţă pustie unde se termina arondismentul cincisprezece era ideală pentru atingerea acestui scop, cu mult mai potrivită decât orice zonă aglomerată a oraşului. Din acest motiv, Bourne făcu de două ori recunoaşterea terenului; prima oară plăti un beţivan zdrenţăros să-l însoţească, el şchiopătând şi abia ţinându-se pe picioare în urma tovarăşului său, iar cea de-a doua oară angajă drept acoperire o femeie uşoară cam trecută, de astă dată având grijă să-şi schimbe mersul ca să pară treaz. Acum ştia cum stă şi cum poate să profite de amplasamentul casei, însă acesta era doar începutul sfârşitului. Şi îşi făcu în gând promisiunea solemnă să îl lichideze pe Şacal!

Chelnerul sosi cu cafeaua şi coniacul, iar ostilitatea de pe chip i se topi făcând loc unei expresii normale doar atunci când Bourne aşeză pe masă o

bancnotă de o sută de franci şi făcu semn scurt că poate păstra restul.

— *Merci*, şopti acesta.

— Este vreun telefon public prin apropiere? întrebă Bourne scoţând din buzunar o altă bancnotă de zece franci.

— La cincizeci-şaizeci de metri mai jos, răspunse chelnerul nedezlipindu-şi ochii de pe bani.

— Mai aproape? întrebă Jason scoţând o altă bancnotă de douăzeci de franci. Sun la trei case de aici.

— Veniţi cu mine, spuse băiatul prinzând discret, cu vârful degetelor, bancnotele şi îl conduse pe Bourne înăuntru spre casiera aşezată într-un colţ al cafenelei.

Femeia uscăţivă, cu obraji scofâlciţi, îl privi pe Bourne cu un aer otrăvit; încă un client care voia să facă reclamaţie.

— Lasă-l să dea un telefon, spuse chelnerul.

— De ce? se răsti zgripţuroaica. Dacă sună în China?

— Sună în colţul străzii. Plăteşte.

Jason îi întinse, cu un aer nevinovat, o bancnotă de zece franci femeii atât de bănuitoare.

— A, vă rog, spuse ea scoţând de sub tejghea un telefon şi înşfăcând iute banii. Are firul lung, aşa că puteţi să-l trageţi mai încolo. Bărbaţii! Numai la bani şi la femei le stă capul.

Bourne formă numărul de telefon de la Pont-Royal şi ceru să vorbească în cameră aşteptându-se ca Bernardine să răspundă după primul, cel mult al doilea apel. La cel de-al patrulea apel îl cuprinse neliniştea, iar la al optulea era de-a dreptul îngrijorat. Bernardine nu era acolo! Oare Santos?... Nu, bătrânul de la *Deuxième* era înarmat şi cunoştea bine metodele de „descurajare” – s-ar fi auzit focuri de armă, camera ar fi sărit în aer. Nu, Bernardine plecase de bunăvoie. De ce?

Se puteau găsi o mulţime de explicaţii, îşi spuse Bourne întorcându-se la masa lui de pe terasă. Prima care îi veni în minte şi cea care îşi dorea cel mai mult să fie adevărată era aceea că aflase ceva despre Marie. Bătrânul ofiţer de contrainformaţii îşi întinsese cu destoinicie antenele în tot Parisul, dar nu era genul care să vorbească până nu avea o certitudine, Jason era convins că nu se înşală... Alt motiv nu-i venea în minte; dar mai bine să nu se gândească deloc la Bernardine. Avea de rezolvat probleme mult mai importante, de care depindea însăşi viaţa sa. Reveni la cafeaua tare şi la agenda lăsată pe masă, cântări bine lucrurile şi cumpăni cu atenţie fiecare amănunt.

O oră mai târziu terminase cafeaua şi, după ce luase o înghiţitură de coniac, aruncase discret restul pe trotuar, pe sub nelipsita faţă de masă roşie şi soioasă. Părăsi cafeneaua şi Rue D’Alesia, coti pe următoarea stradă la dreapta şi se îndreptă păşind greoi, adus de spate, gârbovit, cu mersul unui bătrân împovărat de ani, spre Bulevardul Lefebvre. Mai avea puţin până să dea colţul şi, în acel moment, auzi distinct sunete ascuţite şi intermitente apropiindu-se din toate direcţiile. Sirene! Sirenele în două tonuri ale poliţiei franceze! Ce se întâmplase? Sau ce se întâmpla? Bourne renunţă la mersul greoi de om bătrân

şi o rupse la fugă spre Bulevardul Lefebvre, spre colţul clădirii care dădea spre şirul de construcţii vechi din piatră. Şi se opri şocat, uimit şi furios, simţind cum îl cuprinde panica. Ce căutau ăştia acolo?

Cinci echipaje de poliţie se îndreptau în viteză spre şirul de case vechi şi se opriră în scrâşnet de frâne în faţa intrării celei din dreapta. Apoi apăru o furgonetă neagră de poliţie care viră scurt şi se postă cu botul spre faţada aceluiaşi duplex, prinzând în lumina puternică a farurilor şi proiectoarelor cele două uşi, iar din vehicul săriră bărbaţi înarmaţi cu puşti automate şi îmbrăcaţi în uniforme negre – trupele de asalt ale poliţiei – care se împrăştiară pe stradă şi luară poziţie de atac ghemuiţi în spatele maşinilor.

Idioţii! Idioţi nenorociţi! Cu asta îl avertizau pe Carlos, iar asta însemna că le va aluneca printre degete! Meseria Şacalului era aceea de a ucide, iar ieşirile din scenă şi fuga, obsesia şi talentul lui. Cu treisprezece ani în urmă, Bourne aflase că ascunzătoarea Şacalului din satul Yitry-sur-Seine era împânzită de pereţi falşi şi de scări secrete, mai multe decât în castelele de pe Loara construite de nobilime pe vremea regelui Ludovic al XIV-lea. Iar faptul că nimeni nu a reuşit vreodată să stabilească cu certitudine cui aparţine acea proprietate nu făcea decât să întărească zvonurile. Şi acum cele trei clădiri în aparenţă separate de pe Bulevardul Lefebvre precis erau unite între ele prin galerii subterane. Presupunerea se impunea de la sine.

Pentru numele lui Dumnezeu, oare cine avusese ideea asta tâmpită? Sau era vorba de o eroare cumplită? Oare el şi Bernardine fuseseră atât de obtuzi încât să îşi închipuie că *Le Deuxième* şi agenturalui Peter Holland de la Paris nu vor instala aparatură de ascultare în camera lui de la Pont-Royal... sau poate le interceptaseră convorbirile mituind-o pe centralistă? Nu, era imposibil să instalezi aparatură şi toate firele într-un timp atât de scurt şi mai ales într-un hotel atât de mic, fără a fi reperat. Un străin ar fi bătut imediat la ochi, iar sumele aruncate în dreapta şi în stânga pentru a cumpăra tăcerea salariaţilor puteau fi dublate sau triplate de persoana ţinută sub observaţie. Santos? Microfoane instalate sus în cameră de o cameristă sau de băiatul de serviciu? Neverosimil. Uriaşul care îl condusese la Şacal nu şi-ar fi expus mentorul dacă avea de gând să-l tragă pe sfoară pe el, Bourne. Cine? Cum? Întrebările îi ardeau mintea în timp ce urmărea consternat şi îngrozit scena care se desfăşura sub ochii lui pe Bulevardul Lefebvre.

— Poliţia! Evacuaţi clădirea! Toată lumea afară! Ordinele erau rostite printr-o portavoce puternică, iar ecoul se dispersa pe stradă. Aveţi un minut la dispoziţie, după care trecem la atac!

Ce atac! urlă cu disperare Bourne în gând, pentru o clipă cu mintea paralizată. L-aţi pierdut. L-am pierdut. Ce prostie! Cine? Cum?

Prima se deschise uşa din stânga clădirii, cea la care se ajungea urcând treptele improvizate de cărămizi. Un bărbat scund, gras, chiar obez, îmbrăcat cu un maiou şi pantaloni susţinuţi de bretele ieşi înspăimântat, cu mâinile pavăză la ochi şi capul răsucit într-o parte, ferindu-se de lumina orbitoare a proiectoarelor îndreptate spre faţadă.

— Ce vreţi, *messieurs? a*proape ţipă el cu o voce tremurată. Sunt brutar –

un brutar adevărat – dar nu ştiu nimic despre strada asta decât că chiria este mică! Ce, e o crimă în ochii poliţiei?

— Treburile poliţiei nu vă privesc, *monsieur*, continuă aceeaşi voce amplificată prin megafon.

— Nu mă privesc? Adică daţi buzna peste noi ca la război şi îmi speriaţi nevasta şi copiii care au crezut că îşi trăiesc ultimele clipe, ca după aia să-mi spuneţi că nu e treaba noastră? Ce explicaţie mai e şi asta? Doar nu suntem fascişti!

Mai repede! îşi spuse Bourne. Pentru numele lui Dumnezeu, mai repede! Fiecare secundă reprezintă un minut pentru un fugar, iar pentru Şacal înseamnă o oră!

În acel moment, pe cealaltă uşă îşi făcu apariţia o femeie îmbrăcată în straie lungi, negre de călugăriţă. Se opri mândră în prag, adoptând o atitudine sfidătoare şi rosti fără umbră de teamă, pe un ton de-a dreptul profetic:

— Cum de cutezaţi? strigă ea. Doar ştiţi că e ora vecerniei. Mai bine v-aţi ruga pentru iertarea păcatelor voastre în loc să-i întrerupeţi pe cei care se roagă lui Dumnezeu pentru iertarea greşelilor lor!

— Frumos spus, măicuţă, rosti imperturbabil ofiţerul de poliţie vorbind în portavoce. Însă noi am primit nişte informaţii şi vă rugăm respectuos să ne permiteţi să percheziţionăm casa. Iar dacă văîmpotriviţi, ne facem datoria şi îndeplinim ordinul întorcând-o pe dos.

— Suntem Surori de Caritate din Ordinul Maria Magdalena! exclamă călugăriţa. Aici nu e o casă, ci un sanctuar al fecioarelor care şi-au închinat viaţa lui Hristos!

— Cu tot respectul, măicuţă, dar trebuie să intrăm. Iar dacă ceea ce spuneţi se dovedeşte a fi adevărat, atunci sunt convins că statul vadona o sumă generoasă în sprijinul cauzei pe care o apăraţi.

Îţi pierzi vremea! urlă în gând Bourne de-a dreptul exasperat. Are să scape!

— Blestemate să fie sufletele voastre că pângăriţi acest lăcaş sfânt. Fie, intraţi, păcatul este al vostru!

— Ce spui, măicuţă? întrebă un alt oficial vorbind în portavoce. Mă îndoiesc că există printre canoanele voastre vreunul care îţi dă dreptul să condamni pe cineva la chinurile iadului pentru un fleac ca ăsta... Dă-i drumul, domnule inspector. Sub hainele astea cernite s-ar putea să găseşti lenjerie potrivită pentru Faubourg.

Ştia cine vorbise. *Era Bernardine! Ce se întâmplase? Oare Bernardine nu era de fapt de partea lui? Oare doar se prefăcuse şi acum vorbea nu ca prieten, ci ca trădător? Dacă acesta era adevărul, înseamnă că în astă-seară trebuia să mai moară cineva!*

Trupa de luptători antiterorişti îmbrăcaţi în uniforme negre ca noaptea ţâşni cu armele îndreptate în poziţie de tragere spre treptele de cărămidă de la intrare, în timp ce jandarmii blocau accesul dinspre sud şi nord pe Bulevardul Lefebvre, iar sirenele echipajelor de poliţie nu conteneau să urle avertizându-i cu luminile albastre-roşii pe nepoftiţi să nu se apropie de zona încercuită.

— Pot să intru în casă? întrebă brutarul obez şi, cum nimeni nu îi răspunse, o zbughi înăuntru ţinându-şi pantalonii cu mâna.

Un oficial în civil, în mod evident conducătorul operaţiunii, li se alătură oamenilor săi aflaţi pe trotuar, iar la un semn scurt din cap aceştia urcară în fugă treptele de la intrare pregătindu-se să ia cu asalt uşa deschisă în pragul căreia stătea călugăriţa.

Jason nu îşi părăsi postul de observaţie din colţul străzii şi rămase să privească, mut de uimire, cu spatele lipit de zidul din piatră al clădirii, cu sudoarea şiroindu-i la tâmple şi pe ceafă, scena incredibilă care se desfăşura pe Bulevardul Lefebvre chiar sub ochii lui. Acum ştia cine, însă nu ştia de ce. Era oare cu putinţă ca omul în care Alex şi el însuşi avuseseră deplină încredere să fie în realitate o altă iscoadă de-a Şacalului? Iisuse, refuza să creadă aşa ceva!

Iar douăsprezece minute mai târziu, când varianta pariziană a trupelor SWAT îşi făcu apariţia în pragul casei, în frunte ieşind ca o furtună comandantul său – unii dintre membri se aplecară să sărute mâna cucernicei (sau diabolicei) călugăriţe, nu se ştia prea bine – Bourne se convinse că flerul nu îl înşelase nici pe el, nici pe Conklin.

— Bernardine! urlă bărbatul îmbrăcat în civil îndreptându-se spre prima maşină de poliţie. Te-ai nenorocit! Dispari! Nici să nu încerci să te mai adresezi vreodată unui lucrător de la *Deuxième*, nici măcar femeii de serviciu!... Eşti ostracizat!... Dacă ar fi după mine, aş da ordin să fii împuşcat!... Auzi, pe Bulevardul Lefebvre s-a produs o crimă! Un prieten de-al Biroului a fost ucis! Un agent pe care trebuia să-l protejăm!...Şi când colo dăm de-o afurisită de mănăstire, ticălos împuţit! Paştele mă-sii! O mănăstire!... Dă-te imediat jos din maşina mea, porc de câine ce eşti! Cară-te până nu mi scapă un glonţ în burta ta şi-ţi vărs maţele pe trotuar, acolo unde le e locul!

Bernardine coborî împleticindu-se din maşină, tremurând şi abia ţinându-se pe picioare. În două rânduri se împiedică şi căzu la pământ dar Bourne, deşi gata să sară în ajutorul prietenului său, se abţinu şi aşteptă răbdător. Maşinile şi furgoneta poliţiei dispărură în trombă, totuşi Bourne ştiu că trebuie să aştepte şi rămase pe loc uitându-se când la Bernardine când la intrarea în casa Şacalului. Fiindcă aici se afla ascunzătoarea Şacalului; călugăriţa din pragul casei era dovada cea mai grăitoare. Carlos nu renunţase niciodată la credinţa sa pierdută, folosind-o din plin drept acoperire, deşi ea reprezenta mai mult decât atât. Mult mai mult.

Bernardine se retrase poticnindu-se în gangul cufundat în beznă al unei case de mult părăsite, aflată chiar peste drum de clădirea locuită de pe Bulevardul Lefebvre, Jason şterse cu spatele zidul în umbra căruia se ţinuse ascuns, dădu colţul şi o rupse la fugă spre locul unde se adăpostise veteranul de la *Deuxième*. Îl înşfăcă de umeri pe Bernardine care, abia suflând, se sprijinea de o vitrină şi, susţinându-l, îl întrebă aproape strigând:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a-ntâmplat?

— Uşurel, *mon ami*, spuse Bernardine tuşind. Porcul lângă care am stat – fără îndoială un politician neruşinat care aşa a înţeles să iasă din dilemă – mi-a

tras un pumn în stomac înainte de a mă azvârli din maşină... Ţi-am spus doar că nu-i mai ştiu chiar pe toţi cei care se fâţâie pe culoarele Biroului de la o vreme încoace. Şi voi aveţi aceleaşi probleme în America, aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă nu mi-ai ţine prelegeri.

— E ultimul lucru care-mi trece prin minte... Am găsit casa, Bernardine. Asta e, fix în faţa noastră!

— Dar e şi o cursă.

— CE?

—Alex şi cu mine am convenit asupra acestui lucru. Numărul de telefon pe care-l avea el nu coincidea cu al nostru. Presupun că n-ai apucat să-l suni pe Carlos după cum ţi s-a recomandat.

— Nu. Aveam adresa şi voiam să-l încolţesc. Care-i problema? Important e că asta e casa!

— Da, aici trebuia să se prezinte domnul Simon, şi dacă era cu adevărat domnul Simon, abia de aici urma să fie însoţit până la alt loc de întâlnire. Dar dacă nu era *monsieur* Simon, ci altcineva, atunci urma să fie împuşcat – un alt cadavru care încercase să ajungă laŞacal.

— Aici greşeşti! nu se lăsă Bourne, clătinând din cap şi vorbind precipitat dar în şoaptă. Poate că a ales o cale mai ocolită, însă, ascultă-mă pe mine, Şacalul e la pupitrul de comandă. N-o să accepte ca altcineva să mă doboare în locul lui. Şi-ajurat.

— La fel cum ai făcut şi tu un jurământ în ceea ce-l priveşte?

— Da. Eu am o familie de apărat, el, figura legendară a ucigaşului plătit care a devenit. Cauza mea are o motivaţie profundă, pe când cea pe care o apără el a început să nu mai aibă înţeles nici în ochii lui – se mişcă în gol. El a ajuns la capătul drumului, iar dacă vrea să meargă mai departe trebuie să pătrundă în teritoriul meu – al lui David Webb – şi să-l lichideze pe Jason Bourne.

— Webb? David Webb? Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta cine mai e?

— Eu, spuse Bourne zâmbind uşor şi sprijinindu-se de uşa cu geam alături de Bernardine. Aşa-i că e o tâmpenie?

— Tâmpenie? strigă fostul lucrător de la *Deuxième*. E o nebunie curată! Nici nu pot crede aşa o prostie!

— Ba să crezi.

— Adică eşti familist şi ai copii şi totuşi faci ceea ce faci?

— Alex nu ţi-a spus?

— Şi dacă mi-ar fi spus, aş fi crezut că e o altă acoperire – în meseria asta orice e posibil. Clătinând din cap abătut, bătrânul ridică privirea spre tovarăşul său care îl domina cu statura sa înaltă. Într-adevăr ai o familie de care nu vrei să scapi?

— Dimpotrivă, nici nu ştiu cum să mă întorc mai repede la ai mei. Sunt singurele fiinţe de pe lume la care ţin cu adevărat.

— Bine, dar tu eşti Jason Bourne, cameleonul ucigaş! Cei mai înrăiţi criminali din lumea interlopă încep să tremure numai când aud pomenindu-se numele tău.

— Ei, asta e. Cred că este o exagerare, chiar dacă vine din partea ta.

— Nici vorbă! Eşti Bourne. Iar înaintea ta este numai Şacalul...

— Nu! strigă Bourne uitând de David Webb. El nu se poate măsura cu mine! Am să-l prind! Am să-l ucid!

— Bine, bine, *mon ami*, rosti calm Bernardine încercând să-l liniştească şi îl fixă pe bărbatul care ascundea atâtea mistere, simţind că îl înţelege tot mai puţin. Eu cum te-aş putea ajuta?

Jason Bourne îi întoarse spatele, inspiră profund în câteva reprize încercând să îşi tempereze clocotul interior şi să se adune, iar pâcla din mintea lui înfierbântată începu să se risipească şi o nouă strategie elaborată de Cameleon prinse contur. Se răsuci dintr-o mişcare spre strada întunecată şi se uită ţintă la clădirea de piatră din latura dreaptă.

— Poliţiştii au plecat, rosti el liniştit.

— Da, mi-am dat şi eu seama.

— De ce altceva nu ţi-ai dat seama? Spre exemplu că n-a ieşit nimeni din celelalte două clădiri? Şi totuşi, multe ferestre sunt luminate.

— Ce pot să spun, n-am fost atent. N-am remarcat. Bernardine ridică din sprâncene rememorând o scenă. Însă la geamuri au apărut câteva persoane, mai multe chipuri, le-am văzut.

—Şi totuşi, nimeni nu a ieşit în stradă.

— E de înţeles. Poliţia... bărbaţi înarmaţi încercuind clădirea. Mai bine să te baricadezi în casă, nu?

— Chiar şi după ce au dispărut poliţiştii, armele şi echipajele? Adică se întorc la emisiunile preferate de la televizor ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic? Nu iese nimeni să discute cu vecinul? Mi se pare nefiresc, François. Greu de crezut şi anormal. Încât aş trage concluzia că mişcarea a fost orchestrată.

— Ce vrei să spui? Cum?

—Un tip iese din casă şi începe să ţipe în lumina proiectoarelor. În mod firesc, toată lumea e atentă la el şi astfel se scurg câteva secunde bune în care se consumă elementul surpriză şi este transmis un avertisment. Apoi, din capătul celălalt al clădirii iese o călugăriţă animată de o sfântă indignare – şi iată cum se pierd alte secunde preţioase care pentru Şacal fac cât ore întregi. Trupele trec la atac şi *Deuxième* iese cu mâinile goale... Iar când totul se sfârşeşte, lucrurile reintră pe făgaşul lor normal – adică se instaurează iar o stare de normalitate nefirească. Treaba s-a încheiat conform unui scenariu dinainte pus la punct, aşa încât ce rost ar mai avea ca lumea să fie curioasă? Deci vecinii nu se adună în stradă să comenteze, nimeni nu e agitat, nici măcar unul nu protestează indignat faţă de cele întâmplate. Oamenii rămân înăuntru şi, în interiorul casei, se verifică unii pe alţii. Chiar nu-ţi spun nimic toate astea?

Bernardine încuviinţă grav.

— O strategie pusă la punct în cele mai mici detalii şi dusă la bun sfârşit de profesionişti, rosti agentul-veteran.

— Aşa mi-am zis şi eu.

— Asta ai văzut, iar mie mi-a scăpat, continuă Bernardine. Lasă, nu e cazul să fii amabil, Jason. E o realitate. Am lipsit prea mult timp din scenă şi mi-

am ieşit din mână. Am îmbătrânit, m-am înmuiat şi mi-am pierdut sprinteneala minţii.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru mine, spuse Bourne. Numai că în cazul meu miza e prea mare şi sunt obligat să fac iute speculaţii şi să gândesc cu mintea celui pe care aş prefera să-l uit.

— Acum a vorbit *monsieur* Webb?

— Bănuiesc că da.

— Deci, cum stăm? Ce avem până acum?

— Un brutar iritat, o călugăriţă furioasă şi câteva chipuri la fereastră. În acest punct avem un avantaj care nu cred să dureze prea mult. Poate nici până mâine dimineaţă.

— Poftim?

— Carlos o să închidă prăvălia cu viteza luminii. Acum nu are de ales... Cineva din garda lui de pretorieni i-a dat unui străin adresa cartierului său general din Paris şi poţi liniştit să-ţi pui pensia la bătaie – dacă o s-o mai vezi vreodată – că Şacalul se dă acum de ceasul morţii să afle care dintre oamenii lui l-a trădat...

— Înapoi! îl întrerupse brutal Bernardine şi, înşfăcându-l de haina neagră, îl trase spre capătul întunecat al gangului. Ascunde-te! Culcat!

Cei doi bărbaţi se trântiră cu faţa la pământ, aproape atingând cu nasul asfaltul, Bourne cu capul lipit de bucata de zid de sub geam şi uşor răsucit, să vadă ce se petrece pe stradă. Dinspre colţul din dreapta se apropia o furgonetă neagră, alta decât cea de mai înainte. Faţă de maşina poliţiei, aceasta era o idee mai deschisă la culoare, sau poate proaspăt vopsită şi mai strălucitoare, de dimensiuni mai mici, însă mai lată, lăsată cu burta pe pământ şi mult mai robustă. De fapt, singura asemănare cu furgoneta poliţiei erau proiectoarele orbitoare. Două proiectoare dispuse lateral, de fiecare parte a parbrizului, iar cele două fascicule puternice de lumină măturau strada în sus şi în jos atingând aripile maşinii. Jason smulse arma din toc – pistolul pe care i-l împrumutase Bernardine – şi trase cu coada ochiului spre tovarăşul său care stătea cu automatul pregătit în mână. Fasciculul proiectorului din stânga trecu razant deasupra trupurilor lor culcate, iar Bourne rosti în şoaptă:

— Excelent lucrat. Dar cum de-ai văzut-o?

— Farurile reflectate pe geamurile laterale, îi răspunse bătrânul francez. Pentru o clipă am crezut că se întoarce colegul meu cel săritor să sfârşească treaba promisă. Adică să-mi împrăştie maţele pe trotuar... Dumnezeule, uită-te acolo!

Furgoneta trecu de primele două clădiri, apoi întoarse scurt şi se opri brusc în faţa ultimului corp, cam la cincizeci de metri de faţada casei celei mai îndepărtate faţă de adresa Şacalului. În clipa în care furgoneta oprea, uşa din spate se dădea de perete şi din maşină săreau afară patru bărbaţi înarmaţi dintre care se desprindeau de grup doi, alergând spre cele două capete ale străzii, unul spre intrare, ultimul rămânând pe loc, de pază lângă uşile deschise cu arma MAC-10 pregătită în poziţie de tragere. Un fascicul slab de lumină gălbuie mătură scurt treptele de la intrare; se deschise uşa, iar pe ea ieşi un

bărbat într-o haină neagră de ploaie. Acesta rămase o clipă în prag şi se uită prudent în dreapta şi în stânga pe bulevard.

— El este? murmură Bernardine.

— Nu, doar dacă nu şi-a pus tocuri şi perucă, îi răspunse Jason scotocindu-se în buzunarul hainei. L-aş recunoaşte dintr-o mie... fiindcă îl văd clipă de clipă cu ochii minţii!

Bourne scoase din buzunar una din grenadele pe care le împrumutase de la Bernardine. Verifică piedica pistolului şi îl lăsă pe trotuar, după care luă în palmă butoiaşul din oţel cu şănţuleţe şi smuci de cui pentru a se asigura că nu este înţepenit.

— Ce dracu' vrei să faci? îl întrebă veteranul de la *Deuxième*.

— Tipul din capul scării este un personaj-capcană, îi răspunse Jason liniştit şi detaşat. Peste câteva clipe, un altul îi va lua locul şi va ţâşni pe scări în jos spre furgonetă. Se va sui pe locul din faţă sau în spate – sper că în spate, deşi nu mai are nici un fel de importanţă.

— Ai înnebunit! Ai să fii ucis! Cum crezi că-ţi vei ajuta familia dacă sfârşeşti ca un cadavru prăbuşit în mijlocul străzii?

— François, tu chiar nu gândeşti deloc? Paznicii or să alerge în spate şi pe uşile acelea se vor sui în furgonetă pentru simplul motiv că în faţă nu e spaţiu pentru toată lumea. Şi nu-i acelaşi lucru să sari afară dintr-un camion sau să te urci în el. Prima operaţie cere mai puţin timp... Iar când ultimul dintre ei va fi sus întinzând mâna să închidă uşile, eu voi fi plantat în interiorul camionetei o grenadă gata amorsată... Să ştii că n-am de gând să sfârşesc pe post de cadavru. Să nu te mişti de aici!

Înainte ca Bernardine să apuce să obiecteze, Delta, membrul de odinioară al Meduzei, se furişase deja afară din ascunzătoare şi ieşise în bulevardul cufundat în beznă, cu excepţia porţiunii luminate de proiectoarele puternice îndreptate acum spre părţile laterale ale străzii, poziţie care pe el, Bourne, îl avantaja. Lumina albă, orbitoare, care scălda strada în jurul furgonetei, nu făcea decât să sporească întunericul deplin din jur, singurul pericol de a fi detectat venind din partea paznicului postat lângă uşile deschise. Îmbrăţişând faţada caselor dintr-o privire şi fără a scăpa scena o clipă din ochi, aşa cum făcuse în Delta Mekongului când îşi croise drum prin noaptea tenebroasă spre tabăra duşmană răsărind la lumina torţelor, Jason se furişă tăcut, prudent, înaintând metru după metru, păşind doar atunci când paznicul se uita în altă parte, cu ochii aţintiţi asupra bărbatului care stătea în prag.

Şi, deodată, răsări o altă siluetă, o femeie care ţinea o valiză într-o mână şi o geantă mare în cealaltă. I se adresă bărbatului în fulgarin negru iar pentru o clipă, paznicul se întoarse spre cei doi şi îi urmări vorbind. Bourne se târî pe coate şi pe genunchi, tăcut ca o pisică, până ce ajunse în punctul cel mai apropiat de furgonetă, de unde putea urmări scena fără a fi zărit. Constată uşurat că ceilalţi doi paznici din capătul străzii clipeau stânjeniţi de lumina proiectoarelor. În condiţiile date, stătea mai bine decât sperase. Importante erau acum viteza lui de reacţie, precizia şi îndemânarea pe care spera să nu le fi pierdut, cele care în vremurile de altădată constituiseră a doua lui natură,

acum o amintire vagă, parţial uitate, dar poate nu de tot îngropate. Trebuia să-şi revină; instinctul de conservare trebuia să prevaleze asupra minţii lui înceţoşate. Acum. Sfârşitul coşmarului era atât de aproape...

Şi iată că se întâmplă ceva! Pe neaşteptate, lângă intrarea casei se iscă oarecare agitaţie când în prag îşi făcu apariţia o siluetă grăbită care li se alătură celorlalţi doi. Acest bărbat era mai scund decât cel îmbrăcat în mantaua de ploaie, purta pe cap o beretă, iar înmână ducea o servietă. În mod evident, acesta era şeful; dădu ordine scurte tuturor, inclusiv paznicului din spatele furgonetei, care alergă spre trotuar pentru ca, în clipa următoare, noul-sosit să-i azvârle servieta. Paznicul îşi trecu iute arma pe sub braţul stâng şi prinse din zbor, cu agilitate, obiectul zburător din piele.

— *Allez-vous-en. Nous partons! Vite!* strigă ultimul sosit făcându-le semn celor doi din capătul străzii să o ia înaintea lui spre furgonetă.

Totul se desfăşură fulgerător, conform ordinelor; bărbatul în manta i se alătură celui care stătuse postat lângă uşile din spate, iar femeia porni alături de cel care părea a fi conducătorul grupului...Şacalul? Acesta să fi fost Carlos? El era?

Bourne îşi dorea cu disperare să creadă că el era... deci, nu putea fi decât el! Zgomotul portierei trântite şi explozia motorului puternic fură semnalul de plecare. Ceilalţi trei paznici îşi părăsiră posturile şi alergară spre uşile deschise ale furgonetei. Urcară rând pe rând urmându-l pe bărbatul în fulgarin – detentă, braţe vânjoase, mâini puternice încleştate de cadrul metalic din spatele furgonetei, săritură şi cei trei fură într-o clipă înăuntru, cu armele aşezate scut în faţa lor. Apoi, două mâini se întinseră spre zăvoarele metalice ale uşilor...

Acum! Bourne smulse cuiul grenadei, ţâşni în picioare şi alergă cu disperare, cum nu mai fugise în viaţa lui, spre uşile din spate ale furgonetei care se închideau. Făcu un plonjon şi, răsucindu-şi trupul din zbor, prinse ferm panoul din stânga uşii, aruncă grenada înăuntru şi ateriză pe spate. Peste şase secunde avea să explodeze. Jason se ridică în genunchi, cu braţele întinse înainte, şi trânti uşa blocând-o. În acel moment, din interior se porni o adevărată rafală de gloanţe – o minune nesperată, fiindcă furgoneta Şacalului era blindată, deci gloanţele nu puteau străpunge metalul nici din exterior, dar nici din interior. Se auziră bufnituri seci şi scrâşnetul ascuţit al gloanţelor care ricoşau... unite cu ţipetele răniţilor dinăuntru.

Vehiculul ţâşni pe Bulevardul Lefebvre, iar Bourne se ghemui, făcu un salt şi o rupse la fugă spre clădirile pustii de pe partea estică a străzii. Ajunsese în mijlocul bulevardului când imposibilul se produse. Imposibilul!

În clipa în care furgoneta în care se afla Şacalul explodă trimiţând spre cerul Parisului adormit limbi uriaşe de foc, de după colţ se ivi în trombă o limuzină maronie care frână. Iar prin geamurile lăsate, bărbaţi nevăzuţi cu arme în mână deschiseră un foc nimicitor, secerând tot ce le stătea în cale. Jason se aruncă în spatele primului adăpost care îi ieşi în cale, se încovrigă în întuneric, încercând să accepte – nu cu frică, ci mânios – evidenţa, faptul că acestea puteau fi ultimele sale clipe de viaţă. Dăduse greş. Nu reuşise să o apere pe Marie şi nici pe copiii lui!... Nu, refuza să moară în felul ăsta! Ţâşni în

picioare cu arma îndreptată în faţă. Va ucide; să ucidă! Numai cu preţul ăsta trebuia să moară Jason Bourne.

Apoi, se întâmplă un lucru incredibil. Incredibil! O sirenă? Poliţia? Limuzina maro demară scurt, ţâşni, trecu în trombă pe lângă furgoneta în flăcări şi dispăru pe străzile cufundate în întuneric în momentul în care un echipaj de poliţie se ivea în viteză din direcţia opusă, cu sirena urlând, cauciucurile scrâşnind, şi frână scurt oprindu-se la numai câţiva metri de ceea ce mai rămăsese din camionetă. Nu mai înţelegea nimic! Dacă înainte fuseseră cinci echipaje de poliţie, acum nu apăruse decât unul. De ce? Întrebarea era însă inutilă. Pentru că Şacalul reuşise să scape din capcana ce îi fusese întinsă de duşmanul său de moarte. Şi iar reuşise să pună la punct o strategie ingenioasă: folosise nu unul, ci şapte, sau poate opt personaje-capcană, de care se dispensase cu uşurinţă pe parcurs; maestrul desăvârşit al tehnicilor de autoapărare le rezervase tuturor moartea dând astfel peste cap planurile lui Delta, produs al Meduzei şi creaţie a serviciilor secrete americane. Din nou asasinul reuşise să fie cu un pas înaintea lui; însă nu-l omorâse. Vor mai fi şi alte zile...şi alte nopţi.

— Bernardine! strigă ofiţerul de la *Deuxième* care, nici cu o jumătate de oră mai înainte, îi trântise de la obraz fostului său coleg cuvinte grele de ocară. Bărbatul sări jos din maşină şi continuă să-l strige: Bernardine! Unde eşti?... Doamne, răspunde, unde eşti? M-am întors, prietene, nu te puteam lăsa aşa! Dumnezeule, ai avut dreptate, m-am convins cu ochii mei! Iisuse, te implor, spune-mi că n-ai murit! Răspunde-mi!

— Altcineva a murit, veni răspunsul lui Bernardine care ieşi din gangul aflat la şaizeci de metri nord de locul unde se ascundea Bourne, o siluetă uscăţivă de bătrân, care abia îşi târa picioarele. Am încercat să te previn, dar tu nici n-ai vrut să m-asculţi...

— M-am pripit! tună ofiţerul alergând spre bătrân şi îmbrăţişându-l cu efuziune în timp ce restul ocupanţilor maşinii făcură un cordon în jurul furgonetei care ardea ca o torţă, ferindu-şi ochii cu braţele ridicate scut în dreptul feţei. Le-am transmis oamenilor să se întoarcă! adăugă ofiţerul. Crede-mă, prietene, m-am întors fiindcă nu te puteam lăsa aşa, supărat; pe tine, bătrânul meu camarad de arme... Nu mi-aş fi închipuit că porcul ăla de ziarist te-a agresat, că te-a lovit. Când mi-a zis, l-am azvârlit jos din maşină!... M-am întors să te iau, ai văzut, nu te puteam lăsa aici, nu? Dar, pe crucea mea, la aşa ceva nu mă aşteptam!

— E oribil, rosti veteranul de la *Deuxième* scrutând atent, dar şi prudent, bulevardul, supraveghind zona. Şi remarcă feţele înspăimântate care apăruseră la ferestrele celor trei clădiri din piatră. Puişorii rămăseseră fără cloşcă şi erau speriaţi. Nu e numai vina ta, colega, continuă el, cu o notă de scuză în glas. M-am înşelat asupra clădirii.

— Aha! ţipă colegul de la *Deuxième* cu o notă victorioasă în glas. Te-ai înşelat? Asta să ştii că e o eroare gravă, dragă François!

— Cine ştie, poate că urmările n-ar fi fost atât de grave dacănu te grăbeai să o ştergi, după cum te-ai exprimat atât de precis. În loc să pleci

urechea la spusele unui om mai bătrân şi cu mai multă experienţă decât tine, tu mi-ai ordonat să cobor din maşină. Pentru a asista câteva clipe mai târziu la ororile care s-au petrecut după plecarea voastră.

— Bine, dar am făcut întocmai cum ne-ai cerut! Am percheziţionat clădirea, cea asupra căreia te-ai înşelat!

— Dacă ai fi rămas câteva clipe să-ţi explic, poate acum am fi evitat moartea unui prieten. Mă văd nevoit să menţionez în raport acest aspect...

— Te rog, prietene, îl întrerupse colegul. Hai să găsim împreună o soluţie, spre binele Biroului...

Dar colegul fu întrerupt la rândul lui, de astă dată de sirenele unei maşini de pompieri. Bernardine ridică braţul, impunându-i tăcere şi, în ciuda protestelor camaradului de arme, îl trase ceva mai încolo pe stradă, în aparenţă spre a se îndepărta de zona agitaţiei, în realitate pentru a se apropia de locul unde se ascundea Bourne, anume spre a fi mai bine auzit de acesta.

— După ce vin oamenii noştri, continuă ofiţerul de la *Deuxième*, ridicând glasul până la înălţimea funcţiei sale, golim clădirile, îi săltăm pe toţi şi îi reţinem pentru interogatoriu!

— Dumnezeule! exclamă Bernardine. După ce că ai dat dovadă de incompetenţă, acum mai eşti şi încăpăţânat.

— Ce?

— Limuzina, ai văzut limuzina maro? Nu se poate să n-o fivăzut.

— Da, sigur. Şoferul zicea că precis fuge de la faţa locului.

— Asta-i tot ce ţi-a spus?

— Păi, camioneta ardea şi toată lumea era disperată să transmită mesaje prin radio după oameni...

— Uită-te şi tu la geamurile alea spulberate, rosti François pe un ton autoritar arătând spre faţada unei case care se afla în direcţia opusă faţă de locul unde se ascundea Bourne. Uită-te la găurile din asfalt. Astea sunt de la gloanţe, colega. Iar tipii care s-au jucat pe aici au fugit crezând că m-au avut... Aşa că n-ai să spui nimic şi, mai ales, n-ai să întreprinzi nimic! Lasă-i în pace pe ăştia care au rămas în cartier.

— Eşti de neînţeles...

— Iar tu eşti un mare prost. Dacă există o posibilitate, cât de măruntă, ca vreunul dintre criminalii ăştia să primească ordin şi să se întoarcă la locul faptei, atunci, spune-mi şi mie, de ce să le stăm tocmai noi în cale?

— Acum chiar că nu mai pricep nimic.

— Ei aş, protestă Bernardine în timp ce pompierii se luptau cu flăcările încercând să stingă focul cu furtunurile şi extinctoareleputernice. Trimite-ţi oamenii prin case şi pune-i să-i întrebe pe locatari dacă s-au mai liniştit, să le explice că autorităţile au stabilit natura tragicelor evenimente, că ele s-ar datora unor minţi criminale. Criza a trecut şi deci nu mai au de ce să fie alarmaţi, fiindcă incidentul e închis şi nu se va repeta.

— Bine, dar eşti convins că nu se va repeta?

— Asta trebuie să le-o spunem lor.

O ambulanţă intră ca o furtună pe Bulevardul Lefebvre urmată la mică

distanţă de două echipaje de poliţie, toate trei vehiculele cu sirenele urlând şi girofarurile în acţiune. În colţul dinspre Rue d'Alesia se adunase o mulţime de curioşi: locatarii din casele învecinate care coborâseră grăbiţi în stradă, unii în ţinută mai decentă, în pantaloni şi cămăşi, alţii în ce se nimerise, adică halate de baie uzate şi papuci scâlciaţi. Bernardine remarcă în treacăt că furgoneta Şacalului era acum redusă la un morman încins şi fumegând de tablă înroşită şi cioburi, se întoarse spre interlocutorul său şi continuă imperturbabil:

— Lasă gloata să-şi satisfacă curiozitatea morbidă, iar după aceea trimite-ţi oamenii s-o împrăştie. Într-o oră, după ce se va fi terminat cu mizeria asta şi focul va fi stins, iar cadavrele ridicate de aici, anunţă în gura mare că porcăria s-a sfârşit şi trimite-ţi oamenii înapoi la sediu. Unul singur va rămâne pe loc să păzească resturile maşinii până se face curăţenie pe stradă. Îi vei da ordin precis să nu oprească pe nimeni din cei care vor ieşi din clădire. S-a înţeles?

— Nu prea. Parcă ziceai că cineva se ascunde...

— Ştiu şi eu ce-am spus, nu îl iertă fostul consultant al *Deuxième Bureau*. Asta nu schimbă cu nimic datele problemei.

— Înseamnă că tu nu pleci?

— Te-ai prins. Rămân pe loc, ascuns. Am să mă învârt prin zonă cu maximum de discreţie.

— Am priceput. Şi cum rămâne cu raportul de la poliţie? Şi cu raportul meu?

— Scrie şi tu o parte din adevăr, dar ai grijă să nu scrii chiar tot. Spune că un ciripitor care a refuzat să-şi decline identitatea te-a informat că astă-seară pe la ora asta se va produce pe Bulevardul Lefebvre un incident violent care e de competenţa brigăzii de narcotice de la *Bureau*. Te-ai prezentat la faţa locului în fruntea unui echipaj de poliţie, n-ai găsit nimic dar, la puţin timp după ce aţi plecat, flerul tău infailibil de profesionist te-a îndemnat să te întorci şi ai găsit o baiede sânge.

— Cine ştie, poate că o să mă aleg cu felicitări, spuse colegul, dar imediat se încruntă şi continuă pe un ton neliniştit: Şi raportul tău?

— O să ne gândim. Poate că nu e nevoie să-l scriu, nu? spuse proaspăt reinstalatul consultant pe lângă *Deuxième*.

*

* *

Personalul medical a ambalat cadavrele în saci de plastic şi le-a încărcat în ambulanţă, iar şoferul de pe maşina de gunoi a curăţat strada de rămăşiţele vehiculului distrus luându-le cu o cuvă uriaşă şi aruncându-le în spate, în concasorul imens. Restul gunoierilor au măturat şi au spălat strada, ba chiar s-au găsit câţiva să remarce că nu trebuiau să o lustruiască prea tare, altfel exista pericolul ca lumea să nu mai recunoască Bulevardul Lefebvre. Un sfert de oră mai târziu ispràviseră; gunoierii îşi strânseseră catrafusele şi o luaseră din loc, iar poliţistul singuratic plecase o dată cu ei urmând a fi lăsat la primul

colţ de stradă de unde avea să telefoneze la secţie. Trecuse de ora patru dimineaţa şi curând zorii unei zile noi aveau să mijească deasupra Parisului, preludiu al frământării şi agitaţiei omeneşti. În acest moment, singurele semne de viaţă de pe Bulevardul Lefebvre erau cele cinci ferestre luminate din şirul de clădiri în care îşi avea cartierul general Carlos Şacalul. În acele încăperi se aflau bărbaţi şi femei cărora somnul nu le era îngăduit. Fiindcă roboteau pentru *monsenior*.

Bourne era aşezat pe trotuar, cu picioarele întinse dinaintea lui şi spatele lipit de zid în intrândul unui magazin aflat peste drum de imobilul din care ieşiseră brutarul certăreţ şi călugăriţa indignată pentru a ţine piept forţelor de ordine. Bernardine se afla într-o ascunzătoare asemănătoare, la câteva zeci de metri mai încolo, ţinând sub observaţie prima clădire, cea în faţa căreia se oprise furgoneta pentru a prelua încărcătura umană condamnată la pieire. Înţelegerea lor fusese fermă: Jason trebuia să o urmărească şi s-o ia pe sus pe acea persoană care ieşea prima din oricare dintre case, iar bătrânul veteran de la *Deuxième* trebuia să o fileze pe următoarea, s-o însoţească până la destinaţie, dar să nu stabilească nici un contact. Bourne îşi făcuse socoteala că emisarul Şacalului nu putea fi decât brutarul sau călugăriţa, aşa încât el îşi alesese aripa dinspre nord a clădirilor din piatră.

În mare parte raţionamentul său fusese corect, atâta doar că nu se aşteptase la o asemenea aglomerare de persoane şi de mijloace de transport. La 5:17 îşi făcură apariţia venind dinspre latura sudică a bulevardului două biciclete pe care pedalau două călugăriţe îmbrăcate în rase negre şi cu bonete albe pe cap. O dată ajunse în faţa casei care se presupunea că ar adăposti Ordinul Maria Magdalena al surorilor de caritate, claxonară scurt, în surdină. Uşa de la intrare se deschise şi în prag îşi făcură apariţia alte trei călugăriţe, fiecare ţinând de ghidon propria sa bicicletă. Miresele lui Cristos coborâră treptele şi li se alăturară surorilor lor întru alinarea suferinţei. Încălecară tăcute, iaralaiul se puse în mişcare, singura consolare pentru Jason în această situaţie fiind aceea că măicuţa indignată a lui Carlos asigura singură ariergarda. Bourne se aşteptase că aşa avea să se întâmple, deci ţâşni din uşa magazinului şi o rupse la fugă după ele pe bulevardul încă învăluit în umbrele nopţii. Iar când ajunse lângă zidul corpului de clădire pustiu, lipit de casa Şacalului, o altă uşă se deschise. Se ghemui la pământ şi îl urmări pe brutarul obez şi iritabil zorind în jos pe scări şi apucând-o spre sud. Îi venise rândul şi lui Bernardine să se pună în mişcare, îşi spuse Jason şi, ridicându-se în picioare, o rupse la fugă în urmărirea alaiului de călugăriţe.

La orice oră din zi sau din noapte, traficul parizian este o enigmă greu de descifrat. De asemenea, el oferă o scuză valabilă celor care doresc să ajungă mai devreme sau mai târziu la o întâlnire, ca şi celor care nu vor să ajungă deloc. Cu alte cuvinte, parizianul aşezat la volan întruchipează ultimele vestigii ale unei civilizaţii apuse, impregnate de o tragică indiferenţă şi un nemăsurat fatalism, pe care poate doar civilizaţia romană şi ateniană să le fi exprimat mai bine. Aşadar, nici călugăriţelor – surori de caritate nu le fu dat să scape de

avatarurile traficului modern, de fapt, cea afectată fiind cloşca superioară care încheia şirul. La intersecţia dintre Rue Lecourbe şi Montparnasse le tăie calea un cârd de camioane cu produse alimentare împiedicând-o să-şi ajungă din urmă suratele, aşa încât aceasta le făcu un semn liniştitor cu mâna şi coti scurt pe o străduţă laterală iuţind brusc ritmul. Cu rana căpătată pe Tranquility Isle pulsându-i nebuneşte, Bourne nu iuţi pasul fiindcă nu era nevoie. Pe plăcuţa albastră fixată pe zidul casei din colţ scria cu litere albe *IMPASSE* – drum înfundat, deci aceasta era singura cale de acces, iar călugăriţa nu avea cum să dispară pe altă parte.

Găsi cu uşurinţă bicicleta legată de un felinar chior şi aşteptă liniştit sub un portal cufundat în beznă la nici cinci metri mai încolo. Ridică mâna şi atinse bandajul umed de la gât, semn că rana începuse să sângereze. Dacă avea noroc, poate doar plesnise o copcă... O, Doamne, cum îl dureau picioarele! Durerea aceea greu de suportat, mai mult decât o simplă oboseală, când muşchii sunt întinşi la maximum pentru că au fost mult prea solicitaţi după o lungă perioadă de pauză. Jogging-ul din zori sau alergările uşoare erau simple exerciţii de menţinere în formă, insuficiente însă pentru salturile, săriturile, rotirile, opririle sau starturile bruşte pe care le făcuse în acea noapte. Cu ochii aţintiţi asupra bicicletei, se sprijini cu umărul de piatra rece a zidului să-şi tragă sufletul şi încercă înciudat să reprime un gând care nu îi dădea pace, sâcâindu-l cu o insistenţă agasantă: doar cu câţiva ani în urmă poate că nici n-ar fi remarcat oboseala din picioare; pentru simplul motiv că nu ar fi fost obosit. Liniştea care domnea pe străduţa adormită în ceasurile de amorţeală premergătoare zorilor de zi fu tulburată de zgomotul unuizăvor tras şi de scârţâitul iritant al unei uşi care se rotea în balamale, intrarea în apartamentul în faţa căruia fusese priponită bicicleta. Cu spatele lipit de zid, Jason scoase arma din toc nedezlipindu-şi o clipă privirea de pe femeia îmbrăcată în rasă neagră de călugăriţă care se îndrepta zorită spre felinar. Îşi făcu de lucru cu o cheie încercând să o potrivească în broasca lacătului şi să desfacă lanţul bicicletei iar Bourne, profitând de acest răgaz, ieşi din umbra portalului şi, tăcut ca o pisică, se furişă în spatele femeii.

— Ai să întârzii la utrenie, rosti el.

Femeia se răsuci iar cheia îi zbură cât colo şi ateriză pe trotuar. Din rotire, pulpanele largi ale rasei negre se desfăcură, iar ea îşi strecură iute mâna dreaptă sub falduri. Atent, Jason făcu un pas înainte şi o înşfăcă cu mâna stângă de încheietură, în timp ce cu dreapta îi smulgea boneta albă de pe cap. La vederea chipului călugăriţei, rămase cu gura căscată şi icni stupefiat.

— Dumnezeule! şopti el. Tu eşti!?

CAPITOLUL XXVII

— Te cunosc! strigă Bourne. Ne-am întâlnit la Paris... cu mulţi ani în urmă... Te cheamă Lavier. Jacqueline Lavier. Aveai un magazin, o casă de modă... L*es Classiques*– în St. Honoré – paravanul lui Carlos din Faubourg! Te-am găsit într-o cabină de spovedanie din Neuilly-sur-Seine. Am crezut că eşti moartă!

Chipul ridat al călugăriţei, cu trăsături marcate de femeie trecută de prima tinereţe, era schimonosit de furie. Încercă să scape din încleştare, dar Jason o prinse şi mai bine, o răsuci şi o trânti cu faţa de zid, imobilizând-o cu braţul stâng petrecut pe după grumaz.

— Dar văd că n-ai murit. Tu erai la Luvru când a fost întinsă cursa, când a sărit totul în aer!... Pe Dumnezeul meu, ai să vii cu mine. Atunci şi-au găsit mulţi moartea – printre alţii şi francezi – iar eu a trebuit s-o şterg, aşa încât nu a avut cine să le spună că tu ai fost de vină... În ţara mea, dacă omori un poliţist, pedeapsa nu se prescrie, iar aici e la fel. Când e vorba de uciderea unui poliţist, fii convinsă că angrenajul nu se opreşte niciodată. Francezii n-au uitat de episodul de la Luvru şi nici pe oamenii lor!

— Greşeşti! şopti femeia sacadat, gâfâind, cu ochii verzui ieşiţi din orbite. Mă confunzi...

— Eşti Lavier! Regina necontestată din Faubourg. Tu erai singura persoană care asigura legătura cu iubita Şacalului, nevasta generalului. Să nu-mi spui mie că greşesc!... V-am urmărit pe amândouă până la Neuilly, la catedrala aceea la care se trag veşnic clopotele, înţesată de preoţi, unul dintre ei fiind însuşi Carlos! La câteva minute după aceea, târfa lui a ieşit din biserică; tu, nu. A plecat tare grăbită, iar eu m-am repezit înăuntru şi am întrebat de tine; un preot bătrân – dacă o fi fost cumva preot – mi-a spus că te-a zăritintrând în confesionalul din stânga. M-am repezit acolo, am tras draperia şi te-am găsit. Moartă. Atunci am fost convins că te-au omorât, totul se petrecuse cu atâta repeziciune! Iar Carlos ştiam că trebuie să fie pe aproape! Îl puteam prinde, era în bătaia armei mele... sau poate că eu eram în bătaia armei lui. M-am învârtit ca un descreierat şi, într-un târziu, l-am văzut! Pe stradă, îmbrăcat în sutana lui neagră – l-am văzut şi am ştiut că este el fiindcă atunci când m-a zărit a rupt-o la fugă şi s-a pierdut printre maşini. Mi-a scăpat... l-am pierdut! Însă mai aveam o carte dejucat: tu. Aşadar, am avut grijă să se afle că Lavier a murit... Asta şi trebuia să fac, nu? Asta aşteptaţi de la mine să fac, răspunde!

— Repet, te înşeli! murmură femeia.

Nu se mai zbătea fiindcă oricum ar fi fost inutil. Stătea cuminte, cu faţa lipită de zid, ca şi când în acest fel spera să capete îngăduinţa de a vorbi.

— Vrei să mă asculţi? întrebă ea icnind sub braţul lui Jason care o apăsa mai să o sugrume.

— Lasă bancurile, doamnă, veni răspunsul lui Bourne. Ai să pleci de-aici pe sus, purtată pe braţe – o soră de caritate ajutată, nu agresată de un

necunoscut. Fiindcă ai să leşini. La vârsta ta nici nu e de mirare, nu?

— Stai!

— N-am timp.

— Trebuie să stăm de vorbă!

— De-abia aştept.

Jason îşi trase braţul şi o lovi cu muchia palmei, cu ambele mâini deodată, în punctul în care tendoanele se unesc cu muşchii gâtului. Femeia i se lăsă moale în braţe, iar Jason o prinse şi o purtă pe sus spre capătul aleii, ca un bun creştin – tăcut şi smerit – cerând ajutor în numele călugăriţei doborâte de munca istovitoare. Zorile crude dădeau să lumineze cerul, iar câţiva trecători matinali şi un tânăr în pantaloni scurţi care ieşise la jogging se apropiară de bărbatul care purta o călugăriţă pe braţe.

— Stă de două zile lângă soţia mea şi îi îngrijeşte pe micuţii bolnavi. N-a închis ochii o clipă! rosti Cameleonul pe un ton rugător vorbind franceza omului de rând. Vă rog, chemaţi un taxi să o duc la mănăstirea din arondismentul nouă.

— Mă duc eu! se oferi tânărul sportiv. E o staţie de taxi pe Rue de Sevres; e deschisă toată noaptea, iar eu sunt un bun alergător!

— Dumnezeu v-a scos în calea mea, *monsieur*, spuse Jason plin de recunoştinţă, simţind imediat un val de neîncredere şi invidie la adresa mult prea săritorului şi mult prea tânărului sportiv.

Taxiul ajunse lângă el şase minute mai târziu, adus de tânărul care sări sprinten pe trotuar.

— I-am spus şoferului că aveţi bani. Sper că nu-i o minciună.

— Sigur. Mulţumesc.

— Spuneţi-i călugăriţei ce am făcut, adăugă tânărul sportivajutându-l pe Bourne să o depună pe femeia leşinată pe bancheta din spate a maşinii. Am nevoie de tot ajutorul din lume.

— Sper că nu e iminent, rosti Bourne încercând să-i întoarcă tânărului zâmbetul.

— Nu chiar! Reprezint firma la maraton, spuse puştiul-adult începând să frământe nerăbdător asfaltul sub picioare.

— Încă o dată, mii de mulţumiri. Succes! Îţi urez să câştigi.

— Spuneţi-i să se roage pentru mine! strigă atletul luând startul şi îndepărtându-se.

— În Bois de Boulogne, rosti Bourne închizând uşa.

— În Bois? Nebunul ăla cu viermi în fund mi-a zis că-i vorba de o urgenţă! Că trebuie să o duceţi pe călugăriţă la spital.

—A băut mai mult decât era cazul, ce vrei să-ţi spun maimult?

— În Bois de Boulogne, spuse şoferul dând înţelegător din cap. Să ia puţin aer până îşi revine. Am o verişoară de-a doua, călugăriţă la o mănăstire din Lyon. Când scapă câte o săptămână, trage o beţie soră cu moartea. Când mă gândesc ce viaţă duce, zău dacă-mi vine să o condamn!

Razele strălucitoare ale soarelui încălzeau banca de pe marginea aleii aşternute cu pietriş din Bois şi îi învăluia în lumină pe cei doi ocupanţi:

călugăriţa în pelerina ei amplă, neagră, care se trezi scuturându-şi ameţită capul şi Jason, aşezat lângă ea.

— Cum te simţi... soră? îşi întrebă Jason prizoniera.

— De parcă m-a lovit un tanc, răspunse femeia deschizând ochii şi luând o gură de aer. Cel puţin un tanc.

— Despre care presupun că ştii mai multe decât despre furgoneta cu care cară haine pentru săraci surorile de caritate ale Mariei Magdalena.

— Cam aşa, aprobă femeia.

— Nu te mai obosi să-ţi cauţi pistolul, spuse Bourne. Am avut grijă să-l scot din portjartierul foarte, foarte scump de sub rasă.

— Mă bucur să constat că te pricepi şi i-ai recunoscut valoarea. Şi despre asta aş vrea să vorbim...Şi cum nu ne aflăm la o secţie de poliţie, presupun că am dreptul să vorbesc.

— Numai dacă ceea ce ai să-mi spui serveşte scopului pe care îl urmăresc. Sper că înţelegi la ce mă refer.

— Dar sigur că serveşte acestui scop. Am fost prinsă. Nu înţelegi că în felul ăsta i-am trădat? Nu sunt acolo unde ar trebui să fiu, şi, deşi nu ştiu cât e ceasul, după lumina de-afară cred că e prea târziu să mai dau explicaţii. Iar bicicleta mea fie a rămas legată de stâlp, fie a dispărut între timp.

— Eu în nici un caz nu ţi-am luat-o.

— Deci, sunt ca şi moartă. Chiar dacă am plecat, tot aia e, sunt moartă, nu înţelegi?

— Fiindcă ai dispărut? Fiindcă nu eşti unde ar trebui să fii?

— Desigur.

— Deci eşti într-adevăr Lavier!

— Perfect adevărat. Mă cheamă Lavier. Dar nu sunt cea pe care o ştii. Tu ai cunoscut-o pe sora mea, Jacqueline Lavier, iar eu sunt Dominique. Era doar cu un an mai mare decât mine, şi încă din copilărie semănam foarte bine. Şi nu te înşeli în privinţa episodului din Neuilly-sur-Seine. Pe ea ai văzut-o acolo. Sora mea a fost ucisă pentru că a încălcat o lege esenţială, sau dacă preferi, fiindcă a comis un păcat de moarte. A intrat în panică şi te-a condus la iubita lui Carlos, proprietatea lui secretă cea mai dragă şi cea mai preţioasă.

— Pe mine?...Ştii cine sunt?

— Domnule Bourne, întregul Paris, Parisul Şacalului, ştie cine eşti. Nu ştiu cum arăţi, ţin să te liniştesc, însă au aflat că eşti aici, că ai venit să-l găseşti pe Carlos.

— Iar tu trăieşti în această lume?

— Da.

— Doamne-Dumnezeule, dar el ţi-a ucis sora!

— Ştiu.

— Şi totuşi lucrezi pentru el?

— Sunt momente în viaţă când nu ai încotro şi iei ce ţi se oferă. Să zicem că eşti pus să alegi între viaţă şi moarte. Până acum şase ani când *Les Classiques* a trecut pe mâna altui patron, prăvălia era vitală pentru *monsenior*. Eu am înlocuit-o pe Jacqui...

— Aşa, fără nici un fel de probleme?

— N-a fost greu. Eu sunt mai mică şi, lucru foarte important, niciodată nu mi-am arătat vârsta, am părut mai tânără. Cutele de pe chipul femeii trecute de prima tinereţe se frânseră într-un zâmbet melancolic. Sora mea susţinea că ni se trage de la aerul mediteranean... În sfârşit, în lumea modei, chirurgia plastică e un lucru obişnuit. Toată lumea ştia că Jacqui s-a dus în Elveţia să-şi facă o operaţie plastică... iar eu am revenit la Paris după opt săptămâni de pregătiri.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? Ştiind ce se-ntâmplase, cum naiba de-ai putut să faci aşa ceva?

— La-nceput n-am ştiut nimic. Abia mai târziu am aflat adevărul. Însă, în acel moment, nu mai avea nici o importanţă. Pentru că în acel moment, eu o apucasem deja pe drumul de care ţi-am spus. Alternativa era să trăiesc sau să mor.

— Şi nu ţi-a trecut niciodată prin minte să te duci la poliţie sau *La Sureté*?

— În legătură cu Carlos? Să le povestesc despre el? întrebă femeia privindu-l pe Bourne cu aerul unui adult dojenind un copil care tocmai a făcut o boroboaţă. După cum se exprimă englezii de la Cap Ferrat, cred că te ţii de bancuri.

— Aşa încât ai păşit voios şi cu inima uşoară în lumea crimei?

— Nu conştient. Am fost condusă pas cu pas, educaţia mea desăvârşindu-se încet, fără grabă... La început mi s-a spus că Jacqueline murise într-un accident pe mare cu iubitul ei din acealună şi că voi fi plătită regeşte dacă accept să-i iau locul. *Les Classiques* era mult mai mult decât unul dintre cele mai renumite saloane...

— Cu mult mai mult, îi tăie vorba Jason. Era paravanul în spatele căruia se scurgeau secretele militare şi de securitate ale Franţei înmânate Şacalului de iubita acestuia, în acelaşi timp soţia unuia dintre cei mai mari generali ai ţării.

— Nu mi-am dat seama de acest lucru decât la mult timp după ce generalul a omorât-o. Cred că îl chema Villiers.

—Aşa-l chema. Jason se uită gânditor la apele încă întunecate ale eleşteului de peste drum, cu nuferii imaculaţi plutind mănunchiuri la suprafaţă, iar pe ecranul minţii îi rulară imagini din trecut. Eu sunt cel care l-a găsit... I-a găsit. Villiers era aşezat într-o *bergère*, cu arma în mână, iar soţia lui zăcea întinsă pe pat, goală, într-o baltă de sânge, deja rece. Generalul voia să-şi tragă un glonţ în cap. Mi-a spus că era cea mai potrivită execuţie pentru un trădător, iar el se acuza pe sine de a se fi lăsat orbit de dragostea faţă de soţie, că asta îi întunecase judecata şi că, în orbirea lui, îşi trădase Franţa mult-iubită... L-am convins că mai era o soluţie. Acum treisprezece ani lucrurile se puteau aranja şi altfel. Şi s-au aranjat într-o casă neobişnuită de pe Bulevardul Seventy-First din New York.

—Nu ştiu ce s-a-ntâmplat la New York, cert este că generalul Villiers a lăsat instrucţiuni precise ca, după moartea lui, întâmplările de la Paris să fie date publicităţii. Deci el a murit şi adevărul a ieşit la suprafaţă. Se spune că în

acel moment, Carlos şi-a ieşit complet din minţi şi, de furie, s-a răzbunat omorându-i pe câţiva ofiţeri de carieră pentru simplul motiv că erau generali.

— Asta e o poveste veche, o întrerupse Bourne scurt. Au trecut de atunci treisprezece ani. Mai bine să vedem ce se-ntâmplă acum!

— Nu ştiu, *monsieur*. N-am de ales, nu? Presupun că unul dintre voi tot are să mă omoare.

— Poate că nu. Ajută-mă să-l prind şi îţi promit că te scap de el şi în felul ăsta ai să scapi şi de mine. Poţi să te întorci liniştită pe malul Mediteranei şi să trăieşti acolo până la sfârşitul zilelor. Nici măcar nu trebuie să dispari, te întorci pe faţă acasă după anii rodnici petrecuţi la Paris.

— Să dispar? întrebă Lavier studiind chipul încrâncenat al celui care o ţinea prizonieră. Ca şi „să mă topesc”?

— Nu e cazul. Carlos nu te va putea atinge pentru că până atunci va fi mort.

— Da, partea asta am priceput-o. Dispariţia mi se pare mai interesantă, ca şi formula „ani rodnici”. Să înţeleg că asta va fi contribuţia dumitale?

— Da.

— Am înţeles... Asta i-ai oferit şi lui Santos? O dispariţie profitabilă?

Ironia femeii îl biciui pe Jason în plin, de parcă l-ar fi lovit peste obraz. Ridică ochii spre prizoniera lui.

— Deci a fost mâna lui Santos, rosti el calm. Adresa de pe Bulevardul Lefebvre era o cursă. Iisuse, a jucat tare. E bun.

— E mort, iar *Le Coeur du Soldat* şi-a închis porţile.

— Cum? întrebă Bourne uluit privind-o pe femeia Lavier. Asta a fost răsplata pentru că m-a atras în cursă?

— Nu, pentru că l-a trădat pe Şacal.

— Nu pricep.

— Monseniorul are ochi şi urechi peste tot, sper că nu eşti surprins s-o auzi. Santos, sihastrul perfect, a trimis câteva cufere grele prin furnizorul lui de alimente şi ieri dimineaţă nu şi-a curăţat şi nici nu şi-a udat preţioasa lui grădină, un ritual estival pe care îl îndeplinea neabătut odată cu răsăritul soarelui. La depozitul furnizorului s-a prezentat un om de-al nostru, a deschis lăzile...

— Cărţi, o întrerupse Bourne vorbind liniştit.

— Lăsate acolo până la noi instrucţiuni din partea lui Santos, completă Dominique Lavier. Plecarea lui era iminentă şi trebuia să se petreacă discret, fără ca nimeni să afle.

— Iar Carlos a ştiut că de fapt nu Moscova a transmis un anumit număr de telefon.

— Poftim?

— Nimic... Ce fel de om era Santos?

— Nu l-am cunoscut, de fapt nici nu ştiu cum arată. Am auzit doar câteva bârfe, însă nu prea multe.

— Nici n-am vreme să-mi spui prea multe. Cam ce se vorbea pe seama lui?

— Se pare că era un tip masiv...

— Asta ştiu, o întrerupse iritat Jason. Iar cărţile ne ajută să tragem concluzia că îi plăcea să citească, poate chiar primise o educaţie temeinică şi exprimarea lui aleasă este un indiciu în acest sens. Din ce ţară se trage şi cum de a ajuns să lucreze pentru Şacal?

— Se spune că ar fi cubanez, că a luptat în revoluţia lui Castro, că era erudit, că a studiat dreptul şi că, în tinereţe, a fost coleg cu Castro, un mare atlet. Dar că, aşa cum se întâmplă cu toate revoluţiile, frământările interne au umbrit bucuria victoriei – cel puţin asta mi-au povestit vechii mei prieteni de pe baricadele de 1 Mai.

— Fii bună şi tradu.

— Fidel era invidios pe conducătorii anumitor cadre active, în special pe Che Guevara şi pe cel pe care l-ai cunoscut sub numele de Santos. Dacă Fidel Castro era mai mare decât viaţa însăşi, cei doi erau mai mari decât Castro, iar el nu putea tolera să-i facă cineva concurenţă. Che a fost trimis într-o misiune în care şi-a pierdut viaţa, iar lui Santos i s-au adus acuzaţii că ar fi contrarevoluţionar. Mai avea o oră până la execuţie, când Carlos şi oamenii lui au pătruns în închisoare şi l-au ajutat să se topească.

— Probabil îmbrăcat în sutană.

— Sunt convinsă. Biserica şi toate aiurelile medievale au deţinut la un moment dat o poziţie foarte importantă în Cuba.

— Mi se pare mie, sau eşti înfuriată?

— Sunt femeie, iar marele pontif e bărbat şi încă unul cu concepţii feudale.

— Se aprobă... Revenind, Santos şi-a unit forţele cu Şacalul, doi marxişti dezamăgiţi şi înşelaţi care îşi pierduseră idealurile şi care au pornit singuri în căutarea unei cauze personale... sau poate a unui circ personal.

— Asta mă depăşeşte, *monsieur*, însă dacă înţeleg corect ceea ce vrei să spui, mai degrabă Carlos era cel cu imaginaţia, o minte sclipitoare, pe când Santos s-a ales cu deziluzia şi amărăciunea. În fond, cubanezul îi datora viaţa lui Carlos, aşa că de ce să nu i-o ofere? Ce îi mai rămăsese lui pe lume?... Până în clipa în care ai apărut dumneata.

— De-ajuns. Mulţumesc. Voiam doar să umplu nişte lacune.

— Lacune?

— Să aflu lucruri pe care nu le ştiam.

— Şi acum ce facem, *Monsieur*Bourne? Nu aşa suna întrebarea dumitale?

— Ce-ai vrea să faci, *Madame* Lavier?

— Un lucru ştiu sigur: nu vreau să mor. Şi nu sunt *Madame* Lavier după starea civilă. Nu m-a atras niciodată ideea de a-mi pune grumazul subjug, iar avantaje nici nu cred că există. Ani de zile am fost însoţitoare de lux şi mi-am dus veacul la Monte Carlo, Nisa şi Cap Ferrat până când corpul şi vârsta m-au trădat. Odinioară am avut protectori, foşti iubiţi din tinereţe care mai aveau grijă de mine de dragul vremurilor bune de altădată. Majoritatea s-au prăpădit; păcat de ei, zău.

— Eu am înţeles că eşti plătită cu sume mari pentru a fi luat locul surorii

tale.

— Aşa a fost şi, în mare parte, încă e valabil; fiindcă sunt încă de nepreţuit. În cercul meu de cunoscuţi se numără oameni din crema societăţii pariziene unde bârfele abundă, lucru de multe ori util. Am un apartament splendid pe Avenue Montaigne, cu antichităţi, tablouri valoroase, servitori, un cont deschis la bancă, tot ce-i trebuie unei femei care s-a învârtit şi încă are de-a face cu cercurile înalte din lumea modei. Şi bani. În fiecare lună, în contul meu de la bancă intră optzeci de mii de franci de la Geneva, mai mult decât suficient pentru cheltuielile obişnuite. Pentru că eu îmi plătesc singură toate facturile, nu mă întreţine nimeni.

— Ei bine, te-ai ales cu banii.

— Nu, *monsieur*. Cu un stil de viaţă, nu cu bani. Aşa procedează Şacalul. Pe bătrâni îi plăteşte, dar faţă de restul se revanşează făcându-ne contraservicii. Iar dacă pe zece ale lunii respective nu-mi parvin banii de la Geneva, atunci pot să mă aştept că în treizeci de zile voi fi aruncată în stradă. Iar dacă e hotărât săscape de mine, nu mai aşteaptă figura cu Geneva. Sunt executată imediat – de fapt, sunt terminată de pe acum. Dacă mă întorc acasă, în apartamentul din Montaigne, sigur n-am să ies vie niciodată de acolo... Aşa cum nici sora mea nu a mai apucat să iasă din catedrala din Neuilly-sur-Seine.

— Eşti convinsă?

— Foarte convinsă. Stâlpul de care am legat bicicleta este cutia poştală pentru primirea instrucţiunilor de la bătrâni. Ordinul sună clar şi trebuia respectat întocmai. Peste douăzeci de minute trebuia să mă întâlnesc cu o femeie la o brutărie din Saint-Germain, unde făceam schimb de haine. Ea trebuia să se ducă la misiunea surorilor Magdalene, iar eu urma să mă-ntâlnesc cu un curier din Atena într-o cameră de la Hotelul Tremouille.

— Misiunea Ordinului Maria Magdalena? Vrei să spui că femeile alea de pe bicicletă erau cu adevărat călugăriţe?

— Cu jurământ de castitate şi de viaţă în umilinţă, *monsieur*. Eu sunt maica superioară care le vizitează des la mănăstirea din Saint-Malo.

— Şi femeia de la brutărie. Şi ea...?

— Mai calcă şi ea strâmb din când în când, dar altfel este un administrator desăvârşit al bunurilor misiunii.

— Iisuse, murmură Jason.

— Tot timpul îl invoacă... Acum ai înţeles de ce nu am nici o şansă?

— Nu sunt sigur.

— Atunci mă văd nevoită să te întreb dacă eşti cu adevărat Cameleonul sau nu. La brutărie nu am ajuns; am lipsit de la întâlnirea de la hotel cu acest curier atenian. Atunci, unde am fost?

— Ai fost reţinută pe drum. S-a rupt lanţul bicicletei, apoi ai fost lovită uşor de unul din camioanele de pe Rue Lecourbe. Ai avut un accident. Ce dracu', nu au nici o importanţă amănuntele. Ai întârziat.

— Cât timp a trecut de când mi-am pierdut cunoştinţa?

Jason se uită la ceas şi distinse clar ora în razele strălucitoareale dimineţii.

— Ceva mai mult de o oră; poate chiar o oră şi jumătate. Impresionat de hainele pe care le porţi, taximetristul s-a învârtit în căutarea unui loc de parcare şi a unei bănci libere pe care să te aşeze pentru a te ajuta să-ţi vii în fire. A fost plătit bine pentru ajutorul său.

— O oră şi jumătate? întrebă Lavier iute.

—Şi?

— Şi atunci de ce n-am sunat la brutărie sau la Hotel Tremouille?

— Complicaţii?... Nu, se poate verifica prea uşor, spuse Bourne scuturând din cap.

— Sau? Lavier îl fixă intens cu ochii săi verzi, imenşi. Sau, *monsieur*?

— Bulevardul Lefebvre, îi răspunse Jason liniştit. Cursa. Aşa cum am întors-o pe a lui împotriva mea, aşa i s-a întâmplat şi lui trei ore mai târziu. I-am dat toate planurile peste cap şi am pus mâna pe tine.

— Exact, spuse încuviinţând din cap fosta damă de companie de la Monte Carlo. Iar el nu arecum să ştie ce am vorbit noi doi... adică sunt stigmatizată şi voi fi lichidată. Va îndepărta un pion; care trebuie sacrificat. Femeia nu are ce să le spună autorităţilor, sau, în sfârşit, nimic cu adevărat important; nu l-a văzut în viaţa ei la faţă pe Şacal, deci nu va face decât să repete bârfele auzite de la subalternii lui cei mai modeşti.

— Nu l-ai văzut niciodată?

— Poate că da, însă fără să ştiu că-i el. Ştii cum e, vorba zboară repede prin Paris. Unii spun că ar fi latino-american cu piele oacheşă; alţii că ar avea ochi negri şi mustaţă neagră. „Uite-l pe Carlos!” – de câte ori n-am auzit cuvintele astea! Însă nici un bărbat nu s-a prezentat dinaintea mea să-mi spună: „Eu sunt acela, eu îţi fac viaţa mai uşoară, târfă bătrână ce eşti”. Eu nu fac decât să transmit informaţii bătrânilor şi, doar uneori, preiau mesaje de la ei, cum s-a întâmplat în noaptea asta pe Bulevardul Lefebvre.

— Înţeleg, spuse Bourne ridicându-se şi se uită la prizoniera sa rămasă pe bancă. Te pot scoate de aici, rosti el liniştit. Din Paris, din Europa, acolo unde braţul lung al Şacalului să nu te poată ajunge. Ai vrea să scapi?

— Aşa cum şi-a dorit şi Santos, se grăbi să răspundă Lavier, cu o privire rugătoare. De bunăvoie aleg să-ţi fiu dumitale devotată şi nu lui.

— De ce?

— Fiindcă e bătrân, bolnav şi s-a uscat de tot, deci nu e un adversar pe măsura dumitale. Dumneata îmi oferi şansa de a trăi, în timp ce el îmi oferă moartea.

— Ai luat o hotărâre înţeleaptă, rosti Jason, un zâmbet neîncrezător şi totuşi cald fluturându-i pe buze. Ai bani? Vreau să spun, ai bani la tine?

— Călugăriţele au jurat să trăiască modest, *monsieur*, îi răspunse Dominique Lavier surâzându-i la rândul său. De fapt, am doar câteva sute de franci. De ce?

— Nu-s de ajuns, continuă Bourne scoţând din buzunar teancul impresionant de bancnote. Poftim trei mii, spuse el întinzându-i banii. Cumpără-ţi nişte haine – ştii tu de unde – şi ia o cameră... să zicem la Meurice de pe Rue de Rivoli.

— Sub ce nume?

— Ţie care ţi-ar conveni?

— Să zicem Brielle, *monsieur*. Un orăşel fermecător de pe malul mării.

— De ce nu? Dă-mi zece minute să dispar, iar după aceea poţi pleca şi tu. Ne vedem la Meurice la prânz.

— Din toată inima, Jason Bourne!

— Aş prefera să nu-mi mai spui aşa.

Cameleonul ieşi din Bois de Bologne şi se îndreptă spre prima staţie de taxi. În câteva secunde, şoferul aflat la volanul ultimei maşini din şir acceptă entuziasmat suta de franci şi nu se mişcă din loc, după cum îi ceruse clientul său ascuns pe bancheta din spate, aşteptând semnalul convenit.

— *Monsieur*, iese călugăriţa! strigă taximetristul. Se urcă în primul taxi.

— Urmăreşte-o, spuse Jason ridicându-se.

Pe bulevardul Victor Hugo, taxiul în care se afla Lavier încetini şi se opri în faţa unei cabine telefonice moderne cu cupola de plastic – o apariţie singulară în peisajul parizian tradiţionalist.

— Opreşte aici, rosti scurt Bourne sărind din maşină în clipa în care aceasta trăgea lângă trotuar. Şchiopătând, Cameleonul se furişă repede, tăcut şi nevăzut, pe urmele călugăriţei agitate care intrase în cabină şi se opri la câţiva paşi în spatele ei – nevăzut, dar auzind distinct fiecare vorbă.

— Meurice! strigă aceasta în receptor. Numele e Brielle. Va fi acolo la prânz... Da, da, mă opresc acasă să mă schimb şi ajung şi eu acolo într-o oră. Lavier închise, se întoarse...şi tresări speriată când îl văzu pe Bourne. O, nu!! ţipă ea.

— Mi-e teamă că da, rosti Bourne. Mergem cu taxiul meu sau cu al tău?... „Fiindcă e bătrân şi s-a uscat de tot” – sunt exact vorbele tale, Dominique. Nu ţi se pare că e o descriere al naibii de exactă pentru cineva care nu l-a văzut niciodată la faţă pe Carlos?

Bernardine ieşi furios de la Pont-Royal urmându-l pe portarul prin care îi parvenise mesajul.

— E ridicol! strigă el apropiindu-se de taxi. Ba nu, nu e, se corectă uitându-se înăuntru. E curată nebunie!

— Urcă, îi spuse Jason din colţul în care stătea alături de femeia îmbrăcată în rasa de călugăriţă. François se conformă zgâindu-se la hainele negre, la boneta albă, ascuţită, şi la chipul palid al femeii care se dedicase vieţii monahale, aşezată între ei. Ţi-o prezint pe una din cele mai bune actriţe pe care le are Şacalul, adăugă Bourne. Ar face carieră în *ciné-verité*-ul vostru, crede-mă.

— Nu că aş fi un tip credincios, dar sper că n-ai făcut o gafă... Eu am făcut – adică noi am făcut – cu porcul ăla de brutar.

—Cum aşa?

— Fiindcă e cu adevărat brutar! Eram pe punctul să-i vâr o grenadă în *folie*, însă m-am răzgândit. Numai un brutar francez îşi poate pleda cauza aşa

cum a făcut-o el.

— Se potriveşte, spuse Jason. Logica lipsită de logică a lui Carlos. Nu-mi amintesc cine a spus-o, poate chiar eu. Taxiul făcu sens giratoriu şi se înscrise pe Rue du Bac. Mergem la Meurice, adăugăel.

— Sunt convins că ai motivele tale, spuse Bernardine nedezlipindu-şi privirea de pe chipul enigmatic, inexpresiv al lui Dominique Lavier. Mai ales că drăgălaşa noastră bătrână nu scoate o vorbă.

— Nu sunt bătrână! protestă vehement femeia.

— Sigur că nu eşti, draga mea, aprobă veteranul de la *Deuxième*. Doar o femeie mai apetisantă, la maturitate.

— Ce să-ţi spun!

— De ce mergem tocmai la Meurice? întrebă Bernardine.

— Fiindcă aici vrea Şacalul să-mi întindă ultima cursă, îi răspunse Bourne. Prin amabilitatea minunatei noastre surori de caritate care a dat dovadă de multă putere de convingere. Şacalul se aşteaptă să mă găsească acolo, deci, acolo voi fi.

— Îi chem pe cei de la *Deuxième*. Mulţumită unui funcţionar sperios din fire, or să facă orice le cer. Ce rost are să te expui inutil, prietene?

—Nu vreau să te supăr, François, însă tu singur ai spus că de la o vreme nu mai garantezi pentru multă lume din Birou. N-aş vrea să risc o scurgere de informaţii. Naiba ştie care dintre ei poate să-l prevină.

— Aş vrea să vă ajut, rosti aproape în şoaptă Dominique Lavier. Fiindcă pot să vă ajut.

— Am văzut eu care ţi-e ajutorul, drăguţă. Şi era gata să mă ducă la eşafod. Mulţumesc, nu mai am nevoie.

— Asta s-a întâmplat înainte, nu acum. E evident că acum nu mai am nici o şansă.

— Mi se pare mie, sau am mai auzit cuvintele astea?

— Nu, nu le-ai auzit. Doar vorbesc de ce se-ntâmplă acum... Ce Dumnezeu, puneţi-vă în locul meu. Nu am înţeles prea bine ce mă aşteaptă dar tocmai l-am auzit pe filfizonul ăsta bătrân spunând că vrea să-i cheme pe cei de la *Deuxième*... L*e Deuxième, monsieur*Bourne! Pentru unii francezi, este Gestapoul autohton! Chiar dacă scap cu zile voi fi stigmatizată pe vecie de aceste scârbe care fac treburile murdare ale statului. Sunt sigură că or să mă trimită în cine ştie ce colonie de muncă silnică la capătul lumii... O, am auzit multe spunându-se despre porcăriile pe care le fac cei de la *Deuxième*.

— Serios? întrebă Bernardine. Eu habar n-am. Dar sună bine. Minunat.

— În plus, continuă Lavier privindu-l insistent pe Bourne în timp ce-şi smulgea boneta albă de pe cap, gest care îl făcu pe şofer să se strâmbe dezaprobator, dacă nu mă vede, adică dacă nu apar la Meurice îmbrăcată altfel, Şacalul nici nu are să se apropie de Rue de Rivoli. Şi se grăbi să adauge iute când Bernardine îi făcu semn să tacă arătând cu degetul spre şoferul aşezat în faţă: Bărbatul cu care doriţi să discutaţi nu va fi acolo.

— Are dreptate, spuse Bourne aplecându-se înainte şiprivindu-l pe Bernardine. Şi mai are un apartament pe Rue de Montaigne unde ar trebui să

se schimbe, iar nici unul dintre noi nu poate urca cu ea.

— Suntem într-o dilemă, nu-i aşa? îi răspunse Bernardine printr-o întrebare. Nu avem cum să ascultăm telefonul de jos, din stradă, nu crezi?

— Cretinilor!... Nu-nţelegeţi că n-am încotro şi că trebuie să lucrez cu voi? Dacă atâta lucru nu sunteţi în stare să pricepeţi înseamnă că sunteţi orbi şi că ar trebui să vă luaţi câte un câine, să vă treacă strada! Acest foarte bătrân domn aici de faţă o să mă treacă în catastifele de la *Deuxième Bureau*cu prima ocazie şi – după cum ştie şi faimosul Jason Bourne dacă are măcar o cunoştinţă la *Deuxième* – în acel moment or să apară tot felul de semne de întrebare – întâmplător, cam aceleaşi pe care le-a stârnit sora mea, Jacqueline. Cine este acest Bourne? Există sau nu există? Este asasinul care a operat în Asia, sau este un impostor, o cursă? Jacqueline m-a sunat de la Nisa într-o noapte, după ce băuse câteva păhărele în plus, o noapte de care probabil îţi aminteşti, domnule Cameleon, ca şi de un restaurant teribil de scump de lângă Paris. Atunci ai ameninţat-o... în numele unor persoane cu greutate a căror identitate ai preferat să o treci sub tăcere. Ai ameninţat-o! I-ai cerut să-ţi spună tot despre o anumită cunoştinţă de-a ei (care era acel bărbat atunci, habar n-am) şi ai băgat spaima în ea. Mi-a spus că o priveai ca un nebun, că te-ai răstit la ea ca un nebun şi că ai folosit nişte cuvinte pe care nici nu le-a înţeles.

— Îmi amintesc, o întrerupse Bourne pe un ton glacial. Am luat masa cu ea în acea seară, eu am ameninţat-o, iar ea s-a speriat de moarte. S-a dus la toaletă, a rugat pe cineva să dea un telefon, iar eu a trebuit să dispar.

— Iar acum *Le Deuxième* şi-a unit forţele cu acele persoane cu greutate a căror identitate ai preferat să nu o divulgi? Dominique Lavier clătină din cap şi coborî glasul. Nu, *messieurs*, eu sunt o luptătoare din fire şi prefer să trăiesc, nu să mor, aşa încât nu-mi asum asemenea risc când miza e atât de mare. E bine să ştii când să renunţi dacă simţi că nu te mai ţin băierile.

Se lăsă tăcerea, iar după câteva clipe, Bernardine rosti:

— Care ţi-e adresa de pe Bulevardul Montaigne? Să i-o dau şoferului. Dar înainte de a mi-o spune, *madame*, ascultă-mă cu atenţie. Dacă se dovedeşte că o vorbuliţă din ce ne-ai spus nu e adevărată, îţi promit că ai să faci cunoştinţă, pe pielea ta, cu cealaltă faţă a *Deuxième Bureau*, cea care te-a băgat în sperieţi.

Marie se afla în apartamentul modest pe care îl ocupa la Meurice, aşezată în faţa măsuţei cu rotile pe care îi fusese adus în cameră micul dejun, şi citea ziarele. Îi era imposibil să se concentreze asupra rândurilor scrise, iar gândurile îi zburau tot timpul spre întâmplările recente şi cele din trecut. Se întorsese la hotel spre miezulnopţii, după ce colindase toată ziua prin Paris şi bătuse cam toate cafenelele pe care ea şi David le frecventaseră cu atâţia ani în urmă. Însă, din pricina neliniştii, a frământării lăuntrice şi a angoasei care nu îi dădea pace, nu reuşise să închidă ochii toată noaptea. Abia spre dimineaţă o ajunsese oboseala şi căzuse răpusă la ora patru, cu veioza de la capul patului aprinsă, aceeaşi lumină crudă trezind-o şase ore mai târziu. Era prima noapte în care reuşise să doarmă atât de mult, de la declanşarea evenimentelor de pe

Tranquility Isle, moment care i se părea acum pierdut într-un trecut îndepărtat, o amintire parcă dintr-o altă viaţă, totuşi cum nu se poate mai vie şi prezentă din pricina golului sufletesc de a nu-şi şti copiii alături de ea. *Nu te mai gândi la copii, gândeşte-te la David... Ba nu, la Jason Bourne! Concentrează-te!*

Lăsă deoparte ziarul parizian „Tribune” şi îşi turnă cea de-a treia ceaşcă de cafea din acea dimineaţă privind spre uşile deschise ale balconului care dădeau spre Rue de Rivoli. O irita să constate că dimineaţa veselă şi însorită făcuse loc unui miez de zi trist şi mohorât, cu cerul acoperit de nori groşi şi cenuşii. Curând avea să se pornească ploaia, iar căutările ei pe străzile Parisului vor fi mai anevoioase. Sorbi resemnată din cafea şi aşeză ceşcuţa din porţelan fin pe farfurioara ei, gândindu-se iritată că ar fi preferat de o mie de ori să-şi bea acum cafeaua din cănile simple de faianţă pe care le aveau în bucătăria lor rustică din Maine. O, Doamne, oare ea şi David vor mai apuca ziua să se întoarcă acasă? *Nu te mai gândi la toate astea! Mai bine adună-te! Imposibil.*

Culese din nou ziarul de pe masă şi dădu absentă paginile, prinzând ici şi colo cuvinte izolate, nereuşind să citească fraze sau paragrafe întregi. Şi deodată, la sfârşitul unei coloane, îi sări în ochi un rând aşternut în josul paginii.

De fapt, un cuvânt, *Mimam*, şi un număr de telefon. În ciuda faptului că ziarul era publicat în engleză, traduse involuntar cuvântul în franceză, fără să se gândească, şi nu găsi nici un înţeles. Era pe punctul de a da pagina, când, dintr-un cotlon al minţii, un gând îi porunci să se oprească!

— Mimam... Mami. Un cuvânt rostit de un copil, întors pe dos şi stâlcit de un copil care începea să vorbească... se căznea să pronunţe primul lui cuvânt. Mimam! Jamie... Jamie al lor! Numele caraghios cu care o strigase, mititelul, câteva săptămâni la rând! De care David se amuzase copios, dar care pe ea o făcuse să se întrebe de-a dreptul înspăimântată dacă nu cumva copilul lor suferea de dislexie.

— Poate încă nu s-a convins cine eşti, îi răspundea Davidrâzând.

David! Înşfăcă ziarul şi constată că informaţia era aşternută la pagina ştirilor din lumea finanţelor, acea porţiune din orice ziar care nu-i scăpa niciodată dimineaţa la cafea. David încerca să îi transmită un mesaj! Împinse scaunul cât colo trântindu-l la podea, luă ziarul şi alergă spre biroul pe care se afla telefonul, formă numărul tremurând din tot corpul. Aşteptă... nici un răspuns. Spunându-şi că poate din pricina încordării apăsase pe o altă tastă, sau că uitase să formeze prefixul de Paris, se reculese şi, de astă dată, perfect stăpână pe sine, formă din nou, apăsând rar şi corect fiecare număr.

Nici un răspuns. Dar nu poate fi decât David... simţea acest lucru, era sigură! Aşadar şi el o căutase la Trocadero, iar acum, ca să o găsească, folosise acest nume caraghios pe care numai ei doi îl cunoşteau! Dragostea mea, iubitul meu, te-am găsit!... Nu avea stare să rămână în camera strâmtă de hotel, să se învârtească, la fel ca un leu în cuşcă, formând la nesfârşit acest număr la care nu răspundea nimeni, înnebunind cu fiecare apel, ştiind că în acest timp putea să îl caute şi, poate, să-l găsească.

Când treci printr-o stare insuportabilă de stres şi eşti atât de încordat încât simţi că-ţi ia creierul foc, du-te undeva unde nu te ştie nimeni şi mergi, fă paşi. Mergi până simţi că ai să cazi din picioare, dar nu te opri, e foarte important. Aşa trebuie să faci, altfel înnebuneşti. Era încă una din lecţiile pe care le învăţase de la Jason Bourne. Cu rotiţele învârtindu-i-se nebuneşte, cu creierul lucrându-i febril, încins, mai să-i explodeze, Marie se îmbrăcă în doi timpi şi trei mişcări, mai repede decât îşi amintea să o fi făcut vreodată. Rupse bucăţica de hârtie din „Tribune" pe care era trecut numărul de telefon, trânti uşa camerei de hotel în care simţea că se sufocă şi, impunându-şi să nu o rupă la fugă, porni spre lift cu un singur gând: să iasă în stradă, să se piardă în mulţimea în care se putea mişca nestingherită, fără oprire. Acolo nu o va remarca nimeni, iar ea va trece dintr-o cabină în alta, dând telefoane, căutându-l.

Doamne, nu mai ajungea odată în hol! Ce drum interminabil şi nesuferit. Nesuferit din pricina unei perechi de americani – el înarmat până-n dinţi cu tot harnaşamentul de filmat, ea, cu pleoape roşii şi o claie de păr platinat, înţepenit cu fixativ ca o perucă turnată în ciment – care se plângeau că nimeni nu vorbeşte engleza la Paris şi, în general, nicăieri în Franţa. În sfârşit, se deschiseră şi uşile liftului, iar Marie păşi în holul hotelului Meurice, înţesat la acea oră de turişti.

În timp ce traversa holul imens, pardosit cu marmură, îndreptându-se spre uşile mari de sticlă încadrate de canaturi cu decoraţie filigranată, se opri trăsnită, fără voia ei, la vederea unui bătrân necunoscut, îmbrăcat într-un costum negru cu dungi subţiri, care se zgâia la ea, cu ochii mari şi gura căscată de uimire, din fotoliul de piele în care era aşezat.

— Marie St. Jacques! murmură acesta. Dumnezeule, ce cauţi aici? Ieşi, dispari!

— Poftim?... Cum?

Bătrânul francez se ridică greu în picioare, uitându-se febril în jur, trăgând cu coada ochiului rapid să vadă ce se întâmplă în hol.

— Nu aveţi ce căuta aici, doamnă Webb. Nu trebuie să fiţi văzută aici, spuse el vorbind în şoaptă, totuşi pe un ton aspru şi autoritar. Nu vă mai uitaţi la mine. Uitaţi-vă la ceas. Plecaţi capul.

Bătrânul veteran de la *Deuxième* îşi mută privirea de la ea şi se uită la cei câţiva oaspeţi ai hotelului aşezaţi în fotoliile de lângă el, dădu cu amabilitate din cap spre ei în semn de salut, apoi continuă în şoaptă, mişcându-şi imperceptibil buzele:

— Ieşiţi pe uşa din stânga, din capătul culoarului, cea pentru bagaje. Grăbiţi-vă!

— *Nu!* îi răspunse Marie, cu capul plecat şi ochii aţintiţi asupra ceasului de la mână. Văd că mă cunoaşteţi, însă eu nu ştiu cine sunteţi. Cine sunteţi?

— Un prieten de-al soţului dumneavoastră.

— Doamne, e şi el aici?

— Întrebarea este ce căutaţi dumneavoastră aici!

— Am stat odinioară în acest hotel. Am sperat să-şi amintească.

— Şi-a amintit, dar într-un alt context. Dumnezeule, altfel nu cred să-l fi ales. Şi-acum plecaţi!

— Nu vreau! Trebuie să-l găsesc. Unde este?

— Trebuie să plecaţi, altfel nu veţi găsi decât un cadavru. V-a transmis un mesaj în „Tribune”...

—Îl am în geantă. Pagina financiară. Mimam...

— Sunaţi la acest număr peste câteva ore.

— Nu-mi puteţi face una ca asta!

— Ba dumneavoastră nu-i puteţi face una ca asta. O să-l omorâţi! Plecaţi odată de aici. Acum!

Orbită de furie, de frică şi de lacrimile de neputinţă care începuseră să i se adune în gene, Marie ţâşni spre ieşirea din stânga a holului, dorindu-şi cu disperare să întoarcă ochii, însă ştiind cu aceeaşi disperare că nu putea face aşa ceva. Ajunse la uşile duble şi înguste din sticlă şi se ciocni de un băiat în uniformă, cu braţele încărcate de valize, care dădea să intre în hotel.

— *Pardon, madame*.

— *Moi aussi*, se bâlbâi ea şi, ca un automat, ocoli bagajele şi ieşi în stradă.

Doamne, ce-i de făcut – ce putea face, ce trebuia să facă? David se afla în hotel... era în acest hotel! Iar un străin o recunoscuse şi o prevenise să plece – să se salveze! Oare ce se petrecea?... Dumnezeule, cineva încerca să-l omoare pe David! Cam ăsta era în esenţă mesajul pe care i-l transmisese bătrânul francez... Cine era francezul... Cine erau adversarii? Unde erau?

Ajută-mă! Jason, spune-mi, ce să fac?... Jason?... Da, Jason... ajută-mă! Se opri nehotărâtă pe trotuar şi urmări absentă taxiurile şi limuzinele care se scurgeau spre peronul din faţa Hotelului Meurice, în timp ce portarul de la intrare, îmbrăcat în uniformă cu fireturi aurii, în picioare sub copertina imensă, îi întâmpina cu oamabilitate desăvârşită pe noii oaspeţi, îi saluta cu căldură pe cei mai vechi şi îi punea pe jar pe băieţii de serviciu zorindu-i să grăbească la bagaje. O limuzină mare, neagră, purtând pe portiera din spate o emblemă religioasă discretă, semn că aparţinea unui înalt prelat al Bisericii, se încolonă în şirul de maşini şi se apropie lent de intrarea hotelului. Marie se uită cu atenţie la însemnele religioase, un glob purpuriu cu diametrul de şapte centimetri în interiorul căruia era amplasat un crucifix lung, din aur. În acea clipă îngheţă, simţind cum i se taie respiraţia, şi o copleşi un val de panică de alt soi decât cea dinainte. Mai văzuse pe undeva emblema, nu ştia precis unde, tot ce-şi amintea era sentimentul de groază pe care i-l inspirase.

Limuzina ajunse în faţa peronului şi opri. Portarul dădu fuga şi, tot numai zâmbete şi temenele până-n pământ, deschise cele două portiere dinspre trotuar, iar din maşină coborâră cinci prelaţi, unul aflat în faţă, lângă şofer, şi alţi patru instalaţi pe banchetele din compartimentul spaţios din spate al limuzinei. Cei patru care coborâră din spate se amestecară în mulţime, dispuşi într-un fel foarte bizar, doi în faţa limuzinei, iar alţi doi în spate. Iar unul dintre preoţi trecu atât de aproape de Marie, încât o şterse cu pulpana rasei negre, iar aceasta îi văzu distinct chipul...şi mai ales ochii – privirea care lucea arzătoare

într-un fel prea puţin cucernic...Şi, deodată, îşi aminti de unde îi era cunoscută emblema, acest semn religios care apărea pe portiera limuzinei!

Cu mulţi ani în urmă, atunci când David... Jason încăpuse pe mâna lui Panov iar psihiatrul îl supusese unui program intensiv de recuperare, Mo îi ceruse pacientului său să deseneze, să schiţeze sau să mâzgălească imaginile care îi defilau prin minte. De nenumărate ori, pe coala de hârtie apăruse un glob având o cruce în mijloc...şi de tot atâtea ori pacientul sfâşiase în mii de bucăţi hârtia sau distrusese desenul împungându-l ca scos din minţi cu vârful creionului. Şacalul!

Deodată, privirea îi fu atrasă de o siluetă care traversa Rue de Rivoli, un bărbat înalt îmbrăcat în negru, cu un tricou şi pantaloni negri, care îşi croia drum cu greu, şchiopătând, printre maşini, cu o mână dusă streaşină la ochi să se ferească de burniţa măruntă care curând avea să se transforme în aversede ploaie. Defectul fizic nu era natural. Era fals! îşi spuse Marie. Într-o fracţiune de secundă, când bărbatul îşi sprijini piciorul în pământ şi îşi repezi umărul înainte să compenseze efortul, Marie recunoscu atitudinea sfidătoare, neîmblânzită, pe care o ştia atât de bine. Era David!

O altă persoană, aflată la nici doi metri distanţă de ea, zărise acelaşi lucru, iar în clipa următoare, îşi făcu apariţia un radioemiţător minuscul pe care necunoscutul îl duse la buze. Marie se repezi cu sălbăticie înainte, cu mâinile întinse ca o tigroaică pregătită să sfâşie duşmanul şi se aruncă asupra ucigaşului deghizat în haine preoţeşti.

— David! urlă ea cu unghiile înfipte în carnea omului Şacalului de pe al cărui chip şiroia acum sângele.

În clipa următoare, pe Rue de Rivoli se deschise focul. Mulţimea intră în panică, iar trecătorii alergară speriaţi fie spre intrarea în hotel, fie cât mai departe de teatrul luptei, toţi, fără deosebire, urlând, ţipând şi căutând înfricoşaţi să se adăpostească de nebunia care se abătuse din senin asupra străzii liniştite din această capitală a lumii civilizate. În încleştarea disperată, violentă, sălbatică, cu bărbatul care voia să-i omoare soţul, tânăra crescută într-un ranch canadian îi smulse duşmanului său pistolul din toc şi îl împuşcă în cap, spulberându-i creierii şi împroşcând sânge pe asfalt.

— Jason! urlă ea cu disperare chiar în clipa în care ucigaşul i se prăbuşea mort la picioare, realizând în secunda următoare că era singura persoană care nu se culcase la pământ – o ţintă vie! Dar imediat, în locul morţii sigure, i se oferi şansa de a trăi. Bătrânul francez cu alură distinsă care o recunoscuse în hol ieşi în fugă în stradă, cu automatul în poziţie de tragere, împroşcând o ploaie de gloanţe asupra limuzinei negre, oprindu-se doar o clipă, cât să ochească un nou agresor şi spulberându-l pe „preotul” care aţintise arma asupra lui.

— *Mon ami! t*ună Bernardine.

— Aici! strigă Bourne. Ea unde e?

—*A votre droite! Aupres de*... Dinspre uşile duble din sticlă ale Hotelului Meurice se auzi un foc de armă şi, în timp ce se prăbuşea, veteranul de la *Deuxième* mai apucă să spună: *Les Capucines, mon ami. Les Capucines!*

Bernardine căzu lat la pământ, iar un al doilea glonţ îi curmă zilele.

Marie era paralizată; creierul refuza să o asculte şi nu putea face o mişcare! De fapt, nici nu mai putea gândi, totul îşi pierduse înţelesul şi se simţea de parcă nimerise în mijlocul unui taifun dezlănţuit, sau al unei furtuni de zăpadă care o orbea izbind-o în plin în faţă. începu să plângă isteric, căzută în genunchi, apoi se prăbuşi pe trotuar, ţipând disperată:

— Copiii mei! O, Doamne, copiii mei!

— Copiii noştri, o corectă Jason Bourne care, auzindu-i strigătele apăruse lângă ea, vorbind însă cu o voce străină de cea a lui David Webb. Trebuie să fugim de aici, mă auzi?

— Da... da!

Ameţită, înspăimântată, Marie se sprijini de el şi reuşi să se ridice în picioare, susţinută de bărbatul care îi era soţ, dar care, deodată, i se părea un străin.

— David?

— Cine altul? Vino!

— M-ai speriat...

— Şi eu mă sperii pe mine. Să plecăm! Bernardine ne-a asigurat ieşirea din scenă. Trebuie să fugim. Ţine-mă de mână şi să nu-mi dai drumul!

O rupseră la fugă pe Rue de Rivoli şi alergară ca doi nebuni spre Bulevardul St-Michel care se deschidea spre est. Şi numai cândîntâlniră trecătorii parizieni care se plimbau cu obişnuita lor *nonchalance de jour*, se convinseră cei doi fugari că scăpaseră de grozăvia din faţa Hotelului Meurice. Se opriră pe o alee şi se îmbrăţişară.

— De ce-ai făcut-o? îl întrebă Marie prinzându-i cu tandreţe capul în mâini. De ce ai fugit de noi? De ce ne-ai lăsat singuri?

— Doar ştii că mă descurc mai bine fără voi, doar ştii bine.

— Înainte nu era aşa, David... Sau poate e mai potrivit să-ţi spun Jason?

— Ce importanţă au numele acum? Să plecăm de aici!

— Încotro?

—Nu ştiu. Important este că ne putem mişca. Există o portiţă de scăpare. Tot Bernardine ne-a oferit-o.

— Aşa îl chema pe bătrânul francez?

— Hai să nu vorbim despre el, bine? Măcar o vreme. Sunt şi aşa destul de zdruncinat.

— Bine, nu mai vorbim despre el. Totuşi, a spus ceva despre *Les Capucines* – ce vrea să însemne asta?

— E portiţa noastră de scăpare. Pe Boulevard des Capucines ne aşteaptă o maşină. Asta a vrut să spună. Hai!

Ieşiseră din Paris şi goneau acum spre sud într-o maşinuţă Peugeot ca atâtea altele, îndreptându-se pe autostrada Barbizon în direcţia Villeneuve – St-Georges. Marie stătea lipită de soţul ei, cu mâna încleştată de braţul acestuia. Corpurile li se atingeau, însă realiză aproape dureros că dragostea şi căldura pe care dorea să i le transmită nu îi erau întoarse cu aceeaşi măsură. Doar o parte

din bărbatul aşezat la volan îi amintea de David al ei; în rest, Jason Bourne preluase comanda, un individ rece, calculat şi distant.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva! strigă Marie.

— Mă gândeam... De ce ai venit la Paris?

— Iisuse! explodă Marie. Să te găsesc pe tine, să te ajut!

— Ai crezut că faci bine... În schimb, ai comis o gravă eroare, de neiertat. Sper că-ţi dai seama.

— Iarăşi vocea asta, protestă Marie. Tonul ăsta blestemat, rece şi distant, de parcă n-ai vorbi tu! Cine dracu' te crezi, să-mi vorbeşti pe tonul ăsta? Şi să mă judeci aşa? Dumnezeu? Ca să-ţi spun pe şleau – ba nu, uite, îţi trântesc verde în faţă – sunt lucruri pe care nu ţi le aminteşti, dragul meu.

— Nu în ceea ce priveşte Parisul, protestă Bourne. Despre Paris mi-am amintit totul. Absolut totul.

— Prietenul tău Bernardine a fost de altă părere! El mi-a spus că n-ai fi ales niciodată Meurice dacă ai fi ştiut.

— Ce? întrebă Bourne întorcându-se brusc spre soţia lui şi aruncându-i o căutătură aspră.

— Ia gândeşte-te. De ce ai ales – pentru că tu l-ai ales – tocmai Hotelul Meurice dintre toate?

— Nu ştiu... Nu-mi dau seama. E un hotel. Mi-a venit pur şisimplu în minte.

— Gândeşte-te! Ce s-a-ntâmplat cu ani în urmă la Meurice... pe trotuarul din faţa Hotelului Meurice?

— Ştiu...ştiu că s-a întâmplat ceva... Tu?

— Da, iubitule, eu. Stăteam în acest hotel sub un alt nume, tu ai venit să mă iei şi am ieşit împreună până la chioşcul de ziare din colţ unde, într-o secundă, am realizat că viaţa mea – cu sau fără tine – va fi cu totul alta.

— Doamne, am uitat! Ziarele... fotografia ta pe prima pagină. În toate ziarele apăreai drept înaltul funcţionar canadian care...

— Drept economistul canadian fugar, îl întrerupse Marie, urmărită de poliţia din toate statele europene pentru cele câteva crime comise la Zürich şi delapidarea, în acelaşi timp, a milioane de dolari din băncile elveţiene! Genul ăsta de publicitate îşi pune amprenta asupra oricui, nu? Poţi să respingi acuzaţiile, să dovedeşti că sunt neîntemeiate, complet false, dar tot rămâne să planeze asupra ta o umbră de bănuială. „Nu iese fum fără foc", doar cunoşti proverbul ăsta otrăvit. Propriii mei colegi din Ottawa... prietenii cu care lucram de o viaţă... până şi lor le era frică să mai vorbească cu mine!

— Ia stai aşa! strigă Bourne străfulgerând-o cu privirea pe soţia lui David, toate afirmaţiile astea erau false; nu era decât o cacealma pusă la cale de grupul Treadstone şi menită să mă scoată pe mine din ascunzătoare, doar ţi-ai dat seama, nu-i aşa? Eu am fost cel care nu a înţeles!

— Bineînţeles că mi-am dat seama. Tu erai cu nervii prea întinşi ca să înţelegi. Nu mi-a păsat fiindcă eu luasem o hotărâre, cu mintea mea rece şi analitică cu care sunt gata să te-nfrunt în orice clipă vrei, dragul meu savant.

— Ce?

— Fii atent! Ai trecut de drum, tot aşa cum ai depăşit drumul care duce la cabana noastră. Cu numai câteva zile în urmă... Sau poate au trecut ani de atunci?

— Ce tot îndrugi acolo?

— Mă refeream la hanul de lângă Barbizon în care am stat. Atunci l-ai rugat pe recepţioner, pe un ton foarte politicos, să aprindă focul în sufragerie... Îţi aminteşti? Eram singurii oaspeţi ai hotelului. Pentru a treia oară mi-am dat atunci seama că în spatele măştii lui Jason Bourne se ascunde o altă persoană: bărbatul de care m-am îndrăgostit fără scăpare.

— Nu-mi face una ca asta!

— N-am încotro, David. Fie şi numai pentru că trebuie să mă gândesc la mine. Trebuie să mă conving că eşti lângă mine.

Linişte. Cotiră şi ieşiră de pe *grand-route*, iar şoferul apăsă până la fund pedala de acceleraţie.

— Sunt lângă tine, şopti cel care îi era soţ, petrecându-şi braţul drept pe după umerii soţiei lui şi trăgând-o spre el. Nu ştiu pentru cât timp, dar sunt aici.

— Grăbeşte-te, iubitule.

— Bine. Vreau să te strâng în braţe.

— Iar eu aş vrea să-i sunăm pe copii.

— Acum ştiu că sunt aici.

CAPITOLUL XXVIII

— Verşi tot ce ştii de bunăvoie, altfel te înscriu pe orbită aşa cum nici măcar acoliţii tăi n-au visat vreodată că se poate, rosti Peter Holland, directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, vorbind liniştit, aproape în şoaptă, pe un ton măsurat, însă aspru şi tăios ca o aşchie de granit. Mai mult decât atât, ţin să-ţi comunic că tropăi de nerăbdare să recurg la măsuri extreme, *paisan*. Eu sunt de şcoală veche şi nu prea sunt dus pe la biserică, deci nu mă las impresionat de legile care apără jigodii ca tine. Dacă faci pe discretul cu mine, cu mâna mea îţi îndes pe gât chimicalele alea şi te trimit în ţara nimănui cu viteza luminii. Sper că m-am exprimat clar.

Cu mâna stângă şi piciorul drept turnate în ghips, *il capo subordinato* stătea întins pe pat într-un salon pustiu al infirmeriei de la Langley – pustiu fiindcă aşa ceruse personalului medical al Agenţiei directorul acesteia, gândindu-se în primul rând la urechile subalternilor săi. Faţa, în mod firesc lăbărţată, a mafiotului, dădea acum să se reverse din pricina contuziilor din jurul ochilor şi a gurii cu buze cărnoase, rezultatul direct al ciocnirii dintre capul său tare şi bordul maşinii pe care Mo Panov avusese inspiraţia să o bage într-un stejar de pe marginea drumului de ţară din Maryland. Gorila ridică ochii spre Holland, apoi privirea sa, întunecată de pleoapele umflate şi lăsate, se opri asupra lui Alexander Conklin, aşezat într-un scaun, cu degetele încleştate pe nelipsitul baston.

— N-ai dreptu’, dom’le Gură-Mare, rosti obraznic mafiotul. Fi’ncă am drepturi, ca orice cetăţean, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Şi doctorul Panov a avut aceleaşi drepturi, dar voi n-aţi ţinut seama de ele – Iisuse, şi ce i le-aţi mai încălcat!

— Uite că refuz să vorbesc până nu-mi vine avocatu’.

— Şi unde dracu’ era avocatul lui Panov când i-aţi făcut ce i-aţi făcut, îmi spui şi mie? tună Alex trântind furios cu bastonul în podea.

— Dar nu aşa merge sistemul, protestă pacientul încercând, fără a izbuti, să-şi ridice sprâncenele de indignare. Şi eu să ştiţi că m-am purtat frumos cu doctoru’, iar el uite că a profitat de bunătatea mea, Dumnezeu mi-e martor.

— Eşti jalnic, spuse Holland. Ca un personaj neizbutit de desen animat, în faza de schiţă proastă, bună de aruncat la coş. Pe aici n-avem avocaţi, *linguine*; uite că nu suntem decât noi trei, iar viitorul pe care îl întrezăresc pentru tine e o ladă de lemn.

— Ce dracu’ vreţi de la mine? ţipă mafiotul. Ce crezi că ştiueu? Eu fac ce mi se spune, aşa cum a făcut şi frati-miu, Dumnezeu să-l odihnească şi tata, fie-i ţărâna uşoară, şi cum o fi făcut şi taică-su înaintea noastră, deşi de asta eu nu ştiu nimic.

— Adică generaţii întregi s-au ocupat de bunăstarea familiei, da? observă Conklin. Viermii care trăiesc înfruptându-se din cadavre.

— Hei, ia ascultă, să nu te iei de familia mea!

— Să mă ierte nobilii tăi strămoşi, adăugă Alex.

— Tocmai familia ta ne interesează şi pe noi, Augie, interveni directorul Agenţiei. Augie te cheamă, nu? E unul din numele trecute în cele cinci permise de conducere şi ne-am zis că ăsta ţi s-ar potrivi cel mai bine.

— Ei bine, dragă jupâne Gură-Mare, văd că nu te dă deşteptăciunea afar'din casă! trânti pacientul imobilizat la pat, printre buzele umflate. Nici unu' nu-i al meu.

— Într-un fel tot trebuie să-ţi spunem, continuă Holland. Măcar să avem ce scrie pe lada în care te îngropăm, aşa ca să-şi dea seama şi arheologii care vor descoperi peste mii de ani rămăşiţele unei culturi preistorice cui i-au aparţinut măselele pe care or să le măsoare.

— Ce-ar fi să-i zicem Ciumete? întrebă Conklin.

— E prea popular, îi răspunse Peter. Parcă aş prefera Nerodul, fiindcă asta e. Îl înfăşurăm bine într-un palton de scânduri şi-l scufundăm sub falia continentală la vreo zece kilometri sub nivelul mării pentru crime comise de alţii. Asta ar fi definiţia pe care aş da-o eu oricărui nerod.

— Terminaţi odată! ţipă nerodul. Bine, gata, vă spun cum mă cheamă. Nicolo... Nicolas Dellacroce. Şi numai pentru asta şi ar trebui să-mi oferiţi protecţie! Aşa cum aţi făcut şi cu Valachi; numai aşa batem palma.

— Îţi aminteşti, Nicky, îi tăie vorba Alex. O să obţinem tot ce ne interesează, singurul neajuns fiind acela că n-o să mai avem cum să te confruntăm cu martorii, că n-o să apuci să intri într-un tribunal şi nici n-ai să ai timp să semnezi depoziţia. Vorba ceea, mortul de la groapă nu se mai întoarce.

— Ce?

— De-aici nu ieşi decât cu picioarele înainte, o legumă cu creierii fripţi. Într-un fel ar trebui chiar să ne mulţumeşti, fiindcă o să te scăpăm de toate grijile vieţii de pe pământ şi o să te trimitem la odihnă veşnică pe fundul mării.

— Hei, ce tot ciripiţi acolo?

— Desfăşurăm un raţionament, îi răspunse fostul şef al trupelor de comando din cadrul Marinei, în prezent şeful Agenţiei Centrale de Informaţii. Sper că nu te aştepţi să te facem uitat pe aici după ce medicii noştri or să te folosească pe post de cobai? La autopsie ar ieşi la iveală prea multe aspecte murdare care ne-ar trimite cam treizeci de ani pe un prici rece iar mie, te asigur, nu-mi arde să pierd atâta timp preţios... Deci, cum rămâne, Nicky? Te-ai hotărât săvorbeşti sau vrei să chemăm un preot?

— Mă mai gândesc...

— Hai să plecăm, Alex, spuse scurt Holland îndreptându-se spre uşă. Trebuie să chemăm un preot. Cretinul ăsta ticălos o să aibă nevoie de toată compasiunea unui suflet milostiv.

— Sunt momente, spuse Conklin înfigând bastonul în pământ şi ridicându-se, când mă cutremur la gândul ororilor şi bestialităţilor de care sunt în stare oamenii la adresa semenilor lor. După aceea însă, încerc să judec lucrurile la rece. Şi-mi zic că nu e vorba de brutalitate, fiindcă ăsta e un lucru abstract. E pur şi simplu una din regulile după care trebuie să te conduci în meseria noastră. Totuşi, nu pot să nu mă gândesc la individ – are şi el un corp,

o minte, un suflet, chiar dacă e făcut numai din răutate, şi nişte centri nervoşi extrem de delicaţi. Şi îmi vine în minte durerea fizică cumplită, insuportabilă, pe care trebuie să o simtă. Slavă Cerului, eu am operat întotdeauna din umbră, ca şi partenerii de afaceri ai lui Nicky. Ei or să mănânce în continuare în aceleaşi restaurante elegante, iar amărâtul ăsta o să zacă pe fundul mării şi o să se umfle până o să facă explozie.

— Gata, gata! urlă Nicolo Dellacroce răsucindu-se spre ei şi strângând sub trupul lui obez cearşaful de pe pat. Puneţi-mi întrebările alea nenorocite, da' promiteţi-mi că-mi daţi protecţie, *capisce?*

— Asta depinde în mare măsură de cât de sincer vei fi cu noi, spuse Holland revenind lângă pat.

— Eu am să fiu sincer cu tine, Nicky, remarcă Alex întorcându-se şontâc-şontâc spre scaunul lui. O minciună şi te dăm hrană la peşti, sper că m-am exprimat corect.

— N-am nevoie să-mi mai explici o dată, ştiu ce-i aia.

— Să-i dăm bice, domnule Dellacroce, rosti directorul CIA şi, extrăgând un aparat minuscul de înregistrare din buzunar, îi verifică bateria, apoi îl aşeză pe măsuţa albă de lângă pat. Îşi trase un scaun şi rosti în continuare, de astă dată în aparat, introducerea explicativă a interogatoriului care urma să aibă loc: Sunt amiralul Peter Holland, directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, şi recomand identificarea vocii pentru conformitate. Urmează înregistrarea discuţiei cu un informator pe care îl vom numi John Smith, a cărui voce va fi distorsionată pe banda computerului central, identificarea fiind posibilă prin consultarea dosarului strict secret şi numai cu aprobare specială din partea directorului Agenţiei... Perfect, domnule Smith, să lăsăm fleacurile şi să atacăm miezul problemei. Pentru protecţie, am să formulez întrebările într-o manieră cât mai generală, însă ai să-ţi dai seama la ce mă refer şi te rog să-mi răspunzi cât mai exact... Pentru cine lucrezi, domnule Smith?

— Pentru „Atlas” – o firmă de automate pentru băuturi răcoritoare din Long Island City, răspunse Dellacroce ursuz şi răguşit ca să-şi voaleze vocea.

— Cine e proprietarul companiei?

— De un'să ştiu? Majoritatea dintre noi, vreo cin'şpe, poatedouăj'de tipi, lucrăm de acasă. Înţelegi ce vreau să spun, da? Noi facem service-ul şi după aia trimitem raportul la firmă.

Holland îi aruncă o privire lui Conklin, iar cei doi bărbaţi îşi zâmbiră cu subînţeles. Cu un singur răspuns, şi primul, mafiotul se plasase singur într-un cerc larg de potenţiali informatori. Aşadar Nicolo era novice.

— Cine semnează notele de plată, domnule Smith?

— Un anume domn Louis DeFazio, un om de afaceri curat, pe cât ştiu eu. El ne trimite unde e nevoie.

— Ştii unde locuieşte?

— Brooklyn Heights. Pe malul fluviului, parcă aşa mi-a spuscineva.

— Şi unde trebuia să ajungi când te-au prins oamenii noştri?

Dellacroce se încruntă şi închise ochii înainte de a răspunde:

— La una din prăvăliile alea unde e trataţi beţivii şi drogaţii, pe undeva la

sud de Philly – după cum ştii deja, jupâne Gură-Mare, fiindcă ai găbjit harta din maşină.

Holland întinse furios mâna spre aparat şi îl opri.

— Ţi-ai câştigat biletul spre iad, târâtură!

— Hei, tu ţi-ai căpătat informaţia aşa cum ai vrut, şi io ţi-o dau aşa cum vreau, e bine? Era o hartă, întotdeauna trebe' să avem o hartă în maşină când o apucăm pe hârtoapele alea de milioane până la spelunca aia nenorocită de parcă am transporta vreun preşedinte sau cine ştie ce nobil la o întâlnire simandicoasă... Dă-mi caietu' ăla şi creionul şi îţi desenez drumu' până în faţa tablei de pe poartă. Mafiotul ridică braţul drept teafăr şi împunse aerul cu arătătorul în direcţia directorului Agenţiei. Voi fi exact, dom'le Gură-Mare, fi'ndcă nu vreau să sfârşesc hrană la peşti, *capisce*?

— Şi nu vrei să te înregistrăm, spuse Holland cu o uşoară ezitare în glas. De ce nu?

— Fac ceva pe înregistrările voastre. Cum mi-ai zis? Un rahat central al prăvăliei? Da' ce-ţi imaginezi... Că oamenii noştrii nu poa' să intre aici? Şi-ncă cum! Poate chiar doctoru' ăla nenorocit o lucra pentru noi!

— El nu, dar avem de gând să ajungem la un medic militar care lucrează pentru voi.

Peter Holland apucă blocnotesul şi creionul aflate pe noptieră şi i le întinse lui Dellacroce. Nu se obosi să pornească aparatul de înregistrare. Nu mai era nevoie de recuzită, acum intrase pe un teren pe care se juca dur, fără mănuşi.

În New York City, pe Strada 138 care se întinde între Broadway şi Amsterdam Avenue, deci chiar în inima Harlemului, un negru înalt, trecut uşor de treizeci de ani, îmbrăcat în haine ponosite şi cam şifonat, mergea clătinându-se pe trotuar. Se împiedică de o cărămidă care se desprinsese din zidul casei cu apartamente ieftine, o clădire care, după aspect, mai avea puţin şi se prăbuşea, şi căzu petrotuar cât era de lung, cu picioarele întinse şi faţa nerasă vârâtă în gulerul cămăşii rupte primite ca ajutor umanitar de la armată.

— După halul în care arăţi, spuse el în şoaptă în microfonul miniatural fixat sub haine, ai crede că am nimerit în cartierul exclusivist din Palm Springs unde îşi face cumpărăturile crema cremei albilor.

— Te descurci de minune, se auzi o voce metalică vorbind în receptorul minuscul care îi fusese cusut pe spatele gulerului cămăşii. Supraveghem locul; stai liniştit, te anunţăm când e vreo mişcare. Maşinuţa aia de înregistrat mesaje e aşa de prăpădită că a început să scoată fum.

— Şi cum aţi reuşit, băieţi, voi, doi crini imaculaţi, să intraţi în bomba asta?

— Atât de devreme azi-dimineaţă încât nimeni nu ne-a văzutla faţă.

— De abia aştept să vă văd cum ieşiţi. Sunteţi ca acul în carul cu fân, deşi nu-mi amintesc să fi văzut vreunul. Că tot vorbim de fân, i-aţi anunţat pe sticleţii din cartier? Zău că mi-ar displăcea să propun să fiu aruncat la mititica după ce m-am căznit atât să-mi las splendoarea asta de barbă. Mă înţeapă al

naibii, iar nevastă-mea cea nouă de trei săptămâni nu prea mă găseşte prin ea.

— Trebuia să rămâi cu prima, amice.

— Măi băieţi albi, mici şi glumeţi. Prima nu se da în vânt după orele la care ne pupam şi nici după drumurile dese pe care le făceam. Ce vrei, nu-i plăcea geografia. Nu i-a plăcut nici când m-am dus să-mi fac de cap vreo câteva săptămâni tocmai în Zimbabwe. La asta mai aveţi ceva de spus?

— Băieţii în albastru ştiu cum arăţi şi li s-a povestit care ar fi mişcarea. Ai fost invitat la o petrecere pe care o dau federalii, deci or să te lase în pace... Stai aşa! Gata cu trăncăneala. Cred că apare omul nostru. Are un ghiozdănel de telefonist atârnat la şold. El e. Se îndreaptă spre intrare. E al tău, împărate Jones.

— Bine, băieţei albi, mici şi glumeţi... L-am preluat, şi aş zice că arată ca o cremă fină de ciocolată. E speriat ca dracu' şi abia aşteaptă să intre în palat.

— Asta înseamnă că-i de-adevăratelea, rosti vocea metalică de după guler. E bine.

— Ba-i rău, puştiule, îl contrazise imediat agentul de culoare. Dacă-idepanator adevărat înseamnă că tipul nu ştie nimic şi că până la şmecherii care l-au trimis se întind vreo câteva niveluri groase ca melasa pe care o făceau bătrânii în Sud.

— Da? Şi atunci cum ai să-ţi dai seama?

— Tehnologia de vârf, săraca. Trebuie să văd numerele pe care le programează cu cutiuţa aia vrăjită a lui.

— Asta ce dracu' mai e?

— O fi el de-adevăratelea, dar pare prea speriat şi nu cred să fie de vină peisajul.

— Ce să înţeleg din asta?

— Îi stă scris pe frunte, amice. Poate să introducă numere false dacă simte că e luat la ochi.

— Nu te mai urmăresc.

— Are o dublură a numerelor care corespund aparatului de preluare a mesajelor de la distanţă, aşa încât poate să fixeze apelul.

— Las-o baltă, se auzi din nou vocea din spatele gulerului. Atâta tehnică de vârf chiar n-am apucat să-nvăţ. Oricum, avem pe cineva plantat la compania Reco-şi-cum-i-o-zice, care nu aşteaptă decât un semn de la tine.

— Păi, în acest caz, nu-mi rămâne decât să pun osul la treabă. Terminat, dar rămâneţi pe recepţie.

Agentul se ridică clătinându-se, mergând spre intrarea în clădirea care stătea să cadă. Depanatorul ajunsese deja la al doilea etaj şi cotise la dreapta pe coridorul îngust şi murdar. În mod evident, nu venea pentru prima oară în acest loc şi se mişca firesc, fără a se uita la plăcuţele cu numere şterse de pe uşi. Lucrurile aveau să fie lesne de dus la bun sfârşit, îşi spuse agentul CIA, mulţumit că misiunea nu o primise direct prin Agenţie. La dracu', era de-a dreptul ilegală.

Urcă câte trei trepte deodată, păşind neauzit cu pantofii săi moi cu talpă dublă din cauciuc care totuşi nu putea înăbuşi scârţâitul jalnic şi inevitabil al

scării vechi de lemn. Cu spatele lipit de perete, trase cu coada ochiului după colţ şi îl zări pe depanator oprindu-se în capătul culoarului pe care zăceau mormane de gunoaie, la ultima uşă din stânga. Scoase nişte chei, le răsuci pe rând, deschise uşa şi intră. Poate că totuşi nu avea să fie atât de simplu pe cât se aşteptase, îşi spuse agentul gânditor. Când uşa se închise în urma bărbatului, se furişă tăcut pe coridor şi se opri, cu toate simţurile la pândă. Situaţia nu era grozavă, dar nici dezastruoasă nu părea a fi, constată el auzind cheia răsucindu-se o dată în broască, semn că omul de la Depanări era grăbit. Îşi lipi urechea de uşa soioasă cu vopsea cojită şi îşi ţinu răsuflarea ascultând atent. Treizeci de secunde mai târziu, întoarse capul, expiră puternic, trase o gură zdravănă de aer şi reveni la treabă. Auzi vorbele depanatorului, nu distinct ci înăbuşite, totuşi destul cât să le prindă înţelesul.

— Centrala, aici Mike. Vorbesc de pe Strada 138, sector doisprezece, aparatul şaisprezece. E vreo drăcie electronică pe-aci prin clădire? Deşi n-aş crede nici dacă mi-o fluturi prin faţa ochilor. (Tăcerea care urmă nu dură mai mult de douăzeci de secunde)... N-avem? Păi, atunci, de la ce să fie interferenţa asta pe frecvenţă?... De la ce? Cablu TV? Păi ăştia din cartier n-au bani nici de-o pâine... A, păi de ce nu zici aşa, vecine? M-am prins, cablu aerian. Care va să zică punk-iştii ăştia trăiesc pe picior mare, hai? Stau într-un cartier de tot rahatu', da' şi-au tras înăuntru un confort de cazi pe spate... Bine, curăţă linia de paraziţi şi trimite-mi semnalul. Nu plec de-aici până nu mi-l dai. OK, frăţioare?

Agentul îşi întoarse încă o dată capul într-o parte şi respiră, de astă dată uşurat. Putea pleca liniştit fără să tragă un foc de armă pentru că obţinuse cât se poate de simplu informaţia care îl interesa. Strada 138, sectorul doisprezece, aparatul şaisprezece, iar ei cunoşteau numele companiei care instalase aparatura: Reco-Metropolitan, Sheridan Square, New York. De aici înainte, crinii care-l aşteptau afară se puteau descurca şi singuri. Se întoarse în capul scării dubioase şi îşi ridică gulerul ponosit al cămăşii primite de pomană.

— În caz că mă calcă trenul, vă dau acum informaţia. M-aţi auzit?

— Perfect, împărate Jones.

— Aparatul şaisprezece, sectorul doisprezece.

— În regulă! Găseşti cecul la casă.

— Puteai şi tu să spui: „Remarcabil, prietene".

— Ascultă, tu eşti ăla care a făcut facultatea, nu eu.

— Mai sunt şi autodidacţi pe lume... Stai! Nu mai sunt singur!

În capătul scării îşi făcuse apariţia un negru mic şi îndesatcare se zgâia la agent cu ochii ieşiţi din orbite îndreptând spre el un pistol. Agentul CIA se trase fulgerător înapoi şi se ascunse după colţul palierului, moment în care pe coridor şuierară patru gloanţe. Agentul ieşi cu revolverul scos din toc şi trase de două ori, însă probabil că un singur foc ar fi fost destul. Agresorul se prăbuşise pe podeaua murdară din hol.

— Un glonţ mi-a ricoşat în picior! strigă agentul. Dar l-am doborât, nu ştiu dacă e mort sau nu! Trageţi maşina în faţă şi scoateţi-ne pe amândoi de aici! *Pronto!*

— Vine! Păzea!

Era trecut de opt dimineaţa când Alex Conklin intră în biroul lui Peter Holland, impresionându-i pe cei doi paznici de la poarta Agenţiei, cu faptul că avea oricând intrare liberă la director.

— Ceva noutăţi? întrebă Holland ridicând privirea de pe hârtiile împrăştiate pe birou.

— Nimic, îi răspunse supărat agentul operativ pensionat îndreptându-se glonţ spre canapea şi nu spre fotoliul din faţa lui Holland. Nici măcar o veste amărâtă. Iisuse, ce porcărie de zi şi încă nici n-a început bine! Casset şi Valentino s-au închis în schit şi încearcă să dea măcar de o urmă prin canalele din Paris... Nimic... Dumnezeule, gândeşte-te şi tu şi vezi dacă găseşti vreun fir, că eu nu sunt în stare! Swayne, Armbruster, DeSole – lepra aia mută ca mormântul, cârtiţa de care habar nu aveam. Şi după aia moare Teagarten, cu cartea de vizită a lui Bourne pe piept, când noi ştim precis că a fost o cursă întinsă de Şacal lui Jason. Da' eu tot nu-i dau de capăt; nu găsesc un firicel care să facă legătura între Carlos şiTeagarten, deci prin extensie, cu Meduza. Totul e absurd, Peter. Ne scapă miezul problemei. Sunt arse siguranţele, Peter!

— Linişteşte-te, rosti Holland cu blândeţe.

— Cum dracu' crezi că pot să mă liniştesc? Bourne a dispărut – adică sper că a dispărut şi că nu a murit. N-avem nici o veste despre Marie, nici o vorbuliţă, şi mai aflăm că Bernardine a fost împuşcat pe Rivoli acum câteva ore – Cristoase, ziua-n amiaza mare! Asta înseamnă că şi Jason a fost acolo – trebuie să fi fost acolo!

— Dar cum după descriere nici unul dintre morţi sau răniţi nu pare a fi el, putem trage liniştiţi concluzia că a scăpat întreg, nu-i aşa?

— Da, putem spera.

— Mi-ai cerut să-ţi dau un fir, continuă gânditor directorul CIA. Nu ştiu dacă îmi stă în puteri să te ajut cu ceva, dar poate am totuşi o informaţie destul de interesantă.

—New York? întrebă Conklin brusc interesat. Robotul pentru mesaje? Scufiţa Roşie DeFazio din Brooklyn Heights?

—Ajungem şi la New York – toate şi toţi la timpul lor. Propun însă să ne concentrăm acum asupra firului pe care tu l-ai numit parcă miezul problemei.

— Credeam că sunt iute la minte, dar te rog arată-mi-l şi mie, că eu nu-l văd pe nicăieri.

Holland se sprijini de birou, se uită la hârtii, iar apoi ridică privirea spre Alex.

— În urmă cu şaptezeci şi două de ore, când te-ai hotărât să-mi povesteşti totul de-a-fir-a-păr, mi-ai explicat că ideea ascunsă în spatele strategiei sugerate de Bourne era aceea de a-i convinge pe Şacal şi pe cei din Meduza să bată palma şi să-l caute împreună pe Bourne. Parcă asta a fost premisa, da? Ambele tabere îşi doresc să-l lichideze. Carlos din două motive: setea de răzbunare şi presupunerea că Bourne l-ar putea recunoaşte; iar cei din Meduza fiindcă Bourne îi deranjează cu informaţiile pe care a reuşit să le

pună cap la cap. Corect?

— Da, cam asta a fost premisa, îl aprobă Conklin dând din cap. Tocmai de aceea am făcut săpături şi am dat câteva telefoane, dar niciodată n-aş fi crezut că am să dezgrop aşa ceva. Iisuse, un cartel care se întinde pe tot globul, născut în urmă cu douăzeci de ani la Saigon, compus din grangurii cei mai tari din şi din afara guvernului; şi din armată. E genul de mizerie pe care nu mi-am dorit să o dezgrop şi, cu siguranţă, pe care nu mă aşteptam să o găsesc. Mi-am zis că poate o să dau peste vreo zece-doisprezece milionari de calibru greu, cu conturi dubioase la bancă deschise în urma unor operaţiuni şi furtişaguri la Saigon, unii care să nu reziste la o cercetare mai atentă; dar la asta zău că nu m-am aşteptat. Nu la Meduza asta de acum!

— Ca să ne exprimăm cât mai simplu cu putinţă, continuă Holland încruntându-se privind mai întâi la hârtii, apoi ridicând dinnou privirea spre Alex, imediat ce stabileaţi contactul între Carlos şi Meduza, îi transmiteaţi Şacalului mesajul că Meduza doreşte să elimine cu orice preţ pe cineva şi că banii nu sunt o problemă. Corect?

— Cheia era calibrul şi poziţia celor din Meduza care îi transmiteau mesajul lui Carlos, îi explică Conklin. Trebuia să găsim nişte olimpieni, adică genul de clienţi cu care Şacalul nu prea se întâlneşte şi nu s-a întâlnit vreodată până acum.

— Şi atunci dezvăluiaţi numele celui vizat – să zicem, ceva de genul: „John Smith, cunoscut ani de zile sub numele de Jason Bourne”, iar în acest fel Şacalul era agăţat. Fiindcă Bourne este cel pe care visează să-l omoare.

— Da. Tocmai de aceea emisarii Meduzei trebuiau să fie autentici, beton armat, dincolo de orice bănuială, astfel încât Carlos să accepte oferta lor fără a bănui că i se întinde o cursă.

— Pentru că, adăugă directorul CIA, Jason Bourne a fost creat de Meduza de la Saigon – lucru pe care Carlos îl ştie – dar nu s-a înfruptat niciodată din bogăţiile Meduzei moderne, de după război. Ăsta ar fi scenariul, în mare, da?

— Mai logic decâtte-ai exprimat tu nici că se poate. Trei ani de zile s-au folosit de serviciile lui şi nu o dată era să-şi găsească sfârşitul în misiuni periculoase. Iar la un moment dat se presupune că a descoperit cum câţiva din neisprăviţii de la Saigon, care la acea vreme s-au ascuns prin birouri, acum au maşini elegante, iahturi şi tot felul de conturi cu şase zerouri, în timp ce el primeşte o amărâtă de pensie de la stat. Situaţie care l-ar fi pus la grea încercare până şi pe Sfântul Ioan Botezătorul, ca să nu mai pomenim despre Barabas.

— Un libret desăvârşit, rosti Holland, pe buze fluturându-i un zâmbet posnaş. Parcă-i aud pe tenori avântându-se pe note victorioase spre cer şi pe baritonii machiavelici ieşind cu coada între picioare din scenă... Ei, ce te uiţi aşa urât la mine, Alex? Vorbesc serios. E un plan de-a dreptul ingenios. Şi, în chip inevitabil, profeţia s-a împlinit de la sine.

— Ce naiba vrei să spui?

— Bourne ăsta al tău a avut dreptate de la bun început. Totul s-a petrecut exact aşa cum a prevăzut, numai că i-au scăpat din vedere câteva

aspecte. Nici nu se putea altfel, undeva pe drum s-a produs o reacţie de polenizare încrucişată.

— N-ai vrea să cobori de pe Marte şi să explici în aşa fel încât să înţeleagă şi un muritor de rând, Peter?

— Meduza chiar îl foloseşte pe Şacal! În acest moment. Felul în care a fost asasinat Teagarten dovedeşte din plin această ipoteză, doar dacă nu vrei tu să susţii că de fapt Bourne a aruncat în aer maşina la Bruxelles.

— Cum o să spun aşa ceva?

— Atunci înseamnă că numele lui Carlos a fost adus în discuţie de cineva din Meduza, care ştia de existenţa lui Jason Bourne. Altfel nu se poate. Tu nu i-ai pomenit numele nici în faţa luiArmbruster, nici a lui Swayne, nici a lui Atkinson atunci când ai vorbit cu ei, corect?

— Cum o să spun aşa ceva? Nu era momentul. Nu ajunsesem încă în punctul în care puteam apăsa pe trăgaci.

— Deci cine a mai rămas? întrebă Holland.

Alex se uită îndelung la directorul Agenţiei.

— Dumnezeule, rosti el în şoaptă. DeSole?

— Da, DeSole, specialistul nostru prost plătit care se plângea în glumă, însă fără a scăpa o ocazie, că e imposibil să le dai copiilor şi nepoţilor o educaţie cumsecade numai din salariul primit de la stat. A fost făcut să vorbească, şi plătit pentru asta, deci a dezvăluit tot ceea ce am discutat, începând din momentul în care ai dat buzna peste noi în prima zi, în sala de şedinţe.

— Sigur a făcut-o, numai că discuţia s-a limitat atunci la Bourne şi la Şacal. N-am spus nimic despre Armbruster, Swayne, Teagarten sau Atkinson, pentru simplul motiv că habar nu aveam la acea dată de existenţa noii Meduze. Ce Dumnezeu, Peter, nici tu n-ai aflat de ei decât acum şaptezeci şi două de ore.

— Da, numai că DeSole şi-a dat imediat seama despre ce-i vorba fiindcă el era vândut; el făcea parte din Meduza. Precis i s-au aprins beculeţele: „Atenţie! Cineva s-a infiltrat printre noi. Un nebun vrea să ne demaşte, să ne distrugă”... Doar tu singur mi-ai spus că cineva a dat alarma şi că tipii au intrat în panică, de la Camera de Comerţ şi Pentagon şi până la ambasada de la Londra.

— S-a dat alarma, asta cam aşa e, aprobă Conklin. Şi au intrat aşa de tare în panică încât doi dintre ei au fost lichidaţi împreună cu Teagarten şi cârtiţa noastră supărată că-i prost plătită. Sfatul bătrânilor din Şerpoaica a hotărât rapid care dintre oamenii lor erau cei mai vulnerabili. Însă eu tot nu pricep unde s-ar potrivi în schemă Şacalul sau Bourne. Nu văd legătura.

— Credeam că asupra acestui lucru am căzut de acord.

— DeSole? spuse Conklin scuturând energic din cap. E tentant, dar nu se potriveşte. Nu avea cum să presupună că aş vrea să mă insinuez printre cei din Meduza, pentru simplul fapt că eu n-aveam habar de existenţa lor.

— Dar când ai început să te insinuezi, cred că viteza cu care s-au derulat întâmplările – deşi totul părea a fi la poli diametral opuşi – i-a cam dat de

gândit, mai cu seamă că problemele apăreau cam repede una după alta. Chiar, în cât timp s-a petrecut totul? În câteva ore, nu?

— În mai puţin de douăzeci şi patru de ore... Dar lucrurile erau la poli diametral opuşi!

— Nu pentru mintea sclipitoare a unui analist de excepţie, îl contrazise Holland. Dacă prin faţă îţi trece o stafie care arată şi umblă ca o stafie, înseamnă că stafie trebuie să fie. Deci o stafie a căutat. Presupun că undeva pe parcurs, DeSole a făcut legătura între Jason Bourne şi nebunul care s-a infiltrat în Meduza – noua Meduză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum putea să-şi dea seama?

— Nu ştiu. Poate pentru că tu ne-ai spus că Bourne a fost creaţia Meduzei de la Saigon – sau nu crezi că e un fir solid de care să te agăţi?

— Dumnezeule, s-ar putea să ai dreptate, spuse Conklin prăbuşindu-se pe spătarul canapelei. Noi am spus că nebunul fără identitate era mânat de un singur gând: acela că fusese exclus din Meduza. Eu însumi am folosit aceste cuvinte la telefon: „Are nume, ştie ce poziţie socială ocupă fiecare şi cunoaşte existenţa băncilor din Zürich”... Iisuse, am fost legat la ochi! Cu gura mea am spus toate astea unor străini, la telefon, încercând să-i agăţ. Dar nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că pomenisem despre legătura dintre Bourne şi Meduza de la Saigon la prima întâlnire la care a participat şi DeSole.

— Şi de ce să te fi gândit la asta? Tu şi omul tău aţi vrut să faceţi o partidă pe cont propriu.

— Aveam motive mai mult decât întemeiate, îl întrerupse Conklin. Înce mă privea, puteai fi şi tu băgat în Meduza.

— Îţi mulţumesc din suflet.

— Ei hai, lasă prostiile. „Avem un om sus de tot la Langley”... exact astea au fost cuvintele pe care ni le-a spus Atkinson. Tu ce-ai fi crezut, cam ce-ai fi făcut?

— Exact ceea ce ai făcut şi tu, îi răspunse Holland cu un zâmbet subţire. Numai că se ştie, tu eşti mai deştept decât mine, o minte sclipitoare.

— Îţi mulţumesc din suflet.

— Lasă, nu fi prea supărat pe tine. Oricine în locul tău ar fi procedat la fel. Pentru remarca asta îţi mulţumesc cu-adevărat. Şi, sigur, numai DeSole a fost. Cum a ajuns la concluzia asta habar n-am, însă numai el îi putea da de capăt. Probabil şi-a amintit ceva petrecut cu câţiva ani în urmă, doar ştii că nu uita nimic. Absorbea totul ca un burete şi nu uita niciodată, avea o memorie excelentă şi o minte organizată ca un computer. Era capabil să-şi amintească vorbe, chiar fraze întregi, grimase sau expresii de aprobare sau dezaprobare pe care majoritatea dintre noi le uitasem de mult... Iar eu i-am servit practic pe tavă toată povestea cu Bourne şi Şacalul, pe care precis a transmis-o mai departe Meduzei şi uite aşa a fost montat episodul de la Bruxelles.

— Dar nu s-au oprit aici, Alex, rosti Holland aplecându-se spre el şi luând câteva hârtii de pe masă. V-au suflat scenariul de sub nas, v-au uzurpat strategia, l-au asmuţit pe Jason Bourne împotriva Şacalului. Numai că nu voi eraţi cei care ţineau frâiele în mână, de astă dată Meduza a avut grijă să tragă

toate sforile. Bourne a ajuns exact în punctul în care se afla acum treisprezece ani în Europa, singur sau poate cu soţia lui, unica deosebire fiind aceea că, în afara Şacalului, acum îl urmăresc Interpolul, organele de poliţie ale tuturor ţărilor depe continent şi încă o maimuţă care i s-a suit în cârcă şi abia aşteaptă să îl doboare.

— Asta ştii din hârtiile alea pe care le tot răsuceşti acolo, nu? Informaţiile de la New York?

— Nu bag mâna în foc, dar s-ar putea să fie ce căutăm. E vorba de polenizarea încrucişată de care vorbeam mai devreme: albinuţa care zboară din floare în floare cărând pe aripile ei otrava.

— Vorbeşte odată, nu mă mai fierbe atât! Te rog.

— Nicolo Dellacroce şi şefii de deasupra lui.

— Mafia?

— Nu înseamnă că dacă societatea nu o acceptă, organizaţia nu este în continuare foarte puternică. În fond, Meduza s-a născut la Saigon prin reunirea sub un stindard comun a ofiţerilor de armată, însă acum, ca şi atunci, aceştia lasă treburile murdare în seama nenorociţilor de ostaşi lacomi şi corupţi. Gândeşte-te la tipi de teapa lui Nicky D. sau a sergentului Flannagan. Când trebuie lichidată o persoană, când se pune problema răpirii cuiva sau drogării unui prizonier, băieţii cu manşete scrobite şi butoni de aur dispar în ceaţă şi nu sunt de găsit nicăieri.

— Presupun că tu ai reuşit să-i găseşti, spuse Conklin, fierbând de nerăbdare.

— Repet: aşa credem. Iar când spun „credem”, mă refer de fapt la băieţii care lucrează pe post de colaboratori din umbră pe lângă departamentul anti-crimă de la New York, adică o unitate specială autointitulată Plutonul U. S.

— N-am auzit în viaţa mea de ăştia.

— Majoritatea sunt americani de origine italiană care îşi spun Sicilienii incoruptibili. De unde şi conotaţia ce stârneşte confuzii.

— Frumos gândit.

— Şi urât lucrat... în conformitate cu registrele de încasări ale lui Reco-Metropolitan...

— Cine?

— Compania care a instalat robotul pentru mesaje telefonice pe Strada 138 din Manhattan.

— Scuze. Te rog, continuă.

— Deci, conform registrelor aparatul a fost închiriat de o firmă neînsemnată de import de pe Bulevardul Unsprezece, la câteva străzi mai încolo de port. Acum o oră am intrat în posesia tuturor apelurilor din ultimele două luni ale companiei şi aş vrea să văd dacă ghiceşti ce am găsit.

— Mai bine spune-mi tu, îi răspunse Alex apăsat.

— Nouă apeluri la un post din Brooklyn Heights.

— DeFazio?

— Dacă vrei. Acolo locuieşte, însă postul a fost înregistrat pe numele firmei „Atlas” – automate de băuturi răcoritoare din Long Island City.

— Se potriveşte. Cam tâmpită ideea, totuşi se potriveşte. Despre DeFazio ce poţi să-mi spui?

— Un *capo* de nivel mediu dar foarte ambiţios, din familia Giancavallo. Vârât până în gât în afacerile lumii interlope, e foarte rău şi... foarte pederast.

— Dumnezeule!

— Sicilienii ne-au pus să ne jurăm că păstrăm secretul. Ar prefera să bată ei toba când vine momentul.

— Aiurea, spuse Conklin liniştit. Una din primele lecţii pe care am învăţat-o în meseria noastră este să-i minţi pe toţi în faţă şi mai ales pe aceia care sunt atât de naivi încât să se încreadă în cuvântul tău. O să aruncăm pe piaţă informaţii cu prima ocazie...Şi care ar fi celălalt post telefonic, cel la care nu te-ai aşteptat?

— Cam cea mai tare firmă avocăţească de pe Wall Street.

— Meduza, conchise ferm Conklin.

— Aşa am citit şi eu informaţia. Firma lucrează cu şaptezeci şi şase de avocaţi şi ocupă două etaje ale blocului. Deci care din toţi ăştia ar putea fi – de fapt, este – omul nostru?

— Mă doare în cot de omul vostru! Ne ţinem de capul lui DeFazio şi dăm de urma celor pe care îi trimite la Paris şi a mesajelor cu care îl ţine în priză pe Şacal. Ăştia ţin puştile aţintite asupra lui Jason Bourne şi ăsta e singurul lucru care mă interesează. Trimite trupa pe capul lui DeFazio. El e tipul care a fost angajat!

Peter Holland se lăsă liniştit pe spate, se sprijini de spătar şi îl privi încordat pe Conklin.

— Mai devreme sau mai târziu tot ajungem aici, nu, Alex? îl întrebă el calm. Fiecare din noi are anumite priorităţi... Aş face tot ce-mi stă în puteri să-i salvez pe Jason Bourne şi pe soţia lui, dar refuz să-mi calc jurământul pe care l-am făcut faţă de ţara mea. Deci, n-am cum să te ajut şi presupun că-ţi dai şi singur seama. Prioritatea mea este Meduza sau, ca să mă exprim în cuvintele tale, cartelul care şi-a întins tentaculele pe glob şi a cărui unică intenţie este aceea de a deveni guvernul acestei ţări în sânul guvernului pe care ţara îl are. După ăştia trebuie să mă ţin mai întâi. Ei sunt, aşadar, prioritatea numărul unu, imediată şi fără a precupeţi o victimă, dacă ăsta trebuie să fie preţul. Sau mai pe şleau, prietene – şi sper că-mi eşti prieten – familia Bourne, sau cum i-o fi chemând, ar putea fi sacrificată pe parcurs. Regret sincer, Alex.

— De fapt, ăsta este adevăratul motiv pentru care m-ai rugat să trec azi-dimineaţă pe aici, nu? spuse Conklin înfigând bastonul în podea şi ridicându-se stângaci.

— Da.

— Deci voi aţi stabilit regulile partidei pe care o veţi juca împotriva Meduzei, iar noi nu avem nici un loc în schemă.

— Nu e loc şi pentru voi. Fiind vorba de un conflict major de interese.

— Te înţeleg. V-am dat planurile peste cap, încercând în primul rând să-i ajutăm pe Jason şi pe Marie. Acum, sigur, convingereamea – intimă şi de profesionist – este aceea că dacă marele guvern al Statelor Unite nu e-n stare

să stăpânească Meduza fără a sacrifica viaţa unui bărbat şi a unei femei care au făcut atâtea pentru ţară, atunci înseamnă că acelaşi guvern e de doi bani!

—Sunt de acord cu tine, rosti Holland ridicându-se de la birou. Însă eu am depus un jurământ să apăr interesele acestei ţări şi, pentru mine, asta e prioritatea numărul unu.

— Să mai îndrăznesc să-ţi cer ceva?

— Orice, cu condiţia să nu compromită misiunea noastră de lichidare a Meduzei.

— Poţi să-mi faci rost de două locuri într-un avion militar, curat ca lacrima, pentru Paris?

— Două?

— Pentru mine şi Panov. Am fost împreună în Hong Kong, aşa că nu văd de ce nu am pleca tot împreună şi la Paris.

— Alex, cred că ţi-ai ieşit complet din minţile alea răsuciteale tale!

— Să-ţi explic, Peter, fiindcă am impresia că nu ai înţeles. Soţia lui Mo s-a prăpădit după zece ani de căsnicie, iar eu n-am avut niciodată curajul măcar să fac o probă. Aşa încât, „Jason Bourne” şi Marie sunt singura noastră familie. Să ştii că ea e o bucăţică al naibii de bună, ascultă-mă pe mine că mă pricep.

— Bine, două bilete la Paris, rosti Holland aproape în şoaptă şi cu chipul livid.

CAPITOLUL XXIX

Marie îşi urmărea soţul cum se învârte fără astâmpăr, călcând apăsat, furios ca un leu în cuşcă, între măsuţa de scris şi ferestrele însorite ale camerei care dădeau spre curtea interioară a *Auberge des Artistes*din Barbizon. Marie îşi amintise de hanul de ţară, nu însă şi David Webb. Iar când soţul său îi comunicase acest lucru, Marie se strânsese şi închisese o clipă ochii, în urechi răsunându-i parcă aievea o voce care urca din trecut.

— Mai presus de orice trebuie să evite situaţiile-limită, de stres maxim, soiul acela de tensiune care se instalează când lupţi pentru a supravieţui. Dacă vei constata că această stare de agitaţie îi revine – şi ai să-ţi dai seama dintr-o privire – fă imposibilul şi opreşte-l. Sedu-l, pălmuieşte-l, urlă la el, fă orice... numai opreşte-l.

Aşa îi vorbise Morris Panov, prietenul de nădejde, medicul şi cel care îi ajutase soţul să iasă din Tenebre. Încercase să îl seducă la câteva minute după ce rămăseseră singuri în cameră, dar eşuase într-un chip lamentabil. Fusese o eroare aproape tragi-comică pentru amândoi, fiindcă nici unul nu-l dorea fizic pe celălalt. Totuşi rămăseseră îmbrăţişaţi în pat, înţelegând amândoi situaţia.

— Ce mai pereche suntem şi noi, spuse Marie.

— Am mai trecut prin asta, îi răspunse David, şi sunt convins că nu va fi pentru ultima oară. Apoi, Jason Bourne se trase din braţele ei şi coborî din pat. Trebuie să fac o listă, adăugase el cu o notă de nerăbdare în glas, îndreptându-se spre măsuţa rustică lipită de perete care servea drept birou şi masă pentru telefon în acelaşi timp. Trebuie să ştim exact cum stăm; în ce punct am ajuns şi încotro s-o luăm.

— Iar eu ar trebui să-l sun pe Johnny pe insulă, completă Marie ridicându-se în picioare şi netezindu-şi fusta. Vorbesc mai întâi cu el şi apoi cu Jamie. Vreau să-l liniştesc şi să-i spun că ne întoarcem curând.

Tânăra doamnă se îndreptă hotărâtă spre măsuţa telefonului, dar îngheţă la jumătatea drumului, blocată de vorbele soţului ei – soţul ei care devenise un străin.

— Nu, îi răspunse Bourne calm, clătinând din cap.

— Nu-mi vorbi mie aşa, protestă furioasă mama străfulgerându-l cu privirea.

— Situaţia s-a schimbat complet după episodul de acum trei ore de pe Rivoli. Totul e dat peste cap. Înţelegi?

— Tot ce ştiu este că propriii mei copii sunt la mii de kilometri depărtare de mine şi că trebuie să vorbesc cu ei. Poate tu n-ai înţeles bine.

— Ba înţeleg, însă nu te pot lăsa să o faci, îi răspunse Jason.

— Să te ia naiba, domnule Bourne!

— Vrei să mă asculţi?... O să vorbim amândoi cu Johnny şi cu Jamie, dar nu de aici şi nu cât sunt pe insulă.

— Ce...?

— Îl sun imediat pe Alex şi îl rog să-i scoată pe toţi de acolo, inclusiv pe doamna Cooper.

Marie îşi privi cu ochi mari soţul, pricepând deodată.

— O, Doamne, Carlos!

— Începând de azi de la prânz are un singur reper în jurul căruia să dea târcoale: Tranquility. Dacă n-a aflat până acum, atunci nu va trece mult şi cineva o să-i spună că Jamie şi Alison sunt cu Johnny pe insulă. Sigur, am încredere în fratele tău şi în trupele lui de Tonton Macoute, dar parcă aş sta mai liniştit să ştiu că nu-i prinde noaptea în arhipelag. Nu am de unde să ştiu dacă Şacalul nu are şi alţi admiratori pe insulă care să intercepteze convorbirea, deci să ne ia urma. Însă ştiu precis că telefonul lui Alex e curat. De aceea nu-i pot suna acum. Nu de aici şi nu la numărul de pe insulă.

— Atunci ce mai aştepţi? Sună-l odată pe Alex!

— Nu m-am hotărât încă, spuse soţul ei uitându-se în gol cu o privire speriată – privirea lui David Webb, nu a lui Jason Bourne. Nu ştiu unde i-aş putea trimite pe copii.

— O să găsească Alex o soluţie, Jason, rosti Marie privindu-l intens. Hai, sună-l.

— Da... sigur. Îl sun, spuse Bourne îndreptându-se spre telefon, iar norul careîi înnegurase o clipă privirea i se topiinstantaneu din ochi.

Alexander Conklin nu se afla în apartamentul din Vienna, statul Virginia, SUA. La celălalt capăt al firului răspunse o voce metalică intonând monoton şi enervant mesajul înregistrat de compania de telecomunicaţii, o veste care căzu ca un trăsnet asupra lui.

— Postul telefonic la care aţi sunat a fost suspendat.

Mai formă numărul de două ori, în speranţa că serviciile telefonice franceze îi dăduseră greşit legătura, dar primi de fiecare dată acelaşi răspuns: „Postul telefonic la care aţi sunat a fost suspendat”. Şi, în acel moment, simţi cum lumea se prăbuşeşte în jurul lui.

Atunci începu să se agite deznădăjduit prin încăpere, învârtindu-se între măsuţă şi geam, şi iar înapoi la măsuţă. La sfârşit trase perdeaua şi se uităafară cu o privire pierdută, apoi reveni la birou şi la lista de locuri şi nume, care începuse să se lungească. Marie sugeră la un moment dat să ia o gustare, însă Jason nu o auzi, astfel încât ea rămase nemişcată pe pat, urmărindu-l în tăcere.

Mişcările iuţi, bruşte, ale soţului ei aduceau cu cele ale unei feline uriaşe, tăcută, atentă şi încordată, stând la pândă gata de atac. Nimic nu mai amintea de blândul David Webb; Jason Bourne şi Delta One din Meduza îi luaseră acum locul. Marie îşi aminti de datele pe care le trecuse Mo Panov în fişa medicală a lui David în primele zile de tratament. Aceasta cuprindea schiţe de portrete contradictorii ale subiectului ţinut sub observaţie, făcute de persoane care pretindeau a-l fi văzut pe Cameleon de aproape. Descrierile erau diametral opuse şi totuşi o aceeaşi referire la comportarea de felină a „asasinului” revenea mereu în discuţie. Panov era, la acea vreme, în faza de strângere a informaţiilor primare pentru stabilirea identităţii lui Jason Bourne, singurele

date de care dispunea fiind un nume de botez şi secvenţele dureroase ale unui masacru petrecut cu ani în urmă în Cambodgia. Mo se întrebase de nenumărate ori dacă pacientul său avea o dexteritate fizică neobişnuită sau pur şi simplu reuşea să se menţină într-o formă fizică de atlet cu calităţi de excepţie.

Marie reflectă aproape fascinată, dar şi cu un sentiment de repulsie la David şi la Jason, la diferenţele fizice dintre cele două personalităţi care convieţuiau în fiinţa bărbatului ei. Cei doi erau atletici şi se mişcau cu agilitate, cu graţie şi dezinvoltură, fiecare din ei capabil de performanţe fizice remarcabile. Însă dacă la David forţa şi mobilitatea erau naturale, înnăscute, la Jason, aceleaşi calităţi izvorau dintr-un rău interior, resortul lor fiind ura şi dorinţa sălbatică de răzbunare şi nu plăcerea gratuită de a face mişcare fizică. Când îi pomenise lui Panov ceea ce remarcase, psihiatrul comentase în obişnuitul său stil laconic: „David n-ar fi în stare să omoare o muscă. Pe când Jason, pentru asta a fost antrenat: să ucidă”.

Şi totuşi Mo se arătase încântat de observaţia ei, de faptul că remarcase aceste diferenţe „de manifestare fizică”, cum le numiseel:

— Iată încă un indiciu pentru tine. Când sesizezi că Jason dă să scoată capul la suprafaţă, adu-l pe David cât poţi de rapid înapoi. Dacă nu te descurci singură, cheamă-mă şi am să vin.

Acum nici vorbă să-l mai aducă pe David înapoi la ea, îşi spuse Marie cu amărăciune. De dragul copiilor, al ei şi, mai ales, al lui David, nici nu îndrăznea măcar să încerce.

— Am să ies puţin, o anunţă Jason de la fereastră.

— Nu te las! strigă Marie. Nu vreau să rămân singură!

Bourne se încruntă, pradă unei lupte lăuntrice şi coborîglasul.

— Fac o plimbare scurtă pe autostradă să găsesc un telefon.

— Ia-mă cu tine! Te rog. Nu mai suport să rămân singură.

— Bine... Dacă stau să mă gândesc, ne-ar trebui şi câteva lucruri. O să găsim un magazin de unde să luăm nişte haine... pastă de dinţi şi periuţe, un aparat de ras, în sfârşit, strictul necesar.

— Vrei să spui că nu ne putem întoarce la Paris?

— Probabil că o să ne întoarcem la Paris ceva mai încolo, dar nu vom sta la nici unul din hotelurile pe la care am mai trecut. Ai paşaportul la tine?

— Paşaportul, banii, cărţile de credit. Le am pe toate în geantă. Uitasem complet de existenţa ei până în clipa în care mi-ai dat-o tu în maşină.

— Mi-am zis că n-ar fi o idee tocmai strălucită să o lăsăm pe trepte la Meurice. Vino. Trebuie să dau un telefon.

— Pe cine vrei să suni?

— Pe Alex.

— Bine, dar l-ai căutat adineauri.

— Îl sun acasă. Constat că cercetaşii l-au aruncat afară din cortul pe care îl ridicaseră în Virginia. După aceea, voi încerca să dau de Mo Panov. Să mergem.

Au apucat-o deci din nou spre sud, de astă dată oprindu-se la marginea orăşelului Corbeil-Essonnes, de fapt, la un complex comercial construit cu puţină vreme în urmă la două mile vest de autostradă. Pentru localnici, centrul comercial asaltat în permanenţă de cumpărători şi automobilişti era o adevărată pacoste, nu însă şi pentru fugarii noştri cărora popasul de la marginea drumului le răsărise în cale ca o adevărată mană cerească. Jason parcă maşina şi amândoi se îndreptară cu paşi mari, grăbiţi, ca oricare alt cuplu venit după cumpărăturile de seară, spre intrarea principală, căutând nervos un telefon public.

— Nici un blestemat de telefon pe autostrada asta! scrâşni Bourne printre dinţi. Şi cam ce-şi închipuie ăştia că trebuie să faci dacă ai un accident sau rămâi în pană?

— Aştepţi cuminte poliţia, îi răspunse Marie. Am văzut un telefon, numai că a avut cineva grijă să-l strice. Poate de asta nicin-au mai pus altele. Uite unul acolo.

Şi din nou Jason trebui să suporte calvarul de a da o comandă internaţională şi de a-i explica centralistei agasate că trebuia să sune în Virginia. Şi din nou se abătu ca un trăsnet asupra lui, de la distanţă, o lovitură implacabilă.

— Sunt Alex, îi răspunse vocea înregistrată pe robot. Nu mă găsiţi acasă. Am plecat să vizitez un loc unde s-a comis de mult o eroare mortală. Vă rog să reveniţi peste cinci sau şase ore. Acum, pe coasta de Est, este ora nouă şi jumătate. Terminat, Juneau.

Bourne înlemni, dar imediat mintea îi începu să lucreze febril, închise telefonul şi se întoarse spre Marie.

— S-a întâmplat ceva şi trebuie să îmi dau iute seama despre ce e vorba. Ultimele lui cuvinte au fost: „Terminat, Juneau”.

— Juneau? Marie se înfioră, închise ochii şi îi ţinu o clipă strânşi, după care îi deschise, mari, exprimând o subită înţelegere şi îşi privi soţul. Alfa, Bravo, Charlie, începu ea vorbind aproape în şoaptă. Nu e cumva un cod militar? După care adăugă pe nerăsuflate: Foxtrot, Gold... India, Juneau! Juneau de la J şi J de la Jason!... Ce a mai spus?

— Că trebuie să plece, să viziteze un loc...

— Hai să mergem, să facem câţiva paşi, îl întrerupse ea remarcând chipurile celor doi bărbaţi aşezaţi la coadă în faţa cabinei care îi fixau miraţi şi curioşi în acelaşi timp. Îşi luă soţul de braţ şi îl trase afară. Nu putea să vorbească şi el mai clar? rosti ea înciudată şi se pierdură în mulţime.

—Era o înregistrare...„acolo unde s-a comis de mult o eroare mortală”.

— O ce?

— Spunea să revin peste cinci sau şase ore... că vizitează un loc cu o eroare mortală... mortală? O, Doamne, Rambouillet!

— Cimitirul?...

—Unde a încercat să mă omoare acum treisprezece ani. Asta e! Rambouillet!

— În nici un caz nu poate ajunge aici în cinci sau şase ore, obiectă Marie.

Indiferent la ce oră ar fi lăsat mesajul, tot nu avea timp să ajungă cu avionul la Paris şi după aceea cu maşina la Rambouillet în numai cinci ore. Doar l-ai sunat la Washington.

— Cum să nu aibă timp? Am mai făcut excursia asta amândoi înainte. Plecând spre Paris sub acoperire diplomatică, cu un avion militar, de la Baza Andrews. Peter Holland l-a aruncat în stradă, dar i-a făcut un cadou de rămas-bun. Drumurile lor s-au despărţit aici, dar nu a uitat să-i acorde o primă fiindcă i-a dat-o pe Meduza, spuse Jason şi imediat îşi ridică braţul şi se uită la ceasul de la mână. Pe insulă e ora prânzului. Hai să căutăm alt telefon.

— Johnny? Tranquility? Chiar crezi că...?

— N-am încotro. Trebuie să gândesc tot timpul! îi tăie brutal vorba şi, ţinând-o strâns de mână, o trase după el prin mulţimea careîi împingea din toate direcţiile. *Glace*, adăugă el uitându-se în dreapta.

— Îngheţată?

— Înăuntru e un telefon, îi răspunse încetinind şi se opri în faţa vitrinei imense a unei *patisserie* pe geamul căreia stătea scris pe o banderolă roşie, cu litere mari, albe, că de acolo amatorii pot cumpăra douăzeci de sortimente diferite de îngheţată. Mie ia-mi una cu vanilie, spuse el împingând-o în magazinul înţesat de lume.

— Vanilie cu mai ce?

— Cu orice.

— Dar n-ai să auzi nimic...

— Important e că are să mă audă el. Nu te grăbi, am nevoie de timp să vorbesc. Bourne traversă localul îndreptându-se spre telefon şi înţelese instantaneu că hărmălaia de nedescris care domnea înăuntru făcea imposibilă orice comunicare. *Mademoiselle, s'ilvousplaît, c'est urgent!* Trei minute mai târziu, cu mâna apăsată pe urechea stângă, Jason avu plăcerea să-l audă la telefon pe cel mai nesuferit salariat de la Tranquility Inn.

— La telefon domnul Pritchard, directorul lui Tranquility Inn. Centralista m-a anunţat că aveţi o problemă urgentă, domnule, îmi permit să vă întreb cu ce v-aş putea...

— Cel mai bine ar fi să taci! urlă Jason în receptorul cabinei telefonice din zgomotoasa cofetărie de lângă Corbeil-Essonnes din Franţa. Cheamă-l pe Jay St. Jay la telefon. În clipa asta! Sunt cumnatul lui.

— Vai, domnule, ce plăcere să vă auzim din nou! S-au întâmplat atâtea de când aţi plecat. Încântătorii dumneavoastră copii s-au întors în staţiune, iar drăgălaşul dumneavoastră fiu se joacă pe plajă, cu mine, şi totul este...

— Te rog, fii bun. Cu domnul St. Jacques. Imediat!

— Desigur, domnule. Este sus...

— Johnny?

— David, unde eşti?

— N-are importanţă, plecaţi de acolo. I-ai pe copii şi pe doamna Cooper şi plecaţi de acolo!

— Am aflat, Dave. A sunat Alex Conklin cu câteva ore în urmă şi ne-a spus că are să ne caute un tip pe nume Holland... Presupun că el e marele şef

de trib pe acolo pe la agenţia voastră cu secrete de stat.

— Aşa e. Şi te-a sunat?

— Mda, cam la douăzeci de minute după ce am vorbit cu Alex. Ne-a zis că trimite un elicopter să ne scoată de aici pe la ora două. A zis că-i trebuie puţin timp să facă aranjamente cu un aparat curat. Doamna Cooper m-a salvat din nou. Îndărătnicul tău de fiu mi-a zis că nu ştie să schimbe scutece... David, spune-mi şi mie ce naiba se petrece. Unde e Marie?

— E bine, îţi explic altă dată. Tu fă ce spune Holland. Ţi-a spus unde vă trimite?

— Părerea mea e că n-a vrut. Da'ascultă, eu nu primesc ordine de la un american împuţit – nici eu şi nici copiii surorii mele canadiene – şi să ştii că i-am trântit-o verde în faţă.

— Foarte frumos, Johnny. Ai grijă şi dă-te bine pe lângă directorul CIA.

— N-am nevoie de prieteni ca el. În ţara mea ăştia de la CIA sunt porecliţi labagii şi să ştii că şi pe asta i-am trântit-o de la obraz!

— Din ce în ce mai frumos. Şi el ce ţi-a răspuns?

— Mi-a zis că ne duce la o casă sigură din Virginia şi eu i-am răspuns că a mea e de o mie de ori mai frumoasă; că avem restaurant, serviciu la cameră, plaja noastră şi zece gardieni înarmaţi care abia aşteaptă să-l împuşte în fund dacă se apropie la şaizeci de metri de noi.

— Eşti chiar mai plin de tact decât te ştiam. La asta ce-a mai avut de zis?

— Să ştii că l-a bufnit râsul. După care mi-a explicat că la reşedinţa pe care ne-o pune la dispoziţie el are douăzeci de gardieni înarmaţi până-n dinţi care trag aşa de bine că o să mă nimerească în fund de la o sută de metri; că se găseşte şi acolo o bucătărie şi serviciu la cameră şi o reţea de televiziune cu circuit închis care ar înnebuni orice copil şi că – aici m-a prins – eu precis n-am aşa ceva.

— Foarte convingător.

— Stai să vezi, că a mai zis ceva. Iar eu de aşa ceva chiar că nu dispun. Mi-a spus că-i vorba de o veche proprietate din Fairfax, cadorisită guvernului de un fost ambasador putred de bogat care are atâţia bani cât n-are toată Ottawa la un loc, şi că nu se poate ajunge acolo decât pe un singur drum închis accesului public, aflat la vreo şase kilometri de autostradă; ba că mai e pe acolo şi un aerodrom particular.

— Cunosc locul, rosti Bourne încruntat, în efortul de a auzi în vacarmul din jur. E proprietatea Tannenbaum. Are dreptate, să ştii. E cea mai bună ascunzătoare de care dispune Agenţia. Cred că-i suntem simpatici.

— Te întreb încă o dată: unde e Marie?

— Cu mine.

— Te-a găsit!

— Lasă, Johnny. Îţi explic altă dată. Te sun mai târziu înFairfax.

Jason închise şi o zări pe Marie croindu-şi cu greu drum prin învălmăşeală, apropiindu-se de el cu două cupe roz din plastic în care se afla un morman de îngheţată ciocolatie cu două linguriţe albastre de plastic înfipte în vârf.

— Copiii? îl întrebă ea ridicând glasul pentru a se face înţeleasă şi privindu-l cu ochi arzători.

— Totul s-a aranjat, chiar mai bine decât mă aşteptam. Alex a ajuns la aceeaşi concluzie în privinţa Şacalului. Peter Holland îi îmbarcă pe toţi într-un avion care îi va duce la o casă conspirativădin Virginia. Cu doamna Cooper cu tot.

— Slavă Cerului!

— Lui Alex ar trebui să-i fii recunoscătoare. Bourne se uită contrariat la cupa roz din plastic cu linguriţa albastră înfiptă în mormanul de îngheţată. Ce-i porcăria asta? De vanilie n-au?

— Se numeşte cremă asortată cu fructe de sezon. O comandase un tip din faţa mea, dar cum el urla la nevastă-sa, am luat-o eu.

— Nu-mi place crema asortată cu fructe de sezon.

— Atunci n-ai decât să urli la nevastă-ta. Hai, vino. Trebuie să cumpărăm ceva de îmbrăcat.

Soarele dogoritor al amiezii ardea nemilos deasupra micuţei insule Tranquility când John St. Jacques coborî în holul hotelului ducând în mâna dreaptă un sac de voiaj Le Sport. Înclină scurt din cap în direcţia domnului Pritchard, cu care vorbise ceva mai devreme la telefon anunţându-l că e nevoit să plece la Toronto pentru câteva zile, ocazie cu care îi promisese că va suna îndată ce va ajunge în oraşul canadian. Îi anunţase de plecarea sa intempestivă, dar necesară, şi pe puţinii salariaţi rămaşi în staţiune, exprimându-şi în acelaşi timp deplina încredere în calităţile organizatorice şi decizionale ale directorului executiv şi adjunctului său, domnul Pritchard. De fapt, era puţin probabil să se ivească probleme la Tranquility Inn în lipsa lui fiindcă satul de vacanţă, vrând-nevrând, fusese practic închis, în cazul în care totuşi s-ar fi ivit ceva neaşteptat, lăsă instrucţiuni să se ia legătura cu Sir Henry Syks de pe insula mare.

— Imposibil să apară ceva care să mă depăşească, îi răspunse ferm domnul Pritchard. Vă asigur că cei de la întreţinere şi reparaţii vor lucra ca şi când i-aţi supraveghea dumneavoastră.

St. Jacques ieşi pe uşile de sticlă ale clădirii circulare şi se îndreptă spre primul bungalov de pe dreapta, cel mai apropiat de treptele săpate în piatră care duceau jos la debarcader şi pe plajă. Doamna Cooper aştepta înăuntru cu copiii sosirea elicopterului Marinei Americane cu care urmau să zboare până la Puerto Rico, iar de acolo, la bordul unui avion militar, la Baza Andrews a Aviaţiei, aflată lângă Washington.

Domnul Pritchard îl urmări pe geam pe patronul său şi îl văzu dispărând în interiorul Vilei Unu, moment în care se auzi deasupra hotelului zgomotul asurzitor al unui motor puternic de elicopter şi al elicelor bătând energic aerul. În câteva clipe, bondarul uriaş avea să se rotească deasupra debarcaderului şi să se aşeze cuminte pe pământ în aşteptarea pasagerilor săi. Şi pasagerii auziseră zgomotul, îşi spuse domnul Pritchard zărindu-i ieşind din bungalov pe St. Jacques, de mână cu nepoţelul său, şi pe nesuferita doamnă Cooper, o

femeie prea cu nasul pe sus, care purta în braţe bebeluşul înfăşurat într-o pătură, urmaţi de cei doi paznici nelipsiţi care le cărau bagajele. Pritchard întinse mâna sub tejghea, după telefonul autonomcare nu putea fi interceptat de la centrală, şi formă un număr.

— Biroul directorului adjunct al Serviciului de Imigrări. La telefon directorul.

— Mult iubite unchi...

— Tu eşti? îi tăie scurt vorba persoana oficială de pe aeroportul Blackburne coborând conspirativ glasul. Ai noutăţi?

— Ştiri de o importanţă incomensurabilă, să ştii. Am auzit ce-au vorbit la telefon.

— Amândoi vom fi fabulos recompensaţi, aşa m-a asigurat o persoană foarte oficială. Se pare că sunt un grup de terorişti care operează sub identitate falsă iar St. Jacques este conducătorul lor. Mi s-a spus că au reuşit să-i ducă de nas până şi pe cei de la Washington. Ce să transmit mai departe, dragă nepoate?

— După cum s-au exprimat chiar ei la telefon, vor fi duşi la o casă „conspirativă” din Virginia. Se numeşte proprietatea Tannenbaum şi – poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? – are propriul ei aeroport!!!

— De la bestiile astea te poţi aştepta la orice.

— Ai grijă, mult iubite unchi, nu uita să pomeneşti şi de mine, numele şi poziţia mea.

— Cum să uit aşa ceva? Cum aş putea? Dă-ţi seama, o să fim eroii din Montserrat!... Iar tu, isteţul meu nepot, vezi să nu scapi o vorbă; totul e secret absolut. Extraordinar! Din toţi oamenii din lumea largă, tocmai noi doi am fost aleşi să ajutăm această organizaţie internaţională. Conducătorii din întreaga lume vor afla ce contribuţie însemnată ne-am adus.

— Simt cum îmi creşte inima de mândrie... Pot să întreb cum se cheamă organizaţia aceasta măreaţă?

— Ssst! N-are nume, tocmai în asta constă marele secret. Dar dovada că este atât de mare sunt banii care au fost transferaţi prin computerul unei bănci din Elveţia. Binecuvântată fie grija lor, adăugă domnul Pritchard. Şi ce mai recompensă, dragă nepoate. Gândeşte-te, ăsta nu-i decât începutul. Eu am sarcina de a supraveghea zborurile care sosesc pe insulă şi de-a trimite foile de zbor în Martinica. Unui celebru chirurg – nici mai mult nici mai puţin! Sigur, pentru moment, toate zborurile au fost anulate din dispoziţia guvernatorului.

— Şi elicopterul militar american? întrebă confuz nepotul.

— Şsst! E secret, totul trebuie să fie secret!

— Înseamnă că e un secret care face zgomot şi foarte la vedere, mult iubite unchi. Toată lumea e pe plajă şi la el se uită acum.

— Ce??

— Păi, e aici. Noi vorbim, iar St. Jay şi copiii se urcă acum în elicopter. Inclusiv afurisita aia de doamnă Cooper care...

— Trebuie să sun imediat la Paris, îl întrerupse ofiţerul de la Vamă trântindu-i telefonul în nas.

— La Paris? repetă visător domnul Pritchard. Minunat! Cât de norocoşi putem fi!

— Nu i-am spus chiar tot, rosti Peter Holland liniştit, clătinând uşor din cap. Aş fi vrut – de fapt, puţin a lipsit să n-o fac – însă m-a oprit un licăr din privirea lui, sau poate felul în care mi-a vorbit. Spunea că e în stare să ne spulbere fără să clipească dacă prin asta e convins că îi ajută pe Bourne şi soţia lui.

— Vorbea serios, rosti Charles Casset încuviinţând din cap. Directorul adjunct era aşezat în fotoliul din faţa biroului lui Holland şi ţinea în mână o listă tipărită pe imprimanta calculatorului, conţinând datele extrase dintr-un dosar de mult îngropat. După ce ai să citeşti ce ţi-am adus, ai să înţelegi care e mişcarea. Alex chiar a încercat să-l omoare pe Bourne la Paris... asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. A pornit de la o premisă falsă, dar a vrut să-şi împuşte prietenul cel mai bun.

— Conklin e în drum spre Paris. Mo Panov îl însoţeşte.

— Te priveşte, Peter. Eu n-aş fi procedat aşa sau, în orice caz, i-aş fi ţinut în corzi.

— Ştii bine că nu-l puteam refuza.

— Ba puteai. Numai că n-ai vrut.

— Îi suntem datori măcar atâta lucru. Practic ne-a servit Meduza pe tavă, iar din acest punct, Charlie, trebuie să ne intereseze numai Meduza şi nimic altceva.

— Înţeleg perfect, domnule director Holland, spuse Casset cu răceală. Şi presupun că numai şi numai din pricina implicaţiilor internaţionale ale acestei afaceri încâlcite te-ai hotărât să treci sub tăcere această conspiraţie naţională şi să nu dai alarma în ograda vajnicilor gardieni ai ordinii publice. Adică ai ales să-i lucrezi pe la spate pe băieţii noştri din FBI, nu?

— Mă ameninţi, netrebnicule?

— Exact asta făceam, Peter, spuse Casset renunţând la masca de răceală şi înlocuind-o cu un zâmbet detaşat, insinuant. Domnule director, vrei să încalci legea... Regretabil, bătrâne, după cum s-ar fi exprimat predecesorii mei.

— Ce naiba vrei de la mine? strigă Holland.

— Să-ţi acoperi omul, întâmplător unul dintre cei mai buni agenţi pe care i-am avut vreodată. Nu numai că vreau, dar îţi cer răspicat să o faci.

— Dacă-ţi închipui că am să-i servesc totul pe tavă, inclusiv numele firmei de avocatură de pe Wall Street care lucrează pentru Meduza, nu pot să-ţi spun decât că eşti sărit de pe fix. Doar e cheia noastră de boltă!

— Auzi, domnule amiral, cred că cel mai bine tot în Marină îţi stă, spuse directorul adjunct, vorbindu-i din nou rece, pe un ton coborât şi măsurat. Dacă atâta ai înţeles din ce încerc să-ţi spun, înseamnă că ai stat degeaba până acum în fotoliul ăla.

— Hei, vezi că începe să miroasă a indisciplină, deşteptule.

— Fiindcă asta şi e. Ai uitat că eu sunt mai nesupus din fire? Numai că nu suntem la Marină, deci nu mă poţi pedepsi sever, niciatârna de vergă; şi nici măcar nu poţi să-mi tai raţia de rom. Poţi însă să mă concediezi, numai că

atunci s-ar găsi o mulţime de curioşi ca să se întrebe de ce ai făcut-o şi asta n-ar aduce decât necazuri Agenţiei. Şi nu e cazul, nu?

— Ce dracu' tot bălmăjeşti acolo, Charlie?

—Pentru început, ţin să precizez că nu mă refer la firma de avocatură din New York pentru simplul motiv că ai dreptate. Chiar este cheia noastră de boltă. Iar Alex, cu mintea lui răsucită şi imaginaţia lui bogată s-ar arunca asupra lor riscând să ne dea planurile peste cap. Deci, adio zmee de hârtie, ne-ar cădea toate în cap; şi aici şi în străinătate.

— Cam la ceva de soiul ăsta m-am gândit şi eu...

— Atunci iar ai dreptate, îl întrerupse Casset dând aprobator din cap. Important este să-l ţinem pe Alex la distanţă, cât mai departe de găselniţa noastră şi de noi, oferindu-i totuşi un reper. Ceva cât mai convingător, de care să se agaţe dându-şi seama că e un fir preţios.

Holland nu scoase o vorbă. Apoi, într-un târziu, rosti:

— Zău dacă pricep unde baţi.

— Dacă l-ai cunoaşte pe Alex mai bine, cred că te-ai prinde. În acest punct, el îşi dă seama de legătura dintre Meduza şi Şacal. Cum i-ai zis? O profeţie care s-a împlinit, nu?

— Am spus că strategia era perfectă şi că, în chip inevitabil, s-a împlinit de la sine. DeSole a fost catalizatorul care a grăbit reacţia – el şi întâmplările alea nenorocite din Montserrat... Ce-i cu reperul ăla deştept la care te-ai gândit, cel convingător şi preţios?

— Revenind la subiect, Peter. Alex ştie prea multe şi tocmai de aceea nu-l poţi lăsa să zburde de capul lui prin Europa, ca o bombă vie. Şi din acelaşi motiv nu-i poţi dezvălui numele firmei de avocatură din New York. Trebuie să plasăm un ciripitor în preajma lui, cineva care să ne informeze ce are de gând să facă. Ideal ar fi să-l şi manevreze dacă se poate. Un prieten de calibrul lui Bernardine care, în plus, să ne fie şi nouă prieten.

— Şi unde crezi că ai să găseşti pe cineva de felul ăsta?

— Am eu un candidat...şi sper că nu se aude ce vorbimacum.

— Fii sigur că nu, rosti Holland, o umbră de mânie simţindu-i-se o clipă în glas. Pe mine nu mă sperie prostiile astea cu ascultarea. Şi, oricum, biroul e „măturat" în fiecare dimineaţă. Care ar fi candidatul la care te-ai gândit?

— Un tip de la Ambasada Sovietică din Paris, răspunse liniştit Casset. Cred că putem ajunge la o înţelegere cu el.

— O cârtiţă?

— Ba deloc. Ofiţer KGB obsedat de un singur gând: acela de a-l găsi pe Şacal şi de a-l extermina. Prin aceasta, încercând să protejeze Novgorodul.

— Novgorod?... Sătucul sau orăşelul acela americanizat din Rusia unde a fost antrenat Şacalul?

— N-a apucat; fiindcă înainte de a-şi încheia şcolarizarea a şters-o, la timp ca să nu se trezească cu un glonţ în cap după ce l-a luat apa. Precizez însă că nu-i vorba de o tabără de pregătire militară în stil american – e o eroare pe care mulţi o comit frecvent. La Novgorod există mai multe astfel de tabere, în stil englez, francez, israelian, olandez, spaniol, vest-german şi numai

Dumnezeu ştie câte altele de acest fel. Amenajate pe zeci de kilometri pătraţi în pădurea de pe ambele maluri ale fluviului Volga, mici aşezări sistematizate pe parcele, ridicate la detaliu să semene cu modelul care le-a inspirat, încât dacă pătrunzi într-una ai putea jura că ai ajuns în ţara respectivă (deşi nimeni n-a apucat să intre vreodată acolo). Ca şi lagărele nemţeşti în care se obţinea tipul pur de arian, *Lebesborn*-ul naziştilor, Novgorodul este unul din cele mai bine apărate secrete ale Moscovei. Şi ei îşi doresc să pună mâna pe Şacal cel puţin la fel de mult ca şi Bourne.

— Şi tu eşti convins că acest ofiţer KGB o să ne informeze asupra mişcărilor lui Conklin după ce stabileşte contactul cu el?

— Cel puţin pot face o încercare. În definitiv, avem un obiectiv comun, iar pe el Alex are să-l accepte în preajma sa fiindcă ştie că, oricum, Şacalul este pe lista neagră a sovieticilor.

Holland se sprijină de spătar.

— I-am promis lui Conklin să-i dau tot sprijinul, atât cât îmi stă în puteri, dar fără acompromite operaţiunea Meduza... Alex aterizează la Paris peste o oră. Vrei să-i las instrucţiuni la curierul diplomatic să te sune?

— Spune-i să-l caute pe Charlie Bravo Plus One, rosti Casset ridicându-se şi depuse pe birou hârtia listată la imprimanta calculatorului. Nu ştiu dacă am vreme să aranjez mare lucru într-o oră, dar mă apuc imediat de treabă. Mulţumită calităţilor excepţionale ale „colaboratorului” nostru de la Paris, voi stabili contactul cu rusul în discuţie prin filiera cea mai curată.

— Ai grijă să-i acorzi o primă grasă colaboratorului.

— De fapt e o femeie şi a avut grijă să-mi ceară chiar ea – mai corect ar fi să spun că s-a ţinut de capul meu să-i dau bani. Are cea mai curăţică firmă de însoţitoare din Paris, iar fetele ei sunt verificate săptămânal.

— Şi de ce nu le angajezi pe toate? întrebă directorul zâmbind.

— Cred că şapte dintre ele sunt deja pe statul nostru de plată, domnule, răspunse grav directorul adjunct, seriozitatea sa fiind dezminţită de licărirea din privire.

Doctorul Morris Panov coborî nesigur, abia ţinându-se pe picioare, scara avionului care zburase la Paris sub acoperire diplomatică, susţinut de caporalul mândru din infanteria marină, impecabil în uniforma sa kaki de vară, care îi ducea valiza.

— Cum de reuşiţi voi ăştia să arătaţi ca scoşi din cutie după o călătorie atât de îngrozitoare zău, pentru mine e un mister, comentăpsihiatrul.

— Fiţi liniştit, domnule. După câteva ore de libertate prin Paris nici unul dintre noi nu are să mai fie ca scos din cutie.

— Bravo, caporal. Constat că anumite lucruri nu se vor schimba niciodată. Slavă Cerului...Şi pe unde zici că mişună delincventul fără un picior care era cu mine?

— A fost condus la diplograf, domnule.

— Cred că ar fi bine să repeţi. A fost condus spre un lucru de neînţeles?

— Lăsaţi, domnule doctor. Nu-i chiar aşa de greu, spuse râzând

infanteristul de marină conducându-l pe Panov spre o maşină cu steguleţul înstelat fluturând la oglindă în care îl aştepta un şofer în uniformă de militar american. În timpul aterizării turnul l-a anunţat pe pilot prin staţie că îl aşteaptă să-i transmită un mesaj.

— Credeam că s-a dus la toaletă.

—Poate că a mers şi acolo, domnule. Caporalul aşeză valiza în spate şi îl ajută pe Mo să urce în maşină. Uşurel, domnule doctor. Dacă vreţi să ridicaţi un pic piciorul.

— Celălalt are probleme cu piciorul, nu eu, protestă psihiatrul.

— Ni s-a spus că sunteţi suferind, domnule.

— Dar nu la picioare... Scuză-mă, tinere, sper că nu te superi. Dar nu-mi face nici o plăcere să zbor înghesuit în colivia aia strâmtă la trei sute de kilometri în înaltul cerului. Nu ţin minte ca Bulevardul Tremon din Bronx să fi dat ţării prea mulţi cosmonauţi.

— Nu mai spuneţi, domnule doctor!

— Poftim?

— Eu stau pe Strada Garden, chiar peste drum de grădina zoologică! Mă numesc Fleishmann. Morris Fleishmann. Încântat să fac cunoştinţă cu un vecin din Bronx.

— Morris? întrebă Panov dând bucuros mâna cu tânărul. Morris din Marină? Ia să stau eu de vorbă cu părinţii tăi... Ţine-te tare, Mo. Şi îţi mulţumesc pentru grijă.

— Însănătoşire grabnică, doctore. Şi, când vă întoarceţi acasă pe Bulevardul Tremon, salutaţi-i pe toţi din partea mea.

— Chiar aşa am să fac, Morris, îi răspunse celălalt Morris fluturând mâna în semn de rămas-bun când maşina diplomatică se puse în mişcare.

Patru minute mai târziu, Panov parcurgea însoţit de şofer culoarul lung şi pustiu pe care aveau acces în Franţa, fără a mai fi supuşi controlului vamal, doar înalţii demnitari acreditaţi pe lângă Quai d’Orsay. Păşiră împreună în sala imensă de aşteptare înţesată de mici grupuri de bărbaţi şi femei care conversau în toate limbile pământului. Mo nu îl zări pe Conklin nicăieri şi alarmat se întoarse spre şoferul desemnat să îl însoţească, când o tânără îmbrăcată într-o uniformă neutră de stewardesă se apropie de ei.

— *Docteur?* întrebă aceasta adresându-i-se lui Panov.

— Da, îi răspunse surprins Mo. Din păcate, am cam uitat şibruma de franceză pe care o ştiam.

—Nu face nimic, domnule. Prietenul dumneavoastră vă roagă să-l aşteptaţi aici. Apreciază că nu va dura decât câteva minute... Vă rog, luaţi loc. Doriţi ceva de băut?

— Whisky cu gheaţă, dacă eşti amabilă, îi răspunse Panov lăsându-se ostenit într-un fotoliu.

— Cum să nu, domnule, spuse amfitrioana retrăgându-se, în timp ce şoferul depunea valiza lui Mo lângă fotoliu.

— Mă scuzaţi, dar trebuie să mă întorc la maşină, îi spuse însoţitorul trimis de ambasadă. Cred că nu e nici o problemă dacă aşteptaţi singur aici.

— Mă întreb pe unde o fi amicul meu, spuse gânditor Panov şi se uită la ceasul de la mână.

— Probabil la un telefon din afara aeroportului, domnule. Aşa fac toţi: se prezintă la ghişeu şi preiau mesajul, după care o rup la fugă afară, în căutarea unui telefon public. Pesemne nu le plac cele de pe aeroport. Rusnacii sunt cei mai iuţi de picior, iar cei mai leneşi arabii.

— Probabil clima e de vină, comentă zâmbind psihiatrul.

— Vedeţi, nu care cumva să vă pariaţi stetoscopul, că s-ar putea să-l pierdeţi.

Şoferul râse înveselit şi îşi duse mâna la chipiu salutându-l ceremonios.

— Aveţi grijă, domnule, şi odihniţi-vă. Păreţi obosit.

— Îţi mulţumesc, tinere. La revedere.

„Chiar sunt obosit”, îşi spuse Panov în timp ce însoţitorul său de până adineauri dispărea pe coridorul destinat persoanelor oficiale. Frânt de oboseală. Dar nu l-aş fi iertat niciodată pe Alex dacă venea până aici fără mine... David! Trebuie să dăm de el! S-ar putea decompensa, pe ăştia chiar nu îi interesează. Un singur gest de violenţă şi creierul lui atât de fragil şi încă expus s-ar putea da peste cap şi David s-ar întoarce în punctul în care era în urmă cu câţiva ani – acum treisprezece ani! Un singur gând îl va obseda: acela de a ucide! Va uita complet de eul său adevărat!... Un glas? Cineva i se adresa:

— Scuzaţi-mă, domnule doctor. V-am adus băutura, rosti amfitrioana cu o voce caldă şi plăcută. Nu ştiam dacă să vă trezesc sau nu, însă v-aţi mişcat şi aţi gemut de parcă v-ar fi durut ceva.

— Nu, nu, draga mea. Oboseala e de vină.

— Vă înţeleg, domnule. Călătoriile neprevăzute sunt istovitoare, iar dacă mai sunt şi lungi atunci e şi mai rău.

— Domnişoară, cred că ai atins cele trei puncte esenţiale ale problemei, încuviinţă Mo luându-şi băutura. Mulţumesc.

— Desigur, sunteţi american.

— Extraordinar! Cum de ţi-ai dat seama? Doar nu port cizme de cowboy şi nici cămaşă hawaiană.

Tânăra râse fermecător.

— Îl cunosc pe şoferul care v-a adus. Lucrează în trupele de securitate ale ambasadei. Un tip bine şi foarte atrăgător.

— Securitate? Vrei să spui „poliţie”?

— Da, cam aşa ceva, însă noi nu folosim niciodată acest cuvânt... A, dar iată că apare şi tovarăşul dumneavoastră de călătorie, spuse stewardesa, după care coborî glasul şoptind discret: Aş vrea să vă pun rapid o întrebare, domnule doctor. Să-i aduc un scaun cu rotile?

— Nu, dragă, aşa merge el de ani de zile.

— Prea bine. Vă urez o şedere cât mai plăcută la Paris, domnule.

Tânăra se îndepărtă, iar Alex şontâcăi pe lângă câteva grupuri de europeni care sporovăiau vesel şi se prăbuşi în fotoliul de lângă Panov. În chip bizar, nu se sprijini de spătarul moale şi primitor al fotoliului de piele, ci se aplecă înainte privind concentrat în gol. Îl frământa ceva.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Mo.

— L-am sunat pe Charlie Casset la Washington.

— E tipul în care ziceai că ai încredere, nu?

— E cel mai bun dintre toţi. Dacă-l laşi să gândească cu capul lui, să asculte, să cântărească singur lucrurile şi să se convingă singur, atunci da, e cel mai bun. Alta e treaba dacă-i trânteşti dinainte o coală de hârtie sau îl aşezi în faţa unui calculator şi îi prezinţi concluziile, fără a-i da ocazia să-şi pună unele întrebări.

— Vrei cumva să-mi iei pâinea de la gură, domnule doctor Conklin?

— Săptămâna trecută i-am pus şi eu lui David aceeaşi întrebare. Şi ştii ce mi-a răspuns? Că trăim într-o ţară liberă. Deci, lăsând la o parte pregătirea ta excepţională, cred că nu deţii monopolul asupra bunului simţ.

— *Mea culpa*, spuse Panov încuviinţând scurt din cap. Presupun că amicul tău a făcut un gest care ţi-a displăcut profund.

— Charlie a făcut un lucru cu care n-ar fi fost de acord nici el, să fi ştiut mai multe despre cel cu care a căzut la învoială.

— Sună de-a dreptul freudian dacă nu cumva e chiar o imprudenţă.

— Presupun că ambele variante sunt valabile. Casset a făcut o înţelegere colaterală cu un tip pe nume Dimitri Krupkin de la Ambasada Rusă din Paris. Vom lucra cu agentura KGB-ului de la Paris – tu, eu, Bourne şi soţia lui. Dacă o să ajungem vreodată să-i găsim. Sper să fie într-o oră la Rambouillet.

— Ce tot spui acolo? întrebă Mo cu o voce mică, pierită, de-a dreptul stupefiat.

— Povestea-i lungă şi timpul scurt. Moscova vrea capul Şacalului, iar cum Washingtonul nu are timp de noi şi nici nu ne poate proteja, sovieticii or să joace pentru moment rolul de tătuci ai noştri şi or să ne scape din bucluc de câte ori călcăm pe bec.

Panov se încruntă nedumerit, apoi scutură din cap ca unul căruia îi e imposibil să digere o asemenea informaţie.

— Cu tine mă aştept la orice, dar zău că de data asta lucrurile chiar au luat o întorsătură prea originală. Totuşi, e oarecare logică aici şi poate că vestea ar trebui să mă liniştească.

— În teorie da, Mo, spuse Conklin. Dar nu când te întâlneşti cu Dimitri Krupkin în carne şi oase. Eu îl cunosc bine; Charlie, nu.

— A, da? Este unul din băieţii răi?

— Kruppie, rău? A, nu, nici vorbă...

— Kruppie?

—În vremea tinereţii noastre ni s-au intersectat des drumurile pe când încercam să racolăm oameni la Istanbul; apoiîn anii şaizeci la Atena şi, mai târziu, la Amsterdam... Krupkin nu-i un tip malefic, şi până acum şi-a dat sufletul muncind pe brânci pentru Moscova. În plus, are o minte clasa a doua, mai iute şi mai bine pusă la punct decât optzeci la sută din clovnii care lucrează în branşa noastră. Însă ar fi o problemă şi cu el: luptă de partea cealaltă a baricadei în loc să fie în tabăra noastră. Ca şi părinţii mei, ai lui ar fi trebuit să fugă din Rusia după ce au preluat bolşevicii puterea.

— Am uitat că familia ta a emigrat din Rusia.

— Faptul că vorbesc ruseşte mă ajută să-l înţeleg pe Kruppie. Prind nuanţele din zbor. Iar el, structural vorbind, gândeşte ca un capitalist. Ca şi miniştrilor de la Beijing, lui nu numai că-i plac banii, chiar este obsedat de ei şi de tot ceea ce se poate obţine cubani. E genul pe care îl poţi cumpăra cu condiţia să nu ştie nimeni. Înţelegi, din pricina sancţiunilor.

— Te referi şi la Şacal?

— L-am văzut cum s-a lăsat mituit de nişte întreprinzători greci care vindeau pe şest locuri de aterizare pentru avioanele de Washington atunci când bătea la ochi că pierduseră partida şi comuniştii urmau să ne alunge din ţara lor. Şi s-a făcut că nu vede, a închis ochii pentru bani. După aceea l-am urmărit făcând pe intermediarul în vânzarea de diamante de la Amsterdam, preluate de la negustorii de pe Nieuwmarkt şi trecute mai departe elitei comuniste de la Moscova. Într-o noapte ne-am dus împreună la un păhărel în Kattengat şi l-am întrebat: „Kruppie, ce Dumnezeu te-a apucat?” şi ştii ce mi-a răspuns? Ţin minte că era îmbrăcat în nişte haine pe care eu nu mi le-aş permite niciodată. A zis: „Alexei, mă dau peste cap să fiu cu un pas înaintea ta, şi aş face orice ca Sovietul Suprem să câştige supremaţia în lume, dar, între timp, dacă n-ai unde să mergi în vacanţă, eşti invitatul meu la vila încântătoare pe care mi-am construit-o pe malul lacului Geneva”. Exact asta mi-a spus, Mo.

— Remarcabil. Şi, sigur, tu i-ai spus amicului Casset...

— Cum o să-i spun aşa ceva? îl întrerupse Conklin.

— Sfinte Iisuse! Şi, mă rog, de ce nu?

— Fiindcă Krupkin nu i-a mărturisit niciodată lui Charlie că mă cunoaşte. O fi încheiat Casset târgul, dar eu trag sforile.

— În ce fel? Cu ce?

— David, Jason are peste cinci milioane în Insulele Kayman. O fărâmitură din banii ăştia aruncată lui Kruppie şi e al nostru, va lucra numai pentru noi, când i-o cerem noi.

— Asta înseamnă că n-ai încredere în Casset.

— Ba nu, spuse Conklin. Garantez cu viaţa pentru Charlie. Doar că de astă dată n-aş vrea să-l manipuleze el pe Kruppie. El şi Peter Holland au altă prioritate. A lor se cheamă Meduza, a noastră, David şi Marie.

— *Messieurs? A*mfitrioana se întorsese şi i se adresă lui Conklin: Maşina dumneavoastră a sosit. Vă aşteaptă pe platoul sudic.

— Sunteţi sigură că e pentru mine? o întrebă Alex.

— Iertaţi-mă, domnule, dar şoferul a spus că maşina e pentru domnul Smith, cel cu defect la picior.

— Aici nu s-a înşelat.

— Am chemat un hamal să vă ajute la bagaje, domnule. E mult de mers pe jos până la maşină. O să vă aştepte acolo.

— Mulţumim foarte mult, spuse Conklin şi, ridicându-se, scoase din buzunar câteva bancnote.

— *Pardon, monsieur*, îl opri amfitrioana. Nu avem voie să acceptăm bacşiş.

— Aşa e. Mi-a ieşit complet din minte... Parcă mi-am lăsat valiza la ghişeul dumneavoastră, nu?

— Acolo unde a depus-o cel care vă însoţea. Bagajele dumneavoastră şi ale domnului doctor vor ajunge în parcare peste câteva minute.

— Din nou, mii de mulţumiri, spuse Alex. Şi, îmi cer scuze pentru bacşiş.

— Suntem bine plătite, domnule. Oricum, mulţumesc şi eu pentru intenţie.

În timp ce se îndreptau spre ieşirea din terminalul principal al aeroportului Orly, Conklin se întoarse spre Panov şi îl întrebă:

— De unde ştie că eşti medic? I-ai cerut o întâlnire pe canapeaua ta?

— Cam greu. Nu de alta, dar naveta până la cabinetul meu m-ar istovi de-a binelea.

— Atunci de unde? N-am pomenit în faţa nimănui că eşti tudoctor.

— Îl cunoaşte pe tânărul care m-a însoţit până în hol. Să fiu cinstit, impresia mea este că-l cunoaşte îndeaproape. Spunea, cu deliciosul ei accent francez, că e un „Bărbat foarte atrăgător”.

Cei doi ieşiră din terminalul aglomerat şi, citind indicatoarele, se îndreptară spre platoul dinspre sud. Nici unul dintre ei nu îl remarcă însă pe tânărul distins cu piele oacheşă, cu păr negru cârlionţat şi ochi negri imenşi care ieşise grăbit din holul oficialităţilor, nedezlipindu-şi ochii de pe ei. Acesta le tăie calea strecurându-se printre pasagerii de pe aeroport şi se opriîn faţa lui Conklin şi a lui Panov la peronul pentru taxiuri. Apoi trase cu coada ochiului spre ei şi, foarte nesigur, scoase din buzunar o fotografie, se uită atent la ea apoi ridică ochii şi îi privii intens pe cei doi călători din Statele Unite. Fotografia îl înfăţişa pe doctorul Morris Panov îmbrăcat într-un halat alb de spital, tras la faţă, cu chipul pământiu şi o privire rătăcită.

Americanii se îndreptară spre platou, iar bărbatul se ţinu după ei. Americanii se uitară înjur după un taxi, iar bărbatul făcu un semn scurt unei maşini particulare. Dintr-un taxi coborî un şofer care se apropie de Conklin şi Panov şi le vorbi liniştit, iar în acelaşi moment sosi şi un hamal cu bagajele lor. Cei doi americani urcară în taxi, iar necunoscutul care îi urmărise se strecură în maşina particulară care staţiona la două vehicule mai încolo în spatele taxiului.

—*Pazzo!* rosti în italiană bărbatul brunet adresându-se femeii îmbrăcate la modă, aşezată la volan. E nebunie curată! De trei zile ne învârtim pe aici, îi urmărim pe toţi americanii care sosesc pe aeroport şi tocmai când eram gata să ne dăm bătuţi se dovedeşte că idiotul ăla de la New York a avut dreptate. Ăştia sunt!... Lasă-mă pe mine la volan. Tu coboară şi du-te la ai noştri. Spune-le să-l sune pe DeFazio şi să-i transmită să aştepte telefonul meu la celălalt restaurant preferat. Şi să nu plece până nu vorbeşte cu mine.

— Dumneavoastră sunteţi, venerabile bătrân? întrebă amfitrioana din holul de protocol vorbind în şoaptă la telefonul de la ghişeu.

— Eu sunt, rosti vocea tremurătoare de la celălalt capăt al firului. Iar *Angelus* răsună pentru eternitate în urechile mele.

— Da, dumneavoastră sunteţi.

— Doar ţi-am spus, aşa că spune-mi ce ai aflat.

— Pe lista care ne-a fost dată săptămâna trecută era trecut un american subţirel cu un defect la picior, însoţit de un medic. E corect ce spun?

— Corect. Şi?

— Au trecut de mine. M-am adresat celui care îl însoţea pe şchiop chipurile ca doctor, iar el a fost receptiv.

— Unde au plecat? E foarte important să ştiu!

— Nu am aflat, însă curând am să ştiu mai mult, venerabile bătrân. Hamalul care le-a dus bagajele pe platoul sudic va lua numărul maşinii care îi aşteaptă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să mă suni imediat ce capeţi informaţia!

La cinci mii de kilometri de Paris, Louis DeFazio stătea singur la o masă izolată din restaurantul cu preparate marine al lui Trafficante, aflat pe Prospect Avenue din Brooklyn, New York. Termină prânzul prelungit care constase din *vitello tomato,* şi îşi tamponă fără grabă buzele cu şervețelul roşu ţipător din in încercând să pară cât mai surâzător şi în formă. Adevărul era că îi venea să sfâşie bucata aia depânză, nu să-şi mângâie gura cu ea. *Maledetto!* De două ore aştepta la Trafficante – de două ore! După ce îl sunase Garafola de la Pasta Palace din Manhattan, făcuse până aici patruzeci şi cinci de minute, ceea ce însemna că trecuseră peste două ore, de fapt trei ore de când îi depistase mămăligarul ăla de la Paris, Franţa, pe cei doi daţi în urmărire. Ei, cât puteau să facă doi *bersaglio* de la aeroport şi până la un hotel din oraş? Trei ore? Numai dacă mălai-mare ăla din Palermo plecase cu maşina până la Londra, Anglia, ceea ce nu era imposibil pentru unul din Palermo.

Socotea însă că nu se înşelase! DeFazio mirosise iarăşi corect. După ceea ce spusese doftoraşul ovrei stimulat de injecţii, el şi fostul spiriduş nu se puteau duce decât la Paris, după bunul lor amic, falsul pistolar profesionist...Şi ce dacă Nicolo şi psihiatrul dispăruseră în ceaţă? Evreul se topise, iar Nicky avea să apară mai târziu. Iar Nicolo nu va îndrăzni să sufle o vorbă ştiind că dacă ciripeşte, o sădea de necaz mare oriunde s-ar duce, ca de pildă, un cuţit în spate. În plus, Nicky nu era la curent cu chestiuni importante pe care avocaţii să nu le poată respinge ca fiind aiurelile unui nerod care nu ştie ce vorbeşte. Iar doctoraşul nu ştia decât că fusese reţinut într-o casă pe undeva la ţară; dacă cumva mai era în stare să-şi amintească ceva. Iar în crizele lui de „zmerenie” cum le numiseră specialiştii lui, nu mai văzuse pe nimeni în afară de Nicolo.

Iar Louis DeFazio ştia că nu se înşală! Şi, fiindcă avea dreptate, ca întotdeauna, peste şapte milioane de parai îl aşteptau acum la Paris. Şapte milioane! Dumnezeule! Le putea da mămăligarilor din Palermo pe care îi trimisese la Paris mai mult decât visaseră vreodată, iar el putea pleca liniştit cu restul, o sumă deloc neglijabilă.

De masa lui se apropie un chelner bătrân, un unchi adus din Italia de Trafficante, iar Louis îşi ţinu răsuflarea.

— La telefon, signor DeFazio.

Ca de obicei, *il capo supremo* se îndreptă spre telefonul public aflat în

capătul culoarului de la toaletă.

— Aici New York, spuse DeFazio.

— Aici Paris, signor New York. Totul e *pazzo!*

— Pe unde dracu' ai umblat? Doar n-ai fost *pazzo* să te duci până la Londra, Anglia? Aştept de trei ore!

— Pe unde am colindat n-am dat decât de drumuri desfundate fără un bec pe margine, dar asta nu e important decât pentru nervii mei. Unde sunt acum e curată tâmpenie!

— Şi unde eşti?

— Vorbesc de la telefonul portarului căruia i-am dat o sută de dolari americani şi *buffone* ăsta francez se zgâieşte la mine pe fereastră să vadă dacă nu-i fur ceva – poate doar căldarea cu lături din care mănâncă, cine ştie?

— Pentru un tâmpit, te exprimi frumos. Ce-i cu portarul ăsta? Ce tot încerci să-mi spui?

— Sunt într-un cimitir la patruzeci de kilometri de Paris. Ascultă-mă pe mine.

— *Cimitero? Î*l întrerupse Louis. Ce dracu' cauţi acolo?

— Fiindcă cei doi prieteni ai tăi au venit de la aeroport direct aici, *ignorante! Î*n acest moment, e o înmormântare la lumina lumânărilor, care probabil vor fi curând stinse de ploaie, iar dacă prietenii ăştia ai tăi au bătut tot drumul tocmai din America pentru ca să asiste la ritualul ăsta barbar, înseamnă că aerul e aşa de poluat pe acolo pe la voi că vi s-a urcat la creier! Nu ne-am înţeles pentru aceste *sciocchezze*, New York. Noi avem o treabă serioasă de făcut.

— S-au dus acolo să se întâlnească cu *Cannoli* cel mare, rosti DeFazio încet, ca pentru sine. Cât despre muncă, tâmpitule, dacă-ţi doreşti să mai lucrezi vreodată cu noi, sau cu Philadelphia, Chicago şi Los Angeles, ar fi mai bine să nu-mi ieşi din cuvânt. Pe deasupra ai să fii plătit cum n-ai visat, *capisce?*

— Păi, se schimbă calimera.

— Stai pitit, dar nu te dezlipi de ei. Vezi unde se duc şi cu cine se întâlnesc. Vin şi eu cât pot de repede, dar ocolesc prin Canada sau Mexic în caz că se ţine vreo coadă după mine. Sosesc mâine seară sau poimâine dimineaţă.

— *Ciao*, spuse domnul din Paris.

— *Omerta*, îi răspunse Louis DeFazio.

CAPITOLUL XXX

Cortegiul funerar era învăluit în întuneric, iar prin burniţa deasă care se pornise abia se mai zărea pâlpâirea slabă a lumânărilor lungi. Cei care îşi însoţeau ruda sau prietenul pe ultimul drum păşeau tăcut şi solemn, încolonaţi în două şiruri în urma sicriului susţinut pe umeri de şase bărbaţi. Câţiva alunecară, mai să îşi piardă echilibrul, pe pietrişul umed de pe alee. De-o parte şi de alta a cortegiului veneau patru toboşari, câte doi pe fiecare latură, care băteau acordurile monotone ale marşului funebru, întrerupt când se împiedicau de diversele obstacole neaşteptate care se iveau din beznă, o piatră sau o lespede de mormânt. Morris Panov urmărea tăcut, mut de uimire, acest straniu serviciu de îngropăciune nocturn şi răsuflă uşurat la vederea prietenului său Alex Conklin care se apropia de locul de întâlnire şontâcăind şi croindu-şi anevoie drum printre morminte.

— I-ai zărit? întrebă Alex.

— Pe nici unul dintre ei, îi răspunse Panov. Înţeleg că nici tu n-ai făcut nimic.

— Mai rău. Am dat peste un smintit.

— Adică cum?

— Am zărit lumină în ghereta portarului şi m-am dus până acolo gândindu-mă că poate Marie sau David ne-au lăsat un mesaj. Afară era un tâmpit care se tot holba ca bezmeticul pe geam şi mi-aspus că el e paznicul de noapte şi că dacă vreau pot să dau un telefon.

— De la telefonul lui?

— Spunea că taxele pe timp de noapte sunt ceva mai mari fiindcă nu am să găsesc nici un telefon pe o rază de zece kilometri în jur.

— Da, era nebun, aprobă Panov.

— I-am explicat că trebuia să mă întâlnesc aici cu un bărbat şi o femeie, că n-am reuşit să dau de ei nicăieri şi mi-am zis că poate au lăsat vreun mesaj pentru mine. Nu exista nici un mesaj, doar un telefon. Contra sumei de două sute de franci, ceea ce mi se pare sminteală curată.

— Ar fi o idee să pun bazele unei afaceri înfloritoare la Paris, rosti Mo zâmbind. Nu a văzut cumva o pereche plimbându-se pe aici?

— Exact asta l-am întrebat şi eu, iar el mi-a răspuns că a văzut vreo zece. După care mi-a arătat cu degetul parada asta cu lumânări şi s-a întors în ghereta lui împuţită.

— Ca să mă aflu şi eu în treabă, adică cum paradă?

— Exact asta l-am întrebat şi eu. Un cult religios. Tipii îşi înmormântează morţii numai noaptea. Paznicul zicea că s-ar putea să fie ţigani. Şi după ce mi-a răspuns şi-a scuipat în sân.

— Probabil că sunt ţigani muraţi, remarcă Panov ridicându-şi gulerul hainei să se apere de ploaia care se pornise.

— Iisuse, cum nu m-am gândit! exclamă Conklin aruncând o privire peste

umăr.

— Că o să plouă? întrebă nedumerit psihiatrul.

— Nu, la monumentul acela imens din vârful colinei, din spatele gheretei. Acolo s-a întâmplat!

— Acolo ai încercat să... spuse Mo fără a sfârşi întrebarea fiindcă răspunsul era evident.

— Unde putea să mă omoare dar n-a făcut-o, completă Alex. Să mergem!

Cei doi americani porniră înapoi pe aleea acoperită cu pietriş, trecură de gheretă şi se afundară în noaptea care învăluia gorganul invadat de iarbă mustind de apă şi acoperit de lespezi albe de mormânt strălucind în ploaie.

— *Mai uşurel!* strigă Panov gâfâind. Tu probabil că te-ai obişnuit să alergi într-un picior, dar eu nu m-am deprins cu epava asta de corp al meu îndopat cu droguri şi chimicale.

— Scuză-mă.

— Mo! se auzi o voce de femeie venind dinspre porticul de deasupra lor. Iar silueta căreia îi aparţinea vocea le făcu semne cu braţele larg desfăcute de sub acoperişul înclinat, susţinut de coloane, al unui monument funerar atât de impunător încât semăna mai degrabă cu un mausoleu.

— Marie? strigă Panov alergând înaintea lui Conklin.

— Bravo! tună Alex trăgându-şi anevoie piciorul prin iarbaalunecoasă. Cum auzi glas de femeie, imediat dai fuguţa cu corpul tău ca nou. Măi mincinosule, cred c-ar trebui să te cauţi la psihiatru!

Se îmbrăţişară toţi cu dragoste, ca membrii unei familii regăsite. Iar în timp ce Panov şi Marie discutau în şoaptă, Jason Bourne îl trase pe Conklin deoparte, sub acoperişul de marmură, la adăpost de aversele rebele de ploaie. Din cortegiul funerar mai rămăseseră doar câţiva îndoliaţi care îndurau cu stoicism torentul, pe întuneric, stând curajoşi lângă mormântul proaspăt acoperit cu pământ reavăn.

— Alex, să ştii că n-am vrut să aleg locul ăsta, spuse Jason. Numai că i-am văzut pe nebunii ăia de colo şi a fost singurul loc care mi-a venit în minte.

— Îţi mai aminteşti de ghereta paznicului şi aleea aceea lată care duce în parcare?... Puteai să mă dobori atunci. Rămăsesem fără gloanţe, iar tu ai avut ocazia să-mi zbori creierii.

— Iar te înşeli, de câte ori să-ţi mai spun? Nu te puteam omorî. Aveai ceva în privire. Nu mi-am dat seama ce anume, dar am zărit în ochii tăi mânie şi ceva care aducea a zăpăceală. Vezi tu, confuzia din privirea ta m-a oprit.

— Dar ăsta nu-i un motiv să nu-l omori pe cel care vrea să teomoare.

— Când nu-ţi aminteşti totul despre tine, poate fi un motiv, şi încă unul serios. E-adevărat că-mi pierdusem memoria, dar ceva frânturi îmi reveneau în minte, cum să spun, imagini care pâlpâiau slab ca o flacără de lumânare. Se însufleţeau pentru o clipă, apoi se stingeau complet; dar erau prezente.

Conklin ridică privirea spre Bourne şi îl privi cu un zâmbettrist.

—Sindromul pulsatoriu, spuse el. Aşa s-a exprimat Panov. Cred că inconştient ţi-ai însuşit diagnosticul pe care ţi l-a pus.

— Poate, spuse Jason şi amândoi se întoarseră deodată spre Marie şi

Panov. Uite, acum vorbesc despre mine, îţi dai seama, nu?

— Şi, mă rog, de ce te deranjează? Marie e îngrijorată pentru tine. La fel şi el.

—Mi-e silă de mine când mă gândesc câte alte griji or să-şi facă din pricina mea. Presupun că şi ţie am să-ţi dau bătaie de cap.

— Ce încerci să-mi spui, David?

—Tocmai asta voiam să-ţi spun. Mai lasă-l în pace pe David. Uită-l. David Webb nici măcar nu există, în orice caz nu aici, şi acum. Încerc să-i joc rolul de dragul soţiei lui, şi cred că mă descurc foarte prost. Vreau să o trimit înapoi în State, la copiii ei.

— La copiii ei? Nu va fi de acord. A bătut drumul până aici să te găsească şi te-a găsit. Amintindu-şi ce s-a-ntâmplat la Paris acum treisprezece ani, nici vorbă să te lase singur. Fără ea, acum ai fi o amintire.

— Îmi stă în drum. Trebuie să plece. Găsesc eu o modalitate.

Alex îşi privi prietenul şi întâlni privirea rece şi distantă acelui cunoscut odinioară sub numele de Cameleonul.

— Jason, ascultă-mă, şopti el. Ai cincizeci de ani acum. Au trecut treisprezece ani de la episodul din Paris şi încă şi mai mulţi de la întâmplările din Saigon. Trăim un alt moment, prezentul, iar tu ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poţi căpăta. Dacă ea e convinsă că te poate ajuta cât de puţin, să ştii că eu îi dau dreptate şi mă declar de partea ei.

Bourne se uită furios la Conklin.

— Prefer să judec eu ce trebuie făcut şi ce nu.

— Amice, cred că eşti prea dur.

— Ştii bine ce am vrut să spun, îi răspunse Jason îndulcindu-şi tonul. N-aş vrea să se repete episodul din Hong Kong. Iar pentru tine, nu cred să fie o problemă.

— Poate că nu... Hai mai bine să plecăm din locul ăsta sinistru. Şoferul cunoaşte un han liniştit de ţară în Epernon, la zece kilometri depărtare de aici. Putem merge acolo să vorbim liniştiţi. Cred că sunt câteva aspecte pe care ar trebui să le clarificăm.

— Aş vrea să-mi spui ceva. De ce l-ai ales pe Panov? Ce-a fost în mintea ta când l-ai adus pe Mo cu tine?

— Dacă nu-l căram până aici, cred că îmi făcea injecţii cu stricnină.

— Ce dracu' mai e şi asta?

— Exact ce-am spus. Face parte din gaşca noastră, iar tu ştii acest lucru mai bine decât mine sau Marie.

— S-a-ntâmplat ceva cu el, nu? Vreau să spun, din cauzamea.

— S-a sfârşit, iar acum e printre noi. Asta e tot ce ar trebui să te intereseze pentru moment.

— Meduza?

— Da. Însă, repet, contează că a revenit printre noi. Iar, în afara unei uşoare stări de oboseală, în rest se simte perfect.

— Uşoare?... Parcă spunea-i ceva de un han liniştit de ţară aflat la zece kilometri de-aici. De la şofer ai aflat de el, da?

— Exact. Cunoaşte Parisul ca-n palmă şi cam tot ce e prinjur.

— Şi de unde l-aţi cules pe şofer?

— E algerian cu cetăţenie franceză şi lucrează de ani de zile pentru Agenţie. Charlie Casset l-a convins să lucreze cu noi. E un tip dur, dar se pricepe cam la orice şi e extrem de bine plătit pentru calităţile sale. Pe deasupra e de încredere.

— Să sperăm.

— Ce să mai speri, fii convins.

Se instalaseră în ultimul separeu din fundul restaurantului, despărţit de restul hanului de un paravan cu tapet cam uzat, pe banchete tari din lemn de brad, în faţă cu un vin de ţară, surprinzător de bun. Patronul, un bărbat rotofei şi jovial, le recomandase cu căldură delicioasa mâncare tradiţională, însă cum nici unuia dintre ei nu-iardea să mănânce, comandară câteva aperitive doar ca să-i facă o plăcere amfitrionului atât de ospitalier. Acesta le aduse încântat la masă două carafe pline-ochi de vin *ordinaire*şi o sticlă de apă minerală, după care se îndepărtă cu discreţie.

— Bine, Mo, spuse Bourne. Constat că nu vrei să-mi spui ce ţi s-a întâmplat, nici cine ţi-a făcut figura. Însă mai constat că eşti neschimbat – acelaşi doftor care le ştie pe toate, vorbăreţ, cicălitor şi cârcotaş ca acum treisprezece ani. Oare mă înşel cumva?

— Ai pus diagnosticul corect, măi schizofrenicule scăpat de la Bellevue. Şi dacă-ţi închipui cumva că vreau să fac pe eroul, ţin să te liniştesc spunându-ţi că am bătut drumul până aici doar ca să îmi apăr drepturile civile. Unicul meu interes este să o văd pe adorabila noastră Marie, care – nu ştiu dacă ai remarcat – s-a aşezat lângă mine şi nu lângă tine. Numai la gândul la ce ruladă cu carne face şi-mi lasă gura apă.

— Ah, Mo, ce tare te iubesc, spuse soţia lui David Webb prinzându-l tandru pe Panov de braţ.

— Lasă-mă să mă conving singur, spuse doctorul sărutând-o pe obraz.

— Încă n-am plecat, spuse Conklin. Sunt şi eu pe aici. Mă numesc Alex şi aş vrea să discutăm despre câteva lucruri care n-au nici o legătură cu ruladele şi bucătăria... Deşi, trebuie să-ţi mărturisesc, Marie, că tocmai ieri te lăudam lui Peter Holland.

— Ce-aţi găsit aşa grozav la mine?

— Probabil sosurile, interveni Panov.

— Am putea vorbi serios despre problemele pentru care ne-am reunit aici? întrebă sec Jason Bourne.

— Iartă-mă, dragul meu.

— Vom colabora cu sovieticii, rosti Conklin pe nerăsuflate, încercând ca în felul acesta să treacă mai uşor peste momentul de surpriză pe care li-lprovocase lui Bourne şi Marie. E în regulă, îl ştiu pe omul de legătură, de fapt l-am cunoscut cu mulţi ani în urmă, însă cei de la Washington habar n-au că-l cunosc. Îl cheamă Krupkin, Dimitri Krupkin şi, după cum îi spuneam şi lui Mo, poate fi uşor cumpărat cu cinci bănuţi de argint.

— Dă-i treizeci şi unu, îl întrerupse Bourne. Ca să fii sigur că va trece complet de partea noastră.

— Mi-am imaginat că ai să spui asta. Te-ai gândit la unplafon?

— Nu.

— Luaţi-o mai încet, spuse Marie. De la ce sumă pornesc negocierile?

— A vorbit economistul nostru, rosti Panov grav, sorbind tacticos din vin.

— Dată fiind poziţia pe care o ocupă în ierarhia agenturii KGB-ului de la Paris, cred că ar trebui să pornim de la cincizeci de mii, dolari americani.

— Oferă-i pentru început treizeci şi cinci şi lasă-l să urce până la şaptezeci şi cinci. Fireşte, dacă va fi nevoie învoieşte-te la o sută.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Jason abia reuşind să-şi stăpânească enervarea. Aici e vorba de Şacal! Dă-i cât cere!

— Ştiţi cum e. Dacă se învoieşte pe bani puţini, orice contra-ofertă mai mare îl poate ademeni cu uşurinţă.

— Aşa e? întrebă Bourne uitându-se la Conklin.

— În mod normal, da. Numai că în cazul în speţă, contra ofertantul ar trebui să-i promită o mină de diamante. Nu trebuie să scăpăm din vedere faptul că nimeni nu-şi doreşte mai mult decât sovieticii să-l vadă mort pe Carlos, iar celui care va duce capul lui pe o tipsie la Moscova, Kremlinul îi va acorda titlul de erou naţional. Reţineţi că Şacalul a fost antrenat la Novgorod, iar Moscova nu uită acest lucru.

— Atunci fă cum îţi spune Marie şi cumpără-l, zise Jason.

— Am priceput. Conklin se apleca şi îşi turnă apă peste vin. Îl sun astă-seară de la un telefon public la alt telefon public unde ştiu că-l găsesc, şi aranjez figura. După care am să-l invit mâine la prânz undeva în afara Parisului. Ceva mai devreme, înainte să vină clienţii obişnuiţi.

— Ce-ar fi să-l inviţi aici? întrebă Bourne. Loc mai liniştit ca ăsta nu cred să găseşti, iar avantajul ar fi că ştiu şi eu drumul.

— De ce nu? conveni Alex. Vorbesc cu patronul. Însă nu vom fi toţi patru ci doar Jason şi cu mine.

— Aşa m-am gândit şi eu, rosti Bourne sec. Marie nu trebuie amestecată în nici un fel. Nimeni nu trebuie să o vadă. Nici măcar să afle de existenţa ei. Clar?

— Zău aşa, David...

— Bine, am să stau eu cu ea, se grăbi Panov să intervină. Ce zici, puicuţă? adăugă el încercând să slăbească încordarea.

— Să ştii că nu mi-am luat cratiţele de-acasă, dar cunosc un local încântător unde se serveşte păstrăv proaspăt.

— Ce vrei, în viaţă trebuie să faci şi sacrificii, spuse psihiatrul oftând.

— Cred că mai potrivit ar fi să mâncaţi în cameră, rosti Bourne pe un ton tăios.

— N-am de gând să trăiesc ca un puşcăriaş, se opuse Marie vorbind pe un ton măsurat şi privindu-şi intens soţul. Nimeni nu ştie cine suntem, nici unde stăm şi bănuiesc că o femeie care se închide în cameră şi nu iese niciodată riscă mai degrabă să atragă atenţia asupra sa decât o franţuzoaică care îşi

vede liniştită de programul ei de viaţă obişnuit.

— Aici are dreptate, interveni Alex. Dacă Şacalul îşi trimite copoii prin zonă, aceştia o să miroasă imediat că ceva nu-i în regulă cu femeia cam prea retrasă. Şi-apoi, Panov e neutru. Spune şi tu, Mo, că eşti doctor; sau zi-le orice îţi vine în minte. Nimeni nu are să tecreadă dar asta o să adauge o notă de distincţie personalităţii tale. Din motive care-mi scapă, doctorii sunt întotdeauna priviţi cu multă bunăvoinţă şi, mai ales, sunt mai presus de orice bănuială.

— Psihopat ingrat ce eşti, mormăi Panov.

— N-aţi vrea să nu ne abatem de la subiect? le tăie vorbaBourne.

— Eşti cam necioplit, David.

— Sunt cam grăbit. Ai ceva împotrivă?

— Bine, gata, terminaţi, spuse Conklin. Trecem cu toţii printr-o stare proastă, dar asta nu ne împiedică să limpezim lucrurile. După ce urcă şi Krupkin la bord, prima lui însărcinare va fi aceea de a localiza adresa care corespunde numărului dat de Gates lui Prefontaine la Boston.

— Cine a dat şi unde? întrebă uimit psihiatrul.

— Lasă, Mo, tu călătoreai pe alte meleaguri. Prefontaine este un judecător destul de contestat care a dat din întâmplare de urma unuia din oamenii de legătură ai Şacalului. Pe scurt, omul cu pricina i-a furnizat judecătorului nostru un număr de telefon din Paris unde poate fi găsit Şacalul, numai că acest număr nu a coincis cu cel pe care-l obţinuse Jason. Este însă cert că omul de legătură al Şacalului, un avocat pe nume Gates, l-a sunat pe Carlos.

— Randolph Gates? Pleaşca bostoniană cu care s-a ales comitetul director al lui Gingis Han?

— În persoană.

— Iisuse Cristoase! Vă rog să mă scuzaţi, n-ar fi trebuit să vorbesc aşa; adică n-am fost prea amabil. Ce Dumnezeu, cine sunt eu să mă exprim aşa, dar, zău, nu m-am putut abţine fiindcă e de-a dreptul şocant.

— Foarte şocant. Iar noi trebuie să aflăm sub ce nume a fost înregistrat acest număr din Paris. Krupkin poate rezolva lucrurile în locul nostru. Efectul de tirbuşon, asta e.

— Tirbuşon? întrebă Panov. Ce faci, dom’le? Vrei să ne oferi un cub al lui Rubik în versiune arabă? Sau un dublu careu încrucişat din Times? Pentru numele lui Dumnezeu, să-mi explice şi mie cineva ce e aia un Prefontaine, judecător sau jurat, sau ce-o fi el? După nume pare a fi un vin prost care nu s-a făcut încă.

— E dintr-o recoltă proaspătă şi foarte bună, îl întrerupse Marie. Are să-ţi placă, doctore. L-ai putea lua în studiu luni de zile şi ai constata că are mai multă minte decât noi toţi la un loc, că intelectul acela splendid al lui a rămas intact în ciuda tuturor vicisitudinilor prin care a trecut în viaţă, cum ar fi alcoolul, depravarea, pierderea familiei şi închisoarea. E un original în felul lui, Mo. Spre deosebire de majoritatea delincvenţilor de teapa lui care îi învinuiesc pe ceilalţi pentru propriile greşeli, el îşi asumă întreaga vină. În plus, să ştii că

nu şi-a pierdut simţul umorului. Dacă magistraţii americani ar avea cât decât puţină minte – ceea ce, judecând după aparenţe, se pare că le lipseşte – ar trebui să-l repună în drepturi... El s-a oferit săpornească pe urmele Şacalului, adică să-i caute pe oamenii lui, mai întâi din principiu, fiindcă au vrut să mă ucidă pe mine şi pe copiii mei. Iar dacă din asta o să-i iasă şi lui ceva dolari, să ştii că merită cu prisosinţă fiecare bănuţ în parte.

— Foarte succint. Constat că-l simpatizezi.

— Îl ador pur şi simplu, aşa cum vă iubesc pe tine şi pe Alex. Cu toţii aţi riscat atât de mult pentru noi...

— Am putea reveni la problemele noastre? rosti furios Cameleonul. Nu trecutul mă interesează, ci ceea ce ne aşteaptă în viitor.

— Dragul meu, nu numai că eşti grosolan, dar eşti pur şi simplu nerecunoscător.

— Foarte bine. Unde rămăsesem?

— Pentru moment, la Prefontaine, îi răspunse Alex pe un ton tăios şi fulgerându-l cu privirea. Însă nu cred să conteze prea mult, fiindcă m-aş mira să scape teafăr la Boston... Vă sun eu mâine la hanul din Barbizon să vă comunic ora de întâlnire pe care am stabilit-o. Pentru aici. Potriviţi-vă bine ceasurile ca să nu ne învârtim după voi ca nişte gâşte bete. Iar dacă grăsanul nu ne minte cu delicioasa bucătărie tradiţională, cred că distinsul Kruppie are să fie încântat şi are să povestească tuturor ce loc minunat a descoperit.

— Kruppie?!

— Calmează-te. Doar ţi-am spus că ne cunoaştem de un carde ani.

— Mai ales nu pune întrebări, adăugă Panov. Nu cred că ţi-ar plăcea să-l auzi depănând amintiri comune de la Amsterdam şi Istanbul. Ăştia doi sunt mari bandiţi.

— Să trecem, spuse Marie. Continuă, Alex. Ce voiai să spui despre ziua de mâine?

— Mo şi cu mine o să venim cu un taxi la voi, iar soţul tău şi cu mine vom pleca împreună mai departe. Vă sunăm după prânz.

— Şi cu şoferul pe care l-a găsit Casset, cum rămâne? întrebă Cameleonul fixându-l cu o privire rece şi insistentă.

— Ce-i cu el? O să-i plătim pentru cursa din astă-seară dublu faţă de cât ar putea câştiga cu taxiul lui într-o lună, iar după ce ne lasă la hotel, o să dispară pentru totdeauna din viaţa noastră. Nu mai avem treabă cu el.

— Poate se va întâlni cu cineva.

— În nici un caz dacă ţine la viaţă şi vrea să trimită şi de aici înainte banii familiei pe care a lăsat-o în Algeria. Doar ţi-am spus, Casset garantează pentru el. Omul e beton armat.

— Atunci, pe mâine, spuse Bourne uitându-se cu o căutătură cruntă la Marie şi Mo Panov aşezaţi la masă în faţa lui. După ce noi doi vom pleca la Paris, rămâneţi la Barbizon şi nu ieşiţi din han. Aţi înţeles? Amândoi.

— Ştii ceva, David? îi răspunse Marie cu ochii scăpărându-i scântei. Vreau să-ţi spun două vorbe. Pe Mo şi pe Alex îiconsider ca făcând parte din familie, aşa că nu mă voi feri de ei. Noi toţi, adică *toţi*, nu ştim cum să ne purtăm mai

frumos cu tine, poate chiar exagerăm cu dădăceala în anumite momente, fiindcă ştim prin ce încercări cumplite ai trecut. Însă nu poţi... îţi interzic să ne tratezi ca pe nişte servitori îngăduiţi în prezenţa augustei tale persoane! Pe asta ai înţeles-o?

— Perfect, doamna mea. Atunci poate ar fi o idee bună să te întorci în State ca să nu te mai împiedici la tot pasul de augusta mea persoană. Jason Bourne împinse scaunul şi se ridică de la masă. Mâine mă aşteaptă o zi grea, aşa încât trebuie să dorm – ştiţi, nu prea am avut răgaz să-mi trag sufletul în ultima vreme. Iar, după cum spunea o persoană extraordinară, un bărbat cred că mai capabil decât noi toţi la un loc, odihna este o armă. Cred că... Sunt în maşină şi te aştept acolo. Ai două minute să te hotărăşti. Sunt convins că Alex te poate scoate din Franţa.

— Nemernicule! murmură pierdută Marie.

— Fie cum spui tu, rosti Cameleonul întorcându-i spatele.

— Du-te după el, strecură Mo rapid. Ştii ce i se-ntâmplă.

— N-am să reuşesc, Mo!

— Nici nu trebuie. Important e să fii lângă el. Eşti singurul lui punct de sprijin. Nici măcar nu e nevoie să-i vorbeşti. Stai doar lângă el.

— Iar a intrat în pielea acelui asasin.

— Ţie nu are să-ţi facă niciodată rău...

— Bineînţeles că nu s-ar atinge de mine, asta ştiu şi eu.

— Atunci stai lângă el şi aminteşte-i de David Webb. Doar David trăieşte în el, Marie.

— Of, Doamne, cât de mult îl iubesc! exclamă soţia lui David ţâşnind în picioare şi alergând după soţul ei... care devenise un străin.

— Mo, chiar crezi că i-ai dat un sfat bun? întrebă Alex.

— Habar n-am, Alex. Pur şi simplu nu cred că trebuie lăsat singur cu coşmarul lui. Nici unul dintre noi n-ar suporta. Şi să ştii că ăsta nu-i sfatul unui psihiatru, e o judecată de bun-simţ.

— Ştii, uneori vorbeşti de parcă ai fi medic.

Cartierul Algerian din Paris se întinde între arondismentul zece şi unsprezece fiind format de fapt din numai trei străzi cu clădiri joase atât de familiare în peisajul parizian, însă cu zgomote şi mirosuri tipic arăbeşti. În această enclavă etnică pătrunse o limuzină neagră cu un mic blazon aurit pe portieră, însemnul unui rang important în ierarhia bisericească. Maşina trase în faţa unui imobil modest de trei etaje, cu canaturi şi uşi din lemn, iar din ea coborî un preot bătrân care se îndreptă spre intrare, citi numele înscrise pe cutiile poştale, îl găsi pe cel căutat şi apăsă pe butonul soneriei care corespundea unui apartament de la al doilea etaj.

— *Oui?* se auzi o voce metalică în interfonul vechi de laintrare.

— Sunt trimis de Ambasada americană, răspunse vizitatorul în sutană într-o franceză agramată, ca mai toţi americanii. Nu pot lăsa maşina în stradă, dar am un mesaj urgent.

— Cobor imediat, răspunse şoferul algerian, acum cetăţean francez, pe

care Charlie Casset îl recrutase la Washington. Trei minute mai târziu, bărbatul ieşi din clădire şi se opri pe trotuarul îngust. De ce eşti îmbrăcat aşa? îl întrebă nedumerit pe mesagerul care se sprijinea de portieră acoperind cu trupul său masiv însemnul bisericesc.

— Fiindcă sunt capelanul legaţiei, fiule. Însărcinatul nostru cu afaceri militare doreşte să-ţi vorbească, spuse el şi deschise portiera.

— Aş face orice pentru prietenii mei, spuse râzând şoferul în timp ce se aplecă şi se uită înăuntru. Dar nu mi-a trecut niciodată prin minte să mă înrolez în armata americană... Da, domnule, cu ce vă pot fi de folos?

— Unde i-ai lăsat pe oamenii noştri? întrebă bărbatul aşezat pe bancheta din spate, cu chipul ascuns în întuneric.

— Care oameni? întrebă brusc îngrijorat algerianul.

— Cei doi pe care i-ai luat de la aeroport acum câteva ore. Şchiopul şi prietenul lui.

— Dacă sunteţi de la ambasadă şi vor să vă spună, ştiu ei cum să ia legătura cu voi şi or să vă spună singuri, nu?

— Aş vrea să-mi spui tu!

Din spate răsări un al treilea bărbat, înalt şi bine clădit, îmbrăcat în uniformă de şofer. Păşi iute şi neauzit, ajunse lângă algerian, ridică braţul şi îi aplică o lovitură năprasnică în ceafă, după care îmbrânci victima neînsufleţită în maşină. Bătrânul îmbrăcat în haine de capelan urcă imediat în spatele lui şi trânti portiera, iar şoferul alergă sprinten spre scaunul său din faţă. Limuzina ţâşni şi se pierdu în noapte.

O oră mai târziu, pe Rue Houdon, pustie la acea oră, la câteva case mai încolo de Place Pigalle, corpul însângerat şi neînsufleţit al algerianului era aruncat în stradă din automobilul în mers. În interior, necunoscutul fără chip, din umbră, i se adresă preotului vârstnic care-l asculta orbeşte:

— Ia-ţi maşina şi supraveghează hotelul în care stă şchiopul. Nu cumva să adormi, fii cu ochii în patru. Mâine dimineaţă îţi vine schimbul şi ai să ai vreme să dormi toată ziua. Ai grijă, să nu mă dezamăgeşti.

— Niciodată, *monseniore*.

Dimitri Krupkin nu era un bărbat înalt, nici solid, însă impunător şi degaja un aer de forţă neobişnuită. Avea un chip plăcut, poate o idee prea cărnos, şi un cap mare pe care ştia să şi-l poarte cu semeţie. Sprâncenele stufoase, părul şi barba înspicate se armonizau cu ochii albaştri, vii şi vioi ca de viezure, şi cu zâmbetul cald care nu-lpărăsea niciodată, toate aparţinând unui bărbat care ştie să se bucure de viaţă, căruia îi place meseria sa, ascunzând însă o inteligenţă vie, rece şi de-a dreptul redutabilă. În acest moment, era aşezat în ultimul separeu din fund al restaurantului de ţară pustiu din Epernon, cu spatele la încăpere şi faţa spre Alex Conklin care îi explica, de lângă necunoscutul în compania căruia venise la întâlnire, că fusese obligat să se lase de băutură.

— Lumea s-a întors cu fundu-n sus! exclamă rusul în engleză, cu un puternic accent străin. Vezi ce li se poate întâmpla oamenilor de bine în

Occidentul mult prea liberal? Ce idee şi pe părinţii tăi! Mai bine rămâneau acasă.

— Sper că n-ai de gând să faci o comparaţie între cele două ţări în ceea ce priveşte rata alcoolismului.

— Nu, dacă e vorba să punem rămăşag, fiindcă atunci aş pierde precis banii, spuse Krupkin surâzând. Că veni vorba de bani, bătrânul şi dragul meu duşman, cum şi unde urmează să-i primesc conform discuţiei noastre de ieri noapte?

— Cum şi unde vrei să fii plătit? întrebă Jason.

— Aha, care va să zică tu eşti binefăcătorul meu, domnule.

— Da, eu te plătesc.

— Staţi aşa! Ia tăceţi! şopti Conklin, deodată atent la intrarea în restaurant.

Se aplecă şi se uită pe după paravan, cu mâna la frunte, spre perechea care era condusă la masa din colţul stâng al încăperii, după care se trase repede înapoi.

— Ce-i? întrebă Bourne.

— Nu ştiu precis...

— Cine a intrat, Alexei?

— Tocmai asta e. Mi se pare că-l cunosc pe tip de undeva, dar nu ştiu de unde să-l iau.

— Unde s-a aşezat? Într-un separeu?

—Nu, la o masă. În colţul de lângă bar. E însoţit de o femeie.

Krupkin se trase la marginea banchetei şi scoase din portofel o oglindă minusculă de mărimea unei cărţi de credit. O prinse cu ambele mâini şi o potrivi în unghiul dorit.

— Văd că te dai în vânt după pagina mondenă, spuse rusul chicotind şi vârî la loc portofelul în buzunarul hainei. Tipul lucrează la Ambasada Italiei, iar femeia e soţia lui. Paolo şi Divinia Nu-mai-ştiu-cum, cu ceva pretenţii la titluri nobiliare, parcă. Fac parte din acea parte inofensivă din *corpo diplomatico*. Se îmbracă la patru ace şi se înfiinţează la serate simandicoase şi ,put de la o poştă a bani.

— Eu nu mă învârt prin cercurile lor, însă am impresia că pe el l-am mai văzut undeva.

— Sigur că ai această impresie. Seamănă cu tipul clasic de star italian, de vârstă mijlocie, fireşte, sau cu oricare dintre viticultorii ăia care ridică în slăvi la televizor calităţile vinului Chianti Classico.

— Poate că ai dreptate.

— Întotdeauna am, răspunse Krupkin şi se întoarse spre Bourne. Am să notez un număr de cont de la o bancă din Geneva.

Sovieticul scoase un pix din buzunar şi trase un şerveţel de hârtie în faţa lui. Nu apucă însă să scrie nimic pentru că de masă se apropie un tânăr în jur de treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum mulat pe corp.

— Ce este, Serghei? îl întrebă Krupkin.

—Nu-i vorba de dumneavoastră, domnule, răspunse aghiotantul. El,

adăugă făcând un semn discret din cap spre Bourne.

— Ce este? repetă Jason întrebarea rusului.

— Aţi fost urmărit. La început nu am fost siguri, ne-am zis că e doar un bătrân care are probleme cu vezica. De două ori a coborât din maşină şi după ce s-a uşurat a urcat la loc şi a dat un telefon din maşină uitându-se în oglinda retrovizoare să vadă numele restaurantului. Asta s-a întâmplat acum câteva minute.

— De unde ştii că pe mine m-a urmărit?

— Pentru că a sosit imediat după dumneavoastră, iar noi eram aici de o jumătate de oră, să verificăm zona.

— Să verificaţi zona! explodă Conklin privindu-l pe Krupkin. Credeam că discuţia rămâne între noi.

— Dragă Alexei, generosule Alexei, nici tu măcar nu mă poţi convinge să scap de mine. Chiar ţi-ai imaginat că am să vin la întâlnire fără să-mi asigur spatele? Şi nu-i vorba de tine, prietene, ci de bătăuşii ăia de la Washington. Ce-ţi închipui? A luat legătura cu mine însuşi directorul CIA printr-un tip pe care susţine că nu l-aş cunoaşte. Cam subţirel şi amatoric.

— Să te ia dracu'! Niciodată nu i-am spus că ne cunoaştem!

— O, Doamne, înseamnă că m-am înşelat. Scuze, Alexei.

— Staţi, îi întrerupse ferm Jason. Bătrânul Şacalului...

— Carlos! strigă Krupkin înroşindu-se, cu o privire acum alertă şi furioasă. Alexei, eşti urmărit de Şacal?

— Nu eu, el, răspunse Conklin. Pe binefăcătorul tău îl vrea.

— Dumnezeule! Cu ce ştiam dinainte şi cu ce am aflat acum, lucrurile încep să se lege. Aşadar am plăcerea şi onoarea de a-l cunoaşte pe abominabilul Jason Bourne. E o mare cinste, domnule! Avem un obiectiv comun, pe Carlos, nu-i aşa?

— Dacă oamenii tăi de afară sunt buni la ceva, atunci s-ar putea să ne atingem scopul şi să extirpăm cancerul ăsta în decurs de o oră. Să-i dăm drumul! Trebuie să plecăm de aici, prin spate, prin bucătărie sau pe o fereastră. M-a găsit şi sunt gata să pun totul la bătaie că vine după mine. Numai că el nu ştie că eu ştiu. Să mergem!

Cei trei bărbaţi se ridicară de la masă, iar Krupkin îi dădu instrucţiuni aghiotantului său:

— Adu maşina la ieşirea din spate, dacă or avea aşa ceva; dar ai grijă să nu te simtă nimeni, Serghei. Nu da impresia că te-ai grăbi, ai înţeles?

— Mergem cam la un kilometru de restaurant şi de acolo ne întoarcem pe arătură până la intrarea din spate. Bătrânul din maşină nu are cum să ne vadă.

— Foarte bine, Serghei. Spune-le agenţilor care vă dublează să rămână pe poziţii.

— Am înţeles, tovarăşe, spuse aghiotantul şi ieşi grăbit pe uşa din faţă.

— Dubluri? explodă Alex. Ai venit şi cu dublurile după tine?

— Zău, Alexei, ce rost are să despici firul în patru? În fond, numai tu eşti de vină. Nu puteai să-mi spui ieri seară la telefon că vă jucaţi de-a conspiraţia împotriva directorului tău adjunct?

— Ce Dumnezeu, nu-i vorba de nici o conspiraţie!

— Dar nici nu se poate spune că ai lucra mână în mână cu agenţia din patrie, nu? Păi nu, Alexei Nikolaevici Konsolikov, ştiai că te poţi folosi de mine – dacă-mi permiţi – şi chiar asta ai făcut. Nu trebuie să uiţi, dragul meu duşman, că eşti rus.

— Mai încetaţi odată şi să plecăm naibii de aici!

Aşteptară în Citroenul blindat al lui Krupkin, la margineacâmpului de secară, la o sută de metri în spatele maşinii bătrânului, ţinând sub observaţie intrarea în restaurant. Spre marea iritare a lui Bourne, Conklin şi ofiţerul KGB îşi depănau amintiri din tinereţe ca doi profesionişti cu experienţă ce erau, disecând metodele şi tactica de luptă adoptate de fiecare în operaţiunile secrete din trecut, subliniind mai cu seamă neajunsurile pe care şi le făcuseră reciproc. Maşina în care se aflau agenţii sovietici, o limuzină care trecea neobservată, era staţionată pe partea cealaltă a drumului în diagonală faţă de intrarea în restaurant. Înăuntru se aflau doi bărbaţi înarmaţi, gata să sară la primul semn şi să deschidă focul.

Şi deodată, în faţa intrării hanului se opri o furgonetă Renault, din care coborâră, râzând vesel, trei perechi care se ţineau de braţ. Şoferul rămase în maşină şi o conduse în parcare, în timp ce tinerii se îndreptară fără a se grăbi spre intrarea în restaurant.

— Opreşte-i, spuse Jason. Vor fi ucişi.

— Da, domnule Bourne, tot ce se poate. Dar, dacă-i oprim, îl pierdem pe Şacal.

Jason se uită lung la rus, mut de indignare, cu mintea întunecată de o furie oarbă. Încercă zadarnic să protesteze – cuvintele refuzau să îi iasă de pe buze. Oricum n-ar fi avut timp să se opună pentru că în secunda următoare dinspre Paris îşi făcu apariţia o furgonetă maro închis care se apropia în mare viteză. Iar Bourne îşi regăsi graiul:

— Este cea de pe Bulevardul Lefebvre, cea care a reuşit săscape.

— De unde? întrebă Conklin.

— În urmă cu câteva zile s-a petrecut un incident pe Lefebvre, spuse Krupkin. O maşină sau un camion care a sărit în aer. La asta te refereai?

— A fost o cursă. Întinsă pentru mine... O furgonetă, după aceea o limuzină şi dublura lui Carlos – o cursă. Asta-i cea de-a doua. Dacă-mi amintesc bine a ţâşnit de pe o străduţă laterală şi tipiidinăuntru au încercat să ne doboare.

— Să vă doboare? întrebă Alex uitându-se la Jason şi remarcă furia nereţinută din privirea Cameleonului, buzele strânse, albite, şi nervozitatea cu care îşi încleşta şi îşi descleşta pumnii.

— Pe Bernardine şi pe mine, şopti Bourne abia auzit, după care ridică glasul: Daţi-mi o puşcă, strigă el. Pistolul din buzunar numai armă nu se cheamă că e!

Şoferul, aghiotantul bine clădit al lui Krupkin, băgă mâna sub scaun şi scoase un AK-47 pe care i-l întinse lui Jason peste umăr.

În clipa în care Jason o înşfăcă aproape cu ură, de pe drumul lăturalnic de

ţară îşi făcu apariţia gonind nebuneşte o limuzină imensă, maro închis, care opri scrâşnind din frâne sub copertina veche şi uzată de la intrare. Din ea săriră afară doi bărbaţi înarmaţi până-n dinţi arătând ca doi luptători din trupele de comando, cu nişte măşti negre trase pe faţă şi automatele pregătite în mână. Alergară spre intrare, fiecare flancând câte una din uşile batante. Un al treilea bărbat coborî în acel moment din automobil, un bărbat cu început de calviţie, îmbrăcat într-o sutană neagră. La un semn pe care acesta îl făcu cu arma, cei doi luptători se năpustiră asupra uşilor, cu degetul apăsat pe trăgaci, iar şoferul camionetei porni motorul pregătind retragerea.

— Acum! strigă Bourne. El este! Carlos!

— Nu! tună Krupkin. Aşteaptă. E cursa noastră, deci trebuie să aşteptăm până pică în ea. Să intre mai întâi.

— Ce Dumnezeu, înăuntru sunt oameni! se împotrivi Jason.

— Domnule Bourne, fiecare război îşi are victimele sale, iar dacă nu ţi-ai dat seama până acum, dă-mi voie să-ţi spun că noi am declarat război. Războiul tău şi-al meu. Întâmplător, al tău are cam multe note personale.

Brusc, Şacalul scoase un urlet cumplit de luptă, iar cei doi luptători spulberară uşile şi se năpustiră înăuntru deschizând focul.

— Acum! strigă Serghei răsucind cheia în contact şi apăsând pedala până la fund.

Citroenul coti în trombă şi se înscrise pe şosea, gonind cu toată viteza, pentru ca, nici o fracţiune de secundă mai târziu, cursa să-i fie zădărnicită. În dreapta se produse o explozie cumplită – săriseră în aer bătrânelul şi maşinuţa lui gri – iar suflul exploziei proiectă Citroenul în gardul rudimentar din sârmă care marca parcarea pe latura dinspre han. Şi în secunda următoare, camioneta Şacalului, în loc să pornească înainte, o luă în marşarier, se opri scrâşnind din frâne, iar şoferul sări afară din cabină şi se ascunse în spatele ei. Zărise cea de-a doua maşină a sovieticilor. Cei doi ruşi ţâşniră spre intrarea în restaurant, însă şoferul Şacalului îl seceră pe unul dintre ei, iar celălalt se aruncă pe burtă în şanţul de la marginea drumului urmărind neputincios cum acelaşi şofer al Şacalului spulberă cauciucurile şi geamurile vehiculului rusesc.

— Afară!! urlă Serghei trăgându-l pe Bourne în praful de lângă gard, urmat îndeaproape, târâş, de superiorul său şi de AlexConklin, muţi, înmărmuriţi de derularea rapidă a evenimentelor.

— Acum! strigă Jason strângând mitraliera AK-47 la piept şi se ridică în picioare. Nemernicul ăsta a aruncat maşina în aer cu telecomanda.

— Plec eu primul, spuse sovieticul.

— De ce?

— Fiindcă sunt mai tânăr şi mai rezistent...

— Gura! se răsti Jason la el.

Bourne se aruncă orbeşte în zigzag spre a se feri de ploaia de gloanţe şi se aruncă cu faţa la pământ când şoferul de pe furgoneta Şacalului deschise focul asupra lui. Culcat în iarbă, trase uşurel arma spre el, o potrivi şi aşteptă răbdător, ştiind că şoferul lui Carlos este convins că l-a doborât. Iar când acesta scoase capul pe după cabină, un singur glonţ fu de ajuns să i-l spulbere.

Cel de-al doilea rus care trebuia să le asigure acoperirea, auzind strigătul celui care îşi dăduse sufletul în spatele camionetei, ţâşni din şanţ şi alergă spre intrarea în restaurant. Dinăuntru răzbătea ţăcănitul mitralierelor, pocnete seci urmate imediat de ţipete de groază şi alte pocnete seci. Iar în interiorul a ceea ce până mai adineauri fusese un liniştit şi fermecător han de ţară, acum se desfăşura pe viu un adevărat coşmar, un masacru în toată legea. Bourne se ridică şi, cu Serghei alături, fugi până la celălalt rus, care supravieţuise atacului. La un semn mut al lui Jason, cei doi dădură uşile de perete şi se năpustiră înăuntru.

Următoarele treizeci de secunde fură mai cumplite decât strigătul de groază pictat de Munch în celebrul său tablou. Un chelner şi doi dintre turiştii care veniseră la han într-o plimbare de plăcere erau morţi, chelnerul şi unul dintre bărbaţi zăcând pe spate, într-o baltă de sânge, cu braţele larg desfăcute şi craniul zdrobit, iar cel de al doilea turist ţintuit de perete, cu ochii deschişi şi sticloşi, cu pieptul ciuruit de gloanţe, cu firicele de sânge scurgându-i-se prin cămaşa găurită. Femeile erau în stare de şoc, ţipau isteric, gemeau şi încercau să scape căţărându-se pe peretele de lemn al separeului. Bărbatul şi femeia puşi la patru ace de la Ambasada Italiană se făcuseră între timp nevăzuţi.

Serghei se năpusti pe neaşteptate şi porni o adevărată canonadă. Zărise în colţul îndepărtat al încăperii o siluetă pe care Bourne nu o văzuse. Ucigaşul mascat ţâşni din umbră cu puşca aţintită asupra lor, dar nu mai apucă să profite de avantajul efemer fiindcă în secunda următoare sovieticul îl seceră scurt... Încă unul! O mişcare abia sesizabilă în spatele tejghelei scunde care servea drept bar. Să fi fost Şacalul? Jason plonjă, se rostogoli şi se ghemui lângă perete, căutând febril din ochi prin cele mai ascunse cotloane, printre rastelurile pe care stăteau frumos încolonate sticlele de vin. Făcu un salt şi ateriză lângă bar, iar rusul care fusese adus spre a-i acoperi, sesizând situaţia, se postă drept pavăză în faţa femeilor, răsucindu-se şi rotindu-şi arma dinaintea sa. Un cap mascat se iţi scurt peste tejghea, iar ţeava unei arme se ridică deodată cu el. Bourne ţâşni ca un arc în picioare, cu mâna stângă pe butoiaşul încins, cu dreapta pe trăgaciul mitralierei AK-47 şi trase un foc precis în fruntea teroristului. Nu era Carlos. Unde era Şacalul?

— Acolo! strigă Serghei de parcă îi citise gândurile.

— Unde?

— După uşa aceea!

Era intrarea în bucătăria localului. Cei doi bărbaţi se repeziră deodată spre uşile batante, iar Bourne dădu scurt din cap semnalul de atac. Înainte însă de a apuca să schiţeze o mişcare, cei doi fură proiectaţi înapoi de suflul unei explozii puternice; o grenadă fusese montată înăuntru. Fragmente de sticlă şi metal încins se înfipseră în lemnul uşii şi un nor gros de fum se împrăştie în restaurant, acru şi greţos, tăindu-le pentru o clipă răsuflarea.

Linişte.

Jason şi Serghei se îndreptară prudent spre intrarea în bucătărie, dar fură opriţi de o nouă explozie, urmată de astă dată de un tir sacadat de mitralieră, gloanţele muşcând şi străpungând lemnul subţire al uşilor batante.

Linişte.

Pauză.

Linişte.

În starea de agitaţie care îl stăpânea, Cameleonul nu mai suportă încordarea aşteptării. Trase piedica mitralierei AK-47, trase levierul şi fixă pârghia pe foc automat, trecu prin uşă şi se aruncă la podea.

Linişte.

Aici îl întâmpină o nouă scenă de coşmar. O parte a zidului exterior fusese suflată de explozie, iar patronul rubicond şi bucătarul său, încă purtând boneta albă pe cap, zăceau morţi, ţintuiţi de rafturile bucătăriei, iar sângele şiroia gârlă din trupurile lor.

Bourne se ridică anevoie în picioare, cu nervii întinşi mai să plesnească, creierul aproape blocat, înspăimântat de moarte, la un pas de a face o criză de isterie. În transă, se uită înjur prin fumul des şi înecăcios şi privirea i se opri pe o bucată maronie de hârtie de ambalaj pironită în perete cu un satâr imens. Se apropie, smulse satârul şi citi cuvintele scrise cu un creion maro de măcelărie:

Copacii de la Tannenbaum vor arde ca nişte torţe şi, o dată cu ei şi copiii, agăţaţi de crăci. Somn uşor, Jason Bourne.

Lumea îşi pierdu înţelesul. Jason pierdu contactul cu realitatea, iar lumea lui interioară se spulberă în mii de cioburi. Şi nu îi rămase putere decât să urle.

CAPITOLUL XXXI

— Încetează, David!!

— Doamne, Alexei, şi-a ieşit complet din minţi. Serghei, ţine-l strâns şi nu-i da drumul...Şi tu, ajută-l pe Serghei! Trântiţi-l la pământ, că vreau să-ispun vreo două vorbe. Trebuie să plecăm cât mai iute de aici!

Cam atât au putut face cei doi ruşi, să-l trântească la pământ pe Bourne care urla ca un descreierat. Ieşise ca din puşcă prin gaura din zid şi alergase ca un dement prin iarbă, încercând zadarnic să îl găsească pe Şacal, descărcându-şi mitraliera în gol până rămăsese fără gloanţe. Serghei şi celălalt rus fugiseră după el afară, aghiotantul îi smulsese arma din mână, după care cei doi bărbaţi îl luaseră aproape pe sus pe bărbatul isterizat, conducându-l înapoi în clădirea devastată unde îi aşteptau Alex şi Krupkin. Cei patru bărbaţi încercau să îl potolească cu forţa pe bărbatul înnebunit de durere, scăldat de năduşeală, gâfâind greu ca în transă, pradă unei crize de isterie.

Între timp, furgoneta Şacalului se făcuse nevăzută. Carlos răsturnase iarăşi situaţia în favoarea lui şi reuşise să îşi scape pielea, iar Jason Bourne îşi ieşise din minţi.

— Ţineţi-l bine! mugi Krupkin îngenunchind lângă Jason, ţintuit la pământ de braţele vânjoase ale celorlalţi doi ruşi. Ofiţerul KGB întinse mâna spre faţa americanului, îşi înfipse policarul şi arătătorul în obrajii lui şi-l obligă să se uite la el. Repet numai o dată, domnule Bourne, iar dacă n-ajunge până la tine, rămâi sănătos aici, că noi trebuie s-o ştergem. Vei suporta consecinţele de unul singur fiindcă, cu tine sau fără tine, noi tot plecăm. Dacă eşti în stare să te aduni, atunci îţi promit că voi lua legătura cu oficialităţile americane într-o oră. Am citit şi eu avertismentul care ţi-a fost transmis şi sunt convins că oamenii voştri sunt capabili să-ţi protejeze familia – familia ta despre care a apucat să-mi vorbească Alexei. Numai că pentru asta, şi tu trebuie să fii de faţă! Ai două variante la alegere: ori îţi revii în fire, ori te duci dracului. Pe care o preferi?

Luptându-se cu cei care-l imobilizau ţinându-l lipit de pământul tare, bolovănos, Cameleonul oftă din rărunchi de parcă în acea clipă şi-ar fi dat sufletul. Dădea însă semne că începuse să-i vadă pe cei din jur şi spuse:

— Ia-i pe nenorociţii ăştia ai tăi de pe mine.

—Unul dintre nenorociţii ăştia ţi-a salvat, întâmplător, viaţa, spuse Conklin.

— Iar eu l-am salvat pe unul dintre ei. Asta e.

Citroenul blindat gonea pe drumul de ţară spre autostradacare duce spre Paris. Krupkin ordonă la telefonul celular care nu putea fi interceptat să se prezinte imediat un echipaj de intervenţie la Epernon şi să ridice de acolo ce mai rămăsese din maşina sovieticilor. Trupul neînsufleţit al celuilalt rus fusese aşezat cu mare grijă în portbagajul Citroenului, iar explicaţiile oficiale ale sovieticilor, dacăs-ar fi ajuns la aşa ceva, aveau să fie scurte şi, în orice caz, ele vor insista asupra neutralităţii ruşilor: doi funcţionari din personalul ambasadei

plecaseră să ia prânzul la un restaurant de la ţară şi acolo, întâmplător, asistaseră la un masacru. După ce se încheiase confruntarea armată, ei reveniseră în restaurant spre a vedea ce se întâmplase şi încercaseră să le calmeze pe cele trei femei isterizate şi pe singurul bărbat care supravieţuise măcelului. De acolo, îşi anunţaseră superiorii care le ordonaseră să telefoneze imediat poliţiei locale, iar după aceea să se prezinte imediat la ambasadă. Interesele sovieticilor nu puteau fi compromise din pricina prezenţei, cu totul întâmplătoare, a unor funcţionari ai ambasadei care nu aveau nici în clin nici în mânecă cu această acţiune criminală şi odioasă a unor francezi.

— Sună foarte ruseşte, declară Krupkin mulţumit.

— Şi cine crezi că o să înghită gogoriţa asta? întrebă Alex.

— Ce contează? îi răspunse sovieticul. Represaliile de la Epernon trădează amestecul Şacalului. Bătrânul făcut arşice de explozie, cei doi terorişti mascaţi. Fii convins că cei de *La Sureté* vor descifra stilul şi semnătura Şacalului. Iar dacă cineva va mirosi că am avut şi noi un amestec în toată tărăşenia asta, curând or să-şi dea cu toţii seama că ne-am aflat de partea cealaltă a baricadei.

Bourne era aşezat la geam şi nu scoase nici o vorbă. Krupkin stătea lângă el, iar Alex în faţă, lângă şofer. Într-un final, când Jason se hotărî să iasă din muţenie, rosti furios, trântind un pumn în braţul banchetei:

— O, Doamne, copiii! Cum de-a aflat nemernicul ăsta de Tannenbaum?

— Iartă-mă, domnule Bourne, că spun ceea ce spun, interveni Krupkin cu blândeţe. Sigur, mie îmi vine uşor să vorbesc, dar curând vei lua legătura cu Washingtonul şi, din câte mi-a ajuns mie la urechi despre priceperea celor de la Agenţie, sunt convins că îţi vor acorda tot sprijinul şi protecţia lor.

— Nu prea e aşa de grozavă Agenţia asta a noastră de vreme ce Carlos a reuşit să se infiltreze până şi acolo!

— Poate că nu are pe nimeni la Agenţie, spuse sovieticul.

— Din altă parte nu avea cum să afle.

— Nu se ştie niciodată, domnule.

Intraseră în Paris şi goneau nebuneşte pe străzile înţesate de trecători care abia se târau, toropiţi de arşiţa nemiloasă a după-amiezii caniculare de vară. Curând ajunseră la Ambasada Sovietică de pe Bulevardul Lannes şi intrară în trombă pe porţile larg deschise de paznicul înarmat de la intrare care recunoscu imediat Citroenul gri. Maşina străbătu aleea pietruită şi trase în faţa scărilor de marmură şi a arcadei care marcau intrarea în clădirea impunătoare.

— Fii pe fază, Serghei, îi ordonă ofiţerul KGB. Stai pe aproape. Dacă ne caută cei de *La Sureté*, tu vei asigura legătura. Apoi, ca şi când cumpănise lucrurile bine dinainte, Krupkin se întoarsehotărât spre aghiotantul care stătea în faţă lângă Serghei şi îi spuse: fără supărare, tinere, însă şoferul meu şi bunul meu prieten a dovedit în timp că se descurcă excelent în astfel de situaţii. Asta nu înseamnă că tu vei sta cu mâinile în sân. Te rog să pregăteşti cadavrul pentru incinerare. Îţi explică cei de la Serviciul Intern ce formalităţi trebuie îndeplinite.

O dată intrat în incinta ambasadei, Krupkin îi ceru bărbatului care asigura

securitatea să nu-i supună pe invitaţii săi controlului de rutină riguros de care nu scăpa nici un vizitator, iar oaspeţilor săi le spuse în şoaptă, aparte, şi adresându-li-se în engleză:

— Vă închipuiţi ce alarmă generală s-ar da dacă se află că doi agenţi ai CIA au pătruns înarmaţi în ambasadă şi se fâţâie pe culoarele acestui bastion al clasei proletare. Numai la gândul ăsta şi simt cum începe să sufle vântul dinspre Siberia.

Cei trei traversară holul imens, bogat ornamentat, împodobit cu coloane masive, albe, din marmură, şi se îndreptară spre liftul cu uşă-grilaj de aramă de secol XIX. Au urcat până la etajul al treilea, iar după ce uşa se deschise, Krupkin coborî primul, ca gazdă perfectă ce era, şi o luă înainte, conducându-i pe un coridor lat.

— Mergem în sala de şedinţe a personalului de ambasadă. Sunteţi primii şi ultimii americani care au pus vreodată piciorul aici. Fiţi liniştiţi, este singura încăpere în care nu sunt instalate microfoane.

— Cred că e ultima afirmaţie pe care ţi-ai dori să o faci în faţa detectorului de minciuni, spuse Conklin chicotind.

— Ca şi tine, Alexei, am învăţat cu mulţi ani în urmă cum pot fi păcălite maşinăriile astea nenorocite. Oricum, contează că încăperea este curată. Fiindcă, înţelegeţi, din când în când trebuie să ne ferim unii de alţii. Urmaţi-mă.

Sala de şedinţe era o idee mai vastă decât o sufragerie de casă modestă de la periferie, iar în ea se aflau o masă lungă şi masivă din lemn închis la culoare şi scaune cu perne groase, noi şi foarte comode. Încăperea era lambrisată în lemn de esenţă maro întunecat, iar pe peretele din spatele fotoliului din capul mesei era agăţat aproape cu ostentaţie portretul lui Lenin, chiar deasupra unei măsuţe pe care se afla, la îndemână, consola telefonică.

— Îmi dau seama cât eşti de îngrijorat, spuse Krupkin îndreptându-se spre telefon, aşa că am să cer un fir internaţional.

Dimitri ridică receptorul, rosti iute câteva cuvinte în ruseşte, apoi închise la fel de repede.

— Vorbeşti pe firul douăzeci şi şase, ultimul buton dindreapta.

— Mulţumesc, rosti Conklin dând din cap în semn că pricepuse. Apoi băgă mâna în buzunar şi scoase un petic boţit de hârtie pe care i-l întinse lui Krupkin. Aş vrea să te rog ceva, Kruppie. Aici găseşti un număr de telefon din Paris, ideea fiind aceea că e un telefon la care trebuie să răspundă Şacalul. Numai că acest număr nu coincide cu cel pe care l-a procurat Bourne. De fapt, nu ştiu precisce-i cu acest număr, însă precis are o legătură cu Şacalul.

— Iar tu preferi să nu suni, de teamă să nu te expui; adică ai vrea să nu se ştie că ai acest număr. Am înţeles, n-ar avea nici un sens să-l avertizezi. Mă ocup de problemă.

Krupkin se întoarse spre Jason şi îl privi cu toată înţelegerea unui coleg mai vârstnic şi cu ceva mai multă experienţă.

— Sus inima, domnule Bourne, cum ar spune ţărăniştii. Nu te mai gândi atâta că o să se întâmple o nenorocire, că până la urmă rişti să o atragi singur. În ciuda reticenţelor fireşti pe care le-ai putea avea la adresa celor de la

Langley, să ştii că eu mă încred în resursele lor. Sunt buni. De atâtea ori au reuşit să compromită operaţiuni delicate la care am participat direct încât nu pot decât să le respect competenţa profesională.

— Sunt convins că le-ai pus şi tu destule beţe în roate, rosti Jason ca pe ghimpi, trăgând cu coada ochiului spre telefon.

— Uite, vezi, gândul ăsta mă mai îmbărbătează.

— Îţi mulţumesc, Kruppie, spuse Alex. Ţin să te asigur că eşti un duşman de nădejde.

— Iar eu mă repet spunându-ţi să le fie ruşine părinţilor tăi, gândeşte-te şi tu, dacă rămâneau în Rusia, noi doi eram acum în fruntea Komitetului.

— Şi am fi avut fiecare câte o vilă pe malul lacului Geneva?

— Ce, eşti nebun? Tot lacul ar fi fost al nostru, spuse Krupkin râzând şi, întorcându-le spatele, se îndreptă spre uşă.

— Pentru voi doi e doar un joc afurisit, nu? îl întrebă Bourne pe Alex după ce rămăseseră singuri.

— Până la un punct, da, admise Alex. Când însă apare câte o scurgere de informaţii, scoatem pistolul din teacă şi gata, s-a terminat cu joaca. Ne luăm în serios dacă este ameninţată viaţa oamenilor noştri.

— Sună la Langley, spuse Bourne aproape răstindu-se şi arătând cu bărbia spre telefon. Holland are câteva explicaţii de dat.

— Degeaba sunăm la Langley...

— Poftim?

— E prea devreme. În State nu s-a făcut nici şapte dimineaţa, dar stai liniştit că îi ocolesc, spuse Conklin vârând din nou mâna în buzunar de unde scoase o agendă.

— Îi sari? se răsti Bourne la el. Îndrăzneşti să-mi spui mie *aşa ceva?* Alex, mai am puţin şi fac explozie. Tu nu vrei să pricepi că acolo sunt copiii mei?

— Calmează-te. Voiam doar să spun că am numărul lui de acasă, spuse Conklin îndreptându-se spre telefon şi formând numărul.

— Auzi, să-i ocolească. Voi, relicvele astea umblătoare ale unor vremuri când se foloseau cifruri, nu mai sunteţi în stare să vorbiţi englezeşte ca lumea. Auzi, să-i ocolească!

— Ce vrei, profesore, puterea obişnuinţei... Peter? Alex la telefon. Deschide ochii şi trezeşte-te, marinarule. Au apărutcomplicaţii.

— Nu trebuie să mă trezesc, răspunse o voce de la capătul celălalt al firului vorbind din Fairfax, statul Virginia. Acum m-am întors de la jogging.

— Voi, ăştia cu două picioare, vă credeţi grozav de deştepţi.

— Vai, Alex, iartă-mă... Zău că n-am vrut...

— Sigur că n-ai vrut, răcan Holland. Numai că, între timp, a apărut o problemă.

— Înseamnă că ai dat de Bourne.

— În acest moment îmi stă în spate şi împreună te sunăm de la Ambasada Sovietică.

— Ce?? Ei, drăcia dracului!

— Nici o drăcie. Casset, îţi aminteşti?

— A, da, aşa e. Uitasem...Şi soţia lui?

— Mo Panov a rămas cu ea. Bunul nostru doctor asigură spatele contingentului, fapt pentru care îi sunt profund îndatorat.

— Şi eu. Ce-aţi mai făcut?

—Nu cred că-ţi va face cine ştie ce plăcere să auzi, dar oricum trebuie să ştii, aşa că destupă bine urechile.

— Adică?

— Şacalul a aflat de Tannenbaum.

— Nu ştii ce vorbeşti! strigă atât de tare directorul Agenţiei Centrale de Informaţii încât pe firul transoceanic se auzi un păcănit metalic. Nu ştie nimeni! Doar Charlie Casset şi cu mine. Am avut grijă să inventăm o poveste cu personaje fictive care vin tocmai din America Centrală încât nimeni, dar absolut nimeni, n-ar putea face nici o legătură cu Parisul. Iar în instrucţiunile pe care le-am dat, niciodată nu a fost pomenit numele de Tannenbaum! Crede-mă, Alex, nu e nici o fisură, pentru că m-am ocupat personal de tot!

— Şi totuşi, asta e situaţia, Peter. Amicul meu a primit un mesaj care grăieşte că pomii de la Tannenbaum or să ardă ca o torţă şi, o dată cu ei, şi copiii.

— Ticălosul! strigă Holland. Rămâi la telefon, îi spuse el pe un ton ferm. Îi sun pe St. Jacques şi pe şeful pazei de acolo şi le spun că se mută imediat. Rămâi la telefon!

Conklin ridică privirea spre Bourne şi îi spuse:

— Dacă a transpirat ceva, şi ceva a transpirat, nu Langley ede vină.

— Altfel nu se poate! Nu ştie unde să caute.

— Şi, după părerea ta, cam unde ar trebui să caute?

— Ce mă-ntrebi pe mine? Voi sunteţi marii specialişti. Elicopterul care i-a luat de pe insulă; echipajul de pe avionul american care a primit aprobare să survoleze teritoriul britanic. Ce Dumnezeu! Carlos l-a cumpărat pe marele Guvernator al Coroanei din Montserrat şi pe şeful brigăzii de narcotice. Ce crezi că l-ar împiedica să asculte convorbirile dintre baza noastră şi Plymouth?

— Bine, dar ai auzit ce-a spus Peter, nu se lăsă Conklin. Nume fictive, date personale falsificate care fac trimiterea la America Centrală. În plus, nici unul din piloţi nu ştia de existenţa proprietăţii Tannenbaum. Nimeni... Ceva scârţâie. A apărut o fisură.

— Mai slăbeşte-mă cu exprimarea asta enigmatică.

— Ce vezi tu aşa enigmatic aici? Fisura este...

— Alex? Se auzi din nou vocea furioasă a lui Peter Holland.

— Da, Peter.

— Îi transferăm şi n-am de gând să-ţi spun nici ţie unde. St. Jacques e furios fiindcă doamna Cooper şi copiii abia se instalaseră, dar l-am liniştit spunându-i că-i las o oră la dispoziţie.

— Aş vrea să vorbesc cu Johnny, interveni Bourne aplecându-se deasupra receptorului şi vorbind suficient de tare încât să fie auzit.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, chiar dacă prin telefon, spuse Holland.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi, reuşi Bourne să

rostească pe un ton liniştit, din toată inima. Sincer.

— *Quid pro quo*, Bourne. Tu alergai după Şacal şi, pe drum, ai scos din pălărie un iepure mare şi urât de care nu auzise nimeni.

— Poftim?

— Meduza. Cea nouă.

— Cum merge? îi întrerupse Conklin.

— Facem şi noi polenizare încrucişată între sicilieni şi câteva bănci europene. Am mânjit cam tot ce-am întâlnit în cale dar, în acest moment, avem mai multe fire cuplate la firma aia puternică de avocaţi din New York decât la NASA înaintea lansării unei navete spaţiale.

— Succes, spuse Jason. Aş putea obţine numărul de la Tannenbaum, fiindcă aş vrea să-l sun pe John St. Jacques?

Holland i-l dictă, iar Conklin îl notă şi închise.

— Poftim, vorbeşte, spuse Alex ridicându-se greoi de pe fotoliu şi îndepărtându-se spre celălalt capăt al mesei.

Bourne se aşeză în locul lui şi se uită concentrat la mulţimea butoanelor de pe consolă. Ridică receptorul şi formă cu atenţie numărul pe care îl notase Alex în agendă. Trecu iute peste formulele de salut, atacând direct, cu un tir de întrebări puse pe un ton aspru, aproape cu brutalitate:

— Cu cine ai vorbit despre Tannenbaum?

— Linişteşte-te, David, spuse St. Jacques adoptând instinctiv o poziţie defensivă. Cum adică, cu cine am vorbit?

— Chiar aşa. De la plecarea de pe Tranquility şi până ai ajuns la Washington, cu cine ai vorbit despre Tannenbaum?

— Adică după ce mi-a spus Holland?

— Ce Dumnezeu, Johnny, că doar n-oi fi ştiut dinainte!

— Te-ai prins, domnule Sherlock Holmes.

— Zi, cu cine?

— Cu tine. Numai cu tine, mult-iubite cumnăţele.

— Ce?

— Ce-ai auzit. Totul s-a petrecut într-aşa o viteză că am uitat imediat numele de Tannenbaum şi chiar dacă mi l-aş fi amintit, imaginează-ţi că n-aş fi bătut toba. Corect?

— Şi totuşi ai bătut-o. S-a aflat, şi nu cei de la Langley auvorbit.

— Dar nici eu. Ascultă, domnule savant, n-oi avea eu titluri, dar să ştii că nici tâmpit de-a binelea nu sunt. În camera de alături sunt nepoata şi nepotul meu, iar eu nu-mi doresc altceva decât să-i văd mari… Din cauză că s-a aflat de noi suntem mutaţi în altă parte, nu?

— Da.

— Cât de grav e?

— Foarte. Şacalul.

— *Iisuse!* explodă St. Jacques. Numai să apară în preajma mea, că-i sucesc gâtul!

— Uşurel, Canada, spuse Jason aproape în şoaptă şi cu blândeţe, în glasul său ghicindu-se îngrijorarea şi nu furia. Spui că nu ai vorbit decât cu mine

despre Tannenbaum – iar eu te cred – şi că eu am recunoscut locul după descrierea pe care ai făcut-o.

— Aşa e. Îmi amintesc perfect. Când Pritchard m-a anunţat prin telefon că mă cauţi, vorbeam pe altă linie cu Henry Sykes din Serrat. Ţi-l aminteşti pe Henry, capabilul aghiotant al guvernatorului?

— Sigur că da.

— I-am spus să fie cu ochii pe Tranquility fiindcă eu am de gând să lipsesc câteva zile. El ştia deja de toate astea fiindcă lui i se ceruse aprobarea pentru sosirea unui avion american, iar eu îmi amintesc precis când i-am spus că plec la Washington. Nici prin minte nu mi-a trecut să pomenesc de Tannenbaum, iar Sykes n-a insistat, imaginându-şi probabil că plecarea mea trebuie să aibă o legătură cu întâmplările îngrozitoare care s-au petrecut aici. Poţi fi liniştit, e un adevărat profesionist.

St. Jacques se opri, iar înainte ca Bourne să apuce să deschidă gura, exclamă răguşit:

— O, Doamne!

— Pritchard, îi veni în ajutor Jason. A ascultat discuţianoastră.

— De ce? Ce motiv ar fi avut?

— Uiţi, îi explică Bourne, că Şacalul i-a cumpărat pe guvernator şi pe Savonarola. Ăştia doi trebuie să-l fi costat o groază de bani. Pentru Pritchard nu cred să fi făcut o cheltuială prea mare.

— Nu. Aici te-nşeli, David. O fi Pritchard cam zevzec şi un tâmpit plin de sine, dar nu m-ar trăda niciodată pentru un pumn de bani. Nu banii sunt importanţi pe insulă, cât mai ales prestigiul de care te bucuri. Şi, cu excepţia momentelor în care mă face să mă sui pe pereţi, trebuie să recunosc că e foarte eficient, iar eu îl plătesc pe potriva eforturilor sale.

— Altcineva nu poate fi, frate.

— Găseşti tu o cale de a afla. Nu uita că eu sunt aici, nu acolo, şi nici n-am de gând să plec aşa curând.

— Unde baţi?

— Vreau să-l invit pe Henry Sykes în gaşcă. Ai ceva împotrivă?

— Invită-l, ce mai aştepţi?

— Şi Marie, ce face?

— Dată fiind situaţia, mai bine nici că se poate... încă ceva, Johnny. Ea nu trebuie să afle de toate astea. Ai înţeles? Când are să te sune – fii convins că are să te caute – să nu-i pomeneşti că aţi fost mutaţi în altă parte. Şi nici o vorbă despre Şacal. Sunteţi bine şi lucrurile merg perfect.

— Am înţeles.

— Totul e în regulă, da? Ce fac copiii? Cum se împacă Jamie cu situaţia?

— S-ar putea să nu-ţi placă ce auzi, dar să ştii că se distrează pe cinste, iar doamna Cooper nici nu mă lasă s-o ating pe Alison.

— Ba să ştii că-mi place ce aud.

— Mulţumesc. Şi tu? Ai făcut ceva paşi înainte?

— Te mai sun, spuse Bourne închizând şi se întoarse spre Alex. Pur şi simplu e absurd, iar Carlos nu face niciodată mutări absurde dacă stai să

cântăreşti bine lucrurile. Îmi trânteşte un avertisment care mă aduce pe punctul de a-mi ieşi din minţi de frică, în schimb, nu are de gând să împingă lucrurile mai departe, deci să se ţină de cuvânt. Tu ce înţelegi din asta?

— Singura logică e că trebuia să te scoată din minţi, îi răspunse Conklin. Şacalul nu are cum să ia cu asalt o reşedinţă secretă şi bine păzită care se află la asemenea depărtare cum este Tannenbaum. Mesajul trebuia doar să te scoată din mână şi, recunoaşte, aici a reuşit. Vrea să te înnebunească pentru ca să faci un pas greşit. Vrea să ia frâiele în mâinile lui.

— Încă un motiv ca Marie să se întoarcă în State, cât mai curând posibil. Trebuie să plece. Vreau să o ştiu între zidurile bine păzite ale unei fortăreţe şi nu fâţâindu-se prin Barbizon de mână cu Panov.

— Parcă încep să îţi împărtăşesc părerea.

Alex fu întrerupt de uşa care se deschidea. Krupkin intră în încăpere aducând cu sine câteva coli lungi de hârtie tipărite pe imprimanta calculatorului.

— Numărul pe care mi l-aţi dat e suspendat, spuse el cu o umbră de ezitare în glas.

— Şi i-a fost dat altcuiva? întrebă Jason.

— Nu o să vă placă ce vă spun, însă nici nu am vreun interes să vă mint. Aşadar nu pot şi nici nu vreau să vă trag pe sfoară... În urmă cu cinci zile, postul a fost transferat pe numele unei organizaţii, care precis nu există, cu numele dubios de Webb. David Webb.

Conklin şi Bourne se uitară lung şi în tăcere la ofiţerul sovieticde contrainformaţii, iar aerul păru că începe să vibreze de încordare.

— Şi de ce crezi că nu o să ne placă informaţia? întrebă Alexcalm.

— Dragul meu duşman de o viaţă, începu Krupkin pe acelaşi ton liniştit ca şi Conklin. Când domnul Bourne a ieşit urlând din cafeneaua aceea a groazei cu bucăţica de hârtie în mână, impresia mea a fost că se isterizase. În încercarea ta de a-l linişti, l-ai strigat David... Iar eu pot spune că am auzit un nume pe care aş prefera să nu-l fi aflat.

— Uită-l, spuse Bourne.

— Mă străduiesc, dar sunt unele metode...

— Nu la asta m-am referit, îi tăie vorba Bourne. Eu am să mă obişnuiesc cu ideea că ai aflat cum mă cheamă şi n-o să mor din asta. Şi unde este instalat telefonul? La ce adresă?

— După evidenţa din computer a facturilor, este vorba de o misiune condusă de organizaţia surorilor de caritate Maria Magdalena. Precis o organizaţie falsă.

— Precis nu e, îl corectă Bourne. Ea există cu adevărat şi e la fel de reală ca şi măicuţele. Ordinul lor e la fel de real ca şi bonetele pe care le poartă pe cap. Şi e un punct foarte sigur de transmitere a mesajelor. Sau cel puţin aşa era.

— De-a dreptul fascinant, rosti Krupkin visător. Şacalul face ce face şi tot la biserică se întoarce. Un mod de lucru prea adesea folosit, totuşi, o idee strălucită. Se spune că în tinereţe s-a pregătit pentru preoţie.

— Înseamnă că biserica v-a făcut-o iar, spuse Alex lăsându-şi capul într-o parte, cu o expresie de prefăcut regret. Fiindcă preoţii l-au aruncat în stradă înaintea voastră.

— Niciodată nu am subestimat Vaticanul, spuse Dimitri râzând. Ne-a dovedit o dată în plus că sceleratul nostru Stalin nu a înţeles prea bine cum stă treaba întrebând câte batalioane are Papa la dispoziţie. Prea-Sfinţia Sa nu are nevoie de o armată pentru că a realizatcu excomunicările mai mult decât ar fi reuşit Stalin să facă şi dacă trăia zece vieţi. Puterea aparţine celui care înfricoşează cel mai mult, nu-i aşa, Alexei? Toţi regii şi conducătorii din lume picură frica în oasele supuşilor. Totul se reduce la moarte, adică la frica de moarte. Oare nu o să ne venim niciodată în fire, să le strigăm verde în faţă să se care odată cu prostiile lor?

— Moartea, murmură Jason încruntându-se. Moarte pe Rivoli, la Meurice, călugăriţele din ordinul Mariei Magdalena... O, Doamne, am uitat! Dominique Lavier! Era la Meurice, poate încă mai e acolo. Spunea că acceptă să lucreze pentru mine!

— Şi mă rog, de ce? întrebă Krupkin.

— Fiindcă Şacalul i-a omorât sora şi n-a avut de ales: ori făcea ce i se cere, ori murea ucisă. Bourne se întoarse spre telefon şi spuse: îmi trebuie numărul de la Meurice...

— 42-60-38-60, veni prompt răspunsul lui Krupkin, iar Jason înşfăcă creionul şi notă numărul în carneţelul lui Alex. Un loc încântător, renumit odinioară mai cu seamă fiindcă aici trăgeau regii. Mie îmi place în special grătarul pe care îl fac acolo.

Bourne formă numărul, după care ridică braţul cerându-le să tacă. Îşi aminti numele Brielle şi ceru legătura în camera doamnei respective, iar când centralista hotelului îi răspunse: „*Mais oui*” făcu uşurat un semn din cap spre Alex şi Dimitri Krupkin.

— Da? răspunse Lavier.

— Eu sunt, *madame*, spuse Jason în franceză, pe un ton de om necultivat, fără umbră de accent străin – Cameleonul revenise în scenă. Menajera dumneavoastră mi-a spus să vă caut aici. Rochia doamnei este gata. Scuze pentru întârziere.

— Trebuia să mi-o aduceţi de ieri la prânz, tâmpitule! Trebuia să o port la recepţia de ieri seară de la Le Grand Vefour. Sunt foarte supărată!

— Mii de scuze. Putem trece pe la hotel să v-o aducemimediat.

— Vezi că eşti cretin? Sunt convinsă că menajera mea ţi-a spus că nu rămân la hotel decât două zile. Las-o acasă la mine, pe Montaigne. Şi-ai face bine să o duci până la patru, altfel nu-ţi plătesc nici una din facturile din ultimele şase luni!

Convorbirea se întrerupse brusc, cu un declic la celălalt capăt al firului. Bourne aşeză uşurel receptorul în furcă simţind cum de pe frunte i se preling picături de transpiraţie.

— Mi-am ieşit din mână, rosti el inspirând profund. Are un apartament pe Montaigne şi a spus că va fi acolo după patru.

— Cine dracu’ mai e şi Dominique şi-nu-mai-ştiu-cum? întrebă Conklin nepricepând nimic.

—Lavier, îi răspunse prompt Krupkin, numai că a împrumutat numele surorii ei care a murit, Jacqueline. De ani de zile toată lumea crede că e soră-sa.

— Ştiai? întrebă Jason impresionat.

— Da, însă nu ne-a fost de mare folos. Un şiretlic explicabil: fetele semănau una cu alta, o absenţă din Paris pentru câteva luni, o operaţie estetică şi un scurt program de pregătire – lucruri normale pentru lumea anormală a modei. Cine credeţi că vede sau aude ceva în lumea asta populată de oameni superficiali? Noi am urmărit-o, dar nu ne-a condus la Şacal pentru că n-ar avea cum. Nu are intrare liberă. Tot ce-i raportează Şacalului se face indirect, mesajele sunt filtrate şi cu fiecare om de legătură se mai ridică un zid. Doar ştiţi care-i stilul lui Carlos.

— Nu întotdeauna acelaşi, spuse Bourne. A existat un tip pe nume Santos care conducea o cafenea dărăpănată din Argenteuil, *Le Coeur du Soldat*. El avea intrare liberă la Şacal. Mi-a dat adresa şi, te asigur, corespundea unui loc foarte special.

— A existat? întrebă Krupkin privindu-l mirat. Conducea? De ce vorbeşti la trecut?

— Fiindcă e mort.

— Şi cafeneaua asta părăginită din Argenteuil e tot prosperă?

— Nu, urmele au fost şterse, iar cafeneaua închisă, recunoscu Jason cu sinceritate.

— Deci pe cărarea asta nu mai putem ajunge la Şacal, nu?

— Aşa e. Însă cred în tot ceea ce mi-a spus Santos fiindcă şi-a găsit moartea tocmai din pricină că mi-a spus. Vedeţi voi, dorea să încheie relaţia cu Şacalul, aşa cum îşi doreşte şi Lavier. Numai că prietenia lui cu Carlos a început cu mulţi ani în urmă. În Cuba, atunci când Şacalul l-a scos din închisoare, unde fusese aruncat şi condamnat la moarte. Ştia că se poate folosi de el, de acest uriaş de talie neobişnuită care putea opera nestingherit în lumea dezmoşteniţilor sorţii; iar el era în legătură directă cu Şacalul. Santos avea intrare liberă. A dovedit-o furnizându-mi numărul unde îl puteam găsi pe Şacal. Doar câţiva au acest număr.

— Fascinant, spuse Krupkin nescăpându-l din ochi pe Bourne. Însă, după cum tropăie de nerăbdare să te întrebe bunul şi bătrânul meu duşman Alexei, care te priveşte cu aceeaşi curiozitate ca şi mine, tot aşa tropăi şi eu să te întreb: de fapt unde baţi, domnule Bourne? Vorbeşti în doi peri, iar ceea ce încerci să insinuezi mi se pare de-a dreptul periculos.

— Poate pentru tine. Nu şi pentru noi.

—Poftim?

— Santos mi-a spus că numai patru oameni din lume ştiu unde să-l găsească pe Şacal. Unul dintre ei se află în Piaţa Dzerjinski. „Foarte sus în Komitet”, exact aşa s-a exprimat şi, crede-mă, nu părea a fi prea impresionat de superiorii tăi.

Dimitri Krupkin făcu o faţă de parcă unul dintre şefii Comitetului Politic îl pălmuise în Piaţa Roşie la defilarea de 1 Mai. Sângele îi pieri din obraji, chipul său căpătă o paloare cadaverică, iar ochii îi deveniră sticloşi şi ficşi.

— Ce ţi-a mai spus Santos? Trebuie să ştiu!

— Doar că Şacalul are o simpatie specială pentru Moscova şi că păstrează încă legătura cu persoane foarte sus-puse. Că Moscova e o obsesie pentru el... Dacă-l găseşti pe omul din Piaţa Dzerjinski, cred că ai făcut un mare salt înainte. Între timp, nu avem încotro şi ne mulţumim cu Dominique Lavier...

— Drăcia dracului! tună Krupkin tăindu-i brutal vorba lui Jason. Ce nebunie, şi totuşi e logic! Tocmai ai dat răspuns la câteva întrebări care-mi ardeau creierul, domnule Bourne. De atâtea ori am fost aproape – atât de aproape – şi niciodată n-am găsit nimic! Ei bine, domnilor, daţi-mi voie să vă spun că iadul a urcat pe pământ, iar diavolul este printre noi. Doamne, că prost am fost să mă las dus de nas!... Nu mai daţi nici un telefon din această încăpere!

Era 3:30, după-amiaza, ora Moscovei, iar bărbatul vârstnic îmbrăcat în uniformă de ofiţer al armatei sovietice străbătea pe cât derepede îi permitea vârsta culoarul de la etajul trei al sediului KGB din Piaţa Dzerjinski. Era o zi fierbinte de vară şi, cum aerul condiţionat funcţiona prost, ca de obicei, generalul Grigori Rodcenko îşi îngăduise o abatere de la regulament descheindu-se la gulerul vestonului. Fapt care nu îl împiedica să năduşească abundent, iar firicele de sudoare i se strecurau printre ridurile săpate adânc pe obraz şi i se prelingeau pe gât în jos, gulerul desfăcut al tunicii cu bordură roşie părând să nu îi uşureze cu nimic chinul.

Ajunse în faţa lifturilor, apăsă pe buton şi aşteptă răsucind nervos o cheie în mână. Uşile din dreapta se deschiseră şi, spre marea sa plăcere, generalul constată că nu se afla nimeni înăuntru. Mai simplu aşa decât să le ordone eventualelor persoane întâlnite în lift să iasă, ceea ce probabil ar fi fost de-a dreptul bizar în ochii lor. Păşi înăuntru, introduse cheia în ultimul locaş de deasupra panoului cu butoane şi aşteptă până ce mecanismul îşi făcu datoria. Aproape imediat, liftul se urni din loc şi porni spre ultimul nivel subteran al clădirii.

Uşile se deschiseră din nou, iar generalul coborî, conştient de liniştea totală care domnea înjur. În câteva secunde, probabil că va apărea cineva, îşi spuse el. O luă aşadar grăbit spre stânga şi se opri în faţa unei uşi masive din oţel în centrul căreia era fixată o plăcuţă de metal pe care stătea scris:

ACCESUL INTERZIS
CU EXCEPŢIA PERSONALULUI AUTORIZAT

Ce atenţionare prostească, îşi spuse el, şi scoase din buzunar o cartelă subţire din plastic pe care o introduse într-o fantă din dreapta uşii. Fără această cartelă, uşa oricum nu se deschidea, iar uneori, nici dacă era inserată în locaş prea repede. Se auziră două semnale sonore, iar Rodcenko scoase cartela chiar

în clipa în care uşa masivă, fără clanţă, se deschidea şi un monitor fixat deasupra ei îi înregistra instantaneu prezenţa.

În interiorul acestei încăperi imense, cam de mărimea unei săli de bal din palatul ţarilor, lipsită însă de ornamentaţia fastuoasă, o suprafaţă împărţită în spaţii de lucru distincte, se desfăşura o activitate febrilă. În spatele panourilor albe lucrau o mie de instalaţii şi sute de oameni îmbrăcaţi în salopete albe. Din fericire, înăuntru era răcoare şi puteai respira în voie. De fapt, trebuia păstrată în permanenţă o anume temperatură pentru aparate, întrucât în această sală se afla centrala de comunicaţii a KGB-ului, unde se strângeau zilnic informaţii de pe tot globul.

Bătrânul soldat o apucă hotărât pe unul din culoarele cunoscute care duceau înspre partea dreaptă a sălii imense, mai precis spre ultimul birou din capăt. Plimbarea dură destul de mult, iar când se opri în faţa uşii, generalul abia îşi trăgea sufletul, simţind în acelaşi timp o durere acută de picioare. Pătrunse în spaţiul închis şidădu din cap spre operatorul între două vârste care ridică privirea spre elscoţându-şi căştile de pe urechi. Pe biroul alb din faţa lui se afla un pupitru electronic înţesat de butoane, discuri, numere şi taste. Rodcenko se aşeză pe scaunul metalic din dreapta bărbatului şi după ce îşi regăsi suflul, spuse:

— Ai primit ceva de la colonelul Krupkin de la Paris?

— Am primit ceva *despre* colonelul Krupkin, tovarăşe general. Conform instrucţiunilor pe care mi le-aţi dat de a înregistra toate convorbirile colonelului, inclusiv cele cu străinătatea, am primit cu câteva minute în urmă o bandă de la Paris pe care, îmi permit să sugerez, ar fi bine să o ascultaţi.

— Ca de obicei, eşti cum nu se poate mai eficient, iar eu trebuie să-ţi mulţumesc din nou. Sunt convins că tovarăşul colonel Krupkin va faceun raport asupra evenimentelor, însă, după cum probabil ştii, e foarte ocupat şi s-ar putea să avem nevoie de informaţii pe loc.

— Nu-i nevoie să-mi explicaţi, domnule. Convorbirile au fost înregistrate pe bandă în urmă cu o jumătate de oră. Poftiţi căştile.

Rodcenko şi le fixă pe urechi şi făcu semn din cap. Operatorul îi aşeză dinainte un carneţel şi un snop de creioane bine ascuţite, după care atinse un număr de pe tastatură şi se trase înapoi lăsându-lpe cel de-al treilea *direktor* al Komitetului să asculte liniştit şi concentrat. Peste câteva secunde, generalul începu să ia notiţe, iar câteva minute mai târziu, scria nervos. Înregistrarea ajunse la capăt, iar Rodcenko îşi luă căştile de la urechi şi ridică ochii spre operator, fixându-l cu o privire severă, cutele adânci care îi brăzdau chipul părând să se fi adâncit şi mai mult.

— Şterge banda, apoi distruge bobina, ordonă el ridicându-se. Ca de obicei, nu ştii nimic.

— Ca de obicei, domnule general.

— Şi tot ca de obicei, ai să-ţi primeşti răsplata.

La 4:17, Rodcenko intră în biroul său de lucru, se aşeză la masă şi începu să parcurgă însemnările. Incredibil! De necrezut şi totuşi adevărat, doar era totul acolo. Doar el îi auzise cu urechile lui pronunţând acele cuvinte!... Nu cele

referitoare la monseniorul din Paris, el putea să mai aştepte; trecuse pe planul doi şi oricum putea da de el în câteva secunde. Să aştepte deci. Celălalt însă nu putea aştepta, în nici un caz! Generalul ridică receptorul şi îşi chemă secretara.

— O comunicare urgentă la consulatul nostru de la New York. Toată lumea la posturi, gata să intre în acţiune.

Oare cum era posibil?

Meduza.

CAPITOLUL XXXII

Încruntată, Marie ascultă ce îi spunea la telefon soţul ei şi îi făcu semn lui Mo Panov aflat în celălalt capăt al camerei de hotel.

— Unde eşti acum? îl întrebă ea pe David.

— La un telefon public din Plaza-Athenee, îi răspunse Bourne. Mă-ntorc peste câteva ore.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Complicaţii, dar şi câţiva paşi înainte.

— Cu asta nu mi-ai spus nimic.

— Nici n-am prea multe noutăţi.

— Ce fel de om e Krupkin?

— Un original. M-a dus la Ambasada Sovietică şi am vorbit cu fratele tău de la unul din telefoanele lor.

— Ce?... Copiii ce fac?

— Bine. Totul e în regulă. Jamie se distrează pe cinste fără noi, iar doamna Cooper nu-l lasă pe Johnny nici măcar s-o atingă pe micuţa Alison.

— Ceea ce vrea să însemne că Johnny nu are chef să facă pe dădaca cu Alison.

— Tu ştii mai bine.

— Ce număr au? Vreau să-i sun.

— Aşteaptă până rezolvă Holland cu o linie curată. O să ştim numărul peste cel mult două ore.

— Stai o clipă. Mo vrea să-ţi spună ceva...

Comunicarea se întrerupse iar Mo o urmări tăcut pe Marie, din celălalt colţ al camerei, cum se încruntă îngrijorată, frământată de întreruperea neaşteptată a convorbirii.

— Nu face nimic, spuse el. Cred că sunt ultima persoană de pe lume cu care îşi doreşte să vorbească în clipa asta.

— Mo, David iar a dispărut şi i-a luat locul celălalt.

— Pentru că s-a schimbat situaţia, continuă Panov cu blândeţe. Ştii bine că David nu s-ar descurca.

— Cred că-i cel mai înspăimântător lucru spus vreodată detine.

Psihiatrul o privi gânditor şi spuse:

— S-ar putea să ai dreptate.

Citroenul gri era parcat la cinci sute de metri peste drum de intrarea imobilului elegant de pe Bulevardul Montaigne, în care se afla apartamentul lui Dominique Lavier. Krupkin, Alex şi Bourne erau aşezaţi în spate, Conklin pe locul din dreapta pentru a coborî primul. Conversaţia era inexistentă pentru că cei trei bărbaţi fixau concentraţi şi nervoşi intrarea cu uşi de sticlă a clădirii.

— Eşti sigur că ţine figura? întrebă Jason.

— Ştiu sigur că Serghei e foarte talentat, îi răspunse Krupkin. A fost antrenat la Novgorod, să ştii, şi vorbeşte perfect franţuzeşte. Pe deasupra, buzunarele îi sunt pline de legitimaţii cu care îi poate duce de nas până şi pe lucrătorii de la *Deuxième Bureau*specializaţi în documente şi identităţi false.

— Şi ceilalţi doi? nu se dădu bătut Bourne.

— Subalterni care execută ordinele fără să crâcnească şi care, întâmplător, nu ascultă decât de mine. Pe deasupra, sunt experţi în meseria lor... Uite-l că apare!

Serghei ieşi pe uşile de sticlă care marcau intrarea în imobil, coti la stânga, traversă bulevardul lat şi se îndreptă spre Citroen. Ajuns la maşină, o ocoli prin faţă şi urcă pe scaunul şoferului.

— În regulă, spuse el întorcându-se spre cei aşezaţi în spate. *Madame* încă nu s-a întors, iar apartamentul are numărul douăzeci şi unu, etajul doi, în dreapta. Am verificat cu atenţie şi n-am găsit microfoane. Locul e curat.

— Eşti absolut sigur? interveni Conklin. De data asta, Serghei, o eroare ne-ar costa mult prea scump.

— Domnule, nu uitaţi că avem cele mai bune aparate, răspunse zâmbind ofiţerul KGB. Deşi mă doare, trebuie să recunosc că instrumentele au fost puse la punct de General Electronics Corporation, comandă specială pentru Langley.

— Două bile albe pentru noi, spuse Alex.

— Şi douăsprezece bile negre pentru că ne-aţi lăsat să vă suflăm tehnologia de sub nas, conchise Krupkin. Sunt sigur că în urmă cu câţiva ani *Madame* Lavier avea microfoane cusute sub saltea, fiindcă...

— Am verificat şi acolo, îl întrerupse Serghei.

— Mulţumesc, însă altceva voiam să spun. Anume că nu-mi vine a crede ca Şacalul să aibă la Paris o armată de oameni angajaţi pentru interceptare şi ascultare, pentru simplul motiv că ar fi mult prea complicat.

— Unde-ţi sunt ceilalţi doi oameni? întrebă Bourne.

— Postaţi pe cele două culoare care duc în holul de la intrare, domnule. Eu rămân cu ei, iar ceva mai jos pe stradă, am amplasat o dubă, fireşte cu toată aparatura necesară... Vă conduc până acolo.

— Stai aşa, îl întrerupse Conklin. Şi cum o să intrăm? Trebuie să ne prezentăm într-un fel.

— S-a rezolvat, domnule. Nu e nevoie să mai spuneţi nimic. Sunteţi angajaţi ai SDSCS trimişi în misiune...

— Asta ce mai e? sări Jason

—Serviciul pentru Documentare cu Străinătatea şi Contraspionaj, îi răspunse Conklin. Dacă vrei, organizaţia care aduce cel mai bine cu Langley.

— Şi *Deuxième* cu ce se mai ocupă atunci?

— Operaţiuni speciale, răspunse Conklin absent, cu mintea în altă parte. Unii susţin că ar fi corp de elită, alţii susţin cu totul altceva... Serghei, şi nu vor verifica?

— Au şi făcut-o, domnule. După ce le-am arătat portarului şi ajutorului său legitimaţia mea, i-am rugat să sune la un număr secret unde au primit confirmarea că sunt cine susţin că sunt şi că am fost trimis într-o misiune

specială. După care le-am explicat cum arătaţi voi şi le-am cerut să nu vorbească cu nimeni, doar să-mi arate unde este apartamentul doamnei Lavier şi să-l deschidă... mergem cu maşina până acolo, aşa o să facem impresie garantată.

— Uneori discreţia şi autoritatea sunt de preferat în situaţii delicate ca aceasta, remarcă Krupkin în timp ce Citroenul îşi croia drum printre maşinile de pe bulevardul larg spre intrarea din marmură albă a imobilului elegant. Serghei, dă colţul şi lasă maşina acolo, ordonă scurt ofiţerul KGB punând mâna pe mânerul uşii. Fii bun, te rog, şi dă-mi aparatul.

— Da, domnule, îi răspunse aghiotantul întinzându-i lui Krupkin un radio-emiţător electronic miniatural. După ce ajung la post, vă dau semnalul.

— Cu drăcovenia asta pot comunica cu voi trei?

— Da, tovarăşe. Semnalul e imposibil de interceptat pe o rază de o sută cincizeci de metri.

— Să mergem, domnilor.

Ajuns în holul impunător placat cu marmură, Krupkin, încadrat de Alex şi Jason, făcu un semn scurt din cap spre portarul elegant aşezat în spatele recepţiei.

— *La porte est ouverte*, rosti acesta cu ochii plecaţi, evitându-i privirea. Am să dispar când se întoarce doamna, continuă el în franceză. Nu ştiu cum aţi pătruns în apartament. Totuşi, ar fi bine să ştiţi că există şi o intrare de serviciu, prin spate.

— Numai că noi am optat pentru o intrare oficială, spuse Krupkin privind drept înainte şi pornind hotărât spre lift, însoţit de cei doi colegi ai săi.

Apartamentul lui Lavier purta amprenta bunului gust specific elitei din lumea marilor case de modă. Pereţii erau tapetaţi cu fotografiile unor personalităţi celebre surprinse în diverse ipostaze, dar şi cu crochiurile unor creatori nu mai puţin celebri. Ambianţa amintea de atmosfera unui tablou de Mondrian – mobilier negru cu linii epurate, aproape şocant prin simplitatea sa, înviorat de culori tari, ţipătoare, tonurile dominante fiind roşul şi verdele închis. Scaunele, fotoliile, sofalele şi măsuţele, care nu aduceau decât vag cu scaune, fotolii, sofale şi măsuţe, păreau parcă mai potrivite ca decor al unei nave spaţiale.

Ca doi copoi, Conklin şi rusul începură să scotocească prin cameră, răscolind printre hârtiile găsite pe măsuţe, majoritatea lângă telefonul în formă de scoică cocoţat pe un scrin înalt cu forme arcuite.

— Dacă ăsta e cumva un *secretaire*, spuse Alex, atunci unde naiba sunt sertarele şi mânerele?

— E ultimul strigăt în materie creat de Leconte, spuse Krupkin.

— Cine, jucătorul de tenis? îl întrerupse Conklin.

— Nu, Alexei, creatorul de mobilier. Apeşi uşor şi sertarele sar singure.

— Glumeşti.

— Încearcă.

Conklin apăsă uşor pe suprafaţa scrinului şi dintr-o fantă invizibilă ieşi un sertar minuscul.

— Fir-aş al naibii...

Aparatul ascuns în buzunarul de la piept al lui Krupkin scoase în acel moment un piuit ascuţit.

— Ăsta e Serghei, spuse Dimitri scoţând radioemiţătorul din buzunar. Eşti la post, tovarăşe? continuă el vorbind în aparat.

—Nu numai atât, se auzi vocea calmă a aghiotantului. Lavier a intrat în imobil.

— Şi portarul?

— S-a topit.

— Perfect. Terminat... Alexei, pleacă de acolo. Lavier urcă.

— Şi-ai vrea să ne ascundem? întrebă Conklin poznaş, frunzărind cu interes o agendă cu numere de telefon.

— Aş prefera să nu începem colaborarea cu ea sub auspicii ostile. Ceea ce e sigur că se va întâmpla dacă te prinde răscolindu-i lucrurile.

— Bine, bine, spuse Conklin şi aşeză la loc carneţelul în sertar. Dar te previn: dacă nu are de gând să colaboreze cu noi, să ştii că am să-i confisc carneţelul ăsta negru.

— O să te ajute, spuse Bourne. Doar v-am spus că vrea să iasă din combinaţie, iar singura modalitate de a scăpa de Şacal este să-l ucidem. Banii vin pe planul doi. Nu că n-ar fi importanţi pentru ea, dar ce-o interesează în special este să scape de Şacal.

— Bani? întrebă Krupkin. Care bani?

— I-am promis să-i dau bani şi am să mă ţin de cuvânt.

— Dar voiam doar să-ţi spun că banii sunt foarte importanţi pentru draga noastră *madame* Lavier, adăugă rusul.

În încăpere se auzi zgomotul unei chei răsucite în broască. Cei trei bărbaţi se întoarseră spre uşă şi se pomeniră faţă-n faţă cu Dominique Lavier care intră în salon privindu-i cu un aer surprins. Totuşi chipul ei nu oglindi mirarea decât o fracţiune de secundă pentru că franţuzoaica reuşi să se domine imediat. Cu sprâncenele arcuite magnific şi o ţinută demnă de o regină a manechinelor, vârî cheia la loc în poşeta brodată cu mărgele, îi privi pe intruşi şi li se adresă calm în engleză:

— Ei, Kruppie, trebuia să-mi dau seama că eşti şi tu vârât în ciorba asta.

— Fermecătoare ca întotdeauna, dragă Jacqueline. Sau poate mai bine ar fi să renunţăm la prefăcătorie, Domie?

— *Kruppie?!* exclamă Alex. Domie?... Ce-i asta, o reuniune de familie?

— Tovarăşul Krupkin este unul dintre cei mai populari ofiţeriKGB de la Paris, spuse Lavier păşind cu demnitate spre măsuţa lungă, roşie, cubistă, din faţa sofalei îmbrăcate în mătase albă, pe care aşeză calm poşeta. A-l cunoaşte este *de riqueur* în anumite cercuri.

— Are şi unele avantaje, dragă Domie. Nici nu ştii cât mă dezinformează cei de la Quai d’Orsay în privinţa acestor cercuri şi cu ce gust amar rămân după ce aflu că informaţiile au fost false. Apropo, am înţeles că îl cunoşti pe prietenul nostru american, chiar că ai purtat tratative cu el, aşa încât mi se pare corect să ţi-l prezint pe colegul lui... M*adame*, Alexei Konsolikov.

— Prostii. Nu poate fi sovietic. Mirosul de urs nespălat mi-ar fi gâdilat plăcut nările înainte să fi intrat în casă.

— Uf, Doamne, ce mă mai superi tu pe mine, Domie! Însă ai dreptate, am făcut o eroare de raţionament, mă gândisem la părinţii lui. Deci, îl las să se prezinte singur, dacă are cumva chef.

— Mă numesc Conklin, Alex Conklin, domnişoară Lavier, şi sunt american. Totuşi, prietenul nostru comun „Kruppie” are dreptate într-o privinţă. Părinţii mei se trag din Rusia, fapt pentru care vorbesc ruseşte cursiv, deci prietenii mei sovietici cu greu mă pot duce de nas când gavaresc în prezenţa mea.

— Ce minunat!

— Cunoscându-l pe Kruppie, eu aş zice că e delicios.

— Mă jigniţi. De moarte! exclamă Krupkin. Totuşi nu ne-am întâlnit acum ca să daţi în mine. Spune, Domie, vrei să lucrezi pentru noi?

— O să lucrez cu tine, Kruppie. Doamne, şi ce-am să mai lucrez cu tine! Înainte însă, aş dori ca Jason Bourne să-şi precizeze oferta. Dacă rămân alături de Carlos, am să trăiesc ca un animal în cuşcă, iar dacă-l părăsesc, ca o curtezană bătrână aruncată în stradă. Am să-l fac să plătească pentru moartea surorii mele şi pentru tot ce mi-a făcut mie, însă n-aş vrea să-mi petrec restul zilelor dormind prin canale.

— Spune cât vrei, rosti Jason.

— Mai bine scrie, ţinu să precizeze Conklin, trăgând cu coada ochiului spre Krupkin.

— Ia să mă gândesc, spuse Lavier trecând în spatele sofalei şi îndreptându-se spre scrinul Leconte. Am înjur de şaizeci de ani – mai sus sau mai jos, asta nu are nici o importanţă – iar dacă scap de Şacal şi de alte boli fatale, probabil îmi mai rămân cincisprezece, douăzeci de ani de trăit. Se apleacă deasupra biroului, aşternu ceva pe o bucată de hârtie, apoi se ridică şi îl privi pe americanul în alb. Fiindcă te cunosc, domnule Bourne. Iar eu să ştii că nu m-aş zgârci la bani. Cred că am făcut o socoteală perfectă.

Jason apucă peticul de hârtie şi citi suma: 1. 000. 000 de dolari americani.

— Da, mi se pare corect, rosti Bourne întinzându-i bucata de hârtie înapoi. Scrie cum şi unde trebuie depuşi banii şi am să transmit instrucţiunile tale mai departe, îndată ce plecăm de aici. Baniivor intra în contul respectiv mâine dimineaţă.

Curtezana trecută de a doua tinereţe îl privi pe Bourne drept în ochi, de parcă voia să cântărească adevărul celor auzite.

—Te cred, rosti în cele din urmă şi se apleacă deasupra biroului să scrie restul instrucţiunilor, după care îi întinse hârtia lui Jason. Deci am încheiat târgul, *monsieur*. Dumnezeu să ne ajute să-l ucidem pe Şacal, altfel vom muri noi.

— Să înţeleg că a vorbit măicuţa, soră de caritate?

— Vorbeşte o femeie îngrozită.

Bourne înclină din cap în semn că e de acord cu ea.

— Am câteva întrebări să-ţi pun. N-ai vrea să iei loc?

— *Oui*. La o ţigară.

Lavier traversă salonul, se cufundă între pernele sofalei şi întinse mâna după poşeta lăsată pe măsuţa roşie. Scoase un pachet de ţigări din geantă, din el extrase o ţigară şi o aprinse cu o brichetă de aur aflată pe masă.

— Ce obicei împuţit, şi totuşi, ce uşurare, spuse ea scăpărând bricheta şi trăgând un fum cu nesaţ. Care ar fi întrebările, *monsieur?*

— Ce s-a-ntâmplat la Meurice? Cum de s-a întâmplat?

— Problema a fost femeia, presupun soţia ta. După cum convenisem, tu şi prietenul tău de la *Deuxième* trebuia să fiţi pe fază şi să-l atrageţi pe Şacal în cursă, apoi să-l omorâţi. Dintr-un motiv inexplicabil, soţia ta a ţipat când te-a văzut traversând Rivoli, iar la ceea ce s-a petrecut după aceea, ai asistat şi tu... Cum de-ai putut să mă convingi să iau o cameră la Meurice, ştiind că şi ea este acolo?

— Răspunsul este foarte simplu. N-am ştiut că e acolo. Cum stăm în acest moment?

— Carlos încă are încredere în mine. A aruncat întreaga vină asupra femeii, soţia ta, deci nu are nici un motiv să mă bănuiască de trădare. În definitiv, ai fost acolo iar asta este o dovadă a bunei mele credinţe. Dacă nu era ofiţerul de la *Deuxième*, acum ai fi fost în lumea drepţilor.

Bourne încuviinţă iar din cap.

— Cum poţi tu să dai de el?

— Nu direct. Niciodată nu l-am anunţat direct şi nici nu mă interesează s-o fac. El a stabilit această regulă; şi, după cum îţi spuneam şi rândul trecut, cecurile îmi sunt trimise la timp, aşa încât nu văd de ce ar trebui să ştiu unde stă.

— Totuşi, prin tine îi parvin diverse mesaje, insistă Bourne. Te-am auzit cu urechile mele.

— Aşa e, însă niciodată direct. Eu trebuie să caut nişte bătrâni pe la cine ştie ce cafenea urâtă de mahala – numele şi numerele de telefon se schimbă în fiecare săptămână. Majoritatea habar n-au ce le spun şi nu ştiu despre ce e vorba, însă cei care pricep îi sună pe alţii la rândul lor, iar aceştia sună mai sus. Iar mesajele ajung unde trebuie, într-un fel sau altul. Aş putea adăuga, chiar foarte rapid.

— Ce ţi-am spus eu? întrebă Krupkin, vorbind apăsat. Toatefirele converg într-un punct mort: nume false şi cafenele împuţite. Până acum m-am lovit de un zid!

— Totuşi mesajele îi parvin, repetă rar Conklin.

— Dar Kruppie are dreptate, spuse femeia în vârstă şi totuşi încă atrăgătoare, trăgând nervos şi cu nesaţ din ţigară. Iţele sunt încâlcite cu bună-ştiinţă, în aşa fel să nu le poată descurca nimeni niciodată.

— Nu asta mă interesează, spuse Alex inspirat de o idee. Mesajele ajung foarte rapid la Carlos, ai spus-o chiar tu.

— Aşa este.

Conklin miji ochii şi o fixă gânditor pe Lavier.

— Vreau să-i transmiţi Şacalului cel mai urgent mesaj pe care i l-ai

transmis vreodată. Trebuie să vorbeşti cu el de astă dată. E vorba de o urgenţă, deci n-ai încredere decât dacă îi spui lui Carlos direct.

— Ce urgenţă? izbucni Krupkin. Ce-ar putea fi aşa grav încât să-l scoată pe Şacal din bârlog? Ca şi domnul nostru Bourne, Şacalul este obsedat de ideea capcanelor, iar în situaţia dată orice mesaj transmis direct, fără intermediari, va mirosi de la o poştă că nu-i lucru curat.

Alex clătină din cap şi se îndreptă spre fereastră privind cu ochii mijiţi, adâncit în gânduri, fără să îi vadă. Apoi, încet, deschise ochii mari şi se uită jos în stradă.

— Dumnezeule, s-ar putea să ţină, murmură el ca pentrusine.

— Ce să ţină? îl întrebă Bourne.

— Dimitri, fuga! Sună la ambasadă şi spune-le să-ţi trimită cea mai mare şi elegantă limuzină diplomatică pe care o aveţi voi, oamenii muncii.

— Ce?

— Ce-ai auzit! Acum!

— Alexei...

— Acum!

Tonul autoritar pe care îi vorbise Conklin îşi făcu efectul. Rusul dădu fuga la telefonul scoică şi formă numărul nedezlipindu-şi privirea mirată de pe chipul lui Conklin care continua să se uite în stradă. Lavier se uita la Jason care dădea uimit din cap urmărindu-l pe Krupkin. Acesta rosti sacadat câteva fraze scurte în ruseşte.

— S-a aranjat, spuse ofiţerul KGB şi închise. Iar acum cred că e cazul să-mi dai o explicaţie valabilă.

— Moscova, îi răspunse Conklin privind pe fereastră.

— Alex, zău aşa...

— Ce-ai spus?!? mugi Krupkin.

— Trebuie să-l scoatem pe Carlos din Paris, continuă Alex întorcându-se spre ceilalţi. Ce loc mai potrivit, decât să-l trimitem la Moscova? Înainte ca vreunul din cei doi bărbaţi stupefiaţi să apuce să răspundă, Alex i se adresă lui Lavier: Ziceai că încă mai areîncredere în tine?

— Nu văd de ce n-ar avea.

— Atunci, cu două vorbe ne-am atins scopul: „Moscova, alarmă”. Cam aşa trebuie să sune în mare mesajul. Formulează-l cum vrei, dar ideea ar fi că s-a ajuns într-un punct de criză şi că insişti să vorbeşti cu el, personal.

— Ar fi prima oară. Cunosc câţiva care l-au văzut şi care au încercat să-l descrie – li s-a dezlegat limba la un păhărel în plus – însă eu chiar nu ştiu cum arată.

— Cu atât mai bine, îi tăie vorba Conklin, întorcându-se spre Bourne şi spre Krupkin. Aici dispune de toate atuurile, absolut toate! O întreagă armată, o reţea neştiută de ucigaşi şi curieri, ascunzători de care nu ştie nimeni şi care nici nu bănuieşti că ar exista. Parisul este fieful lui, singurul loc unde este perfect apărat; poate să bată oraşul în lung şi-n lat zile, săptămâni, chiar luni în şir fără să-l ştie nimeni până vine momentul să vă prindă în laţ pe tine şi pe Marie...Şi cred că-l poţi include şi pe Mo în scenariu. Oricare alt oraş ar fi mai

potrivit pentru noi – Londra, Amsterdam, Bruxelles, Roma – însă cred că cel mai bun loc tot Moscova rămâne. Deşi este unicul loc din lume în care nu e primit cu bucurie, totuşi în mod bizar, este şi singurul care-l atrage ca un magnet.

— Alexei, Alexei!! strigă Dimitri Krupkin. Nu cumva ai băut ceva? Să presupun că Domie îl sună pe Carlos şi îi spune ce i-ai sugerat tu. Chiar îţi imaginezi că o să sară de fund în sus auzind că s-a dat „alarma” la Moscova şi că o să se suie în primul avion? Ţi-ai ieşit complet din minţi!

— Ce zici, pui la bătaie rublele tale făcute la bişniţă că am dreptate? îi răspunse Conklin. Mesajul trebuie să-l convingă să ia legătura cu ea. Şi după ce o ascultă, abia atunci va exploda bomba... Ea a prins din zbor o informaţie incredibilă şi a ştiut că nu i-o poate transmite decât direct, evitând canalele obişnuite.

— Şi care Dumnezeu ar fi mesajul? întrebă Lavier luând o ţigară şi aprinzând-o imediat.

— KGB-ul de la Moscova a început să strângă laţul în jurul omului pe care îl are implantat la sediul din Piaţa Dzerjinski. Să zicem că s-au apropiat foarte mult de el şi că în prezent ţin sub observaţie vreo zece-cincisprezece ofiţeri de rang superior. După ce vor pune mâna pe el, Carlos s-a lins pe bot de Komitet. Mai rău, nu numai că va pierde un informator preţios care ştie multe, dar riscă şi ca acesta să divulge totul despre el o dată ce încape pe mâinile anchetatorilor de la Liubianka.

— Şi de unde ştie ea de toate astea? întrebă Jason.

— Cine i-a spus aşa ceva? completă Krupkin.

— Dar asta e realitatea, nu?

— La fel de reală ca şi bazele voastre secrete de la Beijing, Kabul şi – te rog să-mi ierţi obrăznicia – din Insula Canadiană – Prince Edward, despre care am aflat chiar dacă nu le faceţi publicitate.

— Habar n-aveam de Prince Edward, recunoscu sincer Alex. În fine, uneori nu publicitatea contează cât mai ales felul în care ştii să transmiţi duşmanului o informaţie ca ea să pară credibilă. În urmă cu câteva minute nu ştiam cum trebuie să procedez, doar că informaţia e adevărată şi că trebuie să-i parvină Şacalului într-un fel. Între timp, însă, golul a fost umplut... Ia vino puţin, Kruppie, numai tu. Uită-te pe geam. Vezi, nu trage perdelele, uită-te pe după ele.

Sovieticul se supuse ascultător şi ridică uşor colţul dinspre perete al perdelei croşetate. Ce vezi? îl întrebă Conklin arătându-i o maşină maronie, marcă comună, şi cam prăpădită trasă ceva mai jos pe bulevard lângă trotuar. Nu prea se potriveşte cu peisajul, ce zici?

Krupkin nu se osteni să îi răspundă. Smulse aparatul din buzunar şi şopti cu el lipit de buze:

— Serghei, la circa optzeci de metri de intrare staţionează un automobil maro...

— L-am văzut, domnule, îl întrerupse aghiotantul. Îl ţinem sub observaţie. Dacă aţi remarcat, avem un echipaj parcat chiar în spatele lui. În maşină e un bătrân care nu s-a clintit din loc. Stă acolo şi se uită pe geam.

— Are telefon în maşină?

— Nu, tovarăşe, dar dacă se dă jos o să-l urmărim, deci vom şti dacă încearcă să telefoneze de pe stradă.

— Foarte bine, mulţumesc, Serghei. Terminat. Rusul îl privi pe Conklin. Bătrânul. L-ai văzut.

— Chel şi tot restul, confirmă Alex. Nu e umplutură. A mai făcut aşa ceva şi ştie că-i supravegheat. Nu pleacă de teamă să nu se întâmple ceva în lipsă, iar dacă ar fi avut telefon în maşină probabil că se umplea până acum strada de amicii lui.

— Şacalul, spuse Bourne făcând un pas înainte pentru a se opri imediat, amintindu-şi de avertismentul lui Conklin de a nu se apropia de fereastră.

— Acum ai priceput? întrebă Alex adresându-i-se lui Krupkin.

— Cum să nu, răspunse ofiţerul KGB zâmbind. Tocmai de aceea vrei să apară limuzina ambasadei pe stradă, în mod ostentativ. După ce plecăm, Carlos are să afle că o maşină a corpului diplomatic sovietic a venit să ne ia de aici. Şi cum altfel s-ar putea explica prezenţa noastră aici, dacă nu pentru a o interoga pe *Madame* Lavier? Şi, fireşte, eu eram însoţit de un bărbat înalt, care ar putea fi Jason Bourne, şi de un tip mai mărunţel cu un defect la picior, iar prezenţa celui de al doilea bărbat confirmă că Jason Bourne a trecut pe aici… Prietenia noastră neortodoxă a fost deci remarcată şi, cum era firesc, în cursul anchetei la care am supus-o pe *Madame* Lavier, spiritele s-au încins şi cuiva i-a scăpat o vorbă despre informatorul pe care îl are Şacalul în Piaţa Dzerjinski.

— Lucru pe care eu îl ştiam deja în urma discuţiilor purtate cu Santos la *Le Coeur du Soldat*, spuse Jason calm. Aşadar, Dominique are un martor credibil – un bătrânel din armata de bătrâni a Şacalului – gata să confirme informaţia pe care i-o va furniza… Mă văd nevoit să recunosc, Sfinte Alex, că mintea aia sucită a ta nu şi-a pierdut nimic din agerime.

— Să fie acesta oare glasul unui profesor drag mie, pe care l-am cunoscut demult…Şi care credeam că ne-a părăsit?

— Nu te înşeli.

— Sper că nu ne-ai părăsit pentru multă vreme.

— Bine gândit, Alexei. Nu ţi-ai ieşit din mână. Oricât de mult m-ar durea gândul, recunosc că mintea îţi merge mai iute de când te-ai lăsat de băutură… Importante sunt nuanţele, nu-i aşa?

— Nu întotdeauna. Şi nu numai ele contează, îl contrazise Conklin blând, clătinând din cap. De cele mai multe ori, greşelile prosteşti spun mult mai mult. De pildă, noua noastră colegă aici de faţă, „Domie”, după cum ai numit-o tu tandru, ştie că Şacalul are încredere în ea, dar iată că s-a înşelat. Nu are deplină încredere în ea. Şi aşa e vărsat pe strada noastră un bătrânel într-o maşină prăpădită care n-are ce căuta prin cartierul ăsta unde nu îndrăznesc să scoată nasul la plimbare decât Jaguaruri şi Rolls-Royce-uri. De ce este trimis aici? Să supravegheze casa doamnei, o nevinovată măsură de prevedere. Aşa că noi decontăm mărunţişurile şi cu ceva noroc încasăm potul cel mare: Moscova.

— Dă-mi voie să fac câteva speculaţii, deşi întotdeauna tu ai fost mai tare

la capitolul ăsta, Alexei, spuse Krupkin. Ştii, eu prefer un vin bun raţionamentelor celor mai pertinente şi mai ascuţite, deşi, în ţara ta ca şi în a mea, speculaţiile tot un păhărel de vin bun ni le inspiră.

— *Merde!* ţipă Dominique Lavier stingând cu un gest nervos ţigara. Ce tot îndrugaţi acolo ca proştii?

— Crede-mă pe cuvânt, o să ne explice şi nouă, îi răspunseBourne.

— Conform rapoartelor pe care le deţinem, lucru repetat de nenumărate ori în cercurile noastre, continuă sovieticul, cu ani în urmă, noi am antrenat la Novgorod un descreierat şi, cu tot atâţia ani în urmă, înţelept ar fi fost să-i tragem un glonţ în cap. Numai că, între timp, ne-a alunecat printre degete. Metodele pe care le-a folosit, asumate de vreo naţiune, şi mai ales de cele două superputeri, ar fi dus la conflicte pe care nici unii, nici alţii nu ni le permitem. În mod foarte ciudat, la început a fost un revoluţionar adevărat, cu**R** mare, iar noi, adevăraţii revoluţionari ai lumii, am îndrăznit să-l dezmoştenim... După mintea lui de nebun, i s-a făcut o nedreptate, iar acest lucru nu ni-l va ierta niciodată. Toată viaţa lui va tânji să se întoarcă la sânul mamei care la hrănit, fiindcă acolo s-a născut. Doamne, când mă gândesc la oamenii pe care i-a omorât pentru că erau „agresori” când el în timpul ăsta strângea averi de pe urma crimelor sale. E revoltător!

— Voi l-aţi desfiinţat, spuse Bourne cu simplitate iar el nu doreşte altceva decât să-i recunoaşteţi puterea. Voi trebuie să-l confirmaţi drept cel mai mare ucigaş profesionist, cel pe care tot voi l-aţi plămădit. Personalitatea lui de psihopat mi-a servit mie şi lui Alex drept fundament pentru tot ce-am construit... Santos mi-a vorbit despre faptul că-l obseda ideea şi se lăuda cu cadrele pe care vrea să le pregătească la Moscova – „Moscova şi iar Moscova, e o adevărată obsesie pentru el” – acestea au fost exact cuvintele lui Santos. Nu ştia decât de o persoană, nu după nume, plasată sus în ierarhia KGB-ului, cârtiţa care lucrează pentruCarlos. Însă mai spunea că tot Carlos s-a lăudat în faţa lui că ţinea sub control şi alte personaje importante, cu poziţii-cheie în diverse servicii, cărora monseniorul le trimite bani de ani de zile.

— Aşadar, intenţia Şacalului este aceea de a-şi forma echipa de suporteri fideli în rândul guvernanţilor noştri, remarcă Krupkin. În ciuda evidenţei, el tot mai crede că se va întoarce la Moscova într-o bună zi. Da, este un egocentrist, însă nu va pricepe niciodată cum funcţionează mintea ruşilor. Da, poate a reuşit să corupă pentru o vreme câţiva oportunişti cinici, dar aceiaşi vor avea grijă să se acopere şi să-l dea pe mâna oficialităţilor când va fi cazul. Nu cred să fie vreun rus care să se dea în vânt după o şedere la Liubianka sau în gulagurile din Siberia. Sătucul Potemkin pe care l-a ridicat Şacalul are să ardă din temelii.

— Încă un motiv să dea fuguţa la Moscova şi să stingă incendiul, spuse Alex.

— Ce vrei să spui? întrebă Bourne.

— Scânteia o să se aprindă în clipa în care o să se descopere cine e omul lui din Piaţa Dzerjinski. E şi el conştient de acest lucru. Singura modalitate de a preveni dezastrul este să ajungă la Moscova şi să vadă ce-i de făcut. Fie

informatorul lui va păcăli securitatea internă, fie va trebui să-l lichideze.

— Am uitat că Santos mi-a mai spus ceva, îi tăie vorba Bourne. Majoritatea ruşilor vânduţi lui Carlos vorbesc franţuzeşte. Caută un grangur mare din Komitet care vorbeşte franţuzeşte.

Aparatul din buzunarul lui Krupkin le întrerupse discuţia, cu un semnal înăbuşit.

— Da? răspunse acesta scoţându-l din buzunar.

— Nu ştiu cum de a fost posibil, nici de ce, se auzi vocea încordată a lui Serghei, dar în faţa imobilului a oprit limuzina tovarăşului ambasador. Jur că nu ştiu ce s-a-ntâmplat.

— Lasă că ştiu eu; fiindcă eu am chemat-o.

— Bine, dar toată lumea o să vadă steagul ambasadei!

— Să sperăm că şi bătrânelul din maşinuţa maro. Coborâm imediat. Terminat. Krupkin se întoarse spre ceilalţi. Maşina a sosit, domnule. Unde ne întâlnim, Domie? Şi când?

— În seara asta, răspunse Lavier. E un vernisaj la *Galerie d'Or* de pe Rue de Paradis. Artistul este o tânără speranţă care vrească ajungă vedetă de muzică rock, sau cam aşa ceva, însă e la modă şi toată lumea bună va veni acolo.

— Atunci, rămâne pentru astă-seară... Veniţi, domnilor. În ciuda a ceea ce ne recomandă instinctul şi flerul nostru, haideţi să ne fâţâim cât mai la vedere, jos, în stradă.

Vizitatorii se scurgeau în valuri prin faţa exponatelor, iar atmosfera era întreţinută de o orchestră rock care urla de mama focului, mai să-ţi spargă timpanele, amplasată într-o încăpere de lângă sala de expoziţie. Dacă n-ar fi fost tablourile de pe pereţi şi spoturile de lumină care le puneau în valoare, ai fi zis că ai intrat într-o discotecă, nu într-una din cele mai elegante galerii de artă ale Parisului.

Cu o serie de gesturi discrete, Dominique Lavier îl invită pe Krupkin spre un colţ ceva mai retras al sălii imense. Zâmbetele degajate, sprâncenele arcuite şi râsetele mimate acopereau discuţia pe care o purtau discret.

— Bătrânii ştiu că monseniorul lipseşte câteva zile. Totuşi au primit instrucţiuni să-l caute în continuare pe american şi pe prietenul lui şchiop şi să scrie pe unde i-au văzut.

— Trebuie că ai fost foarte convingătoare.

— Când i-am transmis informaţia, a păstrat un minut de tăcere. Dar în răsuflarea lui gâfâită am simţit ura în stare pură. Şi am simţit cum îmi îngheaţă şira spinării de groază.

—A plecat la Moscova, spuse rusul. Fără îndoială, prin Praga.

— Şi acum ce ai de gând să faci?

Krupkin lăsă capul pe spate şi ridică ochii spre tavan, prefăcându-se că râde înveselit. Când îşi coborî din nou privirea asupra interlocutoarei lui, îi spuse zâmbind:

— Să plec la Moscova.

CAPITOLUL XXXIII

Bryce Ogilvie, principalul asociat al firmei Ogilvie, Spofford, Crawford şi Cohen, se mândrea cu disciplina pe care ştiuse să şi-o impună de-a lungul anilor. Prin aceasta înţelegându-se nu atât o stăpânire de sine aparentă, de ochii lumii, ci un calm rece, desăvârşit, pe care şi-l însuşea în momentele acute de criză. În ciuda acestui fapt, când ajunsese la birou în urmă cu cincizeci de minute şi auzise sunând telefonul secret, linia sa personală, avusese o tresărire de spaimă la gândul că ceva trebuie să se fi întâmplat atât de devreme dimineaţa. Apoi, când auzise la telefon vocea aspră cu un pronunţat accent străin a consulului sovietic din New York cerându-i să se întâlnească de urgenţă, simţise un gol în stomac, iar când rusul îi făcuse recomandarea – de fapt, îi ordonase – să se prezinte la Hotelul Carlyle, apartamentul 4-C peste o oră în loc de a folosi locul obişnuitde întâlnire dintre Strada Treizeci şi Doi şi Madison, resimţise aproape dureros golul din stomac. Iar când Bryce încercase să ridice obiecţii faţă de urgenţa acestei şedinţe neaşteptate, simţise că pieptul îi ia foc, apoi că flăcările îi urcă în beregată la replica tăioasă a sovieticului:

— Ceea ce urmează să-ţi arăt o să te umple de dorinţa de a nu mă fi văzut niciodată, cu atât mai puţin în dimineaţa asta. Ai grijă să nu lipseşti.

Ogilvie stătea răsturnat pe spate între pernele limuzinei, dorindu-şi ca acestea să-l înghită, cu picioarele întinse şi bine înfipte în podea. Mintea îi era asaltată de un vârtej de gânduri despre putere, avere personală şi influenţă. Trebuia cu orice chip să se domine! În definitiv, el era Bryce Ogilvie, marele Bryce Ogilvie, poate cel mai celebru avocat din New York în materie de legislaţie a corporaţiilor, şi al doilea din toată ţara, după bostonianul Randolph Gates, în elaborarea legilor antitrust şi de corporaţie.

Gates! Numai gândul că pe lume exista un ticălos atât de mare ca Gates şi constituia o uşurare binevenită. Meduza îi solicitase faimosului şi respectatului Gates o întâlnire de lucru nevinovată, perfect acceptabilă, în cadrul unei comisii ad-hoc guvernamentale, iar el nici măcar nu catadicsise să răspundă apelului lor! Iar întâlnirea fusese solicitată prin intermediul unei persoane la rândul ei perfect acceptabile – responsabilul, se presupune imparţial şi ireproşabil, al Intendenţei Pentagonului, în realitate un tâmpit notoriu pe numele de generalul Norman Swayne. Tot ce-şi doriseră fusese o informaţie valabilă. Bine, de fapt, nu fusese vorba de o simplă informaţie, însă Gates nu avea cum să bănuiască adevăratul motiv... Gates? Parcă apăruse o ştire într-unul din numerele recente ale ziarului „Times” despre atitudinea inflexibilă pe care o adoptase în legătură cu o procedură de preluare a unei companii. Care să fi fost ştirea?

Limuzina trase la scară în faţa Hotelului Carlyle, odinioară reşedinţa la care trăgea familia Kennedy în trecere prin New York, de o bună bucată de vreme încoace locul preferat de sovietici pentru întâlniri clandestine. Ogilvie aşteptă ca portarul în uniformă să deschidă portiera din spate şi abia apoi

coborî. În mod normal nu proceda astfel, convins fiind că era o pierdere inutilă de vreme, însă în dimineaţa aceasta preferase să aştepte. Trebuia să câştige timp ca să se domine perfect. Trebuia să se prezinte la întâlnire acelaşi Ogilvie Inimă-de-Gheaţă de care se temeau atât duşmanii lui.

Liftul urcă iute până la etajul al patrulea; avocatul porni agale pe culoarul îmbrăcat în mochetă albastră, însă distanţa i se păru prea mică. Marele Bryce Ogilvie inspiră profund, calm şi detaşat, şi se opri ţeapăn în faţa uşii înainte de a apăsa pe butonul soneriei. Douăzeci de secunde mai târziu, cărora le ţinu iritat socoteala numărând în gând „o dată o mie, de două ori o mie”, uşa se deschise iar în prag îşi făcu apariţia consulul sovietic în persoană, un bărbat zvelt, de înălţime medie, pe a cărui faţă cu nas acvilin şi pielea albă, întinsă se citea încordarea. Încordare întărită de altfel de privirea fixă a ochilor săicăprui.

Vladimir Sulikov era un bărbat slab şi veşnic agitat, de şaptezeci şi trei de ani, intelectual şi fost profesor de istorie la Universitatea din Moscova, în acelaşi timp marxist din convingere; şi totuşi, lucru inexplicabil, dată fiind poziţia sa în cadrul aparatului de stat, el nu fusese niciodată membru al Partidului Comunist. Adevărul este că nu făcea parte din nici o grupare politică, preferând să joace rolul individului care nu se implică decât în atingerea intereselor proprii în cadrul unei societăţi ce pune accentul pe mulţimi şi colectivităţi. Această poziţie şi inteligenţa sa ieşită din comun, îi serviseră de altfel foarte bine interesele. De-a lungul anilor, fusese trimis la posturi în care majoritatea celor mai conformişti din fire nu s-ar fi descurcat cu aceeaşi eficienţă. Iar această combinaţie de calităţi, la care s-ar putea adăuga pasiunea sa pentru mişcare fizică, îl făcea să pară cu zece-cincisprezece ani mai tânăr decât era în realitate. Aşadar, prezenţa lui Sulikov era cel puţin neliniştitoare pentru adversari, fiindcă rusul ştia să se impună prin înţelepciunea dobândită de-a lungul anilor şi aspectul său tineresc.

Sulikov îşi întâmpină invitatul cu răceală, oferindu-i o strângere de mână seacă şi un fotoliu capitonat destul de tare. El însuşi rămase în picioare în faţa căminului alb din marmură, cu mâinile încleştate la spate, ca un profesor agitat în faţa unui student cu cunoştinţe cam îndoielnice, pe care trebuia să îl examineze şi să-l ruşineze în acelaşi timp.

— Să trecem la fondul problemei, spuse scurt rusul. Ştii de existenţa amiralului Peter Holland?

— Da, cum să nu. Este directorul Agenţiei Centrale de Informaţii. De ce mă întrebi?

— Lucrează pentru voi?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Cum să nu fiu sigur!

— Ar fi posibil să lucreze pentru voi fără să ştii?

— Imposibil, nici măcar nu-l cunosc. Iar dacă ăsta se vrea a fi un interogatoriu de amatori, în stil sovietic, îţi sugerez să încerci cu altcineva.

— A, da, distinsul avocat american – cred că cel mai scump din toată

America – ridică obiecţii fiindcă i se pun câteva întrebări simple.

— Refuz să mă las insultat. La telefon ai făcut o afirmaţie surprinzătoare. Solicit o explicaţie. Aşadar, aştept.

— Ai s-o capeţi, domnule consilier. Crede-mă, ai s-o capeţi, numai că, dă-mi voie să procedez cum cred eu de cuviinţă. Noi, ruşii, am ştiut dintotdeauna să ne apărăm flancurile, o lecţie pe care am învăţat-o temeinic după tragedia, apoi victoria de la Stalingrad, experienţă prin care voi, americanii, nu aţi fost obligaţi să treceţiniciodată.

— Eu sunt din alt război, dacă îţi aminteşti bine, rosti Ogilvie cu răceală. Totuşi, dacă în cărţile voastre de istorie s-a spus adevărul, se pare că iarna rusească v-a ajutat foarte mult.

— Fapt imposibil de explicat miilor şi miilor de soldaţi care au murit îngheţaţi pe câmpul de luptă de la Stalingrad.

— De acord, ai câştigat şi compasiunea şi felicitările mele, însă nu asta era explicaţia pe care o aştept. După cum nu admit nici lipsa oricărei explicaţii.

— Tinere, nu făceam decât să exprim un truism. Cum spuneam, lecţiile dureroase pe care ni le-a dat istoria, chiar dacă nu le-am simţit pe pielea noastră, riscă să se repete... Pricepi, noi ne apărăm cuadevărat flancurile, iar dacă cei dintre noi care se mişcă prin cercurile diplomatice miros cumva că am fost traşi pe sfoară şi că am putea fi puşi într-o postură incomodă pe plan internaţional, atunci nu ne rămâne decât să întărim flancurile. E o lecţie simplă pentru un erudit ca dumneata, domnule consilier.

— Şi atât de evidentă, încât frizează vulgaritatea. Să revenim la amiralul Holland.

— O clipă... Mai întâi, aş vrea să te întreb ce ştii despre un tip pe nume Alexander Conklin.

Bryce Ogilvie tresări şi se aplecă înainte, uimit.

— Unde ai auzit de numele ăsta? întrebă el în şoaptă.

— Aşteaptă, că mai sunt şi alţii... Un anume Panov, Mortimer sau Moishe Panov, un medic evreu după cât am aflat noi. Şi, în sfârşit, domnule consilier, un bărbat şi o femeie care presupunem că ar fi Jason Bourne şi soţia lui.

— Dumnezeule! exclamă Ogilvie înspăimântat, încremenit în fotoliu şi privindu-l cu ochi mari. Ce legătură e între toţi ăştia şi noi?

— Tocmai asta va trebui să aflăm, răspunse Sulikov fixându-l pe avocatul de pe Wall Street. Se pare că ştii de existenţa lor, nu-i aşa?

— Da... adică nu! protestă Ogilvie înroşindu-se, după care adăugă iute: e vorba de altceva. N-au nici o legătură cu afacerile noastre – afaceri care au înghiţit milioane şi pe care le-am pus la punct de douăzeci de ani încoace!

—Aceleaşi afaceri au adus milioane de dolari profit, domnule consilier, dacă îmi permiţi să-ţi amintesc.

— Capitalul investit prin asociere pe pieţele din lumea întreagă! strigă avocatul. Nu-i nici o crimă în asta. Banii zboară peste ocean la o simplă apăsare pe butonul unui computer. Nu-i nici o crimă!

— Serios? întrebă consulul sovietic ridicând sprâncenele surprins. Şi eu care îmi închipuiam că eşti un bun avocat. După afirmaţia pe care ai făcut-o,

cred că va trebui să-mi revizuiesc părerea. Aţi cumpărat firme în toată Europa prin fuzionări şi achiziţii, însă folosindu-vă de surogate de corporaţii şi corporaţii-fantomă. Firmelepe care le-aţi preluat reprezintă surse importante de aprovizionare, de cele mai multe ori pe aceeaşi piaţă, ceea ce înseamnă că, în realitate, voi fixaţi preţurile între foştii concurenţi. Mi se pare mie sau asta s-ar numi înţelegere secretă şi ilegală sau poate constrângerea pieţei, termeni juridici care nouă, celor din Uniunea Sovietică, nu ne dau nici o bătaie de cap fiindcă statul fixează preţurile pentru toată lumea?

—Nu există nici o dovadă care să susţină asemenea acuzaţii! spuse Ogilvie ferm.

— Cum să existe, atâta vreme cât pe lume sunt mincinoşi şi avocaţi lipsiţi de scrupule care se lasă cumpăraţi de alţi mincinoşi pentru a le oferi consultanţă juridică? E o întreprindere tentaculară şi încurcată ca un labirint, excepţional construită, de care profităm cu toţii. De-a lungul anilor, ne-aţi vândut toate informaţiile pe care vi le-am cerut sau de care aveam nevoie, inclusiv cele cuprinse în listele secrete ale statului şi care sunt codificate sub atâtea nume încât aţi reuşit să ne daţi computerele peste cap.

— N-aveţi nici o dovadă! repetă insistent avocatul de pe Wall Street.

— Domnule consilier, pe mine nu mă interesează dovezile de soiul ăsta, ci numele pe care le-am pomenit mai înainte. În ordine, ele sunt: Amiralul Holland, Alexander Conklin, doctorul Panov şi Jason Bourne cu soţia lui. Te rog, spune-mi ce ştii despre fiecare.

— De ce? nu se lăsă Ogilvie. Ţi-am explicat doar că n-au nici o legătură nici cu tine, nici cu mine şi absolut nici o legătură cu înţelegerea noastră!

— Dar noi credem că au. Deci, ce-ar fi să începi cu amiralul Holland?

— Ce Dumnezeu...! spuse avocatul agitat, clătinând de câteva ori din cap, după care se hotărî şi dădu drumul unui şuvoi de cuvinte: Holland, bine... am recrutat pe cineva la CIA, un analist pe nume DeSole, care a intrat în panică şi ne-a anunţat că doreşte să încheie relaţiile cu noi. Cum nu ne puteam permite aşa ceva, a trebuit să-l eliminăm, adică am angajat un profesionist să-l lichideze. Am fost obligaţi să procedăm în acelaşi fel şi cu câţiva din oamenii noştri care începuseră să se agite şi ne-ar fi putut compromite. Poate că Holland a devenit bănuitor şi şi-a pus unele întrebări, dar nu avea la îndemână decât speculaţii pe marginea unor date vagi, pentru că profesioniştii pe care i-am angajat n-au lăsat urme. Aşa lucrează ei, curat.

— Foarte bine, spuse Sulikov din faţa căminului, uitându-se la Ogilvie care se foia pe scaun. Alexander Conklin?

— Fost şef de agenţie CIA în străinătate, în prezent pensionar, foarte apropiat de Panov, psihiatrul. De fapt, cei doi sunt foarte apropiaţi de Jason Bourne şi soţia lui. Relaţia lor a început cu mulţi ani în urmă, la Saigon. Cineva a reuşit să se infiltreze printre noi, a ajuns la câţiva dintre ai noştri şi i-a ameninţat, iar DeSole a tras concluzia că acest Bourne, ajutat de Conklin, este răspunzător pentruceea ce s-a întâmplat.

— Şi cum a fost posibil?

— Nu ştiu. Ştiu doar că trebuia eliminat, iar profesioniştii au acceptat

angajamentul... angajamentele. Toţi trebuie să dispară.

— Ai amintit de Saigon.

— Bourne a făcut parte din Meduza de la Saigon, recunoscu Ogilvie încet. Iar ca majoritatea celor care au luptat acolo, nu este altceva decât un neisprăvit... Poate că pur şi simplu a recunoscut pe cineva întâlnit în urmă cu douăzeci de ani. DeSole a auzit o poveste: lepădătura asta de Bourne – întâmplător nu aşa îl cheamă – a fost pregătit de Agenţie să iasă în scenă în postura de asasin de talie internaţională, scopul fiind acela de a prinde un alt asasin supranumit Şacalul. În final, aranjamentul a căzut, iar Bourne a fost chemat la vatră. „Mulţumim pentru strădanie, bătrâne, jocul s-a încheiat". Se pare însă că el voia ceva mai mult decât atât, deci ne-a luat urma... acum sper că ai înţeles. E vorba de două chestiuni distincte, fără nici o legătură între ele.

Rusul îşi descleştă mâinile şi se îndepărtă de lângă cămin. Îl privi pe Ogilvie cu o expresie mai degrabă preocupată decât alarmată.

— Ori eşti legat la ochi, ori nu mai vezi nimic altceva în afara măreţei şi prosperei tale afaceri.

— Resping categoric afirmaţia ca fiind o insultă grosolană. Ce vrei să spui?

— Există o legătură, fiindcă aşa au fost gândite lucrurile de la bun început. Voi sunteţi colaterali, soluţia de rezervă care brusc a devenit extrem de importantă pentru oficialităţi.

— Zău că... nu pricep, şopti Ogilvie palid la faţă.

— Tu singur ai pomenit de un asasin numit Şacalul, iar ceva mai devreme ai amintit de Bourne, ca fiind un agent mărunt pregătit să pozeze în asasin, că aranjamentul a picat şi că el „a fost chemat la vatră". Parcă aşa te-ai exprimat.

—Aşa mi s-a spus...

— Şi ce ţi s-a mai spus despre Carlos Şacalul? Sau despre cel care foloseşte numele de Jason Bourne? Ce ştii despre ei?

— Sincer să fiu, foarte puţin. Doi ucigaşi care între timp au îmbătrânit, doi nenorociţi care se urmăresc de-o viaţă. Zău aşa, ce ne interesează pe noi de ăştia doi? Singura mea preocupare este ca firma noastră să opereze în cel mai desăvârşit secret – atribute care se pare că ai început să le pui sub semnul întrebării.

— Văd că tot nu-ţi dai seama.

— Şi ce ar trebui să înţeleg, pentru numele lui Dumnezeu?

— S-ar putea ca Bourne să nu fie chiar un nenorocit, mai cu seamă dacă te gândeşti cu cine s-a asociat.

— Te rog, fii mai explicit, spuse Ogilvie sec.

— Se foloseşte de Meduza ca să-l prindă pe Şacal.

— Imposibil! Meduza pe care o ştie el nu mai există de la căderea Saigonului!

— Dar el se pare că nu e de aceeaşi părere. Eşti bun să-ţi scoţi haina aceea impecabil croită, să-ţi sufleci mâneca de la cămaşă şi să-mi arăţi şi mie tatuajul minuscul de pe antebraţ?

— Şi ce-i cu asta? Însemn distinctiv că am luptat pentru o cauză pe

carenu a mai susţinut-o nimeni de la un moment încolo, însă noi tot a trebuit să luptăm!

— Ce spui, domnule consilier? Şi unde aţi luptat? În cârciumi şi prin depozitele de muniţii din Saigon? V-aţi jecmănit propriile trupe şi după aceea aţi trimis banii prin curier la băncile din Elveţia, uite aşa aţi luptat. Să ştii că încă nu s-au inventat medalii pentru asemenea fapte de vitejie.

— Simple speculaţii lipsite de temei real! exclamă Ogilvie.

— Să-i spui asta lui Jason Bourne, călit în luptă în rândurile Şerpoaicei... Da, da, domnule consilier, pe voi v-a căutat, pe voi v-a găsit şi de voi se foloseşte ca să ajungă la Şacal.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum?

— Să fiu sincer, nu ştiu, dar îţi recomand să citeşti ce scrieaici.

Consulul se îndreptă vioi spre biroul aflat în camera de hotel, culese un teanc de hârtii bătute la maşină prinse cu agrafe şi i le aduse lui Bryce Ogilvie.

— Găseşti aici relatarea unei convorbiri telefonice care a avut loc în urmă cu patru ore de la ambasada noastră din Paris. Identitatea interlocutorilor a fost stabilită. Citeşte-le atent, domnule consilier, pentru că după aceea mă interesează să aflu părerea avizată a unui om al legii.

Renumitul avocat, marele Ogilvie Inimă-de-Gheaţă, înşfăcă hârtiile şi le parcurse grăbit, ca o persoană obişnuită să citească rapid un material sau un raport. Pe măsură ce dădea paginile, sângele îi pierea din obraji, iar chipul său căpătă o paloare cadaverică.

— Doamne Sfinte, ăştia ştiu tot. Mi-au pus microfoane în birou! Cum? De ce? Bine, dar nu se poate! La noi nu poate pătrunde nimeni!

— Mă văd obligat să-ţi sugerez încă o dată să-i spui toate astea lui Jason Bourne şi bunului său prieten care i-a fost şef de Agenţie, Alexander Conklin. Au dat de voi.

— Nu se poate! urlă Ogilvie. I-am cumpărat sau i-am eliminat pe toţi foştii membrii ai Şerpoaicei care au bănuit măcar adevărata natură a afacerilor noastre. Iisuse, nici n-au fost prea mulţi, şi încă şi mai puţini recrutaţi dintre luptători! Doar ţi-am spus că era vorba de o adunătură de lichele, te asigur că noi îi cunoşteam bine – nişte bandiţi căutaţi în toată lumea pentru nelegiuirile şi crimele comise în Australia şi Extremul Orient. Îi cunoşteam pe cei care au luptat efectiv, că doar pentru motivul ăsta i-am recrutat!

— Doi tot ţi-au scăpat, după cât îmi dau eu seama, remarcăSulikov.

Avocatul îşi coborî din nou privirea asupra paginilor dactilografiate, iar la tâmple i se formară broboane de sudoare.

— Doamne-Dumnezeule, sunt terminat, murmură el pierdut, înecându-se de spaimă.

— Aşa mi-am zis şi eu la-nceput, spuse imperturbabil consulul sovietic la New York. Însă întotdeauna se găseşte o ieşire din situaţie, nu?... Desigur, nouă nu ne rămâne decât o singură cale de urmat. Ca şi restul continentului, şi noi am încăput pe mâna unor capitalişti veroşi care ar vrea să privatizeze tot ce le iese în cale. Mieii sunt sacrificaţi pe altarul lăcomiei ridicat de acest cartel de bancheri americani puşi pe jaf, care acaparează pieţe vânzând mărfuri şi

servicii depreciate la preţuri inflaţioniste, susţinând sus şi tare cu documente false că deţin aprobarea Washingtonului de a livra mii de produse interzise pe piaţa americană. Cui? Nouă, Rusiei, şi sateliţilor noştri.

— Ticălosule! explodă Ogilvie. Voi – voi toţi – ne-aţi dat o mână de ajutor. Aţi sustras milioane de dolari pentru noi din blocul estic, le-aţi trimis numai Dumnezeu ştie pe ce canale întortocheate, le-aţi botezat – Dumnezeule, voi aţi umblat cu cioara vopsită – şi, cosmetizate frumos, le-aţi expediat ca pe o marfă obişnuită prin Mediterana, Marea Egee, Bosfor şi Marmara; ca să nu mai pomenim de cine ştie câte porturi din Baltica.

— Dovedeşte, domnule consilier, spuse Sulikov râzând liniştit. Dacă aşa-ţi doreşte inimioara, să ştii că pot găsi o motivaţie de-a dreptul lăudabilă pentru trădarea ta. Moscova vafi încântată să se folosească de cunoştinţele tale.

— Cum? strigă alb la faţă avocatul simţind că îl invadează un val de groază.

— Doar nu crezi că după ce se dau lucrurile în vileag vei mai putea rămâne aici? Destupă-ţi bine urechile, domnule Ogilvie. Eşti supravegheat de autorităţi şi peste puţin vei fi ridicat pentru trădare.

— O, Doamne...

— Sigur, ai putea continua să operezi din Hong Kong sau Macao – ăştia nu se vor da înapoi să-ţi folosească banii – însă, datorită problemelor cu care se confruntă în prezent şi tratatul chino-britanic care expiră în ‘97, probabil că nici lor n-o să le placă ce-ai făcut. Elveţia e exclusă; după cum bine ştii, în ultima vreme s-a strâns cureaua şi trebuie să-şi acorde toţi ajutor reciproc. Ţi-aduci aminte ce a păţit Vesco, nu? A, da, Vesco. Te-ai putea duce după el în Cuba.

— Încetează! urlă Ogilvie.

— Bine, dacă varianta asta nu te atrage, cred că ar fi o cale de scăpare: ne înmânezi câteva informaţii secrete. Sunt atâtea mistere care aşteaptă momentul potrivit pentru a fi elucidate. Cine ştie, dacă te descurci bine, s-ar putea să primeşti doar douăzeci de ani, nutreizeci.

— Te omor cu mâna mea!

Uşa se dădu de perete şi în prag apăru garda consulului, cu mâna vârâtă sub haină. Avocatul ţâşnise ca un arc în picioare, însă la vederea bărbatului care îl privea ameninţător, se prăbuşi neputincios în fotoliu şi îşi prinse capul în palme, tremurând.

— O asemenea ieşire te pune într-o lumină proastă, spuse Sulikov. Zău aşa, domnule consilier, nu e momentul pentru crize de nervi. Mai potrivit ar fi acum să judecăm lucrurile la rece.

— Cum poţi vorbi aşa? întrebă Ogilvie cu o voce tremurătoare din care se simţea că mai are puţin şi izbucneşte în plâns. Sunt un om sfârşit.

— O judecată pripită din partea unei persoane cu asemenea resurse cum eşti tu. Vorbesc serios. Adevărat, nu poţi rămâne în State, totuşi dispui încă de resurse uriaşe. Şi de ce să nu continui de pe această poziţie de forţă? Forţează-le mâna şi obligă-i să-ţi facă concesii, doar în asta constă arta de a supravieţui. Autorităţile îşi vor da seama ce contribuţie valoroasă ţi-ai adus şi or să te trateze ca pe Boesky, Lavine şi atâţia alţii care ispăşesc pedepse minime

jucând tenis şi ,table în închisoare, în timp ce averea lor a rămas intactă. De ce să nu-ncerci şi tu?

— Cum? întrebă avocatul privindu-l rugător pe sovietic, cu ochi injectaţi.

— Mai important mi se pare a şti unde, preciză Sulikov. Găseşte-ţi o ţară neutră, care n-a semnat nici un acord de extrădare cu Washingtonul şi ai cărei guvernanţi sunt dispuşi să închidă ochii şi să-ţi acorde temporar rezidenţă, astfel încât să-ţi continui nestingherit afacerile – termenul „temporar” fiind, desigur, extrem de elastic. Bahrain, Emirate, Maroc, Turcia, Grecia, există destule posibilităţi. Ţări în care au fost deja puse pe picioare diverse afaceri înfloritoare de către diverşi anglofoni... Iar noi te-am putea susţine, fireşte, cu maximum de discreţie.

— De ce aţi face-o?

— Văd că ţi-a revenit orbirea, domnule Ogilvie. Cum de ce am face-o? Pentru bani, fireşte... Deţii în Europa o afacere prosperă, deja pusă la punct şi funcţionând perfect. Iar dacă am controla-o noi, te asigur că s-ar obţine un profit remarcabil.

— O... Doamne... abia reuşi să îngaime şeful Meduzei cu un firicel de voce, uitându-se stupefiat la consulul sovietic.

— Crezi că ai de ales, domnule consilier?... Haide, pe cai! Avem atâtea lucruri de pus la punct. Noroc că ziua abia începe.

Era ora 3:25 după-amiaza când Charlie Casset intră în biroul lui Peter Holland de la Agenţia Centrală de Informaţii.

— Am făcut o descoperire epocală, spuse directorul adjunct, după care adăugă fără entuziasm: Printr-un joc al întâmplării.

— Firma lui Ogilvie? întrebă Holland.

— Aripa de stânga, îi răspunse Casset şi aşeză pe biroul lui Holland un album cu fotografii. Ne-au parvenit prin fax de la aeroportul Kennedy acum o oră. Crede-mă, au fost cele mai împuţite şaizeci de minute din viaţa mea.

— De pe Kennedy? întrebă Peter studiind încruntat copiile transmise prin fax. Mapa cuprindea o suită de fotografii în care erau surprinse valuri de pasageri trecând prin punctele de control de pe terminalul aeroportului internaţional, în toate fiind încercuit cu pastă roşie chipul unui bărbat. Ce-s astea? Cine-i tipul?

— Pasageri care urmează să se îmbarce în cursa Aeroflot de Moscova; avionul, desigur, este sovietic. Fotografii de rutină pe care le fac cei din Serviciul de securitate al aeroportului.

— Bine, şi el cine este?

— Ogilvie însuşi.

— Cum?!

— Zboară cu o cursă directă de Moscova, cea care pleacă la ora două... Numai că nu ştiu ce caută acolo.

— N-ai vrea să repeţi?

— A primit trei apeluri la birou şi în toate apare aceeaşi informaţie. E plecat din ţară, la Londra, Hotelul Dorchester, lucru despre care noi ştim că nu-i

adevărat. Am verificat la recepţia hotelului şi am primit confirmare că şi-a făcut rezervarea dar că nu a ajuns, fapt pentru care ei au preluat toate mesajele care îi sunt adresate.

— Charlie, tot nu pricep.

— O perdea de fum, dar o combinaţie elaborată în pripă. În primul şi în primul rând, de ce ar pleca un tip bogat cum e Ogilvie cu Aeroflotul, când poate zbura cu Concorde până la Paris şi mai departe spre Moscova cu Air France? În al doilea rând, de ce ne spun cei de la birou că e în drum spre Londra sau că a ajuns acolo, când el se îndreaptă spre Moscova?

— Faptul că zboară cu Aeroflotul ne oferă explicaţia, spuse Holland. Este compania de zbor a statului, iar el se află sub protecţia sovieticilor. Nici combinaţia Londra-Dorchester nu e greu de lămurit. Trebuie să ne pună – Doamne, pe noi – pe o pistă falsă!

— Corect, maestre. Uite aşa a ajuns Valentino să facă nişte verificări pe la subsol şi ghiceşte ce a găsit în maşinăriile alea date naibii... Doamna Ogilvie s-a îmbarcat cu cei doi copii pentru zborul de Casablanca al lui Royal Air Maroc, cu escală la Marrakech.

— Marrakech?... Air Maroc?... Maroc-Marrakech. Stai aşa, în listele alea pe care i le-am dat lui Conklin, despre oaspeţii hotelului „Mayflower”, parcă era o femeie, una din cele trei persoane care ne conduc la Meduza. Şi ea a fost la Marrakech.

— Ai o memorie excelentă, Peter. Femeia respectivă şi nevasta lui Ogilvie au fost colege de cameră la Benington pe la începutul anilor şaptezeci. Amândouă provin din familii bune, deci datorită poziţiei sociale şi ascendenţei prestigioase au ţinut legătura, şi, din când în când, se mai ajută reciproc.

— Charlie, spune-mi şi mie, ce dracu’ se petrece?!

— Familia Ogilvie a plecat într-o călătorie. O şterge. Iar dacă nu mănşeală mirosul şi aş avea posibilitatea să răscolesc prin câteva sute de conturi, sunt sigur că am da peste o descoperire interesantă: vreo câteva milioane de dolari transferate de la New York pe meleaguri străine şi îndepărtate.

—Şi?

— Meduza operează de la Moscova, domnule director.

CAPITOLUL XXXIV

Luis DeFazio îşi extrase obosit trupul firav din taxi, urmat de vărul său, Mario, din Larchmont, New York, un bărbat bine legat, mult mai înalt şi mai solid decât el. Se opriseră pe Bulevardul Massena, în faţa restaurantului Tetrazzini al cărui nume era scris cu neon roşu pe geamul fumuriu al localului.

— Aici e, spuse Louis. Ne aşteaptă în separeul din fund.

— E foarte târziu, rosti Mario ridicându-şi braţul şi uitându-se la ceas în lumina gălbuie a felinarului. L-am potrivit după ora Parisului şi aici e trecut de miezul nopţii.

— Las' că ne-aşteaptă ei.

—Tot nu ştiu cum îi cheamă, Lou. Chiar, cum o să le spunem?

— Nu trebuie să le spui în nici un fel, îi răspunse DeFazio pornind grăbit spre intrare. Fără nume – tot n-ar avea nici o importanţă. Nu te interesează decât să stai în banca ta, te-ai prins ce vreau să zic, da?

— Zău, Lou, de ce era nevoie să-mi spui aşa ceva? îl certă Mario cu blândeţe. Da' numai aşa, pentru cultura mea generală, spune-mi şi mie, ce-i cu ei?

— Tipul e *diplomatico* de carieră, îi explică *il capo supremo*oprindu-se brusc pe trotuar şi ridicând capul spre cel care era cât pe ce să îl omoare pe Jason Bourne la Manassas, Statul Virginia. Lucrează pentru cercurile elitei de la Roma, dar nu ascultă decât de naşii din Sicilia. El şi nevastă-sa sunt foarte, foarte bine văzuţi, sper că pricepi unde bat, da?

— Şi da şi nu, recunoscu vărul. Dacă e aşa de mare cum de a acceptat un contract murdar şi-i urmăreşte pe oamenii care ne interesează pe noi?

— Fiindcă lui îi dă mâna. Tipul se fâţâie prin locuri pe unde *pagliacci* noştri n-au cum să pună piciorul vreodată, pricepi ce vreau să zic? Şi-apoi, le-am dat domnilor noştri de la New York numele clienţilor pe care-i urmărim, în special pe-al unuia dintre ei, *capisce*? Iar naşii, de la Manhattan şi până pe domeniile lor de la sud dePalermo, vorbesc o limbă numai de ei înţeleasă, ai priceput, *cugino*?... Care se rezumă la câteva cuvinte: „Fă aia" sau „Nu face ailaltă".

— Cred că încep să pricep, Lou. Trebuie să fim respectuoşi.

— Respectuoşi, da, dragă vere, da' nu slabi, *capisce!* Nici un moment de slăbiciune! Să meargă vorba că asta-i o operaţiune pe care a pus-o la punct, de la cap la coadă, Lou DeFazio. Te-ai prins?

— Păi, dacă aşa stă treaba, poate c-ar fi mai bine să mă-ntorc acasă la Angie şi la copii, spuse Mario rânjind.

— Ce?... Ia mai ţine-ţi clonţu', *cugino!* Cu banii pe care-i încasezi pe treb'şoara asta încropeşti de o rentă viageră să-ţi creşti liniştit echipa aia de fotbal care te-aşteaptă acasă.

— Ce echipă de fotbal, Lou, că n-am decât cinci copii.

— Să-i dăm drumu'. Şi nu uita: suntem respectuoşi, da' nu ne lăsăm o

clipă duşi de nas de şmecheriile lor.

Salonaşul retras şi izolat din fundul restaurantului era copia fidelă şi în miniatură a ambianţei de la Tetrazzini, în interior domnind o atmosferă tipic italiană. Pereţii erau căptuşiţi cu fototapet, acum decolorat, reprezentând imagini din locuri celebre ale oraşelor Veneţia, Florenţa şi Roma. Muzica picura în surdină arii din opere şi tarantele, iar lumina venea indirect, filtrată din scafele aflate în perete. Iluzia era perfectă, încât, deşi ştiind că te afli la Paris, pentru o clipă te-ai fi închipuit la Roma, pe Via Frascati, într-unul din nenumăratele localuri de familie numite *ristoranti* care se înşiră pe această stradă încărcată de istorie.

În mijlocul încăperii trona o masă masivă, rotundă, acoperită cu o faţă de masă roşu-sângeriu, bogat drapată, în jurul căreia erau amplasate, la distanţe egale, patru scaune tapiţate în pluş. De-a lungul pereţilor se înşirau alte scaune, astfel încât salonaşul putea servi pentru reuniuni ale şefilor, în cadru lărgit, sau pentru amplasarea strategică a subalternilor, îndeobşte înarmaţi. În capătul îndepărtat al mesei era aşezat un bărbat oacheş, cu păr negru şi cârlionţat, cu un aer de distincţie aristocratică, iar în stânga acestuia, o femeie de vârstă mijlocie impecabil coafată şi îmbrăcată într-un compleu elegant, foarte rafinat. Pe masă, între cei doi convivi, se odihnea o sticlă desfăcută de Chianti Classico, iar paharele grosolane, cu picior scurt, aşezate în faţa lor, nu cadrau deloc cu aerul aristocratic al perechii. Pe scaunul din spatele acelui *diplomatico* se afla o servietă neagră din piele.

— Sunt DeFazio, spuse *il capo supremo* din New York închizând uşa în urma lui. Iar el este vărul meu, Mario, despre care probabil aţi auzit – un bărbat foarte talentat care şi-a rupt din timpul pe care îl dedică familiei pentru a vă întâlni în seara asta.

— Da, cum să nu, spuse mafiotul aristocratic. Mario, *il boia, esecuzione garantito*, ucide cu orice armă. Dar luaţi loc, domnilor.

— Găsesc că aprecierile astea nu-şi au rostul, răspunse Mario apropiindu-se de un scaun. Pur şi simplu sunt bun în meseria mea, asta-i tot.

— Aţi vorbit ca un adevărat profesionist, *signore*, spuse femeia în timp ce DeFazio şi vărul acestuia luau loc la masă. Doriţi vin, sau altă băutură? continuă ea.

— Încă nu, îi răspunse Louis. Poate mai târziu, mai vedem... Atât de talentata mea rudă dinspre partea maternă – fie ca sufletul mamei mele să odihnească în pace – mi-a pus afară o întrebare cu mult miez. Cum să vă spunem, domnul şi doamna Paris, Franţa? Cu asta vreau să zic că pe mine nu mă interesează numele voastre adevărate.

— Toată lumea ne ştie drept *Conte* şi *Contessa*, răspunse bărbatul adresându-le un zâmbet care aducea cu un rânjet, împrumutând chipului său mai degrabă aspectul unei măşti decât al unei feţe omeneşti.

—Te-ai prins, *cugino*? Persoane cu greutate... Deci, domnule Conte, ce-ar fi să ne pui la curent cu noutăţile de ultimă oră?

— Nici nu se pune problema, *signor* DeFazio, îi răspunse romanul pe un

ton crud şi rău, chiar mai rău decât zâmbetul care între timp i se topise de pe buze. O să te pun la curent când vreau eu. Iar, dacă ţii să-mi cunoşti părerea, aş prefera să nu te fi născut niciodată.

— Băi, ia ascultă, cum îmi vorbeşti mie aşa?

— Lou, te rog, interveni Mario cu blândeţe, dar ferm. Stăpâneşte-te.

— Da’ pe el nu l-ai auzit? N-ai auzit cum mi-a vorbit? Adică ce a vrut să spună, că sunt un căcat?

— *Signor* DeFazio, m-ai întrebat ce s-a întâmplat, iar eu ţi-am răspuns, vorbi contele pe acelaşi ton de mai înainte. Ieri la prânz era să fim omorâţi, eu şi soţia mea. Ucişi, Signor DeFazio. Nu suntem obişnuiţi să trecem prin asemenea experienţe şi nici nu vom tolera o asemenea situaţie. Ai idee măcar în ce te-ai băgat?

— Voi?... Adică au tras în voi?

— Dacă prin asta înţelegi că ştiau cine suntem, răspunsul e, din fericire, nu ştiau. Pentru că, dacă ne-ar fi cunoscut, acum nu am mai sta cu voi la aceeaşi masă.

— Signor DeFazio, interveni contesa aruncându-i soţului său o privire prin care încerca să-l tempereze. Nouă ni s-a transmis că aţi semnat un contract prin care trebuia să-i prindeţi pe şchiop şi pe prietenul lui, doctorul. Este adevărat?

— Mda, confirmă prudent *il capo supremo*. Până aici e adevărat, dar lucrurile merg mai departe. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse contele pe un tonglacial.

— Vă spun toate astea fiindcă s-ar putea să am nevoie de sprijinul vostru în schimbul căruia, după cum vi s-a promis, veţi fibine plătiţi. Chiar împărăteşte.

— Spuneai că lucrurile nu se opresc aici? îl întrerupse femeia.

— Ar mai fi cineva pe care trebuie să punem mâna. O a treia persoană cu care trebuie să se întâlnească aici cei doi.

Contele şi contesa se uitară lung unul la celălalt, înţelegându-se din priviri.

— O a treia persoană, repetă bătrânul din Roma, ducând paharul la buze. Am înţeles... un contract prin care trebuie să dobori trei persoane este de obicei foarte profitabil. Întrebarea e, cât de profitabil domnule DeFazio?

— Hei, ia ascultă, te-am întrebat eu cât câştigi pe săptămână aici la Paris, în Franţa? Să zicem că vor ieşi bani buni şi că voi puteţi conta pe o sumă cu şase cifre. Dacă totul merge ca la carte.

— Şase cifre acoperă un spectru foarte larg, observă contesa. Şi constituie un indiciu că acest contract valorează cât şapte cifre.

— Şapte...? întrebă DeFazio cu răsuflarea tăiată.

— Peste un milion de dolari, conchise contesa.

— Păi da, vedeţi, pe clienţii noştrii nu-i interesează decât să ştie că cei trei au trecut pe lumea ailaltă, spuse Louis răsuflând uşurat că femeia nu se gândise că şapte cifre înseamnă şapte milioane. Noi nu cerem explicaţii, ne facem doar meseria. În situaţii de acest fel, naşii noştri sunt foarte generoşi.

Noi păstrăm cea mai mare parte din sumă, iar „branşa” îşi păstrează reputaţia intactă. Nu-i aşa, Mario?

— Ai dreptate, Lou, însă mie nu-mi place să mă amestec în treburi de felul ăsta.

— Da’ eşti plătit corect, *cugino?*

— Nu m-aş afla aici dacă n-aş fi plătit, Lou.

— Înţelegeţi ce vreau să spun? întrebă DeFazio uitându-se pe rând la cei doi aristocraţi din Mafia europeană, a căror unică reacţie fu aceea de a-l privi imperturbabil pe *capo supremo*. Hei, ce-i cu voi?... A, da, întâmplarea aia neplăcută de ieri. În fond, ce s-a întâmplat? V-au văzut, corect? V-au văzut şi vreo gorilă de-a lor a tras câteva focuri înspre voi să vă bage în sperieţi, asta a fost, nu? Vreau să spun, mai grav de-atât ce se putea-ntâmpla? Nu ştiau cine sunteţi, da’ eraţi pe-acolo, şi dacă tot eraţi pe-acolo şi-au umflat şi ei muşchii, OK? E o şmecherie veche de când lumea – fă-i să se pişe pe ei de frică pe străinii ăştia, că tot n-o să-i mai vezi niciodată.

— Lou, doar te-am rugat să ai grijă cum vorbeşti.

— Să am grijă cum vorbesc? Adică eu mai am puţin şi-mi ies din papuci şi tu-mi spui să mă controlez? Hai să facem târgul!

— Cu alte cuvinte, rosti contele trecând peste ieşirea lui DeFazio şi adresându-i-se calm, pe un ton aproape blând şi cu sprâncenele ridicate, spuneai că trebuie să-i lichidezi pe şchiop şi pe prietenul lui, doctorul, dar şi o a treia persoană. Mă înşel?

— Cu alte cuvinte, te-ai prins.

— Şi ştii cine ar fi această a treia persoană – adică mai mult decât o figură dintr-o fotografie sau o descriere generală?

— Sigur, un vierme care a lucrat cu ani în urmă pentru guvern şi care a fost trimis să facă treb’şoare cum face Mario, adică un *esecutor*. Aşa-i că nu vă vine a crede? Numai că ăştia trei i-au dat peste cap pe clienţii mei – adică i-au deranjat rău. De-aia m-au şi angajat, altceva ce v-aş mai putea spune?

— Nu ştiu, spuse contesa sorbind delicat din vin. Poate că nici nu ştii.

— Ce să ştiu?

— Că ar mai fi cineva care vrea să-l ştie mort pe acest al treilea bărbat, cel puţin la fel de mult ca şi clienţii tăi, îi spuse contele. Ieri la prânz, acest cineva a atacat o cafenea prăpădită de lângă Paris şi a omorât nişte oameni nevinovaţi doar pentru că persoana care te interesează era înăuntru. L-am văzut – l-am văzut când l-a avertizat o gorilă şi cum a ieşit în goană afară. Sunt unele lucruri pe care le înţelegeţi dintr-o privire. Astfel încât am plecat şi noi, cu câteva minute înainte de a începe masacrul.

— *Condannare!* spuse DeFazio înecându-se de furie. Cine e ticălosul care vrea să-l omoare? Spune!

— Toată ziua de ieri ne-am petrecut-o încercând să aflăm despre cine e vorba, începu femeia aplecându-se peste masă şi prinzând delicat paharul grosolan de parcă ar fi fost o jignire adusă ochiului ei sensibil la frumos. Cei pe care-i cauţi sunt totdeauna însoţiţi. Întotdeauna se învârt bărbaţi înarmaţi în jurul lor, iar la început n-am ştiut ce-i cu el. După aceea, am văzut pe

Bulevardul Montaigne o limuzină a ambasadei sovietice care a venit să-i ia, iar cel de-al treilea bărbat care te interesează era în compania unui binecunoscut ofiţer KGB. Iar acum credem că ştim ce-i cu ei.

— Totuşi, numai tu poţi să confirmi dacă-i adevărat sau nu, interveni contele. Cum îl cheamă pe cel de-al treilea personaj pentru care ai fost angajat? Sper că-ţi dai seama, e dreptul nostru să ştim.

— Şi de ce nu? E u tip terminat pe nume Jason Bourne, iar acest Jason îi şantajează pe clienţii mei.

— *Ecco*, rosti bărbatul calm.

— *Ultimo*, adăugă soţia lui. Ce ştii despre acest Bourne? întrebă ea.

— Exact ce v-am spus. A lucrat sub acoperire pentru guvern şi într-o bună zi băieţii buni de la Washington i-au tras un şut în fund. A luat-o pe coajă şi-acum încearcă să le-o tragă el clienţilor mei.

— Ai auzit de Carlos Şacalul? întrebă contele instalându-se comod pe scaun şi privindu-l insistent pe *capo supremo*.

— O, păi sigur că da. Am auzit. Şi m-am prins unde baţi. Personajul ăsta de-i zice Şacalul are un dinte mare împotriva lui Bourne şi viceversa, da' pe mine mă doare-n cot de amândoi şi ce-auei de împărţit unu' cu altu'. Eu am crezut că felina asta e un personaj de basm, sau de film, pricepi ce vreau să zic, da? Abia după aia mi-am zis că e mare pistolar, ce părere ai?

— Mare şi foarte real, îl aprobă contele.

— Da' cum spuneam, e ultima persoană de care-mi pasă mie acu'. Pe mine mă interesează doftoru' ovrei, şchiopu' şi derbedeu' ăsta de Bourne care mi s-a pus în gât. Pe ăştia vreau să-i prind neapărat.

Diplomatul şi soţia lui se uitară unul la celălalt cu o expresie de uimire nedisimulată, după care contesa înclină din cap dându-i cuvântul soţului ei.

— Să ştii că în cazul nostru ficţiunea e întrecută de realitate, spuse contele.

— Poftim?

— Demult, a existat un personaj real pe nume Robin Hood, dar ştii, nici vorbă să fi fost vreun nobil din Locksley, cu un tâlhar de drumul mare care fura şi ucidea în fruntea oamenilor lui pretinzând că luptă pentru eliberarea de sub jugul normanzilor, când el de faptera un saxon barbar. Istoria a făcut din el un personaj legendar. Pe urmă, a mai fost şi Inocenţiu al III-lea, un papă care nici pe departe să fi fost inocent şi care a urmat politica crudă şi sângeroasă a predecesorului său, Sfântul Grigore al VII-lea, care nici poveste să fi fost sfânt. Ei au însângerat Europa fărâmiţând-o în bucăţi, jefuind şi împilând popoare în lupta pentru supremaţia politică şi din dorinţa de a umple cuferele „Sfântului Imperiu". Cu multe secole înainte, a trăit şi blândul Quintus Cassius Longinus al Romei, marele protector al ceea ce avea să devină mai târziu Regatul Spaniei şi care, iubindu-i pe localnici, totuşi nu s-a dat în lături de la a-i tortura şi mutila.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Signor DeFazio, din aceşti conducători sângeroşi istoria a făcut tot atâţia eroi în jurul cărora s-au ţesut legende minunate dar, în ciuda deformării

sau idealizării faptelor lor reale, un singur lucru rămâne valabil: ei au trăit cu adevărat, au fost reali. Tot aşa cum Şacalul trăieşte şi e real; în acelaşi timp constituind pentru tine o ameninţare. Din păcate, acelaşi Şacal a devenit o ameninţare pentru noi, iar el constituie o complicaţie în plus pe care nu ne-o putem permite.

— Ce? întrebă *il capo supremo*cu gura căscată, holbându-se la aristocratul italian.

— Îţi dai seama că apariţia sovieticilor la început a fost nu numai o enigmă, dar şi un motiv de alarmă, continuă contele liniştit. După aceea, ne-am dat seama că ar putea fi o legătură între ei, iar tu n-ai făcut decât să o confirmi... Moscova îl caută pe Şacal de ani de zile, dar singura răsplată a strădaniilor lor de până acum este un lung şir de agenţi ucişi. Cumva, numai Dumnezeu ştie cum, Jason Bourne a ajuns la o înţelegere cu sovieticii şi acum încearcă să atingă împreunăacest obiectiv comun.

— Ce Dumnezeu, vorbeşte ori în engleză, ori în italiană, da' foloseşte un vocabular pe care să-l pricep şi eu! Să ştii că n-am urmat şcoala la Harvard City College, băi logoree. Fin'că mie nu mi-a trebuit carte, *capisce*?

— Ieri după-amiază, Şacalul a întors pe dos hanul de lângă Paris. Vrea să-l cureţe pe Jason Bourne care a fost atât de nesăbuit încât să vină după el până la Paris şi să se alieze cu sovieticii. Şi unii şi alţii au făcut un pas prostesc şi uită că aici suntem la Paris, adică pe teritoriul Şacalului. El are să-i omoare pe Bourne şi pe ceilalţi doi pe care ţi-i doreşti tu atât, iar după aceea are să le râdă ruşilor în nas. După care o să trimită câte o telegramă diverselor departamente de contrainformaţii din toate statele, prin care o să comunice lumii întregi că el a ieşit învingător, că el e marele *padrone*, adică *maestro*. Voi ăştia din America nu ştiţi mare lucru despre Şacal, doar frânturi şi bucăţele care au mai scăpat prin presă, fiindcă interesul vostru pentru Europa se opreşte la bani. Pe când noi, noi am trăit toate întâmplările cu sufletul la gură, iar acum îi urmărim pur şi simplu fascinaţi. Doi ucigaşi care au îmbătrânit, stăpâniţi de o ură supraomenească, unicul gând care îl obsedează pe fiecare fiind acela de a-i tăia beregata celuilalt.

— Hei, opreşte-te, logoree! strigă DeFazio. Viermele ăsta de Bourne e *contrafazzione*. Niciodată n-a fost ucigaş plătit.

— Aici te-nşeli, signore, spuse contesa. Poate că n-a intrat în arenă cu gândul de a omorî, dar până la urmă pistolul a devenit instrumentul lui de lucru preferat. Întreabă-l pe Şacal dacă nu crezi.

— Dă-l în paştele mă-sii pe Şacal! urlă DeFazio ţâşnind în picioare.

— Lou!

— Mai taci dracu' din gură, Mario! Bourne e al meu, al nostru! Livrăm cadavrul, facem poze cu mine – cu noi – şi cu ei trei ciuruiţi de gloanţe, cu mâinile înfipte în părul lor, să li se vadă bine mutrele, şi nimeni n-are cum să zică după aia că nu noi i-am omorât!

— Acum tu vorbeşti ca un *pazzo*, spuse contele mafiot liniştit, calmul său contrastând vădit cu accesul de furie căruia îi căzuse pradă *il capo supremo*. Şi, te-aş ruga, fii bun şi vorbeşte mai încet.

— Atunci nu mă scoate din pepeni...

— Lou, încerca doar să-ţi explice cum stau lucrurile, rosti vărul lui DeFazio, ucigaşul. Aş vrea să aud ce spune domnul fiindcă s-ar putea să fie important pentru felul în care voi aborda problema. Stai jos, vere. Louis se aşeză. Vă rog să continuaţi, domnule conte.

— Mulţumesc, Mario. Sper că nu te superi dacă-ţi spunMario?

— Nici vorbă, domnule.

— Poate că într-o zi vei avea ocazia să treci prin Roma...

— Poate că ar fi bine să ne întoarcem la Paris, se zborşi la el DeFazio.

— Prea bine, spuse romanul, uitându-se când la DeFazio când la vărul acestuia, dar preferându-l net pe ultimul. Vă doresc să-i doborâţi pe toţi trei deodată, dar nu cred să aveţi ocazia de-a vă apropia de cadavrele lor. Sovieticii or să fie ascunşi în peisaj şi îndată ce vă văd apropiindu-vă de locul faptei, or să deschidă focul, presupunând că sunteţi trimişii Şacalului.

— Atunci, vom crea o diversiune ca să-i izolăm pe cei trei care ne interesează, spuse Mario cu coatele aşezate pe masă şi cu privirea vie şi inteligentă aţintită asupra contelui. O urgenţă la prima oră, mâine dimineaţă... Sau poate un incendiu care-i va scoate din casă. N-ar fi prima oară când fac aşa ceva. În primele momente de confuzie, pompierii, sirene de poliţie şi panică generală; nu va fi greu să-i atragem pe cei trei într-un loc izolat şi acolo să ne terminăm lucrarea.

— O strategie interesantă, Mario, însă îţi scapă din vedere existenţa agenţilor sovietici.

— Îi eliminăm! strigă DeFazio.

— Voi sunteţi doi, spuse diplomatul, iar la Barbizon sunt trei ruşi, ca să nu-i punem la socoteală pe cei care păzesc hotelul din Paris, cel la care au tras şchiopul şi doctorul.

— Şi ce dacă? Facem rost de oameni. *Il capo supremo*îşi trecu mâna tremurătoare peste faţa brobonită de sudoare. Lovim întâi la Barbizon, corect?

— Doar doi oameni? întrebă contesa cu ochii săi frumoşi, fardaţi discret, măriţi de uimire.

— Aveţi oameni! exclamă DeFazio. O să mai folosim câţiva. Plătesc.

Contele clătină uşurel din cap şi rosti calm:

—Nu-i vom declara război Şacalului, acestea sunt dispoziţiile precise pe care le-am primit.

— Nenorociţilor!

—Un comentariu interesant, mai cu seamă că vine din partea ta, observă contesa, cu un zâmbet batjocoritor fluturându-i pe buze.

— Poate că naşii noştri nu sunt la fel de generoşi ca ai voştri, continuă diplomatul. Suntem dispuşi să colaborăm cu voi, însă numai până la un punct.

— Vă promit eu că-n viaţa voastră n-o să mai livraţi nimic la New York, nici la Philly şi nici la Chicago!

— Să-i lăsăm mai bine pe superiorii noştri să dezbată aceste chestiuni, nu crezi?

În uşă se auzi o bătaie puternică, trei ciocănituri insistente larând.

— *Avanti*, rosti contele vârând rapid mâna sub haină de undescoase un pistol automat. Îl ascunse sub faldurile bogate ale feţei de masă şi îi zâmbi calm patronului localului Tetrazzini care intră în salonaş.

—*Emergenza*, spuse bărbatul supraponderal îndreptându-se grăbit spre mafiotul îmbrăcat elegant şi întinzându-i un bilet.

— *Grazie*.

— *Prego*, îi răspunse patronul pornind spre uşă şi dispărând la fel de iute pe cât intrase.

— Poate că zeii din Sicilia s-au lăsat totuşi înduplecaţi de necazurile voastre, spuse contele în timp ce citea. Mesajul ăsta mi-a fost transmis de omul pe care l-am trimis să-i urmărească pe cei trei. Au ieşit din Paris, singuri, şi din motive greu de înţeles, nu sunt apăraţi de nici un rus. Sunt singuri-singurei.

—Unde? strigă DeFazio ţâşnind în picioare.

Fără a răspunde, diplomatul întinse calm mâna după bricheta de aur, o scăpără şi dădu foc peticului de hârtie pe care îl aruncă în scrumieră. Mario se ridică la rândul lui de pe scaun, iar romanul aruncă bricheta pe masă şi aşeză la vedere arma lângă ea.

— Mai întâi să discutăm la ce sumă v-aţi gândit, spuse el urmărind cum bucata de hârtie se preface în scrum. Naşii noştri din Palermo se pare că nu sunt la fel de generoşi ca ai voştri. Hotărăşte-te rapid, fiecare minut contează.

— Ticălos împuţit ce eşti!

— Nu despre asta-i vorba. Cât, signor DeFazio?

— Mai mult de trei sute de mii, dolari americani, nu pot să ofer, spuse *il capo* prăbuşindu-se pe scaun, incapabil să îşi desprindă ochii de pe cenuşa din scrumieră.

— Asta-i *excremento*, spuse contesa. Mai fă o încercare. Vremea trece şi nu cred că ai de ales.

— Bine, bine! Dublez potul!

— Plus cheltuielile.

— Ei, cât dracu' poa' să fie şi astea?

— Vărul tău, Mario, are dreptate. Te rog să-ţi revizuieşti vocabularul când vorbeşti în prezenţa soţiei mele.

— Mă...

— Te-am avertizat, *signore*. Cheltuielile reprezintă încă un sfert de milion. Dolari americani.

— Ce, aţi căpiat?

— Nu. Iar tu eşti vulgar. Totalul reprezintă un milion o sută cincizeci de mii de dolari, sumă care va fi transferată acolo unde îţi vor spune curierii noştri de la New York... În caz contrar, vei fi dat dispărut de la... cum se cheamă... domiciliul din Brooklyn Heights, signor DeFazio.

— Unde sunt cei trei? întrebă *il capo* înfrânt.

— Pe un aerodrom particular din Pont Carre, la patruzeci şicinci de minute de mers cu maşina, lângă Paris. Aşteaptă un avion care a fost reţinut la sol în Poitiers din pricina timpului nefavorabil. Care nu va ajunge în Pont Carre decât peste cel puţin o oră şi un sfert.

— Aţi adus echipamentul pe care l-am cerut? întrebă grăbitMario.

— Găsiţi tot ce vă trebuie acolo, răspunse contesa făcând un gest larg spre servieta voluminoasă din piele neagră aşezată pe scaunul din spatele ei.

— O maşină! O maşină rapidă! strigă DeFazio în timp ce vărul său înşfăcă servieta.

— Aşteaptă afară, îi răspunse calm contele. Şoferul ştie cum să ajungă la aerodrom fiindcă a mai fost acolo.

— Să mergem, *cugino*. În noaptea asta sunt ai noştri, iar tu, se cheamă că ai egalat scorul.

În afara funcţionarului din spatele ghişeului unicei săli, modeste, de aşteptare, şi a dispecerului de zbor aflat în turnul de control, special angajat în acea noapte pentru perioada neprevăzută de aşteptare până la sosirea avionului din Poitiers, aerodromul particular Pont Carre era pustiu la acea oră. Alex Conklin şi Mo Panov rămăseseră discret în urmă, lăsându-l pe Bourne singur cu Marie. Acesta îşi conducea soţia spre pista despărţită de terminal printr-un gard înalt de sârmă. Două fâşii lungi de lumină portocalie, luminile de semnalizare, marcau marginea pistei pe care urma să aterizeze avionul. Acestea fuseseră aprinse cu puţin timp în urmă.

— Nu mai durează mult, spuse Jason.

— Toată povestea asta e stupidă, răspunse soţia lui Webb. De la cap la coadă.

— Nu ai motive să rămâi, dar ai toate motivele să pleci. Stupid ar fi să stai la Paris. Alex are dreptate. Dacă te găsesc oamenii lui Carlos, or să te ia ostatică, deci ce rost are să riscăm?

— Fiindcă sunt în stare să mă ascund, şi nu-mi place să ştiu că mă aflu la mii de kilometri depărtare de tine. Te rog să mă ierţi dacă sunt îngrijorată pentru tine, domnule Bourne. Şi că ţin la tine.

Jason o privi cu tandreţe, mulţumit că întunericul îi ascundeachipul.

— Atunci fii deşteaptă şi foloseşte-ţi mintea, spuse el cu răceală simţindu-se deodată foarte bătrân, mult prea bătrân pentru a-şi ascunde adevăratele sentimente sau pentru a se preface că nu simte nimic. Ştim că Şacalul a plecat la Moscova şi că Krupkin nu-i departe pe urmele lui. Dimitri a aranjat să zburăm mâine dimineaţă la Moscova şi să primim protecţie din partea KGB-ului în cel mai supravegheat oraş din lume. Mai mult de atât nici nu puteam spera.

— În urmă cu treisprezece ani, guvernul Statelor Unite ţi-a acordat protecţie într-un zgârie-nori din New York şi asta nu ţi-a folosit la nimic atunci.

— E o mare diferenţă. Atunci, Şacalul ştia exact unde măduc şi când o să ajung acolo. În timp ce acum, nici măcar nu bănuieşte că am aflat de plecarea lui la Moscova. Are alte probleme pe cap, mult mai mari, şi e convins că am rămas la Paris urmăriţi de oamenii pe care i-a pus pe urmele noastre.

— Şi ce o să faceţi la Moscova?

— N-avem cum şti până nu ajungem acolo. Însă fii convinsă că-i de o mie de ori mai bine decât să stăm degeaba aici la Paris. Krupkin a avut ceva treabă

de făcut, nu glumă. Toţi ofiţerii din Dzerjinski, care ştiu franceza, sunt verificaţi şi ţinuţi sub observaţie. El a spus că acest amănunt – faptul că vorbesc franceza – restrânge cercul suspecţilor şi că foarte curând se aşteaptă să iasă ceva la lumină... ceva are să apară. Norocul ne surâde de astă dată. Şi când o să se ivească în sfârşit ocazia să rezolvăm odată pentru totdeauna problema, nu-mi permit să mai am şi grija ta pe cap.

— E singurul lucru drăgălaş pe care mi l-ai spus în ultimele treizeci şi şase de ore.

— Fie cum spui tu. Ar trebui să fii alături de copii, ştii şi tu bine. Acolo vei fi în siguranţă, departe de Şacal. Iar copiii au nevoie ca mama lor să fie alături de ei. E adevărat că doamna Cooper se descurcă grozav, dar nu te poate înlocui total. În plus, gândeşte-te că până acum fratele tău probabil l-a învăţat pe Jamie să fumeze trabucuri cubaneze şi să joace Monopoly pe bani adevăraţi.

Marie ridică privirea spre soţul ei, iar în ochi îi luci o clipă o lumină caldă, umbra unui zâmbet drăgăstos. Şi rosti:

— Mă bucur că m-ai înveselit. Chiar aveam nevoie.

— Nu cred să mă înşel. Vreau să spun în privinţa fratelui tău. Iar dacă printre cei care au grijă de ai noştri se numără şi câteva tinere arătoase, e posibil ca fiul nostru să-şi fi pierdut inocenţa până acum.

— David!

Bourne nu îi răspunse, iar Marie continuă chicotind înveselită:

— Constat că nu pot să mă supăr pe tine.

— Dar te-ai supăra dacă n-ai şti că am dreptate, doamnă doctor St. Jacques. Am învăţat bine lecţia asta după treisprezece ani de convieţuire cu tine.

— Oricum, să ştii că tot nu sunt de acord cu ideea asta tâmpită de a mă întoarce la Washington! Şi cum? De aici la Marsilia, după aceea la Londra şi abia la sfârşit direct pe aeroportul Dulles. Zău că nu înţeleg de ce a trebuit să ne complicăm atât, când ar fi fost de o mie de ori mai bine să mă sui într-un avion pe Orly şi să zbor direct în State.

— A fost ideea lui Peter Holland. Te aşteaptă în persoană pe aeroport, aşa că-ţi sugerez să-l întrebi pe el. La telefon să ştii că n-a fost prea comunicativ. Îl suspectez că se fereşte de autorităţile franceze, de teamă să nu afle oamenii lui Carlos. Bănuiesc că o femeiecare călătoreşte singură într-un avion aglomerat e totuşi cea mai bună soluţie.

—Am să-mi petrec mai multă vreme aşteptând pe aeroporturi decât în avion.

— Probabil, aşa că ai grijă să-ţi ascunzi picioarele alea mortale şi să-ţi iei o Biblie de citit.

— Ce drăguţ, rosti Marie atingându-l cu tandreţe pe obraz. Acum ai vorbit tu, David.

— Cum? întrebă Bourne pe un ton distant, refuzând să-i răspundă cu aceeaşi căldură.

— Nimic... mai bine fă-mi un hatâr, vrei?

— Care? întrebă Bourne cu aceeaşi răceală.

— Când te întorci acasă, ai grijă să-l aduci şi pe David cutine.

— Hai să vorbim despre plecarea ta, spuse Bourne aproape brutal şi o prinse de cot pentru a o conduce înapoi în sala de aşteptare. *Îmbătrânesc, sunt prea bătrân, şi nu mă mai pot preface că sunt ceea ce nu sunt, îşi spune în sinea sa. Cameleonul începe să-mi alunece printre degete; şi parcă nici nu mai am aceeaşi fantezie de altădată. Dar nu mă pot opri! Nu acum! Dă-mi pace, David Webb! Lasă-mă!*

Abia intraseră în sala de aşteptare când telefonul de la ghişeu începu să sune. Funcţionarul solitar ridică receptorul şi răspunse:

— *Oui?* Ascultă concentrat câteva secunde, apoi rosti: *Merci* şi închise. Se întoarse spre cei patru care aşteptau lângă el şi le spuse adresându-li-se în franceză: au sunat cei de la turn. Avionul din Poitiers aterizează peste aproximativ patru minute. Pilotul vă roagă să fiţi pregătită, *madame*, pentru că ar vrea să plecaţi imediat şi să evitaţi furtuna care se anunţă dinspre est.

— Aşa voi face, rosti Marie repezindu-se şi îmbrăţişându-i cu căldură, din toată inima, pe Alex Conklin şi Mo Panov; Bourne o conduse aproape imediat spre ieşire, iar ea îl întrebă: Dar unde sunt oamenii lui Krupkin, chiar ţineam să te întreb?

—N-avem nevoie de ei, îi răspunse Jason deschizând portiţa prin care se trecea spre pistă. Sovieticii au stabilit pe faţă legătura în Montaigne, de unde putem trage concluzia că ambasada lor este supravegheată. Iar atâta vreme cât nu e agitaţie prin preajmă, oamenii lui Carlos vor sta liniştiţi pentru că nu vor avea nimic de semnalat.

— Am înţeles.

Deodată, văzduhul nopţii se umplu de un vuiet puternic care crescu, apropiindu-se, apoi se estompă, rămânând doar huruitul unor motoare puternice de avion care se înscrisese pe pista lungă de douăsprezece mii de metri pregătindu-se de aterizare.

— Te iubesc nespus, David, strigă Marie încercând să acopere zgomotul acum asurzitor care creştea pe măsură ce avionul se apropia de ei.

— Şi el te iubeşte, rosti Bourne simţind că explodează. Eu te iubesc nespus.

Avionul răsări deodată din noapte ca un bondar uriaş, alb şi ameninţător, cu aripile scurte înfipte în burta fuselajului bondoc, îndreptându-se glonţ spre ei pe culoarul dintre cele două şiruri de lumini chihlimbarii. Pilotul răsuci scurt aparatul în aer şi îl opri cu o hurducătură în dreptul lor, iar în acelaşi timp, uşa se deschise lăsând pe pista de beton scara de acces. Jason şi Marie alergară ţinându-se de mână spre uşa avionului.

Totul se petrecu cu iuţeala fulgerului, ca o rafală de vânt într-o noapte furtunoasă, sălbatică, pustiitoare, de nestăvilit. Focuri de armă! Două automate răpăiau la unison, unul aproape, celălalt în depărtare, spulberând ferestrele, muşcând din lemn – iar liniştea nopţii fu brusc străpunsă de un ţipăt sfâşietor care venea dinspre sala de aşteptare, un urlet de agonie prevestitor de moarte.

Bourne o înşfăcă pe Marie de talie şi o împinse în avion, urlându-i în acelaşi timp pilotului:

— Închide uşa şi pleacă!

— *Mon Dieu!*strigă pilotul din carlingă. *Allez-vous-en!* urlă el la Jason ridicând scara; închise uşa şi porni în aceeaşi clipă motoarele.

Jason se trânti cu faţa la pământ şi ridică ochii spre avionul care prindea viteză, spre a o zări pe Marie cu chipul îndurerat lipit de hublou, plângând isteric. Bondarul uriaş se avântă înainte pe pistă şi dispăru curând în noapte, zburând spre libertate.

Bourne era însă prins ca într-o capcană în simfonia de culori portocalii, jucăuşe, de pe pistă, silueta sa detaşându-se, portocalie, în noapte. Deci scoase pistolul automat din teacă – arma pe care i-o dăduse Bernardine, reflectă el cu amărăciune – şi începu să se furişeze cât putea mai bine spre parcela acoperită cu iarbă de lângă poarta de acces pe pistă.

Canonada se porni din nou, numai că de astă dată se auziră trei focuri de armă solitare trase dinspre terminalul cufundat în beznă. Probabil trăgea Conklin, sau poate funcţionarul, dacă va fi avut o armă, pentru că Panov nu avea aşa ceva. Şi-atunci, cine fusese rănit?... Nu avea timp acum de aşa ceva! O rafală de mitralieră se abătu asupra lui, rea, prelungă, ameninţătoare, muşcând din zidul clădirii şi din poarta metalică.

Apoi, porni să scuipe foc şi cealaltă mitralieră, care după sunet părea să vină de pe partea îndepărtată a sălii de aşteptare. Câteva clipe mai târziu, se auziră două împuşcături izolate, urmate de un ţipăt... tot dinspre partea mai îndepărtată a terminalului.

— Sunt rănit! se auzi strigătul unui bărbat în suferinţă... care vorbise din partea cealaltă a clădirii.

Mitraliera! Jason se ridică uşurel pe vine, ascuns în iarbaînaltă, şi iscodi din întuneric. O siluetă ceva mai întunecată se mişcă în acel moment. Jason ridică pistolul şi trase cu sete în masa mişcătoare. Ţâşni în picioare, alergă prin iarbă, cu degetul încleştat pe trăgaci până termină gloanţele şi dispăru în partea estică a pistei, acolo unde se opreau şi luminiţele de semnalizare aurii. Se furişă prudent până în spatele gardului înalt cât un stat de om, care începea din colţul clădirii terminalului, şi zări, cu un imens sentiment de uşurare, parcarea acoperită cu prundiş pe care se detaşa o siluetă chircită, încovrigată pe jos. Omul înşfăcă arma care îi zburase din mână apoi, ajutându-se de patul acesteia, se ridică în şezut.

— *Cugino!*strigă acesta. Ajută-mă!

Răspunsul pe care îl primi rănitul fu însă o nouă rafală furioasă venind dinspre latura vestică a clădirii, iar gloanţele trecură razant pe lângă el.

— Iisuse! ţipă el înfricoşat. Sunt atins rău!

Îi răspunse o nouă canonadă, însoţită de astă dată de zgomot de geamuri sparte. Ucigaşul care se afla pe latura vestică a clădirii spulberase ferestrele şi făcea ravagii în modesta sală de aşteptare din terminal.

Bourne aruncă pistolul descărcat şi inutil, se prinse cu ambele mâini de gard, îl încălecă şi sări pe partea cealaltă aterizând pe piciorul stâng, în care simţi brusc mii de ace dureroase. Ce-o fi cu mine? De ce mă doare piciorul? Fir-ar să fie de treabă! Alergă trăgându-şi piciorul după el spre colţul clădirii şi se

uită prudent spre terenul care i se deschidea în faţă. Silueta prăbuşită în parcare căzu pe spate, nereuşind să se ridice proptindu-se de patul mitralierei. Pe bâjbâite, Jason găsi o piatră mai mare şi o aruncă cu toată puterea peste capul bărbatului rănit. Aceasta atinse pământul undeva în spatele lui şi se rostogoli creând iluzia unui zgomot de paşi furişaţi. Bărbatul se ridică înspăimântat în şezut, se întoarse spre inamicul nevăzut dar de spaimă, scăpă arma în două rânduri.

Acum! Bourne alergă nebuneşte spre bărbatul înarmat şi se aruncă asupra lui. Îi smulse ucigaşului mitraliera din mână şi-l pocni cu sete în moalele capului, lăsându-lfără cunoştinţă. Şi deodată, tirul sacadat se porni iarăşi, parcă mai înverşunat, însoţit şi de astă dată de pocnet sec de sticlă spartă. Ucigaşul care deschisese primul focul mai avea puţin şi ajungea la cei dinăuntru. Trebuia să-l oprească! îşi spuse Jason fără suflu, la capătul puterilor, cu o durere insuportabilă împungându-l în tot corpul. *Unde dispăruse cel care fusese abia ieri? Unde dispăruse Delta al Meduzei? Şi Cameleonul născut la Treadstone?*

Bourne smulse disperat automatul MAC-10din braţele bărbatului care zăcea inconştient şi alergă ca un nebun spre uşa laterală a terminalului.

— Alex! urlă el. Lasă-mă să intru! Am o armă!

Uşa se dădu imediat de perete.

— Dumnezeule! N-ai murit! se auzi din întuneric vocea lui Conklin în timp ce Jason se repezea înăuntru. Mo e grav rănit – un glonţ l-a atins în piept. Tipul de la ghişeu e mort şi nu reuşim să stabilim legătura cu cel din turn, probabil că acolo au dat întâi lovitura. Alex trânti uşa în urma lui Jason. Culcat!

O nouă ploaie de gloanţe împroşcă pereţii. Bourne se ridică în genunchi şi trase la rândul lui, apoi se trânti la pământ, alături de Conklin.

— Cum s-a-ntâmplat? strigă Jason fără suflu, cu o voce gâtuită, cu faţa scăldată de sudoare.

— Şacalul, uite asta s-a-ntâmplat.

— Bine, dar cum naiba crezi că a reuşit să afle?

— Ne-a tras pe toţi pe sfoară. Ne-a avut pe toţi – pe mine, pe Krupkin şi pe Lavier. Cel mai grav e însă că m-a păcălit pe mine. A lansat zvonul că lipseşte o vreme din Paris, fără să dea nici un fel de explicaţii deşi ştia că eşti aici, iar noi ne-am zis că a picat în minunata cursă pe care i-am întins-o, închipuindu-ne că e în drum spre Moscova... Iar el ce face? Ne împinge în propria noastră capcană. Doamne, ne-a avut, şi încă cum! Trebuia să mă fi gândit, trebuia să-mi fi dat seama! Parcă mi-a luat Dumnezeu minţile! Prea au mers toate şnur... Doamne, David! Zău că-mi pare rău!

— Şi crezi că el e afară, da? Vrea să mă omoare cu mâna lui... pe lângă asta nimic nu mai contează...

Deodată, printr-una din ferestrele sparte zbură înăuntru o rachetă puternică de semnalizare. Bourne ridică instinctiv arma şi trase în plin în tubul incandescent, stingându-i flacăra. Prea târziu, fuseseră reperaţi.

— Aici! urlă Alex înşfăcându-l pe Bourne şi împreună se rostogoliră în spatele ghişeului, chiar în clipa în care silueta nedesluşită care se ivise la fereastră deschidea focul nimicitor asupra lor.

Rafala se opri însă la fel de brusc pe cât se pornise, fiind imediat însoţită de un trosnet sec.

— Trebuie să schimbe încărcătorul! şopti Bourne profitând de clipa nesperată de acalmie. Nu cumva să te clinteşti din loc!

Jason se ridică în picioare şi alergă spre uşile care duceau afară, pe pistă, cu mâna dreaptă încleştată pe armă, încordat ca un arc, pregătit să ucidă... dacă vârsta nu îşi va spune cuvântul. Trebuia să reuşească.

Se repezi spre poarta pe unde o condusese cu doar câteva clipe în urmă pe Marie şi se aruncă pe burtă, târându-se pe coate şi genunchi în umbra gardului, spre dreapta. Redevenise Delta, luptătorul invincibil din Meduza de la Saigon... Va reuşi! Acum nu îl mai ajuta jungla prietenoasă, însă avea la îndemână tot ce-i trebuia ca să reuşească. Adică, tot ce-i trebuia lui Delta: bezna nopţii, apoi umbrelepe care le proiectau norii fugari acoperind pentru o clipă luna. Foloseşte-te de orice! Doar pentru asta ai fost pregătit şi antrenat cu atâţia ani în urmă... Ce mult e de atunci! Lasă, nu te mai gândi cât timp a trecut de atunci! Fă-o! Bestia aia cu chip de om care e la câţiva metri mai încolo vrea să te vadă mort... Pe tine şi pe soţia ta şi pe copii! Mort!

Furia oarbă îl proiectă înainte, o mânie care îl devora, pustiitoare, şi care respira prin toţi porii. Ştia că nu poate învinge decât dacă se mişca rapid, iute, cât mai iute. Se furişă neauzit pe lângă gardul dinspre pistă, spre colţul clădirii, cu nervii întinşi la maximum, pregătit pentru clipa în care avea să fie reperat. Strângea mitraliera la piept cu degetul încleştat pe trăgaci. La nici zece metri mai încolo zări un pâlc de arbuşti şi tufişuri crescute în neorânduială, iar în spatele lui doi copaci cu trunchiuri noduroase. Dacă ajungea până acolo, să se ascundă în spatele lor, atunci avea toate şansele să izbândească. Atunci el va decide soarta Şacalului şi îl va arunca în Valea Plângerii, fie şi numai pentru simplul fapt că-i va răsări pe neaşteptate din spate, surprinzându-l.

Ajunse deci în spatele tufişurilor, iar în acel moment auzi un zgomot asurzitor de geamuri sparte, însoţit de un ţăcănit prelung şi tânguitor de mitralieră – probabil de astă dată asasinul îşi descărcase toate gloanţele, dar nu îl văzuse. Bărbatul ascuns lângă fereastră fusese prea absorbit de încărcarea armei şi nu îi dăduse prin minte că vreunul din prizonierii dinăuntru putea să scape. Până şi Carlos îmbătrânea şi îşi mai pierduse din reflexe, îşi spuse Jason Bourne. Unde era scânteia de inspiraţie care îl animase pe Carlos de-a lungul atâtor şi atâtor operaţiuni? Sau privirea ageră şi pătrunzătoare de felină, care vedea tot ce mişcă în noapte?

Noapte. Un nor acoperi pentru o clipă astrul nopţii şi peste toate se lăsă o beznă deplină. Jason sări gardul şi se ascunse între tufele sălbatice, apoi porni în fugă spre copacul cel mai apropiat, se lipi de trunchi, aproape contopindu-se cu el şi studie scena care i se desfăşura în faţa ochilor, cântărind cu iuţeală lucrurile, hotărând şi mai iute ce are de făcut.

Ceva parcă nu mergea. Întâmplarea purta pecetea unui amatorism pe care îi venea greu să îl asocieze cu personalitatea Şacalului. Asasinul izolase terminalul, *ad valorem*, iar miza, sigur, era foarte mare. Dar parcă lipsea totuşi o anume notă de subtilitate din această ecuaţie a morţii pe care o montase

Şacalul. În schimb, era evidentă o brutalitate manifestată în forma sa cea mai pură, lucru până la urmă puţin surprinzător dacă te gândeai că era îndreptată împotriva unui bărbat de calibrul lui Jason Bourne care reuşise să scape în atâtea rânduri din curse foarte elaborate.

Silueta învăluită în tenebre se trase de lângă ochiul chior al ferestrei, se lipi cu spatele de zid şi scoase din buzunar un încărcătorplin. Jason ţâşni din spatele pomilor, cu automatul MAC-10scuipând moarte, gloanţele muşcând din praful de la picioarele asasinului şi înlănţuindu-l pe acesta ca într-o horă.

— Gata! strigă el apropiindu-se de asasin. Eşti un om mort, Carlos. Dacă eşti Şacalul! O dată să apăs pe trăgaci şi eşti mort.

Bărbatul de lângă fereastră aruncă arma la pământ.

— Nu sunt Şacalul, domnule Bourne, rosti călăul din Larchmont, New York. Ne-am mai întâlnit o dată, dar nu sunt cel care crezi că aş fi.

— Ai să muşti din ţărână, ticălosule!

Ucigaşul îngheţă, iar Jason se apropie de el.

— Desfă braţele şi picioarele!

Ucigaşul se conformă ordinului.

— Saltă capul!

Bărbatul se supuse fără să crâcnească, iar Bourne se uita atent la chipul lui, vag luminat de strălucirea palidă a semnalizatoarelor gălbui de pe pistă.

— Te-ai convins? spuse Mario. Nu sunt cine crezi că aş fi.

— Dumnezeule, şopti Bourne, iar pe chip i se întipări o expresie de uimire sinceră. Erai pe alee la Manassas, în Virginia. Ai vrut să-l omori pe Cactus şi apoi pe mine!

— Aşa zicea în contract, domnule Bourne. Altfel n-am nimic de împărţit cu tine.

— Şi cel care se afla în turnul de control, de el ce mai ai dezis?

— Să ştii că eu nu ucid chiar tot ce-mi pică în mână. După ce l-a anunţat pe pilotul care venea de la Poitiers că poate să aterizeze, i-am zis să se care... Îmi pare rău, da’ să ştii că şi nevasta ta era trecută pe răboj. Din fericire, cum e mamă, iar eu ştiu ce înseamnă să ai copii, mi-a fost peste puteri să o omor...

— Cine naiba eşti şi de unde ai mai apărut?

— Doar ţi-am spus. Am fost angajat.

— Am mai văzut eu de-ăştia ca tine.

— Poate că n-oi fi eu din gaşca ta, dar să ştii că îmi servesc cinstit organizaţia din care fac parte.

— Dumnezeule, eşti trimis de Meduza!

— Am auzit de ei, da’ m-ai mult nu-ţi pot spune... Un lucru însă pot să-ţi spun, domnule Bourne, asta ca să ne lămurim o dată pentru totdeauna. N-aş vrea ca nevasta mea să rămână văduvă cu nişte copii orfani pe cap doar fiindcă eu trebuie să respect un contract. Pur şi simplu nu aş fi mulţumit să ştiu că-i las singuri pe lume. Fiindcă ţin prea mult la ei.

— Probabil că ai să petreci vreo sută cincizeci de ani în închisoare, asta dacă n-ai să fii judecat într-un stat în care se aplică pedeapsa cu moartea.

— Nu şi dacă spun tot ce ştiu, domnule Bourne. Şi atunci, eu şi familia

mea o să avem parte de atenţie, adică de o nouă identitate, poate chiar o fermă liniştită prin Dakota sau Wyoming. Pentru că, vezi tu, eu am ştiut dintotdeauna că tot aici am să ajung într-o bună zi.

— N-ai ajuns decât să-mi împuşti un prieten, nenorocitule! Şi pe asta, *tu* ai făcut-o!

— Atunci cădem la pace? întrebă Mario.

— Adică ce naiba vrei să spui?

— M-aşteaptă o maşină la nici un kilometru de aeroport. Ucigaşul din Larchmont, New York, scoase de la brâu un instrument pătrat. E foarte rapidă şi cred că poate să sosească în jumătate de minut. Şi sunt convins că şoferul ştie care e cel mai apropiat spital din zonă.

— Cheamă-l!

— S-a făcut, domnule Bourne, spuse Mario apăsând pe un buton al aparatului.

Morris Panov fusese transportat în sala de operaţie, iar Louis DeFazio lăsat într-o rezervă, medicii considerând în urma consultaţiei că rana sa nu era gravă. Iar criminalul cunoscut sub numele de Mario fusese predat ambasadei americane de la Paris, în urma negocierilor secrete dintre Washington şi Quai d'Orsay.

Un medic îmbrăcat în salopetă albă intră în sala de aşteptare, iar Bourne şi Conklin ţâşniră în picioare, speriaţi.

— Nu-ncerc să trec drept mesagerul cu veşti bune, spuse doctorul în franţuzeşte. Au fost atinşi plămânii şi inima, iar prietenul dumneavoastră are puţine şanse să supravieţuiască, poate nici patruzeci la sută. Îmi pare sincer rău. Totuşi, e o persoană cu o voinţă extraordinară, care îşi doreşte să trăiască. Uneori, acest lucru este mai important decât diagnosticul necruţător pe care îl pune medicul. Ce-aş mai putea spune?

— Mulţumim, domnule doctor, spuse Jason evitându-i privirea şi întorcându-i spatele.

— Aş vrea să dau un telefon, spuse Alex adresându-i-se chirurgului. Ştiu că ar trebui să mă duc la ambasadă, însă mă tem că nu am timp. Dacă sun de aici, îmi garantaţi că nu va fi interceptată convorbirea?

— Păi, cred că nu aveţi de ce vă teme, îi răspunse medicul. Fiindcă noi nu ne pricepem să instalăm aparate de ascultare. Puteţi vorbi din cabinetul meu.

— Peter?

— Alex! strigă Holland din biroul său de la Langley, Virginia. Cum staţi? Marie a reuşit să plece?

— Ca să-ţi răspund la prima întrebare, află că nu stăm tocmai pe roze. Cât o priveşte pe Marie, aşteaptă-te din clipă în clipă să primeşti un telefon de la o femeie furioasă şi isterizată. Probabil că are să te sune de la Marsilia. Pilotul ăla pun pariu că nu se atinge detransmiţătorul de la bord.

— Cum?

— Spune-i că n-am păţit nimic, că David nu e rănit...

— Ce tot îndrugi acolo? îi tăie brutal vorba directorul Agenţiei Centrale de Informaţii.

— Am căzut într-o ambuscadă în timp ce aşteptam avionul de la Poitiers. Din păcate, Mo Panov nu e într-o formă strălucită, de fapt stă atât de rău încât refuz să mă gândesc la el pentru moment. Suntem la spital, iar doctorul nu e prea optimist.

— Vai, Alex, sincer îmi pare rău.

— Lasă. În felul lui, Mo e un luptător şi nu se dă bătut cu una, cu două. Eu am mare încredere în el, ştiu cât e de încăpăţânat. Şi, că veni vorba, ai grijă să nu-i sufli Mariei o vorbă. Ştii câte griji şi-ar face.

— Bineînţeles că n-am să-i spun nimic. Pot să vă ajut cuceva?

— Da, ar fi ceva, Peter. Ai putea să-mi spui de pildă ce caută Meduza aici, la Paris?

— La Paris? Nu se potriveşte cu ce ştiu eu, şi te asigur că am aflat destule.

— Crede-mă pe cuvânt, ştiu ce vorbesc. Cei doi pistolari care au încercat să ne omoare acum o oră au fost trimişi de Meduza. Au făcut mărturisiri complete.

— Nu mai pricep nimic, protestă Holland. Parisul nu se potriveşte în schemă. Nici un fir din scenariul pe care ni l-am construit, pornind de la mulţimea de informaţii pe care le deţinem, nu conduce nici măcar cu gândul la Paris.

— Ba bine că nu, îl contrazise fostul şef de Agentură CIA în străinătate. Tu singur ai spus-o, vorbind despre profeţia care se împlineşte de la sine. Sper că n-ai uitat, da? Eşafodajul logic pe care şi-a construit Bourne întreaga teorie. Meduza îşi uneşte forţele cu Şacalul pentru a-l doborî pe Jason Bourne.

— Tocmai aici e buba, Alex, că era o simplă teorie. Poate că e destul de convingătoare, totuşi o teorie cu slabe şanse de a deveni realitate. Şi nici n-a devenit.

— Sare în ochi că da.

— Nu şi dacă te uiţi de la Washington. Aici se ştie că Meduza e la Moscova.

— La Moscova!? exclamă Conklin, mai să scape telefonul din mână de uimire.

— Exact. Ne-am concentrat atenţia asupra firmei de avocatură pe care o are Ogilvie la New York, i-am interceptat toate convorbirile, ştim absolut tot ce-a discutat. Cumva – încă nu ştim precis ce s-a întâmplat – Ogilvie a fost convins să plece din ţară. A luat Aeroflotul până la Moscova iar familia lui s-a îmbarcat pentru Marrakech.

— Ogilvie...? şopti Alex abia auzit, mintea lucrându-i febril, încercând să aducă la suprafaţă o amintire dintr-un trecut îndepărtat. De la Saigon? Ofiţerul care se ocupa de chestiile legale la Saigon?

— Exact. Convingerea noastră este că el conduce de fapt Meduza.

— Şi tu ai ţinut informaţia asta numai pentru tine? Adică mie nu mi-ai spus nimic?

— Cum nu ţi-am spus nimic? Doar ştiai de numele firmei. Ţi-am spus că avem şi noi priorităţile noastre. După cum tu le ai pe ale tale. Din punctul

nostru de vedere Meduza vine pe primul loc.

— Băi minte de trei parale! explodă Conklin. Îl cunosc pe Ogilvie, mai precis, l-am cunoscut. Dă-mi voie să-ţi spun cum îl numeau cei de la Saigon: Ogilvie Inimă-de-Gheaţă, cel mai parşiv ticălos de avocat cu limbă despicată din Vietnam. Dacă îmi lăsai ceva timp să investighez şi îmi dădeai mână liberă, până acum îţi serveam pe tavă câteva din secretele lui tenebroase. Dar nu, tu nu ştii decât să arunci totul în aer! Îl puteai cita în tribunal şi acuza de complicitate la câteva crime comise în armată – chipurile verdicte militare, că pentru mizeriile pe care le-a făcut nu există lege pe lume, nici civilă, nici militară care să-l scoată basma curată. Iisuse, ce ţi-a venit să te fereşti de mine?

— Să fiu sincer, Alex, nici tu nu m-ai întrebat. Ai presupus – sau poate n-am dreptate? – că refuz să-ţi spun.

— Bine, bine, acum nu mai are nici o importanţă. Dă-o-ncolo de treabă! Mâine sau poimâine îi livrăm pe cei doi din Meduza, aşa că ai grijă să scoţi untul din ei. Amândoi visează să-şi scape fundul. *Il capo* e un vierme şi nimic mai mult, însă celălalt, trăgătorul lui de elită, se dă de ceasul morţii că vrea să-şi ştie familia apărată. Şi te asigur că nu se referă la *Cosa Nostra*.

— Tu ce-ai de gând să faci? Nu se lăsă Holland.

— Plecăm la Moscova.

— După Ogilvie?

— Nu, după Şacal. Însă dacă-l văd pe Bryce, îţi promit să-i transmit complimente din partea ta.

CAPITOLUL XXXV

Buckingham Pritchard şedea lângă unchiul său, Cyril Sylvester Pritchard, directorul adjunct al Serviciului de Imigrări, îmbrăcat în uniforma sa de slujbaş al statului, şi anume în biroul lui Sir Henry Sykes de pe insula Montserrat. Lângă cei doi, mai precis în dreapta directorului adjunct, se afla avocatul, cel mai bun avocat indigen, pe care Sykes îl numise din oficiu pentru a-i apăra pe cei doi Pritchard în eventualitatea în care Coroana Britanică ar fi hotărâtsăîi cheme în faţa instanţei sub acuzaţia de complicitate la o acţiune teroristă. Sir Henry însuşi era aşezat la biroul său şi îl fixa şocat pe avocatul Jonathan Lemuel care îşi lăsă capul pe spate şi ridică ochii spre tavan, nu atât pentru a primi în obraz mângâierea răcoroasă şi binefăcătoare a ventilatorului, cât mai degrabă într-un gest de exasperare. Lemuel studiase Dreptul la Cambrige, iar după ce obţinuse diploma de avocat, unul dintre copiii coloniei care obţinuse o bursă în Anglia, practicase avocatura la Londra, pentru a reveni în insula natală spre amurgul vieţii, intenţionând să-şi petreacă aici ultimele zile şi să se bucure în tihnă de roadele muncii de o viaţă. Sir Henry îşi convinsese prietenul de culoare să-i ajute pe cei doi cretini care probabil picaseră din inconştienţă într-un incident de proporţii internaţionale.

Ceea ce-l şocase pe Sir Henry şi îl adusese la exasperare pe Jonathan Lemuel a fost următorul schimb de replici între Sykes şi adjunctul directorului Vămii:

— Domnule Pritchard, am căzut de acord că nepotul dumitale a surprins o convorbire telefonică între John St. Jacques şi cumnatul acestuia, americanul David Webb. Nepotul dumitale, Buckingham Pritchard, prezent la această întâlnire, a recunoscut în continuare că te-a sunat, cu de la sine putere (ba chiar aş spune cu entuziasm) şi ţi-a adus la cunoştinţă anumite lucruri menţionate în cursul numitei convorbiri, informaţii pe care dumneata te-ai grăbit – şi ai insistat asupra acestui punct – să le transmiţi de îndată la Paris. Ce-am spus până acum este corect?

— Totul este perfect adevărat, Sir Henry.

— Cu cine ai luat legătura la Paris? Care este numărul detelefon?

— Cu tot respectul, domnule, am jurat să nu divulg acestsecret.

La acest răspuns succint şi neaşteptat ridicase ochii exasperat Jonathan Lemuel.

Recăpătându-şi aproape instantaneu stăpânirea de sine, Sykes repetă, curmând scurta pauză:

— Aşadar, care este numărul, domnule Pritchard?

— Nepotul meu şi cu mine facem parte dintr-o organizaţie internaţională printre ai cărei membri se numără mari conducători ai lumii iar noi am jurat să nu divulgăm secretul.

— Doamne, Dumnezeule, ăsta chiar e convins de ce spune, mormăi Sir Henry.

— Lasă, spuse Lemuel revenind cu privirile în pământ. Poate că serviciile noastre telefonice nu sunt atât de moderne, mai cu seamă când e vorba de telefoane publice – de la un telefon public cred că ţi s-a spus să suni – însă în cel mult o zi putem depista cu uşurinţă şi singuri numărul. Aşa că de ce să nu i-l spui chiar acum lui Sir Henry? Este foarte important să-l cunoaştem cât mai repede în acest moment. Cui i-ar face rău dacă ni l-ai da acum?

— În primul rând superiorilor noştri din organizaţie, domnilor. Acest lucru mi-a fost explicat cât se poate de clar.

— Şi cum se numeşte această organizaţie internaţională?

— Nu ştiu, Sir Henry. Tocmai în asta constă marele secret, nu înţelegeţi?

— Mi-e teamă că tu eşti cel care nu înţelege, domnule Pritchard, spuse Sykes printre dinţi, simţind cum urcă în el un val de mânie.

— O, Sir Henry. Dar înţeleg, am înţeles prea bine despre ce este vorba. Daţi-mi voie să vă explic! îl întrerupse adjunctul uitându-se pe rând la scepticul Sykes, la consternatul avocat şi la nepotul său care-l privea cu admiraţie mută, apoi li se adresă celor doi cu aerul că le destăinuie un mare secret: De la o bancă particulară din Elveţia a fost transferată o sumă mare de bani în contul meu din Montserrat. Instrucţiunile sunau clar, deşi poate, într-un fel, sunt destul de flexibile. Mi se dă mână liberă să folosesc banii după cum cred de cuviinţă, pentru însărcinările pe care le voi primi... Transport, masă, casă, protocol, mi s-a spus că pot cheltui banii cum vreau, însă, fireşte, eu am ţinut socoteala tuturor cheltuielilor de până acum, cu aceeaşi rigoare cu care ţin evidenţa tuturor oaspeţilor sosiţi pe insulă, în calitatea mea de înalt funcţionar la Vamă... Cine, dacă nu nişte persoane de vază, ar acorda asemenea încredere unui bărbat pe care nu-l cunosc decât după reputaţie, fiind convinşi, pe drept cuvânt, că reputaţia acestuia e nepătată.

Henry Sykes şi Jonathan Lemuel se priviră lung, de astă dată, în afara consternării şi a mâniei cu o curiozitate făţişă. Sir Henry se aplecă peste birou şi spuse:

— În afara acestei – să-i zicem – supravegheri a mişcărilor lui John St. Jacques, prin intermediul serviciilor nepreţuite ale nepotului dumitale, aţi primit şi alte însărcinări?

— Nu, domnule. Dar sunt convins că după ce vor constata cât de eficient am acţionat, aceşti conducători precis ne vor da şi altele.

Lemuel ridică mâna calm de pe braţul fotoliului şi îi ceru printr-un gest mut lui Sykes, care se făcuse roşu ca sfecla, să se stăpânească.

— Spune-mi, te rog, rosti el repede, dar cu blândeţe, cam la cât se ridică suma importantă de bani pe care aţi primit-o din Elveţia? Acest aspect nu are relevanţă din punct de vedere juridic şi, oricum, Sir Henry poate suna la bancă, aşa încât mai bine ar fi să ne spuneţi voi.

— Trei sute de lire sterline! răspunse cel mai vârstnic Pritchard, glasul vibrându-i de mânie că valoarea propriei persoanenu fusese recunoscută.

— Trei *sute*...? spuse avocatul şi îşi pierdu graiul.

— Nu e o sumă ameţitoare, nu? mormăi Sir Henry sprijinindu-se de spătar şi amuţind imediat de uimire.

— Cu aproximaţie, continuă Lemuel, la cât se ridică cheltuielile pe care le-aţi făcut?

— Cum cu aproximaţie? Precis, rosti hotărât adjunctul, scoţând un carneţel din buzunarul de la piept al vestonului.

— Sclipitorul meu unchi vorbeşte întotdeauna la obiect, îi sări nepotul în ajutor.

— Mulţumesc, dragă nepoate.

— Cât? insistă avocatul.

— Exact douăzeci şi şase de lire şi cinci şilingi – în monedă britanică, deci echivalentul a o sută treizeci şi doi de dolari est-caraibieni, sumă calculată la ultimul curs de schimb. În această situaţie, a trebuit să rotunjesc suma, pierzând patruzeci şi şapte de cenţi.

— Remarcabil, rosti Sykes perplex.

— Am păstrat cu scrupulozitate fiecare chitanţă, continuă adjunctul înfierbântându-se pe măsură ce citea din carneţel. Le ţin pe toate sub cheie, într-o casetă de la domiciliul meu de pe Old Road Bay, iar ele se referă la următoarele sume: şapte dolari şi optsprezece cenţi pentru convorbiri locale – desigur, nu trebuie să folosesc telefonul de la birou; douăzeci şi trei de dolari şi şaizeci şi cinci de cenţi pentru convorbirile cu Parisul; şaizeci şi opt de dolari şi optsprezece cenţi... pentru o masă oficială la care am participat eu şi nepotul meu la Vue Point, desigur pentru discuţii în această chestiune...

— Destul! îi tăie vorba Jonathan Lemuel tamponându-şi cu o batistă fruntea acoperită de broboane, în ciuda faptului că ventilatorul din încăpere îşi făcea conştiincios datoria.

— Sunt pregătit să fac faţă oricărei analize...

— Cyril, am spus că-i suficient.

— Poate ar fi bine să ştiţi că am refuzat să iau taxiul când şoferul, auzind că cer bon de decont, a sugerat să umfle suma. Ba chiar l-am admonestat în calitatea mea...

— Destul! tună Sykes cu ochii ieşiţi din orbite şi venele de pe gât umflate mai să plesnească. Amândoi v-aţi comportat ca nişte idioţi de prima mână. Auzi, John St. Jacques criminal! E pur şi simplu scandalos!

— Sir Henry! interveni ferm tânărul Pritchard. Eu însumi am văzut, cu ochii mei, ce s-a-ntâmplat la Tranquility Inn! A fost oribil. Sicrie pe ponton, capela aruncată în aer, şalupe oficiale patrulând în jurul insulei noastre atât de liniştite, focuri de armă, domnule! Nu o să ne mai revenim nici peste şase luni, domnule.

— Exact! urlă Sykes. Crezi că Johnny St. Jacques şi-ar fidistrus cu bună ştiinţă proprietatea, că şi-ar fi compromis singur afacerile?

— Sir Henry, multe lucruri greu de explicat se petrec în lumea crimei organizate, spuse Cyril Pritchard cu înţelepciune. Eu, bunăoară, în calitatea mea de înalt funcţionar al statului, am auzit o mulţime de istorii, chiar foarte multe. Incidentele de felul celor descrise de nepotul meu se numesc tactici diversioniste, puse la punct pentru a crea iluzia că răufăcătorii sunt ei înşişi victime. Să ştiţi că mi s-a explicat totul, de-a fir-a-păr.

— Aha, zici că ţi s-a explicat? strigă generalul de brigadă al armatei britanice. Atunci sper că-mi permiţi să-ţi explic şi eu ceva. Ai fost tras pe sfoară de un terorist internaţional căutat de o lume întreagă! Ştii care e pedeapsa când intri în cârdăşie şi eşti complice cu un ucigaş de profesie? Am să-ţi explic foarte clar, în cazul în care ţi-a scăpat din vedere – în calitatea ta de funcţionar oficial, desigur... E una singură în lumea întreagă: pedeapsa capitală – te execută un pluton de execuţie sau, variantă mai puţin caritabilă, eşti spânzurat într-o piaţă publică! Acum, fii bun, te rog, şi spune-mi numărul de telefon de la Paris.

— În aceste condiţii... spuse adjunctul şi, adunându-şi bruma de demnitate şi prestanţă care îi mai rămăseseră – în ciuda faptului că nepotul său, cuprins de un puternic acces de tremurat, îl prinsese de braţul stâng, întinse o mână tremurătoare spre carnet. Am să-l scriu. Trebuie să întrebi de o mierlă. În franceză, Sir Henry. Eu vorbesc puţin, Sir Henry. Franceza, vreau să spun, Sir Henry.

Invitat de unul din gardienii săi înarmaţi, îmbrăcat în ţinută sport de oaspete sosit să-şi petreacă weekendul, adică pantaloni albi de doc şi un bluzon alb şi foarte larg de doc, John St. Jacques intră în biblioteca noii sale reşedinţe, o proprietate aflată în Golful Chesapeake. Paznicul, un tânăr musculos, bine făcut, de înălţime medie, cu trăsături regulate de hispanic, rămase în pragul uşii deschise şi îi arătă cu un gest mut telefonul aşezat pe biroul imens din lemn de cireş.

— E pentru dumneavoastră, domnule Jones. Directorul.

— Mulţumesc, Hector, spuse Johnny, după care făcu o pauză, gânditor. Chiar e nevoie de toată ciorba asta cu domnul Jones?

— La fel ca şi de cea cu „Hector”. De fapt, pe mine mă cheamă Roger. Sau poate Daniel. În fine, n-are importanţă.

— M-am prins. St. Jacquesse îndreptă spre telefon şi ridică receptorul. Holland?

— Numărul pe care l-a căpătat prietenul tău, Sykes, duce într-o fundătură. Oricum, ne-a fost de folos.

— După cum s-ar exprima şi cumnatul meu, te rog să vorbeşti clar în engleză.

— E numărul unei cafenele de pe malul Senei, din cartierul Marais. Trebuie să întrebi de o mierlă – *un oiseau noir* – după carerăspunde altcineva. Dacă mierla e acolo, legătura e garantată. Dacă n-o găseşti, mai încerci altă dată.

— Dar de ce-ai spus că v-a fost de folos?

— Mai încercăm – încă o dată şi încă o dată... având grijă să-l plantăm pe unul de-ai noştri printre ei.

— Altfel ce s-ar putea întâmpla?

— La asta n-am decât o bucăţică de răspuns.

— Să te ia naiba!

— Marie îţi va explica...

— Marie?

— E-n drum spre casă. E furioasă, dar s-a calmat ca mamă şisoţie.

— Şi de ce e, mă rog, furioasă?

— I-am făcut rezervare sub alt nume, pe câteva zboruri…

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, de ce? îi tăie furios vorba Johnny. Să-i trimiţi imediat un avion! Cred că e mai preţioasă pentru voi decât toţi neisprăviţii ăia din Congres sau târâie-brâu din administraţie – iar lor le trimiţi avioane oriunde s-ar afla! Să ştii că nu mă ţin de bancuri, Holland!

— Nu eu trimit avioanele alea, îi răspunse cu fermitate directorul. Alţii o fac. Cele pe care le-aş trimite eu pe pământul altei ţări ar ridica prea multe semne de întrebare şi ar stârni curiozitate. Cred că nu e nevoie să mai adaug nimic. Securitatea ei e mult mai importantă decât confortul.

— Asupra acestui punct sunt de acord cu tine, barosanule.

Directorul tăcu o clipă, tăcerea lui sugerând iritare.

— Ştii ceva? Nu s-ar putea spune că eşti un tip prea agreabil, nu?

— Să ştii că sora mea crede exact pe dos, lucru care bănuiesc că te irită. Şi de ce ziceai că s-a calmat – ca mamă şi soţie?

Din nou Holland tăcu un timp, de astă dată alegându-şivorbele.

— S-a petrecut un incident neplăcut, la care nu s-a aşteptat nici unul dintre noi.

— Aha, iar aud vorbele alea tâmpite, limbajul de lemn al administraţiei, tună St. Jacques. Ce v-a mai scăpat din vedere de data asta? Un camion care transporta la Paris rachete nucleare trimise de Aiatolah? Ce s-a-ntâmplat?

Şi pentru a treia oară, Peter Holland preferă să tacă înainte de a vorbi. Tăcere deplină, deşi respiraţia lui grea se auzea perfect în receptor.

— Ştii ceva, tinere? Mai simplu mi-ar fi să închid telefonul şi să uit de existenţa ta, lucru care precis că mi-ar ajuta să-mi reglez tensiunea.

— Ascultă, barosanule, e vorba de sora mea şi de bărbatul cu care e măritată, despre care eu cred că e un tip pe cinste. Acum cinci ani, voi, ticăloşi împuţiţi ce sunteţi – repet, ticăloşi împuţiţi – aţi vrut să-i omorâţi pe amândoi prin Hong Kong şi Orient. Eu nu cunosc datele problemei fiindcă astea două rude apropiate ale mele sunt prea discrete, sau poate prea tâmpite, să-mi spună şi mie despre ce-i vorba. Însă cu cât ştiu eu din ce-ai făcut, afirm că n-aş catadicsi să-ţi dau nici măcar o slujbă de chelner pe insula mea!

— Mi se pare corect, spuse Holland înfrânt. Nu că ar avea vreo importanţă, însă eu nu lucram la prăvălie pe vremea aia.

— Chiar că n-are nici o importanţă. Eu mă refeream la sistemul vostru ocult. Dacă erai acolo, făceai şi tu acelaşi lucru.

— Ţinând cont de datele problemei, s-ar putea să-ţi dau dreptate. Probabil că şi tu ai fi procedat la fel, dacă te-ai fi prins în aceeaşi horă. Dar nici asta nu are nici un fel de importanţă. Povestea e de domeniul trecutului.

— Iar prezentul e prezent, nu se lăsă St. Jacques. Ce s-a petrecut la Paris? Ce-i cu „incidentul neplăcut”?

— Conform celor relatate de Conklin, a avut loc o ambuscadă pe aerodromul din Pont Carre. Atacul a fost înăbuşit. Nici cumnatul tău, nici Alex

nu au fost răniţi. Asta-i tot ce-ţi pot spune.

— E tot ce vreau să aud.

— Am vorbit cu Marie. E la Marsilia şi soseşte în State mâine dimineaţă. Am s-o întâmpin eu însumi la aeroport şi am s-o însoţesc până la Chesapeake.

— Şi David?

— Cum?

— Cumnatul meu!

— A, da, aşa e... e-n drum spre Moscova.

— Ce face??

Cursa de pasageri Aeroflot coborî trenul de aterizare şi atinse scurt legănându-se pista aeroportului Şeremetievo din Moscova. Pilotul coborî scara suplimentară de acces pe pistă, după care opri la o jumătate de kilometru de terminal, în acelaşi timp rostind un anunţ în rusă şi franceză:

— Debarcarea se va face peste aproximativ cinci minute. Vă rugăm, nu vă părăsiţi locurile.

Nici o altă explicaţie nu însoţea anunţul, iar pasagerii care soseau de la Paris cu aceeaşi cursă şi nu erau cetăţeni sovietici s-au întors liniştiţi la lectura ziarelor sau cărţilor pe care le luaseră cu ei în călătorie, imaginându-şi că întârzierea se datora decolării unui alt avion. Totuşi, cei care erau cetăţeni sovietici, ca şi o mână de pasageri obişnuiţi cu încâlcitele formalităţi ruseşti practicate la aterizare, ştiau că lucrurile nu stau tocmai aşa. Compartimentul din faţă al avionului Iliuşin, o încăpere de câteva locuri, despărţită de restul aparatului printr-o draperie şi rezervată pasagerilor cu statut special şi care trebuiau să rămână nevăzuţi, era pe punctul de a fi evacuat, dacă nu total, măcar în parte. La uşa avionului fusese adusă o scară metalică, acoperită şi blindată, iar la o sută de metri mai încolo aştepta o limuzină oficială. Şi cum pasagerii aceştia cu statut special puteau fivăzuţi din spate în timp ce se îndreptau spre maşina trasă direct pe pistă, stewarzii se îngrijeau să mişune printre şirurile de scaune pentru a se asigura că nimeni nu scoate din geantă vreun aparat de filmat. Dar aşa ceva nu se întâmplase niciodată. Aceşti călători speciali erau proprietatea KGB-ului şi, din motive cunoscute doar Komitetului, ei nu puteau fi văzuţi în sălile de aşteptare ale aeroportului internaţional Şeremetievo. Acest ritual se repetă întocmai şi în această după-amiază la periferia Moscovei.

Alex Conklin coborî şchiopătând scara metalică urmat de Bourne care ducea cei doi saci de călătorie în care îşi îndesaseră strictul necesar. Dimitri Krupkin ţâşni afară din limuzină şi se îndreptă grăbit spre ei, în timp ce scara acoperită era trasă departe de avion.

— Cum se simte prietenul vostru, doctorul? întrebă agentul sovietic, urlând ca să acopere zgomotul infernal al motoarelor.

— Se agaţă de viaţă! strigă la rândul lui Alex. Nu se ştie dacă o să scape, dar cel puţin îşi dă osteneala.

— Alexei, e numai vina ta! Avionul se îndepărtă, iar Krupkin mai coborî glasul vorbind încă tare, însă cel puţin fără a urla. Mai bine îl sunai pe Serghei

la ambasadă. Oamenii lui erau preveniţi că trebuie să te însoţească oriunde le-ai fi cerut, dar tu n-ai scos o vorbă.

— Realitatea este că am fi atras atenţia asupra noastră dacă îi căram după noi.

— Mai bine să atragi atenţia asupra ta şi să nu păţeşti nimic, decât să adresezi pe faţă o invitaţie duşmanului de a te ataca! îl contrazise rusul. Ştii bine că oamenii lui Carlos n-ar fi îndrăznit să ridice un deget, ştiind că sunteţi apăraţi de noi.

— Dar n-a fost Şacalul...Şacalul, repetă Conklin coborând glasul, conştient că huruitul motoarelor puternice ale avionului care se îndepărta pe pistă scăzuse acum.

— Cum să fi fost el, că doar era aici. Au tras piticii lui care au primit ordin în acest sens?

— Care pitici şi care ordin?

— Cum adică?

— Lasă, îţi explic mai târziu. Hai să plecăm odată de aici.

— Ia stai aşa, spuse Krupkin privindu-l încruntat. O să stăm de vorbă... întâi şi întâi însă vă urez bun-venit pe pământul Mamei Rusia. Şi, în al doilea rând, ai grijă să nu sufli o vorbă despre stilul de viaţă pe care-l duc în Occidentul putred şi corupt în calitatea mea de trimis oficial al statului. Auzi, nici o vorbă nimănui cât te învârţi pe aici.

— Ştii ceva, Kruppie, într-o bună zi tot or să afle.

— Niciodată. Toţi mă adoră fiindcă eu furnizez Komitetului mai multe bârfe, picante şi utile, despre viţa dezmăţată a grangurilor din aşa-zisa lume liberă, decât toţi ofiţerii KGB trimişi în străinătate la un loc. De asemenea, tot eu le furnizez superiorilor mei ocazia de a imita acest stil de viaţă, cum nici un alt ofiţer din lumea largă n-ar şti s-o facă. Iar dacă reuşesc să-l încolţesc şi să-l prind pe Şacal aici, la Moscova, nu-ncape îndoială că o să fiu ales membru în Politbiuro, cu titlul de erou naţional.

— Înseamnă că vei putea fura cât îţi pofteşte inima.

— Şi de ce nu? În fond, toţi o fac.

— N-aş vrea să vă deranjez, îi întrerupse scurt Bourne lăsând jos cei doi saci de voiaj. Ai mai aflat ceva despre Piaţa Dzerjinski?

— Destul, dacă te gândeşti că n-am avut la dispoziţie decât treizeci de ore. Am restrâns cercul posibililor colaboratori ai lui Carlos la treisprezece, şi toţi vorbesc franceza cursiv. Sunt ţinuţi sub observaţie, urmăriţi pe toate căile, cu oameni şi aparatură. Ştim exact ce fac clipă de clipă, cu cine se întâlnesc sau cu cine vorbesc la telefon... Lucrez cu doi comisari de rang superior, dintre care nici unul nu ştie franceza... De fapt, nu sunt în stare să se exprime corect nici în rusă. În sfârşit, se întâmplă şi d-astea, cam des. Adevărul este că amândoi sunt dedicaţi trup şi suflet cauzei şi infailibili în acelaşi timp, ceea ce ar vrea să spună că preferă să lupte alături de mine pentru a-l prinde pe Şacal decât să mai aibă de-a face vreodată cu naziştii (eu aşa le-am arătat). Sunt deci dornici să mă sprijine în acţiunea de urmărire.

— Acţiunea ta e inutilă şi tu o ştii foarte bine, spuse Alex. Ăştia dau buzna

în toaletele pentru femei când de fapt urmăresc vreun tip.

— Nu de data asta. Fiindcă acum i-am ales eu însumi, nu se lăsă Krupkin. În afară de patru oameni de-ai noştri, restul sunt trădători din Statele Unite, America, Franţa şi Africa de Sud – toţi cu dosare zdravene şi vile pe malul mării pe care riscă să le piardă dacă o zbârcesc. Să ştii, chiar mi-ar plăcea să fiu ales în Prezidiul Suprem, poate chiar Comitetul Central. În felul ăsta aş putea fi trimis la post la Washington sau la New York.

— Iar acolo ai putea fura şi tu ca lumea, spuse Conklin.

— Eşti nedrept, Alexei. Eşti foarte, foarte rău. După ce bem vreo şase păhărele de vodcă, să-mi aduci aminte că trebuie să-ţi povestesc ce proprietate şi-a tras însărcinatul nostru cu afaceri acum doi ani prin Virginia. Fiindcă a cântat unde trebuia, a fost finanţat de banca iubitei lui din Richmond. Şi acum, un mare investitor îşi doreşte proprietatea lui, oferindu-i de zece ori mai mult!... Să mergem, ne aşteaptă maşina.

— Nu-mi vine a crede că se poate aşa ceva, spuse Bourne luând bagajele.

— Bun-venit în lumea reală a tehnologiei de vârf, îi spuse Conklin râzând înveselit. Din punctul de vedere al unora, aparatura asta face minuni.

— Din toate punctele de vedere, continuă Krupkin în timp ce se îndreptau spre limuzină. Totuşi, v-aş sugera să renunţăm la discuţia asta cât mergem cu maşina. Bine, domnilor? Apropo, v-am rezervat un apartament cu două dormitoare la hotelul Metropol de pe Marx Prospekt. E un loc foarte convenabil şi am avut grijă să opresctoate aparatele de ascultare.

— De ce, înţeleg. Dar nu şi cum ai reuşit.

— După cum bănuiesc că ştiţi, teama de a fi pus în situaţii incomode este cel mai mare duşman al Komitetului. Le-am explicat celor care se ocupă de securitatea internă că ceea ce s-ar putea înregistra poate fi extrem de jenant pentru anumite persoane şi că, fără îndoială, cei care ascultă din întâmplare benzile ar putea fi transferaţi fără drept de apel tocmai în Kamceatka.

Ajunseră la maşină, iar uşa din spate le fu deschisă de un şofer îmbrăcat într-un costum identic cu cel pe care îl purtase Serghei la Paris.

— Materialul este acelaşi, spuse Krupkin în franceză, remarcând reacţia celor doi oaspeţi la vederea vestimentaţiei asemănătoare. Din păcate, nu şi croiala. Am insistat ca Serghei să-şi refacă costumul lui în Faubourg.

Hotelul Metropol este o construcţie masivă, ridicată înaintea Revoluţiei şi renovată după aceea, în stilul încărcat al arhitecturii vieneze şi pariziene care îi inspirase peţari în trecere prin capitalele europene la sfârşitul secolului trecut. Încăperile sunt înalte, bogat ornamentate, cu o risipă de marmură şi tapiserii nepreţuite. Holul somptuos, mărturie vie a unor vremuri apuse, constituie aproape o sfidare declarată la adresa noilor guvernanţi care au permis cetăţenilor zdrenţăroşi în fruntea cărora s-au ales să pună piciorul în acest loc. Pereţii fastuoşi şi candelabrele strălucitoare cu ciucuri de cristal montaţi în aur filigranat par a se uita cu dispreţ la aceşti intruşi nedemni. Se părea totuşi că Dimitri Krupkin nu era impresionat de consideraţii de acest fel, fiindcă se mişca firesc, cu un aer degajat, în această ambianţă, ca la el acasă.

— Tovarăşe! strigă directorul hotelului, pe un ton totuşi discret, adresându-se ofiţerului KGB care îşi conduceau oaspeţii spre lift. Aveţi un mesaj urgent, continuă acesta îndreptându-se grăbit spre Krupkin şi îi strecură direct în mână un bileţel împăturit. Mi s-a spus să vi-l înmânez personal.

— Îţi mulţumesc.

Dimitri îl urmări cu privirea pe bărbatul care se îndepărta la fel de iute, apoi despături hârtia în timp ce Bourne şi Conklin aşteptau, ceva mai retraşi, în spatele lui.

— Trebuie să sun imediat la Dzerjinski, spuse el întorcându-se spre cei doi americani. Pe cel de-al doilea comisar cu care lucrez. Veniţi, să ne grăbim.

Ca şi holul, apartamentul ţinea de o altă epocă, o altă lume, poate chiar o altă ţară, frumuseţea lui desăvârşită fiind mutilată de urzeala decolorată a draperiilor şi tapetului şi de imperfecţiunile pline de stângăcie ale ultimei renovări, imperfecţiuni care păreau să adâncească şi mai mult diferenţa dintre trecut şi prezent. Cele două dormitoare se aflau în dreapta şi în stânga camerei de zi vaste, iar într-un colţ al acesteia era un bar plin-ochi cu sticle de băutură dincele care se întâlnesc mai rar pe rafturile magazinelor moscovite.

— Serviţi-vă, spuse Krupkin îndreptându-se spre telefonul aşezat pe o imitaţie de birou stil, ceva între Queen Anne şi Ludovic al XVI-lea. A, am uitat complet de tine, Alexei. Am să comand nişte ceai sau apă minerală.

— Lasă, spuse Conklin luându-şi sacul de voiaj din mâna lui Bourne şi îndreptându-se spre uşa dormitorului din stânga. Am să fac un duş. Avionul ăla trăsnea ca o cocină.

— Sper că totuşi biletul nu vi s-a părut scump, spuse Krupkin ridicând tonul şi formă numărul de telefon. Apropo, ingraţilor ce sunteţi, armele voastre sunt în sertarul noptierei. Câte un pistol automat Graz Buria de calibrul 38... Hai, domnule Bourne, tu nu eşti abstinent, călătoria a durat destul, iar conversaţia mea s-ar putea să se lungească. Comisarul meu numărul doi e un tip destul de volubil şi impetuos.

— Da, cred că am să beau ceva, spuse Jason depunându-şi geanta în faţa uşii celuilalt dormitor.

Se duse la bar, alese o sticlă cu etichetă cunoscută şi îşi turnă un pahar în timp ce Krupkin începea să vorbească la telefon în rusă. Nu înţelegea o vorbă în această limbă, aşa încât se îndreptă spre ferestrele înalte care dădeau spre bulevardul larg cunoscut sub numele de Marx Prospekt.

—*Dobrîi deni... da, da... Pacemu?... Sadovaiatogda. Dvadţati minut.*

Krupkin clătină iritat din cap şi trânti receptorul în furcă, iar Jason, zărind cu coada ochiului mişcarea, se întoarse spre rus.

— De data asta, comisarul numărul doi nu a fost cine ştie ce vorbăreţ, domnule Bourne.

— Nu înţeleg.

— Trebuie să plecăm imediat, spuse Krupkin întorcându-se spre uşa dormitorului în care intrase Conklin şi strigă: Alexei, ieşi de acolo! Rapid!... Am încercat să-i explic că acum aţi intrat pe uşă, rosti ofiţerul KGB întorcându-se din nou spre Jason, însă nici n-a vrut să audă. Am încercat chiar să-i explic că

unul dintre voi a intrat sub duş, iar comentariul lui a fost, textual: „Zi-i să iasă şi să se îmbrace”.

Conklin îşi făcu apariţia în uşa dormitorului, cu cămaşa descheiată trasă în grabă pe el şi un prosop în mână cu care se ştergea pe faţă. Zău, Alexei, îmi pare rău, dar trebuie s-o ştergem.

— Să plecăm? Păi, abia am ajuns.

— Ni s-a pus la dispoziţie un apartament de pe Sadovaia. Asta este cea mai importantă arteră a Moscovei, domnule Bourne. Nu-i chiar Champs Elysees, dar te asigur că-i impresionantă. Ţarii ştiau să ridice oraşe.

— Şi cine-i acolo? nu îl slăbi Conklin.

— Comisarul numărul unu, îi răspunse Krupkin. Vom folosi apartamentul drept cartierul nostru general, dacă mă pot exprimaastfel. E o copie ceva mai mică, dar încântătoare, a clădirii din Piaţa Dzerjinski, de care nu ştie nimeni în afara a cinci persoane. Adică noi, cei cinci implicaţi în povestea asta. A intervenit ceva neprevăzut şi trebuie să ne prezentăm imediat acolo.

— Mie-mi ajunge explicaţia asta, spuse Bourne aşezând paharul pe tejgheaua de zinc a barului.

— Ai timp să-ţi termini băutura, spuse Alex repezindu-se stângaci pe uşa dormitorului. Trebuie să-mi scot săpunul din ochi şi să-mi prind la loc piciorul ăsta blestemat.

Bourne se conformă şi apucă paharul, iar privirea îi alunecă spre ofiţerul sovietic care se uita încruntat după Conklin, cu o surprinzătoare expresie de tristeţe întipărită pe chip.

— Îl cunoşti dinainte de a-şi pierde piciorul, nu? îl întrebă Bourne aproape în şoaptă.

— Da, domnule Bourne. Cred că ne cunoaştem de douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani. Ne-am tot împiedicat unul de altul prin Istanbul, Atena, Roma... Amsterdam. Un adversar redutabil şi remarcabil. Sigur, pe atunci eram amândoi tineri, mult mai supli şi iuţi de picior. Şi mai ales încântaţi de noi înşine, dorindu-ne aproape cu disperare să întreţinem o anumită imagine despre noi. Totul s-a petrecut cu atâta timp în urmă. Ştii, amândoi am fost foarte buni. De fapt, cred că el a fost întotdeauna cel mai bun, dar să nu-i spui că ţi-am zis aşa ceva. Dintotdeauna a avut un simţ dezvoltat al perspectivei, adică vedea lucrurile cu bătaie lungă, în timp ce mie îmi lipseşte calitatea asta. Sigur, l-a ajutat sângele rusesc care-i curge în vine.

— Şi de ce ai folosit termenul de „adversar”? întrebă Bourne. Sună foarte sportiv, de parcă aţi juca o partidă. Doar îţi este duşman, nu?

Krupkin îşi întoarse capul mare înspre Bourne şi îl privi de astă dată nu cu căldură ci cu ochi reci, ca de gheaţă.

— Bineînţeles că era duşmanul meu, domnule Bourne. Cum n-aş vrea să ai dubii în privinţa asta, am să fac o precizare: încă este duşmanul meu. Te rog să nu înţelegi greşit micile mele erori de exprimare. Ar fi păcat să le iei drept ceea ce nu sunt. Slăbiciunile omeneşti pot să-ţi clatine uneori credinţa, dar asta nu înseamnă că o desfiinţează. E-adevărat că nu mă duc la spovedanie să-mi mărturisesc păcatele şi apoi s-o iau de la capăt şi să păcătuiesc, cum fac

catolicii, însă asta nu-nseamnă că nu am credinţa mea... Bunicii şi bunicile mele au fost spânzuraţi – da, spânzuraţi, domnule – pentru că au furat găini de pe domeniul unui prinţ Romanov, iar puţini dintre strămoşii mei (poate nici unul) au avut norocul să înveţe carte, ca să nu mai vorbesc despre o educaţie adevărată. Prin Revoluţia adusă de Karl Marx şi Lenin, totul a devenit posibil, iar ea a marcat începutul unei ere noi. S-au făcut mii şi mii de greşeli – multe dintre ele de neiertat, altele de o cruzime inimaginabilă – însă Revoluţia a marcat naşterea unei epoci noi. Eu însumi constitui dovada vie că aceste greşeli s-au comis.

— Nu cred că înţeleg prea bine.

— Fiindcă tu şi intelectualii moleşiţi de pe la voi n-aţi înţeles niciodată ceea ce noi am înţeles încă de la bun început. Domnule Bourne, *Las Kapital* întrevede şi explică etapele care trebuie parcurse spre o societate mai dreaptă, atât din punct de vedere politic, cât şi economic, însă niciodată nu a pomenit ce formă va împrumuta în final statul clasei proletare. Doar că nu va mai fi ceea ce-a fost înainte.

— Nu sunt specialist în domeniul ăsta.

— Nici nu e nevoie să fii. Peste o sută de ani, poate că voi veţi fi socialiştii şi, cu ceva noroc, noi capitaliştii, da?

— Spune-mi, te rog, ceva, rosti Jason auzind, ca şi Krupkin, robinetul închizându-se în baia lui Conklin. L-ai putea omorî pe Alex... Alexei?

— La fel de sigur cum m-ar omorî şi el pe mine – cu cel mai profund regret – dacă valoarea informaţiilor ar justifica gesturile. Doar suntem amândoi profesionişti, aşadar ştim acest lucru, chiar dacă de cele mai multe ori gândul ne inspiră scârbă.

— Zău dacă te înţeleg.

— Nici să nu încerci, domnule Bourne. Tu n-ai ajuns încă în acest punct. Eşti pe aproape, totuşi n-ai ajuns încă în acest punct.

— N-ai vrea să-mi explici şi mie?

— Eşti pe muchie, Jason... îmi permiţi să-ţi spun Jason, da?

— Te rog.

— Ai înjur de cincizeci de ani, unul mai mult sau puţin, dar nu contează. Corect?

— Corect. Împlinesc cincizeci şi unu peste câteva luni. Şi ce-i cu asta?

— Alexei şi cu mine am sărit de şaizeci de ani. Ai măcar idee ce vrea să însemne diferenţa asta de numai zece ani?

—De unde să ştiu?

— Atunci îţi explic eu. Tu încă te vezi cu ochii bărbatului tânăr, priveşti tot ce ai făcut la maturitate cu ochii bărbatului care a ieşit din adolescenţă, având impresia că toate evenimentele s-au petrecut cu câteva clipe în urmă şi, din anumite puncte de vedere, poate chiar ai dreptate. Comenzile motorului sunt intacte, voinţa nu te-a părăsit, deci eşti încă deplin stăpân pe propriu-ţi corp. Apoi, deodată, vine o vreme când, deşi voinţa e la fel de puternică şi corpul la fel de puternic şi el, începi să-ţi dai seama că mintea, la fel de sprinţară ca înainte, se opune, la început insidios, şi refuză să ia hotărâri

imediate – atât din punct de vedere fizic cât şi psihic. Ca să mă exprim mai simplu, începe să-ţi pese tot mai puţin. Şi-atunci, ce crezi, ar trebui să fim felicitaţi sau condamnaţi pentru că am reuşit să supravieţuim?

— Parcă am înţeles că ţi-ar fi greu să-l omori pe Alex.

— Să nu contezi prea mult pe asta, Jason Bourne... sau David.

Conklin ieşi pe uşa dormitorului, şchiopătând parcă mai răuca niciodată, cu o grimasă de suferinţă întipărită pe chip, şi spuse:

— Să mergem.

— Iar ţi-ai fixat proteza strâmb? îl întrebă Jason. N-ai vreasă...

— Las-o, îi tăie Alex vorba iritat. Trebuie să fii contorsionist ca să-ţi legi de fiecare dată drăcovenia asta cum se cuvine.

Bourne pricepu şi renunţă. Krupkin îl privi iar lung pe Alex, cu acel amestec de tristeţe şi curiozitate, după care se grăbi să spună:

— Maşina e parcată ceva mai încolo, pe Strada Sverdlov. Bate mai puţin la ochi dacă ne aşteaptă acolo, dar cred că am să-i cer unui băiat din hol s-o aducă la intrare.

— Mulţumesc, rosti Conklin cu recunoştinţă în ochi.

Apartamentul opulent de pe Bulevardul Sadovaia se afla într-un imobil masiv din piatră care, ca şi Hotelul Metropol reflecta gustul excesiv pentru măreţie al arhitecturii Imperiului Rus. Apartamentele din această clădire erau folosite în principal drept locuri de cazare pentru înalţii demnitari, deci încăperile erau înţesate cu microfoane, iar cameristele, portarii şi cei de la recepţie făceau drumuri dese pe la KGB pentru a-şi prezenta raportul, dacă nu erau cumva angajaţi cu normă întreagă în Komitet. Pereţii erau îmbrăcaţi în catifea roşie, iar mobilierul masiv constituia o reminiscenţă a fostului regim. Totuşi, în dreapta şemineului gigantic, foarte încărcat, din camera de zi, fusese aşezat un obiect care ar fi dat coşmaruri oricărui decorator: o consolă neagră cu un ecran imens de televizor şi toate accesoriile pentru vizionarea de casete video în mai multe sisteme.

Cel de-al doilea lucru care distona cu interiorul, fără îndoială un afront direct adus memoriei distinşilor Romanovi, era un bărbat solid îmbrăcat într-o uniformă şifonată, descheiată la gât şi purtând pe piepţi urmele bucatelor pe care le ingurgitase de-a lungul carierei sale. Avea faţa cărnoasă şi-şi purta părul tuns foarte scurt, ai fi zis că era ras, iar lipsa unui dinte din faţă şi gălbejeala de pe ceilalţi vorbeau despre aversiunea posesorului pentru dentişti. Ofiţerul cu chip de om simplu, din popor, cu ochii înguşti căutând cu viclenie în jur, era comisarul numărul unu despre care le vorbise Krupkin.

— Engleza mea nu bună, îi anunţă pe vizitatori bărbatul îmbrăcat în uniformă. Dar înţelege. Pentru voi, eu nu nume, nici poziţie oficial. Ziceţi colonel, da? E sub grad, dar toţi americanii cred toţi sovietici din Komitet „colonel”, da? OK?

— Eu vorbesc ruseşte, îl anunţă Alex. Dacă-ţi vine mai uşor vorbeşte în rusă, iar eu am să le traduc colegilor mei.

— *Aha!* tună colonelul râzând grobian. Care va să zică, Krupkin nu te

poate trage pe sfoară, da?

— Da, nu mă poate trage pe sfoară. Nu.

— E bine. Vorbeşte prea repede, da? Şi în rusă scuipă vorbeleca pe gloanţe.

— La fel şi în franceză, domnule colonel.

— Că veni vorba de franceză, interveni Krupkin, putem trece la chestiunea care ne interesează, tovarăşe? Colegul nostru din Piaţa Dzerjinski spunea că trebuie să ne prezentăm imediat aici.

— Da! Imediat. Ofiţerul KGB cu faţă de om din popor se îndreptă spre consola video, luă telecomanda şi se întoarse spre oaspeţii săi. Vorbesc englez, exerciţiul bun... Privit. Totul pe bandă. Tot material făcut bărbaţi şi femei. Krupkin ales să urmăreşti oameni noştri care vorbeşte francez.

— Persoane care nu pot fi compromise sau cumpărate de Şacal, ţinu să precizeze Krupkin.

— Privit! insistă colonelul apăsând un buton de pe telecomandă.

Ecranul prinse viaţă, iar pe el începură să ruleze imagini şi secvenţe stângaci filmate, tremurate, majoritatea trase din mersul maşinii cu o cameră portabilă. Scenele surprindeau aceiaşi bărbaţi plimbându-se pe străzile Moscovei, suindu-se în maşini, conducând sau fiind conduşi prin oraş, în câteva cazuri în afara capitalei sau la ţară. În fiecare situaţie, bărbaţii aceia se întâlneau cu alţi bărbaţi sau cu femei, iar obiectivul insista atunci pe chipurile acestora, filmându-le în plan mărit. Câteva scene fuseseră filmate în interior, la lumină slabă şi cu camera ascunsă, rezultatul fiind acela că imaginile erau şterse, neclare şi întunecate.

— Asta curvă scumpă, hohoti colonelul arătându-le pe ecran un bărbat spre şaptezeci de ani care urca în lift cu o femeie cu mult mai tânără decât el. Asta hotel Solneci pe Varşavscoie. Verific nota general şi găsesc aliat fidel, da?

Banda prost înregistrată continua să ruleze la nesfârşit spre disperarea lui Krupkin şi a celor doi americani care începură să dea semne de nerăbdare. Şi deodată, pe ecran apăru imaginea unei catedrale imense în faţa căreia se scurgeau valuri de trecători, lumina difuză indicând faptul că secvenţa fusese filmată pe înserat.

— Catedrala Sfântul Vasile cel Mare din Piaţa Roşie, le explică Krupkin. Acum e muzeu, şi încă unul pe cinste. Iar, uneori, se găseşte câte un habotnic – de cele mai multe ori străin – care ţine câte o predică sau o slujbă neînsemnată. Nimeni nu se amestecă, spre marea supărare a habotnicilor care exact asta aşteaptă de la noi.

Imaginea se împăienjeni din nou, se întunecă, îşi pierdu conturul şi începu să joace; agentul care filma fusese îmbrâncit de mulţime în interiorul catedralei. Apoi imaginea se stabiliză şi deveni clară. Probabil camera fusese sprijinită de un pilastru. Obiectivul era acum fixat pe un bărbat în vârstă, cu părul alb ca neaua contrastând cu fulgarinul negru, din ţesătură subţire. Păşea agale, spre strana din stânga şi privea gânditor şirul de icoane de pe pereţi şi vitraliile înalte.

— Rodcenko, rosti răguşit colonelul-ţărănoi. Marele Rodcenko.

Bărbatul de pe ecran se îndrepta spre un colţ întunecat al bisericii, luminat de pâlpâirea slabă a două lumânări imense care proiectau umbre prelungi pe pereţi. Camera video se mişcă brusc şi filmă tavanul bisericii, probabil cât agentul se căţărase pe un scăunel sau pe o ladă procurată la repezeală. Apoi imaginea se fixă şi deveni din nou precisă, iar figurile mai mari, prezentate în prim-plan, filmate cu teleobiectivul peste capetele turiştilor din catedrală. Subiectul urmărit se apropie de un preot îmbrăcat în sutană – un bărbat cu început de calviţie, subţirel, şi măsliniu la chip.

— El e! strigă Bourne. E Carlos!

Apoi, un al treilea bărbat intră în cadru, alăturându-se celor doi şi smulgându-i lui Conklin o exclamaţie:

— Iisuse! aproape că urlă el făcându-i pe ceilalţi să nu-şi desprindă ochii de pe ecran. Opreşte imaginea! Comisarul KGB apăsă imediat pe un buton de pe telecomandă, iar imaginea îngheţă. Celălalt! Îl recunoşti, David?

— Parcă l-aş şti de undeva, însă nu-mi amintesc de unde, rosti Bourne aproape în şoaptă, în timp ce imagini din trecut începeau să ruleze pe ecranul minţii sale.

Explozii, apoi lumini albe, orbitoare, chipuri nedesluşite, fără contur, oameni alergând prin junglă...Şi un oriental, ucis cu o mitralieră, urlând de groază sub ploaia de gloanţe care îl ţintuise de trunchiul gros al unui copac. Valurile de ceaţă se risipiră deodată, iar el văzu interiorul unei barăci, soldaţi aşezaţi la o masă lungă, şi printre ei un bărbat pradă unei cumplite stări de agitaţie. Brusc, Jason îl recunoscu. Bărbatul acela era chiar el! Cu mult mai tânăr... Apoi prinse contur o altă siluetă, un bărbat în uniformă care se învârtea prin faţa scaunului lui ca un dihor închis în cuşcă şi care îl lua la refec pe cel cunoscut la acea vreme sub numele de Delta One... Bourne simţi că îşi pierduse aerul, cu ochii aţintiţi pe ecran, realizând deodată că se uita peste ani la chipul bărbatului mânios şi acuzator de atunci, cel de care îşi amintise.

— Un tribunal militar dintr-o bază aflată la nord de Saigon, murmură el.

— E Ogilvie, spuse Conklin cu o voce care parcă venea de departe. Bryce Ogilvie... Dumnezeule, până la urmă au luat legătura! Meduza l-a contactat pe Şacal!

CAPITOLUL XXXVI

— A fost un proces, nu-i aşa, Alex? spuse Bourne consternat, cuvintele abia ieşindu-i de pe buze. Un proces militar.

— Da, aşa e, încuviinţă Conklin. Numai că nu tu erai acuzatul.

— Nu eu?

— Nu. Tu erai acuzatorul, situaţie neobişnuită în cercurile voastre pe timp de pace sau război. Câţiva ofiţeri au încercat să te oprească, însă n-au reuşit... Îţi povestesc mai târziu.

— Ba nu, aş vrea să vorbim acum, rosti Jason pe un ton ce nu admitea replică. Bărbatul acesta din trecut s-a întâlnit cu Şacalul. Vreau să ştiu cine este, ce face, şi mai ales ce caută tocmai la Moscova... împreună cu Şacalul.

— Mai târziu...

— Acum. Amicul nostru Krupkin s-a oferit să ne ajute, ceea ce înseamnă că ne ajută pe mine şi Marie, lucru pentru care îi sunt profund recunoscător. Colonelul aici de faţă doreşte de asemenea să ne ajute, altfel nu ne-ar fi arătat niciodată filmul ăsta. Aşa încât trebuie să aflu ce-a fost între mine şi bărbatul care apare în imagine – şi zău dacă-mi pasă ce-o să creadă Langley despre toate astea. Cu cât aflu mai mult despre el – în clipa asta – cu atât voi şti mai bine unde să caut şi la ce să mă aştept. Bourne se întoarse nervos spre cei doi sovietici. Spre informarea voastră, există o perioadă a vieţii mele de care nu-mi mai amintesc nimic. Asta-i tot ce-ar trebui să ştiţi. Dă-i drumul, Alex.

— Nu-i nici o problemă, spuse colonelul. Eu nu reuşesc să-mi amintesc ce-am făcut ieri noapte.

— Spune-i ce vrea să ştie, Alexei. N-ai să te expui. Saigonul este un capitol încheiat, ca şi cele petrecute la Kabul.

— Fie, se învoi Conklin lăsându-se greoi într-un fotoliu şi masându-şi gamba piciorului drept. Se străduia să relateze cât mai calm şi stăpânit, încercare nu pe de-a-ntregul încununată de succes. În decembrie 1970, unul din oamenii tăi şi-a găsit moartea în cursul unui raid de recunoaştere. Episodul a fost etichetat drept „accident” în misiune, dar tu ştiai că lucrurile nu stau chiar aşa. Ştiai că tipul fusese luat la ochi de domnişorii de trei parale de la bază, că aceştia aveau un dinte împotriva lui. Tipul era un cambodgian uns cu toate alifiile, care călcase de multe ori strâmb şi care cunoştea toate cărările pe care se făcea contrabandă.

— Văd doar imagini şterse. Frânturi de imagini, îl întrerupse Bourne. Văd ceva, dar nu-mi amintesc cu exactitate.

— Oricum, faptele nu mai au nici o importanţă. Sunt îngropate în trecut, ca atâtea alte sute de mii de episoade dubioase. Pe cât se pare, un transport de narcotice din Triunghi a fost dat peste cap, iar cercetaşul tău, făcut ţap ispăşitor; aşa încât câţiva băieţi tari din Saigon s-au încins şi au simţit nevoia să le dea o lecţie usturătoare cărăuşilor lor orientali. Au luat deci cu asalt teritoriul tău de parcă ar fi fost o unitate specială de avangardă. Numai că tu erai în

vârful unei coline şi ai văzut ce fac, iar în clipa aia ai simţit că explodezi. Te-ai ţinut după ei până la elicopter şi le-ai oferit următoarea alternativă: urcă, şi atunci arunci în aer jucăria zburătoare, ori te urmează înapoi în tabără. Au preferat ultima variantă şi s-au întors escortaţi de oameniităi, iar tu i-ai obligat să se predea completului de judecată. În acest moment intră în scenă drăgălaşul nostru Ogilvie Inimă-de-Gheaţă în căutarea băieţilor lui de la Saigon.

— Şi atunci s-a întâmplat ceva, nu-i aşa? O nebunie... Situaţia s-a răsturnat şi am scăpat frâiele din mână.

— Exact aşa. Bryce te-a adus pe banca acuzaţilor şi te-a prezentat ca pe un descreierat, un mincinos şi un criminal patologic al cărui loc – dacă nu era vreme de război şi ţara n-ar fi avut nevoie de toată priceperea şi experienţa ta de luptă – probabil ar fi fost într-o casă de nebuni. Ţi-a aruncat în cârcă cele mai abjecte acuzaţii şi te-a încolţit în fel şi chip încercând să-ţi forţeze mâna şi să te facă să spui care era adevărata ta identitate – lucru pe care tu nu l-ai făcut, şi nici nu-l puteai face, fiindcă familia cambodgiană a primei tale soţii ar fi fost măcelărită. A încercat să te prindă cu tot felul de fraze abile, dar constatând că nu reuşeşte, te-a ameninţat că te dă, cu batalion cu tot, pe mâna tribunalului militar, lucru despre care ştia şi el că-i imposibil... Pe scurt, secăturile pe care le-a apărat Ogilvie au fost repuse în libertate, iar după ce s-a încheiat procesul, pe tine au trebuit să te închidă într-o baracă până a plecat Ogilvie la Saigon.

— Îl chema Kwan Soo, spuse Bourne ca în transă, scuturând din cap ca pentru a alunga un vis urât. Era doar un copil, să fi avut poate şaisprezece, şaptesprezece ani; trimitea toţi banii câştigaţi din contrabandă locuitorilor a trei sate prăpădite, cu care îşi duceau amărâţii ăştia zilele. Fără aceşti bani, ar fi murit cu toţii de foame... Fir-ar să fie de treabă! Noi oare ce-am fi făcut să ştim că ne mor familiile de foame?

—Ştiai şi tu că nu poţi spune aşa ceva la proces. Aşadar a trebuit să-ţi ţii gura şi să înghiţi toate porcăriile pe care ţi le-a pus în cârcă Ogilvie. Eram şi eu acolo şi te-am urmărit cu atenţie. Am fost impresionat. Să ştii că în viaţa mea n-am văzut pe cineva capabil să-şi înfrâneze ura cu atâta putere de stăpânire cum ai făcut-o tu.

— Nu-mi amintesc nimic de asta. În sfârşit, parcă-parcă îmi revine ceva în minte, dar nu prea mult.

— În timpul procesului te-ai adaptat situaţiei de moment, aş putea spune asemeni unui Cameleon.

Ochii li se întâlniră o clipă iar Jason îşi întoarse imediat privirea spre monitor.

— Şi uite că s-a-ntâlnit cu Carlos. Trăim într-o lume mică şi împuţită. Ştie că eu sunt Jason Bourne?

— De unde să ştie? îl întrebă Conklin ridicându-se din fotoliu. Pe vremea aceea Jason Bourne încă nu se născuse. Nici măcar David nu exista, doar un luptător de gherilă pe nume Delta One. Doar îţi aminteşti că nimeni nu îşi dădea numele adevărat, nu?

— Ce vrei, uit tot timpul. Ce alte noutăţi ar mai fi? întrebăJason arătând

spre ecran. Ce caută la Moscova? De ce ai spus că Meduza l-a găsit pe Şacal? De ce?

— Fiindcă el reprezintă firma de avocatură de la New York.

— Poftim?! exclamă Bourne întorcându-se brusc spre Conklin. Adică el este...

— Preşedintele Consiliului de Administraţie, completă Conklin nedându-i răgazul să termine. Când Agenţia s-a apropiat la un pas de el, a şters-o. Acum două zile.

— Şi de ce dracu' nu mi-ai spus şi mie? strigă furios Jason.

—Fiindcă nu mi-aş fi închipuit niciodată că o să stăm instalaţiîn faţa televizorului să ne uităm la el. Încă nu pricep ce-i cu toată aiureala asta, dar nici nu pot nega o evidenţă, nu? În plus, ce motiv aş fi avut să-ţi spun un nume de care poate nici nu ţi-ai fi amintit, adică să aduc la suprafaţă o situaţie delicată care poate nu ţi-ar fi spus nimic? De ce să complic lucrurile în mod inutil? Şi aşa avem destulă bătaie de cap.

—Foarte bine, Alexei! spuse Krupkin dând semne de agitaţie şi se apropie de ei. Ai pronunţat nume care-mi stârnesc amintiri neplăcute, deci mă văd obligat să-ţi pun vreo două întrebări – în mod special, una. Cine e Ogilvie ăsta al vostru? Am înţeles ce învârtea la Saigon dar nu ştiu cu ce se ocupă în prezent.

— Chiar aşa, de ce să nu-ţi spun? rosti Conklin punând o întrebare retorică. Este avocat la New York şi şeful unei organizaţii care şi-a întins tentaculele până în Europa şi dincolo de Marea Mediterană. La început, au apăsat pe butoanele necesare de la Washington şi au reuşit astfel să cumpere o firmă după alta, folosind mijloace neortodoxe, făcând uz de trafic de influenţă. Încet-încet, au stocat acţiuni şi au impus preţurile pe piaţă, iar cu timpul s-au extins şi la lumea crimei, angajându-i pe cei mai redutabili profesionişti din branşă. Deţinem probe zdrobitoare că ei sumt implicaţi în asasinarea unor înalţi funcţionari din guvern şi armată. Ca să-ţi dau doar un exemplu mai recent, care, sunt convins că nu vă este necunoscut – comandantul suprem al NATO, generalul Teagarten, a fost ucis din ordinul lor.

— Incredibil! murmură Krupkin.

— Doamne! exclamă şi colonelul-ţărănoi, cu ochii ieşiţi dinorbite.

— Vă asigur că au multă imaginaţie, iar Ogilvie e cel mai talentat dintre toţi. El e Păianjenul-cel-Gras care şi-a ţesut pânza deasupra Washingtonului şi a tuturor capitalelor europene. Din păcate pentru el şi mulţumită partenerului meu aici de faţă, a căzut ca un fluture în propria lui plasă. Oamenii noştri din Washington, o echipă imposibil de corupt, erau pe punctul de a-l ridica, însă cumva a fost prevenit şi a reuşit să scape alaltăieri... Ce caută la Moscova, asta chiar că nu ştiu.

— S-ar putea să am eu răspunsul, spuse Krupkin trăgând cu coada ochiului spre colonelul KGB şi făcându-i un semn din cap ca pentru a-i spune că e în regulă. Nu ştiu nimic – dar absolut nimic – despre asasinatele de care ai amintit, de fapt despre nici un asasinat comis vreodată. Totuşi, am impresia că ai descrie o firmă americană implantată în Europa, care ne serveşte interesele

de ani de zile.

— Adică cum? întrebă Alex.

— Cu informaţii diverse despre tehnologia americană ultrasecretă, armament, materiale militare, componente pentru navete spaţiale şi sisteme de luptă – uneori chiar avioane complet echipate cu armament, trecute prin ţările din Blocul Estic. Îţi spun toate astea ştiind că tu ştii că voi nega vehement că am spus aşa ceva vreodată.

— Corect, încuviinţă Conklin. Şi care ar fi numele firmei?

— Nu-i vorba numai de un nume. În realitate sunt cincizeci sau şaizeci de firmuliţe care acţionează sub aceeaşi pălărie, însă cu titluri şi acţionari atât de diferiţi, încât e practic imposibil să dovedeşti că între ele ar exista vreo legătură.

— Trebuie să aibă un nume toată organizaţia asta. Iar Ogilvie se află în fruntea ei, spuse Alex.

— Şi mie mi-a trecut prin minte acelaşi lucru, spuse Krupkin cu o privire rece. Totuşi, îngrijorarea pe care ţi-o provoacă avocatul ăsta american, cred că e floare la ureche pe lângă problema pe care s-ar putea să o avem noi, cei de aici. Krupkin se întoarse spre ecran, privi concentrat imaginea îngheţată şi neclară, iar ochii i se umplură deodată de mânie. Ofiţerul sovietic de contrainformaţii care apare în imagine este generalul Rodcenko, adjunctul comandantului KGB-ului şi cel mai apropiat consilier al primului ministru al Uniunii Sovietice. Sunt multe lucruri care se pot face invocând interesele Rusiei, chiar fără ştiinţa primului ministru însă, în noua situaţie politică de pe glob, nu în sensul pe care l-ai amintit tu. Dumnezeule! Comandantul suprem al NATO! Şi fără a se folosi serviciile Şacalului! Incidentele de felul ăstuia pot degenera în catastrofe cu urmări incomensurabile.

— Şi ce propui? îl întrebă Conklin.

— Am şi eu o propunere prostească, spuse colonelul pe un ton ursuz. Arestăm, Liubianka... apoi linişte.

— Ar fi o problemă dacă recurgem la soluţia asta, spuse Alex. Agenţia Centrală de Informaţii ştie că Ogilvie e la Moscova.

— Şi care ar fi problema? Scăpăm şi unii şi alţii de un element nesănătos şi de crimele comise de acesta, apoi ne vedem liniştiţi de drumurile noastre.

— Nu-i chiar aşa. Problema nu constă numai în prezenţa acestui element nesănătos aici la Moscova; şi nu priveşte numai Uniunea Sovietică. E vorba de o acţiune de spionaj, iar asta priveşte direct Statele Unite.

Ofiţerul din Komitet se uită lung la Krupkin şi i se adresă înrusă:

— Ce vrea să spună?

— Pentru noi e mai greu de înţeles, îi răspunse Dimitri în limba lor maternă, însă din punctul lor de vedere, se pare că ar fi totuşi o problemă. Voi încerca să-ţi explic.

— Ce spune? întrebă Bourne iritat.

— Cred că e pe punctul de a ţine o prelegere despre educaţia civică în stil american.

— Din păcate, la Washington, lecţiile de educaţie patriotică nu sunt

ascultate de nimeni, îl întrerupse Krupkin adresându-i-se în engleză după care se întoarse spre superiorul său din KGB şi îi spuse în rusă: înţelegi, tovarăşe, în America nimeni nu ne-ar acuza dacă am trage spuza pe turta noastră în privinţa activităţilor criminale ale lui Ogilvie. Ei au chiar un proverb în acest sens, pe care îl folosesc îndeobşte pentru a-şi acoperi greşelile:„Calul de dar nu se caută la dinţi”.

— Ce au dinţii calului cu darurile? De sub coadă îi iese balegă pentru îngrăşat pământul, iar din gură saliva.

— Bine, sensul se pierde un pic la traducere. Rămâne însă faptul de necontestat că acel Ogilvie are foarte multe relaţii în guvern, printre personalităţi marcante ale vieţii publice care mai închid ochii la nereguli, în schimbul unor sume mari de bani, nărav care i-a ajutat să adune milioane de dolari. Aşa că ocolesc şi ei legile, după aceea comit crime şi spun minciuni care sunt acceptate ca adevăruri absolute. Într-un cuvânt, e vorba de corupţie, iar americanii sunt obsedaţi de ideea că la ei nu trebuie să existe corupţie. Chiar se întâmplă să pună eticheta de „posibilă corupţie” în dreptul fiecărei înţelegeri progresiste, iar cei bătrâni, mai înţelepţi şi mai indulgenţi, nu pot face nimic în sensul ăsta. După care, tot americanii îşi întind rufele murdare în ogradă, să le vadă o lume întreagă, de parcă ar fi cine ştie ce medalie pentru merite deosebite.

— Fiindcă e chiar un lucru cu care să ne mândrim, îl întrerupse Alex în engleză. E un lucru pe care majoritatea ruşilor nu-lpot pricepe fiindcă practica aici este să acoperiţi înţelegerile murdare, să ascundeţi crimele comise şi să închideţi gura celor incomozi cu o coroană de trandafiri... Totuşi, gândindu-mă la proverbul: „Râde dracul de porumbe şi pe sine nu se vede”, am să mă abţin de la predici. În schimb, trebuie să ştiţi că Ogilvie va trebui trimis înapoi în State pentru reglarea conturilor. Asta ar fi „înţelegerea progresistă” la care trebuie să vă-nvoiţi.

— O să ne gândim la recomandarea ta.

—Nu-i suficient să vă gândiţi, spuse Conklin. Am să fiu mai explicit. În afara vinovăţiei lui, deja se ştie prea mult – sau, cel puţin, are să se afle totul în câteva zile – despre afacerile pe care le învârte, inclusiv faptul că nu e străin de asasinarea lui Teagarten, fapt pentru care nu v-aş recomanda să-l reţineţi în Rusia. Nu numai Washingtonul, dar şi întreaga Comunitate Europeană o să se repeadă asupra voastră. Vorbind de situaţii incomode, cred că asta-i una pe cinste. Ca să nu mai pomenesc de urmările pe care le-ar avea incidentul asupra comerţului rusesc, adică a importului şi exportului...

— Bine, bine, am înţeles, Alexei, nu îl lăsă Krupkin să sfârşească. Să presupunem că ne învoim asupra acestui punct. Atunci, aş vrea să ştiu dacă va reieşi clar faptul că Moscova a cooperat la deferirea acestui infractor american justiţiei americane?

— E clar că fără voi nu ne-am descurca. În calitatea mea de agent însărcinat cu această misiune, dacă va fi nevoie, voi jura în faţa celor două servicii secrete că lucrurile s-au petrecut întocmai.

— Şi că n-am avut nici un amestec – dar absolut nici unul – în asasinatele

şi crimele de care ai pomenit mai înainte. În special, nici o legătură cu asasinarea comandantului suprem al NATO.

— Clar. De altfel, acesta a constituit unul dintre motivele majore pentru care v-aţi hotărât să ne acordaţi întregul vostru sprijin. Guvernul rus a fost scandalizat de acest act samavolnic.

Krupkin îl măsură atent pe Alex din cap până-n picioare, se întoarse spre ecranul monitorului, apoi îl privi din nou pe Conklin şi rosti pe un ton scăzut, dar ferm:

— Şi generalul Rodcenko? Cu generalul Rodcenko ce facem?

— Vă priveşte ce faceţi cu generalul Rodcenko, îi răspunse Alex pe un ton liniştit. Nici eu, nici Bourne n-am auzit în viaţa noastră de el, să fie clar.

— Da, spuse Krupkin dând uşurel din cap a încuviinţare. Iar ceea ce ai tu de gând să faci cu Şacalul pe teritoriul Rusiei este treaba voastră, Alexei. Totuşi, ţin să vă asigur că vă veţi bucura de întregul nostru sprijin.

— De unde începem? întrebă Bourne nerăbdător.

— Să-ncepem cu începutul, propuse Dimitri şi se uită la comisarul KGB. Tovarăşe, ai înţeles ce-am spus?

— Destul, Krupkin, răspunse colonelul voinic îndreptându-se spre telefonul aşezat pe o măsuţă cu intarsii. Ridică receptorul şi formă un număr, iar cel de la capătul firului răspunse imediat. Eu sunt, rosti comisarul în rusă. Al treilea bărbat care apare pe casetă alături de Rodcenko şi de preot, ăla pe care New Yorkul l-a identificat sub numele de Ogilvie, este pus sub urmărire începând din acest moment. Nu va părăsi Moscova sub nici o formă. Colonelul îşi arcui sprâncenele şi se făcu roşu ca racul. Ordinul e contramandat! Din acest moment, Relaţiile Diplomatice şi-au luat mâna de pe el, devine proprietatea KGB-ului... Ce motiv? Foloseşte-ţi tărtăcuţa, zevzecule! Spune-le şi tu că-i agent dublu şi că tâmpiţii ăia de americani au uitat să-l acopere cum trebuie. Şi tot restul: că din neglijenţă au oploşit duşmani în sânul lor, că au dat dovadă de tembelism, că sunt în posturile pe care le ocupă numai fiindcă se bucură de sprijinul Komitetului...Ştii tu ce să le spui. Şi să adaugi:calul de dar nu se caută la dinţi... Nici eu nu pricep prea bine, tovarăşe, da’ fii convins că libelulele alea în costumele lor elegante or să înţeleagă la ce mă refer. Anunţă toate aeroporturile, spuse comisarul şi trânti receptorul furios.

— S-a rezolvat, spuse Conklin întorcându-se spre Bourne. Ogilvie nu părăseşte Moscova.

— Ce-mi pasă mie de Ogilvie! explodă Jason abia stăpânindu-se să nu urle, cu un muşchi zvâcnindu-i pe faţă. Eu am venit după Carlos!

— Preotul? întrebă colonelul apropiindu-se de ei.

— Exact.

— Nimic mai simplu. Ne ţinem scai de Rodcenko, în aşa fel încât să nu simtă că-i urmărit. Întindem lesa, dar tu ai s-o ţii. O să se întâlnească iar cu Şacalul ăsta, altfel nu se poate.

— Asta-i tot ce mă interesează, spuse Jason Bourne.

Generalul Rodcenko era aşezat la o masă de lângă fereastră în

restaurantul Lastocika aflat nu departe de Podul Krimski de pe râul Moscova. Era locul pe care îl prefera din toate, pentru o cină liniştită la miezul nopţii. Luminile jucăuşe de pe pod şi legănarea leneşă a vaporaşelor pe valuri aveau darul să îi liniştească nervii încordaţi şi deci metabolismul. Iar după evenimentele neliniştitoare din ultimele două zile, avea nevoie să se destindă într-o atmosferă calmă. Procedase corect, sau greşise undeva? Instinctul îl mânase să facă ceea ce era bine, sau o dăduse rău în bară? Nu îşi dădea seama exact în acest moment, însă acelaşi instinct îl păzise în tinereţe de nebunia lui Stalin, îl ajutase la maturitate să se descurce cu fanfaronul de Hruşciov, iar spre bătrâneţe cu incapabilul Brejnev. Iar acum, iată că apucase ziua să vadă născându-se o Rusie nouă, să trăiască într-o Uniune Sovietică care îşi schimbase faţa sub Gorbaciov. O lume care pe el îl satisfăcea deplin. Poate că lucrurile se vor linişti, iar duşmăniile de-o viaţă se vor topi, dispărând undeva la orizontul odinioară ostil. Totuşi orizontul nu se mută şi nu se schimbă, el rămâne ceea ce este: ceva îndepărtat, scăldat în lumină sau întunecat, dar sigur un lucru îndepărtat şi intangibil.

Învăţase să supravieţuiască, măcar cu certitudinea asta să se consoleze şi el. Iar cineva care a reuşit să supravieţuiască atâtor momente de cumpănă, deprinde în timp arta de a se feri de rău şi simte instinctiv din ce direcţie îl paşte pericolul. Lui îi reuşise atât de bine figura, încât cu timpul se strecurase cu abilitate şi se căţărase cu hărnicie până la vârf, ajungând purtătorul de cuvânt al însuşi preşedintelui. Era expert în strângerea de informaţii pentru Komitet. El fusese de la început omul de legătură dintre firma americană şi Moscova, şi singura persoană care cunoştea numele organizaţiei, al Meduzei, prin intermediul căreia fuseseră livrate atâtea „mărfuri”extraordinare în Rusia şi în Blocul Estic. Pe de altă parte, tot el asigura legătura cu monseniorul de la Paris, Carlos Şacalul, pe care tot el reuşise să îl convingă să renunţe la contracte care ar fi dovedit implicarea Uniunii Sovietice. În sfârşit, el fusese eminenţa cenuşie care manevrase lucrurile din umbră pe arena vieţii politice internaţionale, interesându-l nu atât celebritatea sau aprobarea unei lumi întregi, cât mai ales garanţia că va supravieţui. Şi-atunci, pentru ce făcuse ceea ce făcuse? Să fi fost un gest impulsiv stârnit de frică, sau de teama că îşi va pierde poziţia? Nu, era doar o prelungire logică şi firească a evenimentelor, care ţinea cont de imaginea ţării sale în lume şi, mai presus de orice, de necesitatea de a disocia Moscova de actele Meduzei şi ale Şacalului. Conform afirmaţiei făcute de Consulul General de la New York, cariera lui Bryce Ogilvie pe pământ american luase sfârşit. Sugestia aceluiaşi consul fusese aceea de a-l primi pe american în Rusia, în schimbul azilului acordat urmând ca ei să preia controlul afacerilor şi bunurilor sale din Europa. Ceea ce îl neliniştea mai cu seamă pe Consulul General din New York nu erau însă manevrele financiare ale lui Ogilvie, care încălcau atâtea legi încât pesemne n-ar fi ajuns toate tribunalele din America să îl condamne, cât implicarea acestuia într-un şir impresionant de crime. Iar pe cât îşi dăduse seama, acestea includeau uciderea câtorva membri marcanţi ai guvernului Statelor Unite şi – dacă nu cumva se înşela el – asasinarea comandantului suprem al NATO. Punând cap la cap toate

aceste episoade oribile, părerea New Yorkului era că Ogilvie, în dorinţa de a evita confiscarea unora din companiile sale, probabil dăduse ordin să se comită şi alte crime în Europa, îndepărtând directori de firmă care ajunseseră să îşi facă o idee despre ramificaţiile oculte ale acestei organizaţii internaţionale sau să descopere că toate firele conduceau spre un mare birou de avocatură şi un nume pe care toată lumea evita să îl pronunţe: Meduza. Iar dacă aceste crime la comandă ieşeau la iveală cât se afla Ogilvie la Moscova, atunci comunitatea internaţională va pune unele întrebări pe care Moscova nu le va putea tolera. Se impunea deci, ca unică măsură, îndepărtarea lui Ogilvie. Acesta trebuia să părăsească pe cât de repede posibil Uniunea Sovietică. Uşor de spus, dar foarte greu, dacă nu chiar imposibil, de făcut.

Iar pe nepusă-masă, îşi spuse Rodcenko gânditor, în acest *danse macabre* se prinsese şi paranoicul monsenior din Paris. Trebuia să se întâlnească cu el neîntârziat! La prima convorbire telefonică pe care o purtaseră – fireşte, de la o cabină publică – Carlos aproape urlase la el că trebuie să-l întâlnească. Însă mai înainte trebuiau luate unele măsuri de precauţie. Ca întotdeauna, Şacalul îi ceruse să se vadă într-un loc aglomerat, preferabil un loc cu mai multe ieşiri, ca să se învârtă ca un uliu prin mulţime şi să-şi facă apariţia abia dupăce se convinsese că nu îi este ameninţată viaţa. Locul de întâlnire l-au stabilit după alte două discuţii la telefon, vorbind tot pe stradă, din două cabine diferite: biserica Sfântul Vasile cel Mare din Piaţa Roşie, în primele ore ale înserării, când afluenţa turiştilor atinge cote maxime. Mai precis, în colţul cel mai depărtat şi mai întunecat din dreapta altarului, de unde Şacalul putea dispărea ieşind pe uşile acoperite cu draperii care duceau în sacristie. Se aranjase!

Şi-apoi, deodată, la cel de-al treilea telefon, Grigori Rodcenko fusese străfulgerat de o idee atât de îndrăzneaţă, şi totuşi atât de simplă şi de evidentă, încât, pentru o clipă, simţise cum ameţeşte şi i se taie răsuflarea. Găsise soluţia perfectă care putea să disculpe guvernul sovietic în ochii lumii civilizate şi să îl disocieze de crimele Şacalului şi maşinaţiile lui Ogilvie, asta pentru situaţia în care Occidentul s-ar fi întrebat dacă ruşii n-au vreun amestec sau nu cumva sunt complici în aceste acţiuni scandaloase.

Pur şi simplu trebuia să provoace o întâlnire de o clipă între Şacal şi Ogilvie – fără ca aceştia să-şi dea seama – suficient însă ca să-i fotografieze împreună. Suficient.

Aşadar, în după-amiaza zilei precedente, se prezentase la Departamentul pentru Relaţii Diplomatice şi solicitase o scurtă întrevedere de rutină cu Ogilvie. În cursul întâlnirii care se desfăşurase sub auspicii cordiale, după câteva schimburi de replici banale, Rodcenko adusese discuţia până în punctul pe care îl pregătise cu minuţiozitate dinainte şi spusese cu un aer nevinovat:

— Vara o petreceţi la Cape Cod, da?

—Pentru mine, vara înseamnă doar câteva weekenduri. Doar soţia şi copiii îşi petrec toată vara acolo.

— Pe vremea când eram la post la Washington, m-am împrietenit la Cape Cod cu o pereche de americani grozavi. Atunci am petrecut câteva weekenduri

încântătoare cu ei. Poate că-i cunoaşteţi pe amicii mei, familia Frost – Hardleigh şi Carol Frost?

— Cum să nu-i ştiu? Ca şi mine, el e avocat, numai că-i specializat în legislaţie maritimă. Au o casă pe ţărm, mai jos de a noastră, în Dennis.

— Doamna Frost este o femeie extrem de atrăgătoare.

— Foarte.

— Da. Aţi încercat să-l atrageţi pe soţul ei să lucreze pentru firma dumneavoastră?

— Nu, pentru că are firma lui: Frost, Goldfarb şi O'Shaugnessy. Care se ocupă de cei care fac valuri, cum s-ar spune, din Massachusetts.

— Am sentimentul că ne cunoaştem de când lumea, domnule Ogilvie, fie şi pentru că ne-am descoperit prieteni comuni.

— Regret sincer că nu ne-am întâlnit niciodată la Cape.

— Cine ştie, poate ar trebui să profit de faptul că ne cunoaştem – chiar dacă prin intermediul unor prieteni comuni – şi să vă cer să-mi faceţi un mic serviciu, cu mult mai neînsemnat decât avantajele pe care vi le-a oferit guvernul meu.

— Mi s-a dat de înţeles că avantajele sunt reciproce, completăOgilvie.

— A, eu nu mă pricep la manevre diplomatice, însă vă promit că am să intervin în favoarea dumneavoastră dacă veţi accepta să colaboraţi cu noi – de fapt cu modestul, dar deloc neînsemnatul departament pe care cu onoare îl conduc.

— Despre ce este vorba?

— Un preot angajat pe plan social, care pretinde că ar fi agitator marxist, o figură bine cunoscută tribunalelor din New York, a sosit la Moscova în urmă cu numai câteva ore şi a solicitat o întrevedere urgentă. Pur şi simplu nu avem timp să-i verificăm afirmaţiile, însă, cum susţine sus şi tare că este „persecutat politic”, că ar avea dosar penal la New York şi că fotografia lui a apărut de nenumărate ori în presă, ne-am gândit că dacă este cu adevărat cine pretinde că este, dumneavoastră l-aţi putea recunoaşte.

— Dacă este cine pretinde a fi, atunci s-ar putea să-l recunosc.

— Da. Iar într-un fel sau altul, el va face cunoscut faptul că aţi colaborat cu noi.

Se aranjase. Ogilvie trebuia să se amestece în mulţimea dinbiserica Sfântul Vasile şi să se strecoare până la locul de întâlnire. Iar când îl zărea pe Rodcenko apropiindu-se de un bărbat îmbrăcat în haine preoţeşti, trebuia „să dea din întâmplare” peste generalul KGB, mimând surprinderea. Schimbul de saluturi trebuia să fie rece, scurt, aproape nepoliticos de scurt, genul de întâlnire întâmplătoare între două persoane civilizate care se cunosc dar nu se înghit, cărora le este însă imposibil să se evite într-un loc public. Ogilvie trebuia să se apropie cât mai mult de ei pentru că lumina era foarte slabă, iar de la distanţă, avocatul risca să nu distingă trăsăturile preotului.

Ogilvie îşi interpretă rolul cu măiestria unui avocat pledant în faţa tribunalului, care încolţeşte un martor al acuzării cu o întrebare incomodă pentru ca apoi tot el să strige „Retrag întrebarea!” reducându-l la neputinţă pe

avocatul acuzării.

Şacalul îi întoarse furios spatele, însă nu destul de iute şi nu înainte ca o bătrânică obeză să-i imortalizeze pe cei doi alături, cu aparatul miniatural de mare viteză ascuns în mânerul poşetei. Iar în prezent, această probă constituia dovada ataşată la dosarul intitulat „Supravegherea cetăţeanului american B. Ogilvie”, dosar aflat în biroul lui Rodcenko.

Sub fotografia în care apărea asasinul alături de avocatul american fusese trecut următorul comentariu: *Subiectul este surprins în prezenţa unui om de legătură încă neidentificat, la întâlnirea conspirativă din Biserica Sfântul Vasile. întâlnirea a durat unsprezeceminute şi treizeci şi două de secunde. Fotografiile au fost trimise la Paris spre verificare. Se presupune că omul de legătură neidentificat este Carlos Şacalul.*

Inutil să spunem că Parisul trimisese imediat răspunsul, întărit de câteva fotografii puse la dispoziţie de *Deuxième Bureau* şi *Sureté*: *Confirmăm. Este sigur Şacalul.*

De-a dreptul scandalos! Şi unde avusese loc întâlnirea? Tocmai pe pământ sovietic!

Pe de altă parte însă, asasinul nu se arătase prea cooperant. După scurta şi bizara confruntare cu americanul, Carlos reluase interogatoriul necruţător, rău-prevestitor.

— Strâng laţul în jurul tău, spuse Şacalul.

— Cine?

— Cei din Komitet.

— Eu sunt Komitetul!

— Cred că aici te-nşeli.

— Nu-mi scapă nimic din ceea ce se petrece la KGB. De unde ai obţinut informaţia?

— De la Paris. E sursa Krupkin.

— Krupkin e-n stare de orice pentru o avansare, inclusiv de diversiuni şi dezinformări, chiar şi atunci când e vorba de un personaj ca mine. Omul ăsta e pur şi simplu o enigmă: acum e un agent de contrainformaţii capabil, inteligent, cunoscător al mai multor limbi străine; acum e un clovn bârfitor cu aere de importanţă şi maniere afectate. Un lucru e însă cert: rămâne peştele miniştrilor sovietici trimişi în străinătate. Nimeni nu-l poate lua în serios, nu atunci când e vorba de chestiuni grave.

— Sper să nu te-nşeli. Te caut mâine, după ora zece. Unde te găsesc? Acasă?

— În nici un caz. Am să fiu la Lastocika, singur la cină. Ce ai de gând să faci mâine?

— Vreau să mă conving că nu te înşeli, spuse Şacalul dispărând în mulţime.

Acest episod se petrecuse cu peste douăzeci şi patru de ore în urmă, iar până în acest moment, Rodcenko nu primise nici o veste prin care Şacalul să ceară o modificare a programului. Poate că psihopatul se întorsese la Paris,

convingându-se că bănuielile lui erau neîntemeiate, mânat de nevoia presantă de a se mişca dintr-un loc în altul, de a fugi, de a colinda Europa, nevoie mai puternică decât temerile sale de moment. Cine ştie? Şi Carlos era o enigmă pentru el. O parte a fiinţei lui Carlos vorbea de un sadic retardat, un adevărat savant în metodele cele mai crude, oculte şi murdare de a ucide. Totuşi, cealaltă jumătate vorbea despre un adolescent bolnav, cu minţile înfierbântate, în căutarea unei imagini proprii care nu avea nici înclin nici în mânecă cu persoana lui. Cine ştie? Se apropia clipa.

Rodcenko ridică mâna şi îi făcu semn chelnerului să se apropie. Va comanda o cafea şi un coniac adevărat, franţuzesc, singurul coniac care se poate bea pe lumea asta, rezervat în exclusivitate adevăraţilor eroi ai Revoluţiei, adică supravieţuitorilor. În locul chelnerului, de masa lui se apropie grăbit însuşi directorul localului, aducând cu sine un telefon.

— Sunteţi căutat, domnule general. O urgenţă, spuse bărbatul îmbrăcat în costum negru, aşezând pe masă aparatul şi înmânându-i lui Rodcenko fişa de plastic negru care trebuia vârâtă în priza din perete.

— Mulţumesc, spuse Rodcenko şi vârî telefonul în priză abia după ce se îndepărtase directorul. Da?

— Eşti urmărit pas cu pas, îi spuse Şacalul.

— De cine?

— De oamenii tăi.

— Nu ştii ce vorbeşti.

— Toată ziua m-am ţinut după tine. Vrei să-ţi spun pe unde ai umblat în ultimele treizeci de ore? Ai început cu câteva păhărele la o cafenea de pe Kalinin, te-ai oprit la un chioşc de pe Arbat, prânzul la Slavianki, o plimbare pentru siestă pe Kruzneţkaia. Să continuu?

— Opreşte-te. Unde eşti?

— Ieşi din restaurant. Nu te grăbi. Vreau să te convingi cu ochii tăi.

În acest punct, convorbirea se întrerupse.

Rodcenko închise şi îi făcu semn chelnerului să-i aducă nota. Reacţia promptă a chelnerului cu şorţ alb, apretat, petrecut peste şolduri, nu se datora atât poziţiei sociale a generalului, cât mai cu seamă faptului că acesta era ultimul client din local. Bătrânul soldat depuse banii pe farfurioară, deasupra notei de plată, le ură noapte bună tuturor, străbătu holul discret luminat de la intrare şi ieşi. Era aproape 1:30 noaptea, iar în afara câtorva beţivani căzuţi grămadă, pe stradă nu era nici ţipenie de om. Aproape imediat, de sub arcada unui magazin aflat la nici treizeci de metri în dreapta sa, îşi făcu apariţia o siluetă omenească. Era Şacalul, îmbrăcat tot în haine negre preoţeşti. Îi făcu semn generalului să-l urmeze şi se îndreptă spre o maşină neagră parcată peste drum. Rodcenko ajunse lângă asasin şi se opri pe partea dinspre trotuar a maşinii, orientată cu faţa spre intrarea în restaurantul Lastocika.

Şacalul aprinse deodată o lanternă, iar fasciculul puternic de lumină pătrunse pe geamul lăsat al maşinii, dezvăluind o scenă bestială care, pentru o clipă, îi tăie răsuflarea bătrânului soldat încercat. Agentul KGB aşezat la volan era răsturnat pe spate, capul îi atârna cu beregata tăiată, iar pe piepţii cămăşii

se formase o pată imensă, stacojie, de sânge proaspăt. Pe scaunul din dreapta se afla cel de-al doilea agent care îl urmărea pe general, cu mâinile şi picioarele legate cu o sârmă, iar în jurul capului avea înfăşurată strâns o funie, petrecută ca un căluş peste gură, sufocându-l, nelăsându-i spaţiu să răsufle, doar să horcăie disperat. Acesta nu murise încă şi se holba la ei cu o privire îngrozită.

— Şoferul a fost antrenat la Novgorod, spuse generalul sec.

— Ştiu, veni răspunsul lui Carlos. Scrie în legitimaţie. Nu se mai fac antrenamente ca în zilele bune de altădată, domnule general.

— Celălalt este omul de încredere al lui Krupkin la Moscova. Din câte am aflat, fiul unui bun prieten de-al lui.

— Acum e al meu.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Rodcenko privindu-l cu ochi goi pe Şacal.

— Să repar o greşeală, îi răspunse Carlos ridicând arma cu amortizor, şi trase trei gloanţe în gâtul generalului.

CAPITOLUL XXXVII

Nori răi, prevestitori de furtună, dănţuiau ameninţător pe cerul întunecat, ca de plumb topit, care atârna greu deasupra Moscovei adormite. Sedanul negru gonea nebuneşte pe drumul de ţară, trecând ca săgeata pe lângă lanurile în pârg. Şoferul se ţinea cu sălbăticie de volan, iar când şi când trăgea cu coada ochiului spre ostaticul aşezat în dreapta lui, acelaşi tânăr legat fedeleş cu o sârmă de mâini şi de picioare, cu o funie petrecută căluş peste gură, pradă unui chin insuportabil, după grimasa de durere de pe chipul său şi privirea rătăcită.

În spate, pe bancheta scăldată în sânge, zăceau răsturnate trupul neînsufleţit al generalului Grigori Rodcenko şi cel al absolventului cursurilor de la Novgorod, ofiţerul KGB însărcinat să conducă pas cu pas operaţiunea de supraveghere a bătrânului soldat. Şi deodată, fără a încetini, Şacalul zări ceea ce căuta şi trase violent de volan spre dreapta. Cauciucurile scrâşniră furios, maşina se roti brusc, ieşi din şosea şi se opri în iarba înaltă, proiectând cadavrele în spătarul scaunelor din faţă. Carlos deschise portiera şi sări sprinten din maşină. Trase corpurile scăldate în sânge de pe bancheta pluşată pe care zăcuseră până atunci şi le trânti în iarba înaltă, aşezându-l pe general deasupra ofiţerului KGB, firicelele de sânge îngemănându-se şi pătând înfrăţite pământul bătătorit.

Carlos se întoarse la maşină şi îl trase brutal pe tânărul agent afară, iar în mâna sa dreaptă luci scurt lama rece a unui cuţit de vânătoare.

— Noi doi avem de discutat, rosti Şacalul în rusă. Nebun săfii să nu-mi spui tot ce vreau să ştiu... Dar n-ai să te opui, eşti prea tânăr şi prea necopt.

Carlos îl trânti pe tânăr cu faţa la pământ, iar iarba înaltă se culcă sub greutatea lui. Îşi răsturnă ostaticul pe spate, scoase lanterna şi o aprinse, îngenunche lângă el şi repezi pumnul în ochii căscaţi de groază ai agentului.

Corpul neînsufleţit al tânărului zăcea acum într-o baltă de sânge, însă înainte de a-şi da ultima suflare, acesta apucase să spună tot, iar vorbele lui vibrau în urechile lui Ilici Ramirez Sanchez cu forţa unui bubuit de tunet. Jason Bourne era la Moscova! Numai el putea fi. Tânărul agent KGB fusese prea înspăimântat şi, dorind să-şi salveze pielea, spusese tot ce-i venise pe limbă, fraze întretăiate de spaimă, unele, informaţii preţioase, altele, nimicuri fără însemnătate. Tovarăşul Krupkin şi doi americani, unul înalt, celălalt şchiop! I-am însoţit până la hotel, apoi la o întâlnire pe Sadovaia.

Krupkin şi nenorocitul ăla de Bourne reuşiseră să îi ducă de nas pe oamenii lui din Paris – Parisul, fortăreaţa lui inexpugnabilă! – şi îi luaseră urma la Moscova. Cum? Cine îl trădase?... Acum nu mai avea nici o importanţă. Conta doar faptul că duşmanul lui de moarte, Cameleonul, se afla la Metropol. Trădătorii din Paris puteau să mai aştepte. La Metropol! Cel mai mare duşman al lui era la Moscova, la nici o oră depărtare de locul în care era el acum,

probabil petrecându-şi noaptea liniştit, dormind, fără să bănuiască măcar că Şacalul ştia unde se află. Iar asasinul simţi cum îl invadează un val de fericire, un simţământ de beatitudine – era la un pas de a repurta victoria finală asupra vieţii şi a morţii. Medicii îi spuseseră că va muri peste scurt timp, numai că medicii se înşală adeseori... Iar în acest caz se înşelaseră grav! Prin moartea lui Jason Bourne, viaţa lui avea să capete un nou sens.

Totuşi, acest ceas al morţii nu era momentul potrivit pentru atac. Trei dimineaţa este o oră nepotrivită pentru hoinăreală pe străzile şi prin hotelurile Moscovei – un oraş bolnav de suspiciune, exacerbată de întunericul nopţii – mai cu seamă dacă eşti în căutarea omului pe care vrei să-l ucizi. Şi-apoi, toată lumea ştie că salariaţii marilor hoteluri care lucrează în tura de noapte nu umblă neînarmaţi pe culoare, că ei sunt aleşi şi după criterii de profesionalism, dar şi după calităţile lor de buni ochitori. O dată cu lumina zilei, se va instaura însă o stare de relaxare după încordarea din cursul nopţii. Da, momentul cel mai potrivit era să atace în primele ore ale dimineţii, când începea activitatea febrilă în hotel. Aşadar, atunci va da lovitura.

Totuşi, momentul prezent era propice pentru un alt soi de lovitură, sau cel puţin preludiul unei răsturnări dramatice de situaţie. Venise clipa să îi cheme la ordine pe discipolii săi din guvernul sovietic, să-i strângă, laolaltă, să îi anunţe că monseniorul sosise laMoscova, că marele Mesia îşi făcuse apariţia ca să îi salveze şi să îi elibereze din sclavie. Înainte de a părăsi Parisul, nu uitase să ia cu el dosarele preţioase – de fapt dosarele din spatele dosarelor, fiindcă, în aparenţă, ele erau doar nişte nevinovate coli albe de hârtie prinse în coperte de plastic, iar scrisul nu apărea decât după ce erau expuse la infraroşii, acestea impresionând tuşul de scris. Alese ca loc de întâlnire un depozit părăsit de pe strada Vavilova. Îi anunţă pe fiecare în parte să se prezinte la întrunire la ora 5:30 şi le recomandă, vorbind de la un telefon public, să evite bulevardele largi şi să vină pe străduţe lăturalnice şi pe alei întunecate. Până la 6:30 avea timp să termine cu ei şi îi va fi înarmat pe fiecare cu informaţiile preţioase care îi vor proiecta în vârful elitei moscovite. Era şi aceasta o armată nevăzută, mult mai măruntă decât cea din Paris, totuşi la fel de eficientă şi fidelă lui Carlos, monseniorul care îi ajutase din umbră, uşurând traiul ciracilor săi. Iar la 7:30, marele Şacal se va afla la postul de la Metropol, pregătit să profite de agitaţia matinală stârnită de oaspeţii care începeau să se trezească, de tot acel du-te-vino dezlănţuit de cărucioare şi tăvi cu cafele şi sandvişuri, de buimăceala şi neliniştea care domnesc la prima oră în hol, de sporovăiala recepţionerilor care îşi predau tura. La hotel Metropol avea să dea lovitura şi să îl scoată din viaţa lui pe Jason Bourne.

Rând pe rând, ca nişte vagabonzi care se mişcă amorţiţi, temători şi cu fereală în primele ore ale dimineţii, pe uşa aproape căzută a depozitului părăsit de pe o străduţă de mahala cunoscută sub numele de Vavilova, îşi făcură apariţia cinci bărbaţi şi trei femei. Prudenţa lor era lesne de înţeles. Pătrunseseră într-un cartier al Moscovei în care nu aveau ce căuta, nu atât din pricina locuitorilor săi dubioşi – trataţi cu mare indulgenţă de poliţia moscovită – cât mai cu seamă din pricina caselor care abia se mai ţineau în picioare. Era

una din zonele incluse în planul de sistematizare a capitalei, numai că şiacest proiect, ca atâtea altele din lumea largă, cunoscuse la rândul său două etape: una lentă şi una de stagnare a lucrărilor. Singurul fapt pozitiv, deşi întrucâtva incomod, era că în acest cartier încă mai funcţiona electricitatea, dar Carlos ştia să uzeze de acest avantaj în folosul său.

El însuşi se postase în fundul halei de beton goale, cu o lampă aşezată la picioare, direct pe pardoseala rece, filtrând lumina în sus spre el, abia conturându-i însă silueta şi ascunzându-i chipul disimulat în spatele gulerului ridicat al hainelor negre. În dreapta sa, se afla o masă rudimentară de lemn pe care răsfirase câteva dosare cu coperte de plastic, iar în dreapta, sub un morman de ziare vechi, ascunsese de privirile „discipolilor” săi o mitralieră de asalt AK-47, modelul 56. Automatul avea fixat pe el un încărcător plin, de patruzeci de cartuşe, iar un altul aştepta cuminte, prins la cureaua Şacalului. Unicul motiv pentru care îşi luase o armă la el era puterea obişnuinţei, deci rigorilemeseriei, pentru că altfel, nu se aştepta să întâmpine nici un fel de rezistenţă. Se aştepta în schimb să fie primit cu respect şi veneraţie.

Îşi cântări atent din priviri auditoriul şi observă cum cei opt se privesc pe furiş. Nimeni nu rostise o vorbă, iar aerul jilav şi mucegăit din depozitul părăsit, aproape lugubru în lumina zgârcită, părea să vibreze de încordare şi nelinişte. Carlos înţelesese că trebuie să risipească teama – poate chiar spaima – şi reţinerile oaspeţilor săi, deci se îngrijise dinainte să aducă opt scaune desperecheate găsite prin birourile pustii din spatele depozitului. Oamenii se simt mai în largul lor dacă stau jos. Totuşi, nimeni nu se aşezase.

— Ţin să vă mulţumesc tuturor că aţi venit în dimineaţa aceasta, rosti Şacalul în ruseşte, după care le spuse autoritar: Vă rog, aveţi câte un scaun fiecare. Luaţi loc. Discuţia noastră nu va dura mult, însă trebuie să fiţi foarte atenţi... tovarăşul care se află cel mai aproape de uşă este rugat să o închidă. A venit toată lumea.

Uşa masivă şi mâncată de carii se trânti cu un scârţâit lugubru, iar bărbatul care o închisese se îndreptă băţos spre un scaun şi, urmând exemplul celorlalţi, se aşeză. Numai că fiecare avusese grijă să îşi tragă scaunul cât mai departe de vecinul său. Carlos aşteptă răbdător până se linişti toată agitaţia, până se domoli pocnetul sec al lemnului pe pardoseala de ciment, până luară loc cu toţii. Apoi, ca un orator cu experienţă, făcu o pauză teatrală, bine cântărită, înainte de a se adresa publicului său atent. Se uită scurt la fiecare în parte, fixându-i cu o privire sfredelitoare, ca şi când ar fi încercat să le transmită că el sau ea este o persoană specială în ochii lui. Reacţia au fost câteva mişcări scurte, în majoritatea lor feminine, când respectivele persoane şi-au aranjat nervos ţinuta. Cei opt erau îmbrăcaţi în hainele mohorâte şi conservatoare, însă îngrijite şi bine călcate, pe care le poartă înalţii funcţionari de stat.

— Sunt monseniorul din Paris, începu asasinul îmbrăcat în straie preoţeşti. Eu sunt cel care, dintre toţi, v-a ales pe voi, cu ajutorul unor tovarăşi din Moscova şi din alte părţi ale lumii. Şi tot eu sunt acela care de câţiva ani încoace vă trimite sume importante în schimbul fidelităţii pe care o aştept de la

voi la momentul cuvenit... După privirile pe care mi le aruncaţi, înţeleg că aveţi unele întrebări a-mi pune. V-o iau înainte şi vă explic. Cu ani în urmă am fost unul dintre cei, puţini la număr, aleşi să fie pregătiţi la Novgorod.

Un murmur plin de respect se ridică din piepturile celor opt aleşi. Mitul care se ţesuse în jurul Novgorodului nu exagera cu nimic realitatea. Era într-adevăr un centru de îndoctrinare avansat, unde nu erau trimişi decât cei mai dotaţi tovarăşi – aşa li se dăduse de înţeles, deşi niciodată nu se vorbea deschis despre acest subiect, poate doar în şoaptă. Carlos înclină de câteva ori din cap ca pentru a întări adevărul spuselor sale, după care continuă liniştit:

— De câţiva ani încoace, am colindat tot globul ca agentsecret cu însărcinări foarte speciale, promovând interesele marii Revoluţii Sovietice în străinătate. Datoria m-a chemat de nenumărate ori acasă, la Moscova, pentru a face unele investigaţii în anumite ministere în care fiecare dintre voi deţine posturi de răspundere. Şacalul făcu o pauză, după care continuă pe un ton sever, aproape brutal. Posturi de răspundere care nu presupun totuşi autoritatea pe care ar trebui să o exercitaţi. Competenţa voastră este subapreciată şi prost răsplătită, fiindcă deasupra voastră sunt nişte bătrâni depăşiţi, nişte uscături.

Reacţia auditoriului fu ceva mai evidentă de astă dată, cu siguranţă mai puţin reţinută.

— Prin comparaţie cu ministerele omoloage din guvernele ţărilor duşmane, continuă Carlos, noi am rămas în urmă, când ar trebui să fim în frunte. Iar Moscova a rămas în urma celorlalţi din pricină că talentul şi competenţa voastră sunt călcate în picioare de nişte funcţionari bătrâni care se agaţă de scaunele lor şi cărora le pasă mai mult de avantajele pe care le au de pe urma postului decât să-şi facă datoria faţă de patrie.

Reacţia fu promptă, iar cele trei femei aplaudară electrizate spusele monseniorului.

— Din acest motiv, de fapt motive, ne-am gândit, eu şi tovarăşii din Moscova, că a venit vremea să intraţi în scenă. Mai mult, din această pricină v-am trimis banii – pe care i-aţi cheltuit după cum aţi crezut de cuviinţă – considerând că aceştia reprezintă cu aproximaţie valoarea privilegiilor de care se bucură pe nedrept superiorii voştri. În definitiv, de ce n-aţi fi plătiţi cum trebuie, aşa cum pe nedrept sunt plătiţi ei?

În depozitul care adăpostea întrunirea, spiritele se încinseseră. Iar cei opt, uitându-se unii la alţii şi dând ferm din cap, repetară: „Chiar aşa!”. „De ce nu?” şi „Are dreptate!” Şacalul începu apoi enumerarea celor opt ministere în chestiune, iar pe măsură ce fiecare era amintit, adunarea dădea energic, cu entuziasm, din cap.

— Ministerul Transporturilor, Informaţiilor, Finanţelor, de Import-Export, Justiţia, Apărarea, Cercetarea Ştiinţifică...şi nu în ultimul rând, Ministerul Planificării al Sovietului Suprem... Acestea sunt domeniile de activitate în care lucraţi, dar fiecare dintre voi a fost înlăturat din funcţii de decizie. Este o situaţie care nu mai poate continua, intolerabilă. Trebuie să se facă schimbări!

Ca un singur om, cei opt ţâşniră în picioare, uniţi întru înfăptuirea unui

ideal comun. Apoi, funcţionarul care închisese uşa luă cuvântul, prudent:

— Pe cât se pare ne cunoaşteţi foarte bine situaţia, domnule. Totuşi, ar fi interesant de ştiut cum aţi putea-o schimba.

— Cu asta, îi anunţă Carlos făcând un gest larg, teatral, spre dosarele împrăştiate pe masa scundă de lemn.

Încet-încet, cei opt se liniştiră şi se aşezară cuminţi la locurile lor, uitându-se când unii la alţii, când la dosare.

— Pe această masă se află dosarele strict confidenţiale ale şefilor voştri din ministerele în care lucraţi. Ele conţin informaţii atât de incriminatoare la adresa lor, încât dacă le arătaţi cui trebuie, ele vă vor garanta promovarea. Iar în câteva cazuri, vă asigur că ele vă vor propulsa direct pe scaunul şefului respectiv. Şefii voştri n-au de ales, trebuie să ţină cont de voi pentru că informaţiile acestea sunt la fel de periculoase ca nişte pumnale îndreptate spre gâtul lor. Dacă se află ce conţin dosarele, vor fi îndepărtaţi sau executaţi.

— Domnule?

Vorbise o femeie trecută de prima tinereţe, îmbrăcată într-o rochie oarecare, bleumarin, care se ridică timid în picioare. Părul ei blond înspicat cu fire albe era strâns pe ceafă într-un coc sever. Îşi trecu iute mâna peste el şi spuse:

— Prin mâna mea trec dosarele personale ale salariaţilor şi fac verificări în fiecare zi... De multe ori am constatat că s-au strecurat şi erori... De unde ştim că dosarele pe care le deţineţi conţin informaţii corecte? Fiindcă, dacă ele conţin o singură greşeală, vă daţi, sper, seama, în ce postură ne punem, nu?

— Faptul de a fi pus măcar la îndoială corectitudinea lor, doamnă, este un afront direct la adresa mea, îi răspunse Carlos cu răceală. Eu sunt monseniorul din Paris. Am descris precis situaţia în care se află fiecare dintre voi şi, la fel de precis, am amintit şi de incompetenţa şefilor voştri. Mai mult decât atât, eu şi partenerii pe care-i am aici la Moscova, ne-am dat osteneala şi am riscat enorm trimiţându-vă tot timpul bani spre a vă uşura existenţa.

— În ceea ce mă priveşte, interveni un bărbat mărunţel şi sfrijit cu ochelari mari pe nas şi îmbrăcat într-un costum maro, eu am apreciat banii. Chiar i-am depus la Casa de Economii şi primesc o dobândă bunicică. Dar ce legătură am eu cu ceilalţi? Ce mă interesează pe mine de ei? Lucrez la Ministerul de Finanţe şi, sigur, faptul că am recunoscut totul de bunăvoie sper că mă va absolvi de orice vină. Sper că mi-am exprimat punctul de vedere cât se poate de clar. Asta e poziţia mea.

— Nu ştiu ce-ai vrut să spui, domnule contabil, dar te asigur că te-ai exprimat la fel de limpede ca şi când ai fi vorbit în numele ministerului tău paralizat, îl întrerupse un bărbat obez îmbrăcat într-un costum negru, prea strâmt ca să-i cuprindă corpolenţa. Plus că am îndoielile mele că ai fi în stare să recunoşti o dobândă obţinută pe căi cinstite! Sigur, eu sunt la Apărare, iar voi aţi avut grijă să ne săriţi.

— Cum faceţi tot timpul cu Cercetarea! îi sări în ajutor un alt membru al adunării, un mărunţel cu aer de profesor, al cărui barbişon ciuntit se datora probabil vederii slăbite, necorectată nicide ochelarii cu lentile groase care îi

tronau pe nas. Auzi, dobândă! Şi cu alocaţiile de la stat cum rămâne?

— Ce v-am dat e mai mult decât suficient pentru savanţii tăi de grădiniţă! Banii sunt mai bine investiţi dacă te apuci să furi de la occidentali.

— Încetaţi! se răsti la ei preotul-asasin ridicând braţele ca un profet. Nu ne-am adunat aici ca să discutăm neînţelegerile dintre ministere. Toate aceste chestiuni vor fi dezbătute şi rezolvate de noua elită pe care o vom aduce la putere. Nu uitaţi că sunt monseniorul din Paris şi că împreună vom instaura o nouă ordine, în acord cu principiile generoase ale Marii Revoluţii! De acum înainte s-a terminat cu vremea complezenţei!

— Un concept de-a dreptul revoluţionar, domnule, rosti o tânără înjur de treizeci de ani, îmbrăcată cu o fustă plisată, al cărei chip fardat discret fu pe loc recunoscut de toată asistenţa: era redactor-comentator de ştiri la televiziunea naţională. Totuşi, cred că ar trebui să revenim la chestiunea informaţiilor şi a corectitudinii lor.

— Ce-ar mai fi de spus? rosti Carlos uitându-se pe rând, cu ochii săi negri ca noaptea, la fiecare dintre participanţii la întâlnire. Cum aş putea şti atâtea despre voi dacă informaţiile n-ar fi corecte?

— Nici nu vă pun cuvântul la îndoială, domnule, continuă redactorul de televiziune. Însă, ca jurnalist, sunt obligată să compar o informaţie şi cu alte surse, cu excepţia cazurilor în care ministerul hotărăşte dinainte ce este adevărat şi ce nu. Cum dumneavoastră nu lucraţi pentru Ministerul Informaţiilor, domnule, iar ceea ce s-a vorbit aici va rămâne între noi, aş dori totuşi să menţionaţi o altă sursă, pentru conformitate.

— Adică sunt pus la zid de nişte ziarişti manipulaţi când eu spun *adevărul!?* exclamă asasinul cu răsuflarea tăiată de furie. Tot ce v-am spus e realitate, iar voi ştiţi bine că nu vă mint.

— La fel de reale şi adevărate au fost şi crimele comise de Stalin, domnule. Şi totuşi ele au rămas îngropate timp de treizeci de ani, o dată cu cele douăzeci de milioane de cadavre.

—Vrei dovezi, ziaristo? Uite că-ţi dau o dovadă. Am ochi şi urechi sus de tot în KGB, şi anume pe însuşi generalul Grigori Rodcenko. El este ochii şi urechile mele, iar dacă vreţi să auziţi un adevăr crunt, atunci aflaţi că-mi este vândut trup şi suflet! Fiindcă eu sunt monseniorul din Paris!

Asistenţa se foi fâstâcită, se agită neliniştită şi toată lumea simţi nevoia să îşi dreagă glasul. Redactorul de la televiziune luă din nou cuvântul, vorbind de astă dată mai încet, cu ochii căprui plecaţi şi aţintiţi pe straiele preoţeşti.

— Poate că sunteţi cine pretindeţi a fi, domnule, începu ea, dar mi se pare că nu ascultaţi postul Radio Moscova. În urmă cu o oră s-a anunţat că generalul Rodcenko a fost împuşcat azi-dimineaţăde nişte criminali străini... De asemenea, ştirea mai menţiona faptul că toţi ofiţerii superiori din Komitet au fost convocaţi pentru o şedinţă fulger la care urmează să se discute urmările asasinării generalului. S-au făcut unele speculaţii prin care se încearcă o explicaţie a faptului că generalul Rodcenko, un ofiţer cu atâta experienţă, a putut să cadă în capcana întinsă de nişte străini.

— Vă daţi seama că or să-i scotocească prin dosare? adăugă funcţionarul

prudent ridicându-se băţos în picioare. KGB-ul va pune toate informaţiile sub lupă şi va căuta cu tenacitate „un motiv extraordinar”pentru o crimă ieşită din comun. Funcţionarul public extrem de circumspect îl privi pe ucigaşul în haine preoţeşti. Şi poate că o să dea de urma dumneavoastră, domnule. Şi a dosarelor pe care le deţineţi.

— Nu, spuse hotărât Şacalul, simţind cum pe tâmple i se formează broboane de sudoare. Nu! E imposibil! Nu există decât un exemplar al acestor dosare, iar originalul se află la mine. Nu există alte dosare!

— Dacă eşti convins de ceea ce spui, părinte, rosti obezul de la Ministerul Apărării, înseamnă că nu-i ştii pe cei din Komitet.

— Cum să nu-i ştiu! strigă Carlos simţind cum încep să îi tremure mâinile de furie. Toţi cei din Komitet îmi sunt vânduţi! Nu sunt străin de nici un secret fiindcă toate secretele la mine ajung! Am strâns tomuri întregi despre guvernele de pretutindeni, despre şefi de stat, generali, înalţi demnitari... Am oameni de încredere în lumea întreagă.

— Dar pe Rodcenko nu-l mai aveţi, continuă bărbatul îmbrăcat în costum închis la culoare, ridicându-se la rândul său de pe scaun. Iar, dacă stau să mă gândesc mai bine, nici n-aţi părut cine ştie ce surprins.

— Poftim?

— Ştiţi, majoritatea dintre noi, poate chiar toţi, avem un obicei. Când ne trezim dimineaţa, dăm drumul la radio. E o tâmpenie, o deprindere de care n-o să scăpăm niciodată, însă aşa stând lucrurile, presupun că toţi cei prezenţi au aflat de moartea lui Rodcenko... însă dumneavoastră nu ştiaţi, părinte, iar când doamna de la televiziune v-a comunicat vestea, n-aţi fost mirat, nici şocat...şi, cum s-ar spune, nici măcar surprins.

— Ba da! strigă Şacalul. Dar voi nu înţelegeţi că eu ştiu să mă stăpânesc. Tocmai de aceea au toţi atâta încredere în mine şi sunt căutat de liderii marxişti din lumea întreagă!

—Nici măcar nu se mai poartă, mormăi femeia cu păr blond încărunţit a cărei competenţă profesională se referea la întocmirea dosarelor de personal.

Şi aceasta se ridicase între timp în picioare.

— Ce vreţi să spuneţi? rosti Carlos în şoaptă, răguşit, pe unton ameninţător, care crescu rapid transformându-se într-un urlet. Sunt monseniorul din Paris! Datorită mie aţi trăit ani de zile fără să simţiţi lipsurile, cum în viaţa voastră n-aţi visat, şi acum mă luaţi la întrebări pe *mine?* Cum aş putea să ştiu lucrurile pe care vi le-am spus dacă nu m-aş afla printre aleşii din vârful piramidei moscovite? Aţi uitat cine sunt şi ce-mi datoraţi?

— Dar nu ştim cine *nu* sunteţi, spuse un alt bărbat ridicându-se în picioare.

Ca şi ceilalţi bărbaţi, era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, îngrijit şi proaspăt călcat, singura diferenţă fiind aceea că hainele lui aveau o croială ceva mai elegantă, dovadă a atenţiei pe care o acorda aspectului său exterior. Parcă şi chipul lui avea ceva aparte; era mai palid, privirea mai hotărâtă, cumva mai puţin timidă decât a celorlalţi, creând impresia că atunci când vorbeşte îi place să îşi aleagă cu grijă cuvintele.

— În afara titlului bisericesc pe care vi l-aţi declinat, nu ne-aţi spus nimic despre adevărata dumneavoastră identitate. Şi se pare că nici nu aveţi de gând să o dezvăluiţi. Cât priveşte informaţiile pe care ni le-aţi furnizat, ele nu reprezintă altceva decât lipsuri strigătoare la cer şi nedreptăţi fireşti ale sistemului nostru, însă comune şi imposibil de reglat în nici unul din ministere. Dacă alegeţi la întâmplare alte douăzeci de persoane din serviciile altor ministere, îndrăznesc să afirm că şi ei s-ar fi plâns de aceleaşi tare. Nimic nu-i nou sub soare...

— Cum îndrăzneşti!? urlă Carlos Şacalul cu venele de la gât umflate să-i plesnească. Cine eşti tu să-mi vorbeşti mie pe tonul ăsta? Eu sunt monseniorul din Paris, adevăratul fiu al Revoluţiei!

— Iar eu sunt procuror în Ministerul Justiţiei, tovarăşe monsenior, şi prin urmare un vlăstar mai tânăr al acestei revoluţii. Poate că nu-i cunosc personal pe capii KGB-ului care pretindeţi că v-ar fi subalterni, însă ştiu pe de rost pedepsele care se aplică atunci când încerci să-ţi faci dreptate singur şi în secret, înfruntându-ţi şefii direct, fără a raporta mai întâi cele întâmplate Biroului de Indisciplină. Revin şi spun că-i vorba de pedepse la care aş prefera să nu mă gândesc până ce nu deţin probe materiale serioase şi nu nişte informaţii provenind din surse necunoscute şi adunate în nişte dosare, lucruri probabil inventate de o mână de ofiţeri nemulţumiţi care, cine ştie, poate sunt chiar în posturi inferioare celor pe care le deţinem noi... Sincer să fiu, nu-mi doresc să-i cunosc personal, nici să mă compromit punându-mă gratuit într-o postură proastă care s-ar putea să mă trimită în faţa instanţei.

— Nu eşti altceva decât un avocăţel mărunt! mugi asasinul îmbrăcat în haine de preot încleştându-şi furios pumnii şi fulgerându-i cu o privire rea. Cu toţii sunteţi nişte mincinoşi! Răsuciţi adevărul şi-l răstălmăciţi cum vă convine! Sunteţi cu toţii nişteoportunişti şi nişte profitori!

— Frumos spus, rosti zâmbind omul legii din Ministerul de Justiţie. Numai că, tovarăşe, l-ai citat pe englezul Blackstone.

— N-am să mai tolerez o clipă insolenţa ta nesuferită!

— Nici n-ai de ce, tovarăşe preot, fiindcă eu mă gândeam să plec. Iar sfatul de om al legii pe care-l dau tuturor celor de faţă este să facă acelaşi lucru.

— Cutezi?

— Cum să nu? îi răspunse juristul sovietic permiţându-şi o glumă în timp ce îi privea zâmbind pe toţi cei din jur. N-aş vrea să ajung în situaţia de a-mi intenta singur proces, fiindcă sunt prea bun şi am să-l câştig.

— Banii! ţipă ca scos din minţi Şacalul. V-am trimis mii dedolari!

— Scrie undeva că i-am primit? întrebă juristul cu un aer nevinovat. Doar singur ţi-ai luat măsuri de precauţie să nu dea nimeni de urma ta. Găseam plicuri strecurate la cutia poştală sau în sertarul de la birou, cu bileţele frumos lipite pe ele prin care ne cereai să le ardem după ce le citim. Şi care dintre vajnicii cetăţeni ai Uniunii noastre ar fi nebun să recunoască faptul că i-a pus acolo? Ştiu şi ei că ar încurca-o şi s-ar pomeni azvârliţi în beciurile de la Liubianka... La revedere, tovarăşe monseniore, rosti procurorul de la Ministerul

de Justiţie îndreptându-se liniştit spre ieşire.

Rând pe rând, aşa cum veniseră, cei şapte îl urmară tăcuţi pe acesta, uitându-se peste umăr la ciudatul personaj care, pentru scurtă vreme şi într-un fel atât de neobişnuit, reuşise să dea un alt curs existenţei lor monotone de până atunci. Intuiau că drumul lui în viaţă fusese presărat de fapte ruşinoase, dezonorante, poate chiar crime. Moarte.

Totuşi, nici unul dintre ei nu se aştepta la ceea ce urmă. Asasinul în haine preoţeşti ţâşni în picioare, cu mintea întunecată de o furie oarbă. Ochii săi negri scăpărau scântei, iar sufletul său negru cerea răzbunare, răzbunare cumplită, bestială, sălbatică, pentru tot răul care i se făcuse în viaţă ca răspuns la faptele bune făcute şi la idealurile pure care îl animaseră. Văzu roşu în faţa ochilor şi simţi în nări miros de sânge. Cei care îl trădaseră îşi vor primi răsplata! Şacalul mătură cu un gest violent dosarele de pe masă şi căută arma în mormanul de ziare. Înşfăcă mitraliera ascunsă printre paginile îngălbenite şi urlă:

— Opriţi-vă! Cu toţii!

Nici unul din cei opt nu se supuse ordinului său, iar forţa nebunului ţâşni la suprafaţă comandându-i mintea şi mişcările. Ucigaşul apăsă pe trăgaci, iar bărbaţii şi femeile se prăbuşiră ca nişte cărţi de joc. Asasinul sări peste trupurile celor care îşi trăiau ultimele clipe de agonie, prăbuşiţi lângă uşă, şi alergă în stradă, cu mitralierascuipând moarte, secerând siluetele care încercau să scape în noapte, înjurând şi proferând blesteme la adresa necredincioşilor, blestemându-i să le putrezească sufletele în iadul pe care el îl trăia pe pielea lui.

— Trădători nenorociţi! Lichele ce sunteţi! Gunoaielor!! strigă Şacalul scos din minţi sărind peste cadavrele prăbuşite şi alergând spre maşina pe care şi-o procurase de la nefericitul echipaj de urmărire al KGB-ului.

Noaptea se sfârşise şi începuse o nouă zi.

Telefonul de la Metropol nu sună, ci făcu explozie. Alex Conklin deschise ochii, scutură din cap pentru a alunga amorţeala somnului şi întinse braţul spre aparatul care îl trezise brutal.

— Da? reuşi el să îngaime întrebându-se dacă vorbeşte în microfon sau în difuzor.

— Alexei, fiţi pe fază! Nu lăsaţi pe nimeni să intre şi pregătiţi-vă armele!

— Krupkin?... Ce dracu' tot spui acolo?

— Un câine turbat a scăpat din lesă şi umblă liber prin Moscova.

— Carlos?

— A înnebunit de tot. L-a omorât pe Rodcenko şi i-a măcelărit pe cei doi agenţi care trebuiau să-l urmărească. Azi-dimineaţă i-a găsit un ţăran, pe la ora patru – l-au trezit câinii cu urletele lor, probabil că vântul a adus miros de sânge.

— Iisuse, a luat-o razna... Dar ce crezi...

— Unul dintre agenţi a fost torturat înainte de a fi ucis, îi tăie vorba ofiţerul KGB intuind întrebarea lui Alex. El conducea maşina când am venit să

vă iau de la aeroport, un protejat de-al meu şi fiul unui coleg de cameră cu care am stat la cămin cât mi-am făcut facultatea. Un tânăr minunat, provenind dintr-o familie normală, însă nepregătit pentru o experienţă de acest soi.

— Crezi că i-a spus lui Carlos tot ce ştia despre noi?

— Da... totuşi, ar mai fi ceva. În urmă cu aproximativ o oră, pe strada Vavilova au fost ucise cu focuri de armă opt persoane. De fapt, corect ar fi să spun că au fost măcelărite, un masacru în toată regula. Înainte de a muri, una din femei, directoare la Ministerul Informaţiilor şi redactor la Televiziune, a apucat să spună că ucigaşul era îmbrăcat în haine de preot, că vine de la Paris şi că s-a prezentat sub numele de „monseniorul”.

— Iisuse! explodă Conklin trezindu-se de-a binelea şi, dând să coboare din pat, zări distrat ciotul de carne unde cu ani în urmă fusese un picior. Astea erau cadrele pe care le forma.

— Chiar aşa, ai folosit bine trecutul, spuse Krupkin. Dacă-ţi mai aminteşti, chiar ţi-am spus că recruţii ăştia or să-l lase baltă laprimul semn de pericol.

— Îl scol pe Jason...

— Alexei, ascultă-mă!

— Ce?

Conklin îşi propti telefonul între umăr şi bărbie şi întinse mâinile spre proteză.

— Am strâns o echipă tactică de atac, bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în civil, care primesc acum ultimele dispoziţii şi imediat după aceea se prezintă la voi.

— Bună mişcare.

— Însă intenţionat n-am prevenit nici personalul hotelului şi nici miliţia.

— Trebuie să fii tâmpit s-o faci, îi tăie vorba Conklin. Reuşim şi singuri să punem mâna pe ticălosul ăsta! Ceea ce nu s-ar întâmpla în veci dacă ne-am împiedica la tot pasul de uniforme şi chelneri care ţipă isterizaţi. Şacalul are ochi şi în genunchi.

— Fă cum ţi-am spus, îi zise sovieticul pe un ton autoritar. Nu laşi pe nimeni să intre, nu te arăţi la fereastră, ia-ţi toate măsurile de prevedere.

— Normal... Cum adică, să nu mă apropii de fereastră? Are să-i ia ceva timp până află unde stăm... până întreabă chelnerii, cameristele...

— Iartă-mă, prietene, îl întrerupse Krupkin, dar cum poţi refuza un preot care întreabă la recepţie de doi americani, dintre care unul are un defect la picior, mai ales dacă acest preot se scoală cu noaptea-n cap să-i vadă?

— Bine gândit, deşi cam paranoică gândirea asta a ta.

— Eşti aproape de ultimul etaj, iar peste drum, fix pe deasupra Marx Prospekt-ului, se află acoperişul unei clădiri cu birouri.

— Şi mai ai o calitate – gândeşti rapid.

— Oricum, mult mai rapid decât cretinul ăla instalat la Dzerjinski. Te sunam mai de mult, însă excepţionalul meu comisar Kartoski a găsit de cuviinţă să mă anunţe acum două minute.

— Îl scol pe Bourne.

— Ai grijă.

Conklin nu mai auzi recomandarea sovieticului. Lăsă receptorul în furcă

imediat şi îşi trase gheata, prinzând curelele cu arici la nimereală peste picior. Deschise sertarul noptierei de unde scoase automatul Graz Buria, o armă proiectată special pentru KGB şi prevăzută cu trei încărcătoare. După cum se ştie, Graz este singurul tip de pistol-mitralieră la care se poate ataşa un amortizor. Instrumentul cilindric se rostogolise spre fundul sertarului, iar Alex îl culese de acolo şi îl fixă pe ţeava scurtă. Clătinându-se, îşi trase pantalonii pe el, vârî arma la cingătoare şi se îndreptă şchiopătând spre uşă. O deschise şi îl descoperi pe Jason, gata îmbrăcat, în picioare în faţaferestrei din camera de zi decorată în stil victorian.

— Probabil că a fost Krupkin, spuse Bourne.

— Da. Pleacă de la geam.

— Carlos? Bourne se răsuci spre Alex şi sări în lături. Ştie că suntem la Moscova? întrebă el, după care adăugă: ştie unde suntem?

— Răspunsul este da la ambele întrebări. Conklin îi relată pe scurt conţinutul convorbirii cu Krupkin. Toate astea îţi spun ceva? întrebă Alex după ce sfârşise.

— E făcut ţăndări, îi răspunse Bourne pe un ton liniştit. Odată şi odată tot trebuia să se întâmple aşa. Uite că a sosit şi clipa să sară în aer bomba cu explozie întârziată care îi ticăie în creier de atâta vreme.

— Aşa mi-am zis şi eu. Cadrele din Moscova l-au trimis la plimbare şi atunci n-a mai suportat. A făcut explozie.

— Sincer îţi spun, regret că au murit, zise Bourne. Mi-aş fi dorit ca lucrurile să se petreacă altfel; însă nu pot spune că regret vreo clipă că Şacalul şi-a ieşit din minţi. Pentru că exact în starea asta şi-a dorit el să mă aducă pe mine... Să explodez.

— Kruppie s-a exprimat foarte bine, completă Conklin. Are o dorinţă maladivă de a se răzbuna pe toţi cei care au descoperit că e nebun. Acum, ştiindu-te aici – şi trebuie să presupunem că a aflat – simte că a venit clipa să scape de obsesia care îl macină de-o viaţă, că poate scăpa de la moarte doar omorându-te pe tine... toate astea pesemne îi dau un sentiment de triumf, de putere, care-l face să se creadă mai presus decât moartea.

— Cred că discuţi prea mult cu Panov... Chiar mă-ntreb, cum s-o mai fi simţind Mo?

— Încearcă să nu te gândeşti la el. Azi-dimineaţă la trei am sunat să văd ce face. Medicul mi-a spus că s-ar putea să-şi piardă braţul stâng, să sufere o uşoară paralizie la piciorul drept, dar una peste alta, sunt mari şanse să scape.

— Ce-mi pasă mie de braţele şi de picioarele lui. Mă interesează ce-i face capul.

— Pe cât se pare, e neatins. Sora-şefă de pe etaj spunea că, pentru un medic, e un pacient insuportabil.

— Slavă Cerului!

— Parcă ziceai că nu crezi în Dumnezeu.

— E un tic verbal. Dacă nu crezi, întreabă-l pe Mo.

Bourne remarcă arma pe care o vârâse Alex sub curea şi făcuun gest scurt spre ea.

— Nu ţi se pare că o porţi prea la vedere?

— Şi cine crezi că o vede?

— Cel de la serviciul la cameră, îi răspunse Bourne. Am sunat şi i-am rugat să ne trimită sus orice de mâncare şi o cană plină cu cafea.

— Exclus. Krupkin mi-a cerut să nu lăsăm pe nimeni înăuntru, iar eu am apucat să-mi dau cuvântul că aşa voi face.

— Nu crezi că e cam paranoic...

— Cam aşa m-am exprimat şi eu, numai că acum suntem pe teritoriul lui, nu al nostru. Acelaşi lucru e valabil şi pentru ferestre.

— Ia stai aşa! exclamă Bourne. Şi dacă am dreptate?

—Puţin probabil, dar cine ştie... Conklin nu apucă să sfârşească ce avea de spus, că Jason vârî mâna sub haină de unde scoase arma primită de la ofiţerul rus şi se îndreptă către ieşirea spre coridor. Ce vrei să faci? strigă Alex.

— Încerc să-i dau dreptate prietenului tău Kruppie, deşi probabil se înşală... Oricum, merită încercarea... Du-te acolo, îi spuse Bourne pe un ton autoritar, arătându-i spre colţul din stânga al camerei. Nu încui uşa, iar când o să bată chelnerul, tu spune-i să intre – în rusă.

— Şi tu ce faci?

— În capătul coridorului este o maşină de îngheţată. Nu funcţionează, dar e băgată în aceeaşi nişă cu un automat de Pepsi. Şi ăsta e stricat, aşa încât am să mă ascund după ele.

— Slavă Cerului că sunt capitalişti, chiar şi necinstiţi, pe lumea asta. Hai, du-te!

Fostul membru al Meduzei, cunoscut odinioară sub numele de Delta One, descuie uşa, o întredeschise prudent, se uită atent pe coridor şi, nezărind nici o mişcare, o zbughi afară. O rupse la fugă spre capătul coridorului şi ajunse la nişa care adăpostea cele două automate, se strecură între peretele din dreapta şi maşina de Pepsi defectă. Aşteptă răbdător, încovrigat în spaţiul strâmt, simţind cum genunchii şi picioarele încep să-l doară – senzaţie pe care nu o cunoscuse de ani de zile – apoi auzi zgomotul roţilor unui cărucior. Sunetul crescu pe măsură ce căruciorul aşternut cu faţă de masă se apropia de ascunzătoarea lui, apoi chelnerul trecu de el şi se opri la uşa apartamentului. Îl studie atent pe chelner, un tânăr abia trecut de douăzeci de ani, blond, scund, cu ţinuta unui subaltern servil. Era autentic, cu nimic în atitudinea lui care să îi amintească de Carlos, îşi spuse Bourne ridicându-se anevoie în picioare. Auzi vocea înfundată a lui Conklin venind din interior şi invitându-l pe chelner înăuntru. Iar când tânărul deschise uşa şi împinse măsuţa pe rotile dând să intre, Jason vârî la loc arma în tocul de la piept. Se aplecă şi începu să-şi maseze gamba piciorului drept, încercând să încălzească zona unde i se pusese un cârcel.

Şi, deodată, lovitura se abătu ca un talaz înfuriat care se sparge de un ţărm stâncos. Dintr-o ascunzătoare nevăzută de pe coridor, ţâşni o siluetă îmbrăcată în negru care trecu în fugă pe lângă nişa lui Bourne. Jason abia avu timp să se lipească de perete. Era Şacalul!

CAPITOLUL XXXVIII

În accesul său de nebunie, Carlos îşi repezi cu furie umărul stâng în pieptul tânărului şi îl proiectă cât colo, peste căruciorul plin cu tăvi, farfurioare şi ceşti. Acesta se răsturnă, iar mâncarea şi băutura se împrăştiară pe coridor, împroşcând pereţii şi mocheta din hol. Chelnerul plonjă fulgerător spre stânga şi, din salt, scoase un pistol de la brâu. Şacalul, fie intuind, fie zărind mişcarea cu coada ochiului, se răsuci furios, cu automatul scuipând foc sălbatic, iar gloanţele îl ţintuiră pe rus de perete, sfârtecându-i pieptul şi muşcându-i nemilos din craniu. În cursul acestui moment de groază, ţeava automatului lui Bourne i se încurcă în haine, iar Jason îl smulse afară cu furie, sfâşiindu-şi cămaşa. Carlos se întoarse spre el şi îl zări, iar privirile li se întâlniră o secundă. Ochii injectaţi ai asasinului îl fixară mânioşi, dar luminaţi pentru o clipă de o scânteie triumfătoare.

Jason reuşi în sfârşit să scoată arma, trase şi se ghemui la loc în spaţiul strâmt din nişă, în timp ce gloanţele scuipate de mitraliera Şacalului sfârtecau carcasa maşinii de băuturi răcoritoare şi smulgeau aşchii de plastic din automatul de îngheţată. Trântit pe burtă, Bourne trase prin deschizătura precarei sale ascunzători, cu arma Graz Buria ridicată spre agresorul său, nedezlipindu-şi degetul de pe trăgaci. Iar canonada armei lui era susţinută de alte focuri, dar nu de automat. Alex trăgea din apartament! Carlos era prins la mijloc! Visul se putea împlini, totul putea să se sfârşească pe coridorul unui hotel din Moscova! Era posibil! Dă, Doamne, să se termine odată! Dă Doamne!

Şacalul urlă, un ţipăt care sfida moartea. Îl răniseră. Bourne se târî înapoi în ascunzătoare, se sprijini de perete, pentru o clipă atent la zgomotul maşinii de îngheţată care pornise singură. Se ghemui din nou şi îşi apropie faţa de deschizătura nişei, când nebunul din hol se repezi dezlănţuit spre el urlând, cuprins de febra de a ucide. Asemenea unui animal rănit şi închis într-o cuşcă, Şacalul se învârtea pe culoar şi trăgea fără contenire, de parcă ar fi vrut să doboare nişte inamici nevăzuţi care îl încolţiseră. Dinspre capătul îndepărtat al culoarului răzbătură până la Jason două ţipete ascuţite de groază; un bărbat şi o femeie fuseseră atinşi, răniţi sau poate omorâţi, de gloanţele care zburau în toate direcţiile.

— Culcat! urlă Conklin de pe coridor dând o comandă a cărei motivaţie Jason nu o înţelese. Ascunde-te! Lipeşte-te de perete!

Bourne se supuse, înţelegând că trebuie să se strângă într-un spaţiu cât mai mic şi să îşi protejeze capul în colţ. Prima explozie îl proiectă în perete, iar aproape imediat se auzi şi următoarea, de pe culoar, mai puternică şi făcând să se cutremure pereţii. Grenade!

Fumul înecăcios se amestecă cu o ploaie de bucăţi de plastic şi cioburi. Focuri de armă. Nouă la rând, trase cu un pistol Graz-Buria... Alex! Jason ţâşni în picioare şi alergă afară din ascunzătoare. Conklin stătea în faţa uşii deschise a apartamentului, iar la picioarele lui zăcea răsturnat căruciorul adus de

chelner. Alex smulse furios magazia goală şi se căută prin buzunare după alt încărcător.

— N-am nici unul la mine! spuse el mânios, referindu-se la încărcătoarele pe care i le lăsase Krupkin. A scăpat pe culoar, în dreapta, iar eu n-am nici măcar o grenadă la mine!

— Lasă că am eu şi sunt mai iute de picior decât tine, spuse Jason smulgând magazia goală din armă şi înlocuind-o cu una plină pe care o scosese din buzunar. Întoarce-te în cameră şi sună la recepţie. Spune-le să elibereze ringul.

— Krupkin zicea...

— Dă-l dracu' pe Krupkin cu ce-a spus cu tot! Mai bine spune-le tu ălora de jos să oprească lifturile, să blocheze toate ieşirile de pe scări şi să nu lase pe nimeni la etajul ăsta!

— Acum pricep ce...

— Mişcă!

Bourne se repezi înainte pe culoar şi se opri încruntat lângă perechea prăbuşită. Cei doi gemeau de durere, hainele le erau pătate de sânge, dar mişcaseră. Mişcau, nu muriseră încă!

— Cheamă pe cineva aici! îi porunci Jason lui Alex arătându-i cu un semn scurt uşa care ducea spre scări. Trăiesc! Ieşi de acolo; şi vezi, n-o folosi decât pe aceea!

Şi vânătoarea începu, o vânătoare neobişnuită într-un spaţiu închis, la cel de-al zecelea etaj al hotelului Metropol, în prezenţa unei asistenţe nevăzute pe care o ghiceai ascunsă, îngrozită, prin camere. Nu trebuia să ai prea multă imaginaţie pentru a-ţi închipui că în spatele uşilor închise, de-a lungul coridoarelor pustii care încă răsunau de şuierul sălbatic al gloanţelor, bărbaţi şi femei sunau înnebuniţi la recepţie să anunţe cele întâmplate. Iar strategia elaborată şi ideea cu echipa de agenţi KGB îmbrăcaţi în civil pe care o pusese Krupkin la punct fusese zădărnicită de atacul neaşteptat al Şacalului.

Unde era acum? În capătul îndepărtat al culoarului pe care pătrunsese Jason se afla o altă ieşire spre casa scărilor, iar de-a lungul coridorului, cam cincisprezece sau poate optsprezece camere. Carlos era foarte abil; iar acum, rănit fiind, precis va recurge la una din tacticile extraordinare pe care le deprinsese în cursul unei întregi existenţe de luptă pentru supravieţuire. Dar singura dorinţă care îl anima acum era nu atât să supravieţuiască, cât să-şi doboare duşmanul de o viaţă... Bourne realiză cu o tresărire că raţionamentul pe care îl desfăşurase în privinţa Şacalului, de fapt era valabil şi în cazul lui. Oare care fuseseră vorbele bătrânului Fontaine când, împreună în camera întunecată de la etaj a hotelului de pe Tranquility Isle, urmăriseră de la fereastră procesiunea de preoţi dintre care unul, ştiau precis, era vândut Şacalului?...„... Doi lei bătrâni care se pândescunul pe celălalt fără să le pese câtuşi de puţin dacă din vina lor mor oameni nevinovaţi”... Aşa spusese Fontaine, bărbatul care nu îşi precupeţise viaţa şi se sacrificase pentru un alt bărbat pe care abia dacă îl cunoştea, doar pentru că viaţa lui nu mai avea sens fără femeia iubită. Jason se furişă tăcut pe coridor în jos şi ajunse în dreptul

primei uşi, întrebându-se dacă el era în stare de un asemenea sacrificiu. Pentru el, nimic nu era mai de preţ pe lumea asta decât să trăiască – alături de Marie şi de copiii lor – dar dacă ea s-ar duce... dacă i-ar pierde... oare pentru el viaţa ar mai avea sens? Ar fi în stare să renunţe la viaţă dacă ar întrezări la alt bărbat o scânteie care să îi amintească de el, de David Webb?

Nu avea vreme de filozofie ieftină. Fă speculaţii în timpul tău liber, David Webb! N-am nevoie de tine, ticălos slab şi plângăcios ce eşti! Dă-mi pace! Eu trebuie să smulg penele unei păsări de pradă pe care o caut de treisprezece ani. Are gheare ascuţite şi a omorât de prea multe ori, iar acum vrea să-i omoare pe ai mei... pe ai tăi. Lasă-mă-n pace!

Sânge. Pe carpeta maronie luceau scurt în lumina slabă a aplicelor nişte pete mici, stacojii. Bourne se aplecă şi le atinse. Erau umede. Urme proaspete de sânge – roşii ca sângele. Se înşirau de-a lungul coridorului, trecând prin dreptul primei uşi, apoi a celei de-a doua, tot pe partea stângă... Apoi tăiau culoarul, dar nu în linie dreaptă, ci în zigzag, întrerupte, de parcă rana ar fi fost legată cu ceva şi sângerarea parţial oprită. Urma continua pe partea dreaptă, trecea prin faţa celei de-a şasea uşi, a celei de-a şaptea... apoi brusc, stropii stacojii dispăreau... Ba nu, nu complet. Parcă era o pată minusculă care trecea pe partea stângă, abia vizibilă... Da, era un strop de sânge! Abia sesizabil, deasupra clanţei uşii care dădea în cea de-a opta cameră, la nici şase metri de ieşirea de serviciu dinspre casa scărilor. Carlos se afla înăuntru şi luase ostatici.

Din acest moment începea numărătoarea inversă. Fiecare secundă era nepreţuită, fiecare mişcare era vitală şi fiecare sunet trebuia speculat la maximum dacă voia să-l captureze sau să-l ucidă pe Şacal. Bourne îşi stăpâni spasmele musculare care îl săgetau în tot corpul şi, păşind neauzit, refăcu drumul pe care venise. Se opri la treizeci de paşi de cea de-a opta cameră de pe culoar şi auzi abia acum ţipetele, plânsetele şi suspinele înăbuşite care răzbăteau din spatele uşilor închise. Oaspeţii hotelului primiseră instrucţiuni traduse în diversele lor limbi şi inspirate de ordinele seci transmise de Krupkin: *Vă rugăm să nu ieşiţi din cameră. Nu permiteţi nimănui să intre. Oamenii noştri fac cercetări.* Întotdeauna apăreau „oamenii noştri”, dar niciodată nu se spunea clar că miliţia sau autorităţile întreprind cercetări. Însă lui Delta One, fostul luptător al Meduzei, îi convenea panica de minune. Panica şi diversiunea, iată doi aliaţi denădejde care garantează succesul atunci când vrei să atragi pe cineva în cursă.

Ridică pistolul automat Graz Buria şi trase două focuri într-unul din candelabrele splendide care împodobeau tavanul, urlând în acelaşi timp cu furie şi acoperind cu glasul săubaritonal detunăturile asurzitoare şi zgomotul de sticlă spartă care se împrăştia în mii de cioburi pe mochetă:

— A luat-o pe acolo! E îmbrăcat într-o sutană neagră!

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Bourne alergă călcând apăsat înapoi pe culoar şi trecu de uşa celei de-a opta camere strigând din nou:

— Ieşirea... Ieşirea de incendiu!

Se opri şi trase încă un foc într-un alt candelabru, vacarmul exploziei acoperind absenţa zgomotului de paşi. Jason se răsuci, se lipi cu spatele de

peretele aflat în faţa uşii camerei a opta, apoi se repezi înainte, aruncându-se cu toată greutatea în uşă, zdrobind-o, smulgând-o din ţâţâni. Se năpusti înăuntru şi se aruncă la podea, cu arma pregătită pentru un tir prelungit.

Undeva greşise! Simţi instinctiv, pe loc, că i se întindea lui o cursă! Auzi uşa deschizându-se pe culoar... o auzise sau intuise că se deschide? Se rostogoli fulgerător spre dreapta, o dată şi încă o dată, se încurcă într-o veioză cu picior lung şi se debarasă de ea azvârlind-o spre uşă, prinzând din zbor, cu coada ochiului, imaginea unei perechi de bătrâni înlănţuiţi, ghemuiţi într-un colţ.

În cameră dădu buzna o siluetă îmbrăcată în alb, cu un automat în mână scuipând foc la întâmplare, ţăcănitul asurzitor al armei sporindu-i şi mai mult sentimentul că inevitabilul era iminent. Cu disperare, Bourne trase în plin în masa de carne înveşmântată în alb şi se trânti de peretele din stânga, ştiind că o fracţiune de secundă era suficientă să-l doboare pe asasin lovindu-l din dreapta, unde era descoperit. Reuşise!

Îl împuşcase pe Şacal în umăr... umărul drept! Acesta scăpă arma din mână şi ridică instinctiv braţul, cu degetele încleştate ca nişte gheare, spre locul unde gloanţele scuipate de pistolul Graz Buria îi muşcaseră din carne. Dar nu se opri. Se răsuci, iar mişcarea desfăcu poalele albe ale halatului ca pe nişte aripi imense: cu mâna stângă se prinse de umăr încercând să oprească sângerarea, iar cu piciorul lovi cu sălbăticie lampa căzută pe podea şi i-o azvârli lui Jason în faţă.

Bourne trase din nou, pentru o clipă derutat de umbra lămpii care zbura spre el şi care lovi patul încins al armei. Glonţul ricoşă în perete, iar Jason potrivi cu mâini tremurătoare pistolul şi apăsă cu sete pe trăgaci, pentru lovitura de graţie... Dar nu auzi decât sunetul imposibil al unui ţăcănit sec, scurt, metalic. încărcătorul era gol! Pe coate, se târî până la arma pe care o scăpase Şacalul şi îl zări, neputincios, dispărând prin uşa smulsă din ţâţâni, afară, pe coridor. Jason se ridică, dar se prăbuşi aproape imediat la podea. Iisuse! Nu-l ţineau genunchii! Se târî spre pat şi se întinse, peste cearşafurile răvăşite, spre telefonul de pe noptieră... Era făcut ţăndări. Şacalul îl făcuse praf şi pulbere! În demenţa lui, Carlos nu scăpase din vedere nici un amănunt, apela deci la toate tacticile şi ripostele pe care le folosise şi în trecut.

Un alt sunet! De astă dată puternic şi scurt. Uşa dinspre casa scărilor fusese dată de perete, rama sa metalică lovind zidul de beton. Şacalul cobora deci spre holul de la intrare. Iar dacă cei de la recepţie îl ascultaseră pe Conklin, atunci Şacalul era ca şi prins în laţ, fără putinţă de scăpare!

Bourne aruncă o privire perechii care se trăsese speriată în colţ şi simţi cum îl străbate un val de duioşie văzându-l pe bătrân cum o apără pe femeie cu propriul său trup.

— E-n regulă, spuse el încercând să-i liniştească şi adresându-li-se pe un ton liniştit, plin de blândeţe. Ştiu că poate nu înţelegeţi ce vă spun, însă aş vrea să ştiţi că s-a sfârşit.

— Nici noi nu vorbim ruseşte, răspunse bătrânul englez pe un ton sacadat, milităros, ridicând ochii spre Jason. Dacă eram cu treizeci de ani mai

tânăr, nu-l lăsam eu să intre! Armata a Treia, ştiţi, am luptat alături de Monty. Am fost grozavi la El Alamein, cu toţii. Cum s-ar zice, vârsta îşi spune cuvântul.

— Lăsaţi, domnule general...

— Numai de brigadă...

— Bine! Bourne se întinse pe pat şi îşi pipăi genunchiul. Îşi revenise, nu-l mai durea. Mă duc să caut un telefon!

— Ştiţi, ceea ce m-a scandalizat cu adevărat a fost rochia aia împuţită! continuă veteranul de la El Alamein. A dracului rochie... Dezgustătoare – vai, scuză-mă, draga mea.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Rochia albă, tinere! Precis a luat-o de la familia Binky – perechea care locuieşte vizavi de noi şi cu care am plecat în această călătorie. Cred că el i-a cumpărat-o de la minunatul Beau Rivage din Lausanne. Zdreanţa aia împuţită e şi-aşa o mizerie, dar să i-o şi dăruiască scroafei ăleia bătrâne, asta chiar depăşeşte orice închipuire!

În câteva secunde, Jason înşfăcă arma Şacalului, se repezi pe uşă afară şi intră în camera de pe partea cealaltă a culoarului, pentru a se convinge pe loc, la vederea lui Binky, că tovarăşul de călătorie al generalului de brigadă merita mult mai mult respect decât era dispus să recunoască prietenul său. Zăcea prăbuşit pe podea, într-o baltă de sânge, iar pieptul şi gâtul îi erau deschise de câteva răni de pumnal.

— Nu reuşesc să chem pe nimeni! ţipă isterizată bătrâna cu păr cărunt şi rar care stătea în genunchi lângă victimă. S-a bătut ca un nebun, presimţind că preotul nu va trage în el.

— Încercaţi să-i opriţi sângele! strigă Bourne aruncând scurt o privire spre telefon.

Era neatins! Se năpusti spre el şi, în loc de recepţie, formă numărul apartamentului său.

— Krupkin? ţipă Alex în receptor.

— Nu, eu sunt! în primul rând: Carlos fuge pe scări – prin holul pe unde l-am urmărit. În al doilea rând: avem un bărbat ciopârţit în bucăţi, pe acelaşi etaj, uşa a şaptea pe dreapta. Grăbeşte-te!

— Cât mă ţin picioarele. Am o linie curată cu recepţia.

— Pe unde dracu' umblă KGB-iştii ăştia?

— Echipa tocmai a sosit. M-a sunat Krupkin din hol, chiar înainte să vorbesc cu tine... tocmai de aceea am şi crezut că...

— Mă duc spre scară!

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Fiindcă-i al meu!

Jason se năpusti pe uşă afară fără a-i spune măcar o vorbă de consolare femeii isterizate... pentru simplul motiv că nu era în stare să scoată o vorbă. O luă la fugă spre ieşirea de serviciu strângând la piept arma Şacalului. Alergă pe scări în jos şi nu auzi decât zgomotul propriilor paşi. Se opri pe cea de-a şaptea treaptă, îşi scoase pantofii pe rând, apoi şosetele, iar contactul cu piatra rece a treptelor îi aminti de junglă, de pământul bătătorit şi răcoros al dimineţilor când

pornea la luptă. Iar amintirea aceasta îndepărtată avu darul să-i dea un sentiment de siguranţă şi să-i împrăştie temerile – jungla se arătase întotdeauna prietenoasă cu luptătorul Delta One al Meduzei.

Coborî scările, treaptă după treaptă şi etaj după etaj, urmărind petele de sânge din ce în ce mai pronunţate; ultima rană era, după toate aparenţele, foarte gravă. Uşile care duceau pe palier erau blocate şi nu puteau fi deschise decât dinăuntru sau folosind chei speciale. Aşadar, judecând după petele lăţite de culoare stacojiu-închis, Şacalul probabil încercase să le deschidă cu forţa dar nu reuşise.

Dar la cel de-al doilea etaj şi apoi la primul, urmele de sânge dispăreau! Carlos era prins în cursă! Undeva în întunericul de sub el îl aştepta asasinul, iar prin moartea lui, el, Jason, avea să fie în sfârşit liber! Fără a scoate un sunet, Bourne extrase o cutie de chibrituri din buzunar, se lipi cu spatele de zidul rece, aprinse un băţ şi, cu palmele făcute căuş, dădu foc cutiei. Aruncă torţa improvizată peste balustradă, cu arma întinsă înainte, pregătit să tragă fără contenire la prima mişcare pe care ar fi sesizat-o dedesubt.

Dar nu se întâmplă nimic... Nimic! Jos nu era nimeni! Imposibil! Jason sări treptele două câte două, ajunse la parter şi se năpusti cu toată forţa în uşa închisă care dădea în holul de la recepţie.

— *Şto?* urlă un rus din interior. *Kto tam?*

— Sunt american! Colaborez cu KGB-ul! Dă-mi drumul!

— *Şto?...*

— Am înţeles, se auzi o altă voce. Când deschid, să nu te sperii dacă ai să vezi armele aţintite spre tine. Bine?

— Bine! ţipă la rândul lui Bourne, amintindu-şi în ultima clipă că era mai bine să arunce arma pe care i-o luase Şacalului.

— *Da!* spuse ofiţerul sovietic de miliţie, corectându-se imediat ce zări arma la picioarele lui Jason. *Niet!* urlă el.

— *Atvari!* rosti Krupkin înecându-se, repezindu-şi trupul masiv înainte.

— *Pacemu?*

— *Komitet!*

— *Prekrasno,* spuse ofiţerul dând din cap a încuviinţare fără tragere de inimă, dar rămânând pe loc.

— Ce cauţi aici? întrebă Krupkin. Holul e curat şi oamenii noştri sunt la posturi.

— A trecut pe aici! mormăi Bourne, iar şoapta lui se pierdu într-un murmur de neputinţă.

— Şacalul? întrebă uimit Krupkin.

— A coborât pe scări! Pe aici. Şi nu putea scăpa fugind pe palier, fiindcă uşile de incendiu sunt blocate din interior. Numai dacă ar fi avut un drug gros le-ar fi putut sparge.

— *Skaji!* spuse ofiţerul KGB în rusă adresându-i-se celui care asigura paza hotelului. A intrat cineva pe uşa asta după ce v-am ordonat să blocaţi toate căile de acces şi toate ieşirile?

—Nu, domnule! îi răspunse miliţianul. Doar o femeie isterică într-un halat

pătat. De spaimă, zicea că a căzut în baie şi s-a tăiat. Urla într-aşa un hal încât am crezut c-o să moară de inimă şi am condus-o imediat la cabinetul medical.

Krupkin se întoarse spre Jason şi îi traduse în engleză:

— Doar o femeie, o femeie isterizată care s-a lovit.

— O femeie? E sigur?... Cum avea părul?

Dimitri îl întrebă pe cel de la pază, iar după ce bărbatul îi răspunse, se întoarse din nou spre Bourne:

— Zice că roşu şi cârlionţat.

— Roşcat? Iar Jason întrezări o imagine extrem de neplăcută. Am nevoie de un telefon de interior... ba nu, cel de la recepţie! Vino, cred că am nevoie de serviciile tale. Bourne alergă în picioarele goale, cu Krupkin urmându-l greoi, spre recepţionerul aşezat în spatele tejghelei. Vorbeşti engleza?

— Desigur, chiar foarte bine, chiar cu expresii, domnule.

— Am nevoie de planul zece. Rapid!

— Poftim?

Krupkin făcu oficiile de interpret, iar pe birou îşi făcu imediat apariţia un dosar cu pagini format A3, pliate în mape de plastic. Jason dădu grăbit paginile şi se opri la una:

— Asta-i camera! spuse Jason arătând cu degetul un pătrăţel şi încercând să se exprime cât mai calm cu putinţă, spre a nu-l speria pe recepţioner. Dă-mi legătura! Dacă sună ocupat, întrerupeconvorbirea şi dă-mi-l mie!

Krupkin traduse din nou conştiincios, iar un telefon îşi făcu apariţia pe tejghea. Bourne ridică receptorul şi spuse:

— La telefon este cel care a intrat la dumneavoastră în cameră acum câteva minute...

— O, da. Sigur, dragă domnule. Vă mulţumesc din inimă! Doctorul este aici, iar Binky...

— Trebuie să-mi spuneţi ceva şi vreau să aflu imediat... Când plecaţi în călătorie, luaţi cu dumneavoastră meşe, peruci, sau lucruri de felul ăsta?

— Ascultă, tinere, întrebarea dumitale e de-a dreptul impertinentă...

— Doamnă, să ştiţi că n-am timp de politeţuri. E foarte important să-mi răspundeţi la întrebare. Aveţi aşa ceva?

— De fapt, da, am. Ştiţi, nu mai e un secret pentru nimeni, dar prietenii mei trec cu vederea aceste mici artificii. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, am diabet... iar părul mi s-a rărit îngrozitor.

— Din întâmplare, una din peruci este roşcată?

— Da. Îmi place să schimb...

Bourne trânti receptorul şi se întoarse spre Krupkin.

— Ticălosul ăsta iar a avut noroc să scape. A fost Carlos!

— Vino cu mine! spuse Krupkin.

Şi împreună traversară în fugă holul pustiu al hotelului Metropol îndreptându-se spre partea din spate, care adăpostea birourile. Ajunseră în faţa cabinetului medical şi deschiseră uşa... Pentru a se opri imediat în prag, îngroziţi de scena care îi aştepta înăuntru.

Pe masa de consultaţie şi pe podea erau împrăştiate în neorânduială role

de tifon, tampoane folosite în grabă, seringi sparte şi tuburi cu antibiotice, de parcă o persoană în criză de timp nu ştiuse pe ce să pună mâna mai repede. Totuşi, nu aceste amănunte îi şocară pe cei doi, care abia dacă avură timp să le observe. Jason şi Krupkin nu reuşeau să îşi desprindă ochii de pe femeia care îi acordase primul ajutor pacientului dement. Infirmiera de la Metropol era răsturnată pe scaun, cu capul lăsat pe spate şi beregata tăiată cu un bisturiu, iar pe uniforma ei albă, până nu de mult imaculată, se prelingea acum un firicel de sânge. Demenţă!

*

* *

Dimitri Krupkin era în picioare lângă masa din camera de zi a apartamentului pe care îl ocupau cei doi americani şi vorbea la telefon. Alex Conklin era aşezat pe canapeaua îmbrăcată în brocart şi îşi masa piciorul, iar Bourne privea absent pe fereastră spre Marx Prospekt. Alex ridică privirea spre ofiţerul KGB şi îi adresă un zâmbetabia schiţat, iar Krupkin dădu scurt din cap, a încuviinţare, nedezlipindu-şi ochii de pe Conklin. Cei doi îşi transmiseseră un mesaj din priviri şi se înţeleseseră fără a rosti un cuvânt. Doi adversari redutabili, angajaţi, în tabere diferite, într-un război fără sfârşit în care pot fi câştigate bătălii, dar niciodată rezolvate conflicte teoretice.

— Atunci, tovarăşe, înseamnă că am consimţământul dumneavoastră, rosti Krupkin în ruseşte. Să fiu cinstit, am să mă folosesc de el... Bineînţeles că înregistrez convorbirea! Dumneavoastră n-aţi proceda în acelaşi fel?... Perfect! Şi-acum, că am stabilit ce răspundere avem fiecare dintre noi, aş dori să recapitulez. Bărbatul este grav rănit, aşa încât am alertat toate staţiile de taxi şi toate spitalele din Moscova. Am transmis coordonatele maşinii furate, iar dacă cineva zăreşte un vehicul sau un bărbat care ar corespunde descrierii făcute, trebuie să vă raporteze imediat. Pedeapsa care îi aşteaptă pe cei care nu se supun ordinului este Liubianka, sper că e clar pentru toată lumea... Perfect! Sper că ne-am înţeles şi aştept să mă căutaţi când apare ceva nou, da?... Lăsaţi, tovarăşe, nu e momentul pentru atacuri de cord. Îmi dau şi singur seama că sunteţi superiorul meu, dar, în definitiv, trăim într-o ţară în care proletariatul e la putere, da? Vă rog să urmaţi sfatul unui subaltern indisciplinat care are o experienţă foarte bogată. Vă urez o zi bună... Nu, nu vă ameninţ, foloseam doar o expresie pe care am învăţat-o la Paris... cred că de origine americană. Krupkin închise şi scoase un oftat. Mă văd nevoit să le dau dreptate aristocraţilor noştri dispăruţi, dar atât de bine educaţi.

— Ar fi bine să-ţi păstrezi părerea asta pentru tine, observă Conklin arătând cu bărbia spre telefon. Presupun că n-a apărut nimic interesant.

— Nimic important de la care să pornim la atac, totuşi ceva foarte interesant, ba chiar aş putea spune fascinant, într-un fel de-a dreptul macabru.

— Vrei să spui, ceva care are legătură cu Şacalul?

— Cu cine altcineva? Krupkin clătină nedumerit din cap, iar Bourne se întoarse spre el. Am trecut pe la birou să-mi iau mica echipă de asalt şi am

găsit pe masă opt plicuri mari dintre care doar unul fusese deschis. Le-au găsit miliţienii pe Vavilova şi, băieţi disciplinaţi, după ce au citit conţinutul şi-au zis că nu e cazul să se amestece în chestiuni care nu-i privesc, aşa că ni le-au lăsat nouă.

— Şi ce conţineau? întrebă Conklin pe un ton poznaş. Secrete de stat în care cei din Politbiuro sunt descrişi ca homosexuali?

— Probabil nu eşti departe de adevăr, îl întrerupse Bourne. Pe Vavilova s-au adunat cadrele pe care voia să şi le pregătească Şacalul la Moscova. Le-a arătat fie mizeriile pe care le-a strâns despre ei, fie mizeriile pe care le-a strâns despre alţii.

— Corectă e ultima variantă, spuse Krupkin. O adevăratăcolecţie de acuzaţii absurde îndreptate împotriva conducătorilor celor mai importante ministere.

— Cred că are arhive întregi cu asemenea informaţii. Asta e metoda de lucru obişnuită a lui Carlos şi felul lui original de a pătrunde în cercuri în care altfel nu are acces.

— Poate nu m-am exprimat corect, Jason, continuă ofiţerul KGB. Când spun absurde, chiar la asta mă refer, alt termen nu există. E o nebunie.

— Nu cred ca Şacalul să-şi fi greşit vreodată ţinta. Eu nu mi-aş risca banii din bancă pariind că ar pierde.

— Dacă ar exista pe lume banca aia, fii convins nu numai că mi-aş pune banii la bătaie, dar încă aş cere şi un împrumut foarte mare. În majoritatea lor, informaţiile sunt nişte bârfe îngrozitoare, de cea mai joasă speţă – sigur, nimic surprinzător până aici – însă, în afara acestor aspecte, sunt menţionate greşit date, locuri, funcţii, până şi nume de persoane. De pildă, Ministerul Transporturilor nu se află acolo unde ştim noi că se află, ci o stradă mai încolo. Iar un anumit *direktor* nu este căsătorit cu nevasta lui, ci cu altă doamnă – femeia menţionată la dosar este de fapt fiica lor şi nu trăieşte la Moscova, ci în Cuba, de şase ani. Sau, cel care apare ca fiind directorul postului Radio Moscova, pe care îl acuză de toate nebuniile, mai puţin poate aceea că ar fi întreţinut relaţii sexuale cu câini. În realitate, a murit acum unsprezece luni şi era mai catolic decât Papa, o persoană foarte credincioasă care, în alte vremuri, s-ar fi făcut preot sau călugăr... Toate afirmaţiile astea false mi-au sărit în ochi imediat, iar dacă aş fi avut timp, probabil aş fi descoperit Dumnezeu ştie câte alte greşeli încă şi mai grosolane.

— Vrei să spui că cineva i-a furnizat în mod intenţionat lui Carlos toate prostiile astea? spuse Conklin.

— Nu orice fel de prostii, unele bătătoare la ochi. Deci, trag concluzia, strânse cu mare atenţie, ca să pară convingătoare, astfel încât să stârnească râsul şi celor mai îndoctrinaţi şi rigizi magistraţi sovietici. Cel care i-a servit aceste „expozeuri” melodramatice a fost atent în primul rând să-şi construiască un eşafodaj care să infirme acuzaţiile.

— Rodcenko? întrebă Bourne.

— Altcineva nu-mi vine în minte. Grigori – îi spun acum „Grigori”, deşi niciodată nu mi-am permis să mă adresez lui altfel decât „tovarăşe general” –

era un strateg minuţios, şi unul dintre cei mai abili oameni ai aparatului, în arta de a supravieţui, dar şi un marxist convins. Cuvântul lui de ordine era să controleze – de fapt, cred că era bolnav de putere – iar dacă reuşea să-l controleze pe Şacal pentru a servi interesele Patriei, vă daţi seama ce bucurie pe bătrân. Totuşi, Şacalul a reuşit să-l omoare cu propriile lui arme, aş putea spune. Nu-nţeleg ce-a fost. Trădare sau doar neglijenţă din partea lui Rodcenko, motivul pentru care jocul lui a fost descoperit? Care să fie explicaţia adevărată? Nu vom şti niciodată. În acel moment sună telefonul, iar Krupkin întinse imediat mâna şi ridică receptorul.

— Da? întrebă în rusă, făcându-i un semn lui Conklin să îşi fixeze proteza. Vă rog să mă ascultaţi cu mare atenţie, tovarăşe. Miliţia nu trebuie să întreprindă nimic. Mai precis, trebuie să dispară complet din peisaj. Anunţaţi, vă rog, unul din echipajele noastre de intervenţie şi spuneţi-le miliţienilor să plece de acolo. Clar?... Perfect. Vom comunica folosind frecvenţa „Ţiparului”.

— Facem o breşă? întrebă Bourne plecând de la fereastră în timp ce Krupkin trânti receptorul.

— Specială! îi răspunse Dimitri. Maşina Şacalului a fost văzută pe Nemcinovka, fugind în direcţia Odinţovo.

— Asta nu-mi spune nimic. Ce-i la Odinţovo, sau cum i-ozice?

— Nu-mi dau seama precis, însă presupun că el ştie ce face. Nu trebuie să uităm că ştie ca-n palmă Moscova şi împrejurimile ei. Odinţovo este o suburbie industrială a Moscovei, aflată la treizeci şi cinci de minute de capitală...

— Fir-ar să fie de treabă! strigă enervat Conklin, luptându-se să îşi fixeze proteza.

— Lasă-mă să te ajut, se oferi Jason fără a mai întâmpina proteste şi se lăsă în genunchi lângă prietenul său, manevrând fără greutate fâşia de material autocolant din care era confecţionată banda velcro. De ce mai foloseşte încă maşina KGB-ului? continuă Bourne către Krupkin. Nu e stilul lui să-şi asume un asemenea risc.

— N-are încotro. Ştie precis că taximetriştii din Moscova sunt braţul secret al statului şi, în definitiv, e grav rănit şi fără armă, altfel te-ar fi împuşcat până acum. Nu prea e în formă şi nu-şi permite să ameninţe şoferi sau să fure maşini... În plus, a ajuns astfel foarte rapid pe Nemcinovka. Iar faptul că maşina a fost văzută, e mai degrabă o şansă nesperată pentru noi. Drumul acela nu e foarte circulat, lucru pe care presupun că-l ştie.

— Să plecăm odată de aici! strigă Conklin iritat de atenţia pe care i-o dădea Jason, dar şi de propria lui infirmitate. Se ridică hotărât în picioare, se clătină, refuză politicos mâna pe care i-o întinse Krupkin şi porni spre uşă. Putem vorbi şi-n maşină. Ne pierdem vremea degeaba dacă ne uităm pe-aici.

— Ţiparule, te rog răspunde, vorbi Krupkin în rusă, aşezat în dreapta şoferului, cu microfonul aproape lipit de buze, răsucind cu cealaltă mână butonul de pe aparatul radio în căutarea lungimii de undă. Ţiparule, răspunde!

— Ce dracu’ spune acolo? întrebă Bourne de pe banchetadin spate, unde

era aşezat alături de Alex.

— Încearcă să stabilească contactul cu patrula KGB-ului, care îl urmăreşte pe Carlos. Butonează de pe o frecvenţă pe alta până îi găseşte. Ăsta e codul Ţiparului.

— Care?

—Un ţipar, Jason, îi răspunse Krupkin privindu-l peste umăr. Din familia Muraenidelor, cu branhii deschise şi tocmai de aceea capabil să se scufunde la mare adâncime. Unele dintre specii sunt foarte preţioase.

— Îţi mulţumesc, Peter Lorre, spuse Bourne.

— Bună, îi răspunse râzând ofiţerul KGB. Însă recunoaşte şi tu că, numai după descriere şi-ţi dai seama despre ce-i vorba, că e foarte sugestiv. Foarte puţine aparate de radio pot transmite sau recepţiona mesaje în acest cod.

— Şi când ne-aţi mai furat şi jucăria asta?

— A, nu. Asta nu-i de la voi. Uite, ca să vezi că sunt sincer cu voi, recunosc că de la englezi o avem. Ca de obicei, Londra preferă să fie discretă în chestiuni de soiul ăsta, ceea ce nu-nseamnă că specialiştii lor n-au ajuns departe. Din anumite puncte de vedere, sunt mult înaintea voastră şi a japonezilor. Numai nenorociţii ăia din MI6 sunt de vină. Îşi iau liniştiţi masa pe la cluburile lor de pe Knightsbridge, trag la fel de liniştiţi din pipele lor odioase şi ne trimit pe cap falşi trădători de ţară pregătiţi probabil la Old Vie.

— Mai au şi ei scăpările lor, rosti Conklin împăciuitor.

— Mai degrabă în imaginaţie decât în realitate, Alexei. Tu nu mai ştii ce s-a petrecut prin zonă, că ai lipsit cam mult din scenă. Şi noi şi voi am avut mai mult de pierdut decât englezii la acest capitol, iar pe de altă parte, ei ştiu să facă faţă unei situaţii jenante – pe când noi n-am învăţat să nu ne pese când ochii opiniei publice sunt aţintiţi pe noi. Noi nu mai ştim cum să ne acoperim „scăpările”. Ne străduim probabil prea mult să părem respectabili. Pe de altă parte, presupun că diferenţa vine şi de la faptul că suntem naţii mult mai tinere decât perfidul Albion. Krupkin trecu din nou pe rusă: Ţiparule, răspunde, te rog! Am ajuns la marginea scalei. Unde eşti, Ţiparule?

— Stai aşa, tovarăşe! se auzi o voce metalică din difuzor. Am stabilit contactul. Mă auzi?

— De parcă ai fi castrat, dar te aud.

— Aha, acolo e tovarăşul Krupkin...

— Şi ce credeai, că vorbeşti cu Papa? Da’tu cine eşti?

— Orlov.

— Perfect! Ştii ce ai de făcut, da?

— Sper că şi tu ştii, Dimitri.

— Asta ce-a vrut să fie?

— Cum ce? Ordinele tale imposibile de a nu întreprinde nimic până nu dai tu semnalul. Suntem la doi kilometri de clădire – ne-amapropiat cu maşina direct pe câmp şi trecând peste un deluşor – iar vehiculul urmărit este în faţa noastră. A tras în parcare, iar suspectul e înăuntru.

— Ce clădire? Care deal? Fă-mă să pricep.

— Arsenalul Kubinka.

Conklin ţâşni dinscaun şi se aplecă înainte.

— O, Doamne! exclamă el.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat? întrebă Bourne.

— A ajuns la un depozit de armament. Alex zări grimasa de îngrijorare de pe chipul lui Jason şi se grăbi să continue: Pe-aici depozitele de muniţie nu sunt nişte perimetre închise şi interzise pe unde se fâţâie rezerviştii, ci tabere de antrenament în toată legea şi arsenale serioase cu armament şi muniţie.

— Deci nu se îndreaptă spre Odinţovo, îl întrerupse Krupkin. Arsenalul e doar la patru-cinci kilometri sud de periferia Moscovei, înseamnă că ştie locul, a mai trecut pe aici şi altă dată.

— Bine, dar locurile de soiul ăsta trebuie să fie păzite, rosti Bourne. Doar nu intră cine vrea şi când vrea.

— Deja a intrat, îl corectă ofiţerul KGB.

— Voiam să spun că nu se poate intra într-o zonă interzisă – adică într-un depozit plin-ochi cu arme.

— Tocmai asta mă nedumereşte şi pe mine, continuă Krupkin răsucind neliniştit microfonul în mâini. De vreme ce a mai trecut pe aici – şi e clar că a mai trecut – oare cât ştie despre instalaţie...şi mai ales pe cine cunoaşte aici?

— Intră pe frecvenţa lor radio şi anunţă-i să-l oprească. Cu forţa, dacă e nevoie! insistă Jason.

— Şi dacă dăm peste cine nu trebuie? Sau dacă între timp a făcut rost de arme şi noi nu facem decât să-l prevenim? Gândeşte-te că îl avertizăm cu telefonul nostru, sau dacă apărem în maşină, şi că indirect vom provoca măcelărirea unor oameni nevinovaţi. Doar am văzut ce ravagii a făcut la Metropol şi pe Vavilova. Şi-a ieşit complet din minţi. A înnebunit.

— Dimitri, se auzi vocea sovieticului vorbind ruseşte în aparat. Se întâmplă ceva. Suspectul iese pe o uşă laterală, cu un sac mare de pânză, şi se îndreaptă spre maşină... Tovarăşe, parcă n-ar fi acelaşi bărbat. Probabil că-i tot el, dar parcă ar fi o schimbare.

— Cum adică? Hainele?

— Nu. E îmbrăcat tot în haine negre, iar braţul drept îl are prins în eşarfă, ca mai-nainte... Dar parcă a iuţit pasul, parcă se ţine mai sigur pe picioare, e mai băţos.

— Vrei să spui că nu mai pare a fi rănit, da?

— Cred că asta e impresia, da.

— Poate se preface, interveni Conklin. Nenorocitul ăsta e-n stare să-şi dea şi sufletul ca să te convingă că e în formă, pregătitde maraton.

— Dar în ce scop, Alexei? De ce să se prefacă?

— Asta nu ştiu. Dar dacă omul tău îl vede din maşină, înseamnă că şi Şacalul a văzut maşina voastră. Poate că pur şi simplu se grăbeşte.

— Spuneţi-mi şi mie ce se petrece! strigă furios Bourne.

— Cineva a ieşit cu un sac de bunătăţi şi se duce la maşină, traduse Conklin în engleză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, opriţi-l!

—Nu suntem siguri că-i el, îi tăie vorba Krupkin. Are aceleaşi haine, până

şi eşarfa în care-şi ţine braţul, numai că au apărut câteva inadvertenţe...

— Încearcă să ne convingă că nu e el! rosti Jason vorbindapăsat.

— *Şto?... c*um?

— Se pune în locul vostru şi încearcă să gândească la fel ca voi, iar astfel e cu cel puţin un pas înainte. Poate că nu e sigur că a fost urmărit sau că l-aţi găsit, dar e obligat să se aştepte la ce-i mai rău şi atunci se comportă în consecinţă. În cât timp putem ajunge acolo?

— După stilul nebunesc în care conduce mai tânărul meu tovarăş, aş zice că în trei-patru minute.

— Krupkin! explodă vocea în aparat. Au mai ieşit încă patru persoane, trei bărbaţi şi o femeie. Aleargă cu toţii spre maşină!

— Ce-a zis? întrebă Bourne, iar după ce îi traduse Alex, rosti în şoaptă, ca pentru sine: Ostatici? Abia acum a zbârcit-o! exclamă Delta One al Meduzei aplecându-se spre Krupkin şi, aşezându-şi mâna pe umărul acestuia, spuse: Transmite-i omului tău să plece imediat după ei. Dar s-o facă ostentativ – să ţâşnească în trombă, să claxoneze când trece prin faţa depozitului... prin faţa căruia trebuie să treacă neapărat.

— Dragul meu! exclamă ofiţerul KGB. Eşti bun să-mi explici şi mie de ce ar trebui să dau un asemenea ordin?

— Deoarece colegul tău a avut dreptate, iar eu m-am înşelat. Bărbatul cu eşarfa nu este Carlos. Şacalul aşteaptă în fort să treacă mai întâi cavaleria, iar după aceea el va pleca cu altă maşină.

— Pentru numele adoratului nostru Karl Marx, spune-mi şi mie cum ai ajuns la concluzia asta contrariantă?

— Simplu. A comis o greşeală... Chiar să vrei şi tot n-ai trage în maşina care pleacă. Corect?

— De acord. Înăuntru sunt patru persoane, evident patru cetăţeni sovietici paşnici care trebuie să treacă drept ceea ce nu sunt.

— Ostatici?

— Păi ce altceva?

— Şi când ai mai auzit tu de oameni care aleargă cât îi ţinpicioarele ca să fie făcuţi ostatici? Chiar dacă ar fi ameninţaţi dinăuntru cu o armă, unul sau doi dintre ei, dacă nu toţi, şi tot ar încerca să scape ascunzându-se în spatele unei maşini.

— Pe cuvântul meu...

— Însă nu te-ai înşelat într-o privinţă. Carlos are pe cineva la arsenal, probabil bărbatul cu braţul înfăşurat în eşarfă. Poate fi unul din ruşii paşnici care are o soră sau un frate la Paris, şi pe care Şacalul îl are la mână cu ceva.

— Dimitri! strigă sovieticul în aparat. Maşina iese dinparcare!

Krupkin apăsă butonul de pe aparatul său şi îi transmise noile dispoziţii. În mare, trebuia să-i urmărească pe cei din vehicul şi până la graniţa finlandeză dacă era nevoie, însă fără a face uz de forţă, eventual anunţând şi poliţia. Ultimul ordin fu de a trece pe lângă arsenal, claxonând insistent pentru a atrage atenţia asupra sa.

— Asta de ce mă-sa trebuie s-o fac? întrebă agentul pe nume Orlov în cea

mai neaoşă rusă cu putinţă.

— Fiindcă m-a vizitat Sfântul Nicolae şi am avut o revelaţie! Şi nu uita că sunt superiorul tău. Mişcă!

— Dimitri, cred că nu ţi-e bine.

— Ce preferi? Să-ţi fac un raport pe cinste sau să te trimit la Taşkent?

— Am şters-o, tovarăşe!

Krupkin aşeză microfonul la locul său de pe bord.

— Începe, aruncă Krupkin peste umăr. Dacă tot e să mor de gât cu ăsta, atunci, între un asasin ieşit din minţi şi un nebun în plină criză cu care mai ai o şansă să te înţelegi, parcă l-aş prefera pe ultimul, în ciuda a ceea ce spun scepticii de pe la noi, eu zic că totuşi Dumnezeu s-ar putea să existe... Ce zici, Alexei, te-ar interesa să cumpărăm o casă pe malul lacului Geneva?

— S-ar putea să mă intereseze pe mine, răspunse Bourne. Dacă trecem de ziua asta şi reuşesc să fac ce mi-am propus, n-ai decât să spui la ce sumă te-ai gândit. N-am să mă târguiesc.

— Hei, David, interveni Conklin. Nu uita că banii i-a făcut Marie, nu tu.

— Marie o să mă asculte. Pe el o să-l asculte.

— Şi-atunci ce facem, domnule cu multe nume? întrebă Krupkin.

— Dă-mi câte arme poţi din portbagaj şi aruncă-mă undeva lângă depozit. Lasă-mi câteva minute să ajung acolo, iar după aceea intră în trombă în parcare – cât mai ostentativ – constată că maşina a dispărut şi şterge-o în mare viteză.

— Şi să te lăsăm singur!? strigă Alex.

— A înnebunit şi ăsta! exclamă Krupkin cu bărbia tremurând.

— Ba nu. Krunnie, sunt realist, îi răspunse Jason Bourne peun ton calm. Suntem la fel ca la-nceput: unu la unu. Este unica soluţie.

— Fugi, dom'le de aici, că astea sunt eroisme de inconştient! tună rusul trântind un pumn în spătarul scaunului. Mai rău, e o tactică tâmpită. Dacă tu ai dreptate şi Şacalul a rămas înăuntru, mai simplu ar fi să încercuiesc clădirea cu trupe.

— Adică ai face exact ce aşteaptă şi el, mai precis ce aş vrea eu să faci dacă aş fi în locul lui. Chiar nu pricepi? Ar putea scăpa în învălmăşeala generală, în panica produsă. Asta chiar nu-i o problemă nici pentru el, nici pentru mine, doar am făcut-o de atâtea ori. Mulţimile şi panica, pentru noi sunt joacă de copil. împlântăm cuţitul în spinarea unui soldat, îi furăm uniforma; aruncăm grenade în trupe, iar după explozie facem pe victimele. Toate astea sunt tertipuri de amator pentru un ucigaş cu simbrie. Crede-mă când îţi spun că ştiu bine ce vorbesc; fără voia mea, am ajuns să gândesc ca un asasin.

— Şi ce crezi că ai să faci de unul singur, soldat? întrebă Conklin masându-şi furios piciorul.

— Îl vânez pe ucigaşul care vrea să mă omoare. Şi-l prind.

— Eşti un megaloman împuţit!

— Ai perfectă dreptate. Altă cale nu văd decât aceea de a intra în jocul morţii. E unica soluţie la îndemână.

— E o nebunie! strigă Krupkin.

— Dă-mi voie, am şi eu dreptul la nebunia mea. Dacă aş fi convins că armata sovietică este singura mea salvare, eu însumi aş striga după ajutor. Numai că ea nu are cu ce să mă ajute – nu poate. Nu există decât o singură modalitate... Opreşte şi lasă-mă să-mi aleg armele.

CAPITOLUL XXXIX

Maşina verde-închis a KGB-ului dădu ultima curbă a drumului izolat de ţară înainte de a ajunge în vârful colinei. Urmă coborârea, punctată de câteva opriri, iar la picioarele lor se aşternu întinderea nesfârşită a lanurilor de buruieni înalte şi grase care se pierdeau în zare, din mijlocul cărora răsărea, crescută parcă din pământ, clădirea Arsenalului Kubinka, masivă şi ameninţătoare. Cutia mare, cenuşie, din beton – un intrus aruncat de mâna omului în mijlocul peisajului pastoral – era o construcţie greoaie şi urâtă care se înălţa pe trei niveluri şi se lăţea pe doi acri de pământ, a cărei faţadă era încinsă de un şir de ferestre murdare şi de bârne masive, înnegrite de timp. Ca şi construcţia în sine, intrarea principală era mare, pătrată şi dizgraţioasă, singura concesie, care se voia a fi în acelaşi timp şi un element decorativ, constituid-o un basorelief amplasat deasupra, trei soldaţi sovietici prinşi în focul luptei, cu armele ridicate ca spre a se pocni unii pe alţii în cap.

Înarmat cu o mitralieră rusească adevărată, model AK-47, şi cinci cartuşiere standard a câte treizeci de gloanţe fiecare, Bourne sări din maşina oficială care se furişa la vale cu motoarele oprite şi se aruncă în iarba înaltă, chiar peste drum de intrarea în depozitul de armament. Parcarea vastă a arsenalului, înecată în noroi şi gunoaie, se întindea înspre dreapta clădirii. Latura sa dinspre faţadă era tivită cu un şir de tufişuri crescute în dezordine, iar din mijlocul ei răsărea un catarg înalt, vopsit în alb, în vârful căruia atârna moleşit drapelul sovietic. Jason traversă drumul alergând mai mult pe vine şi se ascunse în spatele gardului viu. Nu-şi permitea decât câteva secundede răgaz, ca să-şi dea seama, iscodind printre tufişuri, cum era organizată paza arsenalului. Impresia generală era de lipsă de interes, ba chiar de indolenţă. În dreapta intrării era o ferestruică în zid, asemenea caselor de bilete de la intrarea unui teatru; în spatele ei se zărea un bărbat îmbrăcat în uniformă, iar lângă el, mai puţin vizibil, un altul care dormea cu capul pe masă. Alţi doi soldaţi ieşiră pe porţile duble care marcau intrarea în depozit; unul dintre ei se uită la ceas, iar celălalt îşi aprinse o ţigară.

Cam la atât se rezuma securitatea Arsenalului Kubinka. Nu se făceau pregătiri pentru preîntâmpinarea unui atac iminent, nici nu erau semne că ar fi fost atacaţi de curând, primii alertaţi în asemenea situaţii fiind totuşi paznicii de la intrare. Bizar, nefiresc, de neînţeles. Şacalul pătrunsese în incinta acestei instituţii militare şi totuşi nu erau semne că undeva, în acel ansamblu militar, el ar fi ţinut sub control cel puţin cinci persoane – pe el, un intrus, trei bărbaţi şi o femeie.

Iar parcarea? Nu înţelesese foarte bine schimbul de cuvinte dintre Alex, Krupkin şi bărbatul care le vorbise prin radiotransmiţător, însă acum se dumiri că nu se referiseră la intrarea principală vorbind despre persoane care ieşeau în fugă din clădire pentru a se îndrepta spre maşina furată. Trebuie să fi fost o altă cale de acces care dădea direct în parcare! Iisuse, peste câteva secunde

maşina Komitetului avea să intre în trombă în parcare, să dea o tură pentru a-şi anunţa sosirea, apoi să plece la fel de iute, după cum conveniseră. Iar dacă Şacalul îşi propusese să fugă din arsenal, acela era momentul cel mai potrivit! Scăpa şi de a doua maşină care îl urmărise, iar din acest punct vânătorilor le va fi tot mai greu să-l găsească. Iar el, maşina de ucis care se formase în Meduza, unde se găsea el? Unde nu trebuia! Şi apoi, un civil care aleargă cu arma în mână spre un complex militar, cum poate fi privit altfel decât ca un atacator, deci o ameninţare! Ce scăpare! Măruntă, e drept, însă dezastruoasă. Dacă i s-ar fi tradus mai clar ce spusese rusul, dacă el însuşi ar fi ascultat mai atent în loc să se îmbete cu apă rece, probabil n-ar fi comis o eroare de calcul atât de grosolană. Întotdeauna lucrurile mărunte şi aparent lipsite de importanţă schimbă radical datele unei probleme. Fir-ar să fie detreabă!

La cinci sute de metri mai încolo, maşina KGB-ului ţâşni pe platforma deschisă a spaţiului de parcare, cu motorul urlând, ridicând nori de praf uscat şi împroşcând pietre de sub cauciucurile încinse. Nu mai era vreme. Ce să mai stea pe gânduri? Trebuia să acţioneze imediat. Bourne îşi lipi patul mitralierei AK-47 de piciorul drept, încercând s-o ascundă cât mai bine, se ridică din spatele gardului viu şi porni spre depozit, trecându-şi nepăsător mâna stângă peste vârfurile ţepoase ale tufişurilor – ai fi zis că e un grădinar care se gândeşte că arbuştii ar mai trebui tunşi, sau un bărbat care se plimbă agale, atingând tufişurile fără un gând ascuns, într-un cuvânt, o scenă nevinovată ca atâtea altele. Un privitor neatent şi-ar fi spus probabil că bărbatul cobora pe drum de câteva minute bune şi că el abia acum îl remarcase.

Bourne aruncă o privire spre intrarea arsenalului. Cei doi soldaţi râdeau complice, iar nefumătorul se uită din nou la ceas. Apoi obiectul nevinovatei conspiraţii ieşi pe uşile duble ale depozitului, o brunetă arătoasă şi crudă, probabil nici de douăzeci de ani. Aceasta ridică mâinile şi-şi lipi palmele de urechi, făcu o mutră caraghioasă şi porni iute spre soldatul preocupat să ştie cât e ceasul. Îl sărută pe gură, iar cei trei porniră braţ la braţ, femeia între cei doi tineri, îndepărtându-se de arsenal.

Un bubuit! O detunătură asurzitoare, prelungă, se auzi dinspre parcare, ca o explozie de masă metalică şi cioburi de sticlă spulberate. Ceva se întâmplase cu maşina în care se aflau Alex şi Krupkin. Poate că tânărul şofer care conducea echipajul de intervenţie, orbit de norii groşi de praf stârniţi în parcare, se ciocnise de o altă maşină şi se făcuse zob. Profitând de zgomotul exploziei şi de momentul de confuzie, Bourne o rupse la fugă în jos pe drumeag, iar în minte îi răsări, involuntar, imaginea lui Conklin şi începu să şchioapete, mişcare care, în definitiv, îl ajuta să disimuleze mai bine arma. Alergă cu privirile aţintite asupra depozitului, aşteptându-se din clipă în clipă să facă faţă intervenţiei soldaţilor care precis fugeau spre locul accidentului, pentru a constata, surprins, că aceştia apucaseră în direcţia opusă, cu fată cu tot, probabil nedoritori să se amestece în nici un fel de incident. În mod evident, preţuiau prea mult scurtele interludii care le permiteau să scape, chiar şi pentru o perioadă de timp, de aspra disciplină militară.

Bourne renunţă la mersul anevoios, se repezi prin gardul viu spre aleea

asfaltată care se întindea până la colţul clădirii masive şi luă viteză, alergând tot mai repede şi tot mai repede, până simţi că îşi pierde suflul. Arma era acum la vedere, balansându-se în mâna dreaptă de care se ajuta să fugă mai iute. Ajunse pe alee gâfâind, simţind că mai are puţin şi îi ia pieptul foc, cu venele de la gât umflate, gata săexplodeze, cu sudoarea scurgându-i-se în valuri pe ceafă şi pe faţă. În sfârşit, zidul. Se lipi cu spatele de clădire, pregăti arma în poziţie de tragere şi ţâşni după colţ, cu faţa spre parcare... pentru a se opri ca trăsnit de priveliştea pe care o descoperi în faţa ochilor. Tropotul paşilor săi în alergare, pocnetul surd din tâmple şi neliniştea care îl copleşea îi distrăseseră atenţia, acoperind celelalte zgomote. Iar scena de coşmar care i se dezvăluia, ştiu că nu poate fi decât rezultatul unui tir sălbatic de mitralieră, înăbuşit de un amortizor. Delta al Meduzei prinse dintr-o privire înţelesul acestei scene familiare, parcă înviată dintr-un trecut pe care îl dorea uitat şi îngropat, şi nu mai avu putere nici să se revolte. Sunt momente când moartea se furişează vicleană, când trebuie să ucizi repede şi în linişte, pentru a impune tăcere absolută duşmanului tău.

Tânărul şofer KGB-ist al fostului echipaj de asalt zăcea prăbuşit pe spate, cu braţele desfăcute, lângă portbagajul maşinii verde-închis, iar găurile din cap confirmau faptul că murise. Maşina se ciocnise de un autobuz în care făceau naveta muncitori, dar cum şi din ce pricină se produsese accidentul, Bourne nu îşi dădea seama. După cum nu ştia dacă Alex şi Krupkin supravieţuiseră atacului – fiindcă de un atac era vorba aici de vreme ce geamurile erau spulberate de tirul de gloanţe. Din interior nu se zărea nici o mişcare, totuşi concluzia, deşi invita la presupuneri dintre cele mai sumbre, era incertă. Mai presus de toate însă, Cameleonul ştia că în acest moment nu-şi poate permite să se lase impresionat – sentimentele nu îşi aveau locul în această şaradă! Dacă se petrecuse un fapt inevitabil, atunci regretele şi durerea trebuiau lăsate pe mai târziu, acum era momentul răzbunării şi al capturării ucigaşului.

Gândeşte-te! Cum? Rapid!

Krupkin pomenise că la arsenal lucrează câteva duzini de bărbaţi şi femei. Dacă era adevărat, unde naiba dispăruseră cu toţii? Şacalul nu acţiona într-un loc pustiu, un vid. Ar fi fost imposibil, mai cu seamă că ştia cum operează! În parcare se petrecuse un accident, iar zgomotul ciocnirii violente se auzise pe o rază de o sută de metri – ceva mai mult decât un teren de fotbal – un bărbat fusese împuşcat şi zăcea prăbuşit la locul incidentului, sângerând abundent din tot corpul, şi totuşi nimeni, absolut nimeni, nu ieşise din clădire, curios să vadă ce se întâmplase. Ca şi cum, cu excepţia Şacalului şi a celor patru persoane necunoscute care îl ajutaseră, restul celor aflaţi în clădire ar fi lucrat într-un spaţiu perfect izolat fonic. Bine, dar era imposibil! Era complet lipsit de sens!

Iar în acel moment, Jason auzi răzbătând din clădire, parcă venind de undeva, de foarte departe, acordurile înăbuşite, dar cadenţate şi apăsate ale unor marşuri militare, muzică marţială în care tobele şi trompetele dădeau măsura, urcând în valuri, probabil asurzitoare în spaţiul închis din incinta arsenalului. În minte îi reveniimaginea tinerei care ieşise în fugă, felul în care

îşi dusese palmele la urechi, strâmbătura ei caraghioasă. Nu pricepuse atunci, dar acum toate căpătară un înţeles. Ieşise probabil din sala de spectacole a arsenalului, ai cărei pereţi vibrau şi se cutremurau sub atacul nestăvilit al decibelilor. La Kubinka se dăduse un spectacol, eveniment social care atrăsese un public numeros şi care astfel explica prezenţa în parcarea vastă a atâtor maşini, autobuze şi furgonete, o adevărată aglomerare de mijloace de transport, dată fiind criza bine cunoscută de vehicule din Uniunea Sovietică. În total, erau parcate în faţa intrării, în semicerc, cam douăzeci de mijloace de transport. Iar activitatea care se desfăşura între zidurile arsenalului constituia diversiunea de care se folosise Şacalul şi în acelaşi timp paravanul din spatele căruia opera. Iar el era maestru în a profita de orice avantaj, cât de mărunt, însă nici duşmanul său nu era mai prejos. Va profita şi el. Şi îl va face mat.

De ce nu ieşea Carlos odată? De ce nu ieşise până acum? Ce mai aştepta? Acum era momentul – ocazie mai bună ca asta nici că se putea. Oare rănile pe care le căpătase să fi fost atât de grave încât îl împiedicau să profite de acest avantaj nesperat şi de toate cele pe care el însuşi le orchestrase? Posibil, totuşi improbabil din partea lui. Asasinul reuşise să scape până acum, iar cum şansa de a se salva i se oferea pe tavă, numai de el depindea să facă următoarea mutare şi să meargă mai departe, să continue jocul. Atunci de ce nu făcea nimic? Normal ar fi fost, conform logicii unui ucigaş înrăit care cunoştea toate metodele de a-şi apăra viaţa, ca Şacalul să fugă cât mai repede şi mai departe, imediat ce-i răpusese pe cei care îl urmăreau. Fiindcă era unica lui şansă de scăpare! Şi-atunci, de ce nu ieşea, de ce nu ieşise şi de ce rămăsese în clădire? De ce nu se aruncase până acum într-o maşină, doar avea de unde alege, şi de ce nu fugise cât mai departe, spre libertate?

Cu spatele lipit de zid, Jason înaintă prudent spre stânga, ţinând zona sub observaţie, nescăpând din vedere nici un amănunt. Ca toate depozitele de armament din lumea largă, nici Kubinka nu avea ferestre la nivelul solului, presupunerea lui Jason fiind aceea că nişte atacatori nărăvaşi nu fac casă bună cu geamurile. Zări la primul etaj colţul unui pervaz, în linie dreaptă cu şoferul măcelărit care zăcea prăbuşit lângă maşina KGB-ului, în raza de acţiune a unui pistol cu amortizor. Cu coada ochiului prinse un alt pervaz, ba nu, un toc de uşă, fiindcă se zărea şi o clanţă: intrarea din spate în arsenal pe care nimeni nu se obosise să o menţioneze ca atare. Lucruri mărunte aparent lipsite de importanţă. Fir-ar să fie de treabă!

Orchestra aflată în interior ataca o nouă bucată, numai că acum muzica răsuna cu mai multă forţă, tobele şi trompetele erau parcă mai agresive, mai asurzitoare. Era sfârşitul unui marş, acordurile finale triumfale care marcau sfârşitul programului... Asta era! Seapropia sfârşitul spectacolului, iar Şacalul se va folosi de prilej şi de mulţimea care se va scurge afară. Se va amesteca în mulţime, iar când panica îi va fi cuprins pe spectatori la vederea maşinii în care se trăsese şi a bărbatului mort care zăcea în parcare, el va dispărea – cu ce vehicul şi în ce direcţie, probabil că se va afla după multe ore.

Bourne trebuia să pătrundă în interior, să-l oprească, să-l prindă! Şi Krupkin care fusese îngrijorat pentru viaţa câtorva zeci de persoane când în

realitate era vorba de câteva sute! Carlos va folosi toate armele pe care precis şi le procurase, inclusiv grenade, pentru a semăna panică în rândul celor care vor ieşi din clădire, asigurându-şi astfel fuga, deci salvarea. Pentru el, viaţa celorlalţi nu însemna nimic. Viaţa semenilor săi nu avea nici o însemnătate dacă, omorându-i, se putea salva pe el! Uitând de prudenţă, Delta se repezi în goană spre intrarea din spate a depozitului şi trase piedica mitralierei AK-47. Cu mâna încleştată pe armă, cu degetul lipit de trăgaci, se aruncă asupra uşii masive, înşfăcă clanţa, o răsuci... dar aceasta refuză să cedeze. Trase de două ori la rând, cu sete, în panoul metalic din jurul clanţei, apoi, când întinse mâna spre ea să o deschidă, abia zărind-o printre valurile de fum, lumea sa interioară explodă în mii de cioburi!

Din rândul maşinilor parcate în semicerc se desprinse un camion uriaş care se îndreptă în viteză spre el, accelerând pe măsură ce se apropia; simultan se porni rafala prelungă şi nestăvilită de foc continuu; gloanţele muşcară furioase din lemnul uşii, în dreapta lui. Jason se aruncă spre stânga, se rostogoli de câteva ori pe pământ, fără a vedea nimic, cu praful gros şi înecăcios intrându-i în ochi şi orbindu-l.

Apoi se petrecu un lucru neaşteptat. O explozie, care smulse uşa din ţâţâni şi, o dată cu ea, o bucată de zid din jur, iar prin perdeaua de fum negru şi bucăţile de lemn şi beton care zburau în toate direcţiile zări nedesluşit o umbră întunecată care fugea spre maşinile strânse ciorchine în parcare. Aşadar, ucigaşul fugea. Însă el, Jason, trăia! Iar explicaţia era simplă: Şacalul comisese o eroare de calcul. Nu în felul în care ştiuse să îi întindă capcana. Nu, raţionamentul era excepţional construit. Carlos se aşteptase ca duşmanul său să nu fie în aceeaşi maşină în care se aflau Krupkin şi cei din KGB şi tocmai de aceea ieşise din clădire şi îl aşteptase afară. Totuşi, făcuse o greşeală, şi anume amplasase explozibilul prea sus. Legase bomba, sau bombele, deasupra motorului în loc să le plaseze dedesubt. Substanţele explozive îşi caută o cale de a ţâşni afară, anume încercând să penetreze materialele care opun cea mai slabă rezistenţă, iar capota este ca o cocă pe lângă fierul solid de sub burta maşinii. Bomba explodase aşadar, însă în loc să o ia razant, paralel cu solul, ţâşnise în sus.

Dar nu avea timp acum să cântărească situaţia! Bourne ţâşni în picioare şi porni ca din puşcă spre maşina zdrobită a Komitetului. Privi pe fereastra spulberată simţind cum îl cuprinde o spaimă de moarte, iar ochii i se opriră asupra scaunului din dreapta şoferului de unde zări ridicându-se ceea ce mai rămăsese dintr-o mână, o masă însângerată de carne vie. Deschise uşa, mai să o smulgă, şi îl zări pe Krupkin căzut între scaun şi bord, cu umărul drept dislocat şi osul ieşit prin haina ruptă.

— Suntem răniţi, reuşi să rostească ofiţerul cu o şoaptă răguşită, totuşi calm. Alexei mai grav decât mine, aşa că, fii bun şi ocupă-te mai întâi de el.

— Mulţimea începe să iasă din depozit...

— Uite! îi tăie vorba Krupkin reuşind cu greu să îşi strecoare mâna în buzunar de unde scoase legitimaţia sa de plastic. Găseşte-l pe cretinul care răspunde de arsenal şi adu-l pe sus la mine. Trebuie să chemăm un medic.

Pentru Alexei, nesăbuitule. Grăbeşte-te!

Cei doi răniţi erau întinşi pe o masă lungă din infirmeria arsenalului, iar Bourne, sprijinit de perete, se uita neputincios la ei, neînţelegând o vorbă din schimbul de replici. De la Spitalul de Stat de pe Serova Prospekt, fuseseră aduşi cu elicopterul trei medici, doi chirurgi şi un anestezist, dintre care ultimul se dovedi că nu avea ce face. Nu era nevoie de o intervenţie chirurgicală, după cum explicară medicii. Corpurile străine trecuseră prin trupurile lor, deci nu era nevoie de operaţie, era de-ajuns să cureţe rănile şi să le coasă, apoi să le administreze câteva calmante şi multe antibiotice.

— Presupun că vă referiţi la gloanţe, când spuneţi cu atâta respect temător „corpuri străine”, rosti Krupkin cu mânie abia reţinută.

— Sigur că la gloanţe se referă, confirmă Alex în ruseşte, abia reuşind să vorbească.

Şeful de agentură CIA în străinătate, acum pensionat, abia mai reuşea să îşi mişte capul din pricina bandajelor în care îi fusese încorsetat gâtul şi care îi ţineau strâns şi umărul drept.

— Mulţumesc, rosti chirurgul. Amândoi aţi avut un noroc chior, mai cu seamă pacientul nostru american pentru care trebuie să facem o fişă medicală strict secretă. Apropo, aş dori să ne daţi numele şi adresa medicului curant din Statele Unite. Veţi avea nevoie de îngrijiri câteva săptămâni, dacă nu chiar luni, de aici înainte.

— În acest moment, îl găsiţi într-un spital din Paris.

— Poftim?

— Păi, de câte ori mi se-ntâmplă ceva, îl anunţ, iar el mă trimite la medicul pe care-l crede cel mai potrivit.

— Nu cred că aşa trebuie făcut un tratament.

— Mie-mi convine de minune. Îi dau unei surori numele şi adresa lui. Dacă are noroc, revine şi el printre noi cât de curând.

— Repet, mare baftă aţi avut.

— Am avut mare viteză, doctore, ca şi amicul meu aici defaţă. L-am văzut pe ticălosul nostru năpustindu-se spre noi, aşa că ne-am încuiat înăuntru şi am tras după el încercând să-l doborâm, în timp ce el încerca să ne ucidă... Puţin mai avea şi chiar îşi vedea visul cu ochii... îmi pare rău de şofer. A fost foarte curajos.

— Şi foarte nervos, Alexei, îl întrerupse Krupkin de pe masa pe care era întins. Împuşcăturile din pragul uşii l-au făcut să piardă controlul.

Uşa cabinetului medical se trânti de perete permiţând apariţia augustei persoane a comisarului KGB de pe strada Slavianski. Ofiţerul KGB cu înfăţişare de om simplu şi vorbire greoaie şi vulgară se răsti la medici:

— Hei, tu, de colo! Am vorbit cu oamenii tăi de afară şi mi-au zis că ţi-ai terminat treaba.

— Nu de tot, tovarăşe. Ar mai fi câteva lucruri mărunte de făcut, câteva tratamente...

— Altă dată, îl întrerupse brutal comisarul. Lasă-ne singuri.

— Aşa vrea Komitetul? întrebă chirurgul pe un ton uşor dispreţuitor, totuşi destul de elocvent.

— Da.

— Uneori exagerează.

— Ce?

— Ce-ai auzit, îi răspunse medicul îndreptându-se spre uşă.

Omul KGB-ului ridică a lehamite din umeri şi aşteptă pânăse închise uşa în urma lui. Abia atunci se îndreptă spre mesele de consultaţie pe care erau întinşi cei doi, se postă între ele şi, aruncându-le priviri otrăvite celor doi răniţi, trânti deodată:

— Novgorod!

— Cum?

— Cum...?

Cele două reacţii fură simultane şi până şi Bourne, la auzul acestui nume, se apropie de ei.

— Tu, trecu comisarul imediat la engleza lui rudimentară, înţeles ce spus?

— Dacă ai spus ce cred eu că ai spus, şi încă mai ştiu la ce se referă numele ăsta.

— Să explic. Am întrebat nouă bărbaţi femei el închis în depozit. Omorât doi gardieni care vrut să oprească, OK? Luat chei maşini de la patru oameni, dar nu folosit nici una, OK?

— L-am văzut când alerga spre maşinile din parcare!

— Care? Alte trei oameni omorât la Kubinka şi luat acte de maşină. Care?

— Ce Dumnezeu, verificaţi şi voi la biroul de înregistrări, sau cum i-o fi spunând!

— Ia timp. În Moscova, maşini sub nume diferite, cu numere diferite – poate la Leningrad, Smolensk – toate să nu calce legicirculaţie.

— Ce dracu’ vrea să zică? strigă Jason.

— Evidenţa maşinilor o ţine statul, îi explică Krupkin de pe masă. Fiecare centru important are un birou de înregistrare a maşinilor şi mecanismul de comunicare între centre este foarte greoi.

— De ce?

— O familie nu are dreptul decât la o maşină şi atunci le înregistrează şi pe numele altora – iar uneori pe numele unor persoane inexistente. Şi asta e interzis de lege. Numai că sunt atâtea maşini de vânzare acum.

—Şi?

— Iar pe plan local, mita a devenit un lucru obişnuit, o practică normală. Îţi dai seama că cineva din Leningrad n-ar vrea să ştie că altcineva de la Moscova îl arată pe el cu degetul. Şi atunci, birocratul respectiv o să-ţi răspundă că durează nu ştiu câte zile până verifică cui aparţine maşina pe care a furat-o Şacalul.

— Bine, dar e o nebunie curată!

— Ai spus-o cu gura ta, domnule Bourne. Eu nu ştiu nimic. Nu uita că sunt cetăţean de vază al Uniunii Sovietice, da?

— Bine, şi care e legătura cu Novgorodul? Pentru că Novgorod a zis, nu-i aşa?

— *Novgorod. Şto eto znacit?* întrebă Krupkin întorcându-se spre colegul lui de la KGB.

Iar comisarul cu înfăţişare simplă, de om din popor, îi dădu în rusă toate detaliile colegului său care se întorsese de la Paris. Krupkin întoarse capul spre Jason şi îi traduse în englezeşte:

— Fii atent la ce-ţi spun, Jason, rosti el cu voce pierită, abia respirând. Se pare că deasupra sălii de spectacol din arsenal se află o galerie circulară. De acolo te-a văzut când coborai pe lângă tufişuri şi de acolo s-a întors la armele pe care şi le-a însuşit şi la ostatici, strigând ca un dement că eşti în mâinile lui, un om mort...Şi că nu îi mai rămâne decât un singur lucru de înfăptuit.

—Novgorod, îl întrerupse Conklin în şoaptă, cu ochii aţintiţi în tavan.

— Exact, întări Krupkin uitându-se în lături spre Alex. Se întoarce în locurile natale... acolo unde Ilici Ramirez Sanchez a devenit Carlos Şacalul şi de unde a fost alungat, un om marcat pentru toată viaţa şi etichetat drept nebun. Deci, a îndreptat arma spre capul ostaticilor, ameninţându-i că-i omoară dacă nu îi spun care e drumul cel mai scurt spre Novgorod. Ei au fost prea speriaţi ca să nu-i răspundă sau să-l mintă, deci cineva i-a spus că se află la şase sute de kilometri depărtare, adică o zi de mers cu maşina.

— Cu maşina? interveni Bourne.

— Doar ştie şi el că altfel nu poate ajunge acolo. Gările, aeroporturile – chiar şi micile aerodromuri – sunt toate supravegheate, de atâta lucru şi-a dat precis seama.

— Şi ce să facă la Novgorod? întrebă calm Jason.

— Dumnezeule din Ceruri – care, sigur, nici nu există – cine poate şti? Probabil vrea să lase o urmă a trecerii lui prin viaţă, să răzbune nedreptatea care i s-a făcut în urmă cu treizeci de ani şi trădarea celor pe care i-a masacrat azi-dimineaţă pe Vavilova... I-a luat toate actele de identitate, inclusiv legitimaţia, agentului nostru care a fost pregătit acolo, probabil în ideea de a pătrunde mai uşor în bază. Dar nu are cum... o să-l oprim.

— Eu zic să nici nu-ncercaţi, spuse Bourne. Cu sau fără ele, tot va pătrunde înăuntru; depinde ce găseşte acolo, ce vede şi ce inspiraţie de moment îi vine. Ca să intre nu are nevoie de nici un act – după cum nici mie nu mi-ar trebui. Iar dacă e decis s-o facă, găseşte el o cale, omoară câţiva oameni bine antrenaţi şi tot intră.

— Unde vrei să ajungi? întrebă Krupkin neliniştit, uitându-se cu coada ochiului la americanul cu atâtea identităţi de împrumut şi un stil de viaţă contradictoriu.

— Lasă-mă să ajung acolo înaintea lui, dă-mi o hartă amănunţită a întregului complex şi un document care să-mi permită accesul liber în incintă, în orice perimetru aş vrea.

— Ţi-ai ieşit din minţi! strigă Dimitri. Un american care nu şi-a trădat ţara, un asasin căutat de ţările europene din NATO, să pătrundă în Novgorod?

— *Niet, niet, niet!* tună pe un ton cumplit comisarul din Komitet. Înţeles

bine, OK? Eşti nebun, OK?

— Îl vreţi sau nu pe Şacal?

— Sigur că da, numai că există nişte limite.

— N-am nici un interes să văd ce e cu Novgorodul şi cu nici una din bazele voastre secrete, sper că v-aţi dat seama până acum. Micile voastre operaţiuni de infiltrare, ca şi micile *noastre* operaţiuni de infiltrare pot să continue la nesfârşit, pentru că oricum, în timp, tot n-au nici o importanţă. E o joacă de adolescenţi teribili. Ori avem loc cu toţii pe planeta noastră albastră, ori rămânem fără planetă... Iar singura mea grijă este Carlos. Vreau să-l ştiu mort ca să pot trăi în linişte de acum înainte, insistă Bourne privindu-l pe Krupkin.

— Sigur, eu personal sunt de acord, în mare. Cu o singură remarcă: joaca asta de adolescenţi ne asigură multora dintre noi o pâine. Totuşi, nu cred să existe vreo metodă de a-i convinge pe superiorii mei căpoşi, dintre care unul stă acum în picioare lângă mine.

— Fie, dacă aşa vreţi voi, rosti Conklin de pe masa lui, cu ochii aţintiţi în continuare în tavan. Să cădem la învoială – fără mănuşi. Voi îl lăsaţi să intre în Novgorod şi în schimb îl păstraţi pe Ogilvie.

— Dar e în mâinile noastre, Alexei.

— Nu chiar. Washingtonul ştie că-i aici.

—Şi?

— Şi eu pot spune că l-aţi pierdut, iar ei pe mine or să mă creadă. Or să mă creadă pe cuvânt dacă le spun că a reuşit să îşi ia zborul din colivie, că voi sunteţi făcuţi foc, dar că nu-i daţi de urmă. Operează în continuare dintr-un loc necunoscut, unde nu i se poate face nici un rău, precis sub protecţia unui stat care face parte din Naţiunile Unite. Aşa, ca o simplă observaţie, mi se pare că aşa a şi ajuns aici.

— Nu-nţeleg nimic, dragul meu duşman de-o viaţă. Şi eu ce interes aş avea să susţin o asemenea afirmaţie?

— Păi nu veţi fi târâţi prin tribunale internaţionale, deci veţi fi scutiţi de hărţuiala americanilor care nu vă vor mai acuza de complicitate la crime internaţionale... Câştigaţi în schimb preţuirea întregii Europe şi preluaţi afacerile lui de pe continent, adică operaţiunile Meduzei, fără nici un fel de bătăi de cap. Poate prin persoana unui anume Dimitri Krupkin, o persoană cu gusturi rafinate care se învârte în lumea cosmopolită din Paris. Cine altul e mai potrivit să conducă asemenea operaţiuni complicate?... Cel mai proaspăt erou al Sovietelor, şi distins membru al Consiliului Economic al Prezidiului Suprem? Lasă casa aia nenorocită de pe lacul Geneva, Kruppie, ce-ai zice mai bine de un palat pe malul Mării Negre?

— O propunere interesantă şi foarte atrăgătoare, recunosc, spuse Krupkin. Ştiu vreo doi-trei membri ai Comitetului Central, de care pot să dau la telefon în câteva minute... desigur, totul va rămâne strict confidenţial.

— *Niet! Niet!* tună din nou comisarul KGB prăvălindu-şi pumnul masiv în masa pe care era întins Krupkin. Înţeles ceva... vorbiţi prea repede, dar totul nebunie!

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai taci dracului din gură! se răsti Dimitri la el. Discutăm lucruri pe care n-ai cum să le-nţelegi!

— *Şto?*

Asemenea unui copil certat de un adult, ofiţerul KGB, cu ochii săi mici pierduţi printre pungile de grăsime, îl privi uimit şi speriat pe inferiorul său, neînţelegând prea bine dojana.

— Dă-i o şansă prietenului meu, Kruppie, spuse Alex. E cel mai bun; şi singurul în stare să ţi-l aducă pe Şacal.

— Dar de aici i se poate trage moartea, Alexei.

— A mai trecut prin asta. Eu am încredere în el.

— Încredere, murmură Krupkin uitându-se visător în tavan. E un lux aşa de mare... Fie, o să se dea un ordin secret. Fireşte, nimeni nu va descoperi cine l-a dat. Vei intra în complexul american. E cel mai sigur, fiindcă prea puţini sunt cei care pricep ce se întâmplă acolo.

— În cât timp pot ajunge? întrebă Bourne. Am o mulţime de lucruri de pus la punct înainte de sosirea Şacalului.

— Lângă Vnukovo avem un aeroport pe care îl controlăm numai noi, la o oră de aici. Mai întâi însă, trebuie să dau unele dispoziţii. Dă-mi telefonul... Tu, cretinule de comisar! Bine că n-o să mai am de-a face cu tine! Telefonul!

Superiorul său, până mai adineauri învestit cu puteri depline, deodată supus şi servil şi care nu înţelesese mare lucru din schimbul de replici în afara „Prezidiului” şi „Comitetului Central”, dădu fuga la măsuţa pe care se afla telefonul şi i-l aduse lui Krupkin.

— Ar mai fi ceva, rosti Bourne. Pune-i pe cei de la TASS să lanseze ştirea, comentată pe larg în presă, la radio şi la televiziune, că asasinul cunoscut sub numele de Jason Bourne a murit azi la Moscova în urma unor răni multiple. Detaliile să fie vagi, dar leagă-le de cele întâmplate azi aici.

— Nu-i greu. TASS nu iese din cuvântul statului.

— Încă n-am terminat, continuă Jason. Aş vrea ca printre amănuntele furnizate să strecoare încă unul: printre lucrurile găsite asupra lui Bourne se numără şi o hartă a Bruxelles-ului şi a împrejurimilor sale. Oraşul Anderlecht este încercuit cu roşu – este foarte important să se spună asta.

— Asasinarea comandantului suprem al NATO – bine gândit şi foarte convingător. Totuşi, domnule Bourne, sau Webb, în sfârşit, n-are importanţă, îţi dai seama, sper, că ştirea va zgudui lumea cu forţa unui ciclon.

— Aşa este.

— Şi eşti pregătit?

— Da.

— Cum rămâne cu soţia ta? Nu crezi c-ar fi mai bine să o anunţi înainte ca întreaga lume civilizată să afle că Jason Bourne e mort?

— Nu. Nu-mi permit să risc.

— Iisuse! explodă Alex, tuşind. E vorba de Marie! Chiar nu-ţi pasă că o să-şi iasă din minţi?

— Îmi asum riscul, rosti Delta One cu răceală.

— Ticălos nenorocit!
— Fie cum spui tu! îl aprobă Cameleonul

Cu lacrimile jucându-i în ochi, John St. Jacques intră în camera de zi luminoasă şi însorită a reşedinţei secrete din Maryland, ţinând în mână o pagină primită prin fax. Sora lui, aşezată pe podea în faţa canapelei, se juca cu Jamie, mai exuberant ca niciodată, după ce o culcase pe Alison în camera ei. Arăta istovită, iar sub ochi i se desenau cearcăne vineţii. O epuizaseră tensiunea şi toată agitaţia zborului, cu avioanele pe care trebuise să le schimbe pentru a-şi pierde urma de la Paris la Washington. În ciuda faptului că ajunsese noaptea târziu, hotărâse să se trezească devreme pentru a fi alături de copiii ei şi nici insistenţele şi puterea de convingere maternă a blândei doamne Cooper nu reuşiseră să o clintească din hotărârea ei. Fratele ei şi-ar fi dat bucuros câţiva ani din viaţă numai să nu treacă prin ceea ce îl aştepta în următoarele minute. Totuşi, nu avea de ales, trebuia să-i fie alături când va afla.
— Jamie, rosti St. Jacques cu blândeţe, du-te la doamna Cooper, te rog. O găseşti, cred, în bucătărie.
— De ce, unchiule John?
— Am ceva de discutat cu mama.
— Johnny, zău aşa, protestă Marie.
— Trebuie, surioară.
— Ce...?
Copilul se supuse şi, intuind ca orice copil că ceva pluteşte în aer, se întoarse spre unchiul său, apoi porni glonţ spre uşă. Marie ţâşni în picioare, îi aruncă fratelui său o privire sfredelitoare şi zări lacrimile care începuseră să-i şiroiască pe obraji. Mesagerul îşi făcuse datoria, iar vestea fusese transmisă.
— Nu! strigă Marie, iar braţele şi umerii începură să îi tremure, apoi să i se scuture convulsiv. Nu... Nu!! urlă ea ca scoasă din minţi.
— S-a dus, surioară. Voiam să afli din gura mea, înainte de a se transmite ştirea la radio sau la televiziune. Sunt lângă tine.
— Te-nşeli! Te-nşeli! ţipă Marie năpustindu-se asupra lui şi agăţându-i-se de haine. I-au oferit protecţie! Şi-au dat cuvântul că-l vor apăra!
— Tocmai a sosit de la Langley, rosti mezinul Mariei întinzându-i bucata de hârtie. M-a sunat Holland acum câteva minute şi mi-a spus că tocmai a primit-o. Spunea că trebuie să afli. Ştirea a fost preluată de la Radio Moscova, azi-noapte, şi va fi difuzată şi publicată în toate ziarele de dimineaţă.
— Dă-mi-o! strigă Marie cu un aer sfidător.
St. Jacques se supuse şi o înlănţui după umeri, pregătit să o strângă la pieptul său şi să-i ofere ce brumă de consolare mai putea. Marie parcurse mesajul dintr-o privire, se smulse din braţele lui şi se repezi spre canapea. Se aşeză, întinse bucata de hârtie cu grijă pe măsuţa din faţa ei, o netezi şi o cercetă concentrată la maximum, de parcă se afla dinaintea unei relicve arheologice nepreţuite, poate un pergament rar.
— S-a dus, Marie. Nici nu ştiu ce-ar mai fi de zis...ştii cât am ţinut la el.
— Da, Johnny, ştiu. Apoi spre mirarea lui St. Jacques, sora lui îl privi cu un

zâmbet uşor, abia schiţat. Totuşi, frăţioare, cred că e prematur să-l plângem. Trăieşte. Jason Bourne trăieşte şi se ţine de şiretlicurile lui. Iar asta înseamnă că David trăieşte.

Dumnezeule, refuză să accepte realitatea, îşi spuse fratele ei şi se îndreptă spre măsuţă, îngenunche şi îi prinse mâinile într-ale sale.

— Draga mea, cred că n-ai înţeles. Sunt alături de tine, dar nu poţi nega o realitate.

— Frăţioare, eşti tare drăguţ, dar nu ai citit cu atenţie ce scrie aici. Impactul pe care l-a avut mesajul asupra ta te împiedică să vezi substratul. În ştiinţele economice, asta se numeşte eclipsarea adevărului, o perdea de fum şi conversie de oglinzi.

— Hmm? St. Jacquesîi dădu drumul şi se ridică. Ce...? Nu înţeleg ce vrei să spui.

Marie culese de pe masă comunicatul primit de la Langley şi îl cercetă din nou cu atenţie.

— După cele câteva relatări confuze, dacă nu chiar contradictorii, făcute de persoane aflate la locul faptei, adică în acel arsenal, spuse ea, informaţia cea mai importantă se pierde spre sfârşit. „Printre lucrurile aflate asupra asasinului măcelărit s-a găsit o hartă a Bruxelles-ului şi împrejurimilor sale, iar oraşul Anderlecht era încercuit cu roşu. De aici trebuie să tragem concluzia că există o legătură clară între el şi asasinarea generalului Teagarten."

— Ce vrei să spui? De ce?

— Fiindcă asasinul prezumtiv era în Rusia, iar ultimul lucru pe care şi-l doreşte Moscova este să se facă o legătură cât mai mică, măcar aluziv, între ea şi uciderea unui comandant NATO... Nu, frăţioare, cineva a încălcat regulile şi i-a convins pe cei de la TASS să transmită ştirea, de unde presupun că or să se rostogolească nişte capete. Habar n-am pe unde este Jason Bourne, însă ştiu că n-a murit. David a avut grijă să-mi transmită mesajul.

Peter Holland ridică receptorul şi atinse butoanele de pe consolă, formând numărul lui Charlie Casset.

— Da?

— Charlie, aici Peter.

— Mă bucur să te aud.

— De ce?

— Fiindcă până acum n-am avut parte la telefon decât de mizerii şi bătaie de cap. Tocmai am vorbit cu omul nostru din Piaţa Dzerjinski, care mi-a spus că KGB-ul e-n fierbere, cer sânge.

— Ştirea difuzată de TASS în legătură cu Bourne?

— Corect. TASS şi Radio Moscova au presupus că ştirea avea toate aprobările oficiale fiindcă le-a parvenit direct de la Ministerul Informaţiilor, cu codurile obişnuite de urgenţă. Şi când i-au dat drumul pe ţeavă, se pare că nimeni n-a mai ştiut cine i-a dat aprobarea, iar cel care a programat codurile nu-i de găsit pe nicăieri.

— Tu cum o citeşti?

— Nu ştiu dacă am dreptate dar, din câte îl cunosc eu peDimitri Krupkin,

mi-am zis că aici trebuie să fie mâna lui. Acum mai şi lucrează cu Alex şi dacă n-o fi ăsta un text scos din cartea lui de învăţături, înseamnă că nu-l ştiu pe Alex. Iar pe el chiar că-l cunosc.

— S-ar potrivi cu ce crede Marie.

— Marie?

— Soţia lui Bourne. Am vorbit acum cu ea şi mi-a dat nişte argumente tari. Susţine că raportul de la Moscova e o perdea de fum şi că soţul ei trăieşte.

— Sunt de acord cu ea. De-asta m-ai sunat?

— Nu, îi răspunse directorul inspirând profund înainte de a vorbi. Voiam doar să mai adaug şi eu ceva la mizeriile şi bătăile tale de cap.

— Nu-mi place ce aud. Spune, ce-i?

— Numărul de telefon din Paris, cel pe care ni l-a trimis Henry Sykes din Montserrat şi care ar trebui să ne ducă la Şacal, corespunde unei cafenele din Marais.

— Unde cineva trebuie să preia apelurile pentru o mierlă... îmi amintesc.

— Cineva a preluat apelul, iar noi l-am urmărit. Nu cred că o să-ţi placă ce-ţi spun.

— Înseamnă că Alex Conklin va primi premiul pentru cel mai mare naiv al anului. El ne-a pus în legătură cu Sykes, nu?

— Da.

— Hai, spune.

— Mesajul a fost transmis mai departe la reşedinţa directorului de la *Deuxième Bureau*.

— Dumnezeule! Cred că ar trebui să le spunem celor de la departamentul SED pentru Franţa.

—Nu spun nimănui nimic până nu vorbesc cu Conklin. Atâta lucru putem face şi noi pentru el... cred.

— Dar ei ce fac? strigă înfuriat Casset. Răspândesc zvonuri false că au murit...şi de unde? Nici mai mult nici mai puţin decât de la Moscova! Pentru ce?

— Jason Bourne a plecat la vânătoare, spuse Peter Holland. Iar când vânătoarea se va sfârşi – sper să se sfârşească cu bine şi să prindă vânatul – va trebui să-l scoatem din pădure înainte să se repeadă ursul la el... Vreau ca toate staţiile şi posturile de ascultare de la graniţa cu Uniunea Sovietică să fie pregătite – alarmă generală... Nume de cod: asasin. Vreau să-l aduceţi teafăr acasă.

CAPITOLUL XL

Novgorod. Un loc incredibil, parcă ivit de pe un alt tărâm, neverosimil, aproape ireal, de parcă ar fi picat pe o planetă străină, totuşi parcă cunoscut. Fantezia depăşise de departe limitele minţii omeneşti, iluziile optice părând mai convingătoare decât realitatea, prin aceea că o plăsmuire prinsese viaţă şi contur şi o puteai atinge, simţi şi folosi în voie. O adevărată chintesenţă a gândirii colective reprodusă în miniatură, dar la detaliu, în pădurile întinse care însoţesc cursul fluviului Volga. După ce ieşi din tunelul subteran construit sub apele fluviului – cu mulţimea punctelor de control, a porţilor de acces şi camerelor de luat vederi – Bourne îşi impuse, depăşind momentul iniţial de surpriză, să observe cu atenţie, să reţină şi să cântărească tot ce vede înjur.

Ca toate celelalte secţiuni „naţionale” construite în incinta bazei militare, complexul american era gândit şi împărţit în sectoare distincte, acoperind împreună o suprafaţă totală între doi şi cinci acri de teren. Una din parcelele îngrădite reproducea fidel centrul unui sat de coastă din Maine, o alta, un orăşel sudist, din interiorul ţării, sau alta, o stradă aglomerată dintr-o metropolă. Dar fiecare dintre acestea avea un aer de autenticitate, iar ceea ce te izbea în primul rând era grija pentru detaliu, pentru tot ce era specific zonei respective: maşini, trafic, poliţişti, îmbrăcămintea celor de pe stradă, magazine de tot felul, autoserviri, benzinării şi faţade de clădiri – majoritatea înălţându-se pe două niveluri şi păstrând caracteristicile arhitectonice regionale; ba până şi feroneria uşilor şi ferestrelor era fabricată în America. La fel de importantă, şi izbitoare, ca şi aspectul exterior, era limba, însă nu engleza academică vorbită cursiv, ci dialecte specifice unor anumite zone ale Americii, şi stăpânită perfect. Jason străbătu un sector după altul şi prinse din zbor sunetele distinctive, de la „mda”-urile din New England – Down East, până la vorbirea tărăgănată a celor din Texas cu familialul „mata”; de la pronunţia blândă, nazală, a celor din Midwest, până la rostirea gălăgioasă şi aspră a celor din marile oraşe de pe Coasta de Est cu inevitabilul „ştii ce vreau să spun?” care revenea ca un tic în conversaţie, indiferent dacă era vorba de o afirmaţie sau de o întrebare. Era pur şi simplu incredibil. Nu numai că depăşea orice închipuire, dar scepticismul pe care îl simţeai la început era învins de o realitate care sfârşea prin a te convinge şi înspăimânta.

În avionul care îl adusese de la Vnukovo, un mai vechi absolvent de la Novgorod, pe care Krupkin îl luase pe sus din apartamentul lui moscovit, îi făcuse lui Bourne o scurtă prezentare a complexului militar. Omuleţul pleşuv, vioi şi guraliv, nu numai că îi dădu informaţii preţioase, dar reuşi să-l fascineze pe Jason. Dacă cineva i-ar fi spus lui Jason Bourne că, într-o bună zi, va primi informaţii detaliate de la un agent sovietic de contraspionaj şi încă cu un accent atât de autentic sudist, încât cuvintele care-i ieşeau şuvoi de pe buze, aveau parcă iz de magnolia, i-ar fi spus în faţă că e un mare mincinos sau că nu ştie ce vorbeşte.

— Sfinte Iisuse! Ce-mi mai lipsesc grătarele la iarbă verde, mai ales antricoatele. Ştii cine le făcea cel mai bine? Negrul ăla afurisit cu care credeam că sunt prieten la cataramă până în ziua în care m-a demascat. Poţi să-ţi închipui aşa ceva? La început am crezut că e un radical, însă s-a dovedit că era unul de la Dartmouth care lucra pentru băieţii de la FBI... Ce dracu, schimbul s-a făcut la Aeroflot-ul din New York şi, ştii, încă ne mai scriem.

— Jocuri de adolescenţi, mormăise Bourne.

— Ce jocuri?... A, da, era un antrenor pe cinste.

— Antrenor?

— Cum te văd şi cum mă vezi. Câţiva dintre noi am avut ideea să înfiinţăm o mică ligă în East Point. Chiar lângă Atlanta. Incredibil.

— Te rog, n-ai vrea să revenim la Novgorod?

— Păi, cum să nu? Nu ştiu dacă ţi-a zis Dimitri, însă acum m-am pensionat. Pe jumătate, fiindcă sunt obligat să trec pe aici, dacă vreau să-mi primesc pensia. Ca *tak govoria*– „d’nstructor” cum s-ar spune.

— Da, n-am înţeles prea bine ce a vrut Dimitri să zică.

— Aha, las că-ţi explic eu.

Iar bărbatul ciudat care se exprima de parcă ar fi fost confederat în armata sudistă îi explicase fără a scăpa nici un amănunt din vedere.

Fiecare secţiune „naţională” din care era format Novgorodul era deservită de trei categorii de personal: instructorii, candidaţii şi corpul operativ, cea din urmă incluzându-i pe ofiţerii KGB, paznicii şi cei de la întreţinere. Schema după care se desfăşura activitatea complexului era relativ simplă. Ofiţerii KGB puneau la punct programele zilnice de antrenament pentru fiecare secţiune în parte, iar instructorii, fie permanenţi, fie semipensionaţi, coordonau rezolvarea practică a exerciţiilor pe grupe de lucru sau individual, candidaţii respectivi folosind în exclusivitate limba vorbită în acea secţiune „naţională” sau dialectele zonelor care erau cuprinse în traseu. Rusa era interzisă în incinta complexului, iar instructorii îi supuneau frecvent la testări pe candidaţi, dându-le pe neaşteptate ordine sau înjurându-i în limba maternă, pe care aceştia se presupunea că nu o cunosc.

— Spuneai ceva de misiuni. La ce te referi precis? îl întrebaseBourne.

— Amice, e vorba de situaţii. Cam tot ce-ţi poate trece prin minte. Cum ar fi să-ţi comanzi prânzul sau cina într-un local, să mergi la cumpărături, ce haine să alegi, să faci plinul cerând un anume tip de benzină cu plumb sau fără plumb, cu nu ştiu ce cifră octanică... lucruri pe care în Rusia n-ai de unde să le ştii fiindcă nu există. Ar mai fi, desigur, şi situaţiile mai palpitante, adeseori neincluse în program, situaţii care au drept scop verificarea reacţiei spontane a elevului. Să zicem, un accident de maşină, caz în care eşti obligat să conversezi cu poliţistul american, apoi să completezi nişte formulare de asigurare – lucruri care, dacă nu le ştii, te dau sigur de gol.

Lucrurile mărunte, aparent lipsite de importanţă, deseori sunt vitale. Cum fusese şi ieşirea din spate de la Kubinka.

— Şi altceva?

— Păi, ar mai fi o groază de lucruri în aparenţă lipsite de importanţă, dar

care, în realitate, sunt esenţiale. Să zicem, ce faci dacă eşti atacat noaptea şi jefuit pe stradă? Sau, mai precis, ce nu e bine să faci? Nu uita că majoritatea elevilor noştri sunt bine antrenaţi în arte marţiale, însă, uneori, mai sănătos e să arate că nu ştiu să se bată. După aceea, ţi se pot pune întrebări despre trecutul tău. Iar aici intervine indiscreţia care este esenţială... Să luăm bunăoară exemplul meu, desigur, *tak govoria* cu atâtea experienţe. Dintotdeauna am preferat situaţiile care te solicită şi îţi pun imaginaţia la încercare, cele care îţi permit să improvizezi câte o tactică de penetrare a taberei adverse, între coordonatele programului nostru.

— Ce înseamnă asta?

— Să asculţi şi să bagi la cap, fără a lăsa impresia că te interesează. Spre exemplu, unul din textele care îmi plac cel mai mult ar fi să intru în contact cu câţiva candidaţi, să zicem într-un bar „localizat" în apropierea unei baze militare. Eu mă dau drept funcţionar de stat, supărat pe toată lumea, sau lucrător în armată care a băut cam multe păhărele în plus – în orice caz, o persoană care are acces la informaţii – şi încep să torn ce ştiu despre materiale secrete de mare valoare.

— Aşa, din simplă curiozitate, îl întrerupse Bourne, spune-mi şi mie, cum ar trebui să reacţioneze elevii într-o asemenea situaţie?

— Să ciulească bine urechile şi să noteze datele importante în memorie, în tot acest timp afişând o totală lipsă de interes şi făcând comentarii de soiul: „Hai, dom'le, lasă prostiile astea, pe cine crezi că interesează?" Sau: „Sunt şi curve pe acolo, cum i-am auzit pe unii vorbind că ar fi?" sau: „Nu pricep o vorbă din ce-mi spui, deşteptule. Da' ştiu precis că m-ai plictisit cu trăncăneala ta". Ştii, şi altele de soiul ăsta.

— Şi după aceea?

— Mai târziu, fiecare e chemat să spună ce-a aflat – punct cupunct.

— Şi cum transmite informaţiile mai departe? Şi pentru asta există un program de pregătire?

Instructorul în mâinile căruia fusese încredinţat Jason îl privi lung câteva clipe de pe scaunul avionului cu şase locuri.

— Nu trebuia să-mi pui o asemenea întrebare, îi spuse el rar. Îmi pare rău, dar va trebui să raportez.

— Stai puţin, n-am fost pus să te întreb, eram doar curios. Uită că te-am întrebat.

— Nu pot şi n-am s-o fac.

— Ascultă, în Krupkin ai încredere?

— Cum să n-am? E un adevărat fenomen poliglot. Un adevărat erou al Komitetului.

„Nu ştii nici pe jumătate de ce-i în stare", îşi spuse Bourne în sinea sa, după care se grăbi să spună tare, reuşind să găsească un ton în care se ghicea respectul:

— Atunci, n-ai decât să-i raportezi direct lui. Iar el are să-ţi confirme că n-a fost decât simplă curiozitate. Nu datorez nimic guvernului ţării mele, în schimb, ei îmi sunt datori cu multe.

— Foarte bine... Că a venit vorba de tine. După cum mi-a recomandat Dimitri, ţi-am aranjat vizita la Novgorod... Te rog, nu mă interesează să aflu motivul pentru care ai venit aici. Problema nu intră în sfera intereselor mele, după cum nici întrebarea pe care mi-ai pus-o n-ar trebui să te preocupe deloc.

— Am înţeles. Ce-ai reuşit să aranjezi?

— Vei stabili legătura cu un tânăr instructor pe nume Benjamin. Am să-ţi spun câte ceva despre Benjamin ca să înţelegi poziţia pe care o deţine la Novgorod. Părinţii lui sunt ofiţeri KGB şi au fost trimişi în misiune la Consulatul din Los Angeles unde şi-au petrecut douăzeci de ani. El s-a bucurat deci de o educaţie americană şi a făcut apoi cei doi ani de pregătire la UCLA. De fapt, până acum patru ani, când el şi tatăl lui au fost rechemaţi la Moscova.

— El şi tatăl lui?

— Da. Mama lui a fost prinsă într-o operaţiune FBI la baza navală de la San Diego. Mai are de făcut încă trei ani de puşcărie. Ştii, pentru o „mămică” sovietică nu există nici îndurare, nici schimburi de spioni între ţările noastre.

— Hei, stai aşa. În fond, nu noi am fost de vină.

—Nici n-am pretins aşa ceva, nu făceam decât să enunţ datele problemei.

— Am înţeles. Iau legătura cu Benjamin.

— El este singurul care ştie ce-i cu tine – sigur, nu-ţi ştie numele, pentru el ai să fii „Archie” – iar de la el ai să primeşti autorizaţia de a te deplasa dintr-un sector într-altul.

— Legitimaţii?

— Îţi explică el. Dar o să fie cu ochii pe tine şi o să te însoţească peste tot. Cinstit îţi spun, va ţine permanent legătura cu tovarăşul Krupkin. El ştie oricum mai multe despre mine – lucru care e pe gustul pensionarului georgian pe care îl ai în faţa ochilor... Succes la vânătoare, dacă de vânătoare e vorba. Şi, ai grijă, vezi să nu scalpezi prea mulţi indieni de mucava.

Bourne se luă după indicatoarele de pe marginea drumului, toate scrise în engleză, şi o apucă spre oraşul Rockledge, Florida, aflat la cincizeci de mile sud de baza NASA de la Cape Canaveral. Urma să-l întâlnească pe Benjamin la barul din magazinul local Woolworth şi trebuia să caute un tânăr în jur de douăzeci de ani, cu un tricou cadrilat şi o şapcă de base-ball Budweiser, care trebuia să ţină liber scaunul de lângă el. Se încadrase perfect în timp. Era 3:35 după-amiaza.

Jason îl zări pe omul lui. Tânărul rus cu păr auriu ca nisipul, care îşi făcuse studiile în California, era aşezat în colţul îndepărtat din dreapta tejghelei, cu şapca de base-ball pe scaunul de lângă el. La bar erau aşezaţi câţiva bărbaţi şi femei care-şi vorbeau liniştiţi şi consumau răcoritoare şi gustări. Jason se apropie de scaunul liber, se uită la şapcă şi rosti plin de politeţe:

— E liber?

— Aştept pe cineva, răspunse tânărul ofiţer KGB pe un ton lipsit de inflexiuni, ridicându-şi ochii cenuşii spre chipul lui Bourne.

—Găseşte alt loc.

— Probabil că ea nu o să apară în următoarele cinci minute.

— Păi atunci e perfect. Eu nu stau decât să beau o Coca-Cola. Până atunci am plecat de mult.

— Ia loc, răspunse Benjamin luându-şi şapca de pe scaun şi punându-şi-o pe cap.

De ei se apropie un barman care mesteca chewing-gum, iar Jason comandă. După ce sosi băutura, instructorul Komitetului continuă calm, de astă dată cu ochii la paharul său de lapte cu vanilie din care sorbea cu paiul.

— Deci tu eşti Archie, ca în benzile desenate.

— Iar tu eşti Benjamin, încântat de cunoştinţă.

— O să aflăm curând dacă-i valabil, nu?

— De ce? S-a-ntâmplat ceva?

— Aş vrea să-ţi explic de la-nceput cum stai, ca să nu ai surprize pe parcurs, spuse sovieticul crescut pe Coasta de Vest. Nu îmi place că ai fost lăsat să intri. În ciuda fostei adrese la care am locuit şi a aspectului meu exterior, să ştii că americanii nu-mi sunt prea simpatici.

— Ascultă, Ben, îl întrerupse Bourne fixându-l insistent şi obligându-l să-l privească. Una peste alta, nici eu nu sunt de acord cu faptul că mama ta e la închisoare. Însă, pe de altă parte, nu eu am trimis-o acolo.

— Noi îi lăsăm să plece pe dizidenţi şi pe evrei, iar voi vă încăpăţânaţi să reţineţi o femeie de cincizeci şi opt de ani care n-a făcut altceva decât să transmită nişte informaţii! şopti rusul vorbind cu năduf.

— Nu cunosc detalii şi am nevoie de ajutorul tău, Benjamin.

— Am s-o fac fiindcă aşa am primit ordin, nu pentru că m-ai fi convins. Însă dacă încerci să afli lucruri care nu te privesc, altele decât cele pentru care ai cerut să fii primit aici, să ştii că nu mai ieşi viu. Clar?

—Nu numai că e clar, dar e irelevant şi nu era necesar să mi-o spui. În afara unei mirări şi a unei curiozităţi explicabile, să ştii că locul şi obiectivele sale nu-mi stârnesc nici un fel de interes. După părerea mea, totul e inutil... Deşi, să fiu cinstit, Novgorodul bate de departe ceea ce-au făcut americanii în Disneyland.

Benjamin râse fără voia lui şi suflă prin pai involuntar în spuma din pahar care debordă.

—La Anaheim ai fost? îl întrebă el cu un zâmbet răutăcios.

— Nu mi-am permis. Costă prea mult.

— Noi am avut invitaţii diplomatice.

— Bravo. Constat că până la urmă eşti totuşi şi tu om. Hai mai bine să facem o plimbare şi să vorbim de ale noastre.

Traversară un pod miniatural care ducea în New London, Connecticut, locul de naştere a submarinelor, şi coborâră spre fluviul Volga care, în acest sector, căpătase aspectul unei baze navale secrete – şi aceasta construită în miniatură, foarte convingător. La porţile înalte stăteau ostaşi înarmaţi din „Marina USA”, iar alţii patrulau în faţa rampelor imense din beton pe care erau lansate la apă submarinele reduse la scară ce compuneau flota nucleară a americanilor.

— Avem schema tuturor amplasamentelor, planuri, hărţi, cotele tuturor debarcaderelorla milimetru, spuse Benjamin. Şi cu toate astea trebuie încă să pătrundem în incintă trecând de toate punctele de pază. Nu-i caraghios?

— Deloc. Suntem foarte buni.

— Da, numai că noi suntem şi mai buni. Cu excepţia unor mici nemulţumiri. Voi nu faceţi decât să luaţi totul de-a gata.

— Ce?

— În ciuda propagandei voastre obişnuite, America albilor n-a cunoscut niciodată sclavia. Noi ştim ce-nseamnă ea.

— Tinere, aici ar fi vorba nu numai despre o istorie îndepărtată, ce, mai mult, de una selectivă. Nu crezi?

— Vorbeşti de parcă ai fi profesor.

— Şi dacă aş fi?

— Atunci te-aş contrazice.

— Numai dacă ne-am afla într-un cadru mai adecvat care să-ţi dea căderea de a aduce contraargumente.

—Haida-de, încetează cu prostiile! Otrava asta de-a libertatea academică ţine de trecut. Uită-te şi tu la universităţile noastre. Avem formaţii rock, blue-jeans şi mai multă cocaină decât ar încăpeavreodată în foiţa voastră de ţigări.

— Şi asta numeşti tu progres?

— Nu crezi că e un început?

— Trebuie să mă gândesc serios la ce mi-ai spus.

— Chiar crezi că o poţi ajuta pe mama?

— Dar tu chiar crezi că mă poţi ajuta?

— Să încercăm... Bine. Acest Carlos Şacalul. Am auzit câte ceva despre el, însă nu ştiu prea multe. Direktor Krupkin susţine că este un şmecher dat naibii.

— Mi se pare mie sau aud un californian vorbind?

— Ce vrei, nu scap de trecut. Las-o cum a căzut. Sunt exact acolo unde vreau să fiu şi nu mi-aş schimba locul pentru nimic în lume.

— Nici n-aş îndrăzni...

— Ce?

— Tot protestezi...

— Shakespeare s-a exprimat foarte bine. A doua mea specializare la UCLA a fost literatura engleză.

— Şi prima?

— Istoria Americii. Altceva, bunicule?

— Mulţumesc, nepoate.

— Acest Şacal, continuă Benjamin sprijinindu-se de gardul din „New London"şi stârnind imediat reacţia paznicilor care se apropiară în goană. *Prastite!* strigă el. Nu, nu, scuzaţi. *Tak govoria!* Sunt instructor!... Uf, la dracu'!

— Crezi că o să-ţi facă raport? întrebă Jason în timp ce se îndepărtau rapid de „bază".

— Nu sunt prea tâmpiţi. Personal auxiliar îmbrăcat în uniformă. Se-nvârt prin post şi-şi fac rondul, dar nu ştiu exact despre ce-i vorba. Doar pe cine şi ce

să oprească.

— Câinii lui Pavlov?

— Păi cum altfel? Animalele nu gândesc. Se aruncă la beregată şi-şi înfig colţii.

— Ceea ce ne aduce înapoi la discuţia despre Şacal, spuseBourne.

— Nu înţeleg.

— Nici nu-i nevoie, era doar o figură de stil. Cum poate pătrunde în complex?

— Nu are cum. Paznicilor din tunel şi de la „graniţe” li s-au dat numele şi seria legitimaţiei şi actelor de acces în Novgorod ale agentului pe care l-a ucis la Moscova. Numai să apară şi au ordin să-l împuşte; pe loc.

— I-am spus lui Krupkin că nu aşa trebuie procedat.

— De ce?

— Fiindcă nu el are să pătrundă cu legitimaţia aceea şi s-arputea să omorâm pe cine nu trebuie. O să trimită doi, trei, poate patru persoane în sectoare diferite, ca să creeze confuzie, iar în timpul ăsta va studia şi va căuta o soluţie de a intra el însuşi în complex.

—Eşti complet ţicnit. Şi ce se-ntâmplă cu cei pe care îi trimite în locul lui?

— Ei nu contează. Dacă sunt împuşcaţi, Carlos va afla cum stă şi va proceda în consecinţă.

— Chiar că eşti nebun. Şi unde crezi că are să găsească voluntari?

— Oriunde trăiesc oameni care sunt dispuşi să câştige într-o zi salariul pe o lună. Fiecăruia dintre ei îi va spune că-i o verificare de rutină – secretă, fireşte – şi le va dovedi cu actele oficiale pe care le are asupra sa. Dacă te gândeşti ce combinaţie teribilă fac câteva bucăţi de hârtie cu banii, atunci ai să-nţelegi că va impresiona pe cineva.

— Iar la prima poartă nu va mai avea actele, insistă instructorul.

— De ce? A trecut cu maşina prin câteva oraşe – cinci sute de mile. Şi putea face copii oriunde pe drum. Acum centrele voastre de afaceri au maşini xerox peste tot şi nu cred că-i o problemă să faci să arate cât mai convingător o bucată de hârtie. Bourne se opri şi îl privi preocupat pe tânărul sovietic americanizat. Tu te legi de amănunte, Benjamin, şi crede-mă, nu ele contează acum. Carlos e decis să intre în Novgorod şi să lase o amprentă în faţa căreia pălesc toată priceperea şi viclenia lui. Dacă Krupkin a reuşit să transmită ştirea cum l-am rugat, atunci Şacalul va crede că am murit.

— Tot globul crede că ai murit... Da, Krupkin mi-a spus tot. De fapt, cred că ar fi fost o prostie să-mi ascundă ceva. Pentru cei de aici eşti un simplu recrut, „Archie”, însă ştiu cine eşti cu adevărat, Bourne. Chiar dacă n-aş fi auzit în viaţa mea de tine, acum ştiu poate prea mult. Numai despre tine vorbeşte Radio Moscova începând de azi-noapte.

— Atunci putem presupune fără să ne-nşelăm că şi Şacalul a aflat până acum.

— Fără îndoială. Fiecare maşină din Rusia are un radio. E obligatoriu. În cazul în care ne-ar ataca americanii, asta ca o paranteză.

— Bună politică de vânzări.

— Chiar l-ai asasinat pe Teagarten la Bruxelles?

— Termină cu prostiile...

— Bine, să rămânem la treburile noastre. Ce vrei să spui cu toate astea?

— Krupkin trebuia să lase totul în seama mea.

— Ce să lase?

— Problema infiltrării Şacalului la Novgorod.

— Ce dracu'tot îndrugi acolo?

— Vorbesccu Krupkin, dar oricum transmite vorbă fiecărui punct de pază din tunel şi din incintă să-l lase să intre pe cel care foloseşte legitimaţia aceea. Bănuiala mea este că vor intra patru, poate cinci persoane. Să-i lase înăuntru, dar să nu-i scape din ochi.

— Archie, tocmai ţi-ai câştigat dreptul la o rezervă şi propria cămaşă de forţă. Eu zic că nici nu mai e nevoie de certificat medical.

— Ba nu. Am spus că cine intră – presupunând că aşa ceva este posibil – este urmărit şi supravegheat şi că paznicii sunt obligaţi să ţină legătura permanent cu noi. Ei ştiu că ne găsesc în acest sector.

—Şi?

— Unul dintre aceşti bărbaţi va dispărea în câteva minute. Nimeni nu va şti în ce direcţie a luat-o. Abia atunci vom fi siguri că e vorba de Şacal.

—Şi?

— Abia asta îl va convinge că e invulnerabil, că e liber să facă ce pofteşte, convins că eu am murit. Moartea mea îi va da libertate de mişcare.

— De ce?

— Ca şi mine, el este convins că suntem singurii doi oameni de pe glob în stare să ne găsim unul pe celălalt, fie că ne-am afla în junglă, într-un oraş aglomerat sau o combinaţie a celor două variante. Numai ura te poate aduce în starea asta, Benjamin. Sau disperarea.

— Cam sentimental, nu crezi? Şi foarte abstract.

— Nu e adevărat, îi răspunse Jason. Sunt obligat să gândesc ca el de ani de zile, pentru asta m-am pregătit. Pe ce distanţă se întinde Novgorodul de-a lungul Volgăi, 30, 40 de kilometri?

— Mai exact pe 47, iar fiecare centimetru e păzit straşnic, aşadar de nepătruns. În apă, la suprafaţă sau la adâncime, se intersectează conducte de magneziu, prevăzute cu sisteme de alarmă. Pe malul estic a fost instalată la nivelul solului o adevărată reţea de grilaje cu senzori sensibili la greutate. Tot ce depăşeşte 60 de kilograme declanşează sistemele de alarmă şi, instantaneu, spre locul respectiv se orientează camere de luat vederi şi reflectoare puternice. Dacă totuşi intrusul care depăşeşte această greutate, reuşeşte să ajungă la gardul conectat la înaltă tensiune, va fi electrocutat la prima atingere; lucru valabil şi pentru conductele instalate sub apă. Sigur, animalele de talie mare sau buştenii care plutesc pe apă, le dau multă bătaie de cap paznicilor, dar consider că nu strică, să facă din când în când mişcare. Asta întăreşte disciplina.

— Înseamnă că singura cale de acces sunt tunelele, dacă nu mă înşel, spuse Bourne.

— Doar pe acolo ai intrat, aşa că n-am ce adăuga la ce ştii deja. Doar că porţile se închid automat la primul semn suspect, iar încazuri de urgenţă inundăm tunelele.

— Lucruri care lui Carlos îi sunt deja cunoscute. Doar a fost pregătit în această bază.

— Din cât mi-a explicat Krupkin, da. Dar asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă.

— Cu mulţi ani în urmă, de acord. Totuşi, mă întreb dacă s-a schimbat ceva pe aici.

— Din punct de vedere tehnic, probabil că s-ar putea scrie câteva volume. În special mijloacele de comunicaţie şi metodele de asigurare a securităţii au evoluat. Însă, într-adevăr, nu s-au făcut modificări esenţiale. În ceea ce priveşte sectoarele în sine, s-au adus unele schimbări, dar ele nu au modificat străzile şi nici n-au afectat clădirile. Mai uşor ar fi să mutăm câteva mari oraşe ruseşti din loc.

— Deci, oricare ar fi schimbările, acestea sunt minore şi de natură internă.

Ajunseră la o intersecţie reprodusă în miniatură în mijlocul căreia se afla un şofer certăreţ ce conducea un Chevrolet de la începutul anilor ‘70 şi un poliţist care îi întindea un talon de amendă.

— Ce se întâmplă? întrebă Bourne.

— Ideea ar fi aceea de a-i inocula şoferului o pornire spre ceartă, o anume agresivitate. În America, cetăţeanul obişnuit se ceartă aprig cu poliţiştii, ceea ce nu-i cazul la noi.

— Aşadar, crearea unui reflex că trebuie să conteşti autorităţile, aşa cum un elev şi-ar contrazice profesorul, da? Cred totuşi că nu-i o atitudine comună în America.

— Da, e o atitudine cu totul diferită.

— Îmi pare bine că ai sesizat diferenţa. Jason auzi un bâzâit îndepărtat şi ridică ochii spre cer pentru a vedea un avion care survola apele fluviului Volga. Dumnezeule, un aparat de zbor, murmură el ca pentru sine.

— N-are importanţă, interveni Benjamin imediat. E tot al nostru... Tot tehnologie de vârf. În primul rând că nu există aeroport; ci doar locurile speciale de aterizare a elicopterelor, iar în al doilea rând, că suntem apăraţi de o reţea de radare. Dacă apare vreun avion neidentificat la 30 de mile depărtare de Novgorod, baza noastră de la Belopol dă alarma şi aparatul este doborât.

Peste drum, în jurul poliţistului imperturbabil şi antipatic şi al şoferului pus pe arţag, se strânsese între timp o mulţime de gură-cască, iar oamenii îl încurajau strident pe cel din urmă, care ajunsese să se manifeste aproape violent.

— Uneori americanii se poartă prosteşte, mormăi tânărul instructor oarecum jenat.

— De fapt, corect ar fi să spunem că unii au idei prosteşti despre comportamentul americanilor, rosti Bourne zâmbind.

— Să mergem, propuse Benjamin îndepărtându-se de locul incidentului.

Să fiu sincer, eu am insistat să renunţe la acest exerciţiu fiindcă şchioapătă la capitolul realism, însă m-au contrazis afirmând că atitudinea e importantă.

— Ca şi când ai încerca să convingi un student că-şi poate contrazice profesorul, sau un cetăţean obişnuit îl poate critica în public pe un membru al Politbiuro? Sunt atitudini oarecum ciudate, nu?

— Ba nu. Sunt beton, Archie.

— Calmează-te, tinere Lenin, spuse Jason mergând alături de instructor. Unde l-ai pierdut pe tânărul flegmatic din Los Angeles?

— L-am îngropat în puţurile Labrea.

— Aş vrea să studiez cărţile. Pe toate.

— S-a aranjat. Ai să faci cunoştinţă şi cu regulamentul de vizitare a bazei.

Cei doi erau aşezaţi la masa lungă aflată în sala de întruniri a ofiţerilor, având desfăşurate dinainte hărţile întregului complex Novgorod. După aproape patru ore de studiu atent şi concentrat, Bourne era la fel de uimit ca şi la început. Terenurile de antrenament care se întindeau de-a lungul fluviului erau mult mai complexe şi mai elaborat construite decât îşi închipuise, iar remarca lui Benjamin că „Mai uşor era să muţi oraşe întregi din loc” decât să aduci schimbări drastice la Novgorod, nu era deloc exagerată, ci simpla declarare a unei stări de fapt. În incinta bazei de antrenament fuseseră ridicate la scară redusă oraşe şi metropole întregi, porturi şi aeroporturi, complexe militare de la Mediterana până pe coasta Atlanticului şi a Mării Baltice sau Adriatice, toate reproduse între graniţele fireşti. Totuşi, în ciuda nenumăratelor detalii, forţa de sugestie şi miniaturizarea făcuseră posibilă construirea complexului pe o suprafaţă de treizeci de mile de-a lungul cursului Volgăi, înaintând în pădure doar 3-5 mile.

— Egipt, Israel, Italia începu Jason ocolind masa şi uitându-se la hărţi. Grecia, Portugalia, Spania, Franţa, Marea Britanie.

În acel moment, Benjamin îl întrerupse, lăsându-se obosit pe spătarul scaunului:

— Germania, Olanda şi ţările scandinave, după cum ţi-am explicat, în incinta unui sector sunt câte două ţări diferite, totuşi delimitate, criteriul după care le-am organizat astfel fiind acela că ele sunt învecinate sau prezintă similitudini culturale. Sau pur şi simplu, din economie de spaţiu. La Novgorod avem nouă complexe principale reprezentând naţiunile importante – importante prin prisma intereselor noastre – deci şi nouă tunele cu o lungime de şapte kilometri fiecare. Primul dintre ele porneşte de aici şi continuă spre nord de-a lungul apei.

— Înseamnă că tunelul învecinat este al Marii Britanii, corect?

— Da. Urmat de Franţa, Spania – care include Portugalia – apoi, peste Mediterana, Egiptul, Israelul...

— E limpede, îl întrerupse Jason aşezându-se în capătul mesei şi împreunându-şi mâinile concentrat. Ai trimis vorbă oamenilor voştri să permită accesul în incintă oricărei persoane care deţine actele furate de Carlos, indiferent cum arată?

— Nu.

— Poftim? întrebă Bourne întorcându-se cu o mişcare bruscă spre tânărul instructor.

— L-am lăsat pe tovarăşul Krupkin să se ocupe de toate. E într-un spital din Moscova, aşa că nu mai au cum să-l aducă aici pretextând că ar trebui să-şi refacă forţele.

— Şi cum pot trece dintr-un sector într-altul? Imediat, dacă va fi nevoie.

— Înţeleg că eşti pregătit să afli care e regulamentul intern, da?

— Sunt gata. Am aflat tot ce-mi puteau spune aceste hărţi.

— OK.

Benjamin vârî mâna în buzunar de unde extrase un obiect de culoare neagră de mărimea unei cărţi de credit, însă ceva mai gros. I-laruncă lui Jason care îl prinse din zbor şi îl întoarse pe toate feţele. Ăsta-i permisul tău de liberă trecere, continuă sovieticul. Numai ofiţerii superiori au dreptul să se legitimeze cu aşa ceva, iar dacă-l rătăcesc sau îl pierd, sunt obligaţi să raporteze imediat.

— Dar nu văd nici un nume, nici un marcaj, absolut nimic.

—Nu se vede fiindcă totul este în interior, computerizat şicodificat. În fiecare punct de trecere dintr-un sector într-altul există un sistem de verificare. Introduci cartela metalică în fanta aparatului, iar bariera se ridică automat, permiţându-ţi să intri, avertizându-i astfel pe paznici că ai primit dreptul de acces de la Cartierul General. Însă, undeva, se notează tot.

— Al naibii de isteţ, marxiştii ăştia retrograzi.

— Să ştii că şi prin camerele de hotel din Los Angeles am întâlnit obiceiul acesta simpatic, iar eu vorbesc de ce se întâmpla acum patru ani; şi acum, să vorbim despre celelalte lucruri.

— Regulamentul de ordine internă?

— Krupkin preferă să le numească măsuri de protecţie – atât pentru noi cât şi pentru tine. Voi fi sincer: el nu se aşteaptă că ai să ieşi viu de aici. Iar în acest caz trebuie să dispari fără urmă.

— Iată un raţionament delicios de realist.

— De fapt, ţine la tine, Bourne... Archie.

— Continuă.

— Pentru ofiţerii superiori eşti trimis de la biroul inspectorului general din Moscova, un specialist american venit laNovgorod pentru a verifica dacă sunt scurgeri de informaţii către Occident. Eşti acoperit şi ţi se va da tot sprijinul de care ai nevoie, inclusiv armament. Însă nimeni nu trebuie să-ţi vorbească decât dacă i te adresezi tu mai întâi. Dată fiind biografia mea, eu voi fi omul tău de legătură. Ai nevoie de ceva, îmi spui, iar eu îţi procur imediat.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Poate că nici n-ai de ce. Nu faci un pas fără mine.

— Nu pot accepta condiţia asta.

— Ba nu.

— N-ai încotro.

— De ce?

— Nu vreau să mi se încurce nimeni printre picioare...şi apoi, dacă scap

teafăr din tărăşenia asta, aş vrea ca mama unui anumit Benjamin să-şi găsească fiul bine-sănătos la Moscova.

Tânărul rus se uită la Bourne, iar în privirea lui se citi înverşunare, amestecată cu durere.

— Chiar crezi că ne-ai putea ajuta, pe tata şi pe mine?

— Sunt convins că pot... însă va trebui să mă ajuţi tu mai întâi. Acceptă regulile pe care ţi le propun, Benjamin.

— Eşti un om ciudat.

— Mai degrabă sunt mort de foame. Se găseşte ceva de mâncare pe aici? Poate şi nişte bandaje. În urmă cu puţin timp m-am ales cu o rană, iar începând cu toate întâmplările de azi, gâtul şi umerii nu mă lasă să uit. Jason îşi scoase haina şi constată că pepţii şi gulerul cămăşii erau îmbibate de sânge.

— Iisuse! Trebuie să chem un medic...

— Nu. Poate o infirmieră... Aşa vreau eu, Ben.

— OK... Archie. Vom sta în apartamentul oaspeţilor, al comisarilor – care se află la ultimul etaj. Avem serviciu la cameră, aşa că am să sun după infirmieră.

— Ţi-am spus că mi-e foame şi că nu-mi e prea bine, dar nu asta mă preocupă acum în mod special.

— Lasă, rosti californianul sovietic. În secunda în care apareceva neobişnuit, ştiu ei unde să ne găsească. Stai să strâng hărţile.

*

* *

Se întâmplă la 12:02 fix, chiar în timpul schimbării gărzilor când noaptea este mai întunecată ca oricând. Telefonul din apartamentul destinat înalţilor comisari în vizită la Novgorod păru să explodeze, făcându-l pe Benjamin să sară ca un arc de pe canapea. Se îndreptă în fugă spre aparatul care suna strident şi smulse receptorul din furcă.

— *Da?... Gdie? Kogda? Şto eto znacit?... Da! T*rânti furiosreceptorul şi se întoarse spre Bourne care era aşezat la masa din sufragerie cu hărţile desfăşurate în faţa lui, în locul farfuriilor de la cină, strânse de curând. De necrezut! La tunelul spaniol... pe malul celălalt... Au fost ucişi doi paznici, iar pe partea noastră ofiţerul de rond a fost găsit la cincisprezece metri de punctul său de pază, cu un glonţ în beregată. Au vizionat casetele înregistrate şi tot ce au văzut a fost un bărbat cu un sac sport! Îmbrăcat în uniformă de paznic!

— Dar mai este ceva, nu? întrebă liniştit Bourne.

— Da, şi s-ar putea să-ţi dau dreptate. Pe malul celălalt, au găsit un zilier agricol strângând în mâini o bucată ruptă de hârtie. Zăcea între cei doi paznici ucişi, iar unul dintre aceştia era dezbrăcat, doar în pantofi şi în chiloţi... Cum naiba a reuşit?

— Să zicem că el era tipul cel bun, altceva nu-mi vine acum în minte, rosti gânditor Bourne. Se ridică şi bătu cu palma în harta sectorului spaniol. Probabil l-a trimis înainte pe omul plătit, cu hârtiile contrafăcute, după care şi-a

forţat intrarea în timp ce ofiţerul din comitet descoperea înşelătoria, adresându-i-se în spaniolă impostorului trimis de Carlos, care nu avea de unde să ştie limba... Ţi-am spus, Ben. Testează, agită spiritele, seamănă confuzie şi ţi-ai garantat intrarea. E un fleac să furi o uniformă, iar în deruta creată, aşa s-a strecurat Şacalul fără probleme prin tunel.

— Da, numai că cel care folosea legitimaţia trebuia urmărit, supravegheat. Doar aşa sună ordinul tău, iar Krupkin l-a transmis el însuşi.

— Kubinka! spuse Jason studiind preocupat harta.

— Arsenalul? Cel pomenit de toate buletinele de ştiri difuzate de Moscova?

— Exact. Ca şi la Kubinka, Şacalul trebuie să aibă pe cineva înăuntru. Cineva cu destulă autoritate, încât să-i ordone unui ofiţer de pază să-l aducă mai întâi la el pe cel care încearcă să treacă prin tunel şi abia apoi să dea alarma şi să-i trezească pe cei de la Cartierul General.

— E posibil, aprobă rapid, pe un ton ferm, tânărul instructor. Ar fi jenant să-i trezeşti pe ofiţerii superiori cu alarme false, iar paznicii, după cum spuneai şi tu, probabil că au fost derutaţi.

— La Paris mi s-a spus că stânjeneala, teama de a fi puşi în situaţii jenante, este unul dintre cei mai temuţi duşmani ai KGB-ului. E-adevărat? întrebă Bourne ridicând ochii de pe harta complexului.

— În proporţie de optzeci la sută, îi răspunse Benjamin. Bine, dar pe cine ar putea să aibă înăuntru? Pe cine? N-a mai trecut pe aici de peste treizeci de ani!

— Dacă am avea la dispoziţie câteva ore şi mai multe computere cu datele personale ale tuturor celor care lucrează la Novgorod, probabil că am obţine o listă de câteva sute de nume din care ar ieşi ceva suspecţi. Însă noi nu avem ore întregi ladispoziţie. Cred că nici minutele nu ne mai ajung. În plus, cum îl ştiu pe Şacal, probabil că tot nu mai are nici o importanţă.

— Ba eu cred că are o importanţă a naibii de mare! strigă sovieticul americanizat. Avem un trădător printre noi şi ar trebui să ştim cine e!

— Părerea mea este că o să afli curând... Astea sunt doar amănunte, Ben. Singura noastră problemă acum este că a intrat! Hai să ieşim şi vom găsi afară răspunsurile la întrebări. Ai să-mi faci rost detot ce am nevoie.

— Bine.

— Absolut tot ce-mi trebuie.

— Asta am lămurit-o deja.

— După care tu dispari. Crede-mă, ştiu ce spun.

— Nici să nu te gândeşti, Archie.

— Aha, se întoarce California de la drum.

— Ai auzit ce am spus.

— Înseamnă că mama lui Benjamin va găsi un cadavru în locul fiului când se va întoarce la Moscova.

— Aşa să fie!

— Aşa să...? Asta de ce ai spus-o?

— Nu ştiu. Mi s-a părut cea mai corectă exprimare.

— Gura! Hai mai bine să ieşim de aici.

CAPITOLUL XLI

Ilici Ramirez Sanchez pocni din degete de două ori şi ieşi din întuneric pentru a urca câteva trepte din faţa intrării reconstituite la dimensiuni mai modeste a bisericii de pe Paseo del Prado din Madrid. Din spatele unei coloane cu caneluri răsări o umbră, silueta unui bărbat solid înjur de şaizeci de ani care se arătă în lumina slabă aruncată de un felinar ceva mai îndepărtat. Bărbatul era îmbrăcat în uniformă de ofiţer spaniol, mai precis de general-locotenent, cu trei rânduri de şnururi atârnate pe tunică. Spre deosebire de Carlos care ducea în mână sacul sport, acesta se prezentase la întâlnire cu o valiză din piele pe care i-o arătă, adresându-i-se în acelaşi timp în limba spaniolă, vorbită în acest sector:

— Să intrăm în sacristie. Te poţi schimba de haine acolo. Uniforma asta de paznic îţi e prea largă şi s-ar putea să-i incite pe unii să tragă după tine.

— Ce bine îmi e să vorbesc iar în limba noastră maternă, spuse Carlos urmându-l pe necunoscut în bisericuţă şi întorcându-se scurt să închidă uşa masivă după ei. Îţi rămân veşnic îndatorat, Enrico, adăugă el aruncând o privire în jur şi remarcând şirurile goale de bănci şi luminiţele calde care jucau pe crucifixul de aur din altar.

— Ramirez, de vreo treizeci de ani îmi eşti îndatorat, şi la ce-mi foloseşte? râse militarul în timp ce se îndreptau prin dreapta stranei spre sacristie.

— Poate că nu mai ţii legătura cu familia ta de la Baracoa. Fraţii şi surorile lui Fidel nu o duc nici pe sfert atât de bine.

— Nici măcar descreieratul ăla de Fidel, dar cui ce-i pasă? Se spune că acum se spală mai des, ceea ce înseamnă că a făcut un mare pas înainte. Da, dar tu-mi vorbeşti de familia mea de la Baracoa. Şi cu mine cum rămâne, stimate asasin internaţional? Fără un iaht, fără surle şi trâmbiţe... Mai mare ruşinea, zău aşa! Dacă nu eram eu să te previn acum treizeci şi trei de ani, mureai împuşcat chiar aici, în tabăra asta. Acum, că veni vorba, chiar în faţa bisericii ăsteia de păpuşi de pe Prado ţi-ai făcut ieşirea în scenă, îmbrăcat în preot, un personaj care nu încetează să-i uimească pe ruşi, ca şi pe toţi ceilalţi.

— Şi, din clipa în care m-am instalat la Paris, ţie ţi-a lipsit vreodată ceva? Intraseră într-o cameră lambrisată în care aşa-zişii preoţi trebuiau să pregătească slujba. Ţi-am refuzat eu ceva vreodată? adăugă Carlos aşezând sacul de voiaj pe pardoseală.

— Hai, dom’le, că glumeam şi eu, protestă Enrico cu blândeţe, zâmbindu-i cald şi cu multă bunăvoinţă Şacalului. Unde e umorul acela sănătos pe care ştiam că-l are infamul meu prieten?

— În clipa asta am alte griji pe cap.

— Sunt convins. Recunosc sincer, întotdeauna ai fost mai mult decât generos cu familia mea din Cuba, lucrupentru care chiar ţin să-ţi mulţumesc. Mama şi tata au dus o viaţă liniştită şi îndestulată sigur, până-n ultima clipă n-

au încetat să se minuneze că trăiau mult mai bine decât toţi cunoscuţii lor... în timp ce revoluţionarii erau eliminaţi de conducătorii lor revoluţionari şi aruncaţi în temniţă sau ucişi. Nu ştiu dacă ai mei au înţeles ceva.

— Tu erai o ameninţare pentruCastro, ca şi Che. În fine, au trecut toate acum.

— Aşa este, multe au trecut peste noi, îl aprobă Enrico studiindu-l cu atenţie. Iar tu, Ramirez, ai mai intrat la apă. Unde-i coama de păr negru pe care o aveai în tinereţe şi faţa cărnoasă cu trăsături puternice şi privire limpede?

— Hai să nu vorbim despre asta.

— Foarte bine. Eu m-am îngrăşat, iar tu ai slăbit şi asta spune ceva. Eşti rănit grav?

— Funcţionez destul de bine pentru ce-am de gând să fac, ceea ce trebuie să fac.

— Ramirez, ce crezi că ar mai fi de făcut? întrebă deodată bărbatul costumat în militar privindu-l pe Carlos cu atenţie. E mort! Moscova se împăunează cu moartea lui însă, când m-ai sunat, am ştiut că tu l-ai ucis. Jason Bourne e mort! Duşmanul tău s-a dus pe lumea cealaltă. Tu nu eşti prea bine, aşa că întoarce-te la Paris şiîngrijeşte-ţi sănătatea. Te scot eu pe aceeaşi cale pe care te-am adus înăuntru. O luăm prin „Franţa” şi-ţi obţin eu viza de trecere. Vei fi curierul comandantului „Spaniei” şi „Portugaliei”care are de dus un mesaj confidenţial în Dzerjinski. E o procedură obişnuită. Nimeni nu se încrede în nimeni, şi cel mai puţin în oamenii aflaţi în subordine. Nu va fi nevoie să omori un singur paznic.

— Nu! Trebuie să le dau o lecţie!

—Atunci poate că nu m-am exprimat corect. Când m-ai sunat folosind toate codurile tale de urgenţă, am făcut exact ce mi-ai cerut fiindcă şi tu te-ai ţinut de cuvântul dat şi timp de treizeci şi trei de ani i-ai ajutat pe bătrânii mei. Însă acum e vorba de alt soi de riscuri – la plural –iar eu nu ştiu dacă sunt dispus să mi le asum.

— Îndrăzneşti să-mi vorbeşti tocmai mie aşa? se răsti Şacalul în timp ce îşi scotea tunica uniformei de paznic, lăsând să se vadă bandajul bine strâns pe umăr, prin care nu trecuse nici fir de sânge.

— Încetează cu teatrul, îi spuse Enrico cu blândeţe. Ne ştim de prea mulţi ani ca să ne mai dăm artişti unul în faţa celuilalt. Sper că-l mai am încă în faţă pe bărbatul care în tinereţe era animat de înalte idealuri revoluţionare şi cu care am fugit acum mai bine de treizeci de ani din Cuba. Era şi Santos cu noi... Că veni vorba, el ce mai face? De fapt, de el se temea cel mai mult Fidel.

— E bine, îi răspunse Carlos pe un ton plictisit. Vrem să mutăm *Le Coeur du Soldat* în altă parte.

— Încă-şi mai îngrijeşte grădina – grădina lui englezească?

— Da.

— Cred că i se potrivea mai bine meseria de peisagist, sau de florar. Iar eu ar fi trebuit să ajung un foarte bun inginer agronom. Ştii, de fapt, aşa l-am cunoscut pe Santos... Numai că schimbările melodramatice de regim ne-au schimbat şi nouă viaţa, nu?

— Angajamentul politic ne-a schimbat cursul vieţii. Peste tot în lume fasciştii au lăsat o urmă a trecerii lor.

— Iar acum, noi începem să ne purtăm ca fasciştii, iar ei vor să ia de la noi, comuniştii, părţile noastre mai puţin urâte şi sunt chiar dispuşi să deschidă băierile pungii, ceea ce n-o să meargă, dar măcar sună frumos.

— Şi ce legătură au toate astea cu mine, monseniorul tău?

— Zău, Ramirez, las-o mai moale. Nu ştiu dacă ai aflat sau nu, dar nevasta mea, rusoaica, a murit acum câţiva ani, iar copiii mei sunt studenţi la Universitatea din Moscova. N-ar fi ajuns în veci acolo dacă n-aş fi avut funcţia pe care o am, iar eu nu-mi doresc nimic mai mult decât să-i văd absolvind facultatea. Vor fi doctori, oameni de ştiinţă... Vezi tu, asta mi-ai cerut să risc. Până acum am reuşit să lucrez pe burtă şi nimeni nu mi-a descoperit jocul, iar tu ai meritat din plin să-mi asum toate riscurile. Însă cred că e momentul să mă opresc. Peste câteva luni mă pensionez şi drept mulţumire pentruserviciile pe care le-am adus ţării în Europa de Sud şi în Mediterana, probabil am să capăt o vilă frumoasă pe malul Mării Negre unde or să vină copiii să mă viziteze. Aşa că fii bun şi explică-te, Ramirez, ca să văd dacă sunt dispus să merg pe mâna ta sau să te las să te descurci singur... Repet, n-o să ştie nimeni că eu te-am ajutat să pătrunzi aici şi, după cum spuneam, meriţi din plin să fii ajutat, dar s-ar putea să fiu nevoit să mă opresc aici.

— Înţeleg, rosti Carlos apropiindu-se de valiza adusă de Enrico, aşezată acum pe măsuţa din sacristie.

— Sper din tot sufletul să mă-înţelegi. De-a lungul anilor i-ai ajutat pe ai mei cum eu probabil n-aş fi fost în stare s-o fac vreodată, însă, pe de altă parte, şi eu m-am revanşat cum am putut. Nu uita că datorită mie ai ajuns la Rodcenko, că eu ţi-am furnizat numele unor înalţi funcţionari din câteva ministere, personaje în jurul cărora circulau tot felul de zvonuri, verificate de Rodcenko în persoană spre folosul tău. Aşa încât, dragul meu bătrân tovarăş revoluţionar, nici eu n-am stat cu mâinile în sân în ceea ce te priveşte. Iar lucrurile s-au mai schimbat între timp. Nici noi nu mai suntem ce-am fost, nişte tineri înflăcăraţi în căutarea unei cauze măreţe, fiindcă între timp ne-am pierdut apetitul pentru cauze în general. Tu, aş putea spune, cu mult înaintea mea.

— Cauza pe care am îmbrăţişat-o eu rămâne una, îi tăie vorba Şacalul cu asprime. Eu şi, alături de mine, toţi cei care mă slujesc.

— Dar eu te-am slujit...

—Mi-ai mai spus-o, după cum ai insistat şi asupra generozităţii mele faţă de tine şi de ai tăi. Iar acum, te-ntrebi dacă e cazul să mă ajuţi şi-n continuare, nu-i aşa, sau mă înşel?

— Trebuie să-mi apăr pielea. De fapt, ce cauţi aici?

— Doar ţi-am spus. Trebuie să le dau o lecţie, să le transmit un mesaj.

— Te referi la aceleaşi persoane din trecut?

— Da.

Carlos deschise valiza şi găsi o cămaşă aspră de in, o şapcă de pescar portughez, pantaloni uzaţi prinşi cu sfoară în loc de bretele şi un sac

marinăresc din pânză.

— De ce le-ai ales tocmai pe astea? întrebă Şacalul.

— Fiindcă sunt mai largi, şi nu-ţi mai ştiam măsura. Nu te-am mai văzut de atâţia ani, mi se pare de când ne-am întâlnit în Malaga acum cincisprezece ani. N-aveam cum să-ţi comand haine pe măsură şi chiar sunt mulţumit că nu am încercat, fiindcă nu mai eşti cum te ţin eu minte, Ramirez.

— Dar nici tu nu te-ai îngrăşat prea mult, îi replică asasinul. Ţi s-a mai rotunjit burta, dar în rest avem aceeaşi înălţime şi cam acelaşi aspect.

— Da, şi? Ce-i cu asta?

— Îţi spun imediat. S-a schimbat ceva pe aici de când am lucrat împreună?

— Tot timpul. Sunt trimise fotografii de la centru, iar a doua zi se înfiinţează şi echipele de constructori. Pe Prado de aici, din „Madrid”au apărut noi magazine, noi indicatoare stradale, ba au schimbat şi canalizarea după modelul lucrărilor de modernizare din capitala spaniolă. În „Lisabona”au schimbat cheiul din „estuar” şi debarcaderele care se întind pe malul „Râului Tejo” pentru a rămâne fideli realităţii. Cuvântul de ordine este autenticitatea. Candidaţii care trec examenul şi sunt trimişi în misiune în ţările respective, vreau să-ţi spun că se simt în largul lor, însă îmi amintesc de prima mea misiune la baza navală din Barcelona. Trebuie să recunosc că m-am simţit ca acasă. M-am pus imediat pe treabă fiindcă pregătirea psihologică era de mult încheiată. Şi nici n-am avut surprize prea mari.

— Dar tu nu vorbeşti decât despre aparenţe, îl întrerupseCarlos.

— Şi nu despre asta-i vorba?

— Poate că şi de construcţiile mai durabile, permanente, care nu sunt la vedere şi pe care nu le ştie chiar toată lumea.

— Adică?

— Depozite de arme, de carburanţi, bazele de pompieri, adică lucrurile reale şi care nu fac parte din peisajul pe care l-aţi reconstruit. Sunt tot acolo unde le ştiu?

— Acolo şi chiar mai mari. Mă refer la arsenalele principale şi depozitele de carburanţi cu rezervoarele lor subterane. Majoritatea se află tot la vest de sectorul „San Roque”, în apropiere de trecerea spre „Gibraltar”.

— Şi cum se poate trece dintr-un sector într-altul?

— Ei, aici chiar s-a schimbat ceva, spuse Enrico şi extrase din buzunarul de la piept al tunicii un obiect plat şi foarte mic. La fiecare punct de trecere este instalat un sistem computerizat de verificare ce permite accesul în zona respectivă după ce bagi obiectul ăsta în aparat.

— Şi nu pune nimeni întrebări?

—Numai la Cartierul General al Bazei Novgorod, dar nu-i oregulă.

— Nu-nţeleg.

— Dacă se pierde vreo cartelă de felul ăsta, sau dacă ea este furată, ceea ce nu s-a întâmplat până acum, situaţia se raportează imediat, iar codurile interne de acces sunt anulate.

— Am înţeles.

— Eu nu. Ce-i cu toate întrebările astea? Te mai întreb o dată: de fapt, ce cauţi aici? Şi ce-i cu lecţia, sau cu mesajul de care vorbeai?

— Zona „San Roque”zici?... spuse Carlos începând să-şi amintească. La trei sau patru kilometri sud de tunel, nu-i aşa? Un mic sat de pescari, nu-i aşa?

— Da, poarta „Gibraltar”.

— Iar următorul sector este „Franţa”apoi „Anglia”şi, în fine, cel mai mare, „Statele Unite”. Da, acum mi-e clar, mi-am amintit perfect.

Şacalul îi întoarse spatele tovarăşului său şi vârî mâna în buzunarul pantalonilor.

— În schimb eu nu mai pricep nimic, spuse Enrico pe un ton ameninţător. Şi asta nu-mi place deloc. Răspunde-mi, Ramirez. Ce cauţi aici?

— Îndrăzneşti să mă suspectezi, pe mine? continuă Carlos cu spatele la vechiul său tovarăş de arme. Îndrăzneşti să-l iei la întrebări pe monseniorul din Paris?

— Destupă-ţi bine urechile, popă de trei parale. Îmi răspunzi imediat, altfel ies pe uşă şi din clipa aceea nu mai ieşi viu de aici!

— Foarte bine, Enrico, îi răspunse Ilici Ramirez Sanchez fixând peretele lambrisat al sacristiei. Mesajul meu va fi cum nu se poate mai clar şi va zgudui din temelii Kremlinul. Nu numai că l-am omorât pe paiaţa aia de Jason Bourne pe pământ sovietic, dar voi lăsa o urmă a trecerii mele, a lui Carlos Şacalul, care să amintească întregii Rusii greşeala pe care a făcut-o Komitetul nefolosindu-se de cunoştinţele şi priceperea mea extraordinară.

— Ei, şi tu acum, spuse Enrico râzând amuzat, ca atunci când vrei să faci pe plac unui nebun. Iar joci teatru, Ramirez? Şi cum ai să laşi urma trecerii tale, cum ai să le transmiţi mesajul, această declaraţie supremă pe care vrei s-o faci?

— Nimic mai simplu, îi răspunse Şacalul întorcându-se cu faţa spre Enrico şi îndreptând spre acesta un pistol cu amortizor. Schimbăm rolurile.

— Ce??

— Am să distrug Novgorodul, îl ard din temelie.

Carlos trase un singur glonţ, în gât sus, spre bărbie. Avea nevoie de un veston cât mai curat şi nu de unul pătat de sânge.

Îmbrăcat în uniformă de camuflaj cu trese de maior de infanterie pe epoleţi, Bourne nu făcea notă discordantă cu puţinii militari „americani”pe care îi întâlniră sporadic în incursiunea lor nocturnă, trecând dintr-un sector într-altul al complexului Statelor Unite. Conform spuselor lui Benjamin, personalul de pază nu era numeros, pe întreaga suprafaţă de opt mile pătrate patrulau cel mult treizeci de soldaţi şi ofiţeri. În zonele „metropolitane”mergeau câte doi, pe jos, în timp ce în sectoarele „rurale”aceştia treceau în control cu vehicule militare. Şi tânărul instructor rechiziţionase un jeep.

Fuseseră conduşi de la apartamentul comisarilor, aflat în sediul cartierului general SUA, până la un mare depozit şi garaj spre vest pe malul fluviului, de unde Benjamin, prezentându-şi legitimaţia, reuşise să procure jeep-ul. Sub privirile uimite ale paznicilor din interior, Bourne se îmbrăcase în

uniformă de luptă şi fusese echipat cu o carabină cu baionetă, un automat clasic de calibrul 45, şi cinci banderole cu gloanţe adevărate, acestea din urmă obţinute numai la dispoziţia transmisă telefonic de către subalternul devotat dar necunoscut al lui Krupkin, de la Cartierul General Moscova. Ajunşi afară, Jason se plânse din nou:

— Şi cum rămâne cu rachetele de semnalizare şi cele trei sau patru grenade pe care ţi le-am cerut? Mi-ai promis că ai să-mi procuri absolut tot ce-mi trebuie, nu doar jumătate!

— Sunt pe drum, îi răspunse Benjamin ţâşnind din parcarea depozitului. Rachetele le luăm de la Baza de Transport, dar grenadele nu fac parte din arsenalul de aici. Le ţinem în buncărele de lângă tunele – toate tunelele – sub regim de arme pentru stare de necesitate. Tânărul instructor se întoarse spre Bourne, iar în lumina farurilor care bătea slab în jeep-ul descoperit, pe chip i se zări umbra unui zâmbet maliţios. Probabil s-au gândit la un atac din partea NATO.

— E o tâmpenie. V-am ataca din aer.

— Nu şi dacă ne gândim că baza noastră aviatică este la nouăzeci de secunde de zbor faţă de Novgorod.

— Hai mai repede, îmi trebuie neapărat grenadele. Crezi că or să ne pună beţe în roate?

— Atâta vreme cât Krupkin îşi face bine temele, cred că nu.

Krupkin îşi făcuse treaba conştiincios. Cu semnalizatoareleîn mână, se îndreptară spre tunel, ultima oprire. Căpătară patru grenade de fabricaţie rusească, pentru care Benjamin trebui să semneze deprimire.

— Încotro? întrebă el după ce soldatul în uniformă americană se întorsese în ghereta de beton care marca punctul de trecere într-un alt sector.

— Văd că nu poartă semnătura americană, spuse Jason aşezând cu grijă grenadele, una câte una, prin buzunarele tunicii sale militare.

— Fiindcă nu sunt de antrenament. Complexele pe care le avem aici nu sunt tocmai baze militare. Sunt populate de civili care primesc un alt soi de pregătire. Dacă va fi vreodată cazul să le folosim, te asigur că nu pentru îndoctrinare le vom folosi... Deci, încotro?

— Întâi verifică dacă nu s-a-ntâmplat ceva neobişnuit la punctele de control. Sună la Cartierul General.

— M-ar fi anunţat prin staţie, cu un semnal sonor...

—Pe mine nu mă impresionează semnalele sonore, mai mare încredere am în cuvinte, îi tăie vorba Jason. Verifică prin radio.

Benjamin se conformă folosind parola la care nu aveau dreptul decât ofiţerii superiori. Răspunsul scurt al rusului de la celălalt capăt veni pe loc, iar tânărul instructor se întoarse spre Bourne şi îi spuse:

—Nici o mişcare. Doar livrări de carburanţi între complexe.

— Asta ce-nseamnă?

— Distribuie benzină, motorină, nimic mai mult. Unele sectoare dispun de rezervoare mai mari de unde sunt aprovizionate în mod curent şi celelalte până când sunt transportate pe apă cantităţi mai mari.

— Şi aprovizionarea se face noaptea?

— Cred că-i mai potrivit decât să se înghesuie ziua pe străduţele astea înguste. Nu uita că pe aici toate sunt la scară redusă, în plus, există o armată întreagă de personal de întreţinere care face curăţenie acum, noaptea, şi pregăteşte punctele aglomerate, magazine, birouri, restaurante, pentru o nouă zi de antrenament. Tu n-ai cum să-i vezi, fiindcă am mers pe drumuri laterale. Gândeşte-te că un camion mare n-ar face decât să-i încurce.

— Dumnezeule, chiar suntem în Disneyland... În regulă, ia-o spre graniţa cu „Spania”, Pedro.

— Numai că trebuie să trecem prin „Anglia” şi „Franţa”. Nu cred să aibă mare importanţă, însă eu nu vorbesc franceza şi nici spaniola. Tu?

— Franceza cursiv, iar în spaniolă mă descurc. Altceva?

— Poate ar fi mai bine să conduci tu.

Şacalul puse o frână şi camionul uriaş opri la graniţa cu „Germania de Vest”. De altfel, aici îşi propusese să ajungă. Ţările „Scandinave” şi „Olanda”care se întindeau spre nord erau nişte sateliţi care nu îl interesau. Şocul pe care l-ar fi produs distrugerea lor era neînsemnat prin comparaţie cu panica stârnită de anihilarea complexelor mari. Pe de altă parte, timpul limitat pe care îl avea la dispoziţie le cruţase în final. Important era să-şi cronometreze perfect mişcările, iar „Germania de Vest”era punctul din care aveau să înceapă exploziile succesive. Îşi potrivi mai bine pe el cămaşa portugheză din material aspru, pe care o îmbrăcase peste vestonul de general spaniol şi i se adresă în rusă paznicului care ieşi din gheretă, cu exact aceleaşi cuvinte pe care le folosise la celelalte puncte de control:

— Nu-mi cere să vorbesc limba asta tâmpită pe care o vânturaţi voi pe aici. Eu livrez carburant şi nu-mi pierd vremea pe la cursurile voastre! Poftim legitimaţia.

— Tovarăşe, să ştii că nici eu n-o vorbesc, spuse râzând paznicul şi luă obiectul plat, ca o cartelă, pe care îl introduse în aparatul computerizat.

Bariera grea, metalică, se ridică şi se opri la nouăzeci de grade. Paznicul îi restitui cartela Şacalului, iar acesta goni spre „Germania de Vest”, reprodusă în miniatură.

Trecu în viteză pe Kurfurstendamm spre Budapesterstrasse, iar aici opri şi deschise robinetul cisternei. Lichidul se prelinse în valuri pe stradă. Apoi scoase din sacul de voiaj aşezat pe scaunul de lângă el câteva explozive plastice minuscule pe care le programase dinainte şi, întocmai cum procedase în sectoarele de lângă graniţa cu „Franţa”, le aruncă pe geamurile lăsate ale camionului spre dreapta şi stânga străzii, la temelia clădirilor din lemn care socotea că se vor aprinde cel mai uşor. Goni apoi spre sectorul „Munchen”, spre portul „Bremerhaven”ridicat pe malul fluviului şi, în cele din urmă, ajunse la „Bonn”, cartierul ambasadelor „Bad Godesberg”ridicat la scară redusă, inundând străzile şi împrăştiind peste tot explozive. Se uită la ceasul de la mână; trebuia să se întoarcă. Îi mai rămâneau cincisprezece minute înainte de a începe deflagraţia, primele explozii urmând să aibă loc în toată „Germania de

Vest”urmate, la interval de opt minute, de cele din „Italia-Grecia”, „Israel-Egipt”şi „Spania-Portugalia”, calculate matematic pentru a crea panica absolută...

Era imposibil ca echipele de pompieri să stăvilească incendiile care vor izbucni pe străzile şi în clădirile din sectoarele distincte aflate la nord de „Franţa”. Vor cere imediat să fie trimise întăriri din complexele învecinate, numai că aceştia vor trebui să se prezinte imediat în sectorul de care răspundeau când şi acolo vor izbucni incendii. Era cea mai simplă formulă de a crea un haos de proporţii cosmice, cosmosul fiind punctul centrifug şi falsul univers pe care se construise Novgorodul. Barierele dintre „ţări” vor sări în aer făcând posibilă trecerea nestingherită prin punctele de control. Iar pentru a încununa opera sa distructivă, Ilici Ramirez Sanchez – împins în lumea teroriştilor unde operase sub numele de Carlos Şacalul, din pricina erorilor de neiertat comise de acelaşi Novgorod – se va afla în acel moment la „Paris”. Nu Parisul său, ci detestabilul Paris al Novgorodului pe care îl va reduce la scrum şi cenuşă într-un fel la care nici măcar n-ar fi îndrăznit să spere nebunii celui de-al Treilea Reich. După aceea venea rândul „Angliei”, iar la sfârşit, cel mai mare complex al abjectului Novgorod de mucava, locul unde îşi va lăsa amprenta finală – „Statele Unite ale Americii”, ţara oribilă în care se născuse nelegiuitul asasin Jason Bourne. Iar mesajul lui va fi mai limpede decât apele cristaline ale unui izvor de munte spălând valurile de sânge care se vor scurge peste acest univers fals, distrus de el.

EU SINGUR AM FĂCUT TOATE ASTEA. TOŢI DUŞMANII MEI AU PIERIT, IAR DIN TOŢI, NUMAI EU AM RĂMAS ÎN VIAŢĂ.

Carlos căută în sacul de voiaj pe fundul căruia rămăseseră cele mai redutabile arme aducătoare de moarte din arsenalul de la Kubinka. În total, douăzeci de proiectile compuse, fiecare, din patru straturi scurte, suprapuse, rachete care se orientează după sursa de căldură, capabile să arunce în aer întregul „Washington”. Îndată ce le aprindea fitilul şi le amorsa, fiecare avea să-şi caute sursa de căldură şi să-şi îndeplinească menirea. Mulţumit, Şacalul puse buşonul la loc şi închise rezervorul cisternei, întoarse şi porni în viteză spre bariera care marca „graniţa”.

Operatorul somnoros din faţa consolei centrale aflate la Cartierul General Moscova clipi nedumerit de câteva ori şi se zgâi la literele verzi care jucau pe ecran. Ceea ce citea pe monitor nu prea avea sens, totuşi nu putea contesta autorizaţia. Pentru a cincea oară, „comandantul” complexului „spaniol”trecea prin punctul de control aflat la graniţa de nord a „Germaniei” şi reveni în sectorul „francez”, în două rânduri, după primirea coordonatelor codificate şi, în conformitate cu regulamentul intern în vigoare, tehnicianul făcuse verificările de rutină sunând la porţile „Israelului” şi „Italiei”pentru a afla că pe acolo nu trecuse decât o cisternă cu combustibil. Aceasta fusese şi informaţia pe care o transmisese de altfel la rândul său unui instructor autorizat pe nume Benjamin, numai că acum ceea ce se întâmpla i se părea de-a dreptul bizar. De ce să conducă un ofiţer cu grad superior un camion cu motorină?... Pe de altă parte, de ce nu? Toată lumea bănuia că Novgorodul era putred de corupţie, şi atunci

poate că acest „comandant”plecase în inspecţie, să dea de urma celor care se lăsau mituiţi; sau poate se dusese să-şi ridice partea lui. Acum, de vreme ce nu fuseseră semnalate pierderea şi nici furtul cartelei, iar computerele nu ridicau nici o obiecţie, de ce să-şi bată el capul cu toate astea? Niciodată nu poţi şti care-ţi va fi şeful de mâine.

— *Voici ma carte*, spuse Bourne către paznicul de la punctul de trecere întinzându-i cartela. *Vite, s il vous plait!*

— Sigur... *oui*, îi răspunse soldatul introducând cartela în aparat în timp ce o cisternă cu carburant trecea în direcţie opusă, îndreptându-se spre „Anglia”.

— Nu te forţa prea mult cu franceza, îi spuse Benjamin de pe scaunul din dreapta. Artiştii ăştia fac şi ei ce pot, dar nu-nseamnă că sunt lingvişti.

— Ca-li-fornia... păzea, spuse Bourne amuzat. Eşti sigur că tu şi tatăl tău nu vreţi să vă-ntoarceţi la LA?

— Taci din gură!

Paznicul se întoarse, îi salută, iar bariera se ridică imediat. Jason acceleră, iar peste câteva clipe, în faţa lui se înălţă copia de trei niveluri a Turnului Eiffel scăldată într-o baie de lumină. Ceva mai departe, spre dreapta, se întindea „Champs-Elysees”care se termina cu silueta de neconfundat a unui Arc de Triumf construit din lemn.

Absent, Bourne se gândi la orele acelea de cumplită disperare când el şi Marie se căutaseră în Paris... M*arie, o Doamne, Marie! Ce n-aş da să mă-ntorc la voi. Să fiu iarăşi David. El şi cu mine suntem atât de bătrâni. Acum nu-mi mai este frică de el; şi nici măcar nu mă mai deranjează... Cine? Care dintre noi? Of, Doamne!*

— Opreşte, spuse Benjamin atingându-l pe braţ.

— Ce este?

— Opreşte! se răsti tânărul instructor. Trage pe dreapta şi opreşte motorul.

— Ce-ai păţit?

— Stai, nu sunt sigur. Benjamin îşi lăsă capul pe spate şi privi spre cerul senin şi înstelat. Nori nu sunt, continuă el. Nici semne de furtună.

—Nici de ploaie. Şi ce-i cu asta? Vreau să ajung la complexulspaniol.

— Iar s-a auzit...

— Ce tot bâigui acolo?

Dar imediat, Bourne auzi şi el... în depărtare, ca un bubuit de tunet, deşi noaptea era într-adevăr senină. Detunătura se repetă, apoi încă una, un trosnet puternic după altul.

— Acolo! strigă tânărul sovietic crescut la Los Angeles ridicându-se în picioare şi arătând spre nord. Ce poate fi?

— Un incendiu, tinere, îi răspunse Jason liniştit după o secundă de ezitare şi se ridică la rândul său uitându-se la limbile portocalii care jucau în depărtare pe cerul întunecat. După cât îmi dau seama, pare să fie în sectorul spaniol. Acolo a fost antrenat şi pentru asta s-a întors: să arunce totul în aer! Aşa înţelege el să se răzbune!... Aşază-te, trebuie să ajungem imediat acolo!

— Ba nu, te-nşeli, îl întrerupse Benjamin aşezându-se cuminte pe scaun, în timp ce Bourne pornea motorul şi ţâşnea din loc. Spania e la opt-nouă kilometri de-aici, iar focul pare a fi mult mai departe.

— Arată-mi care-i drumul cel mai scurt, spuse Jason apăsând pedala de acceleraţie până la fund.

Sub îndrumarea precisă a tânărului cu ochi ageri de şoim, punctată de exclamaţii scurte de „Coteşte!”, „Mergi înainte!” şi „Pe aici!”trecură ca fulgerul prin „Paris”, se îndreptară spre nord gonind prin sectoarele marcate „Marsilia”, „Montbeliard”, „Le Havre”, „Strasbourg”şi multe altele, făcând sens giratoriu prin pieţele din centrul oraşelor, lăsând în urmă străduţe ireale şi blocuri de mucava, spre a ajunge într-un târziu la graniţa „spaniolă”. Pe măsură ce se apropiau, tunetele se auzeau mai puternic, asurzitor, iar limbile de foc se înălţau mai agresiv spre cer. Paznicii de la punctul de control nu se mai descurcau cu telefoanele şi mesajele primite prin radio. Urletul în doi timpi al sirenelor se amesteca cu scrâşnetul de frâne şiuruitul de motoare, toate vehiculele, ivite ca din pământ, înghesuindu-se pe străzile „Madridului”, gonind spre punctul nordic de trecere a „graniţei”.

— Ce se petrece? urlă Benjamin sărind din jeep, renunţând la obiceiul impus de Novgorod şi vorbind ruseşte. Sunt ofiţer KGB! adăugă el introducându-şi cartela în aparat. Vorbiţi odată!

— O nebunie, tovarăşe! strigă un ofiţer de la fereastra gheretei. De necrezut!... Pământul parcă fierbe! Mai întâi „Germania”, sare totul în aer, explozii, incendii şi clădirile care iau foc. Pământul se clatină şi ni se spune că a fost un cutremur. Numai că imediat se repetă totul în „Italia” – „Roma”arde ca o torţă; iar în sectorul „grec”, „Atena” şi portul „Pireu”sunt în flăcări, iar exploziile continuă. Arde tot – străzi, clădiri – totul e în flăcări!

— Ce-au spus cei de la Cartierul General Moscova?

— Nici ei nu ştiu ce să spună! Prostia aia cu cutremurul n-a fost decât o gogoriţă. Toţi au intrat în panică, dau un ordin şi după aia îl contramandează imediat.

În interior sună iar telefonul, iar ofiţerul ridică şi ascultă atent, apoi deodată scoase un urlet:

— E demenţă, pur şi simplu demenţă! Eşti sigur?

— Ce este? tună Benjamin apropiindu-se de geam.

— „Egiptul”! strigă ofiţerul cu receptorul lipit de ureche ascultând stupefiat. „Israelul”?... La „Cairo” şi „Tel Aviv”, peste tot arde; şi explodează bombe! Nu se mai poate face faţă situaţiei, totul e devastat; maşinile se ciocnesc pe străzile înguste; hidranţii au sărit în aer, iar apa a inundat străzile, însă clădirile ard ca nişte torţe... Situaţia a scăpat de sub control...Şi un cretin tocmai acum şi-a găsit să întrebe dacă indicatoarele cu „Fumatul interzis”sunt la locul lor, când clădirile din lemn mai au puţin şi se fac scrum! Tâmpiţii! Toţi sunt nişte tâmpiţi!

— Întoarce-te la maşină! strigă Bourne trecând de barieră. Trebuie să fie pe aproape! Simt că Şacalul e pe-aproape! Ai să conduci tu, iar eu...

Nu apucă să sfârşească. În acel moment, dinspre Paseo del Prado, chiar

în centrul „Madridului”se auzi o explozie asurzitoare, colosală, care aruncă spre cerul în flăcări blocuri de piatră şi bârne. Iar apoi, piaţa se însufleţi ridicând un adevărat zid de foc care se căznea să-şi croiască drum spre cer, iar limbile portocalii se încinseră într-un dans drăcesc în partea din stânga a oraşului, furişându-se spre punctul de control.

— Priveşte! strigă Bourne sărind din maşină. Îşi lipi palma de pământ şi îşi duse apoi degetele spre nări. Dumnezeule! urlă el. Drumul ăsta musteşte de benzină!

La treizeci de metri în faţa jeep-ului, ţâşni o limbă uriaşă de foc care antrenă pietre şi bulgări de pământ spre cer, apoi suflul exploziei zdrobi grilajul metalic dinspre râu.

— Exploziv plastic! spuse Jason pentru sine, după care se întoarse spre Benjamin şi urlă: Lasă jeep-ul! Du-te acolo! Scoate-i pe toţiafară! Ticălosul ăsta a împânzit toată zona cu exploziv plastic! Fugiţi spre apă!

— Ba vin cu tine! strigă tânărul sovietic alergând spre maşină şi prinzându-se de marginea portierei.

— Regret, fiule, îi aruncă Bourne pornind motorul şi ţâşnind înapoi pe poarta deschisă, proiectându-l pe Benjamin cât colo. Asta e treabă de oameni mari.

— Ce vrei să faci? ţipă Benjamin în urma lui când jeep-ul tocmai trecea de poartă.

— Camionul, camionul ăla nenorocit! şopti Jason avântându-se pe străzile oraşului „Strasbourg”din „Franţa”.

Se întâmplă la „Paris”... unde în altă parte dacă nu la Paris! Uriaşa copie a Turnului Eiffel ţâşni spre cer cu asemenea forţă încât pământul se cutremură. Rachete, proiectile? Sigur, Şacalul furase proiectile de la Arsenalul Kubinka! Iar câteva secunde mai târziu, din spatele lui, undeva departe, se porniră explozii în lanţ, iar casele se aprinseră ca un foc de artificii. Întreaga „Franţă”era cuprinsă de flăcări şi se prăbuşea haotic, cum nici dementul de Adolf Hitler n-ar fi crezut că e posibil, nici în visele sale cele mai nebuneşti. Bărbaţi şi femei ieşiseră în stradă, urlând, ţipând isterizaţi, cuprinşi de panică, invocând mila zeilor pe care guvernanţii lor îi trădaseră.

— „Anglia”!

Trebuia să ajungă cât mai iute în „Anglia”, iar de aici în „America”unde instinctul îi spunea că se va sfârşi totul – într-un fel sau altul. Trebuia să găsească cisterna pe care o conducea Şacalul şi să îi distrugă pe amândoi. Era capabil să o facă – putea s-o facă! Carlos era convins că el a murit, iar în asta consta cheia reuşitei; pentru că în acest fel Şacalul va face ceea ce-şi propusese, ceea ce el, Jason Bourne, ar fi făcut dacă ar fi fost în locul lui Carlos. Iar când prăpădul pe care îl declanşase va ajunge la apogeu, Şacalul va părăsi undeva maşina şi va încerca să scape, să-şi croiască drum spre Parisul lui, cel adevărat, de unde armata sa de bătrânei supuşi va răspândi zvonul victoriei incontestabile a monseniorului asupra sovieticilor omniprezenţi, omnipotenţi şi, iată, înfrânţi. Va încerca să fugă prin tunel – era sigur.

Cursa nebunească pe care o făcu prin „Londra”, „Coventry”şi „Portsmouth”semăna perfect cu imaginile prezentate de jurnalele de actualităţi din cel de-al doilea război mondial, imaginile de coşmar ale carnagiului care se abătuse din cer asupra Marii Britanii, raidurile Luftwaffe, ţipetele îngrozite urmate de tăcerea mormântală de după lansarea rachetelor V-2 şi V-3. Numai că rezidenţii de la Novgorod nu erau britanici, iar stoicismul făcuse loc isteriei colective, şi grijapentru binele general, dorinţei de supravieţuire pe cont propriu. Iar în timp ce copiile la dimensiuni totuşi impresionante ale lui Big Ben şi Parlamentului Britanic se prăbuşeau înghiţite de flăcări şi fabricile de avioane de la „Coventry”erau reduse la cenuşă fumegândă, străzile erau invadate de oameni isterizaţi care fugeau urlând pe drumurile ce coborau pe malul fluviului, la şantierele de la „Portsmouth”. De aici îşi dădeau drumul pe debarcadere şi pontoane şi se aruncau în apele învolburate pentru a fi imediat prinşi ca într-un cleşte în grilajele cu magneziu, scuturaţi violent la contactul electric, scurte fulgere care brăzdau o clipă aerul nopţii, şi părăsiţi, biete trupuri inerte, să plutească în derivă spre capcanele care îi pândeau în adâncuri sau la suprafaţă. În grupuri mai mici sau mai numeroase, oamenii se opreau o clipă împietriţi pe mal, nereuşind să îşi dezlipească privirea de la spectacolul sinistru, apoi făceau calea întoarsă îngroziţi, alergând spre oraşul miniatural „Portsea”. Paznicii îşi abandonaseră între timp posturile, iar haosul domnea atotputernic în noapte.

Bourne aprinse proiectoarele puternice fixate pe jeep şi goni pe alei şi pe străduţe mai puţin aglomerate, evitând mulţimea înnebunită şi îndreptându-se spre sud. Înşfăcă o rachetă de semnalizare de pe podeaua maşinii, trase piedica şi împunse aerul cu masa sfârâitoare şi orbitoare de foc spre feţele şi mâinile celor care încercau cu disperare să se agaţe de maşină. Apropierea flăcării care pulsa atât de aproape de chipurile lor era de ajuns să îi smulgă de lângă maşină pe cei care încercau astfel să scape. Aceştia scoteau scurte ţipete, dădeau înapoi înspăimântaţi şi o luau la fugă, spunându-şi fără îndoială că o nouă explozie se produsese chiar în preajma lor.

Un drum pietruit! Porţile care duceau spre complexul american erau la mai puţin de o sută de metri de el... Drumul pietruit? Era îmbibat cu benzină! Explozibilul plastic încă nu detonase, însă probabil că peste puţin avea să explodeze, ridicând spre cer un zid de foc, învăluindu-l pe şofer şi făcându-l prizonier în maşina sa! Jason apăsă pedala până la fund şi acceleră disperat spre poartă. Nu era nimeni, iar bariera era coborâtă! Se aruncă pe frână şi opri jeep-ul aproape instantaneu, sperând din suflet ca din racheta incandescentă să nu sară scântei şi să aprindă combustibilul de care mustea drumul. Aşeză cu grijă rachetele de semnalizare pe podeaua metalică, le dezamorsă şi le azvârli cu putere spre poartă. Exploziile aruncară bariera în aer şi încinseră drumul într-un brâu de foc, învăluindu-l şi pe el! Nu mai era cale de întoarcere. Aruncă racheta aprinsă cât mai departe şi goni prin tunelul de foc spre complexul cel mai important al Novgorodului. În urma lui, ghereta din beton de la graniţa cu „Anglia”sări în aer şi, o dată cu ea, cioburi, pietre, aşchii de metal şi bucăţi de beton se împrăştiară în toate direcţiile.

Fusese atât de îngrijorat şi preocupat în clipa în care gonise alături de Benjamin înapoi spre graniţa „spaniolă”încât nu dădusemare atenţie şi nici nu îşi amintea de orăşelele şi metropolele „americane”prin care trecuseră, cu atât mai puţin drumul cel mai scurt spre tunel. Se mulţumise doar să urmeze orbeşte instrucţiunile lui Benjamin şi ordinele lui scurte, rostite pe un ton aspru, gutural. Dar parcă totuşi ceva îi revenea în minte. Da. Benjamin, instructorul care crescuseînCalifornia, tot repetase la un moment dat: „drumul de pe coastă, omule, la fel ca Route One către Carmel!”Sigur, trebuie să fi fost vorba de străzile care însoţeau malul Volgăi, care deveniră pe rând, într-o înşiruire geografică, un oraş portuar din „Maine”, Râul Potomac din „Washington”, apoi Long Island Sound unde se afla baza navală din „New London”.

Dezastrul căruia îi dăduse naştere nebunia unui singur om nu cruţase nici „America”. Pe străzi se învârteau maşini de poliţie cu sirenele urlând asurzitor, bărbaţi în uniformă se agitau vorbind în radioemiţătoare şi dând ordine scurte, alţi bărbaţi şi femei, pe jumătate dezbrăcaţi, alergau înnebuniţi afară din case şi din magazine ţipând că acest cutremur care lovise crunt câmpia Volgăi era probabil mai cumplit decât catastrofa ce se abătuse nemiloasă asupra Armeniei. Conducătorii de la Novgorod, deşi convinşi că dezastrul se datora unor duşmani care reuşiseră să se infiltreze în incinta bazei, nu puteau dezvălui oamenilor adevărul. Sigur, realitatea contrazicea teoriile seismologilor. Forţele uriaşe din inima pământului nu erupeau sălbatice, deodată, pentru a se opri imediat, ci lucrau în lanţ, în cascadă, scuipând spre cer trupuri inerte prinse în mijlocul exploziei, de la sud până la nord. Dar cine mai pune la îndoială declaraţiile oficiale când în panica generală un singur gând contează: să supravieţuieşti? Cei din „America”erau pregătiţi pentru ceea ce îi aştepta, fără a şti exact despre ce este vorba.

Aflară pe pielea lor la zece minute după distrugerea aproape în totalitate a „Marii Britanii”în miniatură. Bourne se afla la periferia micşorată a „Washingtonului”când se dezlănţui lanţul de explozii. Prima sări în aer copia Capitoliului care trimise spre cerul însângerat domul din lemn ca o pălărie găurită, sarabanda fiind urmată la câteva miimi de secundă de o detunătură puternică. Iar câteva clipe mai târziu, doar peste câteva secunde, „Monumentul lui Washington”, aşezat pe peticul său de pajişte înverzită, se prăbuşi de parcă o maşinărie nevăzută îl secerase de la firul ierbii. Peste câteva secunde, construcţia „Casei Albe”se prăvăli ca un castel din cărţi de joc, însă explozia fu cumva acoperită de vuietul iscat pe „Pennsylvania Avenue”care ardea ca o torţă, limbile de foc înlănţuind lacome o construcţie după alta.

Bourne ştia acum unde se află. Tunelul se găsea între „Washington” şi „New London, Connecticut”! La nici cinci minute de loculîn care îl prinseseră pe el exploziile! Porni cu jeep-ul spre strada care cobora de-a lungul fluviului şi întâlni mulţimi isterizate, înspăimântate. Poliţiştii încercau să le explice prin portavoce, mai întâi în engleză, apoi în rusă, că este periculos să se arunce în apă, iar reflectoarele puternice care măturau viitura învolburată prindeau pentru o clipă umbrele nefericiţilor care încercau să se salveze trecând fluviul

înot.

— Tunelul, tunelul! Deschideţi tunelul!

Strigătele mulţimii urcau în valuri ameninţătoare şi nu puteau fi nesocotite. Cuprinşi de disperare, oamenii aveau să ia cu asalt tunelul, unica lor şansă de scăpare. Jason sări din jeep-ul împresurat de mulţime având grijă să ia cu el cele trei rachete de semnalizare nefolosite şi îşi croi drum furios, cu coatele şi umerii, printre trupurile care se agitau ca o maree turbată. Nu avea ce le face; scoase una din rachete şi trase capsa. Fasciculul luminos sfârâi, împroşcă scântei în jur şi îşi făcu efectul scontat: căldura şi lumina acţionară ca un fulger, rupând mulţimea în două. Jason alergă disperat, îmbrâncindu-i pe toţi, vârându-le în ochi torţa incandescentă până ajunse în faţă unde se izbi de un cordon de soldaţi îmbrăcaţi în uniformele armatei americane. Era o nebunie, o demenţă totală! Lumea se-ntorsese cu fundul în sus!

Nu! Uite-o! În parcarea împrejmuită era oprită cisterna cu carburanţi! Trecu prin cordonul de paznici ţinând deasupra capului cartela de identificare şi alergă spre ofiţerul cu gradul cel mai mare, un colonel după cum îl prezentau tresele de pe uniformă, cu un AK-47 la piept şi care arăta la fel de înspăimântat ca orice ofiţer cu grad superior pe care îl întâlnise de la Saigon încoace.

— Identitate sub numele de „Archie”, te rog să verifici imediat. Refuz să vorbesc în limba noastră, voi folosi engleza chiar şi acum! E clar? Disciplina trebuie respectată!

—*Şto?* urlă ofiţerul pentru o clipă nedumerit, trecând imediat la o engleză cu accent bostonian. Sigur, ştim cine sunteţi, strigă el, dar eu ce-aş putea *să fac?* Asta-i revoltă în toată legea şi n-am cum să-i strunesc!

— A trecut cineva prin tunel în ultima jumătate de oră?

— Nimeni, absolut nimeni! Ordinele pe care le-am primit sunt stricte; să ţinem închise tunelele cu orice preţ!

— Foarte bine... Ia-ţi megafonul şi împrăştie mulţimea! Spune-le că primejdia a trecut.

— Cum să le spun aşa ceva? Peste tot sunt numai incendii, peste tot explozii!

— Încetează curând.

— De unde ştiţi?

— Ştiu! Fă cum îţi spun!

— Fă cum îţi spune! Se auzi o voce puternică din spatele luiBourne; era Benjamin, cu faţa şi cămaşa scăldate în transpiraţie. Sper că ştii exact ce vorbeşti!

— De unde ai răsărit?

— De unde eram. Încearcă o întrebare mai inteligentă. Cum ar fi: i-ai speriat de moarte pe cei de la Cartierul General Moscova care ţi-au pus la dispoziţie un elicopter din ordinul direct al unui Krupkin apoplectic urlând de pe patul lui de spital din Moscova adevărată?

— Apoplectic?... Zău că nu-i rău pentru un rus sadea.

— Şi cine-mi dă mie ordine? se răsti ofiţerul care asigura securitatea la punctul de trecere. Un puşti oarecare?

— Mai bine ai verifica înainte să deschizi gura, amice, îi răspunse Benjamin înmânându-i cartela. Ar fi bine să-ţi mişti fundul mai repede, altfel s-ar putea să-mi treacă prin cap să te transfer la Taşkent. Nu că n-ar fi interesant peisajul pe acolo, dar nu prea au toalete prin casă... M*işcă* odată, cretinule!

— Ca-li-fornia, păzea...

— Clonţul!

— E aici! Uite camionul cisternă jos în parcare. Acolo, spuse Jason arătându-i vehiculul imens pe lângă care celelalte maşini din parcarea împrejmuită păreau nişte pitici pricăjiţi.

— O cisternă? Cum de ţi-a venit ideea? îl întrebă uimit tânărul Benjamin.

— Probabil că rezervorul are o capacitate de cincizeci de mii de litri. Benzina şi explozivele plastice amplasate unde trebuie sunt de ajuns pentru a arunca în aer străzi întregi cu case din lemn uscat.

— *Sluşaite!* tunară la unison megafoanele care împânzeau tunelele cerând mulţimii ascultare.

Într-adevăr, exploziile începuseră să se domolească. Colonelul se cocoţă pe ghereta din beton a punctului de control, cu un microfon în mână, iar silueta sa se contură precis în lumina puternică a reflectoarelor.

— Cutremurul a trecut, strigă el în rusă, iar deşi pagubele sunt foarte mari şi incendiile probabil vor continua în cursul nopţii, important este că am trecut de momentul de criză!... Rămâneţi pe malul fluviului, iar tovarăşii de la întreţinere vă vor aduce cele necesare... Tovarăşi, acesta este ordinul transmis de superiorii noştri. Vă implor, nu ne puneţi în situaţia de a recurge la forţă!

— Care cutremur? strigă un bărbat aflat în rândul din faţă al mulţimii agitate. Ne spuneţi că e cutremur dar cred că nu ştiţi ce vorbiţi! Eu am trecut printr-un cutremur, da' ăsta numai cutremur nu e. E atac armat!

— Da, da! E un atac!

— Suntem atacaţi!

— Invadaţi! E invazie!

— Dacă nu deschideţi tunelul să trecem, îl luăm cu asalt, să ştim bine că trageţi în noi! Deschideţi tunelul!

Proteste vehemente se ridicară la unison din toate piepturile, iar soldaţii ţinură în frâu mulţimea disperată respingând-o cu baionetele. Cu chipul schimonosit de spaimă, colonelul continuă, vorbind pe un ton nu mai puţin isteric decât al mulţimii îngrozite.

— Ascultaţi-mă şi puneţi-vă singuri întrebarea! ţipă el. Vă spun ce mi s-a spus şi mie: e cutremur. Ştiţi şi voi că ăsta-i adevărul. Vreau însă să vă spun de unde ştiu că ăsta-i adevărul!... A auzit careva un singur foc de armă? Da, aceasta este întrebarea! Măcar un foc! Nu, n-aţi auzit!...Şi aici, ca în orice alt sector al bazei noastre, poliţiştii, soldaţii şi instructorii au arme. Au ordin să respingă cu forţa orice încercare de agresiune, cu atât mai mult să răspundă cu arma în mână la o încercare de invazie! Totuşi, nu s-a tras nici măcar un foc...

— Ce spune? întrebă Jason întorcându-se spre Benjamin.

— Încearcă să-i convingă că este – sau a fost – cutremur. Nu-l crede nimeni. Oamenii susţin că-i invazie. Iar el le spune că nici vorbă nu poate fi de

invazie fiindcă nu s-a tras nici un foc de armă.

— Focuri de armă?

— Ăsta e argumentul lui. Nimeni nu trage în nimeni, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă era vorba de un atac armat. Nu au fost schimburi de focuri, înseamnă că nu e atac.

— Schimburi de focuri?... Bourne îşi încleştă mâna pe braţul tânărului sovietic şi îl întoarse cu brutalitate spre el. Spune-i să tacă! Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-l!

— Ce?

— Îi oferă Şacalului soluţia pe care o caută... de care arenevoie!

— Acum chiar că nu mai înţeleg ce vrei să spui!

— Schimburi de focuri... gloanţe, derută!

— *Niet!* ţipă o femeie croindu-şi drum cu coatele până în faţă şi se răsti la ofiţerul luminat de reflectoare. Exploziile se datorează bombelor. Aruncate de sus, din bombardiere!

— V-aţi pierdut cu toţii minţile, strigă ofiţerul vorbind şi el tot în rusă. Dacă era un raid aerian, avioanele noastre de vânătoare de la Belopol ar fi împânzit cerul până acum! Exploziile şi incendiile se datorează scurgerilor de gaze. Din pământ...

Aceasta fu ultima declaraţie mincinoasă a ofiţerului sovietic. Din parcarea cufundată în beznă izbucni un tir sălbatic de mitralieră care îl seceră pe rus, iar trupul lui neînsufleţit se rostogoli pe acoperişul plan al gheretei pentru a se prăbuşi ca un sac undeva în spatele acesteia. Mulţimea şi aşa agitată îşi ieşi pe dată din minţi, cordonul de soldaţi „americani”se frânse neputincios, iar dacă până atunci domnisehaosul, în acel moment se instaură atotputernică o nebunie autodistructivă. Hoardele dezlănţuite luară cu asalt intrarea îngustă, îngrădită a tunelului, oamenii disperaţi îmbrâncindu-se, călcându-se în picioare, rostogolindu-se ca un val spre unica lor portiţă de scăpare. Jason îl trase pe tânărul instructor din calea tăvălugului uman, nescăpând o clipă din ochi parcarea cufundată în beznă.

— Ştii să umbli la maşinăria care îl deschide? strigă Bourne.

— Da! Toţi ofiţerii KGB ştiu cum să procedeze, e una din sarcinile noastre!

— Porţile metalice despre care mi-ai vorbit?

— Da?

— De unde se deschid?

— Din gheretă.

—Du-te înăuntru! urlă Bourne scoţând din buzunarul de la piept al vestonului o rachetă de semnalizare şi i-o întinse lui Benjamin. Mai am încă două jucării din astea şi două grenade... Când ai să vezi racheta zburând deasupra mulţimii, lasă porţile dinspre tine... dar numai din partea asta. Ai înţeles?

— Pentru ce?

— Aşa-i treaba mea, Ben! După aceea aprinde racheta ta şi azvârle-o pe fereastră să ştiu că ai făcut-o.

— Şi după aceea?

— Urmează ceva care n-o să-ţi placă, un lucru pe care însă trebuie să-l faci... Ia mitraliera coloneluluişi împinge-i pe oameni înapoi spre stradă. Dacă va fi nevoie, trage. În pământ, la picioarele lor, sau în aer, n-are importanţă, trebuie s-o faci chiar dacă vor fi şi câţiva răniţi. Cu orice preţ, trebuie s-o faci. Fiindcă altfel n-am cum să-l găsesc. Vreau să îl izolez de mulţime şi să-l prind.

— Eşti ţicnit de-a binelea, îi tăie vorba Benjamin, cu venele de la tâmple pulsându-i de furie. Aş putea omorî oameni – nu doar câţiva! Eşti nebun!

— În clipa asta cred că sunt singura persoană cu minţile întregi pe care ai întâlnit-o în viaţa ta, îl întrerupse Jason brutal, grăbit, uitându-se la mulţimea care încerca să scape din Novgorod. Nu cred să fie un singur general cu scaun la cap în armata sovietică – aceeaşi armată care a recucerit Stalingradul – care să nu-mi dea dreptate în clipa asta... Se numeşte „calcul estimativ al pierderilor” crede-mă, şi exprimarea este perfect întemeiată. Pur şi simplu înseamnă că în acest moment plăteşti mai puţin pentru ceea ce obţii decât ar trebui să dai mai târziu.

— Ceri prea mult! Oamenii ăştia îmi sunt tovarăşi, prieteni. Sunt ruşi, ca şi mine. Tu ai trage într-o mulţime formată numai din americani? O dată dacă-mi scapă mâna într-o parte – un milimetru sau doi – şi dintr-un foc schilodesc pe viaţă sau omor cel puţin şasepersoane! Riscul e prea mare!

— N-ai de ales. Dacă Şacalul se apropie de mine – şi, fii convins, am să ştiu că-i el – arunc o grenadă şi mor douăzeci, nu şase.

— Ticălosule!

— Aşa e, Ben. Când e vorba de Carlos devin ticălos. Nu-l mai pot lăsa să trăiască, lumea trebuie să scape de el. Mişcă-te!

Instructorul pe nume Benjamin îl scuipă pe Bourne în obraz, apoi îi întoarse furios spatele şi îşi croi drum spre gheretă şi spre colonelul răpus de Şacal. Jason îşi şterse mecanic faţa cu dosul palmei, nescăpând o clipă din ochi parcarea şi încercând să localizeze locul de unde se trăsese asupra ofiţerului „american”. Încercare probabil inutilă, cum îşi dădea şi singur seama, fiindcă Şacalul avusese răgazul să ocupe o nouă poziţie. Numără vehiculele din parcare, alături de cisterna de benzină. Erau nouă în total, înşirate lângă gard, două camionete, patru automobile şi trei furgonete, fie de fabricaţie americană, fie copiate după modelul original. Carlos trebuie să se fi ascuns în spatele uneia dintre ele, cel mai puţin probabil în spatele cisternei, aceasta fiind parcată cel mai departe de bariera ridicată pe unde se putea ajunge la gheretă şi deci la tunel.

Jason se trânti pe burtă şi se târî până la gardul înalt de un metru şi jumătate. Între timp, vacarmul şi nebunia pe carele lăsase în urmă continuau parcă mai asurzitoare. Îşi simţea fiecare muşchi din braţe şi picioare întins la maximum, gata să plesnească, dureros de atâta încordare; avea cârcei parcă peste tot, peste tot! *Nu te gândi la asta acum, nu le da atenţie! Eşti prea aproape, David! Mergi înainte, nu te lăsa. Jason Bourne ştie ce are de făcut. Lasă-te pe mâna lui!*

Au! Se săltase peste gard, iar vârful baionetei i se înfipsese între coaste.

Nu te doare! Eştifoarte aproape, David... Jason. Ascultă-l pe Jason!

Reflectoarele! Cineva apăsase pe un buton, iar acestea începuseră să se rotească nebuneşte, descriind cercuri scurte, rapide, ca scăpate de sub control! Unde s-ar ascunde Carlos? Unde? Lumina orbitoare scălda intermitent, efemer, parcare, gheretă şi mulţime îngrozită! Şi deodată, printr-o intrare pe care nu o văzuse din unghiul în care se afla, ţâşniră în parcare două echipaje de poliţie cu sirenele urlând. Iar din cele două maşini săriră poliţişti îmbrăcaţi în uniforme, care, în ciuda a ceea ce s-ar fi aşteptat să vadă, alergară spre gardul din spatele maşinilor şi furgonetelor, se căţărară pe el şi, sărind de pe o capotă pe alta, o luară la fugă spre poarta deschisă ce ducea la gheretă şi la tunel.

Ceva nu se potrivea. Era o hibă... cu locul acela, momentul...şi numărul bărbaţilor! Din patru câţi săriseră din cea de-a doua maşină, acum rămăseseră numai trei... iar al patrulea apăru ceva mai târziu... dar parcă nu era acelaşi... Nu, sigur, nu era acelaşi, avea oaltă uniformă! Vestonul era împestriţat cu roşu şi portocaliu, iar şnurul de pe cascheta ofiţerului era împletit cu fir auriu. Iar cozorocul era prea mare faţă de cele ale armatei americane, şi parcă mai ascuţit. Oare de unde era?... Deodată, Bourne îşi aminti. Frânturi de amintire îi ţâşniră în minte, purtându-l înapoi în timp, spre Madrid sau Casavieja, când încerca să dea de urma Şacalului. Era o uniformă spaniolă! Asta era! Carlos se infiltrase la Novgorod intrând prin sectorul spaniol şi, cum vorbea cursiv limba, probabil plănuise, folosindu-se de acest atu şi de uniforma de ofiţer superior pe care o purta, să scape uşor, fără incidente nedorite.

Jason ţâşni ca un arc, cu arma pregătită în poziţie de tragere şi piedica trasă, traversă parcarea pietruită şi, din alergare, scoase cea de-a doua rachetă din buzunar, o aprinse şi o aruncă, torţă incandescentă, mult deasupra maşinilor, peste gard. Benjamin nu o putea vedea din gheretă, nici confunda cu semnalul convenit de a deschide porţile tunelului. Acest semnal avea să urmeze peste scurt timp – poate peste câteva secunde – însă acum era prematur, mai avea ceva de făcut.

— *Eto srocino!* urlă unul dintre poliţiştii care încercau să fugă, ferindu-se înspăimântat din calea proiectilului care sfârâia.

— *Skareie!* strigă un altul depăşindu-şi trei colegi şi alergând spre partea unde se sfârşea gardul.

În lumina reflectoarelor care se roteau turbate, Jason numără liniştit şapte siluete trecând una după alta de ultima maşină, intrând prin fanta din gard şi alăturându-se mulţimii agitate care se înghesuia la gura tunelului. Cel de-al optulea nu apăru. Uniforma de ofiţer superior în armata spaniolă nu se zărea pe nicăieri. Şacalul era prins ca un şoarece în cursă!

Acum! Jason smulse ultima rachetă din buzunar, trase cu furie piedica şi o azvârli cu forţă mult peste capetele mulţimii care se repezea spre tunel. Acum, Ben! urlă el în gând scoţând din buzunar penultima grenadă. Haide odată!

Parcă răspunzând rugăminţii sale fierbinţi, dinspre tunel se auzi o hărmălaie de nedescris, un cor de proteste isterice punctate de ţipete, urlete şi vaiete, urmate de două rafale de mitralieră şi câteva ordine scurte şi seci

strigate în rusă prin megafon... Încă o rafală şi aceeaşi voce continuă să vorbească pe un ton încă şi mai autoritar, calmând pentru o clipă mulţimea care în secunda următoare, ca la un semn, porni să urle asurzitor. Bourne se uită peste capetele rezidenţilor Novgorodului şi îl zări pe Benjamin cocoţat pe acoperişul gheretei. Tânărul instructor urla în microfon încercând să îi convingă pe oameni să-i urmeze ordinele, oricare ar fi fost ele...Şi oricare ar fi fost, se pare că era ascultat! Mulţimea se legănă , se opri o clipă, schimbă direcţia... apoi, deodată o rupseră la fugă ca o turmă înapoi spre stradă! Benjamin aprinse racheta şi o flutură deasupra capului arătândspre nord. Îi transmitea semnalul convenit lui Jason. Nu numai că tunelul fusese închis, dar, mai mult, mulţimea se împrăştia fără să se fi tras un foc de armă. Iată că existase o soluţie şi încă una bună.

Bourne se apleacă şi se uită sub vehiculele parcate, la lumina rachetei ca un foc de artificii spuzind întinderea nesfârşită a cerului... Două picioare... încălţate în cizme! În spatele celui de-al treilea automobil din stânga, la nici douăzeci de metri de spărtura în gard pe unde se putea ajunge la tunel. Carlos era în bătaia puştii! Era al lui! Sfârşitul se întrezărea aproape! Nu mai ai timp! Fă ce trebuie să faci, dar mai iute! Aşeză arma pe pământ, apucă grenada în mâna dreaptă, trase cuiul, înşfăcă automatul de calibru 45 cu stânga şi ţâşni în picioare, alergând cât putea de repede. Ajuns la şase metri de maşină, se aruncă pe burtă, se rostogoli pe o parte şi aruncă grenada sub automobil abia în ultima clipă, în ultima secundă realizând că făcuse o greşeală care îi putea fi fatală! Picioarele din spatele maşinii rămăseseră nemişcate, cizmele rămăseseră pe loc... fiindcă numai asta era acolo: o pereche de cizme! Se rostogoli în continuare spre dreapta, peste pietrele cu colţi ascuţiţi, zdrelindu-şi mâinile şi faţa, ghemuindu-se, strângându-se cât mai mult.

Explozia fu asurzitoare iar spre cer se înălţară fragmente de metal unite pentru o clipă cu sarabanda îndrăcită a fasciculelor luminoase ale reflectoarelor. Bourne simţi cioburile şi aşchiile de metal care i se înfipseră în spate. Trebuie să te ridici, mişcă-te! îi urlă în urechi o voce interioară, iar Jason, ascultând îndemnul, se ridică în genunchi apoi, poticnindu-se, în picioare, o umbră profilată pe fundalul maşinii care ardea ca o torţă. Iar în acea clipă, simţi că pământul îi fuge de sub picioare, cutremurat de o explozie uriaşă. Disperat, alergă în zigzag să se ascundă în spatele vehiculului de lângă el, o furgonetă cu o formă aproape pătrată. Fusese atins în două locuri, în umăr şi în şold. Se ascunse în spatele maşinii chiar în clipa în care parbrizul exploda în mii de bucăţi.

— Eşti prea slab pentru mine, Jason Bourne! strigă Carlos Şacalul cu degetul apăsat pe trăgaci. Niciodată n-ai fost destul de bun! Eşti o paiaţă, un farsor!

— Aşa să fie! tună Bourne. Hai, vino şi prinde-mă!

Jason alergă spre portiera din stânga, o deschise mai să o smulgă din balamale şi fugi înapoi în spatele maşinii. Aici se lăsă pe vine şi, cu arma lipită de obraz, aşteptă pândind după colţ. Cu un sfârâit neputincios, racheta pe care o aruncase peste gard se stinse şi, în aceeaşi clipă, Şacalul opri focul... Bourne

înţelese că Şacalul era în dreptul uşii, că se oprise nesigur, neştiind ce să facă. Avea câteva secunde la dispoziţie. Sunet de metal frecat pe metal; Şacalul lipise arma de portieră şi o închisese. Acum!

Jason ieşi din spatele furgonetei, iar arma îi explodă, scuipând gloanţe în uniforma spaniolă, smulgându-i lui Carlos arma din mână.

Unu, doi, trei... cartuşele zburară în aer... apoi conteniră! În locul detunăturii glonţului care ţâşnea din ţeavă se auzi un ţăcănit sec, pocnetul cartuşierei care se rotea în gol. Carlos se aruncă spre armă, cu mâna stângă atârnându-i moale pe lângă corp, şi o apucă cu degetele mâinii drepte încleştate de piedică asemenea unor gheare.

Bourne smulse baioneta din manşon şi se repezi înainte cu tăişul ascuţit îndreptat spre braţul Şacalului. Făcuse mişcarea prea târziu! Carlos avea arma în mână! Jason se aruncă asupra lui şi prinse ţeava încinsă a puştii cu mâna stângă... N*u-i da drumul, ţine-te de ea! Nu-i da drumul! Răsuceşte-o! Invers! Foloseşte baioneta... ba nu, nu o folosi! Arunc-o! Foloseşte-te de ambele mâini!* Comenzile contradictorii i se ciocneau în minte, derutându-l, reducându-l la neputinţă. Nu mai avea suflu, nici putere. Nu mai vedea... umărul! Ca şi Bourne, Şacalul era rănit la umărul drept!

Ţine-te bine! Prinde-l de umăr dar *nu da drumul armei!* La capătul puterilor, Bourne reuşi să tragă zdrobindu-i umărul rănit şi îl proiectă pe Carlos de peretele furgonetei. Şacalul scoase un ţipăt, scăpă arma din mână, dar imediat o trimise cu piciorul sub maşină.

Bourne nu îşi dădea seama din ce direcţie venise lovitura. Simţea doar că partea stângăa craniului i se despicase în două. Brusc, realiză că se lovise singur! Îi alunecase piciorul pe pietrişul scăldat în sânge şi se ciocnise de bara metalică a maşinii. Nu conta – de fapt, nimic nu mai conta acum!

Carlos Şacalul fugea! În panica şi confuzia generală, putea găsi sute de căi de a scăpa teafăr din Novgorod. Aşadar, totul fusese în zadar!

Ba nu, îi rămăsese o grenadă. De ce nu? Bourne o scoase din buzunar, trase cuiul şi o aruncă cu boltă peste furgonetă, chiar în mijlocul parcării. Urmă explozia, iar Jason sări în picioare. Poate că explozia avea să-şi facă efectul, sau să-l avertizeze pe Benjamin că se-ntâmpla ceva, să-i atragă atenţia asupra locului.

Clătinându-se, împleticindu-se, abia ţinându-se pe picioare, Jason porni spre poarta parcării prin care se putea ajunge la gheretă şi la tunel. *O, Doamne, Marie, am dat greş! Îmi pare rău! Totul a fost în zadar! În zadar!* Şi deodată, de parcă Novgorodul îşi bătea joc de el pentru ultima oară, zări deschizându-se grilajul de fier care dădea spre tunel, o invitaţie deschisă spre libertate.

— *Archie?... s*e auzi plutind deasupra apei vocea lui Benjamin care răsări din noapte alergând spre Jason, dinspre gheretă. Dumnezeule mare, credeam c-ai murit!

— Aşa încât ai deschis porţile şi l-ai lăsat să fugă pe cel care m-a omorât, spuse Jason abia auzit. Nu-nţeleg de ce nu i-ai trimis şi o limuzină să-l conducă.

— Te poftesc să te uiţi mai bine, profesore, rosti gâfâind Benjamin şi,

ajuns lângă Bourne, îi studie îngrijorat faţa tumefiată şi hainele pătate de sânge. Cu vârsta ţi-a slăbit vederea.

— Cum?

— Vrei porţi, de porţi ai să ai parte. Instructorul strigă un ordin spre paznicii rămaşi în gheretă, iar câteva secunde mai târziu, grilajul masiv din fier se lăsă greu, acoperind gura tunelului.

Bourne nu mai văzuse porţile coborâte, totuşi parcă aveau ceva straniu, altfel decât îşi închipuise el. Păreau... cumva... strâmbe, deformate.

— Sticlă, răspunse Benjamin întrebării lui nerostite.

— Sticlă? întrebă uimit Jason.

— La fiecare capăt al tunelului e câte un perete de sticlă gros de un metru şi jumătate care îl închide izolându-l complet.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui.

Nici nu era nevoie de explicaţii. Brusc, apele învolburate ale Volgăi se năpustiră în valuri uriaşe înăuntru, inundând acest acvariu imens. Iar în frământarea tumultuoasă a apei apăru un obiect, o formă, o mogâldeaţă… un trup omenesc! Bourne se holbă îngrozit, paralizat de oroare, cu ochii ieşiţi din orbite, cu gura căscată, incapabil să dea drumul urletului care i se blocase în gâtlej. Îşi adună ultimele puteri şi alergă, poticnindu-se şi căzând de două ori în genunchi, spre zidul masiv din sticlă ce bloca ieşirea din tunel. Fără suflu, simţind ca o apăsare dureroasă în piept, îşi lipi faţa de sticla rece şi se sprijini cu mâinile de ea, urmărind scena macabră care se desfăşura la câţiva centimetri de el. Corpul grotesc umflat în uniforma de ofiţer spaniol era trântit ca o coajă de ou dintr-o parte în alta, aruncat de şuvoiul furios în grilajul metalic al porţii, iar pe chipul schimonosit într-un rictus de ură, cu ochii ca nişte globuri de cristal, se citea moartea, aşa cum îl surprinsese în ultima clipă.

Ochii reci şi răi ai lui Jason Bourne priviră cu mulţumire imaginea duşmanului înfrânt. El, Jason Bourne, era cel mai mare dintre ucigaşi. Apoi, în ochi îi apăru privirea blândă a lui David Webb, iar expresia de încrâncenare făcu loc aceleia a unui om căruia îi fusese ridicată de pe umeri povara unei întregi lumi pe care o detesta.

— S-a dus, Archie, remarcă Benjamin de lângă Jason. Ticălosul ăsta nu mai are cum să revină printre noi.

— Ai inundat tunelul, rosti calm Bourne. Cum ţi-ai dat seamacă-i el?

— Tu nu aveai mitralieră, în schimb el avea. Cinstit să fiu, s-a împlinit profeţia lui Krupkin. Tu ai murit, iar cel care te-a lichidat a încercat să scape alegând calea cea mai scurtă. Asta ar fi istoria, iar uniforma lui o confirmă. Şi astfel, s-ar putea explica tot ce s-a întâmplat aici, începând din sectorul „spaniol”.

— Şi cum i-ai convins pe oameni să plece de aici?

— Le-am spus că au fost trimise barje să îi preia dintr-un loc aflat la două mile la nord... Că veni vorba de Krupkin, trebuie să te scot imediat de aici. *Imediat!* Grăbeşte-te, rampa de aterizare a elicopterelor e la un kilometru de-aici. Până acolo vom lua jeep-ul. Grăbeşte-te odată, ce Dumnezeu!

— Tot dispoziţii date de Krupkin?

— De pe patul de spital pe care e ţintuit, în acelaşi timp furios şi speriat.

— Adică cum?

— Cred că ar fi mai bine să ştii. Cineva de sus, din cercurile cele mai înalte – Krupkin nu ştie despre cine-i vorba – a dat ordin să nu fii lăsat să ieşi. Sub nici o formă. Ţi-o spun drept, nici nu se punea problema însă, pe de altă parte, nimeni nu s-ar fi aşteptat că blestematul ăsta de Novgorod o să ardă ca un foc de artificii. Iar aici e vorba de protecţia pe care ţi-am promis-o.

— Adică cine a dat ordinul?

— Nu eu sunt călăul tău, se pare că-i altcineva. Eu nu ştiu nimic, iar în debandada asta generală nici n-aş avea de la cine să aflu.

— Ia stai aşa! Unde mă va duce elicopterul ăsta?

— Ţine-ţi singur pumnii, profesore, şi speră din tot sufletul că Dimitri Krupkin şi prietenul tău american ştiu bine ce fac. Elicopterul te va duce până la Yelsk, iar de acolo te preia un avion până la Zomosk, dincolo de graniţa cu Polonia, unde satelitul nostru nerecunoscător a îngăduit o staţie de ascultare CIA.

— Dumnezeule, se cheamă că mă voi afla tot în blocul controlat de sovietici!

— Mesajul era că ai tăi te aşteaptă. Îţi urez baftă!

— Ben, spuse Jason studiind chipul tânărului rus. De ce faci toate astea? Doar încalci un ordin care ţi-a fost dat direct.

— N-am primit nici un ordin! îl întrerupse rusul. Şi chiar dacă ar fi aşa, nu sunt robot. Tu te-ai fi ţinut de cuvânt şi ţi-ai fi îndeplinit misiunea... Pe de altă parte, dacă există o şansă cât de mică pentru mama...

— Sunt şanse mari, îi curmă vorba Bourne.

— Hai, s-o ştergem! Pierdem vremea de pomană. Yelsk şi Zomosk sunt doar un început. Te-aşteaptă o călătorie lungă şi periculoasă, Archie.

CAPITOLUL XLII

Amurg deasupra Mării Caraibilor. Soarele se prăvăli brusc la orizont şi se ascunse în spatele salbei de insuliţe din jurul Montserrat-ului, mici pete înverzite, tot mai întunecate, strânse ca în cleşte de undele albăstrii, strălucitoare şi de talazurile înspumate care se spărgeau de bancurile de coral. Pe Tranquility Isle, în ultimele patru bungalovuri care dominau plaja de la Tranquility Inn se aprindeau lămpile şi siluetele treceau alene dintr-o cameră în alta, ieşeau pe terasele scăldate în ultimele raze ale soarelui, intrau apoi încasă, iar ieşeau... Briza blândă purta spre larg parfumul de hibiscus, vântul călduţ îl aducea înapoi mângâind senzual frunzele de palmieri, iar de mal se apropia o luntre pescărească, strecurându-se cu agilitate printre vârfurile ascuţite de coral, aducând acasă prada unei zile bogate.

Brendan Patrick Prefontaine ieşi cu paharul său de Perrier pe terasa Vilei 17 şi i se alătură lui Johnny St. Jacques care sorbea din cocteilul său cu rom, sprijinit leneş de balustradă.

— Şi cât crezi că va mai trece până deschizi din nou staţiunea? întrebă fostul judecător din Boston aşezându-se la măsuţa din fier forjat vopsită în alb.

— În câteva săptămâni putem repara tot ce a fost distrus, răspunse proprietarul satului de vacanţă Tranquility. Problema este că oamenii vor uita greu cele întâmplate.

— Iar te întreb, cât?

— Să zicem că în patru-cinci luni pot difuza broşurile şi pliantele – ceea ce va depăşi ca perioadă sezonul optim în care se fac rezervările, însă Marie a fost de acord cu mine. Dacă i-am da drumul mai repede, nu numai că ar fi o lipsă de tact, dar n-ar face decât să alimenteze bârfele şi să dea bârfitorilor apă la moară... Terorişti, traficanţi de droguri, un guvern corupt... N-avem nevoie de aşa ceva şi nici nu cred că merităm.

— Ei bine, după cum spuneam şi rândul trecut, eu pot să-mi achit sejurul, rosti cel care fusese odinioară un procuror stimat al Tribunalului Districtual din Massachusetts. Poate că nu la nivelul astronomic al preţurilor voastre de lux, stimate domn, totuşi, ceva – ceva aş avea eu pentru cazare şi pentru bacşiş.

— Ţi-am mai spus că nu-i nevoie. Îţi sunt îndatorat până peste cap şi nu ştiu dacă am să mă pot revanşa vreodată. Suntem cu toţii la dispoziţia ta şi poţi rămâne cât îţi pofteşte inima.

St. Jacques se întoarse spre bătrân şi, cu privirea zăbovindu-i visătoare asupra bărcii pescăreşti ce ajunsese la mal, se aşeză la masă în faţa lui Prefontaine.

— Mă-ngrijorează însă oamenii şi bărcile care trag tot mai rar la ţărm. Înainte veneau trei, chiar patru bărci să ne aducă peşte proaspăt, în timp ce acum e numai una – pentru noi şi puţinii salariaţi care n-au plecat şi care sunt plătiţi cu jumătate din salariu.

— Înseamnă că ai nevoie de banii mei.

— Zău aşa, domnule judecător, care bani? N-aş vrea să crezi că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, însă Washingtonul mi-a prezentat un raport asupra ta. De ani de zile trăieşti pe stradă, din expediente.

— A, sigur, Washingtonul, rosti Prefontaine, ridicând paharulspre cerul de aur şi azur. Ca de obicei, e cu douăzeci de paşi în urmă – treizeci dacă-i vorba şi de prostiile lor.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Randolph Gates, asta vreau să spun.

— Ticălosul ăla din Boston? Cel care l-a pus pe Şacal pe urmele lui David?

— Ba nu, e vorba de proaspătul reformat Randolph Gates, Johnny. Reformat în toate privinţele, mai puţin când e vorba să dea bani. Totuşi, cu aceeaşi minte şi conştiinţă încă de pe vremea studenţiei lui la Harvard. Nici cel mai strălucit, nici cel mai bun, doar cu un talent literar şi oratoric de excepţie care camufla perfect lipsa sclipirii adevărate.

— Despre ce naiba vorbeşti acum?

— L-am vizitat zilele trecute la centrul de recuperare din Minnesota sau Michigan, nu-mi amintesc prea bine fiindcă am zburat cu clasa întâi, iar băuturile erau la discreţie. Totuşi, ne-am întâlnit şi am încheiat tranzacţia. Are de gând să lupte de aici înainte – prin toate mijloacele legale – pentru cauza oamenilor, nu a conglomeratelor care cumpără şi vând doar pe hârtie. Mi-a zis că o să pornească pe urmele agenţilor care intermediază fuzionările între firme, care scot miliarde de pe piaţă şi cer mii şi mii de dolari pentru afacerile astea murdare.

— Şi cum ar putea-o face?

— Nu uita că a jucat în tabăra lor. De fapt, el le aranja pe toate. Cunoaşte toate şmecheriile şi este dispus să-şi pună talentul şi priceperea la dispoziţia cauzei noastre.

— Şi de ce ar face-o?

— Fiindcă Edith s-a întors la el.

— Şi Edith cine mai e?

— Soţia lui... Să fiu cinstit, încă mai sunt îndrăgostit de ea. Din prima clipă în care am cunoscut-o, numai că în acea perioadă a vieţii mele calitatea de judecător cu nevastă şi copii – oricât de mult le-aş fi preţuit pe amândouă – mă împiedica să dau curs unor asemenea năzuinţe. Randy cel Mare n-a meritat-o niciodată, dar poate că acum i-a venit mintea la cap şi are să recupereze anii pierduţi.

— Foarte interesant, dar tot nu pricep ce legătură are cu înţelegerea voastră.

— Ţi-am spus oare că Lord Randolph of Gates a făcut bani frumoşi în cursul acestor ani pierduţi dar foarte productivi?

— De câteva ori. Şi?

— Ei bine, drept recunoaştere a serviciilor nepreţuite pe care i le-am făcut şi care au contribuit, cu siguranţă, la anihilarea unei situaţii în care viaţa îi era direct ameninţată, sus-pomenita ameninţareavându-şi drept sursă Parisul,

şi-a dat limpede seama că se impune o măsură compensatorie la adresa mea. Mai cu seamă date fiind lucrurile pe care am apucat să le aflu...Ştii, după nenumăratele bătălii pe care le-a câştigat în sălile de tribunal, în urma cărora s-a lăsat cu valuri de sânge, cred că-l interesează serviciile unui procuror. Presupun, unul cu o poziţie socială mai stabilă decât a mea.

— Şi?

— Şi, dacă părăsesc Bostonul, ţin pentru mine ce ştiu şi nu mai spun nimănui, atunci banca lui îmi va vira în fiecare an, până la sfârşitul zilelor mele, frumuşica sumă de cincizeci de mii de dolari.

— Iisuse Cristoase!

— Exact aşa mi-am spus şi eu în sinea mea când mi-a comunicat că-i de acord. Chiar am trecut pe la biserică după o întrerupere de treizeci de ani, bătuţi pe muchie.

— Dar asta nu înseamnă că nu te vei mai putea întoarce niciodată acasă.

— Acasă? rosti Prefontaine râzând încetişor. Asta să fi fost Bostonul pentru mine? Nu contează, poate mi-am găsit un alt cămin. Cu ajutorul unui domn pe nume Peter Holland de la Agenţia Centrală de Informaţii am ajuns să fac cunoştinţă cu prietenul dumitale Sir Henry Syken din Montserrat, care la rândul său m-a prezentat unui avocat londonez pensionat pe nume Jonathan Lemuel, originar de pe această insulă. Amândoi ne aflăm aici pentru a ne reface forţele, însă nici unul dintre noi nu-i pregătit pentru un alt soi de „cămin”. Poate vom deschide o firmă de consultanţă, specializată în legislaţie americană şi britanică la obţinerea licenţelor de import şi export. Sigur, la început s-ar putea să fim strâmtoraţi, însă sunt convins că o să ne descurcăm într-un fel sau altul. Fiindcă am de gând să rămân pe Tranquility ani buni de aci înainte.

St. Jacques se ridică precipitat de pe scaun pentru a-şi turna încă un pahar şi îl privi curios pe fostul judecător scos din drepturi.

Morris Panov ieşi călcând cu băgare de seamă din dormitorul său şi pătrunse în camera de zi a Vilei 18, unde se afla Alex Conklin, aşezat într-un cărucior de invalid. Bandajele în care îi era înfăşurat tot pieptul se vedeau clar prin ţesătura subţire a guayaberei albe şi se întindeau pe braţ, chiar lângă cot, susţinându-l.

— Mi-au trebuit douăzeci de minute să-mi trec obiectul ăsta inutil care se numeşte mână prin porcăria asta de mânecă, se plânse el furios, însă fără umbră de autocompătimire în glas.

— De ce nu m-ai chemat? îl întrebă Alex răsucind căruciorul spre el şi îndepărtându-se de telefon. Încă sunt capabil să manevrez astea destul de iute. Gândeşte-te că am ceva experienţă de când amcăpătat piciorul ăsta de Quasimodo.

— Mulţumesc, dar prefer să mă-mbrac singur, după cum presupun că şi tu ai ţinut să mergi singur, fără proptele, după ce ţi-au fixat proteza motorie.

— Asta ar fi prima lecţie, doctore. Bănuiesc că s-a scris câte ceva pe tema asta în cărţile tale de boli de cap.

— Aşa e. Se numeşte prostie, sau dacă preferi, prostia încăpăţânatului.

— Ba nu, îl contrazise ofiţerul de contrainformaţii în prezent pensionar, uitându-se drept în ochii lui Panov cât acesta se lăsă moale într-un scaun.

— Ba... Ai dreptate, aprobă Mo uitându-se la Conklin. Prima lecţie vorbeşte despre independenţă. Ia cât poţi de la viaţă şi ţine-te cu dinţii de ce-ai apucat.

— Teoria asta are şi o latură bună, spuse Alex zâmbind şi îşi potrivi bandajul din jurul gâtului. E tot mai simplu, nu mai greu. Pe zi ce trece înveţi alte şmecherii. Ştii, e surprinzător câte pot inventa micuţele celule cenuşii.

— Mie-mi spui? Cred că ar trebui să studiez mai bine problema într-o bună zi... Te-am auzit vorbind la telefon. Cine era?

— Holland. Au zbârnâit telefoanele scurt; între Moscova şi Washington, fiecare dintre părţi paralizată numai la gândul că au existat scurgeri de informaţii şi că oamenii săi ar putea fi vinovaţi.

— Meduza?

— Tu n-ai auzit în viaţa ta numele ăsta, eu nu l-am auzit în viaţa mea, şi-n general nimeni dintre *cunoscuţii noştri.* A curs atâta sânge pe piaţa internaţională – ca să nu pomenesc de găleţile de sânge adevărat care s-a vărsat – încât ar fi mai mult decât suficient să pună sub semnul întrebării deplinătatea facultăţilor mintale ale celor două instituţii care-şi controlează guvernele respective, instituţii care s-au dovedit a fi oarbe sau tâmpite de-a binelea.

— Eu aş prefera să spun vinovate de-a binelea, rosti Panov.

— Sunt prea puţini la vârf care să certifice dezastrul în ansamblul său – ăsta a fost verdictul dat de Langley şi Piaţa Dzerjinski. Marii şefi, care despică firul în patru, din Departamentul de Stat al Consiliului de Miniştri de la Kremlin, sunt de acord cu acest punct de vedere. Nu se rezolvă nimic şi nimeni nu câştigă dacă se fac dezvăluiri în privinţa acestor încălcări ale legii. Cum îţi place – încălcare a legii? Crimele, asasinatele, răpirile, deturnările de fonduri şi corupţia la scară mare de pe ambele maluri ale Atlanticului sunt acum numite încălcări ale legii! Şi ei susţin că ar fi mai bine să se muşamalizeze repede totul, cu cea mai mare discreţie.

— E de-a dreptul obscen.

— Dar asta-i realitatea, doctore. Eşti martorul unui eveniment epocal, probabil una dintre cele mai spectaculoase înţelegeri secrete ale istoriei moderne, încheiată între două state suverane puternice... Dar ştii ce e obscen în toate astea? S-ar putea ca tot să aibă dreptate. Dacă s-ar face dezvăluiri complete asupra operaţiunilor Meduzei – şi, crede-mă, ar trebui să se spună tot – mi-e teamă că oamenii, în indignarea lor firească, i-ar arunca în stradă pe ticăloşii ăştia, dar că printre ei se vor afla şi nevinovaţi, pătaţi doar prin simplă asociere. Evenimentele de acest soi produc vid în straturile rarefiate ale puterii, iar noi nu trăim vremuri în care să ne permitem aşa ceva. Mai bine să lucrezi cu băieţii răi pe care-i cunoşti, decât să vină alţii noi.

— Şi-atunci ce crezi că se va-ntâmpla?

— Meduza şi-a extins atât de mult afacerile, din punct de vedere

geografic şi organizatoric, încât e practic imposibil să descâlceşti toate firele. Moscova îl trimite pe Ogilvie acasă cu o echipă de analişti în finanţe, iar împreună cu ai noştrii, ei vor încerca să-i dea de capăt. Iar la sfârşit, Holland prevede o mini-întâlnire economică la vârf, foarte liniştită şi discretă, la care vor fi invitaţi să participe miniştrii de finanţe din NATO şi Blocul Estic. Probabil că la convenţie se va preciza dacă patrimoniul Meduzei se poate susţine singur pentru continuarea afacerii pe cont propriu, sau dacă va fi preluat şi absorbit de economia ţărilor respective. Ideea principală ar fi evitarea panicii în lumea finanţelor prin închideri masive de fabrici şi prăbuşiri de companii.

— În felul ăsta este cumpărată Meduza, continuă Panov raţionamentul. Şi iarăşi asistăm la naşterea istoriei secrete, nescrise şi inaccesibile maselor.

— Mai ales asta, îl aprobă Alex. Cu câteva omisiuni şi câteva comisioane bine plasate, cred că sunt suficiente oase pentru toată lumea.

— Şi cum rămâne cu cei ca Burton de la Statul Major sau Atkinson de la Londra?

— Păi ce sunt ei? Simpli curieri şi paravane. Or să se retragă, probabil motivând probleme de sănătate şi, crede-mă, toată lumea o să-i înţeleagă.

Panov făcu o grimasă de durere încercând să se instaleze mai comod în fotoliu.

— Nu că l-ar scuti de vina crimelor pe care le-a comis, însă Şacalul, dacă vrei, a fost o unealtă a sorţii. Dacă nu-l căutaţi pe el, probabil că n-aţi fi dat niciodată de Meduza.

— E o coincidenţă satanică, Mo, spuse Conklin. Să ştii că nu sunt dispus să-l propun pentru o medalie post-mortem.

— Eu aş zice că-i ceva mai mult decât o simplă coincidenţă, îl contrazise Panov întrerupându-l. La o analiză finală, David a avut dreptate. Chiar dacă forţată sau întâmplătoare, totuşi o legătură a existat între ei. Cineva din Meduza se folosea de un ucigaş sau ucigaşi care uzau de numele „Jason Bourne”pentru a-l atrage pe Şacal în ograda lui. Iar acest cineva ştia bine ce face.

— Desigur, te gândeşti la Teagarten.

— Da. De vreme ce Bourne era trecut pe lista neagră a Meduzei, pateticul nostru DeSole care s-a dat după cum a bătut vântul trebuie să le fi spus despre operaţiunea Treadstone (chiar şi fără a pomeni nume), povestindu-le esenţialul. Iar când cei din Meduza au aflat că Jason-David este la Paris, au folosit scenariul iniţial: Bourne contra Şacalului. Prin asasinarea lui Teagarten în felul în care au făcut-o, au presupus corect că-l angajează pe cel mai periculos dintre criminalii lumii să-l caute şi să-l ucidă pe David.

— Asta o ştim cu toţii. Şi?

— Nu vezi, Alex? Dacă stai să te gândeşti mai bine, Bruxelles-ul a fost începutul sfârşitului, iar la sfârşit, David s-a folosit de acuzaţia falsă care i se aducea pentru a-i transmite Mariei că trăieşte şi pentru a-i transmite lui Peter Holland că e teafăr. Harta pe care oraşul Anderlecht era încercuit cu roşu.

— Ne-a dat speranţe, asta-i tot. Şi să ştii, Mo, eu nu-mi pun nădejdea în speranţe.

— Bine, dar ne-a dat mai mult decât o speranţă. Doar mesajul ăsta l-a pus pe Holland pe jar şi l-a convins să dea alarma la toate staţiile noastre din Europa cu ordin precis să-l preia pe Jason Bourne, asasinul, şi să-l aducă pe sus acasă.

— A ţinut de data asta. Uneori figurile de soiul ăsta pur şi simplu nu ţin.

— Figura a ţinut deoarece cu câteva săptămâni în urmă, un bărbat pe nume Jason Bourne a fost obligat să plece în urmărirea Şacalului, iar ca să pună mâna pe el a trebuit să aducă la suprafaţă o mai veche poveste care a făcut legătura între el şi Carlos. Şi uite că a făcut-o, voi aţi făcut-o!

— Stârnind tot felul de mizerii la care nici nu ne-am fi gândit, recunoscu Conklin. Am făcut şi noi nişte speculaţii, asta-i tot. Posibilităţi, probabilităţi, noţiuni abstracte, cu asta a trebuit să lucrăm.

— Noţiuni abstracte? întrebă Mo cu blândeţe. Iată un termen căruia lumea îi conferă în mod eronat un sens pasiv. Ai habar ce furtună pot crea în mintea unui om noţiunile abstracte?

— Nici măcar nu ştiu la ce te referi.

— La micuţele celule cenuşii, Alex. O iau razna şi se învârtesc ca nişte minuscule mingi de ping-pong încercând să-şi găseascătunelele prin care să explodeze, împinse de propria lor inerţie.

— Aici chiar nu mai înţeleg nimic.

— Doar singur ai spus-o: o coincidenţă satanică. Însă eu aş avea un alt termen: un magnet satanic, care atrage răul. Asta aţi reuşit să creaţi tu şi David, iar în interiorul câmpului magnetic se afla Meduza.

Conklin îşi roti scaunul şi îl împinse spre terasă de unde se zăreau la orizont ultimele străluciri ale discului solar căzut în spatele insulei înecate în verdeaţă care era Montserrat.

— Deplâng dispariţia unui prieten şi mai ales a unui adversar de temut. A făcut tot ce i-a stat în puteri să ne ajute, iar când povestea a ajuns la sfârşit, a făcut ceea ce era cinstit să facă, nu ceea ce i s-a ordonat.

— Şi ce i s-a-ntâmplat?

— Conform spuselor lui Holland, a dispărut pur şi simplu de la spitalul din Moscova acum cinci zile – şi-a luat hainele şi dus a fost. Nimeni nu ştie cum a făcut şi nici încotro a apucat-o, însă la o oră după plecarea lui, oamenii KGB-ului au venit să-l ridice ca să-l transfere la Liubianka.

— Dar asta înseamnă că nu l-au prins...

— O vor face curând. Dacă KGB-ul a dat alarmă generală, atunci drumurile, gările, aeroporturile şi punctele de trecere a frontierei vor fi supravegheate şi verificate cu lupa. KGB-ul ştie cum să-şi motiveze oamenii. Dacă cineva îl ajută să fugă, vinovatul îşi va petrece următorii zece ani din viaţă într-un gulag. E doar o chestiune de timp până-i dau de urmă. Fir-ar a dracului de treabă!

La uşa de la intrare se auzi un ciocănit, iar Panov strigă:

— E deschis! Intră!

Şi intră distinsul director adjunct al staţiunii, domnul Pritchard, îmbrăcat ca de obicei impecabil şi la patru ace, precedat de o măsuţă de servit cu rotile

pe care reuşea să o împingă păstrându-şi în acelaşi timp o ţinută demnă. Le oferi celor doi oaspeţi un zâmbet încântat şi îşi anunţă imediat persoana şi scopul vizitei:

— Buckingham Pritchard, la dispoziţia dumneavoastră, domnilor. V-am adus câteva specialităţi din fructe de mare pentru întrevederea dumneavoastră colegială, nişte delicatese pe care vă invit să le gustaţi înainte de cină, la pregătirea cărora am asistat personal, secondându-l pe bucătarul şef despre care toţi ştiu cât e de aiurit dacă nu-i stă cineva în preajmă să-l ajute cu câteva sfaturi bune, lucru pe care eu am fost mai mult decât fericit să-l fac.

— Colegială? spuse Alex. Am terminat colegiul acum treizeci şi cinci de ani.

— Bine, cred că nu s-a gândit la toate nuanţele limbii engleze, mormăi Morris Panov. Mai bine spune-mi, domnule Pritchard, nu-ţi este cald în hainele alea? Eu cred c-aş năduşi ca un porc.

— Sigur, nu-i nici o nuanţă aici, doar clişeul obişnuit, mormăi la rândul său Conklin.

— Domnule, eu nu transpir, răspunse directorul adjunct.

— Sunt gata să-mi pun toată pensia la bătaie că te-au trecut toate apele când s-a întors St. Jacques de la Washington, sări Conklin nerezistând ispitei de a-l tachina. Sfinte Cristoase! Auzi, Johnnny „terorist”!

— Incidentul este închis, domnule, răspunse Pritchard cu stoicism. Domnul Saint Jay şi Sir Henry au înţeles perfect că strălucitul meu unchi şi cu mine am făcut totul fără nici un interes ascuns, adică am vrut să facem un bine.

— Îmi dau lacrimile, nu altceva, observă Conklin.

— Am să pregătesc canape-urile, domnilor, şi verific gheaţa. Ceilalţi trebuie să-şi facă apariţia dintr-o clipă în alta.

David Webb, stătea sprijinit de pilonul balconului şi o urmărea pe soţia lui citindu-i o poveste dintr-o carte pentru cei mici fiului lor, Jamie. Nepreţuita doamnă Cooper moţăia cu bărbia în piept într-un fotoliu de lângă uşa dormitorului şi tresărea când şi când speriată, ridicându-şi magnificul cap cu coama de păr creţ, argintiu, de parcă se temea să nu o audă plângând pe micuţa Alison care dormea alături. Inflexiunile calde din vocea Mariei urmăreau ritmul liniştit al poveştii şi te acaparau complet, după cum dovedea interesul nedisimulat de pe chipul lui Jamie care o privea cu ochii mari de mirare. Ea reuşea să găsească o calitate fascinantă până şi cifrelor, putea să se fi făcut la fel de bine actriţă, îşi spuse David în sinea sa. Avea toate calităţile fizice pentru această profesiune: trăsături marcate, o prezenţă care atrăgea imediat privirile, calităţi *sine qua non* care-i fac pe bărbaţi şi pe femei deopotrivă să tacă şi să o studieze admirativ când merge pe stradă sau intră într-o încăpere.

— Tati, îmi citeşti tu mâine?

Povestea ajunsese la sfârşit, lucru dovedit de felul în care Jamie sări imediat de pe scaun, şi de ochii larg deschişi ai vigilentei doamne Cooper.

— Aş fi vrut să-ţi citesc eu povestea asta în astă-seară, se apără Webb şi

se apropie de fiul său.

— Da, dar tu miroşi, rosti băieţelul încruntat.

— Jamie, tatăl tău nu miroase, îi explică Marie zâmbind. Doar ţi-am mai spus, e medicamentul pe care i l-a dat doctorul să dea pe răni.

— Da’ tot miroase.

— Nu te poţi pune cu o minte analitică, mai ales dacă are dreptate, nu? întrebă David.

— E prea devreme să merg la culcare, mami! Dacă o trezesc pe Alison şi-ncepe iar să plângă?

— Ştiu, iubitule, dar tati şi cu mine trebuie să trecem pe la unchii tăi...

— Şi noul meu bunic! strigă copilul exuberant. Bunicu’Brendan mi-a promis că mă-nvaţă să mă fac judecător.

— Doamne păzeşte! interveni doamna Cooper. Omul ăsta se îmbracă ca un păun care-şi caută perechea.

— Bine, îţi dau voie să te duci în dormitorul nostru şi să te uiţi la televizor, se grăbi Marie să adauge. Dar numai o jumătate de oră...

— Aa!!!

— Bine, o oră. Însă doamna Cooper alege canalele.

— Mulţumesc, mami! strigă copilul repezindu-se în camera părinţilor săi, urmat imediat de credincioasa doamnă Cooper.

— Îl domolesc eu, se oferi Marie ridicându-se de pe canapea.

— Nu, Miss Marie, protestă doamna Cooper. Rămâneţi lângăsoţul dumneavoastră. Nu se simte prea bine, dar n-ar scoate o vorbă, spuse ea şi dispăru pe uşa dormitorului.

— E-adevărat, dragule? întrebă Marie venind spre soţul ei. Te doare?

— Nu-mi place că trebuie să spulber mitul presimţirilor de necontestat ale unei mari doamne, dar se înşală.

— De ce trebuie să foloseşti atâtea cuvinte când unul era deajuns?

— Fiindcă sunt intelectual. Ştii, noi, ăştia cu diplomă, nu o luăm niciodată de-a dreptul, fiindcă dacă ne-am înşela n-am avea cum s-o mai întoarcem. Sau poate ai ceva împotriva intelectualilor?

— Nu, îi răspunse Marie. Vezi, iată un cuvânt simplu care reuşeşte să exprime ceva.

— Ce-nseamnă a exprima? întrebă Webb cuprinzându-şi soţia în braţe şi sărutând-o lung, pentru o clipă suspendaţi amândoi în gol, regăsindu-se pe un teren cunoscut.

— E o scurtătură care duce tot la adevăr, răspunse Marie lăsându-şi capul pe spate şi privindu-l în ochi. Fără eschivări, fără dezvoltări de teorii, doar fapte. Ca şi-n adunarea simplă unu şi cu unu fac doi; nu trei, ci doi.

— Tu faci cât două.

— Cam banal, dar cred că accept complimentul... Eşti mai destins, te simt din nou aproape. Jason Bourne şi-a luat rămas bun, da?

— Aproape. Cât erai cu Alison, am vorbit la telefon cu Ed McAllister. M-a sunat de la Agenţia Naţională de Securitate să-mi spună că mama lui Benjamin a pornit spre casă.

— Ei. David, e minunat!

— Eu şi Mac am râs copios, şi, în timp ce râdeam mi-a trecut prin minte gândul că nu l-am mai auzit pe Mac râzând aşa. Mi-a plăcut.

— Sentimentul de vinovăţie îi apăsa rău de tot umerii – şi nu numai umerii. El ne-a trimis pe amândoi în Hong Kong şi nu cred că şi-a iertat-o vreodată. Dar acum te-ai întors acasă teafăr şi nevătămat. Nu ştiu dacă am să-l pot ierta vreodată, însă cel puţin n-am să-i trântesc telefonul în nas când mai sună.

— Cred că i-ar face plăcere să te audă. De fapt, i-am spus să mai sune. Poate îl inviţi într-o seară la cină.

— N-aş împinge lucrurile până acolo.

— Dar mama lui Benjamin? Doar puştiul mi-a salvat viaţa.

— Poate-l invit la un sandviş.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, doamnă, altfel peste cincisprezece secunde s-ar putea să-i azvârl afară din dormitor pe Jamie şi pe doamna Cooper şi să-mi cer drepturile de soţ.

— Mă tentează, Attila, dar cred că mezinul contează pe noi. Gândeşte-te şi tu, doi indivizi cu colţi ascuţiţi şi un fost judecător cu minte foarte inventivă s-ar putea să-l dea gata până şi pe un tânăr crescut la o fermă din Ontario.

— Eu ţin la toţi.

— Şi eu la fel. Hai să mergem.

Soarele dispăruse în largul Mării Caraibilor. Când şi când, la orizont, cerul era brăzdat spre apus de scurte săgetări aurii. Flacăra lumânărilor închise sub clopote de sticlă se ţinea dreaptă şi mândră şi trimitea rotocoale de fum spre cer, iar strălucirea lor încălzea şi lumina umbrele înserării care se lăsase asupra terasei de la Vila 18. Şi discuţia era caldă şi liniştită, conversaţia unor persoane care au ieşit vii dintr-o experienţă de coşmar.

— I-am explicat, insistând mult asupra acestui punct, lui Randy cel Apucător, că doctrina pe care a îmbrăţişat-o el, aceea de a lua hotărâri obraznice, mai trebuie şi ea modificată pe ici, pe colo dacă perspectiva timpului impune schimbarea punctului de vedere adoptat iniţial, explică Prefontaine pe larg. Schimbarea, schimbarea, iată rezultatul inevitabil al trecerii timpului.

— Eatât de evident încât nici nu-ncerc să te combat, spuseAlex.

— A, păi marele Gates a combătut tot timpul, zăpăcindu-i de cap pe juraţi şi lăsându-i perplecşi pe confraţii săi cu hotărârile şi deciziile lui complexe.

— Oglinzi şi fum, adăugă Marie râzând. La fel se procedează şi în ştiinţele economice. Îţi aminteşti, frăţioare, că ţi-am spus?

— N-am înţeles o vorbă. Şi nici acum nu pricep.

— În medicină nu se folosesc oglinzi şi fum, spuse Panov. Cel puţin, nu mai ţine figura, cu toată computerizarea asta a laboratoarelor şi interdicţia ca băieţii de bani gata să aibă acces la medicamente. Pe zi ce trece sunt legalizate tot mai multe descoperiri ştiinţifice.

— Din multe puncte de vedere ăsta este chiar sensul declarat al Constituţiei noastre, acela de a aduce lucrurile în legalitate, continuă fostul

judecător. Ca şi când părinţii naţiunii noastre şi ai Constituţiei l-au citit pe Nostradamus dar nu s-au obosit să-şi recunoască propriile lipsuri; sau au studiat schiţele lui DaVinci care a inventat, în fond, primul aparat de zbor. Au înţeles că nu pot legaliza viitorul, fiindcă nu ştiu ce ne va rezerva, şi nici ce tip de societate va revendica dreptul la libertăţi personale. Cu alte cuvinte, ei au creat câteva omisiuni strălucite.

— Dacă mă ajută memoria, neacceptate ca atare de strălucitul nostru Randolph Gates, spuse Conklin.

— Nu-i nimic, abia de acum încolo se schimbă el, îl întrerupse chicotind Prefontaine. Dintotdeauna i-a plăcut să se dea după cum bate vântul şi e suficient de isteţ şi de astă dată.

— Mă-ntreb ce s-o mai fi întâmplat cu nevasta şoferului de camion, cea de la restaurantul acela de pe autostradă, care e măritată cu „Armăsarul”? spuse psihiatrul.

— Încearcă să-ţi imaginezi o căsuţă cu o palisadă vopsită în alb, etcetera, propuse Alex. E cea mai simplă variantă.

— Care nevastă şi care şofer de camion? întrebă St. Jacques.

— Las-o cum a căzut, nu merită să ştii.

— Sau ticălosul ăla de medic militar care mi-a pompat în braţ tone de droguri! nu se lăsă Panov.

— Are o clinică în Leavenworth, îi răspunse Conklin. Am uitat să-ţi spun... Mulţi, şi nebuni cu toţii. Şi Krupkin. Alt nebun. Bătrânul de Kruppie cu manierele şi hainele lui alese şi tot restul. Îi suntem îndatoraţi până peste cap şi nu putem face nimic pentru el.

Se lăsă un moment de tăcere în care fiecare dintre cei prezenţi se gândi la bărbatul care se opusese, de unul singur şi fără interese de ordin personal, unui sistem monolitic care ceruse capul lui David Webb, acelaşi David Webb care se sprijinea acum de balustrada terasei, privind cu ochii pierduţi în zare ultimele sclipiri ale razelor de soare, cumva detaşat de existenţa celorlalţi. Îi va trebui ceva timp să uite complet de Jason Bourne. Trebuia să dispară, să-l lase în pace. Când?

Nu acum! Din văzduh nebunia îşi arătă colţii din nou! Liniştea serii fu curmată de huruitul puternic al unor motoare de avion, însoţit de scurte fulgerări care se apropiau tot mai mult de ţărm. Trei elicoptere militare coborau în picaj spre pontonul de pe Tranquility, iar focul se porni, sacadat, înverşunat, gloanţele muşcară cu sete dinplaja de care se apropia, strecurându-se printre recife, o vedetă rapidă de coastă, blindată. St. Jacques se repezi la interfon.

— Alarmă la ţărm! urlă el. Luaţi-vă armele!

— Iisuse, dar Şacalul a murit! urlă Conklin.

— Nu şi discipolii lui blestemaţi! strigă Jason Bourne– pentru că David Webb dispăruse din nou – împingând-o pe Marie jos şi scoţându-şi pistolul din toc, o armă despre a cărei existenţă soţia lui nu ştia. Li s-a transmis că este aici!

— E o nebunie!

— E Carlos! îi răspunse Jason sărind peste balustradă. Sunt ai lui! Până la moarte!

— Drace! tună Alex împingându-şi iute şi furios căruciorul şi îmbrâncindu-l pe Panov de lângă masă.

Deodată, din cer se auzi un pârâit, apoi vocea pilotului din primul elicopter tună într-o portavoce:

— Ai văzut ce am făcut pe plajă, *mon*. Vă rupem în două dacă nu opriţi motoarele!... Aşa-i mai bine, *mon!* Trageţi la mal, lăsaţi barca să plutească, fără motoare, şi ieşiţi amândoi pe punte. Puneţi mâinile pe copastie şi aplecaţi-vă înainte! Repede!

Fascicolele puternice ale reflectoarelor montate pe cele două elicoptere care se roteau ca nişte vulturi deasupra vasului, se uniră şi-l prinseră la mijloc, în timp ce elicopterul de comandă se lăsă pe plajă stârnind nisipul într-un nor uriaş. Din el ţâşniră patru bărbaţi cu armele în mâini sub privirile surprinse ale celor aflaţi pe terasa Vilei 18.

— Pritchard! urlă St. Jacques. Adu-mi binoclul!

— E la mine, domnule Saint Jay, uitaţi, poftim. Directorul adjunct dădu fuga şi îi întinse patronului său binoclul. Să ştiţi că l-am curăţat, domnule!

— Ce vezi? îl întrebă Bourne pe un ton tăios.

— Nu ştiu. Sunt doi bărbaţi.

— Ce mai armată! comentă Conklin.

— Dă-mi-l mie! spuse Jason autoritar şi înşfăcă binoclul din mâna cumnatului său.

— Cine e, David? ţipă Marie zărind expresia de puternică emoţie care se aşternuse pe chipul soţului ei.

— Krupkin, îi răspunse acesta.

Dimitri Krupkin şedea la masa albă din fier forjat de pe terasă, palid şi tras la faţă – toată faţa, fiindcă între timp barba îi dispăruse. Refuzase să scoată un cuvânt până nu avea să sfârşească cel de-al treilea pahar de coniac. Ca şi Panov, Conklin şi David Webb, era grav rănit şi suferea, numai că, la fel ca şi ceilalţi, prefera să nuvorbească la trecut, ci numai la viitor. Hainele ieftine şi cam ponosite pe care le purta păreau să-l deranjeze fiindcă se strâmba şi ridica tăcut din umeri de fiecare dată când se uita la ele, gestul lui de nepăsare indicând însă că situaţia avea să înceteze cât de curând. Primele sale cuvinte fură adresate vârstnicului Brendan Prefontaine, ele exprimând admiraţia la adresa guayaberei ţesute, portocalii, purtată pe deasupra pantalonilor.

— Îmi place, spuse el admirativ. Foarte tropical şi de bun gust, dată fiind clima.

— Mulţumesc.

După necesarele prezentări, sovieticul fu încolţit cu un tir de întrebări. Ridică braţele cerând tăcere, cu aceeaşi măreţie cu care Papa, de la balconul din Piaţa Sfântul Petru, ar fi cerut mulţimii să-l asculte.

— Nu vreau să vă plictisesc cu detaliile zborului meu din Mama Rusie până aici, deşi ţin să spun că sunt scandalizat de corupţia la care s-a ajuns şi că

n-am să uit în viaţa mea condiţiile pe care am fost obligat să le îndur pentru suma exorbitantă pe care am plătit-o... Cu alte cuvinte, lăudat fie Credit Suisse şi minunatele cupoane verzi pe care le emite.

— Spune-ne totuşi ce s-a întâmplat, rosti Marie.

— Dumneata, dragă doamnă, eşti încă mai frumoasă decât mi-am închipuit. Dacă ne întâlneam la Paris, aveam eu grijă să i te suflu haimanalei ăsteia de soţ. Pe legea mea, şi ce păr! Splendid!

— Probabil n-a ştiut să-ţi spună ce culoare are, zise Marie zâmbind. De-acum încolo, dumneata ai să fii sabia lui Damocles pe care am s-o ţin atârnată deasupra capului său de ţărănoi.

— Totuşi, pentru vârsta lui, pare că încă se descurcă.

— Doar fiindcă îl îndop cu tot soiul de pilule, Dimitri. Mai bine spune-ne ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? Păi s-au prins, asta s-a întâmplat. Mi-au confiscat căsuţa minunată de pe malul lacului Geneva! Acum e folosită de Ambasada Sovietică. Când mă gândesc ce am pierdut, mi se taie picioarele, zău aşa!

— Bănuiesc că soţia mea, referindu-se la un ţărănoi, vorbea despre mine, spuse Webb. Deci erai în spital la Moscova şi ai aflat ce gânduri avea cineva cu mine – anume să mă lichideze. După aceea, i-ai spus lui Benjamin să mă scoată din Novgorod.

— Am şi eu sursele mele, Jason, iar greşeli, să ştii că se fac. Însă nu vreau să dau nume. Pur şi simplu s-a făcut o greşeală. Dacă experienţa de la Nurenberg ne-a învăţat ceva, asta ar fi că nu întotdeauna e bine să asculţi un ordin tâmpit. Iar învăţătura asta cred că n-are graniţe şi e valabilă pentru orice om cu scaun la cap, indiferentde naţia din care face parte. Noi, în Rusia, am suferit mai mult decât orice american în timpul celui de-al doilea război mondial. Unii dintre noi nu am uitat nici până azi şi nu vom încerca să ne întrecem duşmanul în ticăloşie.

— Foarte frumos spus, rosti Prefontaine ridicând paharul de Perrier în cinstea sovieticului. La urma urmelor, suntem cu toţii reprezentanţii aceleiaşi rase umane, cu aceleaşi idei şi sentimente.

— Ei bine, spuse Krupkin înecându-se în timp ce sorbea din cel de-al patrulea pahar de coniac, dincolo de această observaţie foarte atrăgătoare, însă poate prea des folosită, există totuşi diferenţe între gradele de înţelegere, domnule judecător. Nu mari, nici grave, totuşi, diferenţe. Spre exemplu, deşi nu mai am o casă pe malul lacului Geneva, conturile mele din Insulele Cayman îmi aparţin în continuare. Fiindcă veni vorba, sunt departe insulele astea de aici?

— Nu mai mult de o mie cinci sute de kilometri spre vest, răspunse St. Jacques. Dacă iei avionul din Antigua, în trei ore ai ajuns.

— Aşa mi-am zis şi eu, spuse Krupkin. Cât am stat în spital, Alex mi-a vorbit de multe ori despre Tranquility Isle şi Montserrat, aşa încât le-am căutat pe hartă la biblioteca spitalului. Totul pare să meargă uns, e sub control... Apropo, cel care m-a adus cu şalupa sper să nu aibă neplăceri. Actele mele de identitate – care m-au costat o avere – sunt foarte în regulă.

— Singura neregulă pe care a comis-o este felul în care te-a adus aici, îi

răspunse St. Jacques.

— Mă grăbeam, aşa se-ntâmplă când fugi să-ţi salvezi viaţa.

— I-am explicat guvernatorului că eşti un vechi prieten de-al cumnatului meu.

— Bine. Foarte bine.

— Şi-acum, ce ai de gând să faci, Dimitri? întrebă Marie.

— Păi nu cred că am prea multe de ales. Nu numai că ursul rus are mai multe gheare decât picioarele miriapodului, dar este conectat la o reţea internaţională computerizată. Va trebui să mă ascund o vreme, până reuşesc să-mi construiesc o nouă identitate. De la naştere şi până în prezent, desigur. Krupkin se întoarse spre proprietarul staţiunii Tranquility: Ai putea să-mi închiriezi pe datorie unul dintre bungalovurile acestea încântătoare, domnule St. Jacques?

— După câte ai făcut pentruDavid şi pentru sora mea, nici nu se pune problema. Casa mea îţi stă la dispoziţie, domnule Krupkin, toată.

— Ce drăguţ din partea dumitale. Mai întâi, ar trebui să dau o fugă până-n Cayman, unde am auzit că sunt croitori grozavi. După aceea urmează un iaht mititel şi un mic avion personal pentru deplasările în interes de afaceri. Voi găsi o soluţie să dovedesc că au fost aduse din Tierra del Fuego sau Insulele Malvine, sau alt loc uitatde Dumnezeu unde pe bani puţini poţi obţine o nouă identitate; şi încă una foarte convingătoare, care să ascundă un trecut dubios. După ce le rezolv pe astea, urmează doctorul din Buenos Aires –mi s-a spus că face minuni în materie de amprente, şi fără dureri – apoi ceva chirurgie plastică. Rio se pare că e mult mai bun chiar şi decât New York-ul, suficient cât să-mi schimbe profilul şi să-mi scadă ceva anişori... În ultimele cinci zile şi nopţi n-am avut altceva de făcut decât să mă gândesc şi să-mi fac planuri, îndurând nişte condiţii de călătorie pe care mi-e ruşine să le pomenesc în faţa încântătoarei doamne Webb.

— E clar că te-ai gândit, rosti impresionată soţia lui Webb. Şi, te rog, spune-mi Marie. Cum să-l ameninţ pe acest ţărănoi dacă îmi spui doamna Webb?

— O, adorabilă Marie!

— Şi cum rămâne cu adorabilele tale planuri de viitor? insistă Conklin. Cât timp durează până le pui în aplicare?

— Tocmai tu îmi pui o asemenea întrebare? rosti Krupkin cu ochi miraţi.

— E de datoria mea, îi tăie vorba Conklin.

— Tu, care ai fost aşa de eficient în inventarea dosarului celui mai mare impostor din lumea terorismului internaţional? Incomparabilul şi inegalabilul Jason Bourne?

— Dacă prin asta te refereai şi la mine, vreau să-ţi spun că pe mine să nu contaţi, rosti Webb. Mă reprofilez pe decoraţiuni interioare.

— Cât durează, Kruppie?

— Ce Dumnezeu, tu ai pregătit un singur om pentru o misiune, iar eu trebuie să schimb o viaţă!

— Cât timp?

— De ce nu-mi spui tu, Alex? E vorba despre viaţa mea, cât de amărâtă şi fără importanţă o fi ea în schema geopolitică a lumii, dar e, totuşi, viaţa mea.

— Oricât, îl întrerupse David Webb, de peste umărul căruia se uitase Jason Bourne.

— Doi ani ca să fac o treabă ca lumea şi trei ca să iasă perfect, spuse Dimitri Krupkin.

— Ai tăi să fie, spuse Marie.

— Pritchard! strigă St. Jacques peste umăr. Adu-mi ceva de băut, te rog.

EPILOG

Se plimbau pe plaja scăldată de razele lunii, atingându-se apoi ferindu-se unul de celălalt, de parcă intimitatea îmbrăţişării lor ar fi fost umbrită de amintirea unei lumi de care nu se puteau elibera, care îi trimitea intermitent pe aceeaşi orbită, spre acelaşi nucleu de foc care îi atrăgea cu forţa unui magnet.

— Aveai o armă la tine, spuse Marie cu blândeţe. Habar n-am avut că porţi arme la tine. Urăsc armele.

— Şi eu la fel. Cred că nici nu mi-am dat seama că o mai aveam asupra mea. Pur şi simplu era acolo.

— Reflex? Nevoie?

— Presupun că amândouă. Oricum, n-are importanţă de vreme ce n-am folosit-o.

— Însă voiai s-o foloseşti, nu-i aşa?

— Iar îţi spun, nu ştiu. Dacă tu şi copiii aţi fi ameninţaţi, sigur că aş folosi-o. Dar nu cred că aş trage fără motiv.

— Eşti sigur, David? Dacă am fi ameninţaţi ai lua arma şi ai trage într-o stafie?

— Nu, eu nu trag în umbre.

Paşi. Pe nisip! Valuri care se rostogolesc la mal, ritmul naturii întrerupt de apariţia nedorită a omului – sunete pe care Jason învăţase să le asculte pe atâtea plaje din lume! Se răsuci, o aruncă pe Marie la pământ, departe de locul în care putea fi atinsă de glonţ, iar el se trânti pe burtă, cu arma pregătită.

— Te rog, nu trage, David, spuse Morris Panov luminând peticul de plajă cu lanterna. Ar fi absurd.

— Iisuse, Mo! strigă Webb. Ce cauţi aici?

— Încercam pur şi simplu să dau de voi... Eşti bun să o ajuţi peMarie?

Webb se conformă, ajutându-şi soţia să se ridice în picioare, amândoi pe jumătate orbiţi de lumina lanternei.

— Dumnezeule! Tu eşti cârtiţa! ţipă Jason ridicând arma. Tu ai ştiut fiecare mişcare pe care am făcut-o!

— Ce sunt? tună psihiatrul aruncând lanterna de pământ. Dacă eşti convins de ce spui, atunci trage odată, ticălosule!

— Nu ştiu, Mo. Nu mai ştiu nimic...! spuse David speriat.

— Atunci dă-i drumul, băiete şi plângi! Plângi cum n-ai mai plâns în viaţa ta! Jeleşte-l pe Jason Bourne cel îngropat la Moscova, că asta e! Ori accepţi realitatea, ori ne luăm adio fiindcă eu m-am săturat şi nu mai vreau să ştiu de tine! Ţi s-a suit la cap, creaţie arogantă şi de excepţie ce eşti! Gata, ai făcut ce trebuia făcut, iar piesa s-a sfârşit!

Webb se prăbuşi în genunchi tremurând din tot corpul, iar lacrimi mari i se rostogoliră mute pe obraji.

— O să ne revenim, Mo, spuse Marie îngenunchind alături de soţul ei şi susţinându-l.

— Ştiu, îi răspunse Panov, dând din cap în întuneric. Două minţi în acelaşi cap... nimeni nu-şi dă seama ce-nseamnă asta cu adevărat. Însă acum s-a sfârşit. S-a sfârşit cu adevărat.

Robert Ludlum

Ultimatumul lui Bourne

55000

EDITURA ELIT COMENTATOR